

Giới thiệu Thế Giới Ngầm

Thế giới là tên gọi, dùng để chỉ một thuộc tính của trái đất(hay một hành tinh), đó là thuộc tính "phạm vi". Có nghĩa, khi nói đến "thế giới" là người ta hiểu ngay là đang nói đến các sự kiện diễn ra ở bất kì nơi nào trên trái đất. Cũng có ý nghĩa tương tự như thế giới là Quốc gia, tỉnh, thành phố.v.v...Từ "thế giới" có ý nghĩa khác với "trái đất".

Tác phẩm Thế Giới Ngầm với cái tên nghe có vẻ là điều gì đó bí ẩn nào đó đang hoạt động? Hay chỉ là một đường ngầm bình thường đây? Truyện thuộc thể loại Hiện đại, Kiếm hiệp, Tiên hiệp, Dị năng... nội dung truyện diễn ra trong một không gian song song với thế giới thực. Với cách diễn đạt lưu loát của tác giả truyện càng trở nên hấp dẫn kích thích trí tò mò của bạn đọc.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Ngày nhập học

Hôm nay là một ngày rất đẹp trời ở thành phố ĐN, mặt trời đã lên cao, nhưng ánh nắng chiếu xuống lại không quá gắt, thỉnh thoảng lại có những làn gió mát từ bờ biển tràn vào bên trong, khiến cho tâm thần con người ta trở nên thật sáng khoái.

Vào thời điểm này, trên con đường gần bó với những năm tháng thăng trầm trong đời sinh viên trường đại học kinh tế lại đông đúc một cách lạ thường. Dọc đường đi, có rất nhiều thiếu niên, thiếu nữ mười tám mười chín tuổi cười nói vui vẻ, mang theo gương mặt háo hức bước đi về phía những tấm bảng rộn rã với đủ kiểu chữ khác nhau. Bầu không khí rất náo nhiệt.

Phía trên khá cao công treo tấm bảng rộn rã chói ghi “Chào mừng tân sinh viên”. Thì ra hôm nay là ngày nộp hồ sơ nhập học, nên mới có đông người như vậy. Lúc này một thanh niên mặc bộ đồ bình thường: sơ mi, quần jean, đóng thùng, đang bước vội về phía cánh cổng. Anh cầm trên tay một tập giấy hay cái gì đại loại thế, trên đó có ghi: “Hồ sơ sinh viên....” dùng để nhập học. Chàng thanh niên này tên Nguyễn Quốc Việt, thi đậu khoa Quản trị kinh doanh của trường Đại học kinh tế ĐN. Hôm nay là ngày phải lên trường nộp hồ sơ để nhập học, ai cũng đến sớm, chỉ riêng anh ta là đến trễ hơn một tiếng. Anh ta thầm nghĩ: “Hic, tối hôm qua xem bóng đá đến ba giờ sáng mới ngủ, lại quên mở báo thức làm mình dậy trễ....Chết thật! Hôm nay lại là ngày nộp đơn nữa chứ.”

Nghĩ đến đó, anh ta bèn guồng chân tăng tốc chạy tới khu vực nộp hồ sơ. Khi đến nơi thì đã có rất nhiều người đã xếp thành ba bốn hàng dài dằng dặc, trong lòng ức chế khóc không ra nước mắt, thầm nghĩ: “Trời ơi! Đông quá, lại phải chờ đến bao giờ đây trời, chắc đến chiều mất thôi.” Anh ta nhìn xung quanh xem chỉ dẫn ở đâu nhưng không thấy, bèn quay sang hỏi một người mặc áo sơ mi xanh caro đứng gần mình:

- Này bạn cho mình hỏi chút, muốn nộp hồ sơ vào ngành Quản trị kinh doanh thì xếp vào hàng nào vậy?

Nam sinh áo xanh quay lại, nhìn Quốc Việt, trả lời:

- À, bạn xếp vào hàng ngay sát phía bên tay trái bạn đó... Bạn đăng ký ngành Quản trị kinh doanh hả? Vậy là hai chúng ta cùng ngành rồi! Ủa? nhưng đã hướng dẫn lâu rồi mà, sao bạn lại không biết? Mới đến hả?

- Ủ, tại xe mình hư nên tới trễ, bạn đến lâu chưa?

Quốc Việt đành phải nói dối, không thể nói mình dậy muộn được. Nam sinh áo xanh nói:

- Mình đã đến khi vừa mới bắt đầu kia, mà bạn xếp hàng vào đi.

Quốc Việt hỏi lại:

- Ủ, à, mình tên Quốc Việt, còn bạn tên gì?

Anh chàng áo xanh đáp:

- Mình tên là Việt Tiến. Hầy, vẫn còn đông quá.

- Bạn nộp đơn chưa thế, sao bạn lại đứng đây?

Quốc Việt cảm thấy kỳ quái, sao cậu ta không xếp vào hàng, nếu xong rồi thì còn đứng đây làm gì nữa chứ. Việt Tiến gật đầu:

- Đã nộp rồi, mới vừa xong, mà ngành mình năm nay nhiều người đăng ký quá, số lượng con gái đăng ký vào đây cũng tăng hơn năm ngoái, mình đợi mãi mới đến lượt, bây giờ đang đợi để nộp sổ đoàn.

Quốc Việt buồn bực, miệng lẩm bẩm:

- A, còn nộp sổ đoàn nữa hả? Hic, xem ra mình phải đến chiều tối mới xong

Việt Tiến cười cười vỗ vai anh út:

- Không đến nỗi thế đâu, đến trưa là cùng, làm gì ghê thế. Thôi, mình đi đã, có gì gấp lại trên lớp.

- Ủ, hẹn gặp lại.

Quốc Việt chào tạm biệt, xếp vào hàng, đưa mắt quan sát xung quanh. Hai mắt anh ta sáng như đèn pha, sẫm soi mấy cô nàng đứng cạnh đó, thầm cảm thán: “Chà, trường kinh tế quả nhiên là nơi tập trung mỹ nữ, mình chọn đăng ký trường này là đúng rồi, he he he.”

Từng hàng người dần ngán lại, Quốc Việt chờ mãi mà vẫn chưa tới lượt mình, tâm trạng bắt đầu chán nản.

...

“Bịch!” Vừa về đến phòng trọ, Việt thả ngay cặp xách trên giường, ngồi phịch xuống, về mặt bơ phờ. Phải đứng xếp hàng để nộp hồ sơ từ sáng đến tận hơn 2 giờ chiều đã khiến hai chân anh ta rã ra. Thắng bạn cùng phòng trọ với Việt đã về từ sớm, giờ đang cùng một ông sinh viên khóa trên nữa đang chúm mĩu vào chơi game, một người DoTA, một người thì Fifa Online 2. Thấy Quốc Việt đã về, người đang đá Fifa ngẩng đầu lên hỏi:

- Sao giờ mày mới về?

Anh chàng vừa mới nói là Quang Bình, cùng khóa học với anh, nhưng lại khác ngành, đứa bạn này học bên ngành Kế toán. Người đang hứng trí ra skill until là ông anh Thành Nhân, học ngành ngân hàng trên Việt một khóa kia cười nói:

- Ha ha, không phải do ngủ dậy trễ hay sao. Anh sáng nay đã nhắc chú rồi, thế mà vẫn cứ dậy trễ, anh thật hết chỗ nói với chú mày luôn.

Nghe thế, Việt không khỏi xấu hổ, chỉ là do da hơi ngăm đen nên dù có đồ mặt cũng khó mà nhận ra. Lúc trước ở nhà, phần lớn là học buổi chiều, nên Việt có thói quen ngủ nướng, toàn phải nhờ người khác đánh thức. Hôm qua vì thức xem bóng đá quá khuya, khi đi ngủ lại quên lấy báo thức nên phải trả giá, anh không muốn nhắc đến nỗi đau này nữa bèn nói:

- Ông anh đừng nhắc đến chuyện này nữa được không, em đang đói quá đây này, mấy quán ăn giờ này đóng cửa hết rồi, phòng có gì để xoi không vậy?

Ông năm trên cười lớn nói:

- Ha ha ha, không nhắc thì không nhắc nữa! À, chú mày đói hả, có mì gói đấy.

- Có mì gói à, tốt quá.

Quốc Việt với tay lấy gói mì để pha, chờ suốt từ sáng đến giờ đã có gì vào bụng đâu, hơn nữa giờ này thì mấy quán ăn làm gì còn đồ ngon cơ chứ. Thành Nhân nói vọng sang:

- Này Bình, em sang chơi với anh ván DoTA đi! Chắc! chơi mà không có ai quen, chán quá.

Bình trả lời với vẻ đang tức giận cái gì đó:

- Không đâu, em đang đại chiến, em bị dẫn hai bàn rồi đây.

- Hắc, ai bảo chú mày đá kém quá làm gì, anh thấy chú mày đá toàn để hồng hăng hậu vệ không à. Còn tiền đạo sút lại toàn đi trật lất, không thua mới lạ đó.

Bình đầu khổ nói:

- Ông anh còn nói đùa nữa à, không chia buồn với thì thôi, sao lại còn châm chọc em thế?

Lúc này Quốc Việt chợt nói xen vào, đùa cợt.

- Lại cái thằng hôm qua hả? Mày thua chắc rồi, đá không lại đâu, hôm qua thảm bại bốn nháy còn chưa tồn?

Bình đã buồn vì câu nói của Thành Nhân giờ càng thêm bức xúc khi nghe câu chọc của thằng bạn “tốt” này, không nói gì nữa, chỉ “Hừ” lạnh một tiếng, tập trung vào cuộc đại chiến.

- Ha ha ha!

Quốc Việt cười lên, quay sang màn hình của Thành Nhân thì nhìn thấy mấy tấm quảng cáo của các trang web ông sinh viên năm trên hay mở trong lúc chờ load vào trận. Trong web đó thường bắt gặp toàn hình các em xinh tươi, làm anh không khỏi nhớ đến mấy cô bé xinh xắn ngấm sáng nay, tự sướng nghĩ “khi vào học phải kiếm một em mới được, đại học rồi mà, có thể tự do yêu đương, hắc hắc hắc.” Điện thoại đang để trên bàn rung lên, số điện thoại hiện lên trên màn hình là của ông ngoại anh gọi đến, anh bắt máy:

- Alo, dạ cháu nghe đây ông.

Ông ấy vốn rất quan tâm đến việc học của anh, biết sáng nay là ngày nộp hồ sơ nhập học nên ông gọi đến hỏi:

- Sáng nay đã nộp được hồ sơ chưa cháu?

- Dạ cháu nộp hồ sơ được rồi ạ, ông không cần lo lắng đâu ạ. Mọi việc cháu có thể tự mình sắp xếp được mà ông.

Quốc Việt trả lời, trong lòng cảm thấy ấm áp, dù anh đã vào đại học, nhưng ông bà vẫn như lúc còn ở quê, lo lắng cho anh từng li từng tí. Ông ngoại anh cười nói:

- Thăng nhóc này, sao ông có thể không quan tâm chứ? Cháu chỉ còn có ông bà thôi chứ mấy, ông bà không lo cho cháu thì ai lo nữa đây?

- Dạ, cháu biết rồi mà.

Khuôn mặt Quốc Việt hiện lên vẻ buồn buồn, trong lòng đang nhớ đến cha mẹ mình. Từ nhỏ anh mồ côi cha mẹ, hai người đã mất khi anh mới chỉ được ba bốn tuổi. Ngày đó khi anh đi chơi bên nhà bạn, đến tối quay về thì được ông bà thông báo cho anh biết là cha mẹ anh đã mất do tai nạn xe. Lúc anh vào nhà thì chỉ thấy cha mẹ được mọi người đặt nằm trên giường, mặc một bộ quần áo mới, cùng một số đồ vật khác, còn những người xung quanh đang bận rộn chuẩn bị tang lễ cho hai người họ. Nhưng anh không để ý đến người khác lắm, anh chỉ một mực muốn chạy đến bên cạnh bố mẹ. Đáng tiếc, ông đã cản anh lại làm anh không thể nhìn thấy mặt cho mẹ mình lần cuối. Khi đó, họ đã được trung một chiếc khăn trắng lên mặt. Đây cũng chính là chuyện làm anh cảm thấy đau khổ nhất. Từ ngày hôm đó Việt tới sống với ông bà, mất đi cha mẹ, càng ngày anh càng trở nên phá phách, suốt ngày đi ra đường đánh nhau, ông bà ngoại rất muộn phiền vì chuyện này. Thế rồi một chuyện gia đình xảy ra vào năm mười ba tuổi càng làm tính tình anh xấu hơn, nhưng mà lúc đó đã chính chắn lên nhiều không còn bốc đồng, đùng đầu đánh đó như trước. Anh trở nên trầm tĩnh hơn, nói chính xác thì là làm lý hơn, hoàn cảnh ông bà anh rất khó khăn, rất vất vả để nuôi anh đi học, nên anh không muốn hai ông bà đau lòng vì những lần anh phá phách giống lúc nhỏ. Anh bắt đầu vui đầu vào học, rồi cuộc cũng không phụ sự kỳ vọng của mọi người, anh đã thi đậu vào trường đại học với số điểm khá cao, vượt hơn điểm chuẩn vào ngành đến bốn điểm. Ông bà anh rất tự hào, đi đâu cũng khoe với hàng xóm láng giềng. Đi vào ĐN nhập học, ông bà anh phải chạy vạy khắp nơi mới xoay sở và sắm được cho anh phí tàu xe, tiền sinh hoạt cùng với một chiếc xe đạp Thống Nhất. Không chỉ có vậy, cô chú trong họ hàng cũng trợ giúp cho ông bà anh rất nhiều, Quốc Việt cũng biết, gánh nặng trên vai mọi người không dễ chút nào, chẳng qua dù biết như thế, dù rất thương họ nhưng tính cách anh vẫn không tốt hơn chút nào, đã xấu lại thêm phần nham hiểm.

- Alo, alo, cháu có đang nghe điện thoại không thế? Alo, alo...

Giọng ông Quốc Việt vang lên kéo anh từ tư tưởng trở về hiện thực, anh vội nói:

- A, dạ cháu vẫn đang nghe đây ông, cháu xin lỗi, lúc nãy cháu lơ đãng quá.

- Ông biết! Ông biết cháu đang rất nhớ cha mẹ. Ông cũng hiểu được tâm trạng cháu lúc bây giờ mà.

Ông ngoại anh thở dài, trầm nghĩ: "tội nghiệp thằng bé, từ nhỏ đã mất đi cả cha lẫn mẹ."

Quốc Việt cố tạo ra giọng nói bình thường:

- Dạ cháu không sao đâu ông.

- Ủ, thế là tốt, mà thời tiết ngoài đó thế nào?

- Dạ bình thường ông ạ, không sao đâu, ông đừng lo lắng.

- Được rồi, ông gọi cho cháu cũng để hỏi thế thôi, giờ ông cúp máy đây, cháu nhớ giữ gìn sức khỏe để học tập cho tốt đấy.

- Dạ, cháu biết rồi ạ, cháu chào ông, ông bà nhớ giữ gìn sức khỏe, ông bà đừng quá lo lắng cho cháu, cũng đừng làm cố sức kéo lại mắc bệnh đấy ạ.

- Ủ, ông cúp máy đây.

Quốc Việt tắt điện thoại, đứng lặng yên, vẻ mặt lại buồn buồn. Sau một lát, anh hít một hơi thật sâu, lấy lại tinh thần, đến khi khuôn mặt đã trở lại như bình thường thì mới quay sang tiếp tục bữa trưa, cuộc điện thoại với ông khi nãy đã làm tâm trí của anh trơ trọi, khó ăn mất rồi, ài, đành cố nuốt vậy. Anh trong mấy ngày chờ đợi nhà trường chỉnh sửa, nhập thêm thông tin, xét duyệt các vấn đề, cũng chẳng biết làm gì ngoài việc chơi game và... chém gió với mấy cô nàng cùng dãy phòng trọ giết thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 2: Người đẹp

Hôm nay là ngày đầu tiên đi học, không hiểu sao Việt lại cảm thấy háo hức vô cùng.

“Lên đại học sao vẫn còn cảm giác này, lẽ nào học ở môi trường mới là có cảm giác này sao?” Quốc Việt tự hỏi, lúc đầu cười tự giễu. Sáng nay anh đã cố gắng dậy sớm để đi học, tránh bị mất ấn tượng tốt trước mấy cô bé trong lớp, gây ảnh hưởng tới quá trình của gái sau này. Nào ngờ, khi đến cửa lớp anh đã trở mắt ra nhìn suốt nửa tường mình đến trễ bởi cả phòng gần như chật kín người. Sau một hồi nhìn quanh lớp, cuối cùng cũng tìm được một chỗ trống để ngồi xuống, đó là chiếc bàn phía bên phải phòng học, khá gần chiếc bảng. Người bạn Việt Tiến mới quen hôm đi nộp hồ sơ nhập học cũng ngồi ở bàn đó. Việt Tiến nói:

- Sao mày lúc nào cũng đến trễ thế, hầu hết mọi người đến lớp rồi mày mới lò dò lên, không rút kinh nghiệm bữa trước hả?

Quốc Việt cười khỏ, đáp:

- Ai mà biết được mấy người đến sớm thế chứ, gần mười lăm phút nữa mới vào học cơ mà.

Việt Tiến vỗ ngực ra vẻ đàng hoàng nói:

- Buổi đầu tiên đi học phải lên sớm chọn vị trí tốt để ngắm mấy em chứ, đến chậm bọn kia cướp hết cơ hội mất.

- Sặc, tưởng ông thế nào.

Thằng bạn này vừa nói, Quốc Việt choáng váng, tưởng nó đến sớm để làm gì, hóa ra là để ngắm gái.

- Buổi đầu hơi đầu mà học hehe! À, hay là chiều nay đi làm mấy ván CF đi, mới vào học còn rảnh lắm. Để tao thử trình độ của ông đạt được đẳng cấp nào rồi.

Việt Tiến bắt đầu dụ dỗ người chăm học như Quốc Việt đi chơi

- Ok, tao cũng đang muốn chơi lại, lâu rồi không đụng tới chuột.

Quốc Việt gật đầu đồng ý, bỗng đột nhiên thấy không khí lớp trở nên yên tĩnh, mà thằng bạn kia đã ngơ ngác nhìn gì đó. Anh nhìn theo, sau đó anh há hốc mồm, đôi mắt muốn lòi ra, nước rãi chảy ra khóe miệng...

A!! Một người đẹp!!!

Cô gái có khuôn mặt xinh xắn, làn da trắng nõn mịn màng, đôi mắt to tròn, đen láy như muốn hút hồn người ta, đôi môi đỏ mọng nhìn chỉ muốn “cắn”, mái tóc cô gái đen dài óng mượt xõa xuống hai bờ vai nhỏ nhắn, đôi gò bồng đảo nở nang, vòng eo nhỏ nhắn cùng cặp chân dài thẳng tắp... đầy sức quyến rũ. Mấy thằng đực rựa xung quanh đã nhìn cô gái đến ngây ngốc, thậm chí nhiều đứa nhìn đến nỗi quên lau miệng.

Đứng trước những ánh mắt như hồ đối của nam sinh trong lớp, Thu Ngọc cảm thấy hơi khó chịu, nhưng vẫn bình tĩnh, đi vào góc nghiêng kiểm chỗ ngồi xuống. Đến lúc này, Quốc Việt đã tỉnh lại, nhờ tâm lý đã trải qua bao nhiêu chuyện khó khăn nên anh đã phục hồi trước mọi người... mấy giây. Cả bọn con trai bắt đầu nhao nhao dọn chỗ cho cô gái, còn anh có vẻ điềm tĩnh hơn, anh nhìn cô gái đang tìm chỗ, chợt cảm thấy buồn cười cho mấy thằng đang nhảy như con chơi chơi kia. Nhưng không bao lâu sau, anh không thể cười được nữa, vì hình như cô gái đó đang đi về phía anh, hướng về phía chỗ trống ngay bên cạnh, cô nói:

- Bạn cho mình ngồi ở đây với nhé?

Giọng nói thật ngọt ngào, tựa như thấm sâu vào lòng người, tiếng nói như có ma lực khiến Quốc Việt không tự chủ được, gạt mạnh đầu cái rụp.

- Cám ơn

Cô gái cười nhẹ nói lời cám ơn rồi ngồi xuống bên cạnh anh.

“Sao mình lại đồng ý để cô ấy ngồi đây được nhỉ? Đúng là bị sắc đẹp mê hoặc rồi, tâm lý quá kém.” Trong đầu vừa thoáng qua suy nghĩ này, Quốc Việt đã giật mình, thăm hỏi hạn việc mình đồng ý và nhanh chóng, lại thấy có gì đó không ổn, anh bắt đầu toát mồ hôi. Anh cảm thấy không khí xung quanh nhanh chóng tụt xuống âm độ, khiến anh không rét mà run. “Không xong rồi, mình đã thành tử địch của tất cả bọn con trai trong lớp rồi.” Anh than thở cho số phận của mình: “đào hoa cũng khổ chứ sướng cái cóc khô gì”.

Trong lúc anh đang căng thẳng chống lại hàng chục ánh mắt mang hình viên đạn nã tới thì thầy giáo bước vào lớp. Thầy giáo này còn khá trẻ, chỉ tầm ba mươi mấy tuổi, dạy môn Toán cao cấp lớp anh. Hiện tại thầy giáo đã vào rồi đồng nghĩa với việc đám học sinh nam đánh đĩnh chỉ việc nã đạn. Ngồi trên ghế mà Việt cảm thấy mình như kiến trong chảo nóng, cứ bồn chồn bứt rứt, không thể tập trung được. Bất quá, sau một hồi quan sát, anh cũng biết được tên của cô là Thu Ngọc, một cái tên khá hay. “Tên hay mà người cũng đẹp nữa”, vừa suy nghĩ xong anh lập tức lắc lắc đầu gạt qua một bên. “Người đã đẹp thì tên có xấu cũng thấy hay thôi”

- Này, ăn một cái cho nó bình tĩnh đi, mày đang ngồi gần người đẹp, khi nói chuyện với nàng mà để hôi miệng là tạo ấn tượng rất xấu đó.

Việt Tiến ngồi bên cạnh đưa cho Quốc Việt một cây kẹo cao su. Quốc Việt cảm lấy định nói cảm ơn, ai ngờ nghe câu thì tức đến trào máu, muốn đứng dậy đập cho thẳng bạn một cái, thật là, dám làm mất hình tượng của anh mày hả. Anh hít một hơi sâu kìm nén cơn tức. Anh trừng mắt nhìn Việt Tiến, đe dọa:

- Mày muốn chết hả? Mày còn nói kiểu thế là tao cho mày thẳng ngay.

Việt Tiến cười cười nói:

- Ý chú là chú nhường chỗ cho anh ngồi cạnh người đẹp để anh sướng hả?

- Biển!

Hai người đùa vui qua lại, giúp anh bình tĩnh hơn nhiều, có thể chú ý để tâm vào việc học. Bất quá ngồi thêm được một lúc anh vẫn không thể nào học được. Vì bàn có nhiều người ngồi, nên anh và Thu Ngọc cứ ngồi sát vào nhau, khuôn mặt dễ thương và hương thơm từ mái tóc, từ cơ thể cô bay vào mũi khiến anh ngất ngây, những gì nghe được thì lọt từ tai này rồi chui qua tai kia, trả lại thầy hết rồi. Không chỉ như thế, cả tiết học anh lại tiếp tục chịu những cơn mưa đạn bằng ánh mắt của các nam sinh trong lớp. Ừ thì đúng, người đẹp đang ngồi cạnh anh, mấy thằng khác GATO đến muốn giết người là điều tất nhiên, anh cũng bó tay không làm gì được. Nhưng giờ là đang trong giờ học à nha, không thể gây ảnh hưởng đến người khác, phải để người ta học nữa chứ.

Chẳng qua anh vẫn quyết tâm chày cối, chống chọi với áp lực khủng khiếp, rồi mỗi lần đến giải lao là anh lại lôi cái điện thoại cục gạch không biết từ thời nào ra vọc, hơn nữa, lâu lâu lại bôi những câu “ừ, thì hừ, hả”, cười cười nói nói với Ngọc ra chiều tâm đắc khiến cho mấy thằng kia tức đến bẻ phổi mà không làm gì được, và cũng không thể nói thẳng là muốn đổi chỗ, kiểu đó quá thô lỗ. Khi chuông reo báo hết tiết cuối cùng, Việt nhanh chóng vọt ra bởi nếu còn chần chờ, anh sẽ bị đè bẹp ngay vì biển người quanh cô gái đó mất. Việt Tiến chạy lại anh hỏi.

- Này, cảm giác ngồi gần ngay người đẹp thấy thế nào? Quá tuyệt chứ hả?

- Cũng được, có điều bữa sau ta không ngồi đó nữa, gần bằng quá, nhìn đau mắt khiếp.

Quốc Việt nói trái với lòng. Việt Tiến cười khinh khỉnh:

- Cũng được? Gần người đẹp thế mà cũng được, tao mà như được như mày thì...

Quốc Việt cười lớn đáp:

- Ha ha, mày thấy được thì cứ ngồi thử đi, thôi tao về đây.

Việt Tiến nhắc nhở Quốc Việt:

- Ừ, mà chiều nhớ đi đấy, có thêm mấy thằng lớp mình nữa.

- Ok, chiều tao sẽ ra.

Quốc Việt vừa đi vừa trả lời. Anh nhớ lại tình cảnh khi nãy, liền thở phào nhẹ nhõm, rồi cười lên mấy tiếng, vừa rồi tuy khổ cực nhưng cũng rất kích thích, khếch khếch, Thu Ngọc à? Được đời. Đầu anh bắt đầu nghĩ đến mấy cảnh “happy ending”. Anh vừa ra tới cổng trường thì bỗng nhiên xuất hiện ba gã sinh viên ăn mặc khá bánh vẽ và mặt bất thiện đi tới đứng chắn trước mặt anh. Một thằng tóc đinh cầm điều thuốc, một thằng tóc chẻ giữa khá đẹp trai và một thằng tóc vàng. Thằng đầu đinh châm thuốc hút và hỏi cộc lốc:

- Mày tên gì?

Quốc Việt ngần ra, tự đứng ở đâu mọc ra mấy cái thằng này rồi hỏi một câu xác láo, nếu không phải đang đứng trước cổng trường chứ với cái tính xấu của anh thì anh đã cho hấn một đạp gãy xương rồi, thầm nghĩ bụng: “Vốn nghe ĐN là thành phố bình yên, không ngờ mới vào chưa được bao lâu thì đã thế này, được rồi, mày thích kiểu du côn thì ông cũng chiều mày.” Anh bèn đút hai tay vào túi quần, ngắc đầu, về bất cần, hát hăm đáp lại:

- Thế mày là thằng nào mà hỏi tao câu đó?

- O, cái thằng này...

Gã kia rõ ràng không ngờ anh sẽ phản pháo một câu như thế, nên nổi giận gơ tay lên định đấm thì thằng đứng giữa gơ tay ngăn lại, bảo:

- Không được đánh, ở đây là trường học, mày dẹp ngay cái tính nóng nảy đó cho tao.

Rồi hấn quay sang nói với Quốc Việt:

- Tao tên Đình Hiếu, tao có chuyện muốn nói với mày.

- Chuyện gì?

Quốc Việt tiếp tục đáp lại bằng cái giọng tung tung, thách thức người khác. Đình Hiếu hơi chút tức tối trong lòng, có điều ngoài miệng vẫn lạnh lùng nói:

- Tao muốn mày tránh xa Thu Ngọc ra, cô ấy là của tao.

"Hừ, tìm mình gây sự hoá ra là vì gái, cái @\$#@ nó!" Quốc Việt thầm khinh bỉ, nhếch mép cười mỉa:

- Mới vào học mà đã muốn giành gái rồi sao, tao không điên như mày, cút sang một bên.

- Mày muốn chết...

Hiện có nhiều sinh viên đi học về nhưng tiếng của bốn người nói khá nhỏ nên dù đứng chửi nhau giữa công trường vẫn không ai biết. Tên đầu đình nóng lắm rồi, hần nghiến răng ken két định động thủ nhưng Đình Hiếu trừng mắt nhìn khiến hần rụt lại, Đình Hiếu biết không nên đánh nhau ở đây. Hần hừ lạnh một tiếng và đi:

- Việt, mày ăn nói cho cẩn thận, tao đang rất tức tởm với mày đấy, đừng có được nước lấn tới, tao nhắc lại lần nữa, tránh xa Thu Ngọc ra.

Quốc Việt bất gặp Đình Hiếu vẫn đứng đưng trước kẻ khiêu khích của mình, anh càng thấy thú vị, bèn tăng thêm cường độ:

- Tránh cái mốc xì, chả liên quan ẹo gì đến tao, mà mày là cái đêch gì của Thu Ngọc mà đòi đuổi tao.

Đình Hiếu giờ đã rất giận nhưng vẫn còn có thể kiềm chế:

- Thu Ngọc là người yêu của tao từ cấp ba, mày liệu hồn mà cút!

Quốc Việt sực nhớ lại lúc trên lớp, khi Thu Ngọc vào có liếc qua hần ta hai ba giây gì đấy, nhưng ánh mắt như nhìn một người bạn mà thôi. Lời này có lẽ là do thắng hăm vì yêu đơn phương sinh hoang tưởng đứng trước mặt này chỉ là ảo toét, anh bèn châm một câu đau hơn ông đốt:

- Người yêu từ cấp ba? Im cái @\$#@ mày đi, nếu đúng như thế thì cô ấy đã không đến chỗ tao mà qua chỗ mày rồi, hừ, tao chả có thời gian đòi co với mày, cút sang một bên để tao còn đi việc.

Anh nói xong rồi xách túi học chuyển hướng khác đi, chả thèm quan tâm đến bọn chúng nữa. Đình Hiếu lửa giận bùng bùng, quay đầu nhìn theo, rít lên:

- Việt, tao cảnh cáo mày, mày mà dám lén phét, đừng trách sao tao độc ác.

Quốc Việt dừng bước, không quay đầu lại, lạnh lùng đáp:

- Hoa đại thi tao cứ việc hái, mày làm cái ẹo gì được tao??!!

Dứt lời thì anh đi thẳng, để ba gã tức tối đứng đó chửi rủa, trong lòng vô cùng sáng khoái, chỉ là anh không biết rằng nhân vật chính trong cuộc chửi nhau đã nghe hết tất cả, tình cờ Thu Ngọc đến đúng lúc anh chạm trán ba gã đó. Ban đầu bạn cô muốn kéo cô đi khỏi, nhưng cô vẫn lắc đầu đứng lại. Đình Hiếu thì khỏi nói, từ lúc học cùng lớp cấp ba, cô đã chẳng ưa gì hần ta nên cứ bỏ ngoài tai mấy lời ảo toét đó, chủ yếu tò mò muốn nghe xem thử cậu bạn mới ngồi bên cạnh khi này như thế nào. Dè đâu cô vừa nghe được hai ba câu từ miệng anh phát ra là mọi ấn tượng tốt ban đầu lúc trên lớp bay biến sạch, đến câu cuối cùng "hoa đại thi tao cứ việc hái" thì chuyển thành ghét, tức đến ngứa răng muốn cắn. Quốc Việt cứ hồn nhiên tự sướng một mình, thậm chí Thu Ngọc làm mục tiêu tình cảm để phấn đấu, nào biết anh đã bị cô liệt vào danh sách đen phải tránh xa.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 3: Đấu súng

Sau khi về đến phòng, Việt phát hiện ra mình là người về sớm nhất. Có lẽ anh quá "ngây thơ và ngoan ngoãn", nên thẳng đường về nhà luôn, không la cà ở nơi khác như mấy lão kia. Anh lẳng cái cặp lên giường, bật quạt và nằm phịch xuống thờ phỉ phò, niệm than thờ: "Bố khí, nóng thế không biết!..."

Bất chợt anh trông thấy quyển từ điển Anh - Việt của thằng bạn, quyển từ điển này khá mới. Nhìn thấy nó, Quốc Việt mới nhớ tới là có một cuộc thi anh vẫn đề xét trình độ ngoại ngữ của sinh viên để phân cấp lớp Anh Văn.

"Xem ra vài bữa nữa mình phải mua một quyển từ điển, trau dồi kiến thức anh văn thôi, nếu mà thi không đủ điểm đợt kiểm tra này phải học anh văn dự bị, chậm đi một học kỳ." Trình độ anh văn của anh khá yếu, hồi đó học cố gắng lắm mới đủ điểm tốt nghiệp, nên việc này rất quan trọng. Sau đó anh lại nghĩ đến điều kiện kinh tế gia đình mình khó khăn, mua quyển từ điển mới có lẽ không nên, cứ ra mấy tiệm sách cũ mà mà thôi, ở đó chất lượng từ điển cũng được mà giá cả lại phải chăng. Nằm được một lát, hai người cùng phòng cũng đã trở về, Văn Tùng nói oang oang:

- Ê Việt! Mày bị con bé nào củ hành hay sao mà trông vật vờ thế?

Quốc Việt gật đầu đáp:

- Ồ! Bị gái củ hành thật!

Thằng bạn bị sốc, hai mắt tròn trũng lên, hỏi liến thoắng:

- Gì? Con bé nào củ hành mày thế? Xinh không? Nó củ hành thế nào?

Quốc Việt trả lời áp úng:

- Ồ thì... nó...

- Nó.. nó... làm sao?

- Thì là mấy cái ấy ấy đấy mà.

Văn Tùng sốt ruột giục:

- Ấy ấy thế nào?

- Nó ngồi cạnh tao...

- Rồi sao?

- Rồi chả sao cả ...

Nói xong Việt phá lên cười ngặt nghẽo. Thằng bạn nghe xong mới hiểu mình bị nó lừa, tức giận gườm gườm tay thối lên làm ra một động tác rất chuẩn của quốc tế mà giới trẻ ai ai cũng hiểu. Quốc Việt xua tay nói:

- Thôi bỏ qua! Thế trưa nay ai sẽ nấu cơm đây?

Việt và Tùng nhìn nhau, đứng phắt dậy... oản tù tì. Sau ba lần thua liên tiếp, cuối cùng Việt phải đi nấu cơm. Buổi chiều, Việt đến quán internet HbClub theo lời hẹn với mấy thằng bạn. Đây là một quán ở gần trường khá nổi tiếng, mạng tốt, máy ngon, đủ để khách đến chơi mà không bị giật lag. Việt đến quán, đã thấy lũ bạn mình ngồi hết ở đó rồi, chỉ còn trống một máy đã mở sẵn bên cạnh thằng Việt Tiến thôi. Việt đi đến chỗ chỗ vai Tiến hỏi:

- Máy này của tao à?

Tiến đang say sưa với game thì bị anh làm giật mình, cậu ta bỏ tai nghe xuống, gật đầu:

- Ủ ừ! Ngồi đi mày.

Việt kéo ghế ra ngồi xuống. Lúc này Tiến đang điên cuồng bắn CF, lên tục double kill hai đứa sường réo ầm lên:

- Oh yeah! Còn thằng Hùng nữa. Mày soi hộ tao coi nó đang chạy chỗ nào với.

Việt nghe vậy thì lắc đầu, anh bèn vào Nhaccuatui.com mở bài Tình cha, sau đó vô 4vn.eu coi các con hàng trên đây đang chém gió thế nào. Anh được thằng bạn giới thiệu về trang web này, nghe hấn nổ tung trời nên tò mò lập cái nick palapolo hai ngày trước xem thế nào, ban đầu cũng có hứng thú. Hôm nay lên anh thấy cái lão ansul6 chém bão, rồi bỗng nhiên bị Minh Minh ban vì tội chọc vào tổ kiến lửa. Lúc này Tiến đã bắn xong ván, nhưng có vẻ ức chế vì từ đầu đến giờ toàn thua không gỡ gạc lại được trận nào, liền vỗ vai Việt, nói:

- Mày còn không mau vào đi. Nhanh lên đi, bên mình đang thua thảm hại rồi, 3 chọi 4 không kéo nổi.

- Ok ok vào ngay đây.

Việt gật gật đầu bắt đầu vào trò CF. Đây cũng là trò mà anh hay chơi nhất, bởi anh cũng không biết tại sao mỗi khi hấn chơi trò này đều có cảm giác rất thật, giống như chính mình đang tham gia vào trận chiến đó vậy. Việt đăng nhập rồi vào sever và phòng mà Tiến đã lập sẵn. Map CF được chọn là map Ngã tư tứ thần, đặc điểm của map này là sẽ không bị chênh lệch nhau về súng nữa bởi vì súng được đặt thành một hàng đủ các khẩu súng cơ bản dưới đó và người chơi chỉ cần nhanh tay mà nhặt khẩu súng mà mình ưng ý lên thôi. Tất nhiên chơi bốn đầu bốn thì lượng súng sẽ thừa ra bốn khẩu mỗi bên, cái này sẽ dễ dàng chọn súng hơn chọn người chơi, hơn là bị gói gọn khi chơi phòng full người. Một người bạn bên đội kia đột nhiên hô lên:

- Đầu dao dê!

Tiến gõ phím đáp lại:

- Đề tý nữa đi, giờ cứ chơi súng cái đã.

- Ok, bắn dê!

Cuộc đầu súng bắt đầu, Việt nhanh chóng nhận lấy khẩu Steyr Aug (tức khẩu 44 trong Counter Strike mà game thủ Việt hay gọi). Đây là khẩu súng mà

có thể nói là toàn năng nhất trong map này, khẩu súng vừa nhẹ, có uy lực tốt và cũng có thể ngắm bắn được, độ giật thấp, tất nhiên có phát huy hết khả năng của nó không thì phải dựa vào khả năng của người chơi. Việt cầm lấy khẩu súng, bật tâm lên và lập tức bắn. “Đùng” một tiếng, bảng điện tử hiện lên polopala kill ThanSung với một phát headshot vàng. Hùng là thuộc phe Quốc Việt, cậu ta thấy thế phải bật thốt ra câu kinh ngạc:

- Hay lắm!

Quốc Việt nhắc nhở:

- Cần thận.

Anh vừa dứt lời, tên nhân vật của Hùng đã lên bảng điện tử. Hùng gãi đầu gãi tai về xấu hổ vì cái tội thiếu tập trung. Việt không nói gì nữa, anh từ từ men theo lối giữa tiền sang bên nhà đối phương. “Đùng đùng đùng” anh lập tức nhân nhảy liên tục tránh qua loạt đạn của đối phương rồi ngay sau đó nã lại cho đối phương hai phát hạ gục đối phương luôn. Chẳng qua, hiện giờ phe bên anh chỉ còn lại mình anh, bởi hai người còn lại đã lần lượt được điền tên trên bảng “Phong thần” rồi. Việt Tiền nóng ruột hốt thúc:

- Đi cùng nhau cẩn thận chút nào, mấy thằng kia giúp Việt soi cái nào.

Một người bên đội kia hô lên, nhanh chóng đi đến chỗ đồng đội của mình, cẩn thận cảnh giới xung quanh đi đến chỗ Việt. Việt nghe vậy cũng không phản ứng gì nhiều, anh chỉ dừng lại, cầm một khẩu ngắn, chĩa thẳng vào chỗ đối phương đang chạy đến. Tiếng bước chân trong tai nghe càng lúc càng gần, Việt vẫn bình tĩnh không có bất cứ động tĩnh gì làm kẻ địch không khỏi lo lắng nhắc nhở nhau phải giữ bình tĩnh. Tiếng bước chân dừng lại, đột nhiên vụt ra một bóng người nhảy lên, Việt lập tức bấm chuột “đùng” một tiếng, thế là một người được tiền lên bảng. Cùng lúc đó Việt điều khiển nhân vật của mình nhảy lùi về sau rất nhanh, mau chóng nấp sau đám thùng gỗ làm khuất đi tầm bắn của người thứ hai. Người còn lại bên kia thấy thế lập tức nhanh chóng chạy tới, cẩn bản vì họ nghĩ cầm súng ngắm mà bị áp sát thì chỉ là vô dụng thôi. Nhưng hẳn không ngờ Việt đã vút khẩu Steyr Aug sẵn ở đó rồi, khi đối phương nhào nhào chạy đến liền nhẹ nhàng cửa một phát dao cho nó “thăng” luôn. Hùng sung sướng nói lớn:

- Ngon! Khá lắm Việt à, kiểu này thì chúng ta lợi ngược dòng là vừa.

. Bên đối phương nghe thấy thế liền mĩa mai:

- Lợi đi, năn nỉ đó.

Câu nói này làm mấy thằng bạn anh ghen hòng, cẩn bản đối phương chỉ cần thắng mười trận là kết thúc mà lúc này tỷ số đã là 9-1 rồi, đây rõ ràng là khinh người quá mức. Quốc Việt không nói gì chỉ mỉm cười, chuẩn bị trận tiếp theo Bước vào cuộc đấu, Việt mau chóng chọn được khẩu súng cho mình, lần này là một khẩu ngắn, rồi tới bên cánh trái đứng trấn thủ tại đó. Bên đối phương cũng có một người cầm ngắn trấn thủ ở đây, người này thấy bên kia đã có người ngồi đó chờ sẵn nên cứ lấp ló, thí thoảng bắn ra một phát. Bắn kiểu đó cẩn bản độ chính xác giảm đi bởi lo lắng khi mà đối phương đã chiếm được lợi thế về chỗ ngắm bắn thì mình rất dễ vong mạng nếu nhao ra quá lâu. Qua hai lần như vậy, đến lần thứ ba, Việt liền tiến hẳn lên bảng nhanh cho nhẹ việc, lần này vẫn là ThanSung bị chết đầu tiên. Việt nhanh chóng chạy lên phía trước, tựa mình vào tường ngắm ra phía sông, nhìn thấy phía bên đối diện có địch đang giằng co với phe mình, anh liền không ngần ngại giúp một tay tiền kẻ tiếp theo lên đường. Cùng lúc đó, bên mình cũng đã xử lý thêm được một tên bên địch, thế trận trở thành bốn đánh hội đồng một và kết quả như thế nào thì khỏi cần phải bàn. Rồi ván thứ ba, thứ tư, thứ năm... đến ván thứ chín, phe Việt liên tục thắng áp đảo với sự xuất sắc của Việt, anh luôn là người mở màn cuộc tàn sát. Đúng là cuộc tàn sát bởi vì tỷ số của anh là giết hai mươi mà không chết lần nào, mỗi ván anh không giết cả bốn người thì cũng hai người phải bỏ mạng dưới tay anh. Một người trong số đó bực quá kêu lên :

- Lần này ông cũng nhè tôi bắn đầu tiên là thế nào ?

- Bởi vì tui ghét cái nick đó, tên thần súng mà tỷ lệ sống chết lại hai phần chín.

Việt đáp lại bằng cái giọng dửng dưng, nghe anh nói vậy, ba thằng bạn cũng liền hùa theo:

- Tao cũng ghét lắm

- Tao cũng dzậy à!

- Tao cũng rứa!

Thằng ThanSung hét lên:

- Bién hết đê! Bực mình...

Cả đám người Quốc Việt đều bật cười khanh khách.

...

Hôm sau đến lớp, Quốc Việt vẫn tiếp tục ngồi chỗ cũ, anh cứ tưởng cô nàng lần trước là chọn chỗ này để ngồi tạm thôi, rồi bữa tiếp sẽ không ngồi chỗ này nữa, ngờ đâu một lát sau nàng và ba người bạn mới quen đi tới chỗ anh đưa ra đề nghị:

- Quốc Việt, bạn có thể nhường chỗ này cho bọn mình được không?

Anh bắt đầu giờ trò tình huống:

- Nhường chỗ à? Khó đấy, mình thấy chỗ này có vị trí thuận lợi, phong thủy rất tốt, khó mà nhường lại à nha.

Anh từ nhỏ đã xấu tính, có thói dờ là cứ hễ gặp người hơi quen thuộc một chút là buông lời trêu chọc, bắt kẻ nam hay nữ, mà cô gái khá xinh đứng cạnh Thu Ngọc cũng bạo dạn, cô đáp:

- Nhường đi, con trai ga lăng chút thì có mất gì đâu chứ.

Anh vuốt vuốt cằm, bắt đầu ngả giá:

- Uhm, để xem, chỗ này để ngồi học thì tuyệt, muốn chuyển đi cũng được, nhưng phải có điều kiện gì chứ nhì, bọn này mất quyền lợi mà.

- Ừ, chỗ phong thủy đẹp thế này rất khó kiếm, nếu không có quyền lợi nào thì sao phải đi, tao nói đúng không mày?

Một thằng bạn cũng muốn kiếm chút đỉnh nên gật đầu ủng hộ ý của Quốc Việt nhưng thằng Việt Tiến lại ra vẻ tốt lành nói:

- Thôi tụi mày chém vừa vừa thôi, để chỗ cho ba em nó, anh em mình chuyển chỗ khác cũng chả mất gì.

Quốc Việt da mặt dày, nói thẳng ra:

- Chuyển thì thôi được, có điều “ấy” phải cho tở số điện thoại.

Từ hôm vô tình nghe được cuộc đối thoại giữa anh và Đình Hiếu, Thu Ngọc đã có ác cảm với anh, nên lờ đi, để mặc cho ba bạn gái mới đối phó anh. Với thằng đàn ông mà đã tạo ra ác cảm cho một cô gái ngay lần đầu gặp thì sau này xui xẻo có thừa. Trong đám bốn cô này thì có nàng tính tình chanh chua, nằng ta bừu môi, phát biểu:

- Đây, đừng được nước mà làm tới nhé, muốn xin số người đẹp đây thì phải có lễ có lạc mới được.

Quốc Việt ra vẻ đường hoàng, miệng cười he he nói:

- Lễ thì sẽ có nhưng phải “ngoan”, đằng nào tụi này cũng tổ chức buổi gặp mặt đầu năm, cứ đưa số điện thoại đây có gì tụi này liên hệ báo lại sau.

Cô nàng chanh chua đáp trả:

- Cũng được, nhưng nhớ phải gọi, cảm cho bọn này leo cây đầu đấy.

- Cứ yên tâm, mình là người luôn giữ chữ tín mà.

Quốc Việt vỗ ngực đảm bảo. Cô gái dễ thương hừ một tiếng, cô vẫn không thể tin vào ý tốt của mấy thằng háo sắc này được. Cô nàng chanh chua viết số điện thoại lên tờ giấy đưa cho anh. Anh cứ tưởng sẽ có được số hai người đẹp kia, đặc biệt là Thu Ngọc, ai ngờ là cô nương này, nhưng đến nước này đành phải chấp nhận thôi. Xong việc, ba người nhóm anh đứng dậy đi về dãy ghế sau. Có mấy thằng đực rựa định chơi chiêu “đi ăn cỗ về mất chỗ”, nhưng mỗi tội là bọn anh đã đổi chỗ cho các cô gái thế là bọn kia cũng tịt ngòi không biết làm sao, chỉ ngậm ngùi oán trách mình vô duyên mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Đánh bài và... nhậu

Đình Hiếu và hai đứa bạn ngồi ở bàn sau đã chứng kiến hết toàn bộ. Đình Hiếu chưa có biểu hiện gì, dù hắn đang bức bối, ngược lại, tên đầu đình chứng kiến Quốc Việt đang hừng chí "chém" với ba cô bé đó thì lập tức phản ứng:

- Hiếu, mày nhìn kia, thằng khốn đó vẫn lý lợm, khua môi múa mép trước mấy đứa con gái đó! Vứt hết những lời chúng ta đe dọa hôm trước!

Đình Hiếu đáp lại một cách hờ hững:

- Chả sao cả, chỉ cần hắn không đụng đến Thu Ngọc là được. Còn hắn muốn tán con vẹo nào cũng mặc xác hắn, tao éo quan tâm.

- Nhưng mà...

Tên thứ ba chen miệng vào:

- Nhưng mày đang nhắm con bé tên Hằng phải không Trường?

- Ờ!

Mặt của thằng đầu đinh tên Trường ngậy ra, áp úng không trả lời. Im lặng tức là thừa nhận, Đình Hiếu cười khẩy, nói:

- Tao còn tưởng mày bắt bình thay cho tao cơ đấy! Hóa ra cũng tư lợi cả thôi!

Trường nghiêng răng nói:

- Nếu không cho nó một bài học thì càng ngày nó càng không xem chúng ta ra gì!

Đình Hiếu tặc lưỡi, lắc đầu:

- Hừ, mày cứ mở mồm ra là đánh đấm! Đầu óc ngu si tứ chi phát triển! Con người ta phải có cái đầu mới làm được việc lớn, hiểu không?

Tên Tân cũng đồng ý với hắn ta:

- Thằng Hiếu nói đúng đấy! Mà cũng chưa biết thằng kia thế nào. Trường hợp con đại gia giả nghèo khổ để tán gái tao gặp mấy lần rồi, toàn bị nó chơi lại, tức mà éo làm gì được!

Hiếu tiếp lời:

- Cái này thì bọn mày yên tâm, tao đã nắm rõ lý lịch của nó rồi, chỉ là thằng dân quê nghèo mồm còi cha mẹ thôi.

Nếu Quốc Việt nghe được những từ này thì chắc chắn anh sẽ nhảy lên tằm quất cho bọn này một trận đến người nhà cũng nhận không ra. Trường sốt ruột:

- Thế khi nào sẽ ra tay?

- Mày điên hả, không đừng đi gây sự làm éo gì. Mà cho dù muốn đánh hội đồng hắn thì cũng phải lên kế hoạch thật cẩn thận.

Thằng Tân gật đầu tán thành ý của Đình Hiếu:

- Không sai, phải làm cho kín kẽ, nếu không thì tốt nghiệp ra trường sớm đấy.

Trường hỏi:

- Thế làm thế nào?

Đình Hiếu chỉ sang Tân nói:

- Để cho nó nghĩ cách, chúng ta thực hiện.

- Này, sao lại là tao?

- Thì trước giờ mày là đứa nghĩ được nhiều kế hại người hay nhất, mày không làm thì ai làm.

Tên Trường vui mừng hỏi:

- Thế có nghĩa là hai đứa mày cũng muốn đánh hắn?

Đình Hiếu từ chối làm Trường chung hưởng:

- Không, cứ đợi xem thử thằng đó có động tác gì nữa không đã rồi hãy bàn tiếp.

Quốc Việt cứ vô tư chém gió trước mặt các bé mà không hề biết ngay chỗ cách anh không xa vừa có một “cuộc họp bàn” lên kế hoạch “xử lý” mình.

...

Trong một quán cà phê, bốn thằng sinh viên ngồi chụm vào một góc. Khuôn mặt thằng nào thằng nấy đều rất căng thẳng, tay mân mê mấy lá bài đỏ đen. Mạnh Hùng liếc mắt nhìn sang mấy đứa bạn, nghĩ bụng: “Thằng Toàn còn bày lá, lúc này đánh mấu lăm nên chắc hắn còn con Xi và cặp Đàm, có khi có cả heo nữa ấy chứ, còn hai thằng kia thì...”, một giọt mồ hôi lăn dài trên trán cậu ta. Quốc Việt không đợi được, sốt ruột giục:

- Đánh lẹ đi mày! Đánh bài chứ có cái éo gì mà lâu thế! Cược có vài chai nước chứ nhiều nhận gì mà suy với chả nghĩ!!!

Mạnh Hùng đắp lại:

- Hừ, cái gì cũng phải từ từ chứ! Làm gì mà mày phải sồn sồn lên thế!

Hữu Toàn và Việt Tiến nhận lúc hai thằng cãi nhau rút một hơi thuốc rồi nhấp ngụm nước cho nó có lời. Mạnh Hùng hơi bực bội, miệng lẩm bẩm:

- Điên thật, bộ bài gì khúc cuối nhóp thế này, đánh đấm nhọ gì nổi.. Được rồi, sánh ba bốn năm

Hữu Toàn khoát tay nói:

- Tôi luôn đi mày!

Quốc Việt nói:

- Á à, thích nói nhiều à? Cho chú Đầm Già Xi Cơ này!

- Á, thằng này máu quá nhỉ! Qua, để xem mày nhảy cao tới đâu!

Việt Tiến cũng cho qua. Quốc Việt cười cười, xòe tiếp ba lá:

- Hờ hờ, hàng độc đây mấy chú! Sam bảy, bắt đi mấy chú! Không là anh về đấy!

- Tôi!

Tiến và Hùng đồng thanh nói. Toàn cười khềnh khếch, đập ba lá xuống bàn:

- Chú mừng sớm quá! Anh còn ba lá mười đấy!

- Oắt dờ hội??? Mày ngon! Tiếp, còn cái gì tung ra hết đi!

Toàn lại đập ba lá:

- Hé hé, đây mới là hàng cực độc nè mấy cu! Mười Bồi Đầm, đề ra mà bắt, hé hé hé...

- Hừ, để nó về nhất, thôi về đi!

- Cách ba, về! Hé hé, bài thế mà cũng về nhất! Làm ly nước miễn phí cho nó ngọt giọng nào!

Tiến ngồi bên lăm bầm đầy bực tức, cậu ta rút bài ném ra một lá:

- Đệt! Thế mà cũng không cho hưởng sái! Ép tao trả tiền nước à? Năm!

- Nhảy Heo để chạy!

Việt đánh lá heo bích. Hùng nói:

- Vẫn ngoan cố nhảy Heo cơ đấy? Ta Heo Chuồn, xin suất về nhì nhá!

Trong khi cậu ta sung sướng cười lớn, định rút cả sấp bài đánh luôn thì bỗng nhiên Tiến cười đầy khoái trá, đập bốn lá:

- Ấy ấy, chờ đã chờ đã! Ếm mồi hàng này! Thuốc diệt chuột đây, tứ quý sáu màn thịt con heo! Há há há, về cây tám, ba điểm cộng hai điểm về nhì là năm điểm! Đĩa này ăn ngon thật, há há há.

Mặt Hùng tái mét, vói tay kiểm tra bài, chả biết thằng này có ăn gian không mà kinh thế. Quốc Việt cười hô hố:

- Cho mày chết, cái tội không cho tao chạy tiếp, thôi tao hưởng sái cái này.

- Này Hùng! Sao giờ này mày vẫn còn ngồi đây đánh bài?!

Giữa lúc ván bài đang dang dở thì một cậu sinh viên không biết từ đâu chạy xe máy đến bàn nước của nhóm Quốc Việt và gọi Mạnh Hùng. Hùng ngẩng đầu lên hỏi:

- Ủa Vinh, mày đến đây làm gì?

Cậu bạn tên Vinh nhăn mặt:

- Đã nói hôm nay mấy đứa đi ăn mừng sinh nhật tao mà? Mày còn kêu tao nhớ qua đón mà lại quên à?

Hùng vỗ trán sực nhớ lại, cậu gật đầu:

- Ủi, tao quên mất, tao đi ngay đây.

Rồi quay sang bảo nhóm Quốc Việt:

- Giờ tao có việc phải đi nên không chơi tiếp được, xin lỗi bọn mày nhá!

Ván bài đang đi đến hồi kết với phần thua nghiêng hẳn về Hùng, cậu ta thuận nước đẩy thuyền, đập bài làm ba đứa kia kêu réo liên hồi, bảo cậu ta chơi xấu, biết mình thua nên kiếm cớ bỏ ngang. Hùng cười hề hề khoác vai Quốc Việt bảo:

- Thôi, anh em bỏ quá cho nhau chút thì có mất gì đâu!

Quốc Việt hừ một tiếng, ra vẻ không thèm so đo mấy chuyện này, anh nói:

- Hừ, tạm tha cho mày, đi đi!

Mạnh Hùng nghe thế thì cười tí tởn vì thoát nạn, Vinh - bạn cậu ta thấy vậy liền bắt chuyện với anh:

- Mấy bạn đi cùng cho vui!

- Sao thế được? Tụi này có quen biết gì đâu mà tới!

- Được chứ! Trước lạ sau quen mà. Hôm nay cũng chỉ có vài người bạn của tao thôi. Tao cũng dẫn chúng nó rủ thêm bạn bè nữa cho đông vui mà.

Quốc Việt kéo Hùng lại thì thầm:

- Nhóm mình chỉ có mày quen nó, bọn ta đi có tiện không?

Mạnh Hùng đáp lại:

- Có gì mà không tiện chứ, đều là bạn nhau cả mà!

- Hùng nói đúng đấy! Đều là bạn bè, có gì mà ngại, đi chung cho vui.

Hai người nói chuyện rất khẽ thế mà Vinh vẫn nghe được. Cậu ta đã nhiệt tình mở miệng mời thì mình cũng chẳng làm khách nữa, Việt gật đầu:

- Bạn ấy đã có lời thì bọn mình cũng đừng khách khí nữa! Đi thôi!

Thế là năm thằng kéo nhau ra quán nhậu gần đó. Cả bọn chọn đúng giờ vàng nên quán rất đông khách, khi nhóm anh đến, chỉ còn ba bàn ở sát tường. Vinh hô:

- Cô ơi, cho một két bia Larue với đĩa đậu khuôn chiên!

- Còn gọi thêm món gì nữa không?

- Tạm thời thế đã!

Ngay sau khi nhóm anh vừa ổn định chỗ thì một nhóm sáu bảy người đi vào, phần lớn trong bọn chúng nhuộm tóc đủ các màu. Về ngoài của bọn chúng trông khá là dữ tợn, vừa đi vừa nói oang oang, liếc nhìn mọi người xung quanh bằng ánh mắt bất thiện, khách ở quán không ai bảo ai tự động cúi đầu xuống, không khí rộn rã ban đầu giảm hẳn. Chúng ngồi vào bàn gần với nhóm Quốc Việt, hét lớn gọi món rất xấc xược. Việt tò mò hỏi đứa bạn:

- Hùng, mày là dân bản địa, mày biết chúng nó là ai không?

Cậu ta lắc đầu đáp:

- Nhà tao cách trường năm sáu cây số sao biết được chứ!

- Ủi, cũng đúng!

Tiến bỗng nhắc nhở:

- Việt, mày đừng nhìn trực tiếp như thế! Không hay đâu, coi chừng chúng kiếm cớ gây sự đấy!

Việt xua xua tay:

- Mày cứ lo hã! Yên tâm, sẽ không có chuyện đó đâu!

Dù vậy anh vẫn xoay người lại bàn nhậu, bấy giờ phục vụ bàn bưng ra đĩa đậu khuôn được chiên vàng rộm, trông cực kỳ hấp dẫn, bên cạnh còn thêm bát mắm để chấm. Anh cầm cốc bia lên, mở màn:

- Trước lạ sau quen, nào, cùng nâng ly chúc mừng sinh nhật người bạn mới.
- Mày nói hay lắm, chúc mừng sinh nhật Vinh.
- Cảm ơn các bạn, uống!

Trăm phần trăm cốc đầu tiên làm quen bạn mới. Toàn nói:

- Sau bữa này, chúng ta tìm chỗ nào để thư giãn chút hè?

Vinh tò mò hỏi lại:

- Thư giãn? He he, được đấy, có điều tao không thông thạo khu này lắm. Mày biết chỗ nào không?
- Chuyện, anh đây không biết thì ai biết! Mấy chú cứ yên tâm nhậu cho thật đã đi rồi anh sẽ dẫn tới tận nơi cho các chú, chất lượng khỏi phải bàn.

Toàn ra vẻ sành sỏi chém gió tứ tung làm cả bốn đứa cười to, khoảng cách lạ - quen phút chốc bị xóa sạch. Vinh từ một người mới đã nhập hội rất nhanh, nói chuyện dần trở nên thoải mái, tiếng cười đùa rôm rả. Đĩa đậu khuôn thoáng cái chỉ còn vài miếng, Quốc Việt nói:

- Đậu khuôn quán này làm ngon thật! Xoi gần hết rồi, gọi thêm món cá đuối nướng hay lẩu gì đấy nhỉ?

Vinh đưa tay ra ngăn lại:

- Ày, từ từ đã, chưa đủ người mà, cứ ngồi lai rai cái đã.

Mạnh Hùng quay sang hỏi:

- Mày mời thêm ai nữa hả?
- Ủ, tao mời thêm mấy đứa hồi cấp ba và bạn cùng lớp đại học nữa.

Việt Tiến chen vào:

- Này, có gái không thế?

Vinh cười đáp:

- Tất nhiên là có, đảm bảo bọn mày phải lác mắt!
- Ồ, thật sao? Được, được lắm, nhất định phải xem mặt mũi thế nào!

Bốn đứa nghe Vinh nói xong thì thằng nào thằng nấy hai mắt sáng rực, giống hệt đám sói hoang bị đói lâu ngày vậy. Bốn năm phút sau thì một nhóm thanh niên đi tới, có nam có nữ. Vinh chỉ vào họ và nói:

- Đây, họ đến rồi, bọn mày cố giữ bình tĩnh nhá.

Cả bọn tò mò ngoảnh đầu ra nhìn, tức thì trợn tròn hai mắt, chẳng phải người đẹp mà vì là người quen. Hai trong số ba cô gái là bạn cùng lớp - Thu Ngọc và cô gái dễ thương Quốc Việt trêu chọc lần trước - Hằng, không ngờ hai cô gái đều là bạn của Vinh. Còn thêm một thằng nữa là đứa cùng xóm trọ với Tiến, anh cũng đã nói chuyện mấy lần. Cậu ta tên Dương, thường bị trêu là dê.

Quốc Việt kéo thêm cái bàn trống cuối cùng vào cho đủ ghế, chẳng biếp xếp chỗ ngồi thế nào, anh lại được ngồi cạnh Thu Ngọc. Nhưng cô ấy chỉ gật đầu chào hỏi rồi quay sang tám với những đứa kia, còn anh cũng hết cảm giác "nóng lạnh" của lúc ban đầu, thành ra hai người là bạn cùng lớp mà như xa lạ vậy, ngược hẳn với phía bên kia, tích cực làm quen bạn mới. Tiến vỗ vai Dương nói:

- Ha ha, trùng hợp thật, không ngờ mày lại là bạn của Vinh.
- Ủ, tao với nó cùng lớp, à, nó ở đây còn mày trong QN, sao biết nhau thế?
- À, tao với nó vừa biết đây thôi.

Vinh rút đầy cốc bia, đề nghị:

- Khoan nói đã, con dê, mày đến trễ, phải phạt hai ly!

Dương tỏ vẻ khó chịu vì thằng bạn nói ra biệt danh trước ba cô gái, anh ta đáp trả:

- Hừ! Tao đến muộn nhưng vác về đây ba người đẹp là tốt rồi, bắt tao uống tao mang ba người đẹp trở về!

Quyển 1 - Chương 5: Rượt đuổi trên đường

Vinh không chịu kém:

- Mày cứ về đi, ba người đẹp tý bọn tao lại về!

- Éo! Tao cứ mang về để tụi mày qua đón lại!

Cô bạn của Thu Ngọc và Hằng thấy thế bèn “đốt thêm”:

- Có mang chỉ mang Hằng về thôi, ông có tài nổi tất cả ba tụi tui đâu mà đòi!

Hằng xấu hổ nhéo hông cô bạn, cười nắc nẻ:

- Thu, đừng nói linh tinh!

- Ái da, biết rồi nhá! hi hi hi...

Thu đùa giỡn cô bạn làm tất cả mọi người cười ầm lên, còn “nạn nhân” xấu hổ chẳng biết có cái hốc nào để chui vào không. Vinh tiếp lời:

- A! Vậy là tao có con tin rồi! Không uống thì tao để con tin uống, ha ha ha...

Dương chớp lấy và nói:

- Được rồi, được rồi, tao uống. Tớ nữa tao cho mày say rồi chồm xe mày luôn cho mày biết mặt!

Vinh chăm chọc:

- Chúc say tao đi, tao năn nỉ đấy!

Dương vừa dựng ngón tay giữa lên vừa nói:

- Hừ! Hãy đợi đấy!

Anh cầm lấy cốc bia uống liền hai cốc liên tục. Bọn con trai vỗ tay hoan hô, riêng Việt lắc lắc đầu. Vinh giờ ngón cái tỏ ý hài lòng bảo:

- Rồi! Ngon! Bây giờ gọi món nào, mọi người thích ăn gì nào?

Cô bé Thu nhanh nhẩu:

- Cho hai đĩa cá chi, năm phần phở cuốn, một két bia và mười gói nem chua..

Vinh mới vui đấy, giờ th sàu ngay. Cậu ta cười khỏ:

- Năm phần phở cuốn á? Định cho tớ sặt nghiệp à?

Thu Ngọc giải vây cho cậu ta, cô nhẹ nhàng bảo:

- Kệ nó đi, cậu gọi món gì thì gọi, cậu là chủ trì cơ mà!

- Được rồi!

Khảo ý xong, Vinh đứng lên gọi món, mọi người bắt đầu vào tiệc. Đáng tiếc, bữa tiệc không diễn ra đúng ý muốn, bởi có đám lưu manh bàn bên thấy ba cô gái xinh đẹp ngồi ở bàn Việt bèn huyết sáo, buông lời trêu chọc đầy thô tục. Thu Ngọc vẫn giữ được vẻ lạnh lùng, nhưng Hằng thì đỏ bừng hai má, càng lộ vẻ đáng yêu. Quốc Việt thấy bọn côn đồ quá quắt thì nổi giận, hùng hổ đi tới ngăn cản:

- Này, các anh đang làm gì vậy hả? Ăn hiếp đàn bà con gái, không biết xấu hổ hả?

Cả đám bạn sừng sốt, người dơ ra như khúc gỗ, nghĩ thầm: "Thằng này liều thật, không dưng gây sự với người ta, hay là vì có gái nên ra vẻ yêng hùng?!"

Mấy thằng liếc nhìn nhau và khẽ gật đầu, ngầm ý đã hiểu. Họ đâu biết tính tình anh vốn ngang tàng từ nhỏ, ít khi sợ ai, thấy chướng mắt là bùng lên. Nhóm kia biểu hiện dữ dội hơn, thằng bị mắng tức giận hết lớn:

- A, cái thằng này dám quát ông, muốn chết phải không?

Quốc Việt đáp:

- Tôi không quát anh gì hết, chỉ muốn anh lịch sự một chút!

- Việt, bỏ qua đi, đừng đôi co với chúng.

Mạnh Hùng chạy ra can anh. Tên kia càng được nước lấn tới:

- Mày còn cãi?!

Hắn ta đang định xắn đến để động thủ, một gã đồng bọn của hắn chặn lại, không hiểu gã đó thì thào vào tai hắn ta cái gì đấy khiến hắn ta nhìn vào trong quán bằng thái độ e dè, hắn tiếp tục nói:

- Hừ, mày liệu hồn đấy, tao không quên chuyện ngày hôm nay đâu!

Quốc Việt nhếch mép cười khẩy:

- Tao luôn đợi mày.

- Thôi Việt, đi!

Hùng dùng sức kéo anh đi. Ấn tượng về anh của Thu Ngọc càng thêm xấu, cho rằng anh là người thô bạo, hờ một cái là động tay động chân. Mà cũng vì xảy ra chuyện như vậy mà bữa ăn không được vui cho lắm, một phần vì bọn bên kia cứ thỉnh thoảng tuôn những câu khích dè, một phần vì lo sợ hai bên có thể xảy ra ẩu đả lớn, dẫu sao con trai bên này cũng gần bằng bên đấy. Bữa ăn nhanh chóng chấm dứt, mọi người cười xe máy đi trên đường, vừa đi vừa bàn chỗ chơi tiếp, bỗng Vinh nói:

- Hay là đi hát karaoke đi!

Phải công nhận Thu bạo dạn nhất trong ba cô, nghe đến từ Karaoke là hai mắt sáng rực, vỗ tay hoan hô:

- Hát Karaoke á? Hay lắm, để tớ cho mọi người nghe giọng ca oanh vàng của tớ!

Hùng quay đầu lại hỏi Việt:

- Việt có đi không?

Anh gật đầu:

- Đang vui vậy không đi sao được!

- Vậy còn Ngọc?

- Ủ! Có đi.

...

Vinh cứ hỏi từng người một khiến ai cũng sốt ruột, giục Vinh dùng cách biểu quyết cho mau, cuối cùng mọi người dừng chân ở một quán karaoke tên Thế Giới cách đó không xa. Vinh thuê một phòng Vip khá rộng, đủ để tất cả cùng vào hát. Vừa chọn bài một cái là Thu đã lập tức nhảy lên tranh mic, muốn thể hiện tài năng cho mọi người xem. Được một lúc, bia trong bụng bắt đầu được lưu thông, Việt muốn đi WC, anh mở cửa đi “giải quyết nỗi buồn”.

Vừa ra khỏi WC, Việt vô tình đụng phải hai thằng trong nhóm “du côn” ở quán nhậu lúc nãy, chỗ karaoke này vốn có chất lượng tốt nhất khu phố nên chuyện gặp nhau cũng rất bình thường chứ éo phải thế giới thật nhỏ bé hay trái đất tròn gì cả. Bọn kia nhận ra anh, chúng bèn gây sự:

- Thằng kia, khi nãy mày nói gì? Ngon thử nhắc lại xem!

Quốc Việt không muốn xung đột ở đây, anh tìm cách đánh trống lảng:

- Các anh tìm nhầm người rồi, tôi vừa mới vào thôi!

Gã trêu ghẹo hai cô gái lúc nãy gần giọng:

- Mày mau quên quá đấy!

Việt cười nhạt:

- Đâu có, chắc anh nhầm rồi!

Thấy anh vẫn chối quanh, gã bắt đầu nóng máu, chửi đổng một câu:

- Á! Cái @\$%\$, thằng ranh con, mày lòn mặt với tao à?

Việt nhủ mày khó chịu nhưng miệng vẫn tiếp tục chối:

- Không không, không phải đâu, anh nhầm rồi!

- „!,,(._),,,!,, còn chối á! Chối này! Chối này!

Vừa nói gã vừa lao lên, muốn đập Việt một phát. Anh bèn nhảy tránh sang một bên. Thằng bên cạnh lập tức vớ lấy cây chổi lau nhà ở cạnh đó vụt thẳng xuống đầu anh. Anh đưa tay lên đỡ, phần đuôi nhựa của chổi vỡ tan, cánh tay anh bị mảnh vụn nhựa cắm vào, rỉ máu. Anh vẫn không quan tâm, lớn lên với bao trận đánh nhau cùng đám thanh niên trong và ngoài làng, từng hứng chịu cả gạch đá thì từng này nào có thấm thía gì. Thấy xô nước lau nhà ngay sát một bên, anh bèn cầm nguyên cái xô nước bắn ấy úp lên đầu tên côn đồ. Gã không kịp trở tay, hứng nguyên cả xô nước, nước văng tung tóe, gã loạng choạng. Ngay tức thì Việt bồi thêm cho gã một cú đấm mạnh vào mạn sườn kèm một cú lên gối vào bụng. Chỉ thấy gã du côn kêu lên một tiếng, gập người xuống, miệng méo xệch, chảy cả nước dãi.

- Dm! Chết này!

Thằng thứ hai đứng bên cạnh vội lao ra, đấm ngay vào bên trái mặt anh, nổ đom đóm mắt. Tên đó tung chân đá, anh nghiêng người né, thế là khuôn mặt thằng đang ôm bụng rên đau kia hứng trọn. Cú đá mạnh tới mức làm gã đồng bọn bật ra, ngã ngửa xuống nền, bộ hàm vắng hai chiếc răng tiền đạo.

- Chu choa! Tội quá!

Quốc Việt lắc đầu, tặc lưỡi suýt xoa, rồi giơ ngón cái với tên kia, ý bảo cú đá của mày lợi hại lắm. Gã đó sưng sò giấy lát, anh không bỏ lỡ cơ hội, bồi cho gã mấy cú đấm làm gã lăn quay ra đất. Chúng lồm cồm bò dậy, không dám xông tới nữa, hai gã dúi nhau đi, gã mất răng cảnh cáo:

- Hừ, giỏi lắm! Chuyện xong chưa xong đâu con ạ!

Anh chẳng ngăn bọn chúng, hừ một tiếng bỏ đi. Cùng lúc Mạnh Hùng cùng đi vệ sinh bèn hỏi anh:

- Mày gây lộn với chúng hả? Tao thấy có một thằng chảy máu mồm?

Quốc Việt gật đầu:

- Ủ, chúng gây tao trước, chúng cay cú vì cái vụ ở quán đấy mà!

- Tao đã bảo mày rồi mà còn ra về ta đây, giờ thì lãnh đủ rồi đấy! Thôi đừng đứng đây nữa, đi vào!

Anh khoát tay nói:

- Mày vào trước đi, tao xoa nước lạnh cho tan máu bầm cái đấy!

- Vậy cũng được, mày nhớ vào nhanh đấy!

- Ủ.

Vài phút sau, anh ra khỏi nhà vệ sinh, đang định mở cửa tiến vào phòng thì cánh cửa phòng cách đó không xa chợt mở ra, một đám người xuất hiện. Lại là bọn du côn anh gặp ở quán nhậu lúc nãy, có cả gã bầm mặt trong đó.

Anh thấy mặt tên nào tên nấy hầm hầm, hiện rõ sự tức giận thì hiểu ngay, bèn đổi hướng, không vào phòng nữa mà xuống tầng dưới để rời khỏi đây. Anh không muốn mấy đứa bạn bên trong dính vào rắc rối. Hơn nữa, bọn chúng kéo cả hội ra thế, ngu gì mà ở lại.

- Đại ca! Thằng khốn đó bỏ chạy kìa!

Đáng tiếc anh đi chưa được bao xa thì tên gây rắc rối đã phát hiện và thông báo cho tên đầu sỏ. Cả đám ngó người giấy lát rồi la ó đuổi theo.

- Thằng khốn, đứng lại mau!

Bọn du côn làm loạn thu hút sự chú ý của mọi người, khách trong quán karaoke nghe ồn ào đều kéo hết ra xem, bao gồm cả nhóm bạn của Quốc Việt, Việt Tiến nhủ mất nhìn kỹ và khẽ trao đổi với Toàn:

- Ê, mày nhìn thử cái thằng đang chạy kia có phải là thằng Việt không?

Toàn nheo mắt nhìn rồi gật đầu:

- Hình như đúng là nó! Cái thằng... Sao nó cứ thích gây với người ta thế nhỉ?

Tiến hỏi:

- Chúng ta xuống giúp nó một tay chứ đông thế thì nó đánh không lại đâu!

Toàn lắc lắc đầu thờ dãi:

- Có lẽ không kịp rồi, bọn du côn bắt đầu rút mã tấu ra ra kia! Mà cứ yên tâm đi, thằng Việt nó chạy nhanh lắm, lúc trước nó bị con chó beagle Đức rượt mà con chó chạy không kịp nó đấy.

Hùng chen một câu:

- Hay là chúng ta gọi cảnh sát?

- Khỏi, có bác kia gọi rồi kia kia.

Trong lúc đó thì bọn du côn vẫn ráo riết đang đuổi theo Quốc Việt.

Tên đầu sỏ quay sang bảo đàn em:

- Mày gọi cho thằng "Sẹo" kéo thêm mấy đứa chặn phía trước không cho nó chạy thoát!

- Vâng, em gọi ngay!

Quốc Việt chạy được chừng hai mươi mét thì bỗng một đám bảy tám thằng côn đồ nhảy xổ ra, mắt thấy thằng nào cũng rút dao, mã tấu sáng loáng ra thì trong lòng hoảng sợ, vội vàng xoay người ba chân bốn cẳng bỏ chạy. Con mồi bỏ chạy, bọn côn đồ tất nhiên đuổi theo, tiếng hò hét ầm ĩ cả một góc phố.

Những người dân trên đường chứng kiến cảnh đó nhanh chóng tránh xa, sợ họa dính vào mình. Cũng không trách họ vô tình để mặc Quốc Việt, đây là một đám du côn với vũ khí trên tay, dù là một người luyện võ chục năm đi nữa cũng chẳng dám dây vào. Một ông đứng tuổi ở trên lề đường âm thầm gọi cho cảnh sát.

Quốc Việt chạy bán sống bán chết, đây là lần đầu tiên anh bỏ chạy. Lúc còn ở quê, anh đánh nhau với người ta không ít, máu đổ cũng từng nhưng chưa có lần nào rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm thế này, chủ yếu là anh có băng nhóm. Thằng du côn chạy đầu tiên hét:

- Thằng chó kia, mày mau đứng lại cho tao!

Quốc Việt quay đầu lại đốp chất:

- Cc@#\$, có giỏi thì lại đây bắt ông này!

Nói xong thì tăng tốc chạy. Gã kia sắc mặt tối sầm, tức giận chửi đồng một câu:

- Đ@#\$, dám chửi tao, tao mà tóm được mày thì chết thảm lắm con ạ!

Hai bên cứ vừa chửi vừa chạy một đoạn dài. "Đệt, bọn nó ăn gì mà khỏe thế!" Quốc Việt tưởng rằng chỉ cần duy trì thêm lúc lâu nữa đám lưu manh sẽ bỏ đi vì quá mệt, ngờ đâu chúng rất sung sức, chạy đuổi theo anh gần nửa cây số rồi mà vẫn kêu réo ầm ĩ. Thêm một đoạn hai ba trăm mét nữa thì tiếng chửi bới nhỏ dần rồi mất hẳn.

Anh thở một hơi nhẹ nhõm, giảm dần tốc độ xuống đi bộ, miệng không ngừng thở dốc, thoát rồi. Mừng rỡ chưa được bao lâu, bỗng anh nghe được tiếng rú ga, rồi tiếng hú tiếng chửi bới dữ dội. Anh ngoái đầu lại, thấy ánh đèn vàng chiếu chói cả mắt, tức thì kinh hãi, bật thốt lên:

- Cmm, chơi cả xe máy, phen này nguy rồi!

Thế là anh một lần nữa vất chân lên cò chạy bán sống bán chết, nhưng chạy bằng chân thì sao có thể nhanh hơn chạy bằng động cơ đây, khoảng cách giữa hai bên càng lúc càng gần, hai trăm mét, rồi một trăm mét, chưa đầy một phút mà chúng chỉ còn cách anh mười mét mà thôi, qua ba giây nữa, tên đầu sỏ đã sát ngay sau lưng. Tên đầu sỏ cười khằng khặc đầy vẻ độc ác, hấn gần giọng nói:

- Thằng chó, để xem giờ mày chạy đâu!

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Lên núi

Thăng ngồi ghế sau giờ tay ra chớp lấy anh, bất ngờ lúc này anh chuyển hướng chạy vào con đường nhỏ bên tay phải, khiến hắn chỉ chụp được cái cổ áo. Xe đang chạy với vận tốc cao nên lực kéo rất mạnh, xé bay luôn cổ áo, hàng cúc trước ngực bung liền ba bốn cái. Tên đó vỗ vai gã đầu sỏ nói:

- Đại ca, thăng chó đó chạy quẹo vào cái đường lên ĐBC rồi.

Gã đầu sỏ quát:

- Tao biết rồi, đmm, như thế mà cũng chụp hụt!

Tên kia vội giải thích:

- Tại thăng đó nhanh quá, em...

- Im em mày đi! Bám chặt vào!

Gã đầu sỏ tức giận, nhấn mạnh chân phanh, đồng thời lắc cổ xe. Chiếc xe máy dưới lực hãm và lực kéo tới lớn, xoay nửa vòng tròn. Hai lớp xe cọ sát trên mặt đường tạo nên tiếng rít inh tai nhức óc, khói trắng tỏa ra mù mịt. Hãm xe đang chạy ở tốc độ cao mà không hề bị lật bánh, tên này nếu mà đi đua xe chắc chắn sẽ lọt vào hàng những tay đua cự phách. Có điều những thăng đàn em phía sau thì chẳng được như vậy, một thăng vừa phanh đã ngã đập đầu xuống đất, may có mũ bảo hiểm, có lẽ chỉ bị gãy xương tay chân gì đó thôi, chiếc xe trượt một đoạn dài. Một thăng khác hãm khá ngon nhưng lại bị khói trắng từ xe tên đầu sỏ che mờ mắt, khi thấy thì trở tay không kịp, đâm thẳng vào cái xe vừa ngã, thế là cả người văng ra khỏi ghế, thân mình va trúng ngay cái cây to trên lề đường, rên đau thảm thiết, bọn khác thì thoát. Tám xe thì hai kẻ đã bị loại.

Tên đầu sỏ chả thèm quan tâm thương tích hai đứa kia, vặn tay ga vù vào đường nhỏ mà Quốc Việt đã chạy. Bọn kia cho một người ở lại cứu thương, còn lại thì theo gã đại ca. Đèn pha bật sáng lóa, bọn chúng phát hiện anh đang chạy phía trước. Đường núi lên Đỉnh Bàn Cờ khá là hẹp, ước chừng khoảng trên dưới hai mét, có chỗ chỉ một mét vừa đủ để một cái xe con đi, hơn nữa còn không có lan can chắn bảo vệ đường. Đường núi vừa dốc này lại tối om, chỉ có thể dựa vào ánh trăng và ánh đèn pha xe máy để nhìn. Tuy rất muốn bắt Quốc Việt nhưng lũ lưu manh cũng không dám thả tay mà phóng hết cỡ trên con đường nguy hiểm này, nếu không thì anh đã bị tóm từ lâu rồi. Bất chợt Việt thấy ở phía trên dốc một đoạn ngắn có một cảnh cây nhô ra ngoài. Anh bèn chớp lấy bề ghế nó rồi ném đại xuống, vô tình lọt vào giữa bánh xe của một gã chạy trước. Nó cản bánh xe quay khiến cho chiếc xe quay chín mươi độ rồi lật nhào. Quốc Việt chứng kiến rõ ràng. Anh cười nói to:

- Đây gọi kẻ "Chọc gậy bánh xe" đấy mấy chú mày!

- Khốn kiếp!

Tên đầu sỏ lệnh cản, bực tức chửi đồng một câu. Hắn lệnh đàn em dọn dẹp "chướng ngại vật" để đuổi theo.

Quốc Việt tận dụng cơ hội kéo dần khoảng cách. Nhưng chẳng bao lâu sau, đám du côn đã bám gần ngay phía sau. Anh chạy thêm chốc lát nữa thì bắt đầu mệt. Nhờ đôi mắt tinh tường, nhìn rõ trong đêm tối, anh bắt gặp một cái ổ gà khá lớn trước mặt. Anh khẽ nhếch mép cười khẩy, trong đầu nảy ra một kế độc. Anh nhặt một hòn đá to, nhắm thật chuẩn rồi ném đi. Hòn đá trúng ngay đầu một thăng. Cái mũ bảo hiểm dỏm của Tàu thăng đó đội vỡ làm đôi. Hắn ta bị chơi vô đau, kêu la oai oái. Anh cười ha hả:

- Đây là kẻ "Ném đá xuống giếng", à không, "Ném đá xuống dốc" đấy!

Anh cười xong, lại xoay người chạy.

- Khốn kiếp, mày chết với ông!!!

Tên kia cùng với một gã nữa rồ ga chạy phóng lên, quyết tóm anh cho bằng được. Những gã còn lại cũng tăng ga rượt đuổi.

Bỗng dưng Quốc Việt chạy chậm lại, bấy giờ trời tối đen như mực, anh cố ý dùng lưng che chắn cho ánh đèn xe của bọn chúng không chiếu đến cái ổ gà, chắn nó khỏi tầm nhìn của bọn kia.

Lũ lưu manh đằng sau chỉ thấy tốc độ chạy của Quốc Việt giảm dần, chúng càng chắc mẫm rằng đối phương đã kiệt sức nên càng rồ ga phóng nhanh hơn. Cái thăng bị chơi đá tưởng bờ, muốn lập công đầu nên vọt lên đầu tiên. Khi hắn còn cách chừng hơn một mét, cười hô hô, nghĩ rằng sắp sửa bắt được anh thì bỗng nhiên anh tăng tốc, rồi sau đó cả người nhảy tới trước một đoạn gần hai mét. Lúc này đèn xe mới có thể chiếu rõ cái ổ gà, tên đó giật mình, theo phản xạ vội vàng bóp phanh nhưng đã quá trễ.

Thế là hắn vấp phải ổ gà, chiếc xe bị mất trọng tâm ngã rầm xuống, hắn cũng khá, kịp thời nhảy ra ngoài, dùng tay tiếp đất. Có âm thanh "răng rắc" nhỏ khẽ vang lên, hắn kêu á một tiếng, lăn nhanh sang bên bờ núi để không bị mấy chiếc sau đâm trúng. Còn xe của hắn trượt dài xuống dưới dốc rồi đụng vào một cây lớn gần đó. Quốc Việt quay đầu nhìn rồi tặc lưỡi tiếc nuối: "Sao không nổ luôn cho nó hoành tráng chứ," anh lại co giò bỏ trốn. Đường lên núi ban đêm càng lên cao càng mù mịt, nhỏ hẹp, khi thì uốn lượn quanh co dưới những tán cây rừng, lúc thì cheo leo bên men theo bờ biển, lại gập ghềnh rất khó đi, gã đầu sỏ dù là tay lái lụa siêu đẳng cũng không dám chạy xe nữa, gã tắt máy bảo mấy thăng đàn em còn lại:

- Xuống xe, chạy bộ rượt theo nó!

Đám lưu manh nghe theo lời hấn, vớt xe ở đó, rút dao, ống tuýp và cả đèn pin chạy đuổi theo Quốc Việt. Bọn này thường xuyên đi “ăn đêm” nên đèn pin trở thành thứ không thể thiếu của chúng. Mới vừa ngồi xe nên bọn này vẫn dư sức leo dốc, còn anh thì đã thấm mệt, khoảng cách giữa anh và bọn chúng từ từ thu ngắn lại. Thằng đầu đàn cười hèn hếch:

- Thằng khốn, xem mày đủ sức chạy tới đâu!

- Đủ sức tới mai đây!

Quốc Việt chạy thêm được hơn mười mét nữa thì đột nhiên đổi hướng sang trái, nhằm mấy chổ cây cối um tùm mà chạy vào khiến cả đám lưu manh sững sốt, lại còn cười nữa chứ. Lẽ nào anh biết mình sắp sửa bỏ mạng mà hóa điên? Có thể lắm!

- Muốn lựa chổ tối mà thoát sao, thằng ngu!

- Chưa biết ai ngu đâu!

Thì ra là kẻ của Quốc Việt, trước đây sống với ông bà, anh thường lên núi chặt cây, hái các loại lá đem ra chợ bán. Ở quê vách núi hiểm trở hơn thế này nhiều, anh phải leo rất cực. Điều này đã tạo ra cho anh đôi chân rất khoẻ, vì vậy mà bọn du côn rất khó mà bắt được anh. Chẳng qua bây giờ thấy tên đầu sỏ cũng chẳng vừa, kéo mấy tên đàn em kiên trì bám đuôi không tha, ý đồ không thành, anh bắt đầu có chút chán nản.

- Lên, thằng nào bắt được tên chó đó, tao thưởng năm chai!

Tên đầu sỏ chọt ra giá. Mấy gã đàn em có động lực nên ra sức chạy, bắt Quốc Việt cho bằng được.

Anh nghe mà rụng rời chân tay, giữa lúc sống chết cận kề, hai chân bỗng sinh thần lực. Anh chạy như bị ma nhập. Bây giờ Việt không thèm để ý chỗ sáng chổ tối, dốc hay bằng, cứ băng băng lên núi. Mà bọn kia đứa nào cũng muốn một mình hưởng hết năm chai nên cố sức rượt, chỉ là khoảng cách xa dần. Chúng rất ngạc nhiên, nghĩ thằng đó uống viagra hay sao mà sung dữ.

Cây cối mỗi lúc một rậm rạp, khung cảnh xung quanh tối om, chỉ còn nghe tiếng sột soạt do người tao ra. Ánh đèn pin chiếu rọi, thấy cây cối ngả nghiêng khi Quốc Việt vọt qua. Cuộc rượt đuổi kéo dài thêm vài phút nữa thì đột nhiên tên đầu sỏ đứng lại rồi bảo mấy thằng đàn em:

- Chúng mày dừng hết cả đi, đừng đuổi theo nữa.

Chúng dừng lại, mặt thộn ra, một thằng hỏi:

- Đại ca, sao tự dưng dừng lại thế, anh không muốn bắt nó nữa à?

Tên đầu sỏ cười khẩy:

- Mày không thấy sao? Nó đang tự đâm đầu vào chỗ chết, việc gì phải đuổi nữa cho mệt?

- Há? Đại ca, em vẫn chưa hiểu?

Đám du côn ngỡ ngác, tại sao Quốc Việt lại tự đâm đầu vào chỗ chết? Hấn ta trả lời:

- Trên đó là một ổ rắn cực độc, chỉ một phát cắn của nó là đi châu ông bà vài ngày, nó chạy vào cái đám đó không phải tự chui đầu vào chỗ chết thì là gì nữa?

Mấy tên kia nghe vậy cười sằng sặc đầy khoái trá, một tên nói:

- Đại ca, vậy chúng ta quay về thôi!

Gã đầu sỏ lắc đầu:

- Chưa, chúng mày cứ tiếp tục hò hét thật to vào, tên đó nghe được, chắc chắn sẽ sợ hãi mà tiếp tục chạy, sau đó thì...

Hấn không nói tiếp nữa nhưng tất cả cũng đều hiểu, bọn chúng đồng loạt hò hét vang động cả một góc rừng, tiếng hét to dần lên. Quả nhiên Quốc Việt nghe thấy thì trong lòng càng thêm sợ hãi, tưởng rằng kẻ địch đuổi đến rất gần rồi nên lấy hết sức tiếp tục lao xuyên qua rừng, tiếng kêu réo nhỏ dần rồi mất hẳn.

Anh dừng lại, ngồi bệt xuống đất thở hồng hộc, hai mắt hoa lên, anh thậm chí có thể nghe được cả nhịp tim đập bình bình liên hồi như trống hội, bụng thăm rủa đám lưu manh: "Đ*** m* chúng mày, hại ông chạy mệt muốn chết!" Giờ anh có muốn chửi cũng chẳng còn hơi sức mà mở miệng.

Anh ngồi đợi hồi lâu không thấy có động tĩnh gì thì cho rằng bọn kia cũng đã bỏ cuộc không đuổi theo nữa. Anh đâu biết vì sợ ổ rắn cực độc trên đây nên chúng bỏ đi. Kể cũng lạ, anh chạy ngay phía trên nó mà chả bị bất kỳ con nào cắn trúng, số anh thật là quá sức may mắn, à, phải gọi là kỳ tích mới đúng.

Anh ngẩng đầu nhìn lên đỉnh, thấy trên đó hình như có chỗ bằng phẳng, mừng như bắt được vàng, anh gắng sức chạy nhanh lên đó, bỗng nhiên chân vấp phải hòn đá lớn nằm trên đường, không kịp trở tay, người văng tới bàn đá trước mặt, đầu bị đập mạnh xuống một bên góc của nó, máu chảy ồ ạt. Anh cảm thấy đầu óc quay cuồng, choáng váng, chỉ kịp thốt: "Cái đời chó má", rồi bất tỉnh nhân sự không biết trời trăng mây gió gì nữa.

Rất lâu sau, anh dần tỉnh lại, đầu đau như búa bổ. Anh đưa tay lên sờ sờ, máu đã ngừng chảy, nhưng cơ thể mệt rã rời, nhất thời chưa thể ngồi dậy. Chợt anh phát hiện ra bầu trời hôm nay đẹp vô cùng, vì sao thì nhau sáng rực rỡ, ánh trăng rằm dịu dịu chiếu lên mặt đất khiến cho con người ta cảm giác thư thái.

Anh chống tay ngồi dậy để thưởng thức cảnh đẹp ban đêm, đột nhiên anh lộn mào hai vòng sang phải, thứ gì đó bay vút vào đúng chỗ anh vừa ngồi. Lộn xong, anh chồm dậy ngay lập tức, hai mắt tròn trũng nhìn vào vật đó. Vừa thấy, anh đã run rẩy toàn thân, sống lưng lạnh toát. Anh đã thấy gì?

Trong ánh trăng mờ ảo, anh nhìn thấy một con rắn dài khoảng mét tám đến hai mét, cái đầu nó bèn bẹt, rộng bè sang hai bên, cái lưỡi chẻ đôi thụt ra thụt vào liên tục.

"Má ơi, một con rắn hổ mang, hôm nay là cái éo gì mà xui thế không biết." Quốc Việt roi vào trạng thái sỡ hãi, luôn mồm chửi rủa một ngày không thể đen hơn. Rắn hổ mang là một trong những loài rắn độc nhất và có kỹ năng săn mồi lợi hại nhất, xem ra tối nay anh thật sự phải bỏ mạng tại đây rồi.

Sau cú cắn hụt, con rắn ngóc đầu lên, cái đầu khề lắc lư nghiêng trái nghiêng phải, cái đuôi uốn qua uốn lại, hai mắt tập trung vào anh, con rắn đang trong tư thế rình mồi. Anh khụy gối, hai tay chống đất, mắt nhìn chăm chăm con rắn. Bốn mắt gườm gườm nhìn nhau. Con rắn đứng yên như tượng, anh cũng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Ác chiến với rắn hổ mang

Đột nhiên Quốc Việt lăn tròn sang trái, chưa đầy nửa giây sau, con rắn phóng tới, miệng há rộng, lộ ra những chiếc răng nanh nhọn hoắt, nhai nhựa những chất nhớt cực độc, đáng tiếc vẫn là một đòn chớp hụt, nó cắn trúng bụi cây dại. Tuy nhiên, đuôi của nó bất ngờ quét ngang ra đập vào má phải Quốc Việt khiến anh đau rát. Anh lộn thêm hai vòng nữa, vơ đại một hòn đá ném về phía con rắn, vô tình trúng ngay đầu nó. Con rắn quay ngoắt lại, nhưng quan sát cử động thì có lẽ đã hơi bị choáng sau cú ném. Nó thở phì phì, chuyển sang lại tư thế rình mồi. Qua hai lần chớp hụt, có lẽ bản năng đã nói cho nó biết con mồi này không dễ xơi. Hai bên lại quay về trạng thái vờn nhau.

Sau con va chấn vào đá ban nãy cộng thêm cú đập đuôi cực mạnh của con rắn, mắt phải Quốc Việt giờ còn đang rất đau, cảnh vật trước mắt trở nên mờ ảo, nhưng anh vẫn bắt mình giữ tỉnh táo, anh hiểu giờ phút này chỉ cần sơ sẩy một chút là xong đời. Anh khẽ di chuyển, con rắn xoay đầu nhìn theo, mắt nó vẫn tập trung vào một chỗ. Bất chợt anh dậm phải chỗ cát lún, chân bước hụt, người lao đảo, trong lòng thầm hô nguy hiểm. Quả nhiên con rắn chớp thời cơ phóng tới ngoác miệng đón. Ngay tích tắc sống chết, anh nằm hụp sát xuống đất rồi lẩn ra ngoài, sau đó chồm dậy ngay.

Con rắn lần thứ ba hụt mồi, rớt xuống đúng ngay chỗ vũng máu từ đầu anh chảy ra khi đập vào đá. Nó uốn người lại định phóng lên lần nữa, ngò đầu máu vẫn chưa khô, nhon nhót, trơn vô cùng, khiến cho nó trượt tới trượt lui, không sao nhảy lên nổi. Quốc Việt chỉ chực chờ cơ hội ngàn vàng này, anh vọt tới dùng hết sức bình sinh, nhắc tảng đá to dùng cạnh đó lên rồi ném mạnh vào vị trí con rắn đang cựa quậy. Tảng đá rơi xuống đánh bình một tiếng đùng đùng, cái đuôi nó quẫy thêm một lúc rồi nằm im không nhúc nhích nữa. Đầu con rắn nát bét, dưới lực ném kinh khủng như thế, nền đá núi cứng rắn phía dưới còn nứt vỡ ra, huống hồ là xương thịt động vật.

Sau khi giết xong con rắn, anh cũng mệt đứt hơi, nằm vật ra đất thở dốc, tay chân không nhấc lên nổi, lực tàn trí kiệt, anh ngoảnh đầu nhìn ra khoảng tới xung quanh mình, thăm nghĩ nếu giờ mà có thêm con rắn nào khác nữa xuất hiện thì cũng đành bó tay chịu chết chứ chẳng còn hơi sức đâu mà đánh với tránh né, may mắn là điều anh lo sợ đã không xảy ra. Không biết thời gian trôi qua bao lâu, anh cảm thấy trong người đã đỡ nhiều, bèn ngồi dậy, Đứng ở đỉnh núi từ trên cao nhìn xuống có thể thấy gần như toàn bộ thành phố. ĐN về đêm mới đẹp làm sao, ánh lên từ những ô cửa sổ trải dài che kín tầm mắt, dường như có cả dòng sông ngân hà ngay bên dưới nơi anh đứng.

Hôm nay là ngày rằm, trăng tròn vằng vặc tỏa ra thứ ánh sáng màu bạc huyền ảo, che phủ không gian. Ánh trăng tràn lên tán cây, quán quýt bên bụi cỏ hoa, lưu luyến không rời.

Bỗng Quốc Việt trông thấy có thứ gì đó phát ra ánh sáng nhè nhẹ phía xa. Anh lại gần nhìn kỹ mới nhận ra đó là một tảng đá dựng đứng, mang hình bức tượng một ông lão đang ngồi, ngón tay phải trỏ lên đầu, tay trái cầm bầu rượu, tựa hồ như đang suy nghĩ điều gì đấy rất khó khăn khiến ông phải cau mày. Còn tảng đá nằm ngang kia là một bàn cờ rất lớn, trên đó bày ra một cuộc đấu, bàn cờ không còn nhiều quân lắm, có lẽ đã chơi gần tới kết thúc, mỗi bên còn ba quân: bên này còn tướng với cặp pháo; bên kia còn tướng với cặp chốt, chúng dính cứng vào bàn đá. Thế cờ trên bàn cờ đã được cao nhân đặt thành thế cờ tàn cuộc. Thật không ngờ anh chạy trốn đám du côn, chạy thế nào lại leo lên đứng Đỉnh Bàn Cờ, vào ngay đêm trăng rằm để có cơ hội được ngắm nhìn nơi có phong cảnh đẹp tuyệt vời thế này.

Đỉnh Bàn Cờ - một trong những thắng cảnh đẹp nhất của thành phố ĐN, nổi tiếng với truyền thuyết về núi Tiên Sa và tiên ông đánh cờ. Truyền thuyết thế này: Phía Đông liên biển, có một quả núi tên ST tục gọi là Hòn Nghê, tương truyền trên núi có ngọc, đêm đêm ngọc chiếu sáng xuống biển. Người dân ở đây kể rằng, tiên thường hay giáng xuống để tắm, chơi đùa nên cũng gọi là núi TS. Có hai vị tiên ông ngồi đánh cờ trên đỉnh núi ST nhưng trong nhiều

ngày vẫn bất phân thắng bại. Rồi một hôm, những tiên nữ bay xuống bãi biển để tắm, trong lúc lơ là nhìn tiên nữ vui đùa, một tiên ông đã bị đối thủ đánh bại. Bực mình, tiên ông đá văng bàn cờ xuống biển, rồi bay về trời. Bãi biển mà tiên nữ tắm ấy bây giờ trở thành bãi biển đẹp nhất Việt Nam với cái TS, còn bàn cờ tiên bây giờ vẫn còn nằm dưới biển để minh chứng một truyền thuyết thực ảo về ST. Và theo truyền thuyết này, người dân đã đặt một bức tượng Đế Thích ngồi một mình bên tảng đá có hình bàn cờ, đỉnh Bàn Cờ có tên từ đó.

Dầu truyền thuyết cũng chỉ là truyền thuyết nhưng hằng năm vẫn có hàng ngàn lượt khách đến đây để một lần độc thoại với tiên ông, ngắm bàn cờ nhân thế hay cũng có khi đến để vượt trên những cung mây, để lắng lòng giữa không gian mênh mông, u tịch như giữa chốn tiên bồng. Quốc Việt hiện tại cũng có tâm trạng giống vậy, vốn có hiểu biết chút đỉnh về môn cờ tướng, hiếm có cơ hội tốt thế này, anh bèn lại gần bàn cờ thử chơi một ván với tiên ông. Không biết các cao thủ làng cờ tướng thế nào chứ anh nhảm ba mươi nước cờ vẫn bất phân thắng bại.

Bỗng anh thấy ở chân góc của bàn cờ bằng đá phát ra tia ánh sáng rất lạ, màu xanh lục, nhưng không gắt mà dịu dịu. Chỗ đó nằm phía dưới chỗ con rắn chết. Anh tò mò đến đó xem thế nào. Ánh sáng từ trong lòng đất phát ra. Anh vẫn tảng đá sang một bên, chỉ vẫn chưa được ba thước anh đã thở dốc. Tảng đá đó rất nặng, chả hiểu sao khi này anh lại nhấc lên được, có lẽ lúc bị dồn vào chỗ chết, tiềm lực con người mới bùng phát.

Lớp đất cứng ở vị trí đó vỡ nát. Anh nhìn vào trong, tức thì há hốc miệng kinh ngạc. Anh thấy một vật có dạng hình hộp chữ nhật nằm giữa đồng đất đá vụn. Chính nó đã tỏa ra ánh sáng xanh. Anh ngồi xổm xuống, mang nó lên, bất tri bất giác xoay lưng che mắt ánh sáng, thế là chiếc hộp không phát sáng nữa, anh tránh đi thì lại tỏa ánh sáng. Hoá ra trắng chiếu vào làm cho nó phát quang. Anh cầm nó lật tới lật lui, tự hỏi vật liệu tạo nên chiếc hộp này là gì. Anh sờ sờ bề mặt hộp thì cảm giác trơn nhẵn, dường như không hề có chất lấm tnh, quả kỳ lạ, khiến cho anh càng thêm tò mò. Có điều tò mò thì tò mò chứ anh chẳng làm gì được vì trời tối mù, có thấy mặt mũi nó ra sao đâu mà tìm hiểu.

Một thắc mắc khác nữa là tại sao vật này nằm ngay dưới chân bàn cờ nhưng không một ai phát hiện. Rồi anh tự trả lời luôn, bởi hiếm ai lên đây vào ban đêm và chả ai dám đập vỡ bàn cờ để tìm chuyện lạ cả. Chỉ duy nhất mình anh xui xẻo gặp con rắn và vô tình đập tảng đá mà thôi!

Quốc Việt cẩn thận cất cái hộp đi. Anh ngồi xuống nghỉ ngơi một lát. Vừa đói vừa mệt, anh thầm nghĩ bây giờ bọn du côn duoid đến chắc anh bó tay chịu chết mất. Mà cũng lạ, sao mãi không thấy động tĩnh gì nữa nhỉ? Chẳng lẽ chúng nó lạc đường? Hay là lo sợ lên núi buổi tối sẽ có nguy hiểm?

Sau một hồi suy nghĩ, Quốc Việt đoán có lẽ bọn chúng không bắt được nên đã rình rập ở đâu đó dưới chân núi, anh quyết định ở trên đỉnh núi uống sương đêm một lần. Chẳng qua ngay sau đó, anh phát hiện lựa chọn này là sai lầm lớn. Đêm chuyển dần về khuya, không khí càng lúc càng lạnh, sương bắt đầu rơi, quần áo anh mặc trên người trở nên ẩm ướt, kế tiếp sau gió từ ngoài biển thổi vào làm anh run rẩy từng chập, hai hàm răng đánh vào nhau lập cập. Anh ngồi co ro bên cạnh tượng Đế Thích, gờ trên đỉnh núi chơ vơ, bốn bề đều có gió thổi thì ngồi đâu cũng thế. Mà anh dù rất buồn ngủ nhưng chẳng dám nhắm mắt, một mặt dè chừng đám du côn phía dưới bất ngờ đánh lén, mặt khác đề phòng có con rắn độc nào khác nữa. Có điều ngủ là bản năng tự nhiên của con người, khó lòng chống lại được. Thời gian trôi qua hồi lâu, sự mệt mỏi ủa đến, Quốc Việt chẳng thể giữ tỉnh táo được nữa, thiếp đi lúc nào không hay.

Sáng sớm hôm sau, vừa mới tỉnh anh đã chồm dậy ngay, quay đầu quan sát xung quanh, anh vẫn ở trên đỉnh núi, người khoẻ mạnh bình thường, tay chân còn nguyên vẹn. Anh thở dài nhẹ nhõm, cũng may suốt cả đêm, rắn lẩn tránh lưu manh không xuất hiện. Anh vươn vai đứng dậy, hít thở sâu mấy cái, cảm thấy tinh thần vô cùng sảng khoái. ĐN ban đêm vốn đã đẹp mà vào sáng sớm cũng đẹp chẳng kém, mặt trời còn chưa mọc nhưng phía chân trời hừng đông đã tới, ánh sáng yếu ớt phản chiếu trên những ngọn cỏ, làm những giọt sương đọng lại trên đó trở lên lấp lánh như hàng trăm nghìn viên ngọc quý. Vào một buổi sáng lạnh giá trên Đỉnh Bàn Cờ, ngắm nhìn thành phố ĐN huyền ảo trong sương sớm, khung cảnh đẹp đến mê hồn. Đứng ở nơi này ai cũng muốn hét lên thật to, vang thật xa, để rồi tan vào không gian bao la, bất tận.

Mặt trời dần lộ dạng, vàng thái dương ảm áp nhẹ nhàng tỏa ra nhưng tia nắng vàng tươi. Nếu như đêm qua cảnh vật được phủ một lớp bạc của ánh trắng thì giờ phút này lại lấp lánh ánh vàng trong nắng sớm,

"Cạch!" Chiếc điện thoại trong túi quần vô tình rơi xuống, khi nhặt lên anh mới phát hiện có cả chục cuộc gọi nhờ, tất cả đều là số của mấy thằng bạn tới qua đi nhậu cùng. Anh chọn số Việt Tiến để gọi. Đầu kia nhanh chóng bắt tín hiệu, anh chưa kịp mở miệng nói thì cậu ta đã lên tiếng trước:

- Alo, là mày há Việt?

- Ủ! Tao là Việt đây, tình hình bọn mày sao rồi?

- Tụi tao không sao, mày chạy thoát khỏi đám du côn rồi hả?

Quốc Việt đáp:

- Chỉ là chuyện nhỏ, lúc ở quê ta bị hoại à, mỗi tội bây giờ ta hơi đói!

Việt Tiến dĩ nhiên không tin mấy lời khoác lác đó. Cậu ta hỏi tiếp:

- Mày đang ở đâu để tao đến đón?

Việt từ chối

- Tao ở trong quán net gần trường, tao có việc bận nên mày khỏi đến làm gì cho mất công, khoảng trưa hay chiều tao sẽ quay về phòng trọ.

Anh không muốn trả lời anh đang ở trên Đỉnh Bàn Cờ, vì thằng bạn sẽ đoán ra anh nói dối rằng anh sợ đám lưu manh mà trốn trên này, như thế thì thật quá mất mặt. Việt Tiến bán tin bán nghi, chỉ ậm ừ vài tiếng và nói:

- Tức là hôm nay mày tính kế chuồn môn Toán cao cấp chứ gì?

Được đối phương đưa cho lý do, Quốc Việt tiện thể dùng luôn:

- Ủ, cũng có thể xem như thế, nhờ mày điểm danh giùm tao bữa hôm nay.

- Mày chuồn tao mặc kệ, nhưng mày nhớ phải quay về sớm để trình báo với cảnh sát nữa đấy.

Nghe xong lời cảnh cáo của thằng bạn, anh rất ngạc nhiên, anh vốn không nghĩ chuyện này vang tới tận tai cảnh sát, cho rằng tên này đang dọa mình, bèn hỏi lại:

- Mày đùa tao phải không, sao cảnh sát lại biết chúng ta mà tìm, hay mày báo cho họ.

Việt Tiến hừ một tiếng, tỏ vẻ bất mãn:

- Tao đâu có điên mà đem ra đùa, tối qua có người báo cảnh sát, còn tại sao họ lại biết chúng ta tham gia vào thì tao chịu.

- Ủ! Thôi cứ tạm thế đã, mọi chuyện đợi đến khi tao về rồi tính tiếp, tao cúp máy đây.

Dứt lời, Quốc Việt chủ động ngắt cuộc gọi, anh tin cậu ta. Chẳng có lý do gì để cậu ta phải nói dối bởi đi báo cảnh sát có khác gì tự vạch áo cho người xem lưng.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Một phát hiện lớn

Quốc Việt đánh nhau với người ta rầm rộ như vậy, đương nhiên sẽ có người lo sợ to chuyện mà báo cho cảnh sát. Bỗng nhóm chúng hành động ngang nhiên, chắc hẳn cảnh sát đã theo dõi từ lâu. Chỉ cần người dân tá qua loa là họ biết ngay; còn tại sao họ điều tra được nhóm anh thì anh đoán do đám lưu manh đó khai ra.

Nhắc tới đám lưu manh mới nhớ, đỉnh núi nhỏ hẹp thế này, giờ đang lúc sáng sớm, lỡ như bọn chúng kéo nhau lên đây thì biết trốn chỗ nào bây giờ. Chẳng qua anh lại nghĩ, khả năng chúng mai phục dưới đó khá lớn, đi xuống dưới cũng chả tốt hơn bao nhiêu. Ở cũng chết mà xuống cũng tiêu, thôi thì ở trên này luôn vậy.

Không có việc gì làm, anh bèn liếc sang cái vật kỳ lạ đã tìm được tối qua. Nó có dạng hình hộp chữ nhật được làm bằng loại vật liệu gì đấy mà anh không biết. Anh quan sát cẩn thận, thấy một bề mặt của chiếc hộp được chạm trổ rất cầu kỳ. Một cặp rồng vàng uốn lượn trong tư thế hướng về hòn ngọc được nạm ở chính giữa tạo thành tư thế quần long châu ngọc kinh điển.

Quốc Việt gật gù hải lòng nghĩ thầm: "Thiết kế của chiếc hộp cũng có phong cách quá chứ!" Anh mân mê chiếc hộp kỳ lạ. Khi lật ngược chiếc hộp xuống, anh phát hiện mặt dưới có nhiều hoa văn cổ xưa quái dị, nhìn mãi mà cũng không nhận ra được những hoa văn này có ý nghĩa gì. Anh lại xoay lên trên ngắm nghĩa hình đôi rồng. Anh sờ hết viên long châu chính giữa đến hình đôi rồng hai bên vẫn chẳng phát hiện ra cái gì khác lạ. Chợt anh cảm thấy mặt của con rồng bên trái hình như hơi lõm xuống khi dùng ngón tay ấn vào, thử với con bên phải thấy cũng tương tự. Anh đoán chúng có thể là những cái nút hay kiểu như chìa khóa để mở chiếc hộp này. Anh bèn nhấn thử từng cái, không được, hai cái cùng lúc, không được, ấn giữ cái này rồi ấn tiếp cái thứ hai, vẫn không được. Anh ngửa mặt than thở:

- Chán quá! Rốt cuộc phải mở sao đây?

Việt vẫn không chịu bỏ cuộc. Anh cau mày, bóp trán suy nghĩ. Hai bàn tay của anh cứ bấm liên tục trên chiếc hộp, về sau chả hiểu bấm thế nào thì bỗng dưng chiếc hộp có phản ứng hồi đáp.

"Lách cách! Lách cách!" Âm thanh từ trong chiếc hộp, các cấu trúc trong đó đang di chuyển, và...

"Rắc!" Ổ khoá đã được mở, anh cảm thấy tim mình như ngừng đập, chăm chú nhìn vào chiếc hộp, hồi hộp chờ đợi điều sắp sửa xảy ra.

"Bốp!" Một tiếng động lớn vang lên.

"ÁÁÁÁ!!!!" Anh đau đớn hét thảm.

Nắp chiếc hộp được mở, và phần dưới nắp của chiếc hộp rơi mạnh xuống bàn chân anh đang ở ngay phía dưới. Cú rơi khá mạnh làm nó đỏ tấy lên. Anh ôm chân ngồi lên nằm lẫn lộn trên đất, cú đập vừa nãy đau thấu trời, suýt chảy cả nước mắt. Cái hộp có làm bằng nhựa đâu.

Anh xuyt xoa rên rĩ, vừa dùng tay bóp lấy bóp để bàn chân cho hết đau, vừa quan sát. Phần nắp và đáy hộp đã tách ra làm hai. Lăn mò hồi lâu, anh phát

hiện mình đã lật ngược chiếc hộp, cho phần đầu xuống dưới mà phần đáy lên trên. Tiếp tục kiểm tra thì anh thấy dưới nắp chiếc hộp và các mặt bên có những bộ phận răng cưa ăn khớp vào nhau nhằm tạo ra sự chuyển động. Ngoài ra còn có một chốt hình lưỡi gà đóng vai trò liên kết hai phần nắp đáy lại với nhau. Thảo nào mặt ngoài nó phẳng lì, không thể tìm thấy chỗ mở.

Nhưng làm cho anh chú ý nhất là bọc vải đỏ trong lòng hộp. Bọc vải rất dày làm giảm sự va đập của vật chứa bên trong với thành hộp. Chả trách khi anh lắc không nghe thấy gì cả. Anh mở tiếp bọc vải, thì thấy trong đó có một tờ giấy, một quyển sách bìa màu vàng. Quyển sách trông khá cũ, nhưng giấy thì vẫn tốt, xem chừng là sách từ thời xưa.

Trên bìa có đề bốn chữ Nôm. Anh có thể nhận biết hai chữ, dịch ra chữ Quốc Ngữ, một là Quang, hai là bút, còn hai chữ kia hoàn toàn không nhận ra. Nhưng nếu là sách Nôm thì anh đoán tuổi của nó ít nhất khoảng một trăm năm.

Anh mở tờ giấy đọc đầu tiên, nó chỉ chít chữ, nội dung chia làm hai phần, phần đầu rõ ràng là một đoạn văn, còn phần sau hình như là một bài thơ được làm theo thể song thất lục bát. Dòng chữ đầu tiên phía trên bài thơ, anh nhận ra được ba chữ: [lê], [ai], [văn].

“Sao mấy từ này gọi cho mình nghĩ đến cái bài gì đó từng đọc rồi nhỉ?” Đường như Quốc Việt đã bắt gặp chúng ở đâu đó trước đây. Anh vuốt cằm cố gắng nhớ lại đã thấy cái này ở đâu, nhưng qua hồi lâu mà vẫn không nghĩ ra là cái gì.

Vì thế anh tạm thời bỏ qua. Anh tiếp tục lật sách ra, ba trang đầu toàn là chữ, có vẻ đây là phần Lời nói đầu hay Giới thiệu tác giả tác phẩm thường thấy trong các quyển sách. Dựa vào kinh nghiệm mười mấy năm xem ông của anh viết thư pháp có thể đưa ra một vài nhận xét về chữ viết của tác giả: Chữ viết phóng khoáng, góc cạnh rõ ràng, bút lực như muốn xuyên thủng giấy, phảng phất hùng tâm tráng chí ngút trời. Điều này chứng tỏ người viết ra quyển sách này là người mạnh mẽ, một trang nam tử đầu đội trời chân đạp đất, cũng rất có thể là một anh hùng chân động cổ kim của thời đại trước. Lật sang các trang sau, anh chưa kịp trấn tĩnh lại từ kinh ngạc đó, thì bị rung động trước những gì đập vào mắt. Anh đã thấy gì vậy?

Đó là các chiêu thức võ công: thảo pháp, quyền pháp, cước pháp, chương pháp, đao pháp, kiếm pháp...v.v... đủ các loại, nhìn đến hoa cả mắt. Anh không ngờ đây là sách dạy võ. Đầu chỉ thế, phần sau còn khiến anh kinh ngạc gấp nhiều lần. Phần còn lại bao gồm vô số hình vẽ người đàn ông loã thể ở những tư thế khác nhau, ngồi xếp bằng cổ, nằm cỏ, cả trồng cây chuối... Trên thân người vẽ các đường dây chạy từ đầu tới chân. Theo các tài liệu võ thuật hiện đại anh từng đọc thì đó là các đường kinh mạch và người đàn ông đang luyện Khí Công. Phần này chiếm gần một nửa quyển sách. Hơn nữa, nó được viết bằng chữ Nôm thì chả phải bình thường.

Gấp sách lại, anh tạm thời không thể xác định quyển sách kiểu “bí kíp võ công” này là thật hay giả. Lý trí nhận định đây là giả, nhưng tận sâu trong tiềm thức, anh vẫn hi vọng đây là hàng thật giá thật, bởi lẽ chả có ai rảnh, bỏ thời gian vẽ vời mấy cái này rồi chôn kỹ nó trong bàn cờ đá cả, mặc dù, trực giác của anh chưa một lần chính xác. Muốn chứng minh nó là thật hay giả cứ dịch bức thư kia trước.

Đã có ý định là phải làm ngay, Quốc Việt bắt đầu dịch từ tờ giấy ghi bài thơ đó. Phần đầu của tờ giấy là một đoạn văn khá dài, chữ dày đặc, lại là chữ Nôm nên anh nhìn hoa cả mắt. Anh học chữ Nôm với ông từ nhỏ nên hi vọng có thể đọc hiểu chút gì đấy. Anh lấy hết vốn liếng về chữ Nôm được học ra đọc.

Sau một hồi đánh vật với mớ chữ Nôm, Quốc Việt chột sừng sốt! Tuy anh chỉ đọc lom bôm, chỗ được chỗ mất, nhưng từng đấy cũng đủ khiến anh ngạc nhiên. Trong bức thư đó viết điều gì?

Đại để thì có thể hiểu thế này: quyển sách này do một bà hoàng thời gian thế kỷ thứ mười bảy là Bắc Cung Hoàng Hậu Lê Ngọc Hân viết. Mà hoàng hậu Ngọc Hân thì quá nổi tiếng rồi, vợ một người anh hùng dân tộc danh vang bốn bể, vị tướng tài ba kiệt xuất, vị vua lỗi lạc: Quang Trung - Nguyễn Huệ. Trong tờ giấy bà ghi lại rằng, vào một đêm nọ vua bị kẻ thù đáng sợ nhất hãm hại. Đường như vua đã biết trước "con đường" của mình nên ngài đã đặt quyển sách nọ kia vào chiếc hộp mà ngài đã sai một người thợ giỏi làm. Sau đó ngài vội Chính cung Hoàng Hậu Bùi Thị Ngạn cùng bà vào và căn dặn: "Ta gặp đại nạn, nếu ta qua khỏi thì rất tốt, còn nếu không thì hai nàng phải cất giữ nó thật cẩn thận để truyền lại cho con, tất cả mọi điều ta đều ghi ở trong." Quả nhiên sáng hôm sau, vua băng hà khi trong buổi chiều giữa bá quan văn võ.

Diễn biến sau khi vua qua đời thì Quốc Việt không biết vì đọc đến đây thì anh tịt, chẳng thể hiểu nổi các phần khác. Chính sử mà anh học ở trường nói rằng Nhà Tây Sơn mất đi trụ cột, nội bộ lục đục, cuối cùng đành chịu thất bại về tay Nguyễn Ánh, tức vua Gia Long sau này, có điều, ở khoảng thời gian nằm giữa đây có gì uẩn khúc hay tại sao bí kíp ở trên ngọn núi này thì chịu bó tay. Có lẽ phần mà anh chưa hiểu chứa đựng tất cả những điều đấy.

Đồng thời, anh đã khẳng định bài thơ trong bức thư là bài “Ai tư văn” của bà hoàng Lê Ngọc Hân. Khi anh đọc đến tên bà, anh mới sực nhớ ra tên của nó. Như vậy anh có thể chắc chắn đến bảy tám phần quyển sách bìa vàng kia là bí kíp võ công thật, việc còn lại là trải qua công đoạn so sánh, kiểm chứng giữa hai loại nét chữ. Đến khi về phòng, anh sẽ lên mạng tìm thử. Người nào dám mạo danh bà thì đúng là hết muốn sống.

Giữa lúc phân vân giữa thực và giả, bất chợt anh nghe thấy có tiếng động cơ xen lẫn với tiếng người nói với nhau từ dưới vọng lên, có vẻ họ đang leo lên đây. Anh giật mình hoảng hốt, chạy ra nắp sau một lùm cây lớn rồi nhô đầu nhìn xuống dốc, thấy rõ rồi thì anh thờ dài nhẹ nhõm, thì ra đó là một nhóm sinh viên rú xe lên dốc.

Anh vội vàng chạy lại tìm cách cất chiếc hộp đó. Anh loay hoay mãi vẫn chưa biết giấu nó như thế nào, cuối cùng cời áo đang mặc trên người bọc quanh nó, chỉ còn mỗi cái áo ba lỗ trên người. Tiếp đó anh ôm chặt chiếc hộp bên hông và ngồi xuống cạnh tượng ông Đế Thích; quay mặt hướng về trung tâm thành phố.

Khi nhóm sinh viên nọ lên tới đỉnh, bắt gặp anh đang ở đấy, họ rất ngạc nhiên. Họ cứ nghĩ rằng mình đã lên rất sớm rồi, ấy thế mà còn có người sớm hơn, ngắm cảnh tự bao giờ. Một anh chàng mở miệng bắt chuyện:

- Này, cậu bạn gì ơi!

Việt giả bộ bị tiếng gọi làm giật mình, vội quay lại nói:

- Ai đấy?

Anh kia cười hề hề nói:

- Xin lỗi vì làm bạn giật mình nhé, bọn mình lên đây chơi, thấy bạn đã ở đây trước nên thấy lạ, lại hỏi thăm thôi.

- À không sao đâu, tại mãi ngắm cảnh nên mình không chú ý xung quanh.

Anh chàng kia tiếp tục nói:

- Bạn lên chơi sớm thật đấy, bọn mình tưởng đi thể này là rất sớm rồi, nào ngờ vẫn muộn hơn bạn.

Việt nhìn đồng hồ, tám rưỡi sáng rồi. Thời gian anh đọc bức thư kia mất gần hai tiếng. Anh cười cười với cậu bạn kia:

- A, bạn nhầm rồi, mình đâu có đi chơi, mình chạy tập thể dục thôi.

Cậu bạn kia và những sinh viên đi cùng anh ta tức thì mắt chữ A mồm chữ O lộ vẻ kinh ngạc. Anh nọ thốt lên:

- Tập thể dục, cậu đang nói đùa phải không?

Quốc Việt thiếu chút bật cười lớn, may mà nén kịp. Anh được thể chém tới luôn:

- Không, mình vốn là dân sống ở đây, buổi sáng vẫn thường chạy lên chạy xuống đường này tập thể dục. Mọi khi giờ này về nhà rồi, hôm nay thấy cảnh đẹp hơn mọi khi nên ngồi ở đây ngắm.

Trong lúc Việt đang bịa chuyện lấp liếm cho qua với mấy nam sinh thì nghe loáng thoáng mấy cô gái đi họ cùng chụm đầu vào bàn tán to nhỏ với nhau về anh:

- Cậu ta leo lên tận đây chỉ để tập thể dục, thảo nào nhìn "man" thế, ề tụi mày, lại xin số đi!

Một cô gái khác nói

- Tụi mi nhao nhao lên thế làm gì, từ từ khoai mới nhừ, mi sợ thì để đó cho ta...

Mấy người xung quanh không chú ý nhưng anh có đôi tai rất thính nên nghe rõ ràng. Anh rùng mình, giờ anh mới hiểu câu thẳng Tiến hay nói: Mây đừng bao giờ tán gái khi cô ta đi cùng đám bạn, vì khi đấy cô ta là sói chứ không phải là gà.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Trình báo

Chợt Việt phát hiện cậu sinh viên nhìn chằm chằm vào cái “bọc” áo trên tay anh với vẻ hiếu kỳ. Thấy cậu ta để ý đến cái bọc mình cầm trên tay, anh biết nhất định không thể để chiếc hộp lộ ra nên kiểm soát bỏ đi:

- Thôi, muộn rồi, mình phải xuống núi đây, còn chuẩn bị đi học nữa. Các bạn tiếp tục tham quan ĐBC nhé.

Một cậu sinh viên khác lên tiếng:

- Bạn về à? Tiếc quá, tụi này đang cần một hướng dẫn viên.

Việt lại giả bộ ngạc nhiên, anh nói:

- Ồ, vậy sao? Tiếc quá nhỉ, giờ mình về rồi, còn phải cất cái này nữa...

Rồi anh nhắc chiếc hộp được bọc bởi cái áo lên và chỉ vào nó:

- Cái thứ này phải để lạnh ngay chứ để muộn là hư hỏng hết, cũng may có các bạn nhắc.

Cậu ta tò mò:

- Cái gì thế bạn?

- À, mấy thứ trên núi ấy mà, thôi mình về, tạm biệt, chúc các bạn chơi vui vẻ.

Dứt lời, anh bắt đầu xuống núi luôn. Khi đi ngang chỗ mấy cô gái, họ nhìn anh với ánh mắt "quái lạ", khiến anh lủi nhanh hơn.

Anh chạy xuống một đoạn đường khá xa, tới chỗ bắt đầu có nhà dân thì có một bác chạy xe máy tới hỏi anh:

- Này cháu, cần đi xe không?

- Xe ôm hả bác?

- Ủ!

Việt thăm mừng rỡ trong bụng. Nãy giờ anh vẫn lo lắng đám côn đồ đó, giờ có bác xe ôm đây thì hay quá rồi, dù bọn chúng có thấy anh cũng không dám làm gì. Anh hỏi:

- Từ đây về đường XYZ gần trường ĐHKT thì bao nhiêu hờ bác?

- Hai chục cháu à.

"Giá kiểu gì thế này, chất quá." Dù không hài lòng với giá tiền nhưng vì hết cách về phòng nên anh chỉ còn cách chấp nhận. Thà bỏ ra số tiền lớn còn hơn là cuộc bộ từ đó về phòng. Anh bảo bác tài chạy xe chạy thẳng một mạch về chỗ trọ. Tối phòng là mười một giờ, chưa kịp thở thì anh phát hiện... chết tiệt, cửa phòng khoá kín bung. Tối qua đi nhậu với nhóm, thằng bạn cùng phòng cầm chìa, nên giờ anh không vào được phòng. Anh bèn mở máy gọi:

- Alo, Bình, mày đang ở đâu đấy?

Tiếng Quang Bình ở đâu đây bên kia vang lên:

- Tao đang ăn cơm trưa, có gì không?

Việt nói:

- Máy đang giữ chìa khoá phòng hả?

- Ủ, mày không vào được chứ gì?

Việt đáp:

- Ủ, hôm qua tao quên không mang theo.

Quang Bình hỏi:

- Tối qua mày làm cái quái gì mà đi xuyên đêm luôn vậy hả?

- Chơi gái.

Quốc Việt trả lời gọn lỏn. Suýt tý nữa Quang Bình phun hết thức ăn ra bàn. Anh ta nuốt nuốt ngực cho com xuống rồi mới cười hềnh hếch, mĩa mai một câu:

- Chơi thì cũng một hai tiếng thôi chứ. Hay hôm qua mày làm cả chục hiệp, hai chân nhũn ra nên...

Quốc Việt cắt lời cậu ta:

- Mày lảm mồm quá, nhớ ăn nhanh về mở cửa chứ giờ tao mệt quá, muốn làm một giấc.

Anh nói đúng sự thật hoàn toàn, bị đám côn đồ rượt bộ đến rượt xe máy bạn còn gì. Bình đáp lại:

- Shit, mày mệt kệ mày, cứ đứng đó mà chờ, tao ăn lâu lắm.

- Mày... thôi, khi mày về mua hộ tao hộp cơm gà là được, tao trả tiền sau.

- Ủ, chờ đấy, chốc nữa tao mang về cho.

Phải công nhận thằng bạn "giữ lời", nó bắt anh ngồi đợi ngoài cửa hơn nửa tiếng đồng hồ. Mấy cô bé cùng dãy trọ đi ngang qua, bắt gặp đều che miệng cười làm anh rất xấu hổ. May là da mặt anh đen, có đồ vẫn chả thấy gì. Hơn nữa, anh là dân nông thôn, làm công việc đồng áng thường xuyên nên thân hình chắc khoẻ, chiếc áo ba lỗ mặc bó sát vào người làm nổi bật từng khối cơ rắn chắc, ít ra vớt vát lại chút nam tính.

Tận mười hai giờ kém hai mươi, thằng bạn "tốt" mới lò dò về phòng, trên tay cầm hộp com, tha cho hán một bữa.

- Cửa này đây.

- Ủ, tao cảm ơn! Tiền này.

Quốc Việt móc ví trả Quang Bình.

- Ủ... Ê! Làm gì nhìn tao hoài vậy hả thằng kia?

Quốc Việt đáp:

- Còn làm gì nữa, mau đưa lại tao năm trăm đồng tiền thừa đi chứ.

- Cái gì? Năm trăm đồng mà cũng tính toán.

- Chứ sao, hôm qua tao chơi hết tiền rồi, còn năm trăm gửi xe đạp này.

- Shit, ẻo đưa, năm trăm này xem như tiền công mua com cho mày.

Quang Bình giờ chân định đá Việt, nhưng anh ta đã biết trước nên đá hụt. Việt cười cười không nói gì, thực ra anh chỉ đùa giỡn mà thôi, ai lại đi tính toán mấy trăm đồng với bạn bè làm gì. Bình lấy chìa khoá ra mở cửa, chợt anh thấy cái hộp đẹp để ở góc cửa, tò mò hỏi:

- Cái gì đây này?

- À, quà ông tao gửi.

Việt vội cảm lên, không muốn Bình phát hiện vật trong chiếc hộp, còn Bình nghe anh trả lời thì mắt sáng lên. Lần trước ông Việt gửi cho trái cây, có cả bánh tráng này nọ nữa, toàn là đặc sản, ăn ngon cực kỳ, bữa nay chắc cũng thế, mới nghĩ đã thèm nhỏ dãi. Đáng tiếc Việt đã dập tan hi vọng đó ngay từ trong trứng nước:

- Đây là đồ đặc của tao lúc ở quê, khi đi quên mang theo, không phải đồ ăn đâu mà đòi.

Bình vẫn không tin:

- Sao keo thế, chia sẻ cho anh em bạn bè mới tốt.

Việt cất cái hộp vào và li khỏi ánh mắt tò mò của thằng bạn, anh nói:

- Đồ ăn gì chứa trong cái hộp bé xíu thế này, đây là dụng cụ làm việc của tao.

- Làm gì ghê thế, hừ tao đi học đây, để đây chiều về tao xử nó.

Việt bật cười:

- Hê hê, mày sẽ phải thất vọng thôi, à, cho tao mượn máy tính nhé, tao muốn tìm kiếm mấy thứ.

Anh cần chứng thực quyền sách nên phải dùng máy lên mạng. Hoàn cảnh chưa đủ điều kiện cho anh mua máy tính, mỗi lần muốn làm gì liên quan máy móc, mạng miếc là anh phải chạy ra quán net hoặc mượn máy hai người cùng phòng. Quang Bình gật đầu đồng ý:

- Được, cứ mở máy dùng thoải mái, à mà này, nhớ chừa lại nửa phần cho tao.

- Tin hay không tùy mày.

Anh lắc đầu chán nản với thằng này, đã nói đó là dụng cụ làm việc nhiều lần mà vẫn không tin. Đợi thằng bạn đi xa, anh lấy chiếc hộp đem so bút tích.

Anh dạo trên mạng hồi lâu mà vẫn chưa có kết quả, cuối cùng anh tìm thấy bút tích của Vua và Hoàng Hậu trong một diễn đàn lịch sử rất nhỏ và không nổi tiếng mấy. Anh đem ra so sánh thì thấy nét chữ trong sách giống hệt với bút tích.

Như vậy bây giờ anh đã dám chắc chắn một trăm phần trăm đây là do chính tay vua và Hoàng Hậu viết.

- Woa.a...a.....

Quốc Việt ngáp ngắn ngáp dài, cả đêm hôm qua chop mắt chẳng được mấy, về lại ôm lấy máy ngay, không mệt mỏi mới lạ. Anh bèn cất chiếc hộp vào và li, khóa lại cẩn thận rồi ngã lưng ra giường. Anh ngủ thẳng một mạch đến hơn ba giờ chiều.

Sau khi đánh một giấc ngon lành, anh đã khoẻ lại tám chín phần rồi, nhưng chưa thể nghiên cứu cuốn sách bây giờ, còn việc quan trọng hơn phải làm: Đến đồn cảnh sát để trình báo.

Tỉnh tỉnh của anh vốn dĩ khá cứng nhưng chả hiểu sao hôm nay đến đồn cảnh sát, tim bỗng đập thịch thịch, mỗi bước chân nặng như chì. Trong lòng anh dường như có chút sợ sệt. Anh được hai cảnh sát đưa tới phòng lấy lời khai, ở đó đã có một anh ngồi chờ sẵn. Anh chưa kịp ngồi ắm chỗ thì anh ta đã dẫn mặt anh bằng một câu:

- Sao giờ cậu mới đến? Cậu Không xem lời của chúng tôi ra gì hả?

Việt giật mình, vốn đã run lại càng thêm sợ. Anh nuốt một ngụm nước bọt, tăng hắng lấy chút can đảm rồi trả lời:

- Dạ do em bận việc quá, hôm nay mới đến được ạ.

Anh cảnh sát kia tiếp tục dọa:

- Dù anh bận việc gì cũng gác hết sang một bên, cậu xem đây là chỗ muốn đến lúc nào là đến hả?

- Dạ... dạ.

Việt lắp bắp, thường ngày chém với bạn bè ghê lắm, vậy mà hiện tại một từ cũng khó phát ra thế. Anh kia chỉ vào ghế nghiêm giọng nói:

- Còn đứng đấy làm gì, mau ngồi xuống đi.

- Vâng ạ.

Anh cảnh sát mở cuốn sổ và bắt đầu hỏi:

- Tên?

- Nguyễn Quốc Việt

- Tuổi?

- Mười chín.

.V.V...

Cứ thế, anh cảnh sát hỏi những thông tin nhân thân của Quốc Việt.

- Tại sao cậu lại đánh nhau với bọn côn đồ?

Việt trả lời đúng theo sự thật:

- Dạ bọn chúng gây sự trước, em chỉ tự vệ thôi ạ.

- Lý do?

Việt lắc đầu:

- Dạ em không biết.

Quốc Việt trả lời lấp liếm. Anh cảnh sát hừ một tiếng, nghiêm giọng hỏi:

- Hừ! Không có lý do gì sao chúng vô cớ đánh cậu được. Trả lời mau.

Việt gãi đầu gãi tai, miệng ấp úng hồi lâu mới nói:

- Em đi vệ sinh và gặp bọn chúng ở trong đấy, rồi bọn chúng lao tới đánh em.

Mấy trò nói dối anh rành rẽ lắm rồi, nên nói mà mặt không hề có một chút thay đổi. Chẳng qua anh kia còn cao tay hơn, anh ta trợn trừng hai mắt nhìn anh, truy vấn:

- Cậu giỡn mặt tôi đấy hả? Đã đến đây thì phải thành khẩn khai báo. Có gì nói đấy không được giấu giếm. Cậu càng giấu giếm, phía kia mà khai lỗi về phần cậu, đến lúc bị vu oan cũng đừng oán trách tôi không nhắc cậu trước!

Việt nghe thế thì giật mình đánh thót, vội vàng đem đầu của tai nheo kể hết không sót chữ nào.

Sau một hồi ghi ghi chép chép, anh công an đứng dặt bảo Việt:

- Được rồi, việc lấy lời khai đã xong, cậu ngồi ở đây, có được cho về hay không còn cần phải xem xét.

Rồi anh ta cầm tờ khai đi sang một phòng khác, bên trong có người đàn ông trung niên đang đọc công văn. Anh cảnh sát chào một câu rồi nói:

- Thưa chú, cháu đã lấy lời khai của Quốc Việt xong rồi ạ.

Ông ta ngừng đọc tài liệu, ngẩng đầu lên đáp:

- Vậy sao? Đưa chú xem.

Người nọ lấy tập lời khai từ tay anh ta, đọc hết, sau đó nói:

- Vậy chỉ là ẩu đã thông thường do uống rượu, không phải là các băng nhóm thanh toán lẫn nhau?

Anh cảnh sát gật đầu khẳng định:

- Vâng ạ. Cháu đã xác minh, lời khai của cậu ta khớp với thông tin chúng ta đã thu thập được, hoàn toàn là do mâu thuẫn ở quán nhậu trước, rồi đánh nhau ở quán karaoke.

- Ủ, thế thì cho cậu nhóc đó trở về được rồi.

- Vâng ạ!

Khi anh kia sắp bước ra khỏi cửa thì ông ấy gọi giật lại:

- À quên, vẫn tiếp tục theo dõi tên "Chung ruồi", chú nghĩ sự việc chưa dừng lại đâu.

- Vâng ạ.

...

Quốc Việt thở phào nhẹ nhõm khi bước ra khỏi đồn cảnh sát. Lúc còn ở quê, anh cũng được mời đi uống trà vài lần nhưng chưa lần nào sợ như lần này, sợ vãi cả mồ hôi lạnh. Bỗng nhiên chuông điện thoại reo, là cậu Ba anh gọi tới:

- Dạ cậu gọi cháu có chuyện gì không ạ?

- Thứ tư tuần tới là sinh nhật ông, cậu gọi cho cháu hỏi xem thử có dự tính nào không?

- Dạ cháu sẽ gọi cho ông để chúc mừng sinh nhật ông thôi ạ.

Quốc Việt cảm giác hơi là lạ, sinh nhật của ông mọi năm đều làm rất bình thường, sao lần này cậu anh lại gọi nhắc nhở nhỉ? Cậu anh tiếp tục nói:

- Ô thế cháu quên rồi hả?

- Quên gì cơ ạ?

Anh càng mù mờ khó hiểu. Cậu anh "a" lên một tiếng, ông ấy cười cười:

- À à, cậu quên mất là cháu không biết chuyện này, sinh nhật lần này của ông cháu sẽ do chính quyền xã tổ chức.

Được cậu nhắc anh mới nhắc đúng là có cái này. Ông của anh năm nay là bảy mươi tuổi, theo lệ thường thì khi đến sinh nhật thì xã sẽ chủ động tổ chức tiệc mừng thọ cho ông (bà) lão đây, vì vậy, anh đáp:

- Dạ đã làm lớn như thế thì cháu chắc chắn phải về rồi ạ.

- Ủ, nếu cháu về được thì hay quá, ông bà nhất định vui lắm đấy, thế nhé, cậu cúp máy đây.

- Dạ vâng ạ!

Quốc Việt thở dài, sém tý là quên, may sao có cậu gọi, mà vậy cũng hay, tiện thể đem quyền bí kíp của vua về nhờ ông dịch hộ, cỡ đâu bốn năm buổi là xong tất.

Anh quay trở về phòng trọ, hiện tại không có ai, anh bèn lấy quyển bí kíp ra nghiền ngẫm.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Bị mất mặt

Cơ bản thì có thể phân sách ra làm ba phần.

Phần một vẽ các hình thể hiện các động tác chạy bộ, xách nước... nhiều hình mà ít chữ.

Phần hai là phần luyện chiêu thức, bên cạnh các hình vẽ thể hiện bài quyền pháp là các bài thơ mà võ Tây Sơn gọi là các lời thiệu.

Phần thứ ba là phần tu tập nội công. Phần này thì chữ chiếm đa số, cũng là phần phức tạp nhất, gồm các hình vẽ người đàn ông lửa thể với đủ các tư thế khác nhau. Trên thân có những đường chỉ xanh

đỏ chạy dọc khắp cơ thể.

Nhìn những gì viết trong sách, Việt càng háo hức hơn, chỉ mong sao mình đọc hiểu được chúng để bắt tay vào luyện ngay lập tức.

Bỗng Việt nghĩ đến quyển bí kíp này chắc hẳn vô cùng quý giá, không may bị ai đó nằng nết hay làm hỏng thì nguy, để đề phòng điều này, chắc phải chép thêm một bản nữa.

Bữa tiếp theo, Việt lên trường học môn Anh Văn Một. Đợt thi Anh Văn chuẩn đầu vào may sao anh đạt điểm cao hơn mức chuẩn mười điểm nên không phải học lớp Anh Văn dự bị như vẫn thường lo

lắng. Cô giáo dạy môn này điểm danh từng buổi mà lại không cố định lúc nào điểm, lúc thì đầu giờ, lúc cuối buổi, có khi thì ngay tiết giữa nên anh chẳng thể nghỉ học để “đường thương” được.

Anh vừa mới đi đến lớp đã nghe mấy thằng bạn trong lớp ngồi bàn luận về gái gù, mạnh yếu gì gì đấy, vẫn là đề tài chủ yếu trong các cuộc nói chuyện của đàn ông. Cuộc nói chuyện khá sôi nổi,

một thằng mặc áo đỏ nói:

- Hôm qua tao tình cờ đi ngang qua một cái kiết, thấy có con bé trông xinh lắm, đáng lại cực chuẩn, muốn dừng xe lại nhìn kỹ một chút, nhưng vội đi việc quá nên không kịp làm gì, tiếc thật.

Mạnh Hùng cười hô hố:

- Dù mày không có việc thì cũng chả làm được cái eo gì, người như mày mà được con bé đó chú ý thì chắc trời sập.

Cậu kia nói với giọng bất mãn:

- Này, sao lại nói xấu bạn bè thế nhỉ, tuy tao hơi xấu trai thật đấy nhưng ít ra tao rất có phong độ.

Lại có thằng khác chen vào:

- Thôi đi, nếu mày phong độ chắc tao thành nam châm hút gái quá, mà mày thấy con bé đó ở đường nào thế?

- À, ở cái kiết đầu tiên bên tay phải đường Xx ấy, chỗ đó sinh viên nữ trọ khá nhiều, ề ề, mày hỏi làm gì, tán công à? Mày không có cửa đâu

Việt Tiến ngạc nhiên hỏi:

- Oái! Là chỗ đó thật à?

- Ủ, sao, có chuyện gì? Mày quen con bé đó à?

Ai cũng thấy lạ khi thấy hành động của Tiến. Tiến lắc đầu trả lời.

- Cái chỗ đó không phải chỗ thằng Việt đang trọ à, để nó lên ta hỏi nó có biết con bé đó không?

- Thằng nào vừa nói xấu sau lưng tao đấy?

Quốc Việt đến sau lưng đám bạn nói to làm cả bọn giật mình. Mạnh Hùng thở phì một hơi nói:

- Ái chà, thằng này thiêng thật, vừa chửi một câu là có mặt ngay, bọn tao đang có chuyện muốn hỏi mày đây.

Việt đã biết quá rõ mấy thằng này nên vào đề ngay:

- Chuyện gì? Lại chuyện cô hàng xóm nữa hả?

Thằng đầu tên câu chuyện cười ha hả đáp:

- Tri kỷ, đúng là tri kỷ, nói một hiểu mười. Tao hỏi mày, gần đây phòng trọ của mày hình như có con bé xinh xinh đi xe đạp màu xanh da trời sọc vàng phải không?

- Hừ, không dừng lại nhắc dấy trọ tao, à, mày hỏi con bé nào nhỉ?

Quốc Việt vuốt cằm suy nghĩ giây lát rồi gật đầu:

- A, con bé đó hả, nếu mày muốn bóc lịch vài năm thì tao giới thiệu cho.

Thằng bạn giật mình hỏi:

- Có liên quan ẹo gì đến bóc lịch chứ.

Anh không ngần ngại tặng cho tên đó một cục gạch:

- Thì con bé đó đang học lớp mười, mày gan to hơn người thì cứ việc làm tới.

- Oái, lớp mười hả, có đùa không đấy, phỏng phao như thế mà chỉ mới lớp mười? Không đâu, tao thấy ít nhất là lớp mười hai rồi.

Thằng áo đỏ choáng váng trước câu trả lời của anh. Anh cúi đầu xuống về mặt mũi, miệng đáp:

- Bây giờ bọn nhóc đó phát triển nhanh lắm, tao chỉ nói đúng sự thật, tin hay không tùy mày. Thôi giờ tao ngủ đã, hôm qua làm việc khuya nên rất mệt, cần nghỉ ngơi để lấy lại thể lực, cảm thằng nào

làm phiền.

Một thằng ngồi bàn trên bắt chợt quay xuống hỏi, giọng kỳ quái:

- Này Việt, sao tao cảm thấy đầu mày hình như to hơn hôm qua thì phải.

Mạnh Hùng cạnh cậu ta gật đầu khẳng định:

- Ừ nhỉ, có vẻ là thế thật, đúng là to hơn hôm qua.

Cậu ta cúi xuống, nheo mắt quan sát rồi cười phá lên:

- Ha ha ha, thằng Việt bị cảm sưng đấy tui mày oi, to đúng luôn.

Hùng nói khiến cho mấy đứa kia cũng cười ha hả theo. Chuyện xấu bị mấy đứa bạn phát hiện, sắc mặt biến đổi hẳn. Sáng nay anh đã đổi kiểu tóc để che giấu, tưởng che giấu kỹ lắm rồi, nào ngờ vẫn

đề lộ ra. Anh im lặng không đáp. Trong lúc chưa tìm ra cách đối phó như thế nào thì có đứa phía sau vỗ vai anh nói:

- Này, nói thật đi, hôm qua thấy em nào xinh quá, thú tính nổi lên làm bậy bị em đó cho ăn mấy guốc vào đầu.

Thằng bạn tốt Việt Tiến còn nhân cơ hội ném đá xuống giếng:

- Còn phải nói, Việt cứ thấy em nào xinh là mắt sáng lên, chỉ thấy mỗi chữ S chứ có còn biết gì nữa đâu.

Nghe lời này, bọn con trai lại càng cười to, ồn đến mức làm cho mấy cô bé phía trên nhìn xuống đầy vẻ ngạc nhiên. Mặt Việt đã biến sang màu tái. Bọn này thật là, không ý tứ gì hết, chả nhỏ tiếng gì

cả, mắt mặt quá. Anh bèn giả bộ ngủ để thoát khỏi tai họa này. Mạnh Hùng cúi đầu hỏi nhỏ anh:

- Này, mày đi trình báo với cảnh sát chưa?

Anh lắc đầu:

- Rồi, bị mấy ông cảnh sát ở đây sặc cho một trận hết hồn. Mà tao chỉ phạm lỗi gây mất trật tự xã hội, phạt tiền rồi thả cho về.

- Ừ! Lần này mày tai qua nạn khỏi, nhưng mày đã dính một sọc, bị cảnh sát chú ý, về sau nhớ cư xử cẩn thận, không thì tiêu đấy.

Việt gật đầu:

- Ừ, tao biết rồi, lần này chơi đại quá, rút kinh nghiệm.

Hùng hỏi:

- Này, cục u trên đầu mày là bị bọn côn đồ nó đánh phải không?

Tên bạn đã cho sẵn câu trả lời rồi, Việt gật đầu luôn, khỏi phải mất công suy nghĩ nguyên nhân che dấu sự thật. Tên bạn chột cười hềnh hếch:

- Hề hề hề! Vậy chiều nay mày nhớ tập xà cẩn thận, lỡ tay một cái đập đầu vào xà, sung thêm một cục nữa là thành con trâu đấy.

Việt hừ một tiếng bất mãn, phẩy phẩy tay:

- Mày nói đều tao đây hả, biến đi!

- Hề hề hề

...

Buổi chiều Việt đi học giáo dục thể chất, môn xà kép. Anh chẳng lạ gì với môn xà kép này. Lúc ở quê, cứ vào mỗi buổi chiều, anh không chơi bóng chuyền với đám bạn thì cũng chơi xà đơn, xà kép.

Thầy dạy được hơn một tiết thì có việc phải đi. Thầy cho lớp tự quản, trước khi đi đã dặn dò rất kỹ: tập xà cũng được nhưng phải có ít nhất hai bạn đứng bên cạnh đứng canh đề phòng xảy ra bất

trắc.

Tiến bảo Việt:

- Này, tao để ý mày này giờ, thấy mày có vẻ giỏi cái môn xà này thì phải.

Việt gật đầu:

- Giỏi thì chưa tới, tao tập cũng tạm tạm.

- Mày làm được hai động tác đầu không?

- Được, cái động tác trồng chuối trên xà tao cũng làm được mà.

Tiến dĩ nhiên cho rằng anh đang khoác lác nên hỏi lần nữa:

- Thật không đấy? Cái này khó lắm.

Anh gật đầu khẳng định chắc chắn:

- Thật, để tao làm cho mày xem.

Nói xong thì anh xắn tay áo, bước tới xà trước mặt. Hùng vội ngăn cản:

- Này Việt, cái này liên quan đến tính mạng đấy, không đem ra đùa giỡn được đâu.

- Yên tâm, tao làm nhiều lần, quen lắm rồi, không sao đâu.

Anh vỗ vai trấn an thằng bạn, sau đó lên xà. Anh làm mấy động tác khởi động rồi trồng chuối. Quả thực anh nói không ngoa, không những trồng chuối ngon lành mà còn thực hiện những động tác khó

hơn nhiều. Mấy thằng con trai đứng xung quanh chứng kiến, tất cả đều vỗ tay hoan hô, thu hút sự chú ý của các cô gái. Họ nhìn sang bên này rồi chụm đầu vào nhau thì thầm bàn tán. Hằng bảo với Thu

Ngọc cái gì đấy rồi cùng cười lên, có vẻ như rất thích thú.

Tên Trường đứng trong lớp thấy và nghe rõ mọi việc, nổi cảm tức đối với Quốc Việt càng tăng nhiều lần, không biết Đình Hiếu vô tình không hiểu điều này hay cố ý chơi khăm Trường, chỉ nghe hần

ta nói:

- Này Trường, mày thấy rồi đấy, con gái nó ngoài thích những thằng học giỏi ra thì nó còn thích những thằng khỏe mạnh, nhanh nhẹn như thằng Việt kia, chứ mấy thằng công tử như mày đời nào

chúng nó thích được.

Tên Trường tỏ vẻ bất mãn, đáp lại:

- Mày cũng có khác gì tao đâu, tự xem lại mình đi, đừng vội nói tao thế.

Hiếu nhếch mép cười, nói:

- Phì, tao khác xa mày đấy, tao vẫn thường tập luyện thể lực, còn mày thua thằng đó xa, bỏ cuộc sớm thì hơn.

- Hừ, mày là bạn tao xem thường tao quá, đợi đấy, tao đi làm cho mày biết tao còn giỏi hơn nó.

Tính cách của Trường bốc đồng, Đình Hiếu nói một câu không lọt tai một cái là con nóng bốc lên, hắn ta xăm xăm bước tới xà kép nằm cạnh bên cái xà Việt vừa xuống. Đình Hiếu lắc đầu ngao ngán,

quay sang bảo thằng Tân:

- Mày và tao lại đó hỗ trợ cho hắn, thật không hiểu thằng này đang nghĩ gì nữa, hờ cái là...

Trường cũng khởi động và lên xà giống Việt, đến đoạn chuẩn bị chống ngược người, Đình Hiếu nói:

- Trường, nghỉ thật kỹ đi, đừng liều mạng.

Mấy đứa con trai khác cũng can ngăn nhưng hắn ta vẫn ngoan cố lắc đầu, xua xua tay từ chối:

- Không có gì đâu.

Trường nằm úp lên xà, sau đó từ từ nhấc hai chân lên cao giống khi thầy biểu diễn trước đó. Khi thân người sắp đạt chín mươi độ thì hắn sơ sẩy, vai đụng vào một trong hai thanh, đau đến méo miệng.

Vì để mất thăng bằng, hai chân lộn luôn sang đầu bên kia, hắn ta ngã ngửa ra trên xà. Hơn nữa, hai chân hắn lại không dang rộng nên người lọt thỏm xuống.

Việc xảy ra quá bất ngờ, hai thằng Đình Hiếu và Tân giật mình đứng ngây ra, không kịp đưa tay đỡ. May sao Việt đứng rất gần, chạy vọt tới chộp rất kịp thời, tất cả thấy vậy đều thở phào nhẹ nhõm.

Việt giúp hắn ta đi một đoạn, vừa đi vừa nói:

- Đấy, đã bảo rồi mà, nếu không làm được thì đừng có làm.

Lời của anh chẳng khác gì đâm vào mặt tên Trường. Hắn ta hất tay anh ra, rít qua kẽ răng:

- Kệ xác tao, mày...

- Im hết cả cho tôi!

Đúng lúc thầy thể dục quay lại lớp học, bắt gặp ngay thời điểm tên Trường ngã từ trên xà xuống, nên thầy nổi giận, hét lớn làm toàn bộ sinh viên giật bắn mình. Hai mắt thầy trợn ngược, vẻ giận dữ

hiện rõ trên khuôn mặt, thầy quát:

- Tôi giao cho các cậu tự quản lớp, các cậu lại lại làm mấy cái trò này đây hả? Các cậu có hiểu lời tôi nói không đấy?

Thầy quét mắt khắp cả lớp một lượt, đám con trai đứa nào đứa nấy mặt mày tái mét, cúi hết đầu xuống đất, không dám nhìn vào thầy. Thầy tiếp tục quát:

- Các cậu làm bạn như thế nào vậy hả? Thấy bạn chơi nguy hiểm mà không ngăn cản, mà còn đứng trơ mắt ra nhìn, giỏi nhỉ!

Kế đó, thầy chỉ thẳng vào Tân quát:

- Còn cậu, học chưa đâu vào đâu mà học đòi theo người khác, hừ, trứng mà khôn hơn vịt sao!

Quốc Việt mím môi nén cười, chẳng qua vẫn không thể giấu nổi mặt thầy, đến lượt anh ăn mắng:

- Cả cậu nữa, cười cái gì, cậu không xem lời tôi ra gì hả?

“Cứu được một mạng người, công đức vô lượng, em vừa làm một điều rất tốt mà thầy lại mắng em!” Dù bất mãn nhưng Việt chả dám nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 11: Hiểu lầm rất lớn

Thầy đưa mắt nhìn xung quanh, rồi nói:

- Cậu lớp trưởng đâu? Cậu mau lại đây!

- Dạ!

Thầy gọi mất mấy phút thì tên lớp trưởng mới lon ton chạy lại. Thầy đã giận lại càng thêm giận:

- Gọi mãi mới có mặt, cậu làm lớp trưởng kiểu gì thế! Hừ, tôi sẽ phạt hết tất cả các cậu xem lần sau còn dám nữa không?

Thầy lệnh cho lớp trưởng điểm danh toàn bộ nam sinh, thằng nào cũng đều bị dính một “sọc” trong bảng điểm. Chưa hết, thầy phạt cả lớp chạy việt dã mười vòng quanh sân trường. Riêng tên Trường bị thầy khuyến mãi thêm trò nhảy cóc ba vòng sân nữa, đến khi hết tiết mới thôi. Đến khi ra về, chân căng muốn rã rời, hần ta nghiêng răng nghiêng lợi, căm tức nói:

- Khốn kiếp, để cho thằng đó có được cơ hội.

Đình Hiếu đáp:

- Do mày tự dưng cho hần thôi, nếu mày không ngoan cố làm thì đâu có việc gì.

Trường cười khẩy, mĩa mai lại:

- Mày mừng hơi sớm đấy, không thấy cảnh phía trước à?

Theo cái hát hàm của Trường, Tân và Hiếu chuyển mắt nhìn về phía trước.

Ngay trước mặt bọn chúng không xa, Quốc Việt đang đi song song với Hằng và Thu Ngọc. Ba người cùng tiệc sinh nhật của Vinh rồi dính phải vụ ẩu đả tối hôm trước, cho nên Hằng muốn hỏi thăm tình hình sức khỏe của Việt cũng như việc liên quan đến bọn côn đồ ấy mà thôi. Có điều hình ảnh ấy dưới mắt mấy tên đang ghen tị kia lại mang ý nghĩa hoàn toàn khác...

...

Hằng hỏi Việt câu đơn giản:

- Này, tối hôm trước Việt bị đám côn đồ đó đuổi đánh phải không?

Chuyện xô xát xảy ra rất lớn, mọi người trong nhóm đi hát đều chạy ra ngoài hét, các cô gái không thể nào không biết. Anh chỉ còn cách gạt đầu thừa nhận. Hằng nói tiếp:

- Hôm đấy bạn lỡ mạng quá, nếu bạn không nổi nóng xông tới bàn của chúng thì đã không có chuyện gì rồi.

Cô ấy trách mắng đúng, Quốc Việt lại gạt đầu:

- Ủ, nhưng thấy bọn chúng cứ mờ miệng trêu chọc các bạn, mình cảm thấy khó chịu nên hành động có hơi bốc đồng.

Thu Ngọc bĩu môi không đáp, Hằng thì cười hì hì, trêu chọc anh:

- Bạn định làm anh hùng cứu mỹ nhân à? Mình thấy hình như nó không thành công rồi.

Động tác của hai cô gái một chế giễu một cười, tuy khác nhau nhưng đều để lộ ra vẻ hấp dẫn, hút hồn Việt khiến chàng ta ngây ra như phỗng.

Vẫn luôn đứng phía sau nhìn chằm chằm nãy giờ, hai tên Đình Hiếu và Trường lại có một phen GATO. Bọn chúng giận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Gã Trường xiết chặt nắm tay, rít lên:

- Thằng khốn kiếp, dám chọc gây bánh xe. Hiếu, mày nhìn rõ chưa, còn nín nhịn nữa không.

Trong bụng Đình Hiếu như bốc lửa, bên ngoài lại làm mặt lạnh:

- Không sao cả, xưa nay chưa có kẻ nào có thể cướp được thứ tao muốn. Trước sau gì Ngọc sẽ thuộc về tao, con bé Hằng đó sẽ chẳng thoát khỏi tay

mày được đâu, cứ chờ đấy.

Từ nhỏ đến lớn, hắn được chiều chuộng, muốn gì được nấy đã hình thành tính hư hỏng. Bất cứ thứ gì hắn thích thì phải có cho bằng được, bất kể đến dùng cách nào. Khả năng Việt trở thành tình địch của hắn là rất lớn, điều này càng kích thích bản chất xấu xa trong con người hắn.

Một người thì tính du côn, một kẻ thì không từ thủ đoạn, sớm muộn gì cũng phải nổ tan tành.

Mà chuyện đấy thì để sau hãy tính, hiện tại Việt đang ngần ngại ngẫm hai cô gái xinh đẹp trước mắt. Hằng cười chán, chợt cô phát hiện anh vẫn mãi nhìn cô và Ngọc, một ý nghĩ tình quái bỗng lóe lên. Cô bèn lại gần vòng lấy cánh tay Việt:

- Em thật vô ý quá! Đáng lý hai chị em em phải cảm ơn anh đã ra tay tương trợ ngày hôm qua mới phải chứ nhỉ!

"Lại trò gì nữa đây trời!" Việt ngoác không hiểu mô tê răng rủa gì cả. Hằng nói tiếp:

- Hai chị em em gia cảnh nghèo khó, biết lấy gì đền ơn bây giờ?

Việt ngỡ ngàng chẳng biết phải ứng phó sao trước kiểu trêu chọc quay ngoắt một trăm tám mươi độ của cô. Anh hết nhìn cô lại nhìn sang Ngọc cầu cứu. Ngọc biết cô bạn mình lại nổi máu đùa giỡn nên cũng không lên tiếng.

Im lặng chính là ngầm tán thành, Hằng tiếp tục chọc anh:

- Sao anh không nói gì? Hay anh chê dung mạo em xấu xí nên không vừa ý? Anh muốn em báo đáp thế nào?

Cô to gan vòng lấy tay anh, cộng thêm giọng của cô như nũng nịu khiến xương cốt anh như nhũn ra, nhất thời chả biết đối đáp như thế nào. Đến giờ thì Ngọc không thể nhìn nổi nữa, cô che miệng cười khẽ. Cô vốn đã xinh đẹp, giờ cô lại đưa ngón tay thon dài, trắng muốt che ngang đôi môi đỏ mọng. Đôi mắt đen to tròn mắt đi về lạnh lùng ngày thường.

Việt vẫn biết nụ cười ấy là do trò đùa của Hằng, không phải dành cho mình, nhưng hình ảnh đó vẫn khiến trái tim anh lạc nhịp. Anh không khống chế được bản thân, nhìn cô ngây ngốc.

Hằng vẫn như bạch tuộc bám lấy cánh tay anh định trêu chọc thêm một hai câu. Bất chợt cô nhận thấy anh không đáp lại mà nhìn chằm chằm cô bạn của mình, trong đầu lóe lên một chủ ý mới bạo hơn. Đã nghĩ là làm, cô buông tay Việt, mặt chuyển thành ai oán:

- Em đã bỏ đi sự ngại ngùng của phụ nữ, mong có thể đền ơn cứu mạng, vậy mà anh...

Việt lúc này đã hoàn hồn được đôi chút, thấy Hằng vẫn tiếp tục trò đùa dai của cô, lại còn làm ra vẻ ai oán trẻ con. Anh phì cười, lớn mật đưa tay ra ôm eo cô, hùa theo:

- Không cần phải thế, chỉ là giúp người lúc gặp con nguy khốn. Hai em không cần suy nghĩ lung tung cho nhừc đầu.

Cả hai cô đều sùng sốt trước hành động của Việt. Hằng đầu ngờ anh làm táo tợn vậy. Cô xấu hổ đỏ bừng hai má, trông hấp dẫn cực kỳ. Nhưng bây giờ sự việc không thể cứu vãn được nữa, đâm lao phải theo lao, cô đẩy tay anh ra và nói:

- Thế sao được chứ, phạm là con người, chịu ơn phải báo ơn, anh nói vậy thì em biết phải làm gì đây?

Thu Ngọc đứng cạnh đó lắc đầu ngán ngẫm còn Việt dờ khóc dờ cười. Anh càng lúc càng thấm câu nói của thằng bạn. Anh cắt lời cô:

- Minh quả thật không theo được màn cải lương này, xin tha cho.

Hằng thấy đối phương đã bó tay chịu thua thì đắc ý, bèn chuyển giọng sang than thở:

- Nếu như anh không ưng em, thôi thì...

Nói đến đây cô đảo mắt qua Ngọc vẫn đứng ở bên cạnh xem trò vui nãy giờ. Cô vội kéo tay cô ấy, đẩy về phía Quốc Việt.

-... Để chị gái xinh đẹp của em thay mặt đền ơn cho anh vậy!

Nói xong cô vòng tay ôm lấy Ngọc đẩy về phía Việt, miệng cười lớn. Ngọc bất ngờ bị cô kéo mạnh, chưa kịp phản ứng thì dưới chân vấp một cái, người lao đảo. Cô kinh hãi, nghĩ ắt hẳn sẽ ngã một cú nặng nề. Vì việc xảy ra quá đột ngột, cô lúng túng không biết làm gì, đành để mặc ra sao thì ra, bụng thăm mắng cô bạn chơi xấu. May mắn Việt phản ứng nhanh nhẹn, ngay lúc cô vừa mất thăng bằng, anh lao tới đỡ lấy.

Ngọc cảm thấy người rơi vào vật âm ẩm, êm ái thì biết đã thoát nạn, cô thở phào nhẹ nhõm. Nhưng khi tỉnh táo lại, phát hiện mình đang nằm trong lòng anh, cô vô cùng xấu hổ, gò má ửng đỏ. Theo phản xạ, cô đẩy anh ra. Có điều vật áo của cô vô tình vướng vào móc khóa trên áo anh. Một tiếng roạt khô khốc vang lên. Cổ áo cô bị xé thành một đường sâu hoắm, màu xanh nhạt lộ ra thấp thoáng.

Ngọc hoảng hốt, vội vàng đưa hai tay lên che chắn trước ngực. Việt phát hiện điều không hay trước, nhanh tay lẹ mắt ôm chặt lấy Ngọc trước khi áo của cô rũ xuống.

Bỗng nhiên xung quanh ò lên một tiếng. Anh giật mình nhận ra mình đang ôm Ngọc trước ánh mắt của bao nhiêu đứa bạn cùng lớp. Anh đau đầu, nhất thời không biết xử lý thế nào; lại thấy người đẹp đang giãy dụa, nửa muốn buông cô ra, nửa luyến tiếc cảm giác mềm mại trong lòng. Hơn nữa anh nghĩ nếu buông ra thì cô ấy hẳn sẽ còn xấu hổ hơn nữa. Chính vì vậy, anh bèn cúi đầu thì thầm bên tai cô:

- Áo của bạn bị rách nát rồi, đừng giãy dụa nữa, để mình cởi áo ngoài cho bạn.

Thu Ngọc nghe anh nói vậy thì khựng lại. Cô do dự giây lát, sau đó hít sâu một hơi, gạt đầu. Thế là trước mặt bao người, một tay anh vẫn ôm Thu Ngọc sát vào ngực mình, một bên kéo khóa áo ngoài, cởi ra rồi choàng lên người cô.

Gương mặt Thu Ngọc đỏ như ánh hoàng hôn, hai má nóng bừng, tưởng như có thể chín luôn vậy. Cô dùng tay giữ chặt áo, quấn chặt quanh người rồi bỏ chạy. Hằng cũng bối rối xách cặp chạy theo Ngọc.

Chỉ còn một mình Quốc Việt đứng chờ vợ. Nhìn bóng dáng hai người đẹp khuất dần, anh cười khổ, tự nhủ: "Một kết thúc có hậu, mình biến thành con quái vật để người ta săn đuổi." Tuy vậy, anh vẫn bình tĩnh cúi xuống lấy balô khoác lên vai rồi lững thững ra về. Anh đi xa rồi nhưng đám bạn cùng lớp chưa hết xì xào đoán già đoán non xem chuyện gì vừa diễn ra.

"Con quái vật mới" đã biến mất nên mọi người chỉ tùm tùm bán tán thêm chốc lát rồi lũ lượt kéo nhau về.

Nơi góc sân trường vắng lặng, hai cặp mắt đục ngầu như lửa đốt nhìn chăm chăm ra cổng trường, mặc dù hiện giờ cổng trường đã chẳng còn bóng dáng ai.

Về mặt Đình Hiếu không thể giữ bình tĩnh được nữa. Hai nắm tay của hắn xiết chặt. Khi hắn chứng kiến Việt ôm Thu Ngọc thì tức đến lộn ruột, trông mặt đỏ vắn. Tên Trường thì khỏi phải nói, sớm đã giận đến nghiến răng nghiến lợi từ khi Hằng khoác tay Việt. Nếu không phải e ngại đám đông và hai cô gái ở đó, có lẽ chúng đã nhảy ra âu đả từ lâu.

Nhân vật chính lúc này đang tận hưởng cảm giác sung sướng lâng lâng mà không hề biết mình vừa bị hai gã kia liệt vào danh sách kẻ thù không đội trời chung.

Sáng hôm sau, khi đến lớp, anh thấy Ngọc đã đến, anh tiến lại dãy bàn phía sau lưng cô ngồi xuống. Từ sau chuyện hiểu lầm đấy, mọi người trong lớp đều cho rằng hai người quen nhau.

Anh và Ngọc đã giải thích nhiều lần rằng đó chỉ là tai nạn, tất nhiên, chẳng có ai tin hai người. Chuyện đó xảy ra ngay trước mắt, mà Thu Ngọc cũng không la hét gì cả, liệu có thể giả được sao. Cô thẹn quá hóa giận, lại càng ghét anh hơn. Mấy nam sinh trong lớp bây giờ đều xem anh là kẻ thù; vì anh đã thân không biết, quý không hay trộm đi hoa khôi của lớp, à không, của khoa chứ.

Xét tới Việt, anh biết dù có nói gì đi nữa cũng chả có ma nào tin. Vậy là anh để thế luôn, mặt dày ngồi phía sau cô, mặc kệ người ta nghĩ gì. Anh vừa ngồi xuống, thì cô quay xuống nói với giọng bực bội:

- Này Việt, bạn có thể chuyển chỗ khác được không? Bạn không thấy mọi người đang hiểu lầm chúng ta đang...

Nói đến đây thì cô đỏ mặt, anh hiểu ý của cô là gì, chẳng qua anh vẫn cười vô si, đáp:

- Có sao đâu, dù sao thì cũng đã hiểu lầm rồi, giải thích bao nhiêu cũng sẽ như vậy thôi.

Ngọc ngáp ngừng:

- Nhưng cứ như vậy thì...

- Không có chuyện gì đâu, giữa hai chúng ta chả có gì, hoàn toàn là tình bạn trong sáng, Ngọc lo gì chứ.

Anh vẫn mặt dày. Tình bạn giữa hai người đúng là trong sáng, nhưng thâm tâm anh có trong sáng không thì chỉ mình anh biết.

Thu Ngọc giận đến mức ngửa răng muốn cắn, cô lườm anh một phát, chu môi giận dỗi nói:

- Hừ, bạn thật là...

"Đẹp quá, đúng là quá đẹp, đúng là đôi mắt em liếc như là dao cau!" Quốc Việt bị ánh mắt này của nàng làm cho ngây ngốc.

P/S: đoạn này nhờ con em nó viết hộ, chính mình đọc cũng nổi da gà, nhưng mà lỡ viết rồi nên cũng ngại sửa mong các độc giả thông cảm.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 12: Về quê

Ngọc bắt gặp Việt nhìn chăm chăm mình, sực nhớ lại động tác khi nãy có chút mờ ám, tức thì đỏ mặt, gắt một tiếng, quay mặt đi. Một cô gái đang mang cặp sách đi tới, trêu đùa:

- Hai người mới sáng sớm đã liếc mắt đưa tình rồi sao, dù tình cảm thế nào, cũng đừng công khai quá mức vậy chứ.

Khuôn mặt Ngọc càng đỏ hơn, vội vàng giải thích:

- Thu, bạn đừng nói bậy, bạn hiểu lầm rồi, mình và Việt... không có gì cả.

Thu gật gù tỏ vẻ đã hiểu:

- Ủ ừ... mình hiểu, mình hiểu mà.

Ngọc nhân lúc không ai chú ý tức giận trừng mắt nhìn Việt, ý muốn mắng anh: “tại bạn hết cả đây, liệu hồn thì đi mau đi” rồi quay lên chẳng nói gì nữa.

Anh lúc này đã muốn cười thật to, trong lòng thầm nghĩ: “Há há há, lại hiểu lầm rồi, cứ mặc cho hiểu lầm thật lớn đi, chả mấy chốc sẽ có được trái tim của người đẹp thôi, hé hé hé!” Vì nghĩ như vậy nên anh ngồi yên một chỗ. Nếu có ai bất mãn thì anh cứ đề lý do ngồi bàn trên mới hiểu thầy cô dạy cái gì.

Bất chợt tóc gáy dựng đứng hết cả, một cảm giác nhột nhột rất quen thuộc chạy dọc sống lưng. Hình như ai đấy ở phía sau đang chú ý tới anh. Anh ngoái đầu nhìn khắp phòng một lượt nhưng không thấy, cả kẻ đáng nghi nhất là nhóm ba thằng Đình Hiếu kia cũng chả có gì đặc biệt.

Anh yên tâm quay lên, rồi thấy hiểu lầm này quá thú vị. Anh nhớ lại cảm giác mềm mại, thơm tho khi ôm người đẹp trong tay, tâm trạng trở nên rất tốt.

Đáng tiếc sự đời đâu chỉ toàn vui vẻ, đến khi thầy vào anh mới tá hỏa, cảm xúc như rơi từ trên chín tầng mây xuống đất. Anh sực nhớ hôm nay học bốn tiết Triết học Mác- Lê nin, mà học phần này anh ngán đến tận cổ. Những học phần khác lâu đến mấy anh cũng chấp tất, nhưng cứ đến cái môn này là buồn ngủ.

Việt nhìn mấy dãy bàn phía sau mà “thèm”, ba trong số những thằng bạn của anh đã ngã gục. Anh thầm hối hận, sao có thể quên là hôm nay học môn này chứ, tiết sau bắt buộc phải chạy xuống dưới.

Tiết đầu tiên trôi qua một cách khó nhọc. Giờ giải lao, anh lập tức thu dọn sách vở đi xuống. Thu hỏi:

- O, Việt đi đâu thế? Không ngồi đây với Thu Ngọc nữa à?

anh nào có để ý được gì, anh giờ chỉ muốn xuống dưới kia làm một giấc, theo quán tính buột miệng trả lời:

- A, vì ngồi gần người đẹp quá, suy nghĩ lung tung, không tập trung học được nên phải đi xuống thôi.

Lời vừa ra khỏi miệng anh đã biết mình tới số rồi, càng nhanh chóng xuống dưới. Ngọc nghe xong, bị mấy cô bé khác trêu, vừa xấu hổ vừa tức giận, muốn chạy tới đập cho Việt mấy cái. Việt biết trước, đã nhanh chân lùi xuống dưới mất rồi.

...

Chuông reo hết giờ “báo thức” cho Quốc Việt. Anh vờn vai ngáp dài, tỏ vẻ hết sức thỏa mãn.

- AAAAA! Làm một giấc đã thật!

Mấy thằng xung quanh cũng như anh vậy. Anh bỏ sách vở vào cặp ra về. Mạnh Hùng đập vai anh nói:

- Nay, mày khoan về đã, ở lại họp lớp kia.

- À, chút nữa thì quên.

Họp lớp đầu năm thật ra chả có gì để nói nhiều, cũng chỉ là nộp tiền quỹ lớp này nọ. Đặc biệt là thông báo về đợt đi học giáo dục quốc phòng, ba tuần nữa là đi.

"Xem ra phải tăng tốc độ chép sách chứ nếu không đồ vỡ hết kế hoạch." Quốc Việt vừa đi ra khỏi phòng học vừa bấm đốt ngón tay tính toán thời gian. Chợt có người nói với anh:

- Xem ra mày không xem lời cảnh cáo của tao ra gì nhỉ?

Anh ngẩng đầu lên nhìn xem thử ai vừa nói, thì ra Đình Hiếu đứng chặn trước mặt, cái gã này suốt ngày cứ gây phiền toái cho anh, bực mình anh đáp:

- Lời cảnh cáo gì, tao không nhớ. Mày nhắc lại cho tao với.

- Mày...

Đình Hiếu ớ miệng, hấn chỉ tay vào anh, hậm hực nói:

- Mày cứ giả ngu nữa đi, hừ, tao cảnh cáo lần cuối, nếu mày còn dám tiếp tục lại gần Ngọc thì đừng hòng sống nổi ở đây.

Vẫn là những câu hăm dọa rỗng tuếch, Việt cười ruồi, hất tay tên đó ra, anh sẵn giọng:

- Đừng chỉ vào mặt tao, cũng đẹp m* mấy câu dọa người vô dụng đó đi, muốn làm gì cứ làm thẳng luôn, tao sẵn sàng tiếp mày bất cứ lúc nào.

- Mày...

Thằng Trường nắm chặt tay muốn đánh, Đình Hiếu vẫn bình tĩnh can gã đó lại. Hấn ta nói tiếp:

- Hừ, mày chờ đấy, tao đã nói là làm, sẽ đến lúc tao thanh toán mày một mẻ, cả vụ mày hạ nhục thằng Trường hôm qua nữa.

Nói xong hấn rời đi, trong khi đi ngang qua anh, hấn bất ngờ dùng vai hất một cái khiến Việt loạng choạng. Việt lắc đầu chán nản, nghĩ thầm sao bản thân đi đến đâu cũng gây ra đủ thứ lộn xộn rắc rối.

Tên Trường cười cười bảo Đình Hiếu:

- Hiếu, cảm ơn mày!

Hiếu lắc đầu nói:

- Mày là bạn tao, dĩ nhiên tao phải giúp rồi.

- Vậy khi nào chúng ta đánh hấn?

Trường nghe được đánh là rất vui, bẻ khớp tay răng rắc. Hấn nhìn Quốc Việt lâu lắm rồi. Đình Hiếu đáp:

- Hiện tại vẫn chưa thể làm gì hấn được, đợi sau đi.

Tên Trường ngạc nhiên hỏi lại:

- Sao lại thế? Chẳng phải mày cũng rất muốn đập hấn một trận ư, đợi làm cái quái gì chứ?

Đình Hiếu nói đầy tức giận:

- Mày tưởng tao lại không muốn sao, nhưng mà đạo này ông bà già quản chặt quá, đến cả đi vũ trường giải trí cũng khó.

Tên Tân nãy giờ im lặng, giờ mới lên tiếng:

- Thế sao mình không...

Đình Hiếu hiểu ý của Tân nhưng hấn vẫn lắc đầu:

- Chuyện nhỏ này mà phải cần làm vậy sao? Thằng khốn mình tao là đủ rồi.

- Nhưng mày thì đang vướng mắc với ông bà già của mày kia mà.

Đình Hiếu trầm ngâm hồi lâu rồi nói:

- Ủ, thôi cứ tạm thời cho qua đợt quân sự này đã, mà bọn mày cũng đừng làm gì cả, tao không muốn ông bà già tao phát hiện đâu.

- Ủ! Bọn tao biết rồi.

"Khốn kiếp! Quốc Việt, rồi mày sẽ biết tay tao!" Đình Hiếu giận đến sôi máu, nắm tay siết chặt. Hấn kiên trì theo đuổi Thu Ngọc hơn ba năm mà cô ấy vẫn lạnh lùng, chẳng hề để ý tới hấn, hoàn toàn là công cốc. Công sức mấy năm hấn bỏ ra không bằng mấy ngày của một kẻ vừa mới vào đại học, bảo sao hấn không nổi giận cho được.

Quốc Việt không hề hay biết tai họa sắp rơi xuống đầu mình.

Tất cả bắt đầu từ một hiểu lầm.

...

Một tuần trôi qua, anh đã kịp chép lại phân nửa cuốn bí kíp, anh chỉ không vẽ hình và chữ của anh hơi xấu chút thôi chứ anh chép đúng từng từ một. Tuy hơi mất công một chút nhưng anh lo lắng mang đi phô tô, người khác trông thấy sẽ nảy sinh tò mò, hỏng chuyện. Bản gốc anh cất kỹ ở nơi kín đáo, còn bản sao thì đem về nhờ ông dịch. Cách ngày sinh của ông một hôm, anh ra bến xe mua vé để về. Anh dự tính sẽ ở lại khoảng năm sáu ngày nên trước đó anh đã kịp gọi cho mấy thằng bạn nhờ điểm danh hộ.

Bác tài lái xe chạy khá nhanh, ngồi xe khoảng bốn tiếng anh đã về tới nơi. Anh mở cổng đi vào, đồng thời bà anh từ trong đi ra, thấy anh, bà rất ngạc nhiên:

- Ô, Việt, sao cháu lại về? Không phải cháu đang đi học à?

Anh gãi đầu gãi tai đáp:

- Dạ ngày mai là sinh nhật lần thứ bảy mươi, nên cháu về thôi ạ.

Bà cười cười:

- Cái thằng nhóc này, học chưa đầy nửa tháng đã tìm cách chuồn về, cháu muốn ăn đòn phải không?

Bà giờ tay định cốc đầu anh, theo phản xạ, Quốc Việt lùi lại một bước, cười khi khi chối tội.

- Dạ không, sinh nhật ông lần này được xã tổ chức, hiếm có dịp thế này, cháu phải về chứ ạ.

Bà anh có hơi ngạc nhiên, hỏi tiếp:

- Ai nói cho cháu mà cháu biết thế?

- Dạ cái này cháu biết lâu rồi, thế ông đâu rồi ạ?

Việt tìm cách lảng sang chuyện khác. Bà của anh quá hiểu cái tính này nên chỉ cười xoà:

- Giờ này ông chắc đang ở trong vườn thôi, cháu vào thay đồ, rửa mặt, nghỉ ngơi cho đỡ mệt.

- Vâng!

Tất nhiên anh chẳng thể nào tránh khỏi việc bị ông mắng cho một trận vì tội dám trốn học, chẳng qua mắng thì mắng vậy thôi chứ trong lòng ông cũng rất vui, sinh nhật của mình, có thằng cháu học xa về chúc thọ, có ông lão nào không mừng đâu.

Đến tối sau bữa cơm, anh mon men lại gần chỗ ông hỏi:

- Ông ơi! Ông có rảnh không, cháu có chút việc nhờ ông giúp ạ.

- Việc gì thế?

- Dạ cháu có một cuốn sách chữ Nôm muốn nhờ ông dịch cho ạ.

Ông nói với vẻ ngạc nhiên:

- Sách chữ Nôm à? Thằng nhóc này, học thì không lo tập trung học, lao đầu vào những thứ này làm gì; đợi đến khi ra trường, công ăn việc làm ổn định rồi, học cũng không muộn.

Việt nói:

- Dạ cháu vẫn học bình thường mà ông. Và lại sách là của bạn cháu, cháu nhờ mồm khen ông rất giỏi chữ Nôm nên nó cứ nằn nì cháu.

- Hừ, đâu, đưa ông xem thử?

Dù ông biết anh đang nịnh nhưng trong lòng bớt giận một phần. Việt hí hửng lôi bản sao cuốn sách mà anh đã chép cẩn thận ra và nói:

- Dạ đây ạ!

Ông cầm lấy đọc lướt qua mấy trang đầu. Ông bỗng cau mày, nghiêm giọng hỏi:

- Việt, cháu có chắc cuốn sách này của bạn cháu đưa cho cháu chứ?

- Dạ vâng, sao vậy ông?

- Đây là sách dạy võ.

Ông vừa nói vừa quan sát kỹ biểu cảm trên mặt anh. Chỉ thấy hai mắt anh sáng rực, miệng cười toe toét:

- A! Đây là sách dạy võ hà ông? Hay quá!

Ông hỏi anh với giọng như thăm vắn:

- Việt, cháu nói thật cho ông biết, cháu lấy cuốn sách này ở đâu, cháu ăn cắp của bạn phải không?

Anh lắc đầu:

- Dạ không, cháu không hề ăn cắp của ai cả.

Ông anh tiếp tục truy vấn:

- Cháu đừng hòng nói dối được ông, tâm lý của phần lớn người Việt Nam là sẽ cất giữ kín đáo những thứ quý, võ thuật lại càng giữ kỹ. Vì thế, sẽ không có chuyện bạn cháu đưa cho cháu cuốn sách dễ dàng như vậy, nhất là bạn mới quen. Cháu thật lòng trả lời cho ông, cháu có nó từ đâu?

Anh đã lường trước thế nào ông cũng sẽ hỏi, có điều anh không nghĩ ông phát hiện nhanh đến như vậy. Anh do dự hồi lâu không đáp. Ông anh nói thêm:

- Cháu đừng mong tìm lời nói dối cho qua chuyện, đây là cuộc sách cháu chép lại, nét chữ cháu viết ông quen lắm rồi.

Đúng là hết cách lấp liếm, Việt thở dài đáp:

- O, dạ cháu xin khai thật! Một lần đi mua sách cũ của một bà cụ bán rong, cháu tình cờ tìm thấy nó, háo hức quá nên mua luôn ạ.

- Thật không đấy?

Việt gật đầu khẳng định:

- Thật một trăm phần trăm ạ.

Ông nhìn Việt chằm chằm để tìm ra trên mặt anh có sự thay đổi nào không, đáng tiếc dù chút động tác rất nhỏ như đảo mắt cũng không có. Rốt cuộc ông nói:

- Được rồi, ông tạm tin cháu lần này.

Việt nghe thế thì thầm thở phào nhẹ nhõm. Ông lại nói tiếp:

- Cháu mang theo sách gốc không? Đưa ông xem.

Đồ quý hiếm như vậy, dĩ nhiên anh sẽ giữ kỹ, khi về quê cũng cất vào balo cầm theo, giờ là lúc phải mang ra. Anh đưa ông cuốn sách nhưng không đưa bức thư kia. Ông quan sát nó hồi lâu và nói:

- Giấy còn khá tốt, gáy vẫn nguyên vẹn, chất lượng cuốn sách cứ như mới vậy., xem ra người chủ đã bảo quản, giữ gìn nó rất cẩn thận.

"Tất nhiên rồi, nó được cất trong hộp kín, chôn sâu dưới đất, không có chất ôxi hóa nên rất tốt." Quốc Việt chỉ nghĩ thầm trong bụng chứ không dám nói ra ngoài miệng. Anh gật đầu liên tục:

- Dạ cũng vì như thế nên cháu mới phải chép ra một bản đây ạ.

Ông nói tiếp:

- Một người giữ sách cẩn thận, khó mà đem nó ra bán, cháu lại khiến ông bắt đầu nghi ngờ về những lời vừa nãy của cháu đấy.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Nghiên cứu sách

Việt giật mình thêm lần nữa, chẳng ngờ ông tinh ý như vậy, anh cười hà hà để che dấu sự bối rối:

- Dạ cháu cũng tò mò về cái này, cháu hỏi bà cụ rồi, nhưng bà cụ chỉ bảo nó không có tác dụng gì với bà nên bà đem bán ạ.

- Hừm!... Để xem bên trong thế nào, á chà!...

- Sao vậy ông?

Ông tặc lưỡi rồi đáp:

- Chữ viết rất tốt, chữ tuy không được đẹp cho lắm nhưng cứng rắn, góc cạnh, đầy phóng khoáng, có lẽ người viết sách này có thân phận chẳng tầm thường.

Quả nhiên là chuyên gia thư pháp, đọc sơ qua đã đưa ra được nhận định vô cùng chuẩn xác. Việt háo hức hỏi:

- Hay quá, ông dịch cho cháu ông nhé?

Ngược với vẻ mong chờ của anh, ông trầm ngâm suy nghĩ một chốc, sau đó lắc đầu trả lời:

- Không! Ông sẽ không dịch cuốn sách này cho cháu đâu.

Anh ngó người, ông đã từ chối, thế hóa ra công sức anh nài nỉ từ nãy giờ đều đổ sông đổ bể ư? Anh vội vàng hỏi:

- Tại sao ạ? Thật sự đúng là cháu không ăn cắp sách này từ ai cả, cháu không hề làm việc xấu đấy.

Ông đáp một cách từ tốn:

- Không phải ông không tin, có ý bảo cháu xấu xa, ăn trộm ăn cắp mà ông lo lắng dịch xong sách này cho cháu thì cháu sẽ trở nên xấu xa thôi.

- O, cháu chưa hiểu.

Việt ngẩn tò te. Lời của ông làm anh hồ đồ. Ông suyt chút nữa bật cười khi nhìn gương mặt anh, ông nói:

- Đây là sách dạy võ thuật, mà cháu vốn quậy phá từ nhỏ, nên nó như con dao hai lưỡi. Ông lo lắng cháu tập theo mấy thứ trong này rồi sẽ đi gây sự với người ta.

Thì ra là vậy, những điều ông bắn khoản quả rất có lý. Việt không ngờ việc này khó thành công thế, anh cố gắng nói lời hay ý đẹp:

- Ông à, người ta vẫn thường nói luyện võ làm tính tình điềm tĩnh hơn, cháu chắc chắn không thành người xấu đâu ạ.

- Hừm..

Việt tiếp tục lần tới:

- Lúc nhỏ cháu phá phách, nhưng giờ cháu lớn rồi, biết suy nghĩ cẩn thận, ông cứ yên tâm đi ạ.

- Hừm..

Thấy ông hơi do dự, Việt ra sức thuyết phục, rốt cuộc ông đồng ý:

- Được rồi, được rồi, ông dịch nó cho cháu, nhưng có một điều kiện, tuyệt đối không được dùng nó để hại người khác, cho dù cháu có giận đến mức nào đi chăng nữa.

Ông nhận lời rồi thì điều kiện nào cũng được, Việt gật đầu cái rụp:

- Có trời chứng giám, cháu xin hứa sẽ không làm hại người tốt.

- Hừ, người nào cũng không được. Cháu cầm lấy cuốn sách.

- O, cháu tưởng ông dịch ạ.

- Yên tâm, ông đã hứa thì sẽ làm, mai ông dịch cho, còn bây giờ, ông đi... xem phim đi.

Anh lần thứ hai hựt hắng, hay thật đấy, ông đã bảy mươi tuổi rồi mà vẫn không mất đi khiếu hài hước.

Nói mai dịch là nói mai thế thôi chứ sáng hôm sau cả nhà Việt bận tới tấp mặt mày, mọi người đều có việc riêng của mình, thời gian ngồi lại với nhau tán gẫu hai ba câu cũng không có.

Chẳng qua mất cái này bù cái khác, đúng là mệt thật đấy nhưng vui thì cũng rất vui. Chưa bao giờ anh thấy hai ông bà cười nhiều như lần này, xem ra chuyện này trở về quê tuyệt hơn dự tính.

- Phù, cuối cùng đã xong, thế là đi tong hai ngày.

Việt đặt lưng xuống giường, thở dài một hơi. Hai ông bà đã nghỉ ngơi từ sớm. Một ngày bận rộn, anh không muốn ông nhọc công làm gì nữa. Bản thân anh mệt rồi, chả buồn cầm sách chứ đừng nói gì đến đọc chữ.

Ông Quốc Việt giỏi tiếng Nôm không kém gì tiếng mẹ đẻ vậy, chỉ trong vòng sáu ngày đã dịch xong phần một và hai. Còn phần cuối ông bảo chỗ này khá rối rắm nên anh cứ để nó ở đây, khi nào dịch xong ông gửi cho,

Anh biết tính ông cẩn thận, tỉ mỉ, đến cả những giấy tờ anh đi học lúc nhỏ, ông vẫn cất ở chỗ kín đáo. Vì thế nên anh đồng ý mà không hề lo lắng nó bị lộ ra ngoài. Anh lên xe quay trở lại trường học.

...

Ngồi trên giường, anh bắt đầu nghiền ngẫm bức thư và cuốn sách.

Bức thư của bà hoàng Lê Ngọc Hân đã được ông anh dịch xong toàn bộ. Trước khi nhờ ông dịch Quốc Việt cũng đã đọc qua nên nội dung anh cũng hiểu được tương đối. Phần anh chưa hiểu thật ra cũng không chứa quá nhiều thông tin lịch sử. Ngược lại thông tin về cuốn bí kíp thì nhiều.

Nhưng điều làm anh bất ngờ nhất là phần sau cùng của bức thư là do bà hoàng Bùi Thị Nạn viết. Tuy kiến thức lịch sử anh không phải quá xuất sắc nhưng về các nhân vật nổi tiếng anh cũng biết.

Theo nội dung lá thư thì cuốn sách này vốn được cất giữ trong tay bà hoàng Ngọc Hân. Vì thương tiếc người chồng vắng số của mình, bà đã viết bà văn tế Ai Tư Văn và cất nó cùng với quyển bí kíp. Ba gắng gượng nuôi hai con, đến lúc biết mình không thể cầm cự lâu hơn nữa thì bà trao chiếc hộp lại cho bà Nạn. Mấy ngày sau thì bà mất. Tính ra bà chỉ sống được ba năm kể từ khi vua Quang Trung băng hà.

Chiếc hộp được chuyển sang cho bà Nạn. Tình cảm giữa hai bà hoàng vốn rất tốt, bà Nạn cất giữ chiếc hộp cẩn thận và viết tiếp vào bức thư, vẫn là những lời về vua lúc sinh thời.

Rồi khi bà biết không thể chống đỡ nổi quân của Nguyễn Ánh - tức vua Gia Long sau này, thì đem giấu nó ở dưới bàn cờ Tiên. Nguyên nhân vì sao chôn ở đây cũng là một điều thú vị: vua Quang Trung từng dẫn bà lên đỉnh ngắm cảnh; lúc bấy giờ vua đã chính thức lên ngôi hoàng đế. Bà nhìn vật nhớ người nên đem nó chôn ở đây.

Bức thư chỉ viết đến đây, diễn tiến sau đó thế nào thì chính sử đã viết. Vua Gia Long đánh vào kinh thành, nhà Tây Sơn thất thủ. Bà Nạn cùng con là vua Cảnh Thịnh chạy ra bắc. Đáng tiếc, kết cuộc vẫn thất bại, vua Cảnh Thịnh bị bắt, còn bà thì tự vẫn để bảo toàn khí tiết.

Đọc xong bức thư, Việt không nén được tiếng thở dài bi thương. Cảm giác như sự hưng vong của cả một triều đại đang tái hiện ngay trước mắt. Bức thư được viết với tâm huyết của chính những nhân vật mà trước giờ chỉ nghe qua những trang sách lịch sử. Một nỗi thương cảm khó giải thích bao trùm tâm trí anh. Giờ thì anh đã hiểu tại sao khi dịch, ông anh lại liên tục thở dài như vậy.

Hồi lâu sau anh mới bắt đầu đọc quyển bí kíp. Tâm trạng của anh từ bi thương ban đầu dần chuyển sang hứng thú. Dù sao đây cũng là quyển bí kíp võ học cả đời của một bậc anh hùng trong lịch sử.

Đọc sách của vua rồi anh mới biết, võ công thật sự không hề giống những gì được mô tả trong tiểu thuyết kiếm hiệp ba xu được bán trên thị trường hay đăng tràn lan trên mạng. Nó cũng không phải là một người vô tình nhặt được thần công, đọc nó, ngồi xếp bằng nhìn trời nhìn đất, hít thở, luyện khí bao nhiêu lâu đấy rồi dùng phát biến thành cao thủ võ lâm. Thực tế thì muốn luyện võ thành tài, phải trải qua không ít gian khổ, thậm chí đau đớn.

Võ Việt từ ngàn xưa đến nay cũng như nhiều loại võ khác, có một hệ thống tập luyện riêng biệt. Nhưng dù học loại nào đi chăng nữa, tất cả võ sinh đều phải trải qua một khoảng thời gian tập luyện dưới mọi hình thức như cày ruộng, gánh nước, gặt gạo, xay lúa, đốn cây...

Các công việc lao động phải làm đấy chính là những bài tập rèn luyện sức mạnh theo quan điểm "học võ công trước hết phải luyện võ lực". Bởi một lẽ, luyện theo đường lối luyện nội công thì phải mất rất nhiều thời gian, ít nhất phải mất vài năm tới vài chục năm tùy theo phương pháp tu luyện như thế nào. Giả sử trong thời gian bắt đầu luyện nội công, có kẻ tới kiếm chuyện, nếu không có căn cơ võ lực nhất định thì chưa kịp thành đạt được mơ ước thì đã gặp nạn rồi. Chính vì vậy, việc luyện võ lực là không thể thiếu. Chúng đòi hỏi võ sinh vận dụng sức lực và phải cố gắng, kiên trì trước khi được thầy dạy võ công cho.

Ngoài ra, giai đoạn này sẽ làm bộc lộ tính cách, ý chí của người luyện võ, đồng thời cũng để cho anh ta tu dưỡng "tâm bền, chí quyết" đối với việc luyện võ. Nói chung quá trình luyện võ lực có thể chia làm ba loại, tăng cường sức bền bỉ, chịu đựng của cơ thể và từng bộ phận.

Luyện tay thì dùng các ngón co lại bấu chặt vào miệng chiếc xô đựng đầy nước rồi nâng lên, hạ xuống nhiều lần cho đến khi các ngón căng cứng không còn nâng được nữa. Luyện tay và chân thì có cách xách hay túi vải lớn đựng cát, sạn rồi đi và chạy ngược lên rồi xuống dốc liên tục cho đến khi đôi chân mỏi không còn đi được nữa; hoặc công những bao gạo, những bó củi nặng trên vai, chạy trên đoạn đường dài lồm chồm sỏi, đá.. Chỉ có điều, các phương pháp tập luyện "võ lực" ghi trong sách đều dành cho võ sinh của thời xưa, khó mà áp dụng cho Việt trong thời hiện đại được.

Anh nghĩ ra nhiều phương pháp có thể thay thế chúng. Anh bèn sử dụng kỹ thuật công nghệ hiện đại. Anh chạy ra chợ và các cửa hàng mua các vật liệu về để làm dụng cụ luyện tập, kết hợp với nhảy dây, tập xà đơn, hít đất, kéo dây lò xo. Anh tự tạo cho mình bao cát hay bao đựng mùn cưa, trấu để đâm và đá; mua tạ chân đeo vào khi chạy bộ đường dài vào buổi sáng hay chiều. Chưa hết, anh còn đăng ký một khóa tập thể hình tăng cường thể lực nữa.

Một điều quan trọng cần lưu ý, tập phải chính xác theo hướng dẫn và có cường độ hợp lý. Bản thân Việt cũng hiểu rõ điều này. Anh tập tới khi nào thấy mệt mỏi thì dừng lại nghỉ ngơi; nghỉ khỏe rồi lại tập. Nhưng không bao giờ anh tập quá sức bởi anh biết nó chỉ có hại mà thôi.

À phải, quên một thứ, luyện võ thì nên kèm thêm thêm cả thuốc hỗ trợ cho việc luyện võ có hiệu quả. Thuốc bao gồm hai loại, thuốc bôi (xoa) và uống. "Thuốc xoa" dùng trước và sau khi tập. Nó được đầm chung với rượu hoặc với giấm để xoa bóp bên ngoài các bộ phận cơ thể chịu sự va đập trong khi rèn luyện. "Thuốc uống" được sử dụng khi có sự va đập vào đầu, ngực, lưng, bụng... hầu hết là phần mềm. Chúng có tác dụng thông khí, hoạt huyết, làm tan máu ứ bầm, cũng có tăng cường sức lực để khỏi bị cảm cúm tránh làm gián đoạn việc tập. Quyển bí kíp ghi rõ ràng tên những loại thuốc nào, công thức pha chế ra sao, bôi hay uống với liều lượng cụ thể, anh cứ thế mà làm theo.

Hồi nhỏ, anh đã có thời gian ba năm tập võ cổ truyền nên không lạ với những điều này. Cũng may, lúc còn ở quê, anh thường xuyên làm công việc nhà nông, thân thể vừa đủ điều kiện miễn cưỡng vượt qua giai đoạn đầu tiên. Chỉ mười ngày sau, anh vượt qua bài tập thể lực, tiếp tục bước vào các bài tập sau.

Bài tập mà bất cứ ai khi bắt đầu luyện võ đều phải tập là đứng tấn. Tấn là phương pháp giữ vững trọng tâm và cân bằng cho cơ thể con người ở mọi vị thế, trong mọi trường hợp, vì thế mà có thể thực hiện những động tác, những ý muốn của toàn thân, khi bất động hoặc di động được linh hoạt, dễ dàng, chắc chắn và hữu hiệu.

Trung bình tấn là thế căn bản, nhất thiết phải tập thật vững chắc. Tư thế đứng mở rộng hai chân ngang vai, hạ thấp trọng tâm xuống, hai đùi song song mặt đất, eo lưng cổ thành một đường thẳng, hai tay để ngang eo hoặc để thẳng, thế tấn này để luyện sự vững chắc của hai chân, sức bền và sự dẻo dai của eo lưng, xong thế tấn này thì đến thế Kim kê tấn, Hạc tấn, Xà tấn, v.v... Kế đó mới tới phần chiêu thức, quyền pháp...

Quốc Việt tận dụng thời gian không ngừng tập luyện, kể cả trong khi học trên trường hay ở phòng trọ. Dĩ nhiên, tập sao không gây phản cảm với người xung quanh là được.

P/S: Vì kiến thức về võ học còn kém nên khi viết dựa vào tư liệu sách võ và trên mạng là chính nên còn nhiều sai sót, mong độc giả thông cảm cho.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 14: Học quân sự

Năm ngày nữa trôi qua, nhân một lần cậu của Việt đến chỗ anh công tác, ông anh nhờ chú chuyển phần còn lại của quyển sách cho anh. Dĩ nhiên ông hiểu tầm quan trọng của nó nên ông đã bọc lại cẩn thận. Cậu chỉ nghĩ đó là quà ông gửi cho anh nên cũng không tò mò mở ra. Khi nhận được phần dịch về nội công, anh mừng hơn bất được vàng, mở ra đọc ngay tập lự.

Ông rất chu đáo, ngoài quyển sách ông còn gửi kèm bức thư viết cho anh. Trong thư ngoài những lời dặn dò về sinh hoạt thường ngày, còn có vài lời về phần nội công. Ông dặn anh nhất định phải dần dần suy nghĩ thật kỹ lưỡng rồi hãy luyện. Ông nói tuy ông không hiểu gì về chân khí hay nội công nhưng khi dịch xong, ông cũng biết môn thần công này cực kỳ khó luyện. Luyện nó chính là mạo hiểm chính mạng sống của mình. Anh đọc bức thư vài lần rồi mà vẫn chưa hiểu ý của ông là gì. Có lẽ cần phải xem phần nội công kia trước.

Phần nội công là một bộ thần công riêng rẽ, tách biệt hoàn toàn với phần chiêu thức. Nó có tên là Thuần Dương Công, cái tên nghe khá là oách.

Thuần Dương Công này bao gồm chín tầng. Có một điều kỳ lạ là vua không phải là người sáng tạo ra thần công này mà chỉ là người tu luyện nó, hơn nữa ngài cũng không nói nguồn gốc của nó như thế nào. Ngài chỉ nói rằng ngài trong một lần đi lên núi hái thuốc cùng thầy của mình là Trương Văn Hiến, hai người đã tìm thấy nó.

Vua còn chỉ rõ, cần cân nhắc thật kỹ trước khi quyết định luyện Thuần Dương Công; một khi đã luyện rồi thì phải luyện tới tận cùng, tuyệt đối không được dừng lại ở giữa chừng, nếu không sẽ khí tuyệt thân vong. Thêm nữa, khi luyện môn thần công này, mỗi lần vượt một tầng sẽ phải trải qua đau đớn thấu xương; mà hơn nữa, càng lên tầng cao thì sự đau đớn lại càng khủng khiếp, đau đến chết đi sống lại. Người luyện chỉ mong sao có thể buông xuôi, phó mặc cho số mệnh.

Giờ thì anh đã hiểu, chà trách ông đã viết một bức thư để nhắc nhở anh. Ông cảnh cáo anh nhắc nhở anh đừng vì quá tham lam tưởng muốn luyện thần công mà phải trả một cái giá quá đắt. Anh không biết rằng, năm xưa vua cũng ở vào hoàn cảnh giống anh bây giờ, được thầy cảnh báo nhưng vua vẫn quyết tâm tu luyện.

"Luyện hay không luyện?" Sau khi được ông nhắc nhở, Quốc Việt bắt đầu suy nghĩ đắn đo, tính toán được mất. Dấu cuốn bí kíp đã viết Thuần Dương rất kỹ và đã đọc đi đọc lại vô số lần, đấu tranh tư tưởng gay gắt rất lâu. Cuối cùng anh vẫn đưa ra quyết định không khác vua, luyện nó. Nếu cứ mãi sợ sệt, không dám liều làm thì sao có thể thành công được chứ.

Anh đọc trang đầu tiên của Thuần Dương công...

Trong trang đầu có đoạn, luyện tập tăng cường "võ lực", chiêu thức mà không luyện khí, tu tập nội công thì cũng chẳng có thành tựu to lớn. Vì thân thể con người có giới hạn chịu đựng của nó nên khi luyện ngoại công đến mức nào đấy sẽ có lúc đạt tới đỉnh điểm. Khi đấy dẫu có luyện thêm cũng không thể tiến lên cao hơn nữa. Nhưng nội công thì có thể đột phá các giới hạn, đạt tới những cảnh giới phi thường.

Xét đến mạng nội công thì nó liên quan đến chân khí, hay thường gọi tắt là khí. Chân khí gồm Khí Tiên Thiên và Khí Hậu Thiên. Khí Tiên Thiên đã có ngay từ khi con người được sinh ra, do cha mẹ truyền cho con cái, được chứa chủ yếu tại huyệt Mệnh Môn. Nó liên hệ chặt chẽ với cơ thể, nếu nó quá yếu hay không đầy đủ thì tất cơ thể sẽ có tật bệnh. Khi Khí Tiên Thiên cạn kiệt, con người sẽ phải chết. Khí Hậu Thiên nhờ vào việc hít thở, ăn uống mà có được và nó cũng rất quan trọng. Nó có thể bổ khuyết, bổ sung cho Khí Tiên Thiên. Luyện khí chính là các phương pháp dùng để tăng cường hai loại khí này. Dựa theo phương pháp tu luyện thì có hai loại là Tiên Thiên Khí Công và Hậu Thiên Khí Công.

Phía dưới đó mấy dòng nữa thì có câu: Còn nếu chia khí theo âm dương thì khí gồm âm khí và chân khí. Vì thần công chú trọng vào luyện dương khí nên nó mới có tên là Thuần Dương Công.

Lại có đoạn nói: chân khí di chuyển trong các đường kinh mạch và các huyết đạo. Huyệt Đan Điền là nơi tập khí nhiều nhất của cơ thể, giống như biển lớn vậy. Kinh mạch xem như là nhánh sông, khí vận hành bên trong nó tương tự máu lưu thông trong mạch máu, chỉ khác khí có thể điều khiển được. Việc tu tập nội công chính là tăng cường lượng khí và cách vận dụng nó, kiểm soát nó. Nhưng cao thủ về nội công thì tất cả huyết đạo, kinh mạch đều đầy rẫy chân khí, thậm chí lục phủ ngũ tạng cũng có thể chứa khí..

Chẳng qua, việc tu tập không dễ chút nào, lúc khởi đầu thì phải luyện đứng giờ giấc. Bởi mỗi huyệt đạo trên cơ thể con người đều có một giờ mở và giờ đóng nhất định nên không thể muốn tập thì tập muốn nghỉ thì nghỉ. Khi công lực tới một cảnh giới nào đó rồi thì mới tùy tâm sở dục, muốn phát là phát, muốn thu là thu.

Đọc đến đây là anh khoái lắm rồi, nóng lòng muốn thử cảm giác luyện khí nó như thế nào mà tại sao giới võ lâm tôn sùng nó thế. Việc tiếp theo là tìm một chỗ để luyện công. Cái này nghe đơn giản thế thôi chứ làm không dễ chút nào. Chỗ luyện công vừa phải đảm bảo kín đáo để tránh bị làm phiền, vừa phải hội tụ đủ các điều kiện tu luyện tốt nhất. Giữa thành phố quả khó để tìm được một chỗ phù hợp.

Ban đầu anh đã nghĩ ngay đến Đình Bàn Cờ nhưng sau đó lại thấy chưa hợp lý lắm. Chỗ đó cách xa chỗ anh trọ cũng như xa trường, thời gian tiêu tốn trên đường quá nhiều nên anh tạm bỏ qua chỗ đấy. Nó chỉ dành cho những ngày anh không học buổi sáng, ví dụ như cuối tuần. Thế rồi anh chợt nhớ lại chỉ hai ba ngày nữa là đến đợt học quốc phòng, dù tìm ra chỗ cũng chả luyện được bao nhiêu. Anh nghĩ cứ tiếp tục tăng cường "võ lực" để tạo nền tảng vững chắc.

Thế là mỗi buổi sáng anh đều dậy rất sớm, thường là năm giờ. Anh đeo tạ vào chân rồi tập chạy. Vì là thành phố biển nên anh chạy dọc theo bờ biển. Riêng việc chạy bộ trên cát đã khó, nay đeo thêm tạ thì càng khó vạn phần, ban đầu mỗi bước chân đều tạo vết lún rất sâu trên cát, dần dần khi quen rồi thì vết lún cạn dần. Sau khi chạy bộ, tập thể lực đến đúng giờ cần thiết, anh ngồi xếp bằng, hít vào thở ra luyện công, buổi chiều thì làm ngược lại.

Lịch làm việc cứ tuần tự như thế tạo cho anh một thói quen dậy sớm làm cho Quang Bình khó chịu, bởi cậu ta thường thức khuya và ngủ dậy muộn, mà anh cũng không hiểu cậu ta thức khuya lên mạng làm gì, giờ đó còn cái gì nữa mà lên, chắc là xem phim. Sáng nay cũng không phải ngoại lệ, anh vừa tập về là cậu ta đã than thở:

- Này Việt, mày biết rõ là tao thường ngủ rất khuya, sao lúc nào mày cũng dậy sớm như vậy hả? Mày làm thế là ảnh hưởng tới sức khỏe của tao đấy.

Anh phản pháo:

- Chính thói quen thức khuya ngủ dậy muộn của mày mới là nguyên nhân gây hại cho sức khỏe mày đấy, bỏ phim bỏ game khuya đi.

Bị anh nói trúng tim đen mà cậu ta vẫn ngoan cố cãi lại:

- Hừ, tao đâu chỉ xem phim cày game đâu, tao còn tìm tài liệu học nữa chứ.

Anh liếc mắt về xem thường rồi lên giọng cảnh cáo:

- Tìm tài liệu hả? Hừ, cứ xem phim khuya như thế rồi sẽ đến lượt mày "xong phim" mà thôi.

Thành Nhân xen vào:

- Thăng Việt nó nói đúng đấy, sau này chú mày bị yếu sức khỏe rồi thì hối hận không kịp.

Việt cười cười, giọng nói đầy ắp ý kiến của anh ta. Anh ta quay sang nói với Việt:

- Lâu nay không chú ý, giờ mới thấy chú mày đã khác hẳn lúc mới vào đây, trông cứng chắc hơn hẳn. Này, chú mày tập cái gì đặc biệt mà lên cơ nhanh thế? Mới chỉ nửa tháng chứ mấy.

Tạm thời Việt đương nhiên chưa thể nói thật, anh lấy cớ khác thay vào:

- Thì cũng chạy bộ, tập thể hình thôi anh, tập luyện với cường độ cao thì lên nhanh lắm.

Thành Nhân nhắc nhở:

- Tuy là vậy nhưng vẫn phải giữ dưới mức chịu đựng của cơ thể, nếu không thì nằm viện đấy chú em à, cái gì quá cũng không không tốt đâu.

- Vâng, cái này em biết.

Việt đôi chủ đề:

- À mà phải, ông anh cho thằng em hỏi cái đợt học quốc phòng trường bắt đi học nó như thế nào? Có gì đặc biệt không?
- Chả có vấn đề gì đâu, ngoài việc sáng thức dậy năm giờ, tối ngủ chín giờ thì các thứ khác cũng như học bình thường thôi.

Việt nghe vậy chột cười lớn:

- Sáng dậy năm giờ và tối ngủ chín giờ á? Há há há!

Anh vỗ vai Bình bảo:

- Thế là mày khổ rồi, cứ cái đà này thì lên đó bị phạt dài dài đấy. Há há há!

Bình đáp trả lại:

- Hừ, đừng có mà kiêu có chọc tao, cứ cười cho sướng miệng đi, lên đấy có khi mày mắc lỗi bị phạt nặng, dù than thở ầm trời cũng không có ai giúp đâu.
- Tao chả lo mấy cái đó, cứ ngủ sớm dậy sớm theo đúng nguyên tắc là được. Mày thì khác, he he he.

Việt vừa cười vừa thay đồ đi học.

Mấy ngày nữa trôi qua, kì học quốc phòng đã cận kề. Đến ngày đi học, Quốc Việt đến tới trước cổng trường cùng với mấy người bạn cùng lớp chờ xe buýt đến.

Anh đã chuẩn bị rất nhiều đồ đạc, đây là thói quen đã được tạo thành từ lúc nhỏ, đi đâu cũng phải chuẩn bị đầy đủ. Vì thế nên sáng nay phải ề cổ ra mà vác, mới chỉ luyện võ được khoảng hai tuần, khó mà chịu nổi. Về phần luyện nội công thì mới bắt đầu đọc phần dịch mà ông mới gửi.

Đúng sáu giờ rưỡi sáng, xe chạy, đường đi từ trường đến khu tập trung học quân sự rất dài, người lại đông, ngồi chen chúc đau hết cả mình mẩy, Việt âm thầm rửa bên tổ chức thuê xe gì mà đi như xe chở lợn cả lũ thế này, đúng là phí tiền.

Kì quân sự lần này chia đại đội theo lớp, cứ hai lớp hợp lại thành một đại đội, lớp anh thuộc đại đội tám cùng một lớp cùng khoa khác nữa. Theo như anh tìm hiểu thì người chỉ huy đại đội anh là thầy Trần Bách, rất nghiêm khắc.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 15: Chưa gì đã bị phạt

Xe chỉ dừng lại dưới chân núi, thế là anh phải ề cổ vác cái balo vừa to vừa nặng lên dốc. Khi đến nơi, đã mệt thì chó, nghĩ đến việc còn phải xách nguyên balo nặng trĩu đi một đoạn dài nữa mà Việt thấy nản. Dù anh có thời gian từng đeo đồ nặng chạy bộ hay leo dốc, nhưng so với khối lượng balo thì không thấm vào đâu. Chưa học quân sự ngày nào đã làm như khổ sai thế này, anh chỉ còn biết thở dài ngán ngẩm.

Vẫn chưa hết, xách đồ tới nơi rồi còn phải báo cáo với thầy. Chả hiểu thằng lớp trưởng làm ăn kiểu gì mà đi tìm thầy mãi không xong. Sinh viên chờ chán rồi, bắt đầu nói chuyện với nhau. Nguyên hai lớp gộp lại, trăm mấy người chứ ít ỏi gì. Cả đồng sinh viên bàn tán, người đứng ngoài vài chục mét cũng nghe thấy. Dĩ nhiên, loại âm thanh không hay mấy này nhanh chóng vang tới chỗ thầy Trần Bách. Luật quân đội cực kỳ nghiêm khắc, hậu quả dễ dàng đoán ra được. Thầy Bách tiến tới chỗ hai lớp, mắt long sòng sọc, miệng quát lớn:

- Các cô cậu câm miệng hết cho tôi, biết bây giờ là giờ nào không?

Cả đám giật mình kinh hãi, chưa kịp hoàn hồn thì thầy lại quát:

- Giữa trưa mà các cô các cậu la hét như vậy, không để cho người khác nghỉ ngơi há? Đúng là một lũ vô kỷ luật.

Sinh viên đứa nào đứa nấy sợ đến run cầm cập, áy vậy mà thầy vẫn tiếp tục:

- Tôi sẽ bị phạt hết tất cả đứng nắng. Nam nữ đều phải đứng nắng hai tiếng.

Nghe tên hình phạt tức thì toàn bộ hai lớp mặt mày tái xanh, đứng ngơ ngác nguyên một chỗ. Thấy vậy thầy chỉ tay ra bãi đất trống trước dãy phòng và hét lớn ra lệnh:

- Còn đứng đấy nữa hả, mau ra ngoài kia.

Cả đám hoảng hốt chạy ừa ra, đứng rất lộn xộn. Lại có thêm có thầy mắng:

- Các cô cậu học hành thế nào vậy hả, ngay cả xếp hàng cũng không biết? Mau xếp hàng đằng hoàng cho tôi.

Dưới áp lực rất lớn, hai lớp sợ hãi nhanh chóng xếp thành sáu hàng dài. Thầy Bách phạt:

- Đứng dưới nắng hai tiếng, cảm nhúc nhích, dù gãi cũng không được. Nếu tôi phát hiện ai vi phạm thì tăng gấp đôi thời gian.

Ai cũng sợ mất vía nên thực hiện nghiêm chỉnh. Mấy lớp sau đi qua trông thấy đều chỉ trò bàn tán. Thầy Bách quay sang trừng mắt một cái, tức thì cúi đầu đi thẳng.

Phơi nắng giữa trưa đầu phải chuyện đùa, mười phút trôi qua, các cô gái gần như đã kiệt sức, lác đác vài cô ngất xỉu. Thầy Bách lệnh cho năm sáu thằng đỡ ra. Mấy thằng đó rất muốn tận dụng thời gian để nghỉ sức nhưng sợ "quả khuyến mãi" của thầy nên làm rất nhanh rồi ra đứng tiếp.

Hai mươi phút sau thì không còn một cô bé nào trên sân, à, trên chỗ phạt. Thầy Bách cũng không còn tức giận như lúc đầu, thấy ai ngất ngoài muốn ngất là cho ra.

Con trai thì có vài thằng đứng đưa qua lại, chân khẽ run rẩy, nhưng vì không muốn là kẻ yếu đuối đầu tiên, mà cũng vì sợ thầy mà cố gắng cầm cự. Thêm mười lăm phút nữa, hai anh chàng ngã gục, nằm phịch xuống mà không ngất. Thầy hừ ẹ dọa dọa rồi cho qua, thành ra không một ai dám giả bộ kiệt sức.

Một tiếng hai mươi phút trôi qua, thêm mấy người nữa.

Một tiếng bốn mươi lăm phút, mười mấy sinh viên đã gục, trong số này hầu như là bản địa thành phố. Tất nhiên không phải tất cả dân thành phố đều thế, vẫn có ba bốn cao thủ, ví dụ tốt nhất là Đình Hiếu.

Mặt Đình Hiếu chảy đầy mồ hôi, sắc mặt hơi kém nhưng vẫn kiên trì bám trụ. Quốc Việt chưa gục ngã thì hắn chưa bỏ cuộc. Bản thân Quốc Việt làm việc nông trường xuyên, lên núi hái củi rất nhiều lần, phơi nắng không ít, anh vẫn còn chịu đựng được.

Một kẻ có tính tình ngang bướng, dám thách thức hình phạt của thầy, một kẻ GATO quyết tâm phục hận, như hai cây cột; đứng dưới nắng buổi trưa gay gắt không chút mệt mỏi, dù đó chỉ là bề ngoài. Điều đó vô tình làm nổi bật lên trong mắt thầy và trong mắt các cô gái. Thu ghé sát vào tai Thu Ngọc thì thầm:

- Này, ông bồ mi giỏi thật đấy, đứng lâu quá.

Thu Ngọc đáp lại theo phản xạ:

- Cậu ta không phải...

Cô chợt dừng lại, vì cô biết có giải thích nữa cũng không ai tin. Thấy Thu vẫn tiếp tục trêu, Ngọc chỉ nhẹ nhàng nói:

- Cậu ta không phải là người yêu của mình mà.

- Xì!

Thu nghe vậy thì bĩu môi quay mặt sang nơi khác. Hằng thấy thế thì cười khế. Thu Ngọc bị quê, cô lườm Hằng ý bảo "Tại mi hết đấy!". Hằng hết nhìn cô lại nhìn Việt rồi vừa cười vừa lắc đầu kiêu traò phúng.

Hình phạt trên sân chuẩn bị đi tới hồi kết. Những sinh viên còn trụ lại đang cầu mong thời gian trôi qua thật nhanh. Ngay khi Đình Hiếu sắp sửa gục thì giọng của thầy vang lên:

- Hết giờ.

Thầy nói xong, lập tức năm sáu người ngồi phịch xuống, miệng lầm bầm: "Thoát nạn!" Thậm chí có anh chàng xắn cao ống quần lên, vứt hết hình tượng đàn ông, gãi chân sột soạt do ngứa ngáy nãy giờ.

Riêng Đình Hiếu và hai sinh viên lớp khác nữa đi bộ tới một bóng cây mới ngồi xuống nghỉ, mặt đã xanh lè. Việt nhìn hơn, đi bộ tới chỗ cái balo của mình rồi rút khăn ra lau mồ hôi. Thân sắc anh vẫn còn chút tỉnh táo. Anh liếc mắt qua Đình Hiếu, cùng lúc đấy hắn nhìn sang anh. Cả hai cùng xuất hiện suy nghĩ: "Hắn ta là kẻ đáng gờm đấy."

Nghỉ ngơi không được mấy phút thì thầy lệnh vào phòng nhận áo và mũ cho đợt học quân sự. Sinh viên hai lớp bước đi thất thiếu như đám tàn binh thua trận bỏ chạy. Nhận áo mũ xong thì về phòng dành cho sinh viên. Thầy nói một câu làm tắt cả sung sướng:

- Chiều này sinh viên được tự do chơi, ngày mai chính thức vào học.

Dẫu vậy, chẳng tên nào dám vỗ tay hoan hô.

Về phòng, Quốc Việt chọn giường nằm ở cuối dãy. Anh chưa kịp sắp xếp lại giường chiếu thì nhiều thằng đã đặt lưng xuống nghỉ mệt. Dọn dẹp xong thì

anh đánh một giấc tới hơn ba giờ chiều mới dậy. Khi anh tỉnh thì số sinh viên trong phòng chỉ còn một nửa, nửa kia ra ngoài chơi rồi. Thầy nói là cho tự do nhưng tất nhiên là tự do trong giới hạn cho phép.

Vệ sinh cá nhân xong, anh quay lại phòng, mở ra balo, lôi ra một chiếc quần dài làm bằng vải nilon và cặp tạ chân. Anh đã hỏi ông năm trên, thời gian rảnh của đợt quốc phòng khá nhiều, nên anh chả dại gì mà lãng phí.

Anh đeo tạ vào chân rồi chạy bộ. Việc chạy xuống dốc không dễ làm, vừa phải dùng chân gìm lại đảm bảo tốc độ yêu cầu vừa chạy theo những đường đặc biệt như zic zắc. Hơn nữa, khi chạy còn phải nâng cao gối lên, khó khăn tăng lên nhiều lần. May là trên đường vắng người nên anh mặc sức, chạy thoải mái, đồng thời cũng nhân cơ hội tìm một chỗ thuận tiện để luyện công.

Anh chạy theo đường nhựa vòng ra phía sau trường quân sự, thấy ở đấy có bãi đất rất rộng. Khi anh tới chỗ đấy thì biết mình đến trễ, ở đấy đã tập trung rất đông sinh viên đá bóng. Anh đành phải chạy ngang qua bãi đất để tìm một chỗ kín đáo. Anh nghe thấy tiếng Mạnh Hùng gọi lớn:

- Ê Việt, lại đây đá bóng với bọn tao, đội tao đang thiếu người.

Việt hét lên đáp lại:

- Không! Tao bận việc rồi, không đá với bọn mày được.

Nói xong anh chạy vào bên trong sân hơn. Vòng vèo một hồi lâu, anh tìm thấy một khoảng đất bằng phẳng, rộng tầm mười mấy mét vuông, lại khá kín đáo, từ trong nhìn ra thì được nhưng từ ngoài nhìn vào thì bị cây che khuất, không thấy gì. Anh gật gù hài lòng. Điều kiện của chỗ này rất lý tưởng.

Cũng gần tới giờ luyện Thuần Dương Công rồi. Anh ngồi xuống, lưng thẳng, hai chân xếp bằng, hai tay thả lỏng, đặt lên đầu gối. Điều quan trọng đầu tiên của việc luyện công là cảm nhận được "Khí" trong cơ thể, mà cụ thể là kinh mạch. Khi cảm nhận được khí rồi thì tiếp theo là sự dịch chuyển của nó bên trong kinh mạch và huyết đạo. Vượt qua giai đoạn này rồi mới tính đến tu luyện.

Quá trình khởi đầu của luyện nội công chủ yếu cần tới sự tĩnh lặng. May sao chỗ tìm được rất kín đáo, Việt yên tâm luyện công đến tận giờ tắm rửa và tập trung điểm quân số.

Buổi đầu tiên thầy không nói quá nhiều, chỉ phổ biến nội quy và cách thức làm việc mà thôi. Đại đội anh gồm hai lớp hơn trăm người được miễn cưỡng chia thành bốn tiểu đội. Cách thức tổ chức học tập thì rất đơn giản, sáng thức dậy đúng vào năm giờ sáng để chạy bộ và tập thể dục, xong thì về vệ sinh cá nhân, ăn sáng đến bảy giờ thì đi học. Học đến khoảng trên dưới mười giờ ba mươi thì nghỉ trưa ăn cơm. Buổi chiều bắt đầu từ một rưỡi đến bốn rưỡi. Tập trung điểm quân số thì bảy giờ tối và cuối cùng là chín giờ tối phải lên giường ngủ. Quy tắc tương chừng đơn giản vậy mà chẳng dễ thực hiện chút nào, chỉ cần phạm một lỗi nhẹ thôi cũng sẽ bị xử lý theo "quân luật".

Thầy phổ biến chốt lát rồi cho hai lớp về phòng. Việt thấy có khoảng rảnh nhiều, không có việc gì làm nên anh tận dụng thời gian triệt để vào luyện võ. Anh hi vọng có thể nhanh chóng nâng cao thể lực cũng như khí công của bản thân. Tuy nhiên, mọi sự không êm đềm được như tính toán của Việt. Kỳ quân sự đầy sóng gió của anh chính thức bắt đầu.

Chín giờ tối là bắt buộc cả phòng phải đi ngủ. Sinh viên nghe lời tắt đèn lên giường, chẳng qua đâu có mấy người ngủ, phần lớn đều chui vào chăn bật điện thoại nhắn tin.

Việt cứ thực hiện theo lịch của mình, đặt lưng xuống là ngủ, ngủ sớm dậy sớm. Còn những người đó nhắn tin tới tận mười một mười hai giờ khuya mới đi ngủ. Chính vì thế nên khi tiếng keng báo thức đúng năm giờ sáng hôm sau, Việt ra rất đúng giờ. Bình thường, cứ đến đúng thời điểm là anh tỉnh dậy tập thể dục, luyện võ, tất cả đã thành phản xạ. Anh ra khoảng đất trống để tập trung với vẻ mặt rất tỉnh táo. Những sinh viên kia đều ử ử oải, hết ngời lên lại nằm xuống giường nên ra muộn mấy phút. Nhưng đối với kỷ luật thép của quân đội thì là phạm lỗi, phải bị phạt. Đình Hiếu xem vậy mà khá hơn họ. Hắn ta cùng hai sinh viên lớp khác nữa đi theo phía sau anh vài mét, dù không tỉnh táo bằng.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 16: Càng thêm phức tạp

Hầu hết đại đội của anh đều bị phạt vì phạm lỗi trễ giờ. Thầy Bách phạt tất cả nhỏ sạch đám cỏ rác ở trên bãi tập.

Mới tờ mờ sáng đã phải thức dậy, đối với những sinh viên ngủ khuya, việc dậy sớm đã là một điều khó. Đặc biệt, thời tiết vào sáng sớm trên núi rất lạnh, bị bắt buộc chui từ chăn ấm ra ngoài trong điều kiện thế này đúng là một cực hình; muốn làm được điều đó không dễ chút nào. Ai nấy đều khoác bên ngoài một chiếc áo ấm. Quốc Việt thì chẳng ngại. Anh luyện võ được một thời gian rồi, đã quen với không khí lạnh, chỉ cần lót thêm một chiếc áo ba lỗ bên trong là xong.

Điều khiến Việt kinh ngạc là trong số những người không phạm lỗi lại có Thu Ngọc và Hằng. Hai cô ấy ra rất đúng giờ, khoác theo áo ấm đứng nghiêm. Anh cứ nghĩ người đẹp như các cô thì khó có thể làm theo đúng luật đề ra. Xem ra ở nhà, hai cô cũng không phải là cực cung, được nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa.

Nói ngược lại, họ không lấy làm lạ khi thấy anh không bị trễ như những người kia, vì họ cũng thế. Họ hơi ngạc nhiên là bởi khác với họ, anh chỉ ăn mặc rất đơn giản. Họ đều có chung một suy nghĩ: "đứng giữa thời tiết như vậy mà anh không cảm thấy lạnh sao? Mình đông da sắt hay cố làm cho mình khỏe mạnh đây?"

Họ quan sát hồi lâu, thấy anh vẫn bình thường, không run rẩy khi gió thổi qua, da mặt, môi không tím tái, rõ ràng anh không hề bị ảnh hưởng bởi ngoại cảnh. Bây giờ mọi thành viên đều bắt đầu đánh giá lại anh; có thể được lòng hoa khôi thì bản lĩnh nhất định chẳng tầm thường, và đây là ví dụ điển hình. Ánh mắt của các sinh viên hướng qua hai người, có cả thán phục lẫn ghen ghét.

Việt ngậy ra không hiểu vì sao ai cũng nhìn mình với vẻ quái lạ. Nhưng Thu Ngọc vốn rất thông minh, cô nhanh chóng hiểu ra, khuôn mặt trở nên nóng bừng, trong lòng thầm mắng Quốc Việt đã tạo ra hiểu lầm này. May là trời lạnh lại tối, nên không ai nghĩ là cô xấu hổ, cứ nghĩ là do trời lạnh khiến cho mặt cô đỏ lên mà thôi.

Nhắc lại nhóm bị thầy phạt kia, chịu phạt xong vẫn phải nhập vào nhóm Việt để tiếp tục tập thể dục buổi sáng theo quy định. Đầu tiên là phải chạy bộ hai vòng ra ngoài đường rồi vòng về lại. Bản thân Việt vẫn luôn nhớ đeo tạ vào chân khi chạy bộ. Trên đường chạy, anh bị mấy đứa bạn kéo lại xử vì không có tinh thần đồng đội, không cùng tiến cùng lùi với nhau. Việt Tiến nói bằng giọng tức giận:

- Việt, sao mày thức dậy rồi mà không gọi bọn tao luôn để bọn tao bị phạt, bạn bè như vậy đấy hả?

Việt nhún vai đáp:

- Này này, khi có kèng tao đã gọi rồi, lúc đấy bọn mày làm cái gì? Chả phải bọn mày nói còn sớm rồi đắp chăn ngủ sao, bọn mày đòi gì nữa.

Nghe anh nói vậy, bốn thằng kia không biết đáp trả thế nào, sự thật luôn khó chấp nhận. Hùng thờ dãi, đáp:

- Được rồi, vậy mai lúc thức dậy mày nhớ nhắc bọn ta đấy.

Việt không thích thói ỷ lại nên hỏi ngay:

- Thế điện thoại của bọn mày đâu? Không có chức năng hẹn giờ à?

Hùng khoát tay đáp:

- Có thì có nhưng tao cũng tắt thôi, và lại, có cái đồng hồ chính xác là mày rồi cần quái gì hẹn giờ, mày dẫn dắt anh em cùng tiến bộ.

Tức thì Tiến và Toàn cùng hùa theo:

- Chí lý! Chí lý! Ai đồng ý giờ tay lên?

Cả bốn thằng đồng loạt giơ tay, Việt chỉ còn nước im lặng, hết cách nói lại bọn này, da mặt của anh chưa thể đạt đến độ dày đến thế, đành gật đầu:

- Được rồi, được rồi, tao phục bọn mày rồi, mai thì mai.

Mấy cô bé chạy song song ở bên cạnh nghe thấy, lập tức chỉ trích.

- Thật là, một chuyện nhỏ như móng tay thế mà cũng đi nhờ người khác.

Mấy thằng dù xấu hổ nhưng vẫn mặt dày nói:

- Ấy, không phải, đây phải gọi là bạn bè giúp đỡ nhau lúc hoạn nạn.

Cô bé Thu trong số đó đáp trả một cách lém lỉnh:

- Còn bày đặt ra vẻ lương thiện, tất cả chỉ là nguy biện.

Mấy thằng không thể đáp trả, dưới sự tấn công mạnh mẽ của các cô, phải ngậm ngùi rút quân. Việt suýt phì cười khi thấy vẻ mặt như ăn phải ớt của mấy thằng bạn. Anh cười thầm trong bụng: "đáng đời, hé hé hé."

Ấy thế mà các cô bé không chừa một ai, vẫn tiếp tục chuyển sang công kích anh:

- Bạn bè mà không hướng mọi người tới cái đúng, lại còn hùa theo, đều cùng một ruột cả.

Chưa vui vẻ được bao lâu thì Việt bị mấy bà cô bên kia xỏ một câu, chân lão đảo suýt ngã. Bốn thằng bạn tốt cười vang. Chạy bộ xong thì tiếp tục tập bài thể dục buổi sáng của riêng quân đội. Tập đi tập lại vài ba lần rồi vệ sinh cá nhân, ăn sáng để đi học. Ăn sáng rất đơn giản, một ổ bánh mì với sữa đặc có đường. Học thì chia làm hai môn lý thuyết và thực hành. Một buổi học một môn xen kẽ nhau. Sáng nay thì học lý thuyết.

Đại đội anh tập trung đúng chỗ sáng sớm nay đứng tập thể dục. Anh nhìn sang vườn rau được trồng cạnh dãy nhà của đại đội anh không xa. Bắt gặp cảnh mấy bà cấp dưỡng bên bếp ăn đang tưới phân, hơn nữa, hồ ủ phân lại còn nằm ngay gần ngay khu vực bếp nấu. ... Mà nghe đâu hình như cái thùng

tuổi kia bình thường vẫn dùng để chứa nước thì phải... Anh khẽ rung mình, thậm chí không biết Thuần Dương Công khi luyện tới cảnh giới đỉnh cao có khả năng giải được bách độc hay không, ví dụ như ngộ độc thực phẩm chẳng hạn.

Nhắc tới Thuần Dương Công anh lại thấy bức mình, việc luyện công của anh đã bị giảm tiến độ rõ rệt. Anh tu tập đã tới giới hạn, chỉ cần nhích thêm một chút nữa thôi là có thể bước lên tầng thứ nhất. Đáng tiếc sự di chuyển của khí bị bế tắc mấy chỗ chưa vượt qua được. Hơn nữa, vẫn chưa có dấu hiệu sự đau đớn của quá trình đột phá, hình như vẫn còn thiếu điều gì đấy. Cũng có thể là do thời gian tu luyện quá ngắn, chân khí trong người anh vẫn chưa đủ mạnh để phá vỡ. Nó khiến anh nhức óc cả hai ngày nay. Hiện tại cũng thế, đang đi đến phòng học mà đầu thì mãi mê nghĩ cách xử lý. Bất chợt Hùng vỗ vai Việt nói:

- Này Việt, vợ mày gọi kia.

Việt ngẩng đầu lên hỏi ngay:

- Gì thế bà xã? Cần anh giúp gì à?

Tất cả sững sốt, còn Việt thì hoảng hồn. Vừa nãy anh đang mãi suy nghĩ những yếu quyết tu tập nội công ghi trong cuốn bí kíp, không chú ý gì đến xung quanh. Khi bạn gọi, anh theo phản xạ đáp lại. Lời Hùng nói với anh thì nhỏ, chỉ mình anh nghe thấy. Nhưng lời anh nói thì mọi người đều nghe thấy. Anh đã biết mình lỡ mồm, tự nhủ: "thôi xong, lần này thì toi đời rồi."

Quả nhiên, Thu Ngọc đành mặt lại. Tâm trạng lúc này của cô vừa xấu hổ vừa tức giận. Cô nhìn chằm chằm Việt, giọng ghen lại:

- Quốc Việt, bạn... quá quái lắm.

Nói rồi Thu Ngọc quay mặt đi, không nói một câu nào nữa. Thực ra cô có việc muốn nhờ anh giúp, không ngờ vừa hỏi, anh đã trêu chọc cô, cố tình khiến bạn học hiểu lầm như vậy. Thấy sắc mặt của cô như vậy, đám nam sinh sợ hãi, không dám chen thêm một câu nào nữa. Quốc Việt cũng sợ run người, chưa biết cách nào để dẹp rắc rối này. Hùng ghé sát nói nhỏ với anh:

- Mày làm gì mà để bỏ mày giận vậy hả?

Chuyện Việt khoác áo cho Ngọc đã tạo ra hiểu lầm lớn, Việt lại lười đi giải thích nên ai cũng có suy nghĩ giống Hùng. Bây giờ có giải thích cho Hùng cũng chẳng làm được gì, Việt chỉ còn biết trợn trừng mắt nhìn cậu ta, nói:

- Mày thôi đi, đừng đổ thêm dầu vào lửa nữa.

Hùng gật gù, nháy mắt với anh tỏ ý đã hiểu:

- Ủ, “vợ chồng đóng cửa bảo nhau” đúng không? Được rồi, tao sẽ im lặng để hai vợ chồng mày tự dàn xếp với nhau.

Câu nói lọt vào tai Thu Ngọc khiến cô giận tím mặt, cô liếc một cái sắc như dao qua chỗ nhóm Việt. Hết nhìn Hùng rồi lại nhìn Việt. Nếu như Hùng nói khiến cô giận một thì đối với “kẻ đầu sỏ” gây ra vụ hiểu lầm này cô lại giận gấp mười. Về mặt cô trở nên lạnh lẽo khiến mấy cô bạn xung quanh cũng rét run. Ngay cả cô bạn là Hằng đi bên cạnh cũng không nói chuyện như lúc đầu nữa. Việt thấy nguy cơ núi lửa sắp bùng nổ, bèn dẫn mặt cậu ta:

- Nếu mày không muốn chết thì đừng nói thêm câu nào nữa. Họa từ miệng mà ra đó, mày muốn chết thì chết một mình đi, đừng lôi tao theo.

Hùng định đáp trả thì bất gặp vẻ mặt lạnh lẽo của Ngọc, lập tức ngậm miệng không nói thêm lời nào nữa. Phía bên kia, Hằng nhìn Ngọc rồi nhìn qua Việt, giả như hôm ấy, cô không nảy ra ý định tình quái đấy thì Việt đã không bị bạn bè xúm lại trêu chọc, anh cũng sẽ không bị Thu Ngọc ghét bỏ đến như thế. Thực tế thì anh cũng đâu có làm gì.

Thu Ngọc thấy nhóm Việt xui xuống thì cũng không tỏ thái độ gì nữa, cô bước nhanh lên trước. Việt cũng biết ý đi tụt lại đằng sau, tránh để Thu Ngọc thấy anh lại càng khó chịu thêm. Đám bạn của anh vì sợ nên không dám nói thêm gì nữa, có thuận lợi như thế, anh lại tiếp tục nghĩ đến võ công. Giờ trong đầu anh ngoài học thì chỉ có mỗi cái này, các việc khác đều ném sang một bên.

Vì mãi tập trung suy nghĩ đến võ công nên Việt đi tụt ra cuối lớp và vào phòng học muộn. Các dãy bàn hầu như đã kín hết, chỉ còn mỗi một dãy gần cửa sổ. Anh bèn ngồi đợi xuống. Chả hiểu trời se duyên hay trêu ngươi, cùng một lúc, Ngọc và Hằng chọn bàn đó ngồi. Bất gặp anh ở đấy, Ngọc tức giận tới mức muốn mắng, bất ngờ anh mở lời trước:

- Ngọc, thật xin lỗi, vừa nãy mình bận suy nghĩ một vấn đề, không chú ý xung quanh nên vô ý đùa giỡn thôi, bạn tha thứ cho mình nhé.

- Bạn... bạn... mình không ngờ... bạn lại...

Thu Ngọc không nói gì thêm nữa, dù gì người ta cũng đã xin lỗi rồi, cô cũng không tiện làm to chuyện. Việt gãi đầu gãi tai áp ứng:

- Minh... mình...

Anh nhìn xung quanh tìm một ghế khác để đổi nhưng đã chật cứng hết cả. Anh đành thờ dài ngồi yên. Ngọc trừng mắt nhìn anh, biết đã không còn chỗ trống nên cô chấp nhận cho anh ngồi đấy, rồi ngồi sát tường, ở giữa hai người là Hằng. Việt rất muốn giải thích cặn kẽ nhưng với tâm trạng hiện tại của Thu Ngọc, tốt nhất là im lặng. Lúc này, Đình Hiếu đi ngang qua chỗ của Quốc Việt, Đình Hiếu cúi xuống tai anh nói nhỏ:

- Mày được lắm, rất tốt, khi nào xong đợt quốc phòng, mày sẽ chết với tao.

Đình Hiếu nói xong, đi thẳng tiếp xuống dưới. Việt không nói gì. Mặc dù anh không sợ nhưng lại không muốn gặp phiền toái nữa, rắc rối hiện tại khá lớn. Anh liếc qua Thu Ngọc, lắc đầu chán nản. Chẳng qua, điều đó không làm anh bận tâm quá nhiều. Mục tiêu lớn nhất bây giờ của anh là tu tập Thuần Dương Công.

Anh uể oải, bắt đầu mở sách ra cho có, vô tình mở trúng ngay giới thiệu về súng ống, tức thì hai mắt sáng rực, tâm trạng trở nên phấn khích. Ngoài võ công ra thì súng ống cũng là thứ thu hút anh nhất. Trên bục giảng thầy giáo bắt đầu dạy phần chính trị thì anh lại tập trung đọc cái này, nào là AK47 rồi CKC, v.v... Anh đọc quên hết tất cả mọi vật diễn ra xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 17: Rắc rối tự tìm đến

Giờ giải lao, anh ngồi trầm ngâm suy ngẫm tìm hiểu phần súng ống được ghi trong sách. Việt Tiến đang đứng ngoài hành lang gọi:

- Không ra chơi à, làm gì mà ngồi im thế.

Việt lắc đầu:

- À không, tao đang có việc chút.

- Có chuyện gì mà phải tập trung dữ thế, vậy thôi, mày cứ ngồi yên đấy đi.

- Ủ!

Việt ngồi nguyên ở chỗ một chỗ, thấy hai cô gái bên cạnh cũng không đi đâu, cảm thấy có hơi kỳ kỳ bèn đi ra hành lang đứng hóng gió. Tiến ngạc nhiên:

- Sao mày bảo bạn không ra ngoài.

Việt đáp:

- Ủ, nhưng ngồi nghĩ mãi không ra nên tao ra ngoài cho thoáng đầu óc.

- Học quốc phòng thì có gì mà nghĩ với chả ngợi, chắc mày đang tìm cách làm hòa chứ gì.

Việt không muốn đôi co với thằng bạn về vấn đề này nữa, bèn nói:

- Thôi, đừng nói cái này, tao nhức đầu lắm rồi đây.

Hùng bật cười:

- Không nói thì không nói. Mà này, thầy chú ý tới mày rồi đấy.

Việt sững sốt, hỏi lại:

- Tại sao?

- Thì từ đầu giờ đến giờ mày toàn làm việc riêng chứ đâu chép bài, thầy đứng trên kia nhìn thấy, mày chết chắc rồi.

- A, chết thật!

Việt vỗ trán sực nhớ thầy chỉ huy đại đội anh đã từng nói lâu lâu sẽ kiểm tra vở chép một lần. Ham mê súng ống quá ảnh hưởng đến việc học, thế thì không tốt. Anh gật đầu liên tục:

- Vào lớp tao sẽ chép. May có mày nhắc nhở. Mà khi hết giờ, mày cho tao mượn vở nhé.

- Ủ!

Hết thời gian giải lao, Việt ngồi lại chỗ cũ. Thấy thế, Ngọc thì thào vào tai Hằng:

- Hằng, chúng ta chuyển chỗ đi.

Hằng nghe vậy khuyên bảo:

- Chuyển chỗ thế nào cũng bị xúm lại trêu chọc nữa cho mà xem, thôi cứ ngồi yên đấy đi.

Ngọc thấy lời khuyên của Hằng cũng hợp lý nên đành gật đầu đồng ý. Việt ở gần bên nghe được, thầm thở dài nãy nê.

Vì đang bị stress nên anh chẳng có tâm trạng nào làm việc gì nữa, chửi vào tai này lộn sang tai kia, thành ra tay anh thì chép lời thầy giảng mà đầu thì toàn nghĩ đầu đầu, hết ngồi ngẩn ngơ rồi lại ngó ngang liếc dọc. Thình thoảng Ngọc cũng đổi hướng mắt ra chỗ khác cho thông thoáng đầu óc, thoát khỏi những ý nghĩ về chuyện ban nãy, ánh mắt hai người có vô tình đụng nhau thì vội vàng quay đi ngay lập tức.

Bài giảng của thầy có lẽ không thu hút được người nghe nên sinh viên trong lớp cũng bắt đầu nói chuyện riêng rì rầm. Bốn tiết lý thuyết trôi qua một cách nặng nề, sinh viên nào cũng nản môn học này, ai cũng muốn về sớm. Cho nên khi chuông báo hết giờ thì tức thì ủa ra khỏi cửa cho nhẹ người vậy. Thu Ngọc lạnh lùng bước ra, cô đi rất nhanh, dường như sợ Việt sẽ lại đến gần cô vậy, thậm chí cũng chẳng đợi Hằng. Hằng thấy vậy chỉ lắc đầu, mau chóng thu dọn sách vở rồi đi về theo. Việt bất gặp thái độ của Ngọc có vẻ căng thẳng quá đâm sợ nên anh nghĩ nhất quyết phải giải quyết hiểu lầm này một lần cho xong, nếu còn để kéo dài sẽ dẫn đến những rắc rối không thể cứu vãn được. Vì thế, nhân lúc không ai có ai để ý, anh bèn tiến lại gần Hằng nói nhỏ:

- Này Hằng, mình có chuyện muốn nhờ bạn giúp.

Hằng đáp:

- Việt định nhờ giải thích với Ngọc gì mà phải không?

Hằng là cô gái thông minh và tinh tế nên dễ dàng hiểu được mục đích của anh đến tìm cô. Việt gật đầu:

- Đúng thế. Trong lớp chỉ có bạn biết chuyện này là hiểu lầm, mình nghĩ chỉ có bạn giải quyết được nên nhờ đến bạn.

Hằng bỗng giờ giọng tình quái:

- Lần trước thì đúng là hiểu lầm nhưng vừa nãy thì mình không dám chắc, có khi là thật ấy chứ.

Anh cười khò:

- Đến mức này mà bạn còn đùa được sao? Sáng nay mình tập trung việc khác, đâu biết gì nên buột miệng đùa giỡn. Bạn giúp mình đi mà!

Hằng nghĩ bụng, bản thân mình là người gây ra hiểu lầm, đi giải quyết cũng là điều hợp lý nên cô đồng ý:

- Mình sẽ cố gắng khuyên giải Ngọc, còn cô ấy hết giận không thì mình không dám chắc đâu đấy.

- Mình tin là bạn làm được. Thôi, mình về phòng đây, mình sẽ đợi tin vui từ bạn.

- Ừ.

Việt xoay người rồi đi, mới được hai bước thì anh quay lại nói:

- À, bạn cho mình xin số điện thoại để tiện liên lạc nhé?

Hằng do dự giây lát rồi đọc số của mình cho anh. Anh cảm ơn rồi tiến về dãy phòng dành cho nam sinh. Đứng phía sau lưng anh, ánh mắt của Hằng ẩn hiện vẻ phức tạp, dường như e ngại điều gì đấy.

Việt quay về phòng tiếp tục công việc chép bài, đây là cái giá phải trả cho sự sao nhãng học tập. Anh chép gần xong thì tới giờ ăn trưa. Xong bữa trưa lại cặm cụi chép tới tận mười hai giờ rưỡi mới hết. Đặt lưng xuống ngủ chưa bao lâu thì phải thức dậy đi học tiếp phần lý thuyết của sáng nay. Buổi chiều hai cô gái lên trên mấy dãy bàn trên ngồi học nên tâm trạng anh thoải mái hơn nhiều. Có điều, vì thiếu ngủ nên đầu cứ ong ong, chỉ chép bài chứ chẳng hiểu thầy đang nói cái gì, còn mệt mỏi hơn cả buổi sáng nữa.

Đến tầm trên dưới bốn giờ chiều thì tan. Từ bây giờ cho đến năm rưỡi, là khoảng thời gian tự do cho sinh viên. Việt trở về phòng rất nhanh, thay đồ đeo tạp chày ra khoảng đất kín đáo kia để tiếp tục quá trình tập luyện.

Kinh mạch của anh giống như hầu hết những người mới bắt đầu tu luyện, còn bị bế tắc nhiều chỗ nên di chuyển rất khó khăn. Hơn nữa, bản thân anh biết mình đã qua độ tuổi tốt nhất cho việc luyện võ nên chặng đường phía trước còn rất gian nan vất vả. Có điều, nói đi rồi nói lại, phải công nhận anh là kỳ tài luyện võ. Chỉ trong năm sáu ngày kể từ trước đợt quốc phòng, anh đã cảm nhận được một tia chân khí ấm nóng tại Đan Điền. Vì mới tu luyện nên nó còn yếu ớt, mong manh. Mỗi lần hít vào thở ra, nó di chuyển rất chậm. Nhưng mà dấu sao đó cũng đã là cực kỳ tốt, bởi anh vẫn hơn nhiều người, luyện lâu mà không thể cảm nhận được nó.

Nhìn thấy kết quả mình vừa đạt được, anh rất vui mừng. Anh càng tin chắc bằng vào quyết tâm và ý chí của mình, anh sẽ làm được những điều phi thường. Anh dành hết thời gian nghỉ ngơi trong chiều cho luyện công, phần thời gian còn lại thì tập võ lực, chiêu thức.

Khi mãi mê tập trung vào một công việc nào đấy thì con người ta sẽ có cảm giác thời gian trôi qua rất nhanh. Anh buồn bực vì luyện chưa “đủ” thì đã đến

giờ cơm nước. Anh vội vàng chạy về tắm rửa, vệ sinh cá nhân. Sau bữa tối thì việc tập trung điểm quân số buổi tối hằng ngày là điều không thể thiếu. Khi lớp đã đông đủ, thầy Bách bắt đầu nói:

- Hôm nay là buổi học đầu tiên của đại đội, ngày mai chúng ta sẽ học phần thực hành với súng. Vì thế tối nay chúng ta sẽ có các công việc sau đây: thứ nhất là chọn một người làm tiểu đội trưởng của mỗi lớp, thứ hai là phân công người lấy súng ra, cất súng vào và cả lau chùi súng. Đầu tiên, mỗi lớp chọn ra một người làm tiểu đội trưởng.

Hai lớp đã chọn được tiểu đội trưởng cho lớp mình, riêng lớp của anh ai cũng bầu cho lớp trưởng nhưng thầy lại lắc đầu không đồng ý:

- Cái anh lớp trưởng này không đủ khả năng. Ngày đầu lên đây không biết cậu ta đi đâu để lớp làm ồn, rồi khi bị phạt đứng nắng, cậu ta cũng là một trong những người gục đầu tiên! Cậu ta không thể làm tiểu đội trưởng của lớp này được.

Cả lớp đồng thanh cười lớn. Cậu lớp trưởng lớp anh ban đầu nghe thành viên chọn mình thì mừng hớn hở ra mặt, đến khi nghe thầy chê thì lại ỉu xiu như bánh bao ngâm nước. Có nam sinh hỏi:

- Dạ nếu lớp trưởng không được thì nên chọn ai ạ?

- Thế tôi sẽ chọn, dù không muốn cũng phải làm.

Nói xong thầy đưa mắt nhìn tất cả các nam sinh trong lớp, đặc biệt dừng ở Quốc Việt và Đình Hiếu lâu hơn những người khác một chút. Việt chột dạ, thầm kêu không ổn, xem ra thầy đã chú ý đến anh và tên Đình Hiếu từ buổi phạt hôm ấy rồi. Thế rồi thầy chỉ vào Đình Hiếu và nói:

- Em sẽ làm tiểu đội trưởng của tiểu đội ba

Không chỉ riêng Đình Hiếu mà cả lớp đều ngạc nhiên, chẳng ai ngờ thầy sẽ chọn hán ta là tiểu đội trưởng. Mọi ánh mắt đều đổ dồn về hán. Thầy Bách nói:

- Cậu ta có thể chịu phạt đứng nắng hai tiếng là giỏi và cũng tập trung đúng giờ nên tôi chọn cậu ta làm tiểu đội trưởng của tiểu đội ba.

Sinh viên hiểu ý thầy, đồng loạt ồ lên tán phục. Đình Hiếu thấy bản thân dường như là trung tâm của mọi sự chú ý; trong lòng hán bỗng xuất hiện cảm giác lâng lâng khó tả. Đồng thời được thầy khen ngợi một câu, cũng đáng để tự hào.

Lúc này cũng có người vui mừng không kém gì hán, đó là Quốc Việt. Anh vốn không muốn để ai chú ý đến mình để chuyên tâm luyện tập. Việc làm chức vụ gì đó thì lại phải mất thêm thời gian, chưa kể còn khiến người khác chú ý hơn. Anh chưa kịp thở phào lại nghe thầy chọn tiếp:

- Đã có tiểu đội trưởng thì phải có tiểu đội phó. Người này là...

Việt thêm một lần thót tim. Khi thầy chọn một tên trong những người chịu phạt giỏi nhất hôm qua làm tiểu đội phó thì anh vượt vượt ngực nhẹ nhõm. Anh thầm hớn hờ: “May quá, vẫn không có mình. Nếu mà nhận mấy chức đấy thì thời gian đâu mà luyện chứ.”

Bỗng thầy chỉ vào anh và nói:

- Cậu này sẽ làm nhiệm vụ quản lý súng.

“Đã bị thầy chú ý thì rồi cuộc vẫn chạy trời không khỏi nắng.” Việt vui vẻ chưa được bao lâu đã chuyển sang chán nản. Anh khẽ thở dài nhận lệnh. Thầy tiếp tục nói:

- Quản lý súng rất đơn giản, sáng lấy súng ra, học xong thì đem cất, và lau súng định kỳ. Cậu nhớ kỹ chưa?

- Dạ rồi ạ!

- Sáng mai sau khi tập thể dục buổi sáng xong cậu theo tôi đi nhận súng. Rõ chưa?

- Dạ đã rõ.

- Tốt, tối nay chỉ thế thôi, tan họp

Trong lúc quay trở về phòng, tên Tân to nhỏ với Đình Hiếu:

- Hiếu, thầy cho mày làm chức tiểu đội trưởng, vụ này rất hay đấy.

Hiếu chưa nắm bắt được ý của hán ta nên hỏi:

- Mày định nói cái gì?

Tân đáp:

- Chả phải tiểu đội trưởng có những đặc quyền riêng à?

Đình Hiếu lò mò hiểu tên bạn muốn đề cập đến cái gì, chẳng qua hấn vẫn hỏi lại:

- Ý của mày là sao?

Tân hạ giọng xuống trả lời:

- Thì mày cứ lợi dụng quyền của tiểu đội trưởng để mà...

Tên Trường bên cạnh cũng ghé tai vào nghe. Không rõ Tân nói cái gì, chỉ thấy ánh mắt hai gã sáng rực, ẩn hiện sự nham hiểm. Tên Hiếu vỗ vai Tân gật gù nói:

- Xem ra tao đã không khen mày quá lời, mày đúng là một thằng chuyên nghề ra những kế hoạch hoàn hảo.

Tân tỏ ra khiêm tốn:

- Ấy, chỉ là một chút kế nhỏ, mày đừng tăng bốc tao quá lên thế.

Nói xong cả ba thằng cùng cười đầy khoái trá.

Việt không về phòng cùng nhóm bạn ra căng tin trong trường quân sự uống nước, tất nhiên không thiếu khoản đồ đen, cũng giống như khi ở dưới dây tợ, đánh bài tính tiền nước để thư giãn. Bốn thằng chơi hai mươi một ván bài, kết quả thì vẫn như trước đây, Việt luôn là người trả tiền nước. Anh thăm than cái số “đen cả tình” và đen cả bạc. Bốn người đánh hơn một tiếng đồng hồ, vừa đúng đến giờ ngủ. Một ngày lại hết.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 18: Chú muốn thì anh chiều

Sáng hôm sau, Việt thức dậy sớm hơn thường lệ. Một số chiếc điện thoại réo liên hồi kéo những sinh viên khác trở mình thức giấc. Việt đi đến từng giường gỗ đảm bạn còn đang ngủ tít không biết trời đất kia đây.

- Ê.. Hùng, dậy đi mày! Dậy dậy...

- Tiến, dậy nhanh không lại ăn phạt đấy...

- ...

Sau một hồi vòng quanh mấy cái giường tầng, anh cũng khiến lũ bạn uể oải thoát ra con mộng mị thành công. Tranh thủ lúc đảm bạn còn đang loay hoay tranh nhau nhà vệ sinh, anh xuống sân chạy vài vòng rèn luyện thể lực. Hôm nay tất cả đã rút được kinh nghiệm nên tập trung rất đúng giờ. Hoàn tất bài thể dục buổi sáng, tất cả quay về làm vệ sinh cá nhân để học bắn súng.

Các sinh viên bắt đầu tập hợp ra khu tập bắn súng, nhắc đến súng là đứa nào đứa nấy đều rất hồ hởi, mong nhanh chóng được cầm cây súng trên tay. Việt đảm nhận nhiệm vụ đi nhận súng nên nhóm bạn của anh đến sau cùng. Thầy Bách gọi cả ba tiểu đội trưởng tới trước mặt và ra lệnh:

- Tôi bận việc phải vắng mặt một lúc, ba em là tiểu đội trưởng phải giữ ổn định toàn đội. Nếu trái lệnh cứ theo luật mà phạt. Nghe rõ hết chưa?

- Rõ!

Thầy còn dặn thêm Đình Hiếu:

- Hôm nay là lượt tiểu đội em dọn vệ sinh sân tập, phải dọn cho sạch.

- Vâng ạ!

- Tốt! Cả ba em về chỗ!

Thầy Bách nói xong thì rời đi. Tên Tân hỏi Đình Hiếu:

- Thầy nói gì thế?

- Không có gì, thầy chỉ nhắc nhở việc hôm nay thôi.

- Mày có trò gì chưa?

Tần nhảy mắt với Hiếu. Hiếu hiểu ý, gật đầu cười cười:

- Tất nhiên là có.

Hắn nhân cơ hội thấy bận việc vắng mặt chốc lát, bèn lạm dụng quyền chỉ đạo của tiểu đội trưởng, ra lệnh cho nhóm Quốc Việt:

- Đáng lẽ cả tiểu đội dọn vệ sinh, nhưng nhóm mày đến trễ ba phút nên bị phạt, phải thay tiểu đội làm sạch sân.

Hùng đang mệt, nghe vậy sinh bực tức, phản pháo:

- Này, cho mày nói lại nhé, bọn này phải vác súng cho lớp đến bờ hơi tai, không cảm ơn một câu thì chớ, lại còn chơi xỏ kiểu ấy hả.

Hiếu không hề đổi sắc, hắn nói một cách bình thản:

- Mang súng ra là nhiệm vụ của bọn mày, luật quân đội là thiết quân luật, không được chậm trễ. Bọn mày tới muộn, phạt là đúng còn cãi gì nữa.

Việt đáp:

- Thầy cũng đã cho phép bọn tao rồi, mày đừng ép người quá đáng

- Đừng nhiều lời, bọn mày mau dọn đi chứ chút nữa thầy quay về thì còn nặng hơn.

- Mày...

Hùng định vắng tục thì Việt ngăn lại. Anh nói:

- Thôi kệ nó, chịu phạt thì chịu phạt, chúng ta dọn nhanh kéo thầy thầy sân vẫn còn bản thì đi đòi cả lũ.

Hùng lùi lại sau, miệng lầm bầm gì không rõ. Hùng cùng ba đứa bạn kia theo Việt dọn dẹp. Nam sinh trong tiểu đội ai cũng hiểu Hiếu cố tình làm thế, nhưng tên nào cũng lười nhác dọn rác nên để mặc. Nữ không cần nhắc đến vì thầy đã phân công sáng nam chiều nữ.

Cỏ trong sân đã mọc rậm rạp, rác rưởi nằm lẫn trong cỏ nên vệ sinh rất khó. Năm người làm đến đau nhức lưng, tê gối mà vẫn không hết. Hùng tức tối lầm bầm nguyên rủa Hiếu. Việt chau mày nghĩ cách tăng hiệu quả lao động. Anh chợt nhớ ở khu chứa dụng cụ lao động gần đây phòng đại đội có cái máy cắt cỏ. Anh quay sang bảo mấy thằng bạn:

- Bọn mày chờ ở đây, tao đi tìm cứu viện.

Anh lấy cớ đi vệ sinh, chạy tới nhà kho mượn máy cắt cỏ. Hiếu không ngờ anh gan to như vậy. Hắn nói:

- Mày dám bỏ lớp đi lấy nó, mày sẽ bị phạt.

Việt cười khẩy:

- Kệ tao, mày khỏi cần quan tâm.

Mặc dù hắn can thiệp đôi ba câu nhưng anh vẫn chẳng thèm để ý, liếc xung quanh không có thầy bèn chạy nhanh sang nhà kho lấy máy cắt mang sang. Cả lớp tò mò nhìn chăm chăm vào anh. Da mặt anh dày nên chả biết ngại là gì, cứ bật máy sử dụng. Hùng hỏi:

- Mày biết dùng nó không đấy!

Việt khoát tay, đáp:

- Biết, tao từng dùng nó rồi mà!

Anh bắt đầu lia máy cắt cỏ. Ban đầu anh lia mấy vòng quanh để hạ những chỗ cỏ có dại mọc quá cao xuống thấp, sau đó dùng cào cỏ gom được hết cả cỏ cắt ra lẫn giấy rác về một chỗ. Công việc đơn giản thế thôi, lại có sự hỗ trợ của máy cơ giới, năng suất tăng thêm nhiều. Hơn nữa, kinh nghiệm làm cỏ tương đối phong phú nên thoảng cái sân tập đã sạch sẽ và khá đẹp mắt. Đám bạn anh giờ ngón cái lên ý bảo “mày giỏi lắm”, còn tên Hiếu thì bực bội trong lòng, nhìn Việt bỗng dung được cả đám đông, trong đó có cả nhóm nữ sinh tỏ vẻ tán thưởng thì thấy rất khó chịu.

Thầy Bách xuất hiện đúng lúc Việt cắt máy xén cỏ và tập trung vào đội. Thầy thấy cỏ đã được kết quả của Việt làm, gật gù hài lòng, khen ngợi:

- Các em làm rất tốt.

Cả tiểu đội nghe thế thì nở nụ cười tươi rói, đặc biệt là bọn thằng Hùng. Thầy lại chỉ vào Việt rồi nói tiếp:

- Nhưng tại sao lại chỉ có năm bạn này làm, còn những người còn lại không làm là sao? Đây là nhiệm vụ chung của toàn đội kia mà.

Ai nấy đều chuyển sắc sỡ hãi. Đinh Hiếu vốn cứ nghĩ thầy đi vắng lâu nên dùng quyền tiểu đội trưởng để chơi Việt một vỏ, sau đó che dấu việc đấy thật kín đáo, nào ngờ thầy lại quay lại đúng lúc như vậy. Hấn vội tìm cách để lấp liếm chối tội. Chợt Việt lên tiếng:

- Dạ thưa thầy là năm đưa em đến tập trung muộn nên bạn ấy phạt chúng em thay tiểu đội làm vệ sinh ạ.

Thầy Bách nhủ mảy, hỏi lại:

- Thế em không nói với bạn là các em phải đi lấy súng nên tôi cho các em được đến chậm vài phút ư?

- Dạ có ạ.

Hiếu giật mình. Hấn đã nghe Việt nói trước đó nhưng không tin anh nói thật. Hấn vỗ nhẽ ra anh chịu phạt là bởi muốn chơi đùa lại hấn. Quả nhiên, thầy trừng to mắt, hỏi hấn:

- Cậu là tiểu đội trưởng không chịu gương mẫu làm vệ sinh, lại kiếm cớ đùn đẩy công việc cho người khác mà không có lý do chính đáng. Tôi phạt cậu cuối tuần lên núi cắt cỏ cho hồ cá.

Hiếu tái mặt không ngờ việc này lại khiến thầy Bách phạt hấn nặng đến thế. Ba chữ “thiết quân luật” giờ quay lại đập hấn một gậy. Bên này một vài bạn nữ bụm miệng nên cười càng khiến hấn mất mặt. Nhóm Việt cũng cũng nhìn Hiếu bằng ánh mắt khinh bỉ, đáng đời cho thằng xấu bụng. Sau khi phạt hấn xong, thầy bảo anh:

- Cả em nữa, tôi phạt em giống cậu ta vì tội tự động bỏ lớp và tự ý sử dụng vật tư mà không xin phép.

- Dạ.

Việt đã lường trước nên ngoan ngoan nhận tội. Mọi việc đã xong, thầy Bách nói toàn lớp:

- Được rồi, chúng ta bắt đầu học, trước hết tôi sẽ giới thiệu về cấu tạo và cách tháo lắp súng.

Thầy Bách bắt đầu giảng bài cho mọi người:

- Như các em đã biết, lịch sử đấu tranh giành độc lập của nước ta đã trải qua rất nhiều cuộc chiến tranh, từ thời xa xưa đến nay. Tương ứng với các thời kỳ và các cuộc kháng chiến chống quân xâm lược là các loại vũ khí, từ hoà đồng, đại bác, grom giáo đến các loại vũ khí hiện đại như súng, pháo...

Tay phải ông chọn hai cây súng trong mười mấy cây súng dưới đất và xếp cạnh nhau, sau đó chỉ vào chúng và nói tiếp:

- Đây là hai loại súng trường mà bộ đội của ta cũng như quân đội của các nước XHCN khác. Súng này là súng trường AK, viết tắt của Automat Kalashnikov và súng trường CKC, những huyền thoại của một thời. Chúng đều được sản xuất bởi nước Liên Xô cũ. Việc lựa chọn hai loại súng này để giảng dạy có nhiều lý do, dễ thao tác, cấu tạo đơn giản, hiệu quả sử dụng cao, dễ bảo dưỡng. Mặc dù thời kỳ chiến tranh trôi qua đã lâu nhưng về cơ bản chúng vẫn đang được biên chế trong lực lượng vũ trang của nước ta hiện nay. Buổi hôm nay, chúng ta chủ yếu tìm hiểu về cấu tạo chung, cách tháo lắp và các tư thế ngắm bắn. Một số thông tin cơ bản về chúng mà các em cần phải biết là súng AK 47 gồm các bộ phận sau đây.

Thầy vừa chỉ vào các bộ phận của súng vừa giảng:

- Đây là băng súng, đây là băng đạn, đây là chuôi nắm và cò súng, đây là đầu ruồi và chỗ khuyết, nắp hộp khóa nòng, bệ khóa nòng... Chúng là những bộ phận cơ bản tạo nên cây súng, công dụng của từng bộ phận các em sẽ được học lý thuyết riêng, buổi tập này các em sẽ học cách tháo lắp súng và các tư thế bắn súng, đặc biệt là nắm bắn. Tất cả mọi người chú ý lắng nghe và nhìn thao tác của tôi, đầu tiên là tháo hộp tiếp đạn và kiểm tra súng, sau đó là tháo hộp khóa nòng...

Thầy Bách bắt đầu tháo để làm mẫu. Tay trái thầy nắm ốp lót tay, đầu súng hướng lên trên, mặt súng hướng qua phải. Tay phải nắm hộp tiếp đạn, bốn ngón con phía trên, ngón cái phía dưới bóp vào lấy giữ hộp tiếp đạn, đẩy hộp tiếp đạn lên, tháo ra; sau đó thầy gạt cần định cách bắn về vị trí bắn, ngón tay cái kéo bệ khóa nòng xuống dưới hết cỡ và thả tay ra. Kế tiếp là các bộ phận tiếp theo. Ông ấy thực hiện một cách thuần thục, mau lẹ. Thoáng cái, khẩu súng đã bị tháo ra thành từng bộ phận nhỏ, rồi ngược lại, ông cũng chẳng mất nhiều thời gian để lắp lại như cũ. Dù sao, ông ấy ở trong quân ngũ đã hơn chục năm, việc này đối với ông dễ như cơm bữa vậy. Đám sinh viên lần đầu tiếp xúc với súng ống, thấy vậy đều cảm thấy rất thú vị, đồng loạt vỗ tay trầm trồ khen ngợi. Thầy không những không vui mà còn trừng mắt quát:

- Vỗ tay cái gì, tiểu đội trưởng đầu, mau phân từng tốp mười lăm bạn lên tập tháo lắp súng cho tôi.

Đinh Hiếu giật thót mình, vội vàng vâng vâng dạ dạ cho lớp xếp hàng, mỗi hàng mười lăm người thành một tốp. Từng tốp lên một, tập thao tác với súng. Những khẩu súng trường này tuy đã rất cũ kỹ nhưng vẫn được lau chùi thường xuyên nên bề ngoài vẫn giữ được vẻ đen bóng, chót kéo làm việc rất ngon lành. Mỗi tốp cái thoi nạp đạn lúc kéo về hơi nặng nên các cô gái thao tác với nó khá vất vả. Thầy Bách ngồi ở ngoài để sinh viên tự do luyện, thỉnh thoảng thì ông đi tới đi lui, chỉ ra lỗi sai cho mỗi người. Đến khi ông thấy tất cả đã quen thuộc với súng thì ông nói tiếp:

- Được rồi, sáng hôm nay học tới đây thôi, tôi cho các em nghỉ sớm, buổi chiều chúng ta sẽ tập các tư thế ngắm, bắn súng. Đã rõ hết chưa?

- Dạ rõ!

- Tốt! Toàn đội quay về!

Trên đường về phòng, hầu hết sinh viên đều bàn tán về bài học sáng nay với vẻ mặt hưng phấn, tươi cười hơn hờ, chỉ riêng Đình Hiếu thì bực tức trong bụng vì bị thầy phạt. Hắn quay sang mắng thẳng Tần:

- Kế hoạch của mày hay thật đấy. Kết quả thế đấy, hắn không những được khen mà còn kéo tao chịu phạt luôn.

Thằng Tần là quân sư cho Hiếu nên nếu kế hại Việt là của hắn thì cũng không có gì lạ. Có điều hành động của Việt nằm ngoài dự tính của hắn. Hắn ta gãi đầu gãi tai, biện bạch:

- Tao cũng đâu ngờ thằng đó lại liều đi dùng máy cắt cỏ chứ. Mà hắn cũng bị phạt như mày cơ mà. Tao có một cách khiến...

Tần chưa kịp hết lời thì Đình Hiếu vung tay ngăn cản:

- Thôi dẹp cái đấy đi. Tao chán nản với mấy cái mưu kế của mày lắm rồi, để tối về nghĩ ra một cái thật chu đáo rồi hãy làm.

Lúc này Việt đang hào hứng tán nhảm với đám chiến hữu về súng ống đạn dược nên không nghe chúng nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 19: Cảnh đẹp

Buổi chiều tiếp tục với bài học về tư thế nằm ngấm bắn với súng AK47. Tư thế đứng phải thực hiện theo thứ tự, chuyển thành tư thế xách súng, nòng súng chếch lên trên về phía trước; tiếp theo chân phải bước lên một bước dài theo hướng bàn chân phải rồi chân phải bước lên một bước dài theo hướng bàn chân phải. Sau đó chống bàn tay trái xuống đất trước mũi bàn chân phải khoảng hai mươi cm, mũi bàn tay hướng chếch về bên phải phía sau; đặt cánh tay trái, đùi trái xuống đất. Tay phải đưa súng về phía trước đồng thời bàn tay phải lật ngửa đỡ lấy thân súng; duỗi chân phải về sau, nằm úp người xuống; hai chân mở rộng bằng vai, mũi chân hướng sang hai bên, người nằm chếch so với hướng bắn một góc khoảng ba mươi độ.

Giống như buổi sáng, từng tốp mười lăm người lên thực hiện và thầy cứ chọn ngẫu nhiên một người để nhắc nhở cho tất cả. Thầy Bách sau khi làm hướng dẫn trước một lần thì bắt đầu xem các sinh viên đã thực hiện đúng tư thế hay chưa. Động tác nghe lý thuyết thì dễ thế thôi chứ khi làm thì khá là khó nhằn, không sai cái này cũng sai cái kia, thầy phải chỉnh sửa cho sinh viên liên tục.

Vì Đình Hiếu lúc này đang chuyên tâm vào việc luyện ngấm nên Việt không bị chúng quấy rầy, đến tận tối cũng chả có gì khác lạ. Việt cảm thấy kỳ quái, anh thầm nghĩ bụng “có lẽ bọn chúng đang tính kế ám hại, cứ mặc chúng đi”.

Đến buổi họp lớp cuối ngày, vụ việc cắt cỏ lại được đưa ra trước toàn thể đại đội. Thầy Bách nhân việc này để cảnh cáo sinh viên tuyệt đối không được tùy tiện làm những gì ảnh hưởng đến tập thể mà thầy hay cấp trên chưa cho phép; cũng như khen ngợi các sáng tạo của sinh viên, dĩ nhiên, không được vi phạm khuôn khổ kỷ luật đã đề ra. Buổi họp chỉ có thế, thầy thưởng phạt và kiểm tra lại bài cũ xong xuôi thì cho về phòng.

...

Chiều hôm sau, đúng như hình phạt thầy đưa ra, sau khi tan học, Quốc Việt và Đình Hiếu có mặt ở dưới chân núi, theo một anh bộ đội lên núi chặt cỏ. Ngoài hai người còn có thêm hai sinh viên thuộc đại đội anh đi cùng.

Năm người cầm dao, lưỡi liềm và hai cái sọt lớn trên tay, men theo con đường mòn nhỏ hẹp đã được phát qua từ trước. Hai bên đường là những cây cỏ tranh cao ngang ngực hoặc cổ người. Nếu bị những chiếc lá cứng và sắc của chúng cứa trúng thì vết thương không khá dao cắt là mấy. Và đây là loại cỏ cần mang ra hồ. Càng lên cao đường càng nhỏ, cây cối, cỏ mọc càng rậm rạp. Anh bộ đội kia quay lại nói với nhóm bọn anh:

- Chúng ta sẽ cắt cỏ ở đây. Cỏ cắt ra rồi thì cho nó vào sọt, sau đó hai người cùng khiêng sọt đẩy xuống bãi đất trống đằng kia. Sau đó mang một cái sọt khác lên. Hiểu cả chưa?

- Rồi ạ!

- Bắt đầu đi.

Việt gặp người xuống, một tay nắm chặt lấy gốc bên dưới của cỏ, tay kia cầm lưỡi liềm phạt ngang một phát, cắt cỏ rất ngọt. Công việc này anh chả lạ gì, cắt xong thì ném vào sọt rồi cắt tiếp bó khác. Trái lại Đình Hiếu thì lóng nga lóng ngóng, loay hoay với dụng cụ lao động mãi mà chưa cắt được bó cỏ nào ra hồn. Anh bộ đội kia nhắc nhở:

- Này, em làm nhanh đi chứ.

Hiếu vội vàng cúi đầu xuống, tay lia tới lia lui, miệng đáp:

- Dạ em vẫn đang làm đây ạ.

Việt nhếch mép cười mỉa mai. Hiếu thấy thế thì tức tối, bèn thăm quan sát cách anh làm thật kỹ, nắm bắt cách thực hiện được rồi thì bắt tay vào làm. Công nhận hần học một hiểu mười, mất chừng năm sáu phút, hần đã có thể làm rất tốt.

Việt và một sinh viên khác bỏ đầy một sọt thì luân tiếp một cây gỗ dài ngang qua dưới quai sọt rồi cả hai vác đòn gánh lên vai, theo đường mòn đi xuống và bỏ nó ở bãi đất trống mà anh kia đã chỉ ban nãy.

Thời gian dần trôi qua, số sọt đầy cũng được dăm ba cái, bốn người cắt cỏ dần lên trên cao hơn. Khi con đường từ chân núi đi lên kết thúc thì có một đường khác cắt ngang. Anh không biết nó dẫn tới đâu vì chỗ cắt cỏ không men theo đường đầy mà tiến thẳng lên bụi cỏ rậm rạp phía trên cao hơn nữa. Ở đây thì đã không còn đường đi mà đi vào giữa chúng mà cắt.

Chung loại cây cỏ này có lá rất cứng, ba người kia hình như bị mấy chiếc lá cắt xước tay do nắm chắc quá dễ chặt. Thành thạo họ đưa tay lên nắn bóp, xuyt xoa. Việt có thể thấy những vết cắt đầy. May anh nhờ vào từng đi làm các việc nặng và chăm chỉ tập luyện võ công nên bàn tay trở nên chai sạn, không còn cảm giác gì nữa. Cắt cỏ thêm hồi lâu nữa thì anh bộ đội kia bỗng nhiên lên tiếng hỏi:

- Đã được mấy sọt rồi thế?

Việt bấm tay, miệng lầm nhảm tính, sau đó trả lời:

- Dạ được sáu sọt rồi ạ.

Anh kia nói tiếp:

- Cắt thêm hai sọt nữa rồi chúng ta qua bên hồ cá.

Vì năng suất làm việc khá cao mà chỉ có năm người, quá ít so với số sọt cỏ nên anh ta phải nhờ thêm hai người khác nữa cùng mang đi. Đường ra hồ cá bằng đường đất, vòng phía sau lưng của những dãy phòng. Hai bên đường là những cây chuối cao với những tán lá to màu xanh tạo một bầu không khí dễ chịu. Vì trời vừa tạnh mưa cách đây không lâu nên đường khá lầy lội. Việt đi phải bầu chặt ngón chân vào dép để khỏi bị ngã.

Đoạn đường khá là xa, đoàn người mang sọt đi khá chậm. Khi tới hồ cá rồi, bốn thằng sinh viên đều mở to hai mắt ra nhìn. Hồ cá đẹp ngoài sức tưởng tượng. Ban đầu ai cũng nghĩ cái hồ dùng để nuôi cá chắc cũng chỉ như bao cái khác. Nhưng không, đập vào mắt bốn đứa là một chiếc hồ rất rộng, nước vẫn giữ được sắc xanh trong, có rất ít bèo. Ba mạn bên của hồ được bao bọc bởi núi rừng. Thoạt nhìn sẽ lầm tưởng hồ này là để chèo thuyền ra ngắm cảnh để thư giãn nếu như không thấy từng đàn cá chép, cá rô lúc ẩn lúc hiện dưới làn nước.

Phía đằng xa có một hai anh bộ đội đang câu cá. Hồ thấp hơn đường gần hai mét, đôi chỗ có khoảng đất bằng phẳng, lại nhiều cá nên việc đi câu khá dễ. Trời bỗng đổ mưa phùn, cùng gió thổi hiu hiu làm xao động mặt hồ gợn lên từng đợt sóng nhỏ lăn tăn, lại càng tăng thêm nét thi vị, giống như một bức tranh hồ nước hoang sơ nơi núi rừng. Việt bất gặp khung cảnh này chợt cảm thấy nao nao. Trong lòng trào dâng một nỗi niềm khó tả. Anh cứ ngây ra như phỗng vậy. Mà ba đứa kia chẳng khác gì anh, đứng thẫn thờ ngắm không chớp mắt. Anh bộ đội quát lớn thức tỉnh cả đám:

- Ở mấy đứa kia, mau ném cỏ trong sọt xuống hồ đi chứ.

- Dạ dạ...

Mỗi thằng ôm một đồng cỏ ném mạnh ra giữa sông. Cá thì nhau nổi lên đớp lấy đớp để. Đến khi cỏ trong sọt đã ném hết xuống ao thì anh nọ nói tiếp:

- Được rồi, về thôi, trời sắp mưa to rồi đấy.

- Dạ vâng!

Quả nhiên đúng như anh ấy bảo. Khi mọi người về tới khu nhà ăn thì trời mưa như trút nước. Bây giờ cũng sắp đã tới giờ ăn, Việt tạm gác một vài thắc mắc, cùng ba thằng nhanh chóng quay về phòng để tắm rửa sạch sẽ cho kịp thời gian. Trong phòng ăn, tên Tân hỏi Hiếu:

- Này, ban nãy có đập được quả nào không?

Hiếu lắc đầu:

- Không, đường chỗ đấy trơn lắm, tao mà ra tay lúc đó không khéo đi cùng hần luôn ấy chứ.

- Tiếc ghê nhỉ.

- Tiếc thì không tiếc, ít ra tao cũng thấy một vài thứ rất hay.

Tên Tân hỏi ngay tiếp:

- Cái gì thế?

- Là một cái hồ cá... hồ hồ ! Chỉ là một cái hồ cá...

Hai đứa sinh viên kia cũng giống Đình Hiếu, háo hức kể cho đám bạn cùng bàn về hồ cá. Bọn con gái rất thích thú, hỏi liên hồi. Riêng bàn com của Việt vì bọn bạn vì bóng bánh đã mệt lả ra nên không quan tâm mà đánh chén tỳ tỳ. Việt cũng hiểu rất rõ chả nhiều lời. Bàn Hằng gần chỗ anh, tâm trạng của họ đang hưng phấn do nghe được câu chuyện mấy bàn bên kia. Hằng quay đầu sang hỏi anh:

- Này Việt, cái hồ nó thực sự đẹp như lời mấy đứa đó kể thật sao?

Việt gật đầu:

- Ừ, đẹp lắm.

- Tiếc nhì, nó ở xa khu kí túc xá quá. không đi xem được cái hồ nó ra làm sao.

Việt ngẩng lên cười bảo:

- Đường lên núi khó đi lắm. Các thầy lại không cho mình tự ý lên núi..., để tránh tai nạn ấy mà.

Hằng nói:

- Nhưng mà tớ vẫn muốn thấy cái hồ ấy một lần. Hay ngày nghỉ tụi mình lên đó xem thử đi?

- Không được, các thầy mà biết là ăn phạt đó!

- ...

Đến đây thì Việt cũng chẳng biết nói gì nữa. Con gái đúng là phiền phức. Ừ thì cái hồ nó đẹp thì đẹp đấy nhưng có cần om sòm vậy không, như một cái chợ nhỏ vậy. Anh vui đầu ăn cho xong bữa rồi về phòng nghỉ cho khỏe.

Còn một vấn đề đang làm anh đau đầu đầu hai ngày nay nữa là chuyện hiểu lầm giữa anh và Thu Ngọc. Hằng vẫn chưa nháy máy lại tình hình của cô ấy cho anh làm anh cứ sốt ruột chờ đợi, đâm ra đầu óc suy nghĩ lung tung. Lúc anh lên giường chuẩn bị đi ngủ thì Hằng nhắn tin đến.

“Ôi, nó cuối cùng cũng đã đến rồi”, anh hồi hộp, mở tin nhắn của Hằng ra đọc. Cô ấy nhắn rằng Ngọc tuy chưa hết giận nhưng cũng không còn trách anh nữa, anh có thể yên tâm được rồi. Anh thở dài một hơi nhẹ nhõm, sau đó nhắn lại câu cảm ơn cô ấy rồi cắt điện thoại đi ngủ.

Phía đầu bên kia, Hằng có chút ngạc nhiên. Bình thường những nam sinh có được số điện thoại của cô đều nhắn tin vào máy cô tới tấp, Việt thì ngược lại, nhắn một câu cảm ơn đơn giản rồi ngừng luôn. Đối với một cô gái có sức hấp dẫn như cô, ít nhiều cảm thấy khác lạ trong lòng.

Hằng nằm trên giường và không sao ngủ được. Cô đoán già đoán non, chả lẽ Việt có vấn đề về giới tính, không có cảm giác nào với phụ nữ? Nếu không sao lại có thể thân thiện trước một cô gái như cô cơ chứ. Thế là cô bắt đầu chú ý đến những việc thường ngày của anh, từng chút một rồi cô thiệp đi lúc nào không hay. Bấy giờ ngay cả bản thân cô cũng không nhận ra cô đã bắt đầu dõi theo Việt hơn trước đây rất nhiều.

Mấy bữa sau tên Đình Hiếu không kiếm có gây sự với Việt nữa, chắc hẳn ta còn e ngại thầy Bách. Tuần đầu tiên trong đợt quốc phòng trôi dần tới cuối trong yên bình. Theo quy định thì vào hai ngày thứ bảy và chủ nhật, sinh viên được cho quay trở về (phòng trọ) của mình, đến đầu tuần sau phải có mặt để học. Phần lớn sinh viên trong đại đội anh đều trở về, ngoại trừ bốn năm người ở lại, trong đó có anh. Về phòng trọ anh cũng không có gì để làm, thời thì ở lại chuyên tâm luyện võ còn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 20: Xem lén, học trộm

Thời gian trôi qua nhanh chóng, thấm thoát Quốc Việt đã học quốc phòng được ba tuần. Trong khoảng thời gian này, Đình Hiếu luôn tìm cách chơi xỏ anh nhưng anh vẫn chẳng gặp vấn đề xấu gì. Thậm chí một vài lần anh chơi ngược lại hẳn khiến hẳn ta tức đến bẽ phôi mà không làm gì được.

Vụ việc giữa anh và Thu Ngọc rốt cuộc cũng đã được giải quyết ổn thỏa. Ngọc dường như đã không giận anh nữa. Anh thử bắt chuyện và cô ấy đã đáp lại, dù rằng vẫn còn hơi lạnh lùng. Công lớn nhờ vào những lời khuyên giải của Hằng.

Có một điều đặc biệt nữa là mấy hôm nay ánh mắt Hằng nhìn anh có đôi chút khác lạ mà anh không hiểu. Có thể do anh là nam giới nên không thể hiểu được tâm lý của phụ nữ; hoặc cũng có thể do anh quá chú tâm vào luyện công nên chẳng nhận ra.

Nhắc đến tu luyện võ công thì anh mãi mê với việc tập luyện võ thuật, gần như anh không còn thời gian chú ý đến những trò quậy phá linh tinh của đám Đình Hiếu nữa. Anh chuyên tâm học các chiêu thức mới, đồng thời liên tục ôn luyện các chiêu thức cũ. Ngày nối tiếp ngày trôi qua, võ công của anh cũng

ngày một tiến bộ trông thấy, trình độ đã đạt một bước tiến dài. Chân khí trong người anh càng ngày càng mạnh hơn. Ban đầu từ một tia chân khí mong manh, yếu ớt, giờ nó đã phát triển thành luồng chân khí di chuyển trong kinh mạch một cách nhanh chóng. Đây là một điều kỳ lạ, bởi chẳng mấy người ở độ tuổi của anh có sự tiến bộ thần tốc như vậy.

Anh cảm thấy khoẻ khoắn hơn nhiều, thân thể tràn trề sinh lực. Đi đứng nhanh nhẹn hơn hẳn, làm việc nặng gì cũng thấy nhẹ nhàng hơn, ít tốn sức hơn so với trước đây. Kết quả thu được thật đáng ngạc nhiên. Chính vì vậy anh càng quyết tâm luyện thành bộ thần công này.

Hôm nay là ngày thứ sáu của tuần thứ ba, buổi chiều như thường lệ, anh ngồi luyện công ở khoảng đất trống nọ. Trong khi anh đang tập trung tu luyện thì ở cách chỗ anh không xa vang lên hai ba tiếng sột soạt làm anh giật mình tỉnh lại. Anh mới bắt đầu luyện, vẫn chưa thể đạt tới cảnh giới ta vật đều quên, chỉ có các cao thủ tuyệt đỉnh mới đạt cảnh giới hình ảnh đi vào mắt mà không thấy, âm vào tai mà không nghe.

“Có tiếng động gì kỳ lạ ở đó thế nhỉ, thú vật à?” Quốc Việt bỗng nghe thấy âm thanh “xoạt xoạt” sau nơi có cây cối rậm rạp che khuất. Anh cho rằng chỉ do mấy con thú nhỏ tạo ra nên định qua bắt chơi cho vui.

Anh nhón chân nhẹ nhàng đi tới, tự nhủ không phải là thứ gì đáng sợ. Anh đi tới trước từng bước một, người hơi cúi thấp, cuối cùng chọn một chỗ ngồi xuống và vén mấy tán cây che trước mặt sang một bên.

Không giống như anh nghĩ, ở phía trước mặt, anh thấy thầy Bách đang tập võ cùng với một thanh niên chừng hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi. Anh ta đứng quan sát thầy Bách đi quyền, hình như là hồ quyền hay long quyền gì đấy. Anh nghĩ thế vì anh trông thấy các ngón tay của thầy co lại tạo thành trảo. Thầy vừa thể hiện vừa nói:

- Cậu phải quan sát cho thật kỹ đoạn tôi sắp thực hiện đây.

Quốc Việt nghĩ thầm: “Thầy Bách đang bận truyền võ cho người thanh niên kia, mình không nên xem, không lịch sự chút nào, hơn nữa bị thầy phát hiện là xong đời.” Anh xoay người lại định bỏ đi.

- Hây!

Thầy Trần Bách đã bắt đầu đánh quyền. Quyền đi dũng mãnh, phát ra tiếng gió vu vu.

Phàm là con người, cái gì càng lạ thì càng muốn biết, càng muốn tìm hiểu. Bản tính tò mò của Quốc Việt bùng lên mãnh liệt, không sao kiềm chế được. Anh bèn lù lại một chút, và núp mình sau thân cây to cách vị trí thầy Bách một khoảng khá là an toàn, trong lòng tự nhủ: “Thôi, quay lại, thầy và anh lính kia đều đang rất tập trung, không chú ý đến xung quanh, chẳng thể phát hiện ra mình nấp ở đây, dù có nhìn một chút cũng chẳng sao, đến khi thầy thực hiện xong mình sẽ rời đi ngay lập tức.”

Anh quan sát được một lát thì to ra rất ngạc nhiên. Khoảng cách này đối với thị lực và thính lực của anh thì không thành vấn đề, đứng tại đây nhưng vẫn có thể thấy hết tất cả mọi động tác. Những chiêu thầy Bách đánh quá thật lợi hại. Anh tập võ công bao lâu nay, cũng có một chút kiến thức, trong lòng âm thầm thần phục. Anh nấp phía sau thân cây xem lên, bất giác quên cả việc phải nhanh chóng rời đi.

Thầy Bách đã đi quyền xong, thầy đưa tay lên trán lau mồ hôi, hơi thở thì gấp gáp. Anh đứng ở xa không hiểu tại sao mới chỉ thế mà thầy đã mệt, tuổi thầy hình như đâu quá lớn.

Thầy Bách trừng mắt quát người thanh niên.

- Cậu đi lại cho tôi xem, đoạn này tôi đã thực hiện rất nhiều lần rồi, cậu mà còn làm sai nữa thì sẽ biết tay tôi.

- Vâng thưa thủ trưởng.

Người thanh niên trả lời, sau đó anh ta bắt đầu diễn lại những động tác thầy Bách đã làm.

Nhìn anh lính kia đánh quyền, Quốc Việt chép miệng tiếc nuối: “Ái chà! Có nhiều động tác cực kỳ khó, anh ta làm không chuẩn rồi, mà nó khó thật, chà trách thầy lại mệt như thế.” Thầy Trần Bách đứng quan sát anh ta một lúc, lắc đầu, thầy vội ngăn lại:

- Được rồi, được rồi, cậu dừng lại đi, cậu vẫn làm sai quá nhiều.

Quốc Việt cũng lắc đầu ngán ngẩm. Tuy rằng anh từ nhỏ vốn có trí nhớ cực tốt, nhưng chẳng thể nhớ nổi một phần ba, thật không biết đây là loại môn công phu gì mà rắc rối, phức tạp như vậy.

Thầy Bách tìm cách hướng dẫn cho anh lính. Thầy thấy vẻ mặt méo xệch của anh lính thì đi tới đập tay lên vai anh ta, cười nói:

- Không cần phải buồn bực thế, bài quyền Ưng trảo này đâu dễ luyện như cậu nghĩ. Cậu mới bắt đầu tập, lúng túng là đương nhiên. Cái tên thể hiện tính chất của quyền pháp, nhanh nhẹn, mạnh mẽ và hiểm độc. Cậu mới chỉ làm được nhanh, còn uy lực chưa đủ mạnh, độ hiểm độc thì càng không có.

Anh lính hỏi:

- Nhưng mà thủ trưởng, khi nãy em đã làm đúng như trong sách rồi, tại sao em không thể làm tiếp những động tác sau được?

- Hừ, bộ quyền này cậu muốn là luyện thành hả? Phải tốn rất nhiều thời gian lẫn công sức bản thân, nếu đánh sai một lỗi dù nhỏ cũng ảnh hưởng đến các

bước tiếp theo, thế khi này cậu thực hiện có sai sót nên chưa thể chuyển sang thế sau được, đúng thì làm phải thế này...

Thầy Trần Bách đi tới cầm lấy cổ tay của người thanh niên bẻ gấp xuống một chút, kéo khuỷa tay của anh ta hơi co lại.

- Ngón tay cong lại, chân trái thấp xuống nữa.

Thầy Trần Bách đề lên vai người thanh niên, buộc anh ta phải hạ thân người khiến anh ta đau đốn mím môi, tư thế này quả quá khó làm, phải tập đi tập lại thường xuyên thì mới thành. Thầy Trần Bách nghiêm mặt lại, ra lệnh:

- Nào, cậu đứng dậy tập lại động tác đó cho tôi, phải tập thật chính xác, khi nào cậu chưa tập đúng thì vẫn không thể đi tiếp được.

- Vâng thưa thủ trưởng.

Người thanh niên theo thói quen trong quân đội đáp.

Quốc Việt thấy được thái độ hiện tại của thầy Bách thì lo lắng trong lòng: “Nên rời khỏi đây thôi, nếu còn nấp đây lâu, chắc chắn sẽ bị phát hiện, lúc đó thì...” Anh bèn nhẹ nhàng xoay người rời đi. Theo suy đoán của anh, chiều nào thầy cũng ra đây, vẫn có thể quay lại đây nữa cơ mà, cơ hội còn nhiều, vội vàng sẽ hỏng việc. Nghĩ thế anh bèn rón rén đi ngược lại chỗ khoảng đất của mình.

Anh vừa ngồi xuống luyện không được bao lâu thì bất chợt có một vật màu trắng đục rớt từ trên trời xuống chân làm anh nhảy vội qua một bên tránh né. Anh tò mò cầm lên xem thử đó là cái gì, tức thì giật bản mình. Vật đó chính là bản sao chép Ứng Trảo quyền của anh lính kia, không hiểu vì sao mà nó có thể tới chỗ anh được. Một cơn gió mạnh thổi ngang qua lay động cây cối kêu xào xạc. Hóa ra hôm nay trên núi bỗng nhiên có gió lớn thổi, anh lính nọ lại để quyển sách ghi Ứng Trảo quyền trên một hòn đá mà không có vật nặng gì đè lên nên nó bị thổi bay cái vèo. Nó bay mãi rồi không ngờ rơi ngay xuống dưới chân Việt.

Việt hoảng hốt nghĩ rằng khi thầy Bách đi tìm nó, phát hiện anh đang ở sát ngay nơi tập quyền của thầy, hơn nữa quyển sách đặt bên cạnh, rất dễ nghi ngờ anh xem lén, hoảng sợ, anh bèn cất nó dưới một hòn đá, rồi giả vờ đứng dậy chạy bộ vài vòng. Quả nhiên, chẳng bao lâu sau, thầy Bách tới, thầy vẫy anh lại hỏi:

- Việt, vừa nãy gió to quá, thổi bay mất quyển sách của thầy, em có thấy quyển nào không?

Dù trong lòng Quốc Việt rất lo lắng, hơi thở dồn dập nhưng nhờ cái có đang chạy nên thầy không để ý. Anh trả lời:

- Dạ không ạ, em tập thể dục này giờ ở đây mà không thấy có gì cả ạ.

- Vậy à, quyển sách có thể bay đi đâu được nhỉ.

Thầy khẽ thở dài, cùng lúc đó, anh lính đi tới và lắc đầu nói:

- Dạ em đã tìm khắp nơi rồi nhưng vẫn không thấy nó đâu cả.

Quốc Việt chen vào:

- Thế quyển sách hình dạng ra sao ạ, em giúp thầy tìm nó.

Thầy khoát tay bảo:

- Thôi khỏi tìm nữa cho mất công, chắc gió mạnh quá cuốn nó bay đi đến chỗ nào đấy rồi, thôi, em cứ tiếp tục tập thể dục đi.

Quốc Việt chờ mỗi câu này nên gật đầu ngay tấp lự:

- Vâng ạ! Dạ em chào thầy em đi.

- Ừ!

Anh nhân cơ hội chạy trốn luôn, chạy ra tới chỗ sân bóng thì mấy thằng bạn anh trông thấy anh từ trong phía cây cối rậm rạp ra, vừa đi vừa ngoảnh đầu lại, tức thì thằng Hùng gọi to:

- Này Việt, mày đang làm gì ở đó mà lén lút vậy hả?

Việt nghe thế giật mình, vội vàng chạy tới, cố tỏ ra bình tĩnh, trả lời thằng bạn:

- Tao vừa đi vệ sinh xong thì đi ra ngoài này, mày kêu la thế làm cái quái gì?

Tức thì Hùng và mấy đứa kia ôm bụng cười lớn đầy khoái trá. Việt vội liếc mắt nhanh về sau lưng, không thấy có thầy đứng lân cận đây thì khẽ thở phào, may mắn thầy không nghe câu hét của thằng bạn. Mấy phút sau, Hùng dứt con, vỗ vai anh nói:

- Ha ha ha! Thôi, không cười nữa, giờ mày đá banh với bọn tao cho vui. Đội tao đang thiếu người này, thằng kia nó bỏ cuộc giữa chừng rồi.

Việt nghĩ thầm trong bụng: “giờ thầy vừa bị mất quyền sách, nếu mình còn quanh quẩn gần đây chắc chắn không tránh khỏi bị thầy nghi ngờ, chỉ bằng tham gia đá banh cùng bọn thằng Hùng thì hay hơn.” Nghĩ vậy, anh gạt đầu đồng ý:

- Mày đưa mày đứng ở sân đợi tao khởi động chút đã, chưa có gì mà nhảy vào đá ngay thì có ngày chấn thương.
- Ủ, nhanh lên nhá.

Quốc Việt đứng ngoài đường biên làm mấy quả loa động tác rồi nhanh chóng gỡ luôn mấy cục tạ đeo chân ra. Nếu cứ mang trên chân thì lỡ có người khác đá vào ống quyển thì chẳng phải là hại người hạn mình sao. Sau đó, anh để chúng cạnh tảng đá rồi chạy ra sân.

Vì có nhiều người muốn đá nên chia làm ba đội, mỗi đội sáu người. Đội nào để lọt lưới một trái thôi là phải ra để cho đội kia vào thay. Nhóm ba tên Hiếu Trường Tân cũng tham gia, và đội của chúng đang chuẩn bị đá với đội anh. Ánh mắt chúng nhìn anh với vẻ hằn học, xem ra chúng sắp sửa ra chân chặt chém anh đây. “Không biết mình gỡ tạ ra là đúng hay sai nữa?” Việt nghĩ bụng.

Hùng vỗ vai anh và hỏi:

- Mày thường đá ở vị trí nào?

Anh đáp:

- Vị trí nào tao cũng được chơi được, bọn mày còn thiếu vị trí nào tao bù vào đó.

Tiến cười đáp:

- Không thiếu chỗ nào cả, mày thích chơi vị trí nào thì cứ chọn.

Việt ngẫm nghĩ giây lát rồi trả lời:

- Vậy tao đá kiểu tự do, tấn công kiêm luôn phòng thủ. Thế nào?
- Thế cũng được, chỉ sợ mày không có sức thôi.
- Túng đó đã là gì, mày khỏi lo.
- Tốt, đá thôi.

Hùng vỗ tay ra hiệu trận đấu có thể bắt đầu. Hai đội sắp xếp lại đội hình và đưa người lên giao bóng. Người giao bóng đội bên kia là Đình Hiếu, hẳn ta đá vị trí tiền đạo.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 21: Bắt tên chộp giật

Đình Hiếu nhận bóng từ cầu thủ kia. Hắn chuyển ngược về cho tiền vệ phía dưới. Từ đó, đội đối phương phát động tấn công. Bóng bật qua bốn người rồi tới chân Đình Hiếu. Có bóng trong chân, Hiếu ý mình có kỹ thuật tốt một mình hẳn dẫn bóng tới khung thành của đội Việt. Hùng chắn trước mặt hắn. Hắn cười khẩy:

- Muốn ngăn cản tao sao? Đừng hòng!

Hắn đảo chân lách qua Hùng một cách dễ dàng và chạy tiếp tới trước. Đội Việt đã về kịp, chỉ còn mỗi anh còn cách một đoạn khá xa. Hàng thủ dàn ra cản lối Đình Hiếu. Những cầu thủ khác trong đội Đình Hiếu liên tục hối thúc hắn ta:

- Hiếu, mau chuyển về kéo mất bóng đấy.

Hiếu lắc đầu, nói lớn đáp lại:

- Yên tâm, tao sẽ qua hết.

Sự kiêu ngạo quá mức đó đã khiến hắn trả giá. Tuy Đình Hiếu là tiền đạo giỏi nhưng hắn có thể dắt bóng qua được hết người bên đội anh là hết cỡ. Toàn đứng chắn trước mặt Hiếu, thọc chân rất nhanh vào giữa hai chân hắn ta đoạt bóng mà không phạm lỗi.

Toàn có bóng rọi tạt ngay sang cánh cho Việt, một đờc chọc khe tuyệt hảo. Lúc này Việt đứng ở vị trí thuận lợi hơn cả, trước mặt anh là khoảng trống lớn. Hai hậu vệ của đối phương đều lơ lửng, để Việt sống, một mình anh chạy băng băng xuống.

Bấy giờ hiệu quả của bao nhiêu ngày tu tập võ thuật mới lộ ra. Hai chân anh rất khỏe nhờ thành quả luyện “võ lực”, như có gấn lò xo ở dưới, lại có thêm chân khí trong người phụ trợ, tốc độ chạy rất nhanh, dần dần bỏ xa hai hậu vệ phía sau.

Khi anh còn cách khung thành tám mét, một mình đối mặt với thủ môn, anh vùng chân sút mạnh. Quả bóng bay đi rất mạnh và vọt thẳng.. lên trời. Một cú bắn chìm cực đẹp. Cả đám há hốc miệng kinh ngạc không tin nổi vào mắt mình. Mấy giây sau thì đội bên kia ôm bụng cười lớn. Đình Hiếu là thằng to mồm nhất. Hắn ta chế giễu anh:

- Ha ha ha! Gàn thế mà cũng sút lên trời, đúng là thiên tài.

Còn Hùng và Tiến thì thay nhau than thở:

- Việt ơi là Việt, tao phục mày rồi đây.

Việt xấu hổ, gãi đầu gãi tai chống chế:

- Tại tao chạy nhanh quá, không kịp khống chế bóng thôi.

Thằng Trường được thể lấn tới:

- Đá dở thì nhận đi cho rồi, còn bày đặt lý do lý trấu.

Việt chẳng thèm đôi co với tên đó làm gì tổn sức. Anh chạy về phần sân của mình. Tỷ số sau cú sút “thần sầu” của anh vẫn là không đều.

Phe bên kia lại có bóng. Họ đá cực giỏi, dâng lên tấn công dồn dập, liên tiếp hai ba lần uy hiếp khung thành phe anh. Cũng may nhờ thủ môn đội anh chơi hay xuất thần, đều cản phá được hết khiến cho đối phương tỏ vẻ hậm hực, chán nản. Phe anh cũng đáp trả bằng một cú sút dội xà ngang của Hùng.

Đến lượt thủ môn của đội kia phát bóng lên. Một thằng tiền đạo đón bóng bằng ngực rất điệu nghệ. Cậu ta nghiêng người sang trái, chạm chích nhẹ vào giữa trái bóng vượt qua Vinh. Sau đó cậu ta chuyển sang cho Trường. Đáng tiếc, ý đồ của cậu ta đã bị Việt bắt bài. Bóng còn cách Trường không đầy nửa mét thì Việt cắt ngang. Trường giận quá văng tục. Sau khi đoạt bóng ngay trước mũi Trường, anh lao nhanh về trước. Đình Hiếu cũng nhanh không kém, hắn chạy tới đứng chặn trước mặt anh.

Lần này Hiếu quyết không cho anh sống xuống như lần trước. Hắn ta hạ thấp thân người, quét chân sang ngang chặn bước tiến của anh. Nghe một tiếng bộp nhỏ, chân hắn đá trúng ống quyển của anh. Chân Việt bấy lâu nay thường xuyên đá vào bao cát, thân cây nên trở nên rắn chắc, cứng cáp hơn trước nhiều. Đình Hiếu đau đớn đến nhăn mặt nhăn mày, chỉ là hắn vẫn không kêu la tiếng nào.

Việt ngậm vận chân khí, mượn trái bóng làm vật trung gian, huých mạnh vai và chân về trước, hất hắn ta ngã chổng kên. Đình Hiếu bật dậy gần như ngay lập tức, chỉ là vừa trở dậy thì mặt mày choáng váng do máu lên đầu không kịp nên lại ngã bịch xuống. Hắn ngẩng đầu lên định đứng dậy lần nữa để cản anh thì phát hiện vô ích vì anh đã ở tít đằng xa. Hắn tức tối, miệng lẩm bẩm chửi rủa.

Giống với lúc trước, không ai cản nổi, một mình anh đột phá về phía khung thành đối phương. Thủ môn đối phương biết được điểm yếu của anh nên nhanh chóng áp sát. Quốc Việt vùng chân phải. Anh chàng thủ môn cứ tưởng rằng bốn cữ soạn lại, thủ thế sẵn sàng đỡ bóng. Nào ngờ cú vùng chân chỉ là đòn gió, chân trái mới là thật sự. Chân trái Việt chạm nhẹ vào trái bóng. Bóng được tiếp thêm lực, chọt đổi hướng, lọt qua háng cậu thủ môn. Cậu ta ngớ người, anh chớp thời cơ chạy vọt lên, sút bóng bay vèo về phía cầu môn. Tỷ số là 1 - 0, đội của Đình Hiếu đã bị đưa ra hàng ghế khán giả. Thua trận, Trường hậm hực rời sân, không ngừng lẩm bẩm:

- Khốn thật, không ngờ hắn có chiêu độc như vậy.

Chính bản thân Việt cũng bất ngờ. Chiêu vừa rồi anh sử dụng là lấy từ một chiêu cước trong bài Ưng quyền của thầy Bách dạy cho anh lính nọ. Lần đầu tiên sử dụng, chính anh không tin mình có thể thành công.

Trận bóng giữa đội anh và đội kia kéo dài rất lâu những bốn mươi lăm phút, nên khi nó kết thúc thì cũng nghỉ luôn, không đá nữa. Anh đội bạn kia rời đi gần hết rồi anh mới chạy tới lấy hai bộ tạ chân và quyển sách kia rồi mới chạy bộ về.

Về tới phòng, nhân lúc không có ai, anh vội vàng lôi ba lô ra và cất quyển sách vào tận đáy của ba lô. Anh cũng biết rằng, ăn cắp bí mật của người khác nhưng sự si vô đã lấn át lý tính trong đầu anh. Anh nghĩ rằng đầu sao đây là bản sao chép, thầy vẫn có thể làm cái khác. Thầy sẽ không quan trọng hóa nó lên.

Đến tối...

Mai và mốt là hai ngày cuối tuần, anh định sẽ ở lại để tiếp tục xem thầy Bách dạy võ cho anh lính kia. Anh ham mê võ công quá, cứ chăm chăm vào học nó nên không thể phân biệt việc học lên võ công này là đúng hay sai nữa rồi.

Thấm thoát một ngày nữa lại trôi qua.

Ngày hôm sau (tức là thứ bảy), Quốc Việt mang theo quyển sách võ thuật có được ở trường quân sự chạy ra bờ sông. anh nóng lòng muốn xem bên

trong nó ghi cái gì. Trước đó vì lo sợ bị thầy phát hiện nên không dám lấy ra đọc.

Anh thấy có những đường chỉ mảnh màu xanh lam chạy khắp nơi trong hình vẽ người đàn ông trên giấy mà ngạc nhiên nghĩ thầm: “Ái chà! Không ngờ có cả hướng dẫn phân vận kinh nữa này, thảo nào nó được thầy xem trọng như vậy.”

Anh cảm quyền sách lật tới lật lui mà vẫn không tìm thấy phần luyện khí nằm đâu cả, không có thì tập như thế nào đây. Nghĩ một hồi thì anh tự nhủ: “Kệ, bỏ qua nó, luyện quyền trước đã.” Và rồi mỗi buổi chiều, anh đều nấp sau cây xem lên hai thầy trò thầy Bách tập luyện, ghi nhớ hết mọi lời thầy chỉ dẫn cho anh lĩnh, sau đó nhân những lúc không có ai, anh lại đem mấy điều nghe được đó ra tập theo, thế là trong thời gian một ngày rưỡi, anh đã hiểu được Ứng Quyền hai, ba phần.

Đến ngày chủ nhật, anh quyết định trở về phòng trọ. Anh cần mua thêm vài thứ thiết yếu, cả cái tạ để tập cũng cần nâng khối lượng, rồi công cụ hỗ trợ cho luyện võ cũng cần được mua thêm. Chúng đã gần hết rồi. Khi anh về đến phòng thì thấy cửa khóa kín bung, vậy là Quang Bình không về phòng mà ở trên núi luôn rồi, còn ông anh Thành Nhân đi làm xuyên đêm. May sao anh có đem theo chìa khóa. Anh mở cửa vào phòng và cất kỹ quyển sách nọ vào cùng chỗ với quyển bí kíp Thuần Dương Công. Anh đã đọc đi đọc lại đến mức thuộc nó nằm lòng rồi nên không cần mỗi lần luyện tập là phải dở ra xem nữa. Cất đặt đồ đạc xong xuôi đâu đó rồi, anh lại trở ra đường mua những thứ đã định sẵn từ trước.

Anh đi lững thững trên đường. Tiếng ống pô nổ, tiếng còi kêu liên hồi cộng âm ỹ với đám bụi bay mù và mùi khói xả từ các loại xe khiến anh có chút ngột ngạt. Anh đã nhập vào nhịp sống thành phố đã hai tháng tháng rồi nhưng đôi khi vẫn cảm thấy không quen, thậm chí là khó chịu.

- Cướp! Cướp! Ai bắt giùm tôi tên cướp với!

Anh đang đi bỗng nghe tiếng hét từ sau lưng vọng tới tiếng la hét của một cô gái. Anh quay lại thì thấy một tên thanh niên mũ trùm kín đầu, mặc áo màu xanh, hai tay ôm túi gì đấy đang chạy rất nhanh hướng về phía hắn, hắn là cô gái đã bị tên này giật đồ. Giờ đang là buổi trưa, chả trách tên trộm cả gan ăn cướp giữa ban ngày.

Quốc Việt vốn đang buồn bực trong lòng thì nghe được âm thanh không mấy hay ho đó, không khỏi nhui mày. Anh bèn đứng lại xem, lại thấy gã đó chạy hướng về phía mình. Gã rút ra một con dao găm sáng loáng, miệng văng tục hăm dọa:

- Mau tránh ra thằng nhóc con, nếu không muốn chết thì mau tránh ra.

Quốc Việt biết điều tránh sang một bên tỏ ý nhường đường. Tới khi gã đó chạy ngang qua anh, chợt anh giơ chân trái vào giữa hai chân gã ta khều một phát làm gã ngã sấp mặt xuống đất. Con dao và cái túi tuột khỏi tay, Quốc Việt nhanh chóng đá văng chúng ra hai nơi. Tên cướp chồm dậy ngay lập tức, quay lại tức giận vung tay đâm thẳng vào anh, đồng thời quát lớn:

- Thằng ranh con, mày dám chơi ông hả!

Quốc Việt né sang bên rồi trả lại má phải của gã một cú trời giáng. Gã đó loạng choạng lùi lại, khoe miệng đã chảy máu. Một chú răng tiền vệ đã ra đi không trở lại. Thời gian luyện tập vừa qua, võ công Việt tập luyện có sự tiến bộ rất khá, sức lực của cú đâm đã mạnh hơn trước nhiều. Tên cướp ăn phải đâm tóe đom đóm, tức tới quát lớn:

- M* mày, chết đi.

Gã nhấc con dao găm dưới đất lên đâm tới bụng Quốc Việt. Quốc Việt phản ứng rất nhanh tránh được. Gã kia chiếm được lợi thế, đâm liên mấy cái nữa, đáng tiếc anh đều né được.

- Dám múa dao hả.

Anh chụp lấy cổ tay cầm dao của tên cướp, sau đó đâm mạnh vào má trái của hắn cho cân. Hàm răng trên xuất hiện lỗ hồng mới. Nhân lúc đối phương vẫn còn choáng váng, anh đập vào bụng hắn làm hắn ngã lăn quay ra. Hắn ta nằm ôm bụng quằn quại rên rĩ. Anh cũng không đánh thêm nữa, chỉ nói:

- Thằng khốn! Dám dọa giết tao, chết đi. Cái gì! Còn dám lườm tao hả! Muốn ăn đòn nữa phải không! Cút!

Gã ăn cướp gượng đứng dậy, hắn nhìn anh chằm chằm, tròn mắt đục ngầu. Hắn gằn giọng:

- Thằng ch* chết, mày liệu hồn, chuyện này chưa xong đâu, tao sẽ nhớ ngày hôm nay.

Hết lời hắn dông thẳng, Quốc Việt nói vọng theo:

- Tao nhớ mặt kém lắm, đến lúc đấy mày nhớ quay lại nhắc tao.

Gã kia đã ở xa, miệng lẩm bẩm gì đấy anh không rõ lắm, nhưng chắc chắn chẳng tốt đẹp gì.

Anh cầm cái túi lên và hô lớn:

- Ai vừa bị cướp đồ lại nhận đây?

Anh hỏi mấy lần thì có tiếng cô gái đáp lại. Cô ấy hót hơ hót hải chạy tới nói:

- Chị là người vừa bị cướp đây. Em cho chị xin lại.

Cô gái khoảng chừng hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, hơi thở dồn dập vì mệt mỏi sau khi chạy một đoạn đường dài. Quốc Việt quan sát vẻ mặt của cô gái rồi hỏi:

- Đồ vừa bị cướp của chị trông như thế nào?

Anh đã giấu cái túi sau lưng. Cô gái dù bức bối nhưng cũng hiểu ý của anh là gì. Cô hít sâu một hơi lấy lại sức, rồi trả lời:

- Đó là cái túi màu hồng phấn, hiệu Gucci, bên trong có ví tiền, giấy tờ tùy thân, chìa khóa và một điện thoại di động Samsung Galaxy S4.

Việt thấy cô gái có thể miêu tả một cách chính xác cái túi và cả đồ bên trong nữa, xác định đây chính là chủ nhân thực sự, anh đưa túi ra:

- Của chị đây, chị thông cảm, em phải xác minh đúng chủ mới đưa.

Cô gái gật đầu:

- Không sao, chị hiểu mà.

- Chị kiểm tra xem có bị thiếu gì không?

- Ủ! Xem nào! Không thiếu gì cả em à. Cảm ơn em nhiều lắm.

- Dạ không có gì, em đi đây.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 22: Đợt quốc phòng kết thúc

Nói xong Quốc Việt xoay người bỏ đi luôn. Cô gái chỉ kịp gọi: “này em...” thì anh ở xa tít rồi. Cô ấy cười cười, nghĩ thầm cậu bé đó tốt thật.

Nếu anh nghe được lời khen, chắc hẳn sẽ ôm bụng cười lớn. Nếu không phải tên trộm đó dùng dao dọa thì anh đã lơ cho hắn qua rồi, đằng này... Anh bây giờ đang tiếc nuối may cho thằng cướp đó, anh đang đeo tạ nặng dưới chân, không thì hẳn ta đã ăn thêm mấy đập nữa rồi. Nhưng dù gì đập được một thằng, tâm lý bức bối trong người cũng xả ra hết, anh quên luôn việc tốt vừa làm, lại tiếp tục đi tìm tiệm thuốc bắc để mua các nguyên liệu để tổng hợp những loại thuốc bổ trợ ghi trong bí kíp. Có một vài vị thuốc thuộc vào hàng hiếm nên anh phải mất thời gian khá lâu mới thu thập đầy đủ chúng.

Sau khi đã mua xong hết các thứ cần thiết, anh đem về phòng trọ nhét chúng dưới gầm giường, sau đó chạy ra biển luyện tập. Anh chạy bộ dọc theo bờ biển. Bãi cát trắng giờ đã không thể gây khó khăn cho anh được nữa. Trái ngược với buổi đầu tiên bước đi nhọc nhằn; dấu chân để lại trên cát nay chỉ sâu chưa tới một phân. Anh tiến bộ một cách thần tốc, làm được những điều mà anh chưa bao giờ dám nghĩ tới trước đây.

Xong việc luyện công rồi, anh tiếp tục mua vật dụng để tăng cường độ luyện tập. Khi anh quay trở về phòng trọ thì thấy Thành Nhân đã ở phòng. Bất chợt Việt có cảm giác anh ta giống như ma quỷ vậy, thoát ẩn thoát hiện. Anh không biết anh ta làm công việc gì mà lịch làm việc quái dị như thế. Thành Nhân bắt gặp anh đi vào phòng thì hỏi:

- Chú mày về khi nào thế?

Việt hỏi lại:

- Sao anh biết em về?

- Thế cái xách túi nằm trên giường không phải của chú mày hả?

- A! Của em, ông anh tinh mắt thật!

- Sao chú mày không đợi hết đợt quốc phòng về luôn mà về vào cái tuần sắp kết thúc?

Việt cười cười:

- Em về để mua mấy thứ mang lên trên đây.

Anh thả túi xách trên vai xuống đất đánh rầm một cái, hiển nhiên đồ trong đấy chẳng nhẹ chút nào. Thành Nhân liếc mắt nhìn cái túi rồi nhìn tiếp dưới chân anh và nói:

- Về mua thêm tạ hả?

“Ông này là thầy bói hay sao mà đoán giỏi thế?” Việt ngạc nhiên:

- Sao anh biết?

- Trước anh đã từng làm như chú bây rồi, còn lạ gì nữa chứ.

- Thảo nào!

Việt ngồi xuống giường bắt đầu dọn dẹp đồ đạc để quay trở lên núi. Thành Nhân thấy thế, lắc đầu ngán ngẩm:

- Chú mày toàn làm kiểu ngược đời, thứ bảy hôm qua không về lại chọn chủ nhật.

- Em cũng muốn về lắm, nhưng vì bận một số việc nên sáng nay mới bắt xe về phòng.

- Chú mày đi gi luôn hả?

- Dạ không, khoảng sáu giờ tối em mới chạy lên.

Nhân chỉ vào mấy cái bọc của Việt dưới gầm giường hỏi:

- A, cái gì thế? Hơi giống cây khô.

- Mấy vị thuốc ấy mà. Em bị nóng gan, nên sắc thuốc uống chữa bệnh đấy mà.

Nhân ngạc nhiên, hỏi tiếp:

- Ô thế chú mày định sắc thuốc giờ luôn à?

Việt ngần tò te, đáp lại:

- Dạ vâng, mua về không sắc ngay thì em sợ không kịp.

- Này, thật ra chú mày có biết sắc thuốc không đấy? Một lần sắc thuốc tốn thời gian rất lâu, ít nhất cũng khoảng một tiếng đồng hồ.

- Cái này em biết mà.

Anh ta bật cười:

- Ha ha ha! Chú xem thử mấy giờ rồi.

Việt liếc nhìn đồng hồ đeo trên tay mới tá hỏa đã sáu giờ kém hai mươi rồi, giờ mà sắc thuốc chắc chắn sẽ đến trường quân sự trễ. Anh thở dài, vừa nhét túi nguyên liệu vào vali sắt vừa nói:

- Chết thật, em quên tính thời gian, thôi đành cắt tạm nó vào đây vậy, tuần sau về sắc thuốc, bỏ một tuần thuốc chắc không có vấn đề gì đâu.

- Chú mày bảo quản cho cẩn thận, đừng gây ảnh hưởng cho anh em trong phòng là được.

- Dạ vâng, em sẽ lưu ý.

Việt sau khi cất đặt xong xuôi thì vào phòng vệ sinh mở nước tắm để còn quay lại trường quân sự. Anh phải lên đây trước bảy giờ vì lúc đó sẽ họp đại đội điểm quân số như mọi ngày khác.

Tuần thứ tư của đợt quốc phòng lại bắt đầu...

Mấy ngày cuối cùng còn lại ở đây, ngoại trừ giờ học thì hoàn toàn rảnh rồi, anh gia tăng cường độ tập luyện lẫn không ngừng tu tập nội lực. Cứ thế, Thuận Dương Công mỗi lúc một tiến bộ, cho tới khi đợt quân sự kết thúc, anh đã tiến một bước rất dài. Chẳng qua, nói thì đơn giản thế chứ khi làm mới biết khó nhường nào. Mục tiêu vượt qua tầng thứ nhất xem ra còn khá lâu mới đạt được.

Ngoài ra, theo như lệ thường, vào cuối mỗi khóa quốc phòng, trường quân sự đều tổ chức bắn đạn thật và biểu diễn văn nghệ.

Về chuyện bắn đạn thật, mỗi đại đội sẽ phải cử ra một sinh viên có thành tích bắn đạt thật tốt nhất để thi đua với những sinh viên của các đại đội khác. Điểm của thành viên đại đội sán sán nhau nên đưa nào cũng hồi hộp và háo hức chờ đợi thầy chọn người đi bắn. Cảm giác được cầm súng thật bắn đạn thật không thể diễn tả bằng lời được. Cuối cùng thằng Tiến đã được thầy chọn làm người đại diện cho lớp. Mấy nam sinh còn lại đều chép miệng tiếc nuối. Riêng Việt thì anh chẳng quan tâm, không phải do kết quả trong kỳ thi bắn súng trường điện tử không tốt mà do... bắn quá kém.

Đến ngày thi, tất cả khóa tập trung ra trường súng, sinh viên được chọn bắn đạn thật từ từ tiến ra bãi theo sự hướng dẫn của các thầy. Sau đó chia họ thành từng tổ năm người thay phiên nhau lên bắn. Một người được bắn ba phát. Sau tiếng hô mạnh mẽ, dứt khoát của thầy phát khẩu lệnh, tiếng súng đánh thép vang lên đồng loạt. Một vài cô gái sợ hãi nhắm mắt, bịt tai lại.

Tổ này xong, tổ kia lên. Viên đạn xẹt qua đường núi đất vàng xuyên thấu bia cách đó cả trăm mét. Bụi và khói súng bay mù mịt.

Chẳng biết do súng gặp vấn đề hay Tiến run quá mà bắn ba phát, phát nào cũng về “mơ”. Lúc Tiến đi xuống, bạn bè trong lớp cười vang khiến cậu ta xấu hổ, chẳng nói năng gì được. Cười không hẳn là mỉa mai mà phần lớn cười khoái chí khi thấy cậu ta bắn trật lất thôi.

Chuyện đạn thật kết thúc thì đến chuyện thứ hai, văn nghệ tập thể chia tay khóa học. Từng đại đội phải tìm một bài biểu diễn tập thể trước trường xem như lễ chia tay. Đây đúng là đã làm khó cho tên Đinh Hiếu. Hắn ta chả biết nghĩ ra làm cái gì cho tốt, cuối cùng sau hồi lâu suy đi tính lại, quyết định biểu diễn bài quyền tập thể cho xong. Khi ý kiến này được đưa ra, lập tức nhận được sự đồng ý của hầu hết cả lớp, đặc biệt là nam sinh. Thăng nào cũng lười, nhắc đến luyện tập văn nghệ để trình diễn là chân tay uể oải, chán nản, mà bài quyền đây luôn tập vào sáng sớm, thuộc lòng cả rồi nên đều vỗ tay ủng hộ rào rào. Đại đội chỉ mất một ngày để duyệt, à, còn thiếu, tập cả những bài hát quân đội mà vẫn thường hát khi một khóa quốc phòng kết thúc nữa chứ.

Sáng sớm, mới năm rưỡi, toàn bộ sinh viên của khóa học quốc phòng đã phải tập trung trước khán đài. Từng đại đội lên biểu diễn, buồn cười là toàn bộ các đại đội đều múa quyền. Lãnh đạo nhà trường quân sự đứng trên khán đài xem và chấm điểm. Cuối cùng hiệu trưởng tuyên bố đợt quân sự kết thúc thành công tốt đẹp.

...

Quốc Việt về phòng trọ thì trời đã chuyển sang buổi chiều. Anh đi vào phòng, cười lớn:

- Há há há! Cuối cùng cũng đã trở về với căn phòng quen thuộc của mình, há há há, vui quá.

Thành Nhân nhân cơ hội đội cho anh một gáo nước lạnh toát:

- Chú mày cười cái gì mà cười, chú mày học quốc phòng, hai anh em tao ở nhà vui vẻ hơn đây. Giờ chú mày về anh lại thấy chán rồi.

Anh thật hết chỗ nói, cười khan một tiếng xem như chào hai người rồi đến chỗ của hắn. Quang Bình đang chơi game nén cười nói:

- Này ông anh, tối nay làm bữa nhậu mừng thăng Việt trở về an toàn.

Thành Nhân làm ra vẻ giống như chưa từng nói ra câu vừa nãy, gật đầu đồng ý với đề nghị của Thăng:

- Ok, dù sao thăng Việt với chúng ta ở chung với nhau lâu rồi, phải làm cái gì đó chứ.

Việt bất chợt chen vào:

- Thế mới đúng, cứ định như thế đi, ông anh là bậc trên, ông anh hãy đãi hai thằng em này một châu bìa là chuyện nên làm.

Thành Nhân bật cười:

- Ha ha ha, anh thật bó tay với chú mày, khá đấy, chú mày chớp cơ hội tốt lắm, rất được.

Anh cũng cười theo, nhân lúc này phải đòi lại chút lợi ích.

- À mà ông anh, có một điều thằng em này rất thắc mắc, ông anh đi làm bên ngoài giàu có thế, tại sao không thuê nhà ở riêng cho sướng mà lại chấp nhận với điều kiện sinh hoạt như thế này?

Quang Bình tự nhiên hỏi Thành Nhân một câu không liên quan gì cả. Thành Nhân nhún vai trả lời:

- Vì anh thích thôi và cũng dễ phù hợp với công việc anh đang làm ấy mà.

Việt há hốc miệng kinh ngạc hỏi:

- Há, có cả loại công việc kiểu thế nữa sao?

- Sao lại không có, chú em chưa đi làm nên không biết đấy thôi. Anh cũng không rành tán nhảm với hai chú nữa, anh còn việc phải làm.

Nói xong Thành Nhân quay sang laptop của mình gõ liên tục lên bàn phím, tốc độ đánh cực kỳ nhanh. Quốc Việt và Quang Bình khi mới tới, bắt gặp kỹ năng sử dụng máy tính cực đỉnh của Thành Nhân, làm cho hai người đều khiếp sợ, cả hai còn tưởng anh ta là một hacker siêu cấp, còn đến bây giờ thì đã quen quá rồi. Những ngón nghề máy tính tuyệt đỉnh mà Việt biết đều học được từ anh ta.

Việt cũng không chú ý nữa, anh lo cất dọn đồ đạc từ ba lô ra, đồng thời dọn dẹp lại giường và bàn học của mình. Việt thấy Thành Nhân và Quang Bình cũng đều đang cảm cái lo làm việc riêng nên anh chủ động đi mua cơm hộp về cả ba cùng ăn. Ba người vừa ăn vừa trò chuyện rôm rả đến tận khuya mới ngủ. Đêm ấy Việt ngủ rất ngon, có lẽ một tháng tập quốc phòng cùng với những ngày tập luyện khắc nghiệt cũng khiến anh mệt mỏi.

Ngày hôm sau, Việt quay trở lại lịch học của trường. Bọn Đình Hiếu vì tức giận mấy vụ việc ở trường quân sự nên bọn chúng bàn nhau tìm kế hại anh. Hơn nữa, lúc trong lớp, anh lại ngồi gần Hằng để cảm ơn cô vì cô đã giúp anh giảng hòa với Thu Ngọc. Tên Trường thấy hai người cười đùa với nhau thì vô cùng tức tối. Tâm trạng của hắn ta đang rất nóng nảy. Hắn nói với hai thằng bạn:

- Hiếu, chúng ta bữa nào đẩy chặn đường đánh thẳng khốn đó một trận chứ nhỉ? Hắn bố lão quá!

Đình Hiếu nói:

- Mày nóng nảy quá, chẳng qua rất hợp ý tao, tao cũng nhịn không nổi hấn nữa rồi.

Tên Trường nghe Hiếu đồng ý, tức thì hai mắt sáng rực, cướp lời:

- Thế thì ngày mai hoặc ngày mốt đánh hấn luôn.

Đình Hiếu lắc đầu:

- Không, đừng sốt ruột, hai tuần nữa là thi, cứ nhằm ngày nào đấy có môn thi thì đánh hấn cho khỏi thi luôn.

Trong mắt hắn hiện lên vẻ nham hiểm. Tên Tân chen miệng vào:

- Cứ chọn môn thi nào nhiều chỉ nhất mà đánh, thế mới đã tay.

Hiếu cũng đồng ý:

- Đúng thế, vừa cho hắn một bài học nhớ đời vừa khiến hắn phải học lại, một mũi tên trúng hai đích.

Nói xong cả ba thằng cùng cười phá lên, nghĩ tới thảm cảnh của Việt, trong lòng bọn chúng cực kỳ sảng khoái.

Quốc Việt không hề biết rằng tai họa sắp giáng xuống đầu mình.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 23: Bánh bao

Theo kế hoạch của trường hai tuần nữa là thi giữa kỳ, Quốc Việt tích cực lên thư viện để đọc tài liệu.

Mấy ngày trước khi bắt đầu đợt thi giữa kỳ, anh lên thư viện để tìm sách về học. Trong các học phần thi Anh Văn là học phần anh học yếu nhất, dù đã tiến bộ rất nhiều so với hồi cấp ba. Tuy vậy, so với mặt bằng chung, trình độ của anh vẫn thấp hơn một hai bậc. Mà Anh Văn là môn thi đầu tiên, nên hôm nay anh chăm chỉ đến thư viện luyện thi.

Anh đang đi quanh khu vực ngoại ngữ, thì anh bỗng bắt gặp cô bé hoa khôi của lớp, cũng đang đi về phía này. Cô giống anh, đến đây để tìm tài liệu ôn tập.

Tìm anh bỗng nhiên đập bình bình như trống hội; thấy người đẹp, ai mà không có chút khác thường. Hơn nữa anh đã có nhiều lần “tiếp xúc” với Thu Ngọc, nên biết rất rõ sức quyến rũ chết người của cô. Trên lớp, trái ngược với hầu hết các sinh viên khác, anh khá trầm lặng; rất ít khi giao tiếp với bạn bè xung quanh, chỉ chơi với một vài thằng bạn ngồi gần. Nếu không có mấy vụ hiểu lầm nọ thì có lẽ cũng chẳng có biết đến anh, ngoại trừ Thu Ngọc còn có chút ấn tượng. Đáng tiếc toàn là ấn tượng xấu.

Từ sau mấy vụ việc hiểu lầm xảy ra, cô và Hằng rất hiếm khi gặp anh, trên lớp cũng chẳng nói với anh là bao. Khi cô thấy anh đang tìm tài liệu như cô thì chỉ cười xã giao một cái. Anh “ngây thơ” không biết, vẫn vô tư bắt chuyện:

- Chào Ngọc, bạn cũng đến đây tìm tài liệu à?

Vừa nói ra, anh lập tức muốn tự vả mình mấy cái vì tội nói ngu. Cô ấy đến đây không tìm tài liệu thì đi làm gì. Thu Ngọc đã quá quen với những chuyện như thế này rồi nên cô chỉ “ừ” một tiếng rồi tiếp tục tìm tài liệu mình cần. Một người đẹp như cô, không ai tới làm quen mới là kỳ lạ.

“Ài, khởi đầu thất bại” Việt thất vọng, bao hứng thú đều giảm xuống hết, muốn nói chuyện mà lại thành ra như thế thì đúng là thất bại. Kinh nghiệm nói chuyện với phụ nữ quá ít ỏi, không thể giúp gì được nên anh đành ngậm miệng, quay sang tìm sách. Sau hồi lâu tìm kiếm, anh đã có những loại sách mình cần. Anh liếc mắt sang Ngọc cạnh đấy thì thấy cô đang rướn người lên với lấy quyển sách trên cao.

Anh định sang giúp một tay để thể hiện ga-lăng với người đẹp một chút. Vừa bước được hai bước, bất ngờ Thu Ngọc dẫm hụt chân, ngã ngửa về sau.

Anh vội vàng vọt tới đỡ lấy cô luôn, chẳng qua không biết anh cố ý hay vô tình dang tay ra quá rộng, cô ngã luôn vào trong lòng anh. Hai tay anh theo quán tính gấp lại, thành ra chuyển sang tư thế ôm.

“Ái chà, thom quá, lại còn rất mềm mại nữa chứ!” Ôm người đẹp trong lòng, hít mùi hương trên cơ thể cô, anh không khỏi rung động, hồi hộp. Lý trí của anh mất sự kiểm soát, con dê già ẩn nấp trong người bấy lâu bỗng bùng lên, anh không tự chủ được ôm người đẹp chặt hơn một chút, mười ngón tay khẽ cử động co duỗi. Giữa lúc anh đang tận hưởng cảm giác sung sướng thì Ngọc hừ một tiếng bực bội và nói:

- Lâm, bạn có thể buông tay ra được rồi.”

Câu nói của cô cắt đứt mộng tưởng của Việt, đập anh rơi từ trên cành cây xuống mặt đất. Anh nhìn sang Ngọc thì khuôn mặt cô ửng đỏ bừng, mang theo chút tức giận. Anh ngạc nhiên, nghĩ bụng: “Có gì đâu nhỉ, mình chỉ ôm cô ấy cho khỏi ngã thôi mà, tức giận vì được mình ôm à?”

Việt từ từ cúi đầu xuống, anh mới giật mình. Thì ra, lúc thu tay lại, vô tình bàn tay của anh đặt trên bầu ngực đầy đặn của Ngọc. Đã thế, khi nãy anh lại càng xiết chặt thêm nữa chứ, chả trách cô ửng đỏ tức giận thế. Cô chưa tát mấy cái vì tội sàm sỡ là may mắn cho anh lắm rồi. Anh nhanh chóng thu tay lại, gỡ đầu gỡ tai, liên tục xin lỗi cô:

- Ô, xin lỗi, xin lỗi Ngọc rất nhiều, mình không cố ý.

Thực ra trong lòng anh hiện tại có chút gì xấu hổ nào đâu. Anh còn đang thầm cảm thấy quyết định luyện võ của anh quả thật đúng đắn. Nhờ khổ công luyện tập trong thời gian qua mới có phản ứng nhanh nhẹn như vậy và cũng có chút “lợi ích”. Nếu như Thu Ngọc mà biết được suy nghĩ của anh lúc này, chắc canh sẽ cho anh một cước tiêu luôn đời trai trẻ sau này hết mộng mơ. Thu Ngọc “hừ” một tiếng, không nói thêm gì cả. Quốc Việt cũng im luôn, anh biết nếu còn tiếp tục giải thích chỉ càng thêm rối. Anh bèn đổi sang chuyện khác. Anh hỏi cô:

- À, chân của bạn có sao không?

Thu Ngọc lườm anh một cái, dừng một chút rồi nói:

- Không sao cả, cảm ơn vì bạn đã giúp đỡ, mình đi trước.

Anh gật đầu thầm cười khỏ, xem ra cô ấy rất giận. Bị một người đàn ông mới quen bóp vếu của mình, phụ nữ ai mà không tức giận chứ. Anh cầm theo sách mà anh đã tìm thấy ra ngoài phòng đọc, kiếm một chỗ ngồi xuống.

Khi vào phòng, anh càng thêm buồn bực. Vì giai đoạn này là thi giữa kỳ nên cả phòng chật cứng người. Chỉ còn hai chỗ trống, mà một chỗ thì có một cô gái đang kéo ghế ra chuẩn bị ngồi. Cô gái đó không ai khác ngoài người anh vừa đắc tội, Thu Ngọc.

Hết chỗ, anh đành chọn chỗ đó thôi. Anh khẽ thở dài, tiến tới ngồi xuống bên cạnh Ngọc và bắt đầu giờ sách ra học. Một thằng nhân cơ hội định đổi chỗ sang ngồi bên này, vừa nhắc người lên muốn qua thì bất gặp Việt đã yên vị. Cậu ta cảm tức, gườm gườm nhìn anh một hồi. Thu Ngọc quay đầu qua nhìn anh, rồi đưa mắt nhìn xung quanh, cuối cùng cúi xuống tiếp tục học.

Quốc Việt vừa đọc vừa chú ý đến cô, học chữ có chữ không. Được một lúc, anh kiếm cớ bắt chuyện với cô:

- Ngọc, bạn hướng dẫn cho mình chỗ này với, chỗ này mình không hiểu lắm.

Thu Ngọc do dự chốc lát, quan sát thấy vẻ mặt của anh quả thật là không hiểu gì, gật đầu đáp:

- Được rồi, đưa mình xem, có thể mình giúp được.

Việt vốn biết Ngọc học Anh Văn rất giỏi, nên anh lấy cái cơ này khiến cô khó mà từ chối được, cô hỏi.

- Bạn không hiểu chỗ nào?

Anh chỉ vào phần mà anh đang học, trả lời:

- À, chỗ này này, phần ngữ pháp này mình không biết sử dụng như thế nào? Đọc mãi mà không hiểu.

- Ừm, câu này thì được sử dụng như thế này.

Cô chỉ anh cấu trúc, cách sử dụng, áp dụng lúc nào rất cặn kẽ và dễ hiểu; khiến cho anh quên mất là phần này anh đã học... hôm qua rồi. Cứ như vậy cho hết buổi, anh thỉnh thoảng hỏi một câu, có chỗ chỉ kiếm cớ, có chỗ đúng là anh không hiểu thật. Chuyện xấu hổ lúc tìm sách cũng vì thế mà mất đi. Hai người ngồi học hơn hai tiếng đồng hồ. Khi ra khỏi cửa thư viện, anh hỏi cô:

- Ngọc này, sáng mai bạn có lên thư viện nữa không, mình vẫn còn nhiều chỗ muốn nhờ Ngọc hướng dẫn.

Cô ngẫm nghĩ vài giây rồi đáp:

- Sáng mai à, không biết nữa, mình không chắc là ngày mai có đến hay không.

Việt gật đầu:

- Vậy được rồi, mình về đây, chào nhé.

- Uhm, tạm biệt.

Viết về mà lòng cứ lằng lằng, cảm giác mềm mại đó như vẫn còn lưu lại trong lòng bàn tay anh; lại thêm cả mùi thơm của cô nữa chứ. Tất cả mọi thứ đều khiến anh say mê.

Đã có lần một thì sẽ có lần hai, y hệt, chiều hôm sau anh lên lại thư viện học bài. Phòng đọc bữa nay rộng chỗ hơn hôm qua, anh lại ghé hôm qua ngồi xuống. Anh nhìn cả phòng, nhưng không thấy Ngọc ở đâu. Anh cũng không hi vọng quá nhiều. Mặc kệ người đẹp có đến hay không, anh vẫn mở sách ra học bài.

Anh ôn bài một thời gian khá lâu thì toàn thân nhức mỏi, đầu đau như búa bổ, các thì, ngữ pháp, từ vựng Anh Văn cứ nhảy múa trong đầu. Kể từ khi tu tập Thuận Dương Công, mỗi lần anh cảm thấy căng thẳng, đều chuyển sang ngồi xếp bằng vận khí. Chân khí di chuyển mấy chục vòng rồi thì thân thể thư thái, đầu óc thoải mái, mọi suy nghĩ thông suốt.

Lúc này cũng vậy, vì mọi người trong phòng đọc ai lo phần nấy, không ai rảnh để ý đến anh nên anh bèn đặt hai chân lên ghế theo tư thế ngồi xếp bằng; hai tay đặt trên bàn. Anh hít một hơi chân khí, ngậm vận nó theo yếu quyết của thần công. Mắt anh vẫn mở nhưng anh vẫn không hề bị ảnh hưởng. Anh bước đầu đã luyện một tuyệt kỹ rất hay, Minh Tường. Không biết anh luyện bao nhiêu lâu, khi anh tỉnh lại thì đúng lúc có người vỗ vai gọi anh:

- Này Việt, bạn đang làm gì mà thất thần ra thế.

Thu Ngọc đã đến thư viện. Cô đi cùng một người bạn, là Hằng. Cô ấy mang một chiếc áo sơ mi mỏng màu hồng nhạt cùng quần jean xanh, trên đầu còn cài một cái bôm có nơ nhỏ rất dễ thương. Anh ngẩng người giãy lắt rồi mới mở miệng hỏi:

- A, Hằng, Ngọc, hai bạn đã đến rồi à?

Câu hỏi của anh đơn thuần chỉ là chào hỏi nhưng mang chút ý bảo mình đang chờ bạn đây. Ngọc liếc nhanh qua Hằng và nói:

- Ủ! Minh vừa mới đến, thấy bạn đang tập trung học nên mình không làm phiền.

- À, mình đang suy nghĩ một vài thứ nên không thấy bạn đến, xin lỗi nhé.

Chợt Việt phát hiện vẻ mặt của Thu Ngọc hơi khác lạ, quay sang Hằng thì thấy cô ấy đang cười tủm tỉm, lúm đồng tiền ẩn hiện càng tôn thêm vẻ duyên dáng đáng yêu. Anh nghĩ thầm: “Quái, mặt mình bị dính cái gì mà các cô ấy nhìn mình kiểu đấy nhỉ.”

Anh sức nhớ lại sau khi anh vận khí xong, chân vẫn giữ nguyên tư thế xếp bằng, chả có ai ngồi học ở cái tư thế quái đản này cả, chẳng trách các cô cười anh. Để tránh tình trạng xấu hổ này, anh đứng dậy, kéo ghế ra mời hai cô ngồi xuống. Hằng thấy anh lúng túng thì cười khẽ, đùa anh một câu:

- Minh cứ thấy Ngọc đi thư viện mãi, giờ thì hiểu vì sao rồi.

Lời nói vô tình, người nghe hữu ý, Ngọc có tật giật mình, đỏ mặt cười mắng:

- Hằng, đừng nói bậy, ta không thích kiểu đấy đâu, ngồi xuống học đi.

Dù Việt gặp hai cô vô số lần nhưng vẻ xinh đẹp yêu kiều của các vẫn khiến anh ngây ngất. Thu Ngọc vốn đang lo lắng, bắt gặp ánh mắt Việt nhìn cô chăm chăm, tức thì gắt lên:

- Bạn sao không lo học đi, nhìn cái gì!

- Ủ! Minh học đấy.

Anh mở sách ra, vừa đọc vài chữ thì lại ngồi thừ ra. Hằng nhắc nhở:

- Này, bạn vẫn đang suy nghĩ vẩn vơ đấy à? Học đi, mai thi rồi đấy.

Vừa nãy anh bỗng hiểu ra một câu trong Thuận Dương Công mà anh không hiểu ý nghĩa suốt mấy ngày nay nên mất tập trung. Nghe Hằng nói, anh trả lời:

- Ồ, ờ, mình đang suy nghĩ câu bài tập mà, khó quá chưa tìm ra cách giải.

Dứt lời, anh cầm bút viết viết vẽ vẽ vài từ Anh Văn lên giấy quay lại việc học, tạm thời vứt yếu quyết nọ sang bên để tối về nghiên cứu. Hằng cũng không để ý đến anh nữa, cô và Ngọc mở sách vở ra bắt tay vào làm bài tập. Hằng và Ngọc đều là những cao thủ học ngoại ngữ nên được ôn bài cùng với hai cô sẽ tốt hơn ôn một mình nhiều. Hơn nữa mỗi lần anh gặp khó khăn phải hỏi bài, các cô đều hướng dẫn rất tận tình.

Chẳng qua, hai cô gái thỉnh thoảng chụm đầu vào thì thầm gì đó với nhau rồi lại cười khúc khích, tiếng cười trong trẻo cứ luẩn quẩn, văng vát quanh tai khiến anh bị phân tán tư tưởng, học được chữ đực chữ cái. Hai cô gái đầu biết Việt đang cố gắng hết sức làm bài, tội nghiệp cho anh, cứ bao nhiêu điều vào đầu, lại bị giọng nói ngọt ngào thể chỗ, không cách nào tập trung vào ôn thi. “Thật không thể chịu nổi nữa.” Anh ức chế, rốt cuộc phải đứng dậy,

tạm biệt hai cô trở về phòng trọ tự học.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngảm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 24: Tìm việc làm thêm

Sau khi thi xong môn Anh Văn, lớp của Việt ở lại họp lớp để bàn một vài việc quan trọng. Lớp trưởng đứng lên nói lớn:

- Hôm nay mình có mấy vấn đề cần thông báo với lớp. Đầu tiên là tiền quỹ lớp. Số tiền thu đầu kỳ đã gần hết vào các hoạt động đầu khóa của lớp nên giờ chúng ta sẽ đóng góp thêm.

Cả lớp nhao nhao lên hỏi mới nộp tiền gần đây, tại sao hết nhanh thế. Lớp trưởng ra hiệu im lặng rồi nói tiếp :

- Lớp đã chi tiền cho nhiều việc, lát nữa, lớp phó sẽ công bố chi tiết bảng thu chi cho các bạn rõ. Chúng ta sẽ bàn xem nộp tiền quỹ một người bao nhiêu?

Nhắc đến tiền quỹ là mọi người bàn luận sôi nổi vì đây là tiền, liên quan đến sinh hoạt thường ngày của sinh viên. Đứa thì bảo nộp một trăm nghìn, đứa lại bảo nộp như thế nhiều quá, năm chục nghìn thôi, bản thân Việt cũng chỉ muốn nộp năm chục vì anh còn khá ít tiền. Thằng lớp trưởng đứng cười khỏ vì đầu phải chỉ có việc nộp tiền quỹ thôi đâu. Cậu ta bảo cả lớp im lặng rồi nói tiếp:

- Nào mọi người để mình nói hết đã. Sắp tới đoàn trường sẽ tổ chức các hoạt động giao lưu nên có thể phải tốn tiền nữa, có lẽ cũng khoảng sáu bảy chục nghìn. Vì thế, nên bàn kỹ số tiền quỹ lớp.

- Có vụ đó nữa hả trời? Thôi thế thì nộp năm chục tiền quỹ thôi lớp trưởng à.

- ...

Sau một hồi bàn luận nữa, cuối cùng quyết định nộp tám chục để dự phòng cho việc tham gia hoạt động của đoàn trường sau này. Anh mở ví ra, bên trong chỉ còn hơn một trăm năm mươi ngàn, đầu đầu lòng nhưng anh vẫn phải móc tiền ra nộp. Đến gần cuối buổi họp, có một cô bạn gái trong lớp đứng dậy bảo hiện tại cô ấy đang có một bộ tài liệu cho kỳ này và kỳ sau, ai cần thì liên hệ photo. Việt nghe xong thì nản lòng, sạch tiền rồi nên bước đi thất thủ về phòng trọ. Việt quay về phòng trọ, lát sau Tùng về và nói với anh:

- Việt, mày còn tiền không, tao mượn tạm năm chục đi việc gấp, sáng mai tao trả lại.

Việt thờ dài, đáp:

- Tiền hả? Tao cũng gần hết rồi, còn đủ cho mấy ngày nữa thôi.

- Ừ, vậy thôi cũng được.

Nhắc đến tiền, anh chán nản. Hiện tại vẫn chưa hết tháng, anh không muốn xin ông bà gửi thêm tiền, xem ra trong khoảng thời gian này đói rồi đây. Anh từng đắn đo tính toán rất lâu, cần phải tìm một công việc nào đó để làm, chứ cái đà này, chắc chắn ông bà sẽ không lo nổi cho anh đi học nữa, đặc biệt là vào hai năm cuối đại học.

Anh suy đi tính lại, công việc coi bộ hợp nhất bây giờ là làm gia sư, vừa dễ tìm việc, mà tiền lương thì ở mức chấp nhận được. Anh đang chỉ là sinh viên năm nhất, khó tìm được một công việc nào ngon lành hơn. Đây cũng là hai lý do chính mà nhiều sinh viên lựa chọn công việc này khi làm thêm.

Anh nhớ lại lúc trước hỏi ông anh Thành Nhân thì anh ta nói có một trung tâm gia sư khá được, có thể tin tưởng, lương cũng rất tốt. Hừm, có lẽ nên đi kiểm chứng chỗ này xem sao

Việt lấy xe đạp ra đi lùnh lùnh, chạy vòng vèo qua mấy con đường, rồi dừng trước cửa một trung tâm gia sư khá lớn. Lúc này trong trung tâm rất đông người. Anh bước vào và ngồi xuống trước cô gái với quyển sổ khá to đặt trên bàn. Anh đoán cô ấy là người phụ trách việc đăng ký, anh nói:

- Chào chị, em muốn đăng ký một suất đi dạy kèm.

Chị ta ngẩng đầu lên trả lời anh:

- Em muốn đăng ký à?

Anh gật đầu:

- Dạ vâng!

Chị ta hỏi tiếp:

- Em đang là sinh viên hay đi làm rồi!
- Dạ em đang là sinh viên.
- Ủ, để chị kiểm tra thử còn lớp nào không.

Chị ta lật quyển sách to dùng ra và dò từ đầu đến cuối. Chừng mười phút sau, chị ta nói:

- À, còn ba suất đây, hai suất cấp hai và một suất cấp ba. Em chọn suất nào?

...

Sau một hồi tìm hiểu, thương lượng, thì Việt làm gia sư cho một thằng nhóc học lớp chín cách đây trợ của anh chừng hai cây số. Một tuần làm ba buổi vào các thứ hai tư sáu, mức lương là bảy trăm nghìn một tháng, một mức lương khá hời, tuần sau bắt đầu công việc.

Anh trên đường quay trở về đưa xe vào cửa hàng sách; làm gia sư thì phải có tài liệu hay sách giáo khoa để dạy, rồi thêm sách bài tập nữa. Anh lấy xong thì nhân tiện đi sang bên khu vực sách kinh tế.

“Bộp!” Anh bất ngờ va trúng người phụ nữ đi ở phía đối diện, làm rơi cả chồng sách trên tay người đó. Anh vội vàng xin lỗi. Người phụ nữ ngẩng đầu lên thì ngạc nhiên nói:

- A! Là em...

- Chị là...

Quốc Việt nhìn người phụ nữ trẻ, trong lòng ngỡ ngàng, cảm thấy cô gái này có chút quen quen, có điều nhất thời không nhớ đã gặp ở đâu.

Cô gái nói tiếp:

- Em không nhớ sao, chị chính là người bị giật đồ, sau đó em lấy lại được và trả cho chị đấy.

Anh vỗ trán sực nhớ ra, cô gái này là người mà hắn đã trả túi xách bị cướp cách đây hai tuần, nếu hôm nay không gặp lại, chỉ sợ đã quên luôn chuyện này, anh vừa cúi xuống nhặt sách bị rơi cho cô vừa cười nói:

- À, à em nhớ đã ra rồi, đúng là chị, em thật không nghĩ là có thể gặp được chị ở đây, quả là trái đất tròn.
- Ủ, bất ngờ thật đấy. Lần trước em đưa túi cho chị xong là đi luôn, chị chưa có cơ hội hỏi tên của em.

Việt đáp:

- Em tên là Quốc Việt, còn chị là?
- Chị tên là Thanh Huyền, lần trước em đi vội quá chị chưa kịp cảm ơn.
- Tình cờ thì giúp đỡ thôi mà chị, đâu có gì đáng kể.
- Em thật là tốt, thanh niên bây giờ mấy người được như vậy đâu. À, nhà chị ở cách đây không xa lắm, em thì sao? Có ở gần đây không?
- Cũng gần thôi chị ạ. Em ở khu MMC
- Ồ gần quá! Bên đó có nhà hàng Thiên Vũ nổi tiếng đó. Giờ em bận gì không? Chị mời em ăn cơm cảm ơn việc lần trước được không?
- Chị khách sáo quá. Ơn nghĩa gì đâu ạ.
- Em nói vậy là không cho chị cơ hội cảm ơn em rồi.
- Đâu có ! Em sinh viên nghèo mà ! Được chị mời đi ăn tiệm em vui còn không kịp ấy chứ ! Có điều giờ em còn có việc, không đi cùng chị được. Chị thông cảm nhé.
- Em bận hả? Ừm, vậy ngày khác có được không em? Chị vẫn muốn cảm ơn em nếu không thì chị áy náy lắm.
- Dạ được mà chị. Em còn việc, em đi trước chị nhé.
- Um, vậy hẹn em ngày khác nhé. À, mà liên lạc với em thế nào nhỉ?

Hai người nhanh chóng trao đổi số điện thoại, Huyền còn tranh thủ hỏi thêm chút thông tin về Việt, sau đó hai người nói lời tạm biệt. Huyền đi đến bên cạnh một người thanh niên khá bánh, tuổi chừng hai sáu hai bảy, đang đứng ở khu sách gần đó. Anh ta là Đăng Khoa, người yêu của cô gái. Anh ta hỏi cô:

- Vừa rồi em đã nói chuyện với ai thế? Trông có vẻ lạ mặt. Mới quen à?

Cô lắc đầu đáp:

- Đó là người trả túi xách lại cho em. Em đã từng kể anh nghe lúc trước đây. Cậu ta tên là Quốc Việt.

Người thanh niên “ồ” lên một tiếng, hỏi:

- À ừ, anh nhớ rồi thế cậu ta đang là sinh viên phải không?

- Vâng, đang là sinh viên năm nhất.

Về ngạc nhiên hiện trên khuôn mặt Đăng Khoa khi anh ta nghe cô gái nói. Anh ta vuốt vuốt cằm lún phún râu và nói:

- A, phải không đấy, khi này anh đi ngang qua cậu ta, thấy trên tay cậu ta cầm toàn sách nói về những vấn đề chuyên sâu của các ngành kinh tế. Cậu ta mới chỉ năm nhất, đọc những loại sách mà có thể hiểu được thì đúng là quá giỏi đấy.

Thanh Huyền trừng mắt lên nhìn anh ta vắn lại:

- Hừ, thế anh tưởng ngoài anh là giỏi ra thì không còn ai nữa hả?

Anh ta khẽ thở dài:

- Sao em nói anh như vậy chứ? Anh chỉ cảm thán thôi mà, lúc trước là Đại Nam, bây giờ đến lượt cậu sinh viên năm nhất này, đòi sao không công bằng như vậy chứ.

Cô lấy tay nheo hông anh một cái khiến anh kêu to:

- Á á á, em làm gì thế?!!

Véo đã đòi rồi Huyền mới buông tay ra. Cô vẫn còn lườm Khoa một cái. Đăng Khoa kêu đau oai oái, anh ta xoa xoa phần da thịt bầm tím, miệng chống chế:

- Anh thuận miệng nói đùa thôi mà, em có cần mạnh tay như vậy không.

- Tất nhiên là phải mạnh tay, ai bảo anh nói xấu em trai của em chứ.

Hai người vừa đùa giỡn vừa đi ra khỏi nhà sách, đúng lúc Quốc Việt chạy xe đạp ngang qua mặt họ. Giờ Thanh Huyền và Đăng Khoa mới thấy rõ những quyển chuyên ngành quản trị kinh doanh mà cậu ta mượn là những loại sách gì. Hai người thầm lắc đầu lè lưỡi, đều có cùng câu hỏi: “Cậu nhóc đó mua chúng về học hay làm gì?”

Thật ra Việt cũng chỉ biết mấy cái cơ bản, còn vấn đề chuyên sâu tất nhiên bây giờ anh chưa thể hiểu được. Anh sẽ từ từ tìm hiểu chúng. Có điều cách mua của anh hơi khác người, khiến cho anh chị kia choáng váng.

Anh theo đường cũ quay trở về phòng trọ. Đang đi bỗng anh thấy có hai người quen quen đi ngược chiều phía trước, nhưng vì cách xa quá nên nhìn không rõ mặt. Anh nheo mắt quan sát kỹ thì nhận ra là nhóm bn Đình Hiếu và dường như chúng đang tiến tới chỗ anh.

Anh tuy rằng không sợ bọn chúng nhưng anh nghĩ dù sao cũng nên tránh gặp bọn chúng để khỏi phải vướng vào những rắc rối không đáng có. Vì thế, anh bèn chuyển sang đi đường khác. Nhưng ý định của anh đã không thành công. Khi anh chuẩn bị quay xe vào ngõ hẹp thì bọn chúng chạy nhanh tới đứng chắn trước mặt anh. Cả ba dàn hàng chắn đường Việt, tỏ rõ ý đồ muốn gây sự.

Đình Hiếu cười cười, theo sau là hai thằng bạn của hắn. Quốc Việt nhìn ánh mắt bất thiện của bọn chúng, hẳn biết lần này không thể thoát khỏi phiền toái này rồi. Anh sức nhớ tới học phần phải thi của ngày mai, tức thì anh biết âm mưu của bọn chúng. Âm mưu một mũi tên trúng hai đích của chúng quả là rất hiểm độc. Một mũi dùng để dẫn mất anh và mũi còn lại là làm anh không thể đi thi được. Học phần đấy những bốn chỉ chứ ít ỏi gì. Chẳng qua, điều đó vẫn không đủ để uy hiếp được anh. Nếu chỉ như thế thì anh chả ngại gì.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 25: Lại đánh nhau

Trong lúc Việt chưa kịp nghĩ ra cách ứng phó bọn chúng thì Đình Hiếu cùng hai thằng đàn em đứng chắn trước anh. Hiếu cười cười, nói:

- Á à, chào Việt, trùng hợp quá, không ngờ là tao lại gặp mày ở đây.

Việt cười nhạt nói:

- Tao thì lại không nghĩ như vậy. Tao vốn không tin vào mấy kiểu trùng hợp ngẫu nhiên cho lắm.

Một lời nói thẳng luôn. Dĩ nhiên đâu thể có chuyện tình cờ rồi. Dù anh đã biết chúng tới với mục đích bất thiện, nhưng anh vẫn không muốn đụng độ với bọn chúng. Nếu có thể tránh xung đột với bọn chúng thì có lợi cho mình hơn. Anh liếc mắt nhìn sang ngã rẽ nhỏ bên cạnh tìm đường bỏ đi.

Đình Hiếu dễ dàng nhìn thấy được động tác đó của anh. Hắn ta nghĩ thầm “Hừ, mày không tin thì kệ m* mày, đừng tưởng tao không biết mày đang nghĩ cái gì, muốn trốn bọn tao hả, còn khuya nhé.” Mặt ngoài hắn tỏ vẻ thân thiện, nói:

- Áy, ông bạn, đừng đi vội thế, đi uống với bọn này mấy ly nước cái đã, chỉ mất chút thời gian thôi mà.

Việt biết hắn ta đang giả mè� khóc chuột nên anh chăm chọc hắn ta mấy câu:

- Ô hay, kỳ lạ thật đấy, chẳng phải bọn mày thù tao lắm mà, sao bỗng dưng rủ tao đi uống càfê là thế nào?

Hiếu nhìn con, đáp:

- Chúng ta là bạn cùng lớp, bọn tao cũng không muốn gây hấn với mày, làm lớp mất đoàn kết.

“Làm lớp mất đoàn kết sao?” Suýt tí nữa là Việt ôm bụng cười lớn. Trước đề nghị đầy hấp dẫn của hắn ta, anh chỉ lắc đầu đáp lại lạnh nhạt:

- Vậy thì hay, tao cũng đang nghĩ như thế đấy. Cám ơn lời mời của bọn mày nhưng xin lỗi, hiện giờ tao bận việc rồi, hẹn bọn mày dịp khác vậy.

Dứt lời, không đợi chúng nói, anh quay cổ xe chạy vào cái kiệt nhỏ hẹp kia. Đình Hiếu đâu thể để cho anh dễ dàng bỏ đi như vậy, hắn ta cùng hai thằng bạn rủ ga đuổi theo, miệng vẫn cười cười:

- Này Việt, bọn này tốt bụng mời đi uống vài ly nước, sao tỏ ra khó chịu thế, xem thường bọn này à?

Bọn này dai như đĩa làm Việt hơi bức mình, anh nói thẳng:

- Xem thường thì không, nhưng xin lỗi nói thật một câu, tao không thích thú lắm khi đi với ba đứa mày. Giờ phiên bọn mày tránh sang một bên, tao còn có việc phải đi.

Đình Hiếu đứng chắn lại, không cho anh đi qua, hai thằng kia đứng ở phía sau tiến tới gần hơn. Hắn ta mĩa mai anh:

- Hay mày sợ bọn tao nên tìm cách bỏ chạy.

- Mấy người bị bệnh truyền nhiễm à?

Việt bỗng hỏi một câu chẳng đâu vào đâu làm hắn ta ngây ra như phỗng. Phản ứng của anh nằm ngoài dự đoán của hắn. Hắn dự tính ít nhất bị quây thế này anh phải tỏ ra có chút hoang mang, mất bình tĩnh mới phải. Trấn tĩnh lại, Hiếu lên giọng:

- Tao nói mày biết. Khôn hồn thì tránh xa bọn tao ra! Đừng nhúng mũi vào việc riêng của bọn tao, nếu không thì đừng trách!

Việt biết chẳng thể bỏ đi được, có châm chọc bọn chúng hai ba câu cũng vẫn cứ như thế. Anh nhún vai, miệng đáp:

- Tao thì không ngại, tất nhiên, à tất nhiên, trừ phi bọn mày mắc bệnh truyền nhiễm khó nói.

Tên Hiếu nghe anh nói móc họng, hắn ta tức giận thở không ra hơi. Hắn chỉ tay vào mặt anh, nói:

- Mày... mày... dám chửi tao hả?

Việt đáp trả:

- Chửi cái gì mà chửi. Còn không đứng à, nếu mày không mắc bệnh truyền nhiễm, việc gì tao phải bỏ chạy.

Đình Hiếu giận dữ, hai mắt trợn to lên nhìn anh, nhưng rồi hắn vẫn cố gìm xuống, nghĩ cách lấy lại mặt mũi, hắn nói:

- Chắc chắn mày sợ chúng tao đến mức v** *** ra, nên tính cách bỏ chạy, khỏi bị no đòn thôi.

Tên Trường và tên Tần đứng ở phía sau nghe thế thì cười to. Anh cũng cười theo:

- Tao mà sợ bọn mày ư? Ha ha ha! Tức cười, bọn mày tự cao quá rồi đấy.

Việt khoe miệng nhếch lên biểu lộ sự khinh bỉ. Anh hơi cúi đầu xuống gần tên Hiếu hơn chút ít, hạ thấp giọng xuống nói:

- Nói thật cho mày biết cũng chả sao, tao rẽ sang phải chẳng qua bởi vì muốn tránh con chó becgie to tổ choảng đang chạy trước mặt tao thôi.

Đến đây anh chợt ngừng lại vài giây rồi tiếp tục:

- Nhưng tao vốn cũng sợ chó, tao chỉ ngại chúng ăn no rừng mỡ, chạy lung tung trên đường cản trở việc đi lại của tao, không khéo còn bị nó cắn cho mấy phát nữa thì chết.

Quốc Việt vừa nói vừa hát đầu hướng về phía con chó becgie màu nâu rất to, trông khá hung dữ chạy qua lại bên cạnh một người đàn ông đang đứng trước cổng ngôi nhà ở cách đây không xa.

- Mày... mày... mày dám...

Mặt Đình Hiếu lập tức biến sắc, Việt rõ ràng là đang chỉ dẫu mắng hoè, ngầm ví hấn với chó. Hấn ta tức đến bở phôi, hai mắt đục ngầu, trợn trừng lên nhìn Việt đầy hằn học. Hấn ta muốn chửi mắng nhưng chả hiểu sao, hấn ta miệng giống như mắc phải khúc gỗ, không nói gì được. Việt có vẻ như hơi sợ hãi nên lùi lại về sau hai bước, giọng run run:

- Đây, đây, đừng nhìn tao như thế, ấy, không nên động thủ, không nên động thủ.

Hai thằng luôn theo sau Đình Hiếu bây giờ đã không nhịn được ngay lập tức chửi ầm lên:

- Thằng khốn kiếp, mày dám sỉ nhục bạn tao hả, mày đúng là chán sống rồi.

Việt đáp:

- Ấy, tao có nói thế đâu, Việt tao là người có văn hóa, ăn nói lúc nào cũng đàng hoàng, chưa bao giờ mở miệng mắng chửi người khác. Tao không hề có ý xúc phạm hấn, trừ khi hấn tự nhận thôi.

- Mày...

Hai thằng nóng mặt lắm rồi, chỉ cần có lệnh của Đình Hiếu là bọn chúng sẽ xông lên làm thịt Việt ngay. Hiếu ra hiệu cho hai thằng đó phải im lặng, hấn ta đe dọa:

- Việt, mày cứng mồm thật đấy, đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Hấn ta cũng không bình thường, trước những câu chửi xéo của anh, hấn ta vẫn gượng đè nén cơn tức giận, gằn từng tiếng:

- Mày mau xin lỗi vì những lời đã nói vừa rồi, tao sẽ nhẹ tay cho.

Chợt hấn ta dừng hai ba giây như để suy nghĩ điều gì đấy rồi tiếp tục nói:

- Tao cũng nhắc nhở mày liệu hồn mà tránh Thu Ngọc xa một chút, không thì...

Hấn đưa tay ra làm động tác cửa ngang cổ. Việt phớt lờ sự đe dọa của hấn ta. Anh không thèm giữ sự nhún nhường nữa, lập tức đáp trả lại:

- Hừ, xin lỗi? Tao cóc làm thế. Còn Thu Ngọc? Hừ, mày ngon thì cạnh tranh công bằng với tao, dùng thủ đoạn hèn hạ này, mày cũng không có kết quả tốt đâu.

Đình Hiếu bật cười ha hả khi nghe Việt nói.

- Ha ha ha, thủ đoạn âm hiểm hèn hạ thì sao chứ, tao đ*** cần quan tâm, quan trọng là kết quả, những gì tao muốn thì tao phải giành cho bằng được.

Việt lắc đầu cười nhạt:

- Chúng mày làm được gì tao chứ, cùng lắm là bị tổn thương thân thể, chỉ cần lành lặn trở lại thì tao vẫn sẽ tiếp tục. Đánh nhau à? Tao không ngại đâu.

Đình Hiếu nghe vậy, lửa giận càng bốc lên. Hấn rút qua kẽ răng:

- Grừ, giỏi lắm, để tao xem mày có thể mở miệng được bao lâu nữa, vậy cũng tốt, tao thanh toán chuyện này cùng mấy chuyện trong đợt quốc phòng một thể.

Tên Trường nóng nảy chen miệng vào:

- Hiếu, đừng phí lời với thằng này nữa, chúng ta cứ việc đập hấn một trận là xong hết.

Trường đã muốn đánh nhau lắm rồi. Hai bàn tay bóp với nhau “rộp rộp”. Đình Hiếu nghe vậy, gạt đầu, trong mắt hấn hiện lên sự tàn độc. Hấn ta nhìn Việt đầy dữ tợn, phẩy tay ra lệnh:

- Mày đập hấn cho tao, nhưng cẩn thận đừng đánh chết hấn, gãy tay gãy chân là được.

Tên Trường xoay xoay khớp cổ, phẩy phẩy tay rồi đáp:

- Mày cứ yên tâm đi, với sức vóc của hấn, tao chỉ cần cho hai đấm là xong. Hay a! Cho mày chết!

Tên Trường bước tới, hét lớn một tiếng, tay phải đánh về phía Việt rất nhanh. Việt nhảy vọt sang một bên, dùng cánh bàn tay chặt mạnh vào khuỷu tay của đối phương, đồng thời, bàn tay kia nắm lại đấm vào hông của đối phương. Tên Trường trúng đòn đau, kêu thảm một tiếng, ôm cánh tay bước lùi lại về sau, mới chỉ chiêu đầu đã thất bại. Hai thằng còn lại rất ngạc nhiên vì không thấy được cánh Việt kêu gào đau đớn như chúng tưởng tượng, thay vào đó là tiếng hét thảm của đồng bọn.

Việt vừa rồi đã vận dụng những điều căn bản trong quyền võ học do vua Quang Trung để lại. Ngoài hai phần nội công tâm pháp cùng chiêu thức võ thuật ra, vua còn viết thêm vô số chiến thuật, kỹ xảo được vận dụng trong giao đấu nhằm mục đích giành thắng lợi một cách nhanh nhất và hiệu quả nhất.

Viết rằng: trên cơ thể người có những vị trí hay khu vực mà khi bị đánh vào đấy, sẽ tạo ra nhiều hậu quả khác nhau. Nhẹ thì gây ra choáng váng, nặng thì tử vong, tùy thuộc tầm quan trọng của vị trí bị trúng đòn và sức mạnh của đòn đánh. Những khu vực đó được gọi là tử huyết.

Phía dưới một đoạn thì có viết là võ Việt ta là võ thuật thực chiến, ra đòn tấn công sao cho hiệu quả nhất; kết hợp với nội công làm nền tảng cơ sở, tăng uy lực cho mỗi chiêu thức khi đánh ra. Khi đối phương đánh một chiêu, chắc chắn có điểm sơ hở và đó là mấu chốt để giành thắng lợi, chỉ cần nhận ra rồi tận dụng đánh trúng thì dù một chiêu cũng có thể đắc thủ.

Việt biết rằng nếu đòn tấn công của đối phương đánh trực diện tới thì chỗ dễ khai thác nhất là khớp khuỷu tay. Đối với cao thủ thì không có gì nhưng với người thường thì là nhược điểm. Đánh nó không gây hậu quả nặng mà phá đòn tấn công. Chỉ cần nhanh hơn kẻ địch, tấn công mạnh vào đó, tất sẽ phá được. Bên cạnh đó, hông của người không luyện ngành công chính là một vùng yếu nhược, có thể lợi dụng. Đình Hiếu thấy tên Trường thất bại, thì giận dữ nói:

- Trường, chẳng phải mày nói sẽ hạ hấn bằng hai chiêu thôi à?

- Tao đâu có ngờ được hấn trông gầy yếu như vậy mà...

Tên Trường quá xấu hổ vì thất bại, không nói gì được nữa. Việt cười hắc hắc ba tiếng, khinh bỉ tên đó:

- Chỉ có thể thôi sao, thật quá yếu, hai chiêu đã kêu đau rồi, bọn mày khiến tao quá ngạc nhiên đấy.

Thằng Tân tìm cách bào chữa cho hấn ta:

- Chẳng qua là vì thằng Trường quá chủ quan, đừng vội cười, mày cũng sẽ như vậy thôi.

Việt bật cười nói:

- Hà hà, khoác lác quá. Hấn to con nhất trong bọn mày mà còn kêu đau thì tao hiểu hai thằng mày không ra gì rồi.

Đình Hiếu nghe anh nói thế thì không thể kiềm chế nổi nữa rồi. Hấn rít qua kẽ răng:

- Khốn kiếp! Dám xem thường tao, mày tới số rồi.

Hấn khoát tay, đồng thời quát:

- Hai đứ mày xông lên đánh thằng khốn này tàn phế luôn cho tao, đeo cần quan tâm ý đồng ý hiệp ít.

Hấn ta cùng hai đồng bọn vọt đến bao vây Việt, ý đồ đánh hội đồng đã quá rõ ràng. Việt thu lại nụ cười khi thấy cả ba thằng đều xông lên. Việt không dám chủ quan, ngậm vận chân khí, hai mắt tập trung quan sát. Đây là một đánh ba chứ không phải một chọi một.

- Chúng mày, lên!

Theo tiếng gầm của Đình Hiếu, ba thằng ào tới, một đá, hai thằng kia chia nhau đấm vào ngực và bụng của Quốc Việt. Anh bình tĩnh đưa tay gạt, giờ chân đỡ cực kỳ thuần thực. Trải qua đợt học quốc phòng, tuy anh gầy đi và sụt xuống mấy cân, nhưng sức khỏe không hề yếu mà còn tăng thêm mấy phần. Thân thể cũng nhanh nhẹn hơn trước rất nhiều. Đồng thời, nội lực cũng đã tích lũy được, dù rằng khá ít. Hơn nữa, ba tên này có vẻ như đều là những công tử bột điển hình. Người to mà sức như trái nho, căn bản không thể tạo ra uy hiếp gì lớn với anh cả.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 26: Thắng trận

Vì thực lực chênh lệch, chỉ giằng co trong chốc lát, Việt đã áp đảo thế trận, mặc dù anh chưa hề luyện bất kỳ loại tuyệt kỹ lợi hại gì ở trong bí kíp.

“Bốp, bình, ...”

Chỉ thấy Việt nhảy tới nhảy lui, đấm trái đấm phải mấy cái, thì đã khiến cho ba thằng phải lao đảo lui về sau. Thằng Trường trúng hai đấm vào mặt, hai mắt lập tức bầm đen như con cú mèo, tên Tân bị trúng một đạp vào chân, bước đi tập tễnh. Hai thằng lui về sau, miệng không ngừng rên “Hừ! Hừ!”

Tên Trường cú mèo lấy tay xoa xoa mắt, còn tên Tân thì xoa xoa cổ chân tê dại, Đình Hiếu khá nhất, hắn không trúng đòn nào, nhưng hắn bị Việt đánh rát, phải thối lui. Việt thấy thế cười lớn:

- Ha ha ha, bọn mày có vẻ phong độ, mạnh mẽ, vậy mà không chịu nổi mấy cú đấm. Tao tưởng bọn mày ghê gớm lắm, cứ lo phen này bị đạp cho một trận te tua, không ngờ tao lại thắng nhẹ nhàng như thế, ha ha ha.

Anh nhếch mép cười khinh bỉ, chọc cho bọn Đình Hiếu tức đến tím mặt. Tên Trường gầm một tiếng, lao tới:

- Thằng khốn, mày chết đi!

Bất ngờ hắn tung ra một quyền cực mạnh. Thân người hắn chồm tới, tay phải đấm thẳng vào mặt của Việt nhanh như cắt. Dẫu Việt lợi hại hơn nhưng vẫn bị giật mình. Cùng lúc đó, hai thằng kia theo nhào đến tấn công hỗ trợ cho hắn ta. Lúc này tên Đình Hiếu nhận cơ hội Quốc Việt đang vướng bận đánh nhau với Trường, đá ra một cước xuất sắc nhất trong khoảng thời gian đi học takewondo của mình. Cước vút mạnh về phía ngực Việt, vừa đá, vừa hét:

- M* kiếp, hôm nay tao phải đánh mày đến ba mẹ cũng không nhận ra.

- Mày...

Việt tai nghe được đối phương nhắc tới ba mẹ mình thì trong lòng cực kỳ tức giận. Hắn sẽ không tha cho bất kỳ ai xúc phạm tới hai người. Anh nghiêng người tránh cú đá của Đình Hiếu, tiếp đó tung hết sức bình sinh, đấm mạnh vào hông đối phương.

“Bụp!” Cú đấm nện thẳng tới. Đình Hiếu loạng choạng, miệng méo xệch vì đau, người vẹo sang một bên. Hắn ta cắn răng nhịn đau, tung cùi chỏ ngay giữa mặt anh, đòn đánh rất nhanh và hiểm độc.

“Ái chà!” Anh ngạc nhiên, vội vàng đưa tay chụp lại, đồng thời quyền bên tay kia móc từ dưới lên, trúng ngay cằm của đối phương làm hắn bật ngửa ra sau. Kế tiếp, anh tổng một đạp vào bụng hắn ta.

Đình Hiếu ôm bụng ngồi sụp xuống thét lên thảm thiết. Hắn đã không còn sức đánh tiếp được nữa. Quả đấm của anh khiến bụng hắn đau đớn, co thắt lại, mọi thứ ở bên trong tưởng như muốn trào ra.

Tên Trường chưa kịp ra chiêu tấn công đã nhìn thấy kết quả của hai “đồng bọn” thì hơi run sợ dừng lại, gườm gườm nhìn Quốc Việt. Quốc Việt thấy vậy thì cười khinh bỉ, nói:

- Sao thế, mày xông lên đi chứ, sao lại đứng yên mà nhìn tao thế, mày sợ rồi à? Ha ha ha, kết quả của mày cũng sẽ như hai thằng kia thôi.

- Thằng khốn, daaa, xem đây.

Xấu hổ trúng phải kẻ khích tướng, tên cú mèo mặt mũi đỏ bừng, bắt chập tất cả đánh tới.

- Dừng... dừng... lại!

Tên kia đang định lao tới thì Đình Hiếu bỗng nhiên lên tiếng, câu nói ngắt quãng do bụng của hắn đang co thắt từng cơn, khó lắm mới thốt ra được một câu. Tên Trường hỏi với vẻ ngạc nhiên:

- Hiếu, tao đang muốn đánh thằng đó, sao mày lại cản tao.

Tên Hiếu chỉ trừng mắt nhìn không nói gì, vừa rồi hắn ta đã nhịn đau, cố gắng hết sức mới nói được, giờ hắn đau đớn tới mức thờ không ra hơi nữa. Tên Tân đã tỉnh táo trở rồi, máu chảy ở khoe miệng đã khô lại. Hắn chạy lại đỡ Hiếu đứng dậy, hỏi:

- Mày không sao chứ?

Hiếu lắc đầu:

- Tao... không sao... grừ, Quốc Việt...

Hắn ta quay sang đe dọa anh:

- Mày... khá lắm... mày sẽ... nhận hậu quả vì dám... đánh tao... ngày hôm nay... cú đấm này... Đình Hiếu tao sẽ... nhớ kỹ... rất kỹ, chúng... ta đi.

Đình Hiếu vẻ mặt hung tợn, hai mắt đầy căm thù nhìn Quốc Việt, “tốt bụng” cảnh báo, sau đó hắn được hai tên đàn em đỡ trên vai rồi xoay người bước đi.

- Được, tao sẽ chờ xem bọn mày sẽ làm ra trò gì nữa.

Việt không hề sợ hãi đáp trả lại.

Đình Hiếu ôm bụng bước đi, không quay đầu lại, nghiêng răng nói:

- Hừ... trò gì... thì... rồi mày... sẽ... được... biết.

Ba thằng xa dần rồi mất hút. Tên Tân hỏi:

- Hiếu, giờ chúng ta nên đi đâu? Hay là qua nhà Trường, giờ này ở trong nhà nó không có ai.

Đình Hiếu tất nhiên gật đầu đồng ý. Hắn không thể về nhà vào lúc này, vì hai ông bà già của hắn hôm nay làm việc với đối tác tại nhà riêng. Còn Việt thì đứng nhìn theo hướng đi của bọn chúng, vẻ cười cợt mang chút khinh miệt trên mặt biến mất. Thay vào đó, cặp lông mày hơi nhíu, trầm ngâm suy nghĩ. Anh biết mọi chuyện chỉ mới bắt đầu thôi, cuộc sống của anh từ nay về sau không thể tiếp tục diễn ra bình thường được nữa.

Anh vừa đi vừa tìm cách giải quyết phiền phức này như thế nào. Nếu nói anh đi gặp chúng để giảng hòa cho mọi việc êm đẹp thì không bao giờ. Anh không phải kẻ nhu nhược, muốn nấn thế nào thì nấn. Hơn nữa, hiện giờ mâu thuẫn giữa anh và Đình Hiếu đã trở nên cực kỳ gay gắt, tới mức không thể hoà giải được nữa rồi.

Anh cũng biết Đình Hiếu là một tên tiểu nhân chính hiệu. Hắn ta nhất định sẽ không chịu bỏ qua chuyện này. Tên đó sẽ còn tiếp tục làm ra nhiều việc âm hiểm, khó lường hơn. Minh thương dễ tránh nhưng ám tiễn khó phòng. Anh mà không chuẩn bị trước, có khi chết thế nào cũng không biết.

“Minh sao cứ phải suy nghĩ làm gì cho một người, cổ nhân đã có câu 'bình đến thì tướng ngăn, nước lên thì đắp bờ', hừ, các người đến đây đi, dù đáng sợ thế nào tao cũng sẽ tiếp đón chu đáo.” Quốc Việt xốc lại tinh thần, tên Đình Hiếu cũng chỉ là một thằng sinh viên như hắn mà thôi. Nhưng anh không hề biết được từ cuộc đụng độ giữa anh và hắn ta ngày hôm nay là nguyên nhân bắt đầu đủ mọi chuyện phiền phức, khó khăn, thậm chí nhiều lần nguy hiểm tính mạng anh gặp phải sau này. Đó là chuyện tương lai, bây giờ Việt đang chuẩn bị về nhà, bất chợt túi quần anh rung lên, nhạc chuông kinh điển của Nokia vang lên, anh lấy điện thoại thì thấy là thằng bạn Việt Tiến gọi đến, anh nói máy:

- Alo, gọi ta có chuyện gì không?

Tiếng Việt Tiến vang lên ở đầu bên kia:

- Ta hỏi mày ngày mai mày rảnh không?

Việt hỏi:

- Hừ, ngày mai hả? Có, chuyện gì?

Việt Tiến cười nói:

- Có chuyện tốt muốn nói với mày, hê hê hê.

- Có chuyện tốt gì mày nói lên cho rồi.

Việt sốt ruột. Việt Tiến cười đáp:

- Hê hê, mày quả nhiên là bạn tốt, tối mai sáu giờ, mày nhớ đến đúng đấy.

Việt Tiến vui vẻ khi thấy Quốc Việt chấp nhận đề nghị của mình.

- Ok, ok, ta biết rồi, ta cúp máy đây.

Việt bấm kết thúc cuộc gọi, chưa kịp cất điện thoại đi thì lại có người khác gọi, tên hiện trên màn hình lần này là Hùng. Anh tự nhủ: “Hôm nay là ngày gì mà lắm người gọi thế không biết, lần này chắc không phải tiếp tục “tín vui” gì đấy nữa chứ.” Anh mở máy nghe:

- Giờ này rồi mà còn gọi ta làm gì, mày có gì nói nhanh để ta còn về ăn tối nữa.

Hùng đáp:

- Ô, cái thằng này, mày còn dám nói thế nữa hả. Mày quên là chiều nay anh em rủ nhau đi nhậu hả? Giờ này bọn tao vẫn chưa thấy mặt mũi mày đâu, vậy mà vẫn dám giờ giọng nói kiêu đó hả.

Giọng nói của anh ta bực tức làm Việt khó hiểu. Anh vỗ trán sức nhớ lại, anh quên mất chiều nay mấy tên bạn rủ nhau đi nhậu. Anh mãi đi tìm việc làm thêm, sau đó lại xảy ra đánh nhau với nhóm ba thằng đáng ghét kia, thành ra quên bống mất điều này. Anh cười hề hề:

- A, ta quên mất, giờ ta đến ngay đây, mày đang ở quán nào?

Hùng trả lời:

- Hừ, cả bọn đang ở quán abc, mày liệu liệu mà tới đây mau lên.

- Ok ok, cứ đợi đó.

Việt nhét di động vào túi, rồi đề ba vọt xe đi. Khi anh đi tới quán thì bắt gặp Hùng, bạn anh đang đứng ở cửa ra vào của quán nhậu với một người đàn ông ăn mặc lịch sự nói chuyện. Hùng nhìn thấy anh, bèn vẫy tay gọi. Anh tới chỗ cậu ta, cùng lúc từ trong quán một người khác cũng mặc áo vest đi tới vị trí của ba người. Ông ta cười với Mạnh Hùng và vỗ vai cậu ta, nói:

- Sếp anh đã nhậu xong nên giờ anh phải đi rồi. Anh phải tiếp ông ấy chu đáo một chút, nếu không thì khổ lắm. Em đưa bạn vào đi, anh đi đây.

Mạnh Hùng gật đầu:

- Vậy anh đi nhé, em vào đây.

- Ủ!

Khi hai người kia rời đi rồi, Việt hỏi Hùng:

- Đây, họ là ai đấy? Tao thấy họ ăn mặc trang trọng quá.

- Mấy người bên công ty giải trí gì đấy tao quên tên rồi.

Việt hỏi tiếp:

- Cái ông trẻ hơn là anh trai mày hả?

- Không, ông đó tao quen trên mạng khi chơi game online, quen biết mấy năm thì thành bạn thôi.

- Ra thế, mà ông sếp của anh ta ghê thật, tao phát run khi nhìn ánh mắt của ông ta đấy.

Việt đang nói thật. Đúng là ánh mắt của ông sếp nọ có chứa cái gì đấy khiến anh hơi e sợ khi ông ta liếc qua anh.

Mạnh Hùng nghe thế thì giới thiệu luôn:

- Sếp của anh ta tên là Văn Huy, nghe đâu là giám đốc một công ty giải trí nào đó, làm ăn thu nhiều lợi nhuận lắm. Anh ta lên làm quản lý một phần là nhờ người này. Haiz, trước anh ấy thường than thở không tìm được việc. Tao đâu nghĩ ông sẽ thành công như vậy đâu.

Việt chẳng hơi đâu chú tâm lắng nghe đến những lời Hùng nói, mà để ý đến bàn nhậu nhóm anh kia kia, đối bụng quá rồi. Hùng mở lời:

- Được rồi, mọi người có mặt đông đủ hết cả rồi, chúng ta bắt đầu thôi.

...

Trong một căn phòng, một nam thanh niên đang gọi điện thoại. Anh ta hình như rất sợ người đầu bên kia. Chỉ nghe anh ta nói:

- Alo, em chào đại ca, đại ca dạo này có khoẻ không?

Giọng một người đàn ông nói vào điện thoại:

- Thôi đi, mày đừng giả vờ giả vịn quan tâm tao nữa, nói mau đi, chú mày hôm nay sao tự dưng hứng thú gọi cho ông anh này thế?

Nam thanh niên cười hề hề đáp lại:

- Anh Thiên đừng nói như vậy chứ, lâu ngày không gặp nhau, em đương nhiên quan tâm chứ.

Người kia cười khẩy, nói thẳng luôn:

- Mày thôi đi, nói thẳng đi. Chú mày cần gì? Hay chú mày có phi vụ mới?

Nghe vậy thì nam thanh niên đi vào vấn đề chính:

- Hà hà, phi vụ mới thì không nhưng lần này, em có việc muốn nhờ đại ca giúp đỡ.
- Việc gì?
- Việc này không tiện nói qua điện thoại. Nó khá là quan trọng.

Người đàn ông kia đáp:.

- Quan trọng à? Được rồi, chú mày cứ làm theo quy tắc cũ là được. Địa điểm như trước đây.

Người đàn ông kia trả lời xong cúp máy luôn, câu chuyện chỉ diễn ra trong giây lát rồi kết thúc. Nam thanh niên cực kỳ tức giận. Anh ta chửi luôn một tràng:

- M* nó, lần nào cũng dập máy đột ngột. Hừ! mày khinh thường tao hả, rồi có ngày tao sẽ dẫm mày dưới chân. Hãy đợi đấy.

Chửi xong anh ta ném thẳng tay chiếc điện thoại đắt tiền... lên giường nệm.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 27: Mưu kế thâm hiểm

Hôm sau thi môn đại số, Việt làm bài rất tốt, còn đám Đình Hiếu không rõ làm bài thế nào. Chỉ biết khi bọn chúng đi thi với gương mặt bị bầm tím nhiều chỗ. Bất cứ sinh viên nào trong lớp khi thấy hắn đều cười rất to. Điều này khiến hắn căm thù Việt tới mức không thể xả anh ra làm trăm mảnh. Vì thế mà hắn ta thi không được tốt lắm, bởi lúc hết giờ, mặt hắn đỏ bừng sát khí, ánh mắt nhìn anh đầy căm hận. Trái lại anh bước ra khỏi phòng thi với gương mặt tươi tỉnh. Hắn đi song song bên cạnh anh, hỏi thăm:

- Việt, bạn thi được không?

Anh gật đầu đáp:

- Mình làm cũng được, bạn chắc làm hết nhỉ?
- Ừ, mình làm hết cả năm câu, bạn...
- Này Việt!

Hắn chưa kịp nói hết câu thì Việt Tiến chạy tới vỗ vai Việt, cắt ngang lời cô:

- Mày đi cùng tao tới chỗ này.

Việt ngạc nhiên hỏi lại:

- Chỗ nào cơ?
- Chẳng phải bữa hôm qua tao gọi điện cho mày dặn chiều nay có chuyện quan trọng à? Cứ đến đó hẳn biết.

Cậu ta nói đúng và anh cũng đã đồng ý, giờ đâu thể từ chối. Anh đáp:

- Hừm! Được rồi, đi thi đi.

Rồi anh quay sang bảo Hằng:

- Tiếc quá, mình phải đi việc rồi, chào Hằng nhé. À mà quên, mình cảm ơn rất nhiều vì đã giúp mình giải hòa với Ngọc. Mình đi đây, hẹn gặp lại.

Tiến chỉ đợi anh dứt lời là kéo anh đi ngay. Hằng nhìn theo hai người, mắt hiện lên chút bất mãn. Ban đầu Tiến cắt ngang lời cô không nói, sau đó cô chưa kịp hỏi Việt những điều mình đang thắc mắc thì Tiến lôi Việt đi rất nhanh nên dĩ nhiên bất mãn trong lòng.

Việt và Tiến vô ý không quan tâm tới. Việt tò mò muốn biết rốt cuộc thằng bạn đang làm cái gì, bèn hỏi:

- Này, tin vui của mày là gì? Mau nói tao biết, nếu thật sự quan trọng thì tao đi cùng, không thì thôi. Tao bận rộn lắm.
- Hôm nay mày bận gì thì cũng vẫn phải nghỉ để đi với tao, chỉ lần này thôi, lần sau tao sẽ không nhờ mày giúp nữa.
- Nhờ tao giúp à? Được rồi, đi thì đi.

Thằng bạn đã mở lời nhờ giúp Việt không tiện từ chối. Hơn nữa, anh cũng rất tò mò không rõ rốt cuộc cái gì khiến cho Tiến gấp gáp như thế. Anh bằng lòng đi theo cậu ta.

...

Vũ trường Hồng Hoang, một trong những vũ trường có tiếng ở thành phố. Khi đi vào trong vũ trường này, bạn có thể bắt gặp đủ loại tầng lớp xã hội, thượng vàng hạ cám đủ đều có cả.

Dưới ánh đèn màu nhấp nháy, vô số nam nữ thanh niên thi nhau nhảy nhót, lắc lư điên cuồng trong tiếng nhạc âm ỉ. Bên cạnh đó, ở khu vực quầy rượu, có vài người uống một mình hay uống với gái; cũng có một số nhóm gồm hai ba người ngồi với nhau nói chuyện. Tất nhiên, đây là vũ trường thì không thể thiếu gái, họ không ngừng liếc mắt nhìn xung quanh, tìm kiếm con mồi.

Trong một góc phòng tối tăm của quán bar, một thanh niên mặc quần áo bảnh chọe, tóc dựng đứng, nhuộm hai line nâu và đen. Tay phải hắn ta cầm ly rượu, tay kia ôm một cô gái khuôn mặt tuy bình thường nhưng thân hình nóng bỏng. Cô gái vòng tay bá cổ gã thanh niên, cả người ngồi gọn trong lòng hắn. Ở trên cánh tay hắn ta xăm một con rắn hổ mang lớn màu xanh uốn lượn, phùng mang, thè lưỡi, nhìn rất dữ tợn. Mắt của gã ánh lên sự sắc lạnh, nhưng không mang vẻ nham hiểm mà gã có dáng dấp người kinh doanh hơn.

Đứng xung quanh hắn là ba người thanh niên khác, dáng vẻ bặm trợn, hai mắt nhìn ngang liếc dọc liên hồi. Đầu tóc bọn chúng thì nhuộm đủ màu xanh đỏ tím vàng. Nổi bật nhất là một gã đứng gần người thanh niên tóc nâu đen đấy. Khuôn mặt hắn ta cực kỳ dữ tợn, thân hình to cao, vạm vỡ, cơ bắp cuộn cuộn; tạo cho người khác cảm giác sợ hãi không dám đến gần. Những người này dường như là mấy tên đàn em của thanh niên xăm hình kia. Tên đại ca lắc nhẹ ly rượu đỏ ở trên tay, nhăm một chút rồi nói với giọng tức tối:

- Hừ, thằng nhóc này giỏi đấy, hẹn tao ra đây, vậy mà giờ vẫn chưa thấy mặt nó, xem ra phải “nhắc nhở” thằng đấy biết đúng giờ là như thế nào.

Hắn ta quay sang tên đô con đang đứng bên cạnh nói:

- Cường, mày xem nó đã đi trễ mấy phút rồi? Nếu trong năm phút nữa mà thằng đó không đến thì có việc cho mày làm đấy.

Tên đó xem đồng hồ rồi trả lời:

- Dạ nó đã trễ hơn mười phút rồi, em...

Tên Cường chưa nói xong thì từ ngoài cửa xuất hiện ba người, dáng điệu rất vội vã. Ba người này đi tới trước mặt thanh niên đứng đầu, nói:

- Anh Thiên, em xin lỗi vì đã đến trễ, ông bà già em tối nay không hiểu tại sao đột nhiên quần chặt hơn bình thường nên đến trễ.

Gã thanh niên tóc hai line tên là Thiên cười lạnh, nói:

- Được rồi, tao cũng không muốn so đo cái này với mày làm gì, ngồi đi. Đình Hiếu, chú mày nói có vụ mới. Nghe giọng mày, có vẻ cần phải giải quyết ngay lập tức?

Thì ra người đã hẹn gặp anh Thiên này chính là Đình Hiếu, kẻ bị Quốc Việt đánh cho thảm bại vào sáng hôm qua. Đình Hiếu vốn giao thiệp rộng rãi với các băng xã hội đen. Hắn rất căm hận Việt, nhưng hắn cũng tự biết không đấu lại anh, cho nên hắn định nhờ xã hội đen thanh toán Việt giùm hắn. Gã thanh niên tên Thiên này khá nổi tiếng xung quanh khu vực hắn sống. Đình Hiếu và gã đã thực hiện khá nhiều phi vụ trước đây nên Hiếu rất tin gã. Đình Hiếu gật đầu trả lời câu hỏi của gã thanh niên:

- Đúng vậy anh Thiên, nhưng đây chỉ là chuyện cá nhân của em thôi.

Tên Thiên tròn trĩnh hai mắt, quát:

- Cái gì? Chuyện cá nhân? Chỉ vậy thôi sao? Hừ, tao tưởng mày có vụ gì ngon lành nên mới đi ra đây, giờ mày giờ què, muốn chơi tao hả?

Thiên rất tức giận Đình Hiếu vì đã hẹn hắn chỉ để nhờ giải quyết việc riêng cho tên này. Hiếu khi nghe tên Thiên nói vậy thì hoảng hốt, vội vàng giải thích:

- AA! Anh Thiên, anh đừng vội tức giận. Em đúng là gặp việc khó khăn, không tự giải quyết được, chính vì thế em mới nhờ đến anh.

Tên Thiên ngạc nhiên:

- Ái chà! Chú mày không giải quyết được à? Thế bố mẹ chú mày không đứng ra hay sao mà mày phải nhờ đến tao? Hay thật đấy.

Hiếu lắc đầu cười khổ:

- Chuyện này ba mẹ em mà biết được là em xong luôn.

Tên Thiên bật cười:

- Hà? Xem ra mày đã làm ra việc gì rất xấu rồi, hà hà! Càng lúc càng ngon đấy. Được rồi, mày nói anh nghe xem nào.

Hiếu bắt đầu kể lại:

- Vâng, anh Thiên, đầu đuôi câu chuyện là như thế này...

Hiếu kể lại sơ sơ tình hình, đương nhiên là cũng thêm thắt chút để nghe qua thì bọn hắn trở thành kẻ bị hại. Vừa nghe xong, Thiên đã vỗ đùi cười lớn:

- Ha ha, mày vì gái mà đánh nhau, ha ha! Cả ba chúng mày họp lại mà cũng không đánh được hắn sao? Thật thú vị, quá thú vị. Ha ha!

Hiếu tiếp tục kể lễ than thở là Việt trâu bò thế nào, như là quái vật..., tên Thiên nghe vậy lại càng cười to. Hắn ta bỏ ly rượu xuống cười sảng sặc, ngay cả cô gái ngồi trong lòng hắn cũng cười theo. Hắn ta châm chọc Hiếu:

- Mà đúng thôi, ai bảo chúng mày ăn chơi nhiều quá làm gì, chơi đến nỗi không có sức làm gì nữa, ha ha ha!

Hiếu bị nói đùa, tức giận, thầm chửi rủa trong bụng: “Mày cũng không hơn gì bọn này đâu, mày chỉ được mỗi cái mã đẹp trai mà thôi.” Dù là thế nhưng vì hắn đang ở trong vị trí là người phải nhờ cậy người ta, nên mặt ngoài vẫn tỏ ra bình thản trước những lời xách mé của tên Thiên. Hắn ta liên tục gật đầu nói:

- Đúng, vì thế em mới nhờ đến anh Thiên chứ. Anh Thiên rất lợi hại, thằng Quốc Việt đó có là gì với anh cơ chứ. Hơn nữa, cũng vì chuyện này mà hai ông bà già càng tăng cường giám sát em.

Đình Hiếu tăng bốc tên Thiên lên tận mây xanh. Mắt tên Thiên loé lên chút khác lạ. Hắn đã lăn lộn bao năm rồi, thấy Đình Hiếu không hề mất bình tĩnh trước những lời châm chọc của mình, hắn sao không hiểu thằng nhóc này là kẻ rất khó chơi chứ. Hắn bắt đầu quan sát Đình Hiếu kỹ hơn. Hắn trầm ngâm nghĩ ngợi hồi lâu mới nói:

- Được rồi, vậy chú mày muốn xử lý thằng đó như thế nào.

Đình Hiếu nghiêng răng nghiêng lợi đáp:

- A, cứ để cho hắn phải nằm viện ít nhất là ba tháng đến nửa năm, cho nó biết, có những người không thể gây đến được.

Trong mắt hắn loé lên sự căm thù lẫn tàn độc. Cái nào càng ác độc thì tên Thiên càng khoái. Hắn gật gù hài lòng:

- Được, đủ độc, vụ này anh nhận, nhưng lần này anh đây lấy giá cao hơn lần trước một chai rượu, ý mày sao?

Vụ này chỉ có lợi không có hại, ngu gì mà không làm, nhân tiện thuận tay dắt dê, xin tí huyết của thằng nhóc Đình Hiếu này. “Grừ, dám cả gan đến nhờ tao đi giải quyết mấy cái chuyện ân oán, thù vật vớ vẩn của mày, m* n*, mày nghĩ tao là ai chứ.”

Đình Hiếu ra vẻ phóng khoáng nói:

- Tiền không thành vấn đề, chỉ cần anh khiến cho thằng Quốc Việt khôn kiếp biết điều ngoan ngoãn hơn là được.

Tên Thiên còn chém cao tay hơn:

- Chút tiền nhỏ nhoi đó tao không thèm để vào mắt, thế chú mày định bao giờ ra tay?

Đình Hiếu đã vui vẻ hơn trước khi Thiên đã nhận lời giúp, hắn nói:

- Khi nào thuận lợi thì em sẽ thông báo cho anh Thiên sau.

- Ok, thành giao, giờ tao muốn ở đây một mình, chú mày muốn nhảy hay làm gì thì cứ làm.

Thiên đưa tay hất mái tóc, khoát tay ý muốn xua Đình Hiếu đi chỗ khác.

- Vâng, hê hê hê, em cũng lâu rồi chưa chơi, giờ phải đi thư giãn chút.

Nói xong, Đình Hiếu và hai thằng tân ra, đi theo ba hướng khác nhau, kiếm chỗ mấy cô gái quen thuộc tìm nguồn vui, trên mặt hiện lên vẻ dâm tà. Hiếu đi đến bàn rượu có một cô gái ngồi sẵn ở đấy. Cô gái đó mặc áo thun và quần jean bó sát người, dưới ánh đèn chớp nháy của vũ trường thì khó lòng biết chúng màu gì. Tóc cô ta xõa ngang vai, cặp mắt lúng liếng rất đáng yêu. Nhìn khuôn mặt ngây thơ búng ra sữa của cô ta thì cô ta hẳn phải nhận định cô ta cùng lắm chỉ là sinh viên năm nhất mà thôi. Cô ta thấy hắn thì tươi cười niềm nở. Hắn cười cười đáp lại, kế tiếp hắn ngồi đối diện với cô gái, nhấp một ngụm rượu đỏ rồi mở lời trước:

- Chào em Diễm My.

Cô ta là Diễm My, tên cũng như người, rất đẹp. Diễm My liếc hần bằng ánh mắt đầy quyến rũ, dịu dàng đáp lại hần:

- Chào anh, sao hôm nay rảnh rồi mà tới đây vậy?

Tiếng loa, tiếng nhạc DJ rất to, át luôn tiếng của hai người, khó lòng giao tiếp. Đình Hiếu chuyển chỗ sang ngồi cạnh Diễm My. Hần ghé vào tai cô ta và nói:

- Anh gặp anh Thiên có việc. Còn em thì sao?

- Như mọi hôm thôi, uống rượu, vui chơi, nhảy nhót.

My lườm hần, tay cầm ly rượu lên đưa sát vào đôi môi đỏ mọng uống một hớp, động tác vô cùng khéo gọi. Hiếu không nhịn nổi, quàng tay ôm lấy vòng eo thon của cô gái, kéo sát vào người, hỏi tiếp:

- Nhà em giàu thế, sao không kiếm một thằng khờ đi, đến đây làm gì?

My là con gái của một ông doanh nhân giàu có. Ba mẹ cô ta suốt ngày bận rộn, làm không ngừng nghỉ, bỏ quên việc nhà việc cửa, hiếm khi có dịp quan tâm, dạy bảo con cái. Hễ cô ta muốn cái gì là cho cái đấy, cứ nghĩ cho nó tắt nó sẽ tốt. Vì thế mà cô ta ỷ lại, phung phí, rồi sinh thói ăn chơi, tiêu tiền như rác.

Cô ta thông qua giới thiệu của nhóm bạn đại gia, thường lui tới các quán bar, vũ trường hay các tụ điểm ăn chơi khác. Trong một lần Hiếu tìm Thiên giúp vụ "hàng hóa" đã gặp cô ta. Thấy My xinh đẹp, hần lần la làm quen, nói chuyện, rượu bia, nhảy nhót, và cuối cùng dĩ nhiên không thiếu khoản lên giường. Từ đó, hai người trở thành "khách quen".

Do vậy mà Diễm My không hề phật lòng khi Hiếu hỏi, cô ta trả lời một cách hờ hững:

- Anh thừa biết còn hỏi, anh cũng không tìm con bé nào đấy mà hay tới đây đấy thôi.

My đã động đến cái gai trong mắt khiến hần ta nhú mày, hơi mắt tự nhiên. Diễm My thấy hần im lặng, cô ta cười khẩy:

- Chúng ta giống nhau, đi tìm nguồn vui. Anh uống đi.

Hiếu sực tỉnh, gật gật đầu, ngửa cổ uống cạn. Sau đó hần gọi thêm hai chai rượu mạnh nữa, cùng cô ta uống hết ly này đến ly khác. My đã lâng lâng, mặt đỏ ửng, liên tục uốn éo, khiêu khích làm Đình Hiếu khó chịu vô cùng. Dâm ý bốc lên hòa trộn với hơi rượu, người nóng bừng bừng. Hần cúi xuống, ghé sát vào tai cô gái nói:

- Diễm My, chúng ta tìm chỗ tâm sự chút nhì?

My giờ chẳng khác gì hần, đồng ý lập tức. Hiếu ôm cô ta đứng dậy, đi dần ra cửa. Từ sau lúc gặp hần ta, My rất hiếm khi đi với ai khác nữa, đây là điều khiến Hiếu rất vui vẻ. Hần liếc sang một góc khác của vũ trường, hai thằng kia cũng đã kiếm được con mồi. Ba kẻ gật đầu tỏ vẻ hiểu ý rồi tách ra ba hướng khác nhau mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 28: Buổi đầu làm gia sư

Một tuần sau khi Quốc Việt đăng ký làm gia sư thì anh bắt đầu công việc. Lịch dạy vào buổi chiều từ năm giờ rưỡi đến bảy giờ rưỡi tối. Tuy thế anh phải đến gặp gia chủ trước để xem thử họ có yêu cầu thêm điều gì nữa không.

Theo như anh tìm hiểu, gia cảnh của người chủ thuê anh khá giàu có. Họ thuê anh về dạy kèm cho đứa con trai út, năm nay nó học lớp chín. Thằng nhóc đó là một thằng bé hư hỏng, vừa lười học vừa rất quậy phá. Anh không thấy có gì lạ. Một nhà đại gia cỡ vừa, ba mẹ suốt ngày bận rộn đi làm, không có thời gian quan tâm chăm sóc thằng bé. Nó quậy phá, lười biếng cũng rất dễ hiểu. Khi bậc ba mẹ nhìn thấy hậu quả mới lo cuống cuống, chạy đôn chạy đáo khắp nơi để giải quyết hậu quả. Mà tới mức này đã hơi muộn màng rồi. Tất nhiên, không phải đại gia nào cũng như thế.

Quốc Việt đã biết vị trí của người thuê gia sư, anh đợi trước cổng nhà rồi bấm chuông, trong lúc đợi người ra mở cửa, anh tranh thủ nhìn lướt qua căn biệt thự. Ái chà, nó rất đẹp. Căn biệt ba tầng, được sơn màu xanh nước biển. Giống như các nhà xung quanh, bao bọc xung quanh ngôi biệt thự là hàng rào và một cái cổng bằng sắt cao không kém. Xuyên qua hàng rào, anh thấy khuôn viên biệt thự khá rộng. Trên đây trồng nhiều loại cây cảnh. Vì được chăm sóc rất tốt, cắt tỉa, thêm cả uốn cây đầy tính nghệ thuật nên chúng rất đẹp.

Sau khi anh bấm chuông chừng vài phút thì một người phụ nữ từ cửa trong ra. Cô ấy theo lối đi nằm giữa khuôn viên chạy từ bậc tam cấp tới cổng. Cô ấy mở cái ô nhỏ trên cánh cổng ra và hỏi:

- Cậu tìm ai?

Viết đáp:

- Cho hỏi ở đây có phải là nhà của cô Liên không?

- Đúng rồi, cậu tìm bà chủ có việc gì không?

Người phụ nữ đang hỏi là người làm thuê trong nhà này. Viết trả lời:

- Xin cô vào nói với cô Liên có một sinh viên tên là Quốc Việt đến đây dạy kèm cho con của cô ấy theo như cô ấy đã yêu cầu.

Người phụ nữ nghe vậy thì cười nói:

- A, cậu là Quốc Việt tới làm gia sư sao? Mời cậu vào, bà chủ đang đợi ở bên trong.

- Cảm ơn cô.

Anh theo người làm thuê đi vào. Vào trong sân rồi, anh mới có điều kiện ngắm biệt thự kỹ hơn. Khoảng sân rộng rãi phía trước nhà được lát gạch, có hai màu, ngoài là màu trắng, trong thì đỏ nhạt, sát sau hàng rào là khuôn viên. Một chiếc xe hơi đen bóng đang đỗ ở trên sân. Kiến thức của anh về các loại xe con không nhiều lắm chẳng qua nhìn nó anh vẫn biết đây là xe Mercedes loại VIP. Tuy chưa tới mức được gọi là siêu xe, nhưng cũng là loại cực kỳ đắt tiền, tối thiểu phải xấp xỉ một tỷ đồng. Ngoài ra, còn có hai chiếc xe máy dựng trước cửa, một Exciter và một SH, hai chiếc trị giá cũng gần hai trăm triệu.

Cửa của nhà hầu như làm từ gỗ, vân của nó rất đẹp, hình như là gỗ hương. Đi vào trong nhà, Quốc Việt thấy một bộ salon sang trọng cũng từ gỗ, có một người phụ nữ đang ngồi ở đó. Anh đoán đây là bà chủ người làm thuê kia nhắc tới. Anh giờ không thể ngắm cảnh nữa, anh hơi cúi người nói:

- Cháu chào cô ạ, cháu tên là Quốc Việt được trung tâm gia sư Thành Công giới thiệu đến đây.

Người phụ nữ gật đầu nở nụ cười, đưa tay ra nói:

- Ủ, cháu ngồi đi, cô tên là Liên, xin lỗi cháu nhé, làm phiền cháu phải mất một buổi sáng để đến đây.

Quốc Việt ngồi xuống ghế, đáp:

- Dạ không có chi ạ.

- Đáng nhẽ không cần rắc rối thế này đâu nhưng vì cô mời gia sư đến dạy học cho con trai cô nên có một số điều cần nói rõ trước.

- Dạ cô cứ nói đi ạ, cháu đang nghe đây.

Cô Liên gật đầu:

- Ủ, là thế này, con trai cô rất lười học, nó khiến cô buồn rầu lắm. Cô đã dùng thử đủ mọi cách nhưng đâu vẫn hoàn đấy.

Cô ấy thở dài một hơi đầy não ruột. Quốc Việt giữ im lặng, chờ cô ấy nói tiếp:

- Giờ cô không quan tâm cháu dùng phương pháp gì, dạy như thế nào, chỉ cần nó học chăm chỉ, tiến bộ, bớt phá phách, có thể thi đậu vào cấp ba là được rồi.

Quốc Việt kinh ngạc khi nghe cô ấy nói như vậy. Cô thật sự giao hoàn toàn việc dạy thằng nhóc đó cho anh hay sao? Quốc Việt tự hỏi lỗi tại mình có vấn đề hay không nữa.

Cô Liên nhìn thấy vẻ mặt Quốc Việt thì cười, điều này tất nhiên nằm trong dự đoán. Bất kỳ một gia sư nào khi nghe tới đều như vậy cả, cô lắc đầu nói:

- Cháu không biết thôi, tại vợ chồng cô bận rộn công việc suốt ngày nên không có thời gian lo cho thằng bé. Đến khi nhận ra thì đã muộn. Chị nó thì tốt, chỉ mình nó như thế. Chị nó đi học đại học ở xa, bắt buộc đi làm cô mới mời gia sư đến.

“Con út chắc được cưng chiều quá sinh hư đây mà, ba mẹ lại bận suốt ngày nên không ai quản, lại càng quậy phá hơn. Nên nhận lời hay không đây” Việt vẫn trầm ngâm, chưa biết trả lời cô ấy ra sao. Anh lại nghe cô Liên nói:

- Cô đã từng mời ba gia sư tới nhà rồi nhưng không ai chịu nổi nó nửa tháng. Cô mời cháu đến làm gia sư, mong cháu cố gắng giúp cô với

“Đã có ba gia sư bỏ việc trước đó rồi à, thằng con cô ấy khá đấy.” Quốc Việt bắt đầu cảm thấy thằng nhóc này rất thú vị. Có điều anh nghĩ rằng không thể có chuyện ba mẹ phó mặc con cái của mình cho người lạ nên chưa dám đồng ý mà chỉ nói lấp lửng:

- Dạ! Cháu không dám nói trước nhưng cháu sẽ cố hết sức dạy nó đậu vào cấp ba.

Cô Liên tất nhiên hiểu e ngại của anh nên khi có câu đảm bảo, cô ấy cũng đã hài lòng. Cô nói:

- Vậy được rồi, nếu cháu hiểu được thì tốt rồi, giờ cô phải đi làm đây, tối cháu cứ đến dạy theo lịch định sẵn nhé.
- Dạ vâng ạ.

Viết ra về mà ngón ngang bao suy nghĩ trong đầu.

...

Đến chiều, vì là buổi đầu tiên anh đi dạy, cần tạo ấn tượng tốt nên đứng năm giờ chiều, anh sửa soạn đồ đạc, sách vở rồi lấy xe đi đến nhà cô Hiền. Tối này chồng cô bận việc nên làm về muộn. Cô tươi cười niềm nở và sau mấy câu chào hỏi, cô bảo người giúp việc:

- Cháu bắt đầu công việc đi. Cháu cứ làm mọi cách để nó chăm học lên giúp cô. Cô Mai, cô dắt Việt lên phòng của thằng bé nhé.
- Dạ, cháu xin phép đi lên dạy ạ.

Quốc Việt theo cô người làm lên phòng của thằng nhóc đó. Anh tò mò rất muốn biết thằng nhóc đó đã dùng cách gì mà có thể đuổi ba gia sư trước anh đi được. Đến trước cửa phòng, cô người làm đưa tay lên gõ cửa, trong phòng vọng ra tiếng nói thằng nhóc:

- Mẹ đấy ạ, đợi con chút.

“Bộp! Bộp! Bộp!” Tiếng bước chân chạy tới mở cửa, đầu thằng nhóc lộ ra, nhìn khuôn mặt nó có vẻ sáng sủa, hoàn toàn khác biệt với tính cách, đúng là không thể nhìn mặt mũi mà đoán ra bản chất của con người. Cô làm việc nói:

- Là tôi cậu chủ.

Thằng nhóc thấy không phải là mẹ mà là cô giúp việc thì thờ phào một cái, nó nhìn sang Quốc Việt, mở miệng hỏi:

- Cô có việc gì không, còn người này là ai? Sao lại đi lên đây.

Quốc Việt cười thầm, rõ ràng thằng nhóc đang làm điều gì mờ ám trong phòng nên mới có động tác như vậy. Có thể nó trốn chơi game, xem phim gì đấy. Con nít bây giờ phát triển rất sớm, mấy thứ đó với chúng quá ư bình thường.

Cô giúp việc giải thích:

- Thưa cậu chủ, đây là gia sư mà mẹ cậu đã mời tới để dạy học cho cậu chủ.

Thằng nhóc tỏ vẻ khó chịu:

- Tôi đã nói là không cần gia sư gì cả, cô đưa anh ra đi.

Người giúp việc không có phản ứng gì, chỉ tiếp tục nói:

- Không được đâu cậu chủ, mẹ cậu trước đó đã nói tôi nhắc nhở cậu: “gia sư được mời đến là bắt buộc, nếu cậu không nghe sẽ có hình phạt thích đáng.”

Thằng nhóc đó nghe nhắc đến mẹ thì xụ mặt xuống, buột lòng chấp nhận để Quốc Việt dạy học. Nó nói:

- Được rồi, cô xuống dưới đi, để anh ta vào đây.
- Vâng, Việt, em vào phòng đi.

Quốc Việt bước vào, quả nhiên đúng như anh nghĩ, thằng nhóc trốn mẹ chơi game. Anh tới đây làm gia sư, thế mà nó chẳng thèm hỏi lấy một câu mà ngồi vào máy bật game lên tiếp tục chơi. Chỉ là một thằng trẻ ranh, chấp gì nó. Anh hỏi:

- Nhóc con, mày tên gì?

Thằng nhóc vênh mặt lên, nhìn Quốc Việt, nói cộc lốc:

- Tôi tên gì anh không cần biết. Anh mau xin với mẹ tôi nghỉ dạy đi, nếu không anh sẽ lãnh hậu quả đấy.

Quốc Việt nghe thế thì cười khẩy, còn dám dọa cả anh nữa cơ đấy. Với những gia sư bình thường thì có thể điều đó sẽ khiến họ sợ hãi nhưng với anh thì chả khác gì chọc vào tổ kiến. Anh dọa nó vài câu:

- Thằng ranh con, mày láo xược quá đấy. Hừ! Ăn nói vô lễ, lại còn muốn tao nghỉ việc nữa chứ. Mày cũng liều mạng nhỉ. Tao đến đây làm gia sư, việc dạy mày học, tao phải chịu trách nhiệm.

Tên nhóc sùng sốt. Nó chưa bao giờ gặp một gia sư nào mà nói kiểu côn đồ như vậy. Chẳng qua, nó vẫn đang trẻ nít, còn tính ngựa non háu đá, ngoan cố nói:

- Chuyện học hành của tôi thế nào không cần anh lo. Anh nhanh ra khỏi phòng tôi.

Quốc Việt hừ một tiếng, nghiêm giọng nói:

- Mày vẫn già mồm nhì, mau nói ra cả tên lẫn họ cho tao rồi ngồi vào học. Mày đừng khiến tao phải đánh mày.

Về mặt Quốc Việt sắc lạnh. Anh từ từ bước tới sát trước thằng nhóc. Anh hiểu rất rõ tính cách thằng nhóc này, rất giống anh lúc nhỏ, mềm nắn rắn buông nên biết cách đối phó thằng nhóc. Anh làm vậy là để đe dọa nó biết sợ mà ngoan ngoãn nghe lời. Ấy thế mà nó vẫn cười hèn hếch, chế giễu anh

- Tôi thách anh dám đánh tôi đấy, nên nhớ anh chỉ là gia sư thôi.

Cái này Việt đã lường trước:

- Đúng là vậy, chẳng qua mẹ mày đã cho tao quyền tự do xử lý mày.

Ánh mắt anh lộ vẻ độc ác. Thằng nhóc có hơi run rẩy. Thấy vẻ mặt của nó, anh cười thâm trong bụng. Anh bèn chèn thêm một câu nữa:

- Nếu mày chưa tin thì cứ chạy xuống hỏi mẹ mày xem, để xem tao bị đuổi hay mày bị mắng.

Thật ra anh chỉ chắc một nửa vì dù cô Liên nói thế nhưng chắc gì để nguyên như vậy. Anh dùng kế là do anh lợi dụng tâm lý trẻ nít của nó và sợ ba sợ mẹ của nó. Quả nhiên thằng nhóc biết sợ, khai ngay:

- Tôi là Phan Trung Nam, tôi đã nói, việc học là của tôi, không cần anh quan tâm. Anh ngồi đấy khỏi dạy gì cả, tiền lương vẫn trả bình thường cho anh, sẽ không thiếu của anh đồng nào.

Thằng nhóc đã biết điều hơn nhưng vẫn còn khá cứng miệng. Nó nghĩ rằng Quốc Việt sẽ không dám lấy chuyện này ra để đùa giỡn nên không dám chạy xuống. Chẳng qua nó vẫn còn lý lợm không chịu học.

Quốc Việt đương nhiên nhận ra sự thay đổi đó. Anh cố nhin cười, giữ vẻ mặt lạnh lùng và có phần dữ tợn, hai mắt nhìn nó chăm chăm. Thằng nhóc hơi sợ, tính đứng dậy đi sang chỗ khác thì anh bất ngờ đặt bàn tay trên lên vai nó và ấn mạnh xuống, bắt nó ngồi nguyên trên ghế. Kế đó anh vận kinh bóp vai nó một cái. Anh chỉ dẫn mặt nó chứ chiều này không hề gây tổn thương gì cho nó. Thằng nhóc nhúm mày vì đau đớn, thế mà vẫn không kêu một tiếng. Anh thấy thế bèn dọa:

- Phan Trung Nam, mày đừng có kiêu khích tính nhẩn nại của tao. Liệu hồn thì nhanh ngồi vào học. Hừ, bắt đắ dĩ tao phải đến đây dạy chứ mày nghĩ tao muốn dạy mày lăm đấy hả nhóc con.

Vừa nói anh vừa xiết chặt thêm. Kinh lực thấm vào vai làm thằng nhóc giật giật, nó không chịu nổi nữa phải kêu lên:

- Anh mau bỏ tay ra!

Anh gằn giọng hỏi:

- Mày có chịu học bài không?

Thằng nhóc muốn nói thêm mấy câu nhưng khi thấy Việt đang nhìn mình với ánh mắt hình viên đạn tức thì sợ hãi ngậm miệng lại, ngồi trước bàn học, không nói câu nào nữa. Có điều nó vẫn chưa chịu mở sách vở ra. Việt tăng sức ép:

- Mày cứ việc mách với mẹ rằng tao đánh mày. Tao dám chắc không có tác dụng gì đâu. Tao dám làm vậy tức là có sự ủng hộ của mẹ mày rồi.

Thằng nhóc uất ức trong lòng nhưng không dám trả treo mà mở sách vở ra. Anh biết trước đây nó đã không gọi thì lần này sẽ không gọi. Nó đã biết điều rồi, sẽ ngoan ngoãn ngồi học. Anh lấy ghế, ngồi xuống và liếc mắt quan sát quanh phòng. Căn phòng khá là lộn xộn.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 29: Tình cờ gặp gỡ

Bất chợt anh bắt gặp thằng nhóc vội vàng kích chuột làm cái gì đấy. Cái đó hiện lên rồi biến mất rất nhanh, chẳng qua anh vẫn kịp thấy nó tắt cái gì. Thì ra là một bộ phim, mà diễn viên thì... Nghĩ tới đây anh phì cười. Thằng nhóc hỏi:

- Anh cười cái gì.

Việt nói

- Nhóc con, mấy bộ phim đầy mầy có HD, DVD, hay bản gì đẹp không?

Nó trả lời theo quán tính:

- Phim đó là bản DVD rất đẹp rồi đấy... Ồ, anh hỏi làm gì?

Thằng nhóc biết mình đã nói hớ nên chuyển sang hướng khác ngay:

- Không phải anh đến đây để dạy kèm sao, mau bắt đầu đi.

Anh nén cười, cũng chẳng muốn làm khó nó nữa nên gật đầu:

- Được rồi, vậy giờ chúng ta bắt đầu học.

- Bắt đầu thì bắt đầu

Trung Nam biết mình đã mắc bẫy anh, nên ngậm bồ hòn làm ngọt. “Để tôi xem anh dạy học như thế nào.” Thằng nhóc muốn chơi xấu anh nên cố tình đưa ra một bài toán khó cho anh:

- Tôi có một bài toán giải chưa ra, anh hướng dẫn đi.

Đọc đề bài toán ghi trên tờ giấy nó đưa, anh chỉ cười nhạt, mấy cái trò vặt vãnh này có thể gây khó khăn được anh sao. Anh bèn nói:

- Được, đưa tao giải, nhưng mà tao hướng dẫn, mầy có thể hiểu được bao nhiêu?

Nam học hành như thế nào, anh đã biết trước rồi, anh hỏi lại một câu chạm vào lòng tự trọng của thằng nhóc khiến nó tự ái bảo anh hướng dẫn. Nhìn vẻ mặt nó khi nghe giảng, anh bật cười. Anh cũng không muốn làm chuyện tệ hơn, bèn nói thẳng luôn:

- Bài giảng trên lớp không hiểu chỗ nào, giờ mầy lo mà nói ra đề tao còn dạy.

Nam vẫn biết đồ mặt xấu hổ, xem ra chưa hết thuốc chữa. Nó mở sách chỉ cho anh những phần nào chưa hiểu. Anh bỗng cảm thấy giữa nó và anh có gì đây rất thân thiết, thông qua nó, anh gặp được chính mình lúc nhỏ. Vì thế, anh dạy nó rất tận tình, có lẽ nó cũng vậy nên học rất chăm chỉ.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, vụt một cái đã hết hai giờ, anh đứng dậy dọn đồ đạc, rồi mở cửa đi ra, Trung Nam tròn mắt nhìn hành động của anh. Thằng nhóc không hiểu gì, mở miệng hỏi:

- Anh đang làm cái gì vậy hả? Sao tự nhiên cất sách đi vậy?

Việt quay đầu lại, trả lời một cách thần nhiên:

- Đã hết giờ thì tao phải về.

Nam choáng váng trước câu trả lời của anh, lần đầu tiên nó gặp một gia sư như vậy. Nó đóng cửa lại và nói:

- A! Nhưng mới học một chút thôi mà, anh không thể đi về.

Việt hất tay nó ra, mở cửa. Anh nói:

- Tao chỉ có nhiệm vụ dạy mầy học trong hai tiếng, còn học trễ là do mầy đấy chứ. Hê hê hê, lần sau liệu mà nghe lời ngồi học để khỏi lãng phí thời gian, tao không có dịch vụ dạy ngoài giờ đâu. Ngày kia sẽ lại tới, hẹn gặp lại ngày mốt nhé nhóc con.

Nam không thể làm gì được, đành phải để Quốc Việt ra về:

- Hừ, được rồi, ngày mốt thì ngày mốt.

Anh vừa ra khỏi nhà thằng nhóc thì cười lớn, hôm nay quả quá thú vị đi. Ngày mốt có lẽ thằng nhóc sẽ dùng chiêu thức mới nữa. Để xem thử nó quậy phá đến đâu.

“Ọc ọc”, anh “ruột” đang biểu tình. Anh phải đi ăn cái đã, học suốt từ chiều, xong là đi dạy kèm ngay, đã kịp nhét được cái gì vào bụng đâu. Anh tấp xe vào một quán ăn ven đường. Anh chọn một bàn, ngồi xuống và gọi:

- Cho cháu một tô hủ tiếu cô ơi.

- Một tô hủ tiếu, đọi một lát.

Tiếng bà chủ quán đáp lại. Lát sau, một cô bé bụng toét bàn Quốc Việt:

- Của anh đây.

- Cám ơn cô bé.

Việt vừa ăn vừa quan sát xung quanh. Quán đang đông khách, đa số khách ở đây đều bận rộn với công việc, giống như anh vậy, đi làm đến tận tối mịt mới về nên ai cũng muốn tìm đại một quán nào đây ăn nhanh, nhẹ bụng mà lại rẻ. Anh giải quyết tô hủ tiếu của mình một cách nhanh chóng:

- Tính tiền cô ơi.

- Một tô mười lăm ngàn cháu.

Trả tiền xong xuôi, anh băn khoăn không biết nên làm gì tiếp theo, về phòng à? Còn quá sớm, đi về giờ cũng không có việc gì làm. Nhưng không về thì đi đâu đây? À, có rồi.

Việt đến một cửa hàng bán quần áo. Cửa hàng này bảo lớn không lớn nhưng nhỏ thì không đúng lắm. Nó chuyên bán quần áo nội địa cho nhiều loại khách hàng ở các độ tuổi khác nhau. Anh đi vào đây với mục đích là xem thử có bộ quần áo nào đẹp không nhưng anh không phải mua cho mình mà mua cho ông bà ngoại. Chỉ còn gần hai tháng nữa là tới Tết rồi, anh định khi nhận lương sẽ mua cho hai ông bà anh bộ quần áo mới để ông bà đi chơi Tết.

Việt bước vào cửa hàng, đập vào mắt anh là những nữ nhân viên tư vấn trẻ đẹp, đầy quyến rũ trong những bộ đồng phục bó màu hồng nhạt, dưới sắc vàng ấm của đèn đèn cửa hàng lại càng hấp dẫn.

- Ôi! Đẹp quá!

Việt buột miệng khen khi... cảm một chiếc áo sơ mi nam lên ngắm nghía, nhưng khi xem cái mác in giá cả chiếc áo, anh thà lắc đầu lẽ lười, giá cái áo này bằng tiền lương anh ề cổ làm gia sư một tháng. Anh cất áo lại chỗ cũ rồi quay đầu tìm dãy bán quần áo cho người trung niên trở lên.

Anh nhìn sang phải, chợt bắt gặp một cô gái mặc bộ đồng phục nhân viên đang đứng tại khu vực quần áo dành cho nữ, tức thì kinh ngạc. Cô ấy khá là dễ thương và trông rất giống với cô bạn cùng lớp tên Hằng. Anh đi lại gần quan sát kỹ hơn, quả nhiên là cô ấy. Anh mở miệng hỏi:

- Chào Hằng, bạn đang làm thêm ở đây à?

Hằng nghe hình như có ai gọi mình, là giọng nam. Cô ngạc nhiên, quay đầu lại thì nhận ra người đó là Quốc Việt. Cô đi tới, miệng tươi cười. Cô nói:

- A, là bạn à Quốc Việt, bạn đến để mua đồ à?

Việt đáp:

- Ủ, mình đến mua quần áo, không ngờ gặp bạn ở đây, thế bạn đã làm lâu chưa?

Hằng thấy Quốc Việt lưng đeo túi xách, tò mò:

- Mình cũng đã làm được một thời gian rồi, ủa, bạn đang đi học à?

Việt lắc đầu:

- Không phải, mình có đi học gì đâu, mình làm gia sư dạy cho một thằng nhóc thôi. Trên đường quay về, tiện thể ghé vào đây mua hàng. Bạn giỏi thật đấy, đang là sinh viên mà đã kiếm được công việc ngon lành rồi.

Hằng trả lời khiêm tốn:

- Có gì đâu mà giỏi chứ, mình ở đây với dì của mình, vì mình muốn đi làm thêm nên dì ấy mới giới thiệu công việc này cho mình thôi.

Quốc Việt cười cười, làm mặt dày tự đánh bóng mình:

- Hề hề, mình thấy sao nói thế mà. Mình là người thành thật, Hằng giỏi thì mình khen giỏi, tuyệt đối không quá lời.

- Hi hi! Bạn cứ đùa!

Được Việt khen ngợi, Hằng hơi xấu hổ, hai má ửng hồng rất đáng yêu. Anh đang nói chuyện với cô ấy thì phát hiện có người bắt đầu chú ý sang bên này. Anh biết nếu tiếp tục như thế sẽ không hay, anh bèn đổi chủ đề:

- Đúng rồi, Hằng hiện tại đang làm việc tại đây, bạn tư vấn giúp mình chọn vài bộ quần áo đi.

Đây là nhiệm vụ của cô ấy, dĩ nhiên cô gặt đầu đồng ý:

- Được thôi, Tết sắp đến rồi, cũng nên sắm một vài bộ mới để đi chơi. Bạn qua đây mình giúp cho.

Cô dẫn anh qua khu vực quần áo dành cho nam. Việt thấy cô ấy lấy ra những bộ dành cho thanh niên thì lắc đầu:

- Mình không mua quần áo cho mình, mình mua tặng cho ông bà ngoại mặc đi chơi vào dịp Tết.

Hằng nói với vẻ ngạc nhiên:

- A, vậy sao? Bạn rất có hiếu thật, mua tặng quần áo cho ông bà nữa cơ đấy. Hi hi, bạn theo mình sang bên này.

Hằng tươi cười niềm nở, rất có dáng vẻ của một nhân viên tiếp thị chuyên nghiệp. Cô ấy tỏ ra là người rất có kinh nghiệm về mấy chuyện này. Việt nhìn đây quần áo trước mặt mà hoa mắt. Từ nhỏ tới lớn, anh có bao giờ tự mua quần áo đâu, oàn là người khác mua giúp cho. Chính vì thế lúc bản thân anh mua thì giống như bị lạc vào mê cung vậy. Anh gãi đầu gãi tai, cười cười:

- Nay Hằng, mấy vấn đề liên quan đến kích cỡ, màu sắc thì mình còn chọn được chứ về chất liệu vải của quần áo, cái nào xấu cái nào tốt mình chỉ biết sơ sơ thôi.

- Không sao, mình sẽ giúp cho bạn mà.

Cô ấy tư vấn cho anh rất nhiệt tình và cũng rất chi tiết. Đây hình như là sở trường của cô thì phải.

“Phụ nữ có khác, mua sắm vẫn luôn là điều họ am hiểu nhất, là nơi mà trí nhớ phát huy công suất tối đa.” Việt nghe cô hướng dẫn mà thảm thán thờ trong lòng. Cô đã hướng dẫn xong từ lâu rồi nhưng đầu óc anh vẫn còn ong ong, đành chịu bó tay toàn tập. Anh cứ gật gù mãi:

- Ủ, tốt rồi, mình đã hiểu được khá nhiều rồi. Vậy nếu mình cần loại có chất liệu vải mềm, mát thì nên lấy...

Anh cố nói chậm để nhớ lại những gì mà Hằng đã tư vấn, cái này khó tiêu hóa hơn mấy học phần thuộc lòng trên trường nữa. Hằng nói:

- Vậy thì chọn những bộ làm bằng vải sợi bông, như thế không những phù hợp với yêu cầu của bạn mà cũng rất thích hợp cho ông bà của bạn mặc nó.

Anh như người chết đuối vớ được cọc, đồng ý:

- Hà hà, đúng là thế, cảm ơn Hằng nhiều lắm. Mình nghĩ bạn nên tiếp tục làm việc đi, hiện giờ cửa hàng đang đông khách lắm, nếu để chủ cửa hàng bắt gặp bạn đứng đây nhiều thì bạn sẽ bị trách mắng đấy.

- Ủ, vậy bạn cứ chọn hàng đi nhé, có gì cứ hỏi mình, mình tư vấn cho.

- Ủ!

...

Ra khỏi cửa hàng, Quốc Việt giơ tay lên xem đồng hồ, gần tám giờ rưỡi rồi. Anh đạp xe chạy vắn vơ trên đường. Đây là lần đầu tiên anh có cơ hội ngắm cảnh thành phố về đêm nhiều và kỹ như vậy. Phố xá đông đúc, người người lại qua, tiếng còi xe, tiếng động cơ vang lên không ngừng, khác hẳn với cảnh đêm nông thôn vắng lặng, yên ả.

Anh chợt chuyển hướng vào con đường chạy dọc theo bờ biển. Mặt biển gợn sóng lăn tăn, gió thổi từ biển vào đất liền vào mát rượi. Bờ biển quanh co, phần mũi đất liền ả ra biển lớn, tạo cho thành phố một cái vịnh rất đẹp. Phóng tầm mắt ra xa, anh có thể thấy được chuỗi đèn điện đủ sắc màu của khu phố bên kia vịnh.

Anh cứ vừa đạp xe vừa thưởng thức cảnh biển, không để ý mình đã chạy tới một nơi trước đây từng là cảng. Một bên của nó là dãy núi đá cao ngất. Cảng mới đã được chuyển về gần cây cầu bắc qua sông vừa mới được khánh thành đầu năm ngoái, bây giờ chỗ này gần như biến thành hoang vắng, lâu lâu mới có hai ba chiếc xe máy, ô tô chạy qua. Anh biết nơi đây đã không có gì để ngắm nữa nên quay xe định quay về, bỗng nhiên anh trông thấy có bãi đất trống rất rộng mà khá tối. Ánh đèn yếu ớt từ con phố chiếu tới làm cảnh vật hiện lên mờ mờ. Nếu có người đứng chỗ anh đang dừng xe nhìn sang thì không thấy rõ được gì cả. Anh chợt nảy ra một ý nghĩ trong đầu, bèn đạp xe đến đó. Bãi đất trống thấp hơn mặt đường hơn một mét, lại đầy cát nên cô xe đi mà lắc qua lắc lại, không cẩn thận là ngã dập mặt như chơi.

Khi xuống đến nơi anh mới biết bãi đất tuy toàn là cát nhưng rất bằng phẳng, ít đá nhọn, đinh, mảnh chai không thấy. Anh đi lòng vòng quan sát kỹ thêm chút nữa, tới khi cảm thấy hài lòng mới gật gù tự nhủ: “Chỗ này dùng để luyện công thì rất là hợp lý, vắng vẻ, không sợ bị phát hiện.”

Vì thế anh quyết định dùng chỗ này làm nơi luyện công vào buổi tối.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 30: Chở bạn gái về nhà

Sau khi luyện công xong, anh leo lên xe theo đường cũ quay về. Gió biển thổi vào mát lạnh, bao nhiêu buồn bực bay đi theo gió, cả người cực kỳ thoải mái. Trong lúc đang anh say sưa thả hồn theo đất trời, nôi hứng làm thi sĩ, định xuất khẩu thành mấy bài thơ, thì anh mới phát hiện mình... quên đường. Anh vòng vèo hồi lâu thì lạc đến một con đường rất vắng vẻ, đèn chỉ sáng vừa phải. Anh ngó quanh quẩn không thấy nơi nào quen mắt, đành tiếp tục đạp xe thẳng tới. Anh đang tìm kiếm lối ra, bỗng thấy phía trước thấp thoáng bóng dáng một cô gái. Nếu ngắm nhìn từ sau lưng quả là rất xứng đáng bốn từ “yêu kiều thướt tha”.

Việt là người biết thưởng thức cái đẹp, lập tức bật ra câu: “Bóng hồng nhác thấy nẻo xa.” Tất nhiên anh muốn làm quen với cô gái đó, nhưng vừa chuẩn bị đạp xe chạy nhanh tới để chở cô ấy một đoạn thì vội phanh lại ngay vì bất chợt anh nhớ một bài thơ khác: “Nhìn xa cứ tưởng Thúy Kiều; nhìn gần hoá ra vợ yêu Chí Phèo.”

Chính vì vậy, anh quyết định không hấp tấp mà từ từ tiến lại gần để xem nhan sắc của cô ấy thế nào rồi mới tính tiếp bước thứ hai.

Khi nhìn khuôn mặt của cô gái đó, anh không khỏi bật thốt lên:

- Ủa, Hằng, thì ra là bạn.

Việt rất ngạc nhiên khi nhận ra cô gái đó là Hằng. Trời đã khuya thế này mà cô ấy dám đi một mình trên đường vắng. Bản lĩnh này rất ít cô gái xinh đẹp như cô ấy dám làm. Hằng cũng ngạc nhiên không kém khi nhìn thấy anh. Chẳng phải sau khi mua quần áo xong, anh đã rời đi rồi ư, sao giờ cô lại gặp nhau ở đây. Cô hỏi anh:

- A, Quốc Việt, sao lại là bạn. Bạn chưa đi về à?

Việt dừng xe lại, hỏi cô:

- Minh sau khi ra khỏi cửa hàng, thì còn đi lung tung mấy chỗ nữa. Bây giờ mình đang về phòng, thế còn bạn đi đâu vậy?

- Minh xong việc rồi, cũng đang trên đường về đây, không ngờ hai chúng ta cùng đường, thật trùng hợp quá.

Việt gật đầu:

- Đúng là trùng hợp thật, mà bạn sao lại đi bộ một mình vậy? Cô gái không nên một mình trên đường vắng như thế này đâu. Nhất là một cô gái xinh như bạn.

Hằng cười cười:

- Mấy hôm trước mình vẫn đi xe máy về đường này đấy chứ, mà vẫn chuyện xấu gì cả. Hôm nay xe mình đột nhiên bị hỏng phải đem sửa nên đành phải đi bộ thôi.

Bất kỳ cô gái nào cũng thích người khác khen mình xinh đẹp. Hằng tất nhiên không phải ngoại lệ. Tuy cô không đáp lại bằng các câu đại loại như “làm gì có” hay “mình đâu có như bạn nói”..., nhưng miệng lại nở nụ cười kết hợp với đôi mắt long lanh đầy quyến rũ khiến cho Việt muốn làm tên yêu râu xanh một lần.

Anh mới luyện công xong, dương khí đầy mình, cộng thêm sự công kích mạnh mẽ của sắc đẹp, cảm giác nóng bừng bừng lên trong cơ thể, nguy cơ bùng phát ra đã cận kề. May sao, đúng lúc một cơn gió lạnh lẽo thổi qua xua đi tà tâm, à không, thú tính đang nổi lên.

“Phù! Hú vía! Suýt chút nữa là gây ra tội ác rồi.” Anh thở phào nhẹ nhõm. Anh dùng tay day day hai bên Thái Dương nhằm lấy lại tinh thần, sau đó nói với Hằng:

- Ra là thế, nhưng công việc bạn đang làm nghỉ muộn thật đấy.

- Ừ, Minh làm vào ca tối, từ sáu giờ tối đến mười giờ tối, nhưng thỉnh thoảng vẫn có thể xin phép được nghỉ sớm hơn. Có điều tuần trước mình đã xin rồi nên hôm nay phải về đúng giờ.

Thấy người đẹp phải một mình đi trên đường vắng, Việt không nỡ lòng nên dẫu... không biết đường, anh vẫn đưa ra đề nghị:

- Thôi, Hằng đừng đi bộ nữa, Hằng ngồi lên xe đi, mình chở về.

- Nhưng mà...

Hằng có chút do dự. Việt nói thêm:

- Đừng nhưng nhì gì nữa, cứ lên xe, mình chở bạn về tận nơi, đoạn đường này nguy hiểm lắm. Dù mình chỉ đi xe đạp cà tàng nhưng vẫn còn hơn là Hằng phải đi bộ.

Hằng phì cười trước câu nói thú vị của anh. Cô đứng chần chờ một lát, rồi cuộc cũng đồng ý:

- Hi hi! Ủ... thôi được rồi, vậy mình nhờ bạn chờ mình về vậy.

- Hằng ngồi cho thật chắc vào nhé, mình chuẩn bị đi đấy.

Quốc Việt quay lại hỏi, nhận được gật đầu của Hằng, sau đó anh “còng lưng” “cổ đạp xe” chạy lọc cọc tới trước. Trước giờ toàn thấy phim chiếu cảnh nam đeo nữ trên xe đạp dưới mưa bụi hoặc lá rơi, tất cả đều ba xạo, đây mới là thực tế, Việt chờ Hằng trong luồng gió đầy bụi cát bay tung tóe, cay xè cả mắt, lại còn thêm vụ đau khổ nhất là quên đường đi.

Bỗng nhiên anh có cảm giác hình như anh rất có duyên gặp và nói chuyện với các người đẹp, nhiều nhất là Thu Ngọc và giờ là Hằng. “Duyên” giữa anh và Ngọc khác giữa anh và Hằng. Anh với Ngọc chỉ toàn hiểu lầm, cãi cộ nhưng với Hằng thì có chút thoải mái lẫn sung sướng hơn.

Con đường trở về rất khó đi, mặt đường lồi lõm đầy sỏi đá, ổ gà, ổ voi đâu cũng thấy, Hằng ngồi phía sau mấy lần người bị nghiêng qua nghiêng lại. Cô sợ ngã xuống, đành đưa tay ra ôm lấy hông Việt. Bên cạnh đó, đường gập ghềnh nên xe đạp xóc lên xóc xuống, hai quả cầu mềm mại ma sát vào lưng khiến Việt cả người run lên vì sung sướng, mấy lần suýt lạc tay lái. Anh phải cố sức tập trung mới đi được. Dù anh không quay lại nhìn nhưng vẫn biết cô ấy đang rất xấu hổ. Từ đây đến chỗ Hằng ở có lẽ còn một đoạn đường dài, anh tìm nói với Hằng để phá đi không khí im ắng giữa hai người:

- Phòng Hằng đang trọ ở đâu để mình hộ tống về tận nơi.

Hằng cũng có ý nghĩ giống anh, chỉ có điều cô không biết mở lời ra sao, may mà anh bắt đầu trước. Hằng đáp:

- Không cần phải như vậy đâu, khi gần tới nơi mình sẽ nhắc cho Việt, à, theo mình biết thì đường Việt đi về đâu phải thế này.

Anh gãi đầu gãi tai che lấp sự xấu hổ vì không biết đường và nói:

- Chuyện đó hả, bình thường tối nào mình cũng bận việc đến khuya mới về. Mọi khi mình đều đi đường khác, hôm nay phát hiện ra lối này đi ngắn hơn nhiều, nên đã chuyển sang đây đấy mà, không ngờ trùng hợp Hằng cũng đi trên đường này.

Hai người nói chuyện vu vơ vài câu, xe vẫn tiếp tục lăn bánh trong làn gió đêm lạnh lạnh. Hai người đi được một đoạn dài thì Hằng chỉ tay vào một hẻm nhỏ gần ngay trước mặt, nói với Việt:

- A, tới nơi rồi, bạn dừng xe ở đây được rồi, mình sẽ đi bộ từ đây về.

Việt gật đầu:

- Ủ, vậy Hằng về nhé, hẹn gặp lại.

Anh dừng xe lại, trong lòng nuối tiếc. Bỗng dưng mất đi cảm giác mềm mại tuyệt vời đó sao không nuối tiếc được chứ.

- Ủ, tạm biệt Việt.

Hằng vừa đi vừa vẫy tay.

May mắn cho Việt là chỗ ở của Hằng cách không xa một ngã ba. Anh đi tiếp tới trước thì thấy ngã ba, đường bên phải là đường anh biết nên anh mừng rỡ, vội vàng chạy xe theo đó mà về phòng. Khi về tới phòng thì bất gặp thằng Bình đã chuẩn bị ngủ, anh cười nói:

- Sao hôm nay mày đi ngủ sớm vậy hả? Mọi khi tao thấy mày chơi game đến một hai giờ sáng mày mới chịu đi ngủ cơ mà.

- Mày về rồi đấy hả? Hôm nay tao mệt quá, không còn sức đâu mà đụng đến máy tính nữa.

Việt bèn trêu chọc:

- Mày mà cũng mệt nữa hả, mày chơi cái gì mà người mệt đến mức như vậy, tao nghi mấy vụ này lắm.

Bình không kém cạnh đáp trả lại:

- Đừng nhìn tao bằng ánh mắt đó, tao không phải là thằng đầu óc đen tối như mày, lúc nào cũng liên tưởng đến mấy chuyện bậy bạ.

- Hừ, tao mà đen tối, mày lúc nào cũng lý do lý trấu, đêm nào cũng lên net thâu đêm là hiểu.

Hình như bị anh nói trúng tim đen, Bình chỉ hừ một tiếng rồi im lặng. Việt đổi chủ đề khác:

- Ê mày, anh Thành Nhân sao giờ vẫn chưa có mặt nhỉ? Nói tối nay có việc muốn tao giúp đỡ, vậy mà chưa thấy đâu.

Bình vỗ trán sực nhớ và nói:

- Anh Thành Nhân nhờ ta nhắn lại cho mày là tối nay ông có việc gấp phải đi ngay. Ông gọi cho mày mãi mà không được nên nhờ tao chuyển lời.
- Quái, tao có thấy ai gọi cho đâu.

Viết nghe thế, vội vàng lấy điện thoại ra xem. Màn hình tối đen, ấn phím gì cũng không lên đèn, thì ra đã hết pin. Anh lắc đầu cười khổ. Anh chợt nhớ đã nguyên cả ngày nay chưa sạc pin, điện thoại hết điện là đúng thôi. Anh thở dài cảm thán:

- Ủa, ta làm lỡ chuyện quan trọng của ông, ông chắc tức tối lắm đây, công việc vất vả thế mà. Thôi, tính sau vậy, tao còn có chút việc chưa xong phải làm bây giờ.

Đến lượt Bình “đáp lễ”:

- Đêm nào mày cũng đi ngủ sớm, hôm nay ngủ trễ chắc lại có gì đặc biệt à? He he he!

Anh chả thèm giải thích với thằng bạn làm gì mất công, cứ tiếp tục mở máy dùng. Bình thấy anh im lặng thì mắt húng, khoát tay nói:

- Kệ mày, tao ngủ đây. Nhớ tắt máy trước khi mày đi ngủ đây.

Viết lên mạng, gõ cụm từ tìm kiếm là "công ty Thành Dũng" thì thu được nhiều thông tin thú vị. Công ty này được thành lập cách đây hơn hai mươi năm, chuyên kinh doanh lĩnh vực điện tử. Trong khoảng thời gian đó, nó phát triển rất nhanh, không ngừng lớn mạnh lên. Hiện tại nó nằm trong top một trăm công ty lớn nhất nước, vị trí năm mươi hai. Anh tiếp tục tìm danh sách những công ty bạn mà nó đang liên kết làm ăn thì lòi ra mấy công ty đầu bảng trong thành phố anh đang học. Từ chúng, anh gõ tiếp tìm thêm hai ba công ty nữa, bao gồm có Hưng Sơn và Thiên Hạ.

Công ty Hưng Sơn được thành lập cách đây mười lăm năm bởi hai người đàn ông là Thành Hưng và Thanh Sơn, giờ là một trong bốn công ty lớn nhất trong thành phố, thực lực rất mạnh. Còn công ty Thiên Hạ, nó xuất hiện muộn hơn Hưng Sơn sáu năm do ông Mạnh Tuấn đứng đầu. Tuy sinh sau đẻ muộn nhưng nó có vốn liếng mạnh mẽ nên phát triển với tốc độ đáng sợ, mau chóng trở thành đối trọng nặng ký của công ty Hưng Sơn. Đến giờ, trong thành phố, vẫn chưa có công ty nào làm được điều tương tự.

Anh lại tìm kiếm những thông tin sâu hơn, chi tiết hơn về chúng, thế rồi lòng mày anh nhúchặt lại, miệng lẩm bẩm:

- Có vẻ khó nhằn rồi đây, mình phải làm thế nào đây?

Anh gõ tiếp mấy dòng nữa rồi nhấn chuột vào một số liên kết có trong trang web. Càng đọc về lo lắng càng lộ rõ trên mặt anh. Anh ngồi bóp trán suy nghĩ điều gì đấy hồi lâu không đạt hiệu quả nên tắt máy đi ngủ, đợi đến khi nào đầu óc sáng suốt, có khi lại nghĩ ra được cách hay.

Tại sao anh tìm hiểu kỹ càng về các công ty đó vậy chứ? Anh dự định vào một trong số chúng làm việc à? Cũng có thể lắm, bởi anh đọc sách chuyên ngành kinh tế nhiều như vậy chắc là tích lũy kiến thức cho việc làm sau này. Cứ đợi hồi sau sẽ rõ thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 31: Khó khăn

Buổi thứ hai, sau khi kết thúc năm tiết học trên trường, Việt vội vã về phòng để tiếp tục đi dạy thêm. Ba thằng Hiếu, Trường, Tân âm thầm theo dõi.

Chúng thấy anh vừa học về đã lòi xe đạp ra chạy đi ngay thì ngạc nhiên. Tân lẩm bẩm:

- Quái lạ, hần định làm gì mà chạy nhanh dữ vậy nhỉ?

Hiếu nói:

- Đó là điều hai đứa mày cần tìm hiểu đấy?
- Ở thế mày không đi à?
- Không phải tao không muốn đi mà do tao bận học TOEIC, không thể đi cùng bọn mày được.
- À, tao quên mất. Không sao, mày cứ việc về nhà để đi học, tao và thằng Trường đủ sức theo dõi hần.
- Ủ thế tao về, nhớ báo lại tình hình cho tao.
- Ủ.

Chẳng phải Hiếu lười nhác kiểm soát chuẩn đi mà đích thực hấn bận việc. Hấn ta quay xe máy chạy về còn hai thằng kia vẫn tiếp tục bám theo Quốc Việt. Chúng giữ khoảng cách nhất định với Việt, hai mắt nhìn chăm chăm anh. Một người bị theo dõi gắt gao như thế tất sẽ có cảm giác nhồn nhột sau lưng. Nhưng khi quay đầu lại nhìn thì lại không thấy ai.

Không có gì lạ, Việt tiếp tục chạy xe tới nhà cô Hiền. Tân, Trường vẫn bám không nhanh không chậm theo sau anh. Khi Việt dừng lại trước ngôi biệt thự ba tầng, bọn chúng rất ngạc nhiên, trong đầu cùng xuất hiện một câu hỏi: "Thằng Việt đến ngôi nhà đó làm cái quái gì."

Việt không gọi cửa ngay mà dừng lại giây lát, đưa mắt ra xung quanh rồi cười khẩy một cái, sau đó mới bấm chuông.

Việt được cô giúp việc mở cổng dẫn vào trong nhà. Hai thằng kia chừng hững, đứng ngầy ra đó không biết làm gì tiếp. Tên Tân hỏi:

- Giờ sao hả mày?

Trường nói:

- Chúng ta đứng chờ mấy phút thử xem.

- Nhưng nếu hấn ở lâu trong đó không ra thì sao?

- Đến đó hãy tính.

Việt đi vào trong nhà thì thấy thằng nhóc Trung Nam đang ngồi cạnh mẹ nó, còn có một người đàn ông nữa cũng ở đây, anh đoán ông ấy là ba của Trung Nam. Việt cúi đầu chào hai người:

- Cháu chào cô chú ạ!

Hai cô chú ra hiệu cho Việt ngồi.

- Ủ! Cháu ngồi xuống đi.

- Dạ vâng ạ!

Cô Liên đợi cho anh ngồi đang hoàng rồi mới chỉ sang người đàn ông nọ giới thiệu:

- Đây là chồng của cô, chú Văn.

Việt đã đoán đúng, có điều anh không hiểu tại sao tối nay cả hai vợ chồng cô đều ngồi đây, chú ấy thường đi làm về muộn lắm cơ mà, giống như họ đang ngồi đợi anh đến vậy. Cô Liên nói tiếp:

- Việt này, hôm nay cô chú có một vài điều cần hỏi cháu.

- Dạ vâng, cô chú cứ hỏi ạ!

Anh trả lời cô mà lòng thấp thỏm, tự như: "Cô chú nhìn mình lạ quá, hình như có gì đấy quái dị." Anh liên hệ với thằng nhóc đang có mặt trong phòng khách thì nghĩ bụng: " lẽ nào thằng nhóc nó nói xấu mình với ba mẹ nó."

Quả nhiên chú Văn hỏi:

- Cháu dạy cho Nam được một buổi nhì?

- Dạ rồi ạ!

Chú nhìn anh chăm chăm anh và hỏi tiếp:

- Thế cháu và Nam có gặp khó khăn gì trong giao tiếp không?

"Thằng nhóc đã mách với ba mẹ nó chuyện mình dọa nó rồi, chắc không thiếu khoản thêm mắm thêm muối vào." Anh không làm gì xấu, chỉ bóp nhẹ vai nó một cái nên anh không lẫn tránh ánh mắt của chú mà nhìn thẳng và trả lời tỉnh bơ:

- Dạ ban đầu cháu cũng có chút khó khăn khi làm quen với Nam, nhưng sau đó đã dạy học vui vẻ trở lại rồi ạ.

Trung Nam bỗng chen vào:

- Ba, anh ta nói dối đấy, anh ta đã...

Ba thằng nhóc quay sang trừng mắt nhìn nó và quát:

- Nam, không được vô lễ, ba và anh Việt đang nói chuyện không được xen vào.

- Ô nhưng...

- Con còn cãi.

Việt vội vàng nói:

- Dạ chú đừng trách Nam, có thể em ấy không thích phương pháp dạy của cháu nên giận đấy mà.

Chú Văn nén con giận xuống, hạ giọng bình thường hỏi Việt:

- Thế cháu đã giải quyết khó khăn như thế nào?

- Dạ chúng cháu tìm được sở thích chung ạ, ít ra khi dạy học cũng có chuyện để nói với nhau ạ.

Ông ấy liếc sang Nam hỏi:

- Anh ấy nói đúng không?

Cậu nhóc ngẩng đầu lên nhìn Việt, đúng lúc anh cũng liếc nhanh sang nhìn nó. Thông qua ánh mắt kỳ lạ của anh, nó hiểu anh muốn nói gì, là vụ nó trốn ba mẹ xem “phim”. Nếu nó cố ý cắt đường kiếm tiền của anh thì đừng trách anh kể ra vụ đấy. Việt quan sát thấy thằng nhóc có vẻ rất sợ ba nên sẽ không dám nói xấu anh. Thật như vậy, nó gật đầu đáp:

- Dạ đúng ạ!

Mắt chú Văn thoáng chút ngạc nhiên khi nghe con trả lời, bên kia Việt vẫn bình thản thì hơi tin lời anh nói. Hơn nữa, trên người nó cũng chẳng có dấu vết bầm tím do bị đánh, chú hiểu tính con trai mình, lười học, có khi nó muốn nói xấu gia sư để khỏi phải học chứ thực ra Việt không làm. Vì thế chú mắng:

- Chỉ có thể mà con làm mất thời gian làm việc của ba. Hừ, sau khi học xong xem ba sẽ trừng phạt tội của con như thế nào.

Rồi ông bảo Việt:

- Được rồi, cháu và Nam lên học bài đi, đừng vì chuyện không hay này mà làm mất chất lượng dạy học nhé cháu.

- Dạ vâng ạ!

Việt cùng cậu nhóc Trung Nam vào phòng học bài. Cậu nhóc vừa vào xong là đóng cửa lại ngay, dường như đang giấu cái gì rất bí mật bên trong, sợ ba mẹ phát hiện ra vậy. Việt cười cười, khiêu khích:

- Sao thế, mở cửa ra đi chứ, đóng lại học không có hiệu quả đâu.

Cậu nhóc nói với giọng đầy uất ức:

- Anh...

Việt cắt ngang:

- Sao, muốn phí thời gian học như bữa trước nữa phải không?

- Học thì học.

Thằng nhóc nhận ra bản thân đang ở thế yếu, có nói gì thì ba mẹ cũng không tin. Cậu nhóc không thể phản kháng nên ngoan ngoãn ngồi vào bàn học bài. Việt gật gù hài lòng, bảo nó:

- Bài lần trước có chỗ nào không hiểu thì hỏi đi.

- Không có, tôi hiểu hết rồi.

- Tốt lắm, vậy thì chúng ta tiếp tục phân dạng dờ của bữa trước...

Ít ra lần này thằng nhóc đã tập trung nghe giảng hơn, số vấn đề nó thắc mắc cũng nhiều hơn, xem ra nó đã có tiến bộ, Việt cũng đỡ nhọc công dẹp cái vãi.

Nhắc lại Tân và Trường, hai thằng vào trong một quán nước đối diện nhà chú Văn, ngồi chờ nửa tiếng không thấy Việt trở ra thì Trường bắt đầu chán nản, hần nói bằng giọng bức bối:

- Thằng đó làm cái quái gì mà giờ chưa thấy ra, chúng ta về thôi.

Tên Tân chịu đựng giỏi hơn, lắc đầu:

- Từ từ, cứ đợi thêm chút nữa xem sao.

- Hừ...

Hai thằng ngồi nhìn vào cổng ngôi biệt thự hơn nửa tiếng đồng hồ nữa mà vẫn chưa có động tĩnh gì. Tân cũng đã hết kiên nhẫn, hắn vừa lắc lắc ly nước trên tay vừa nói:

- Đã một tiếng rồi mà hắn chưa ra, làm gì lâu quá, chúng ta về thôi.

Trường khò phải nói, hắn ta nén giận từ nãy giờ nên đồng ý ngay:

- Tao chờ câu này mãi, về thôi.

Trường đứng phắt dậy gọi tính tiền rồi cùng Tân quay về. Trường nói:

- Mày gọi điện cho thằng Hiếu đi, bảo chúng ta về rồi.

- Ủ, để tao gọi.

Tân lôi điện thoại ra gọi cho Đình Hiếu:

- Hiếu, bọn tao quay về nhà rồi.

- Thế bọn mày theo dõi thằng Việt tới đâu rồi?

- Bọn tao thấy nó vào trong một ngôi biệt thự. Hai thằng bọn tao ngồi đợi cả tiếng đồng hồ rồi mà không thấy hắn ta ra lại, nản quá nên đi về.

Phía bên này, Hiếu nghe xong thì nhú mày, sau đó thì nói:

- Tức là bọn mày vẫn không biết hắn làm gì phải không?

Giọng của Hiếu pha lẫn chút bức bối, chỉ là Tân và Trường không nhận ra, chúng tưởng đó chỉ là một câu hỏi bình thường nên trả lời:

- Ủ, tao nghĩ chắc nhà đó là họ hàng của hắn, hoặc là hắn đi làm thêm gì đấy thôi.

- Hừ, được rồi, tối nay tại tao bận quá, tối mai tao sẽ đi cùng bọn mày.

- Ủ, tốt lắm, tao cúp máy đây.

Việt không biết được chuyện xảy ra bên ngoài. Anh chỉ dạy hết hai giờ theo đúng quy định là lập tức chạy tới bãi đất trống để luyện công. Thằng nhóc Trung Nam có vẻ như đã thay đổi khá nhiều sau buổi học này. Khi anh báo kết thúc buổi học, nó tỏ ra bình thường, nhưng mắt nó không giấu nổi vẻ bức tức khi “học chưa đã. Anh hiểu điều đó rất rõ nên cười thầm trong bụng, cứ tiếp tục cái đà này, nó sẽ trở nên chăm học thôi. Lúc này, anh đang tập trung tu tập Thuần Dương Công.

Chân khí đi tới huyết Thương Dương ở đầu ngón tay trở, rồi chạy dọc theo mép trên của ngón tay, qua hồ khẩu tới nếp gấp bờ ngoài khuỷu tay, dọc theo mé trước – ngoài cánh tay đến đầu trên cánh tay, chỗ hõm khớp vai. Vừa tới đây, chân khí bỗng nhiên khựng lại, đi chậm hẵn. Đúng là kỳ lạ, chân khí đi theo đường Thủ Dương Minh Đại Trường Kinh, thông suốt từ huyết Thương Dương, Nhị Gian, Tam Gian, Hợp Cốc, thẳng qua Thượng Liêm đến Khúc Trí, nhưng khi đến gần vị trí giao với Thủ Thái Dương Tiểu Trường Kinh tại huyết Bình Phong thì đột nhiên gặp phải chỗ ách tắc. Tốc độ của luồng chân khí giảm xuống đáng kể. Hơn nữa nó cũng không di chuyển ào ạt như trước nữa mà trở nên ít ỏi, yếu ớt đến không ngờ nếu muốn lọt qua chỗ bế tắc.

Anh giật mình sững sốt trước chuyện quái lạ vừa xảy ra. Anh lại đưa chân khí qua huyết Thương Dương tiếp tục tổng nó đi, nhưng hiện tượng đấy vẫn lặp lại. Khó khăn đầu tiên trong việc luyện công đã xuất hiện, nếu anh không thể đả thông được Thủ Dương Minh Đại Trường Kinh cũng như các kinh khác thì đừng mong có thể đại thành thần công. Chẳng qua, anh là người không dễ đầu hàng trước khó khăn, trái lại, khó khăn càng nhiều thì càng khiêu khích, khơi dậy tính hiếu thắng anh đã đè nén bao lâu nay. Cho nên anh cố gắng vận chân khí đẩy thêm nhiều lần nữa, đáng tiếc kết quả không hề khác trước, chân khí chỉ có thể đi qua từng chút ít một. Sau những thất bại liên tiếp, Việt buồn bức, anh thở dài lầm bầm

- Khi thật, vẫn không thể, chân khí cứ đến đó là bế tắc, không cách nào đi tiếp được.

Anh không biết thành tựu khi luyện thành thần công sau này đến trình độ thế nào chứ cửa ải này quả thật quá mức gian nan. Mặt khác, sau lần anh xung đột với Đình Hiếu, đầu óc của anh bị phân tán bởi việc nghĩ ra những cách đối phó với âm mưu thâm độc của Đình Hiếu dùng để trả thù anh, tất nhiên không thể tập trung vào chuyên môn.

"Càng luyện lên cao mức độ càng khó dần, rồi thời gian tiêu tốn càng nhiều, đến bao giờ mình mới luyện thành đây." Anh ngửa mặt lên trời than thở. "Haizz, tới đâu hay tới đó vậy, giờ đã gần mười giờ rồi, nên đi về thôi."

Tuy Việt buồn bức vì tiến độ tu luyện nhưng anh không vì thế mà chỉ chăm chăm vào nó bởi anh hiểu ý nghĩa của câu “dục bất tốc đạt, chẳng những không thu được kết quả mà có khi tổn thương đến kinh mạch. Khi đấy thì hậu họa khó lường.

Quyển 1 - Chương 32: Linh cảm

Việt theo con đường ngày thường vẫn đi để về phòng. Điều này không hề liên quan đến Hằng mà vì đây là đường ngắn nhất quay trở về phòng trọ. Bữa hôm nay không thấy Hằng đi đường này. Có lẽ cô ấy đã về từ sớm hoặc cũng đã nghe theo lời anh, chọn đường khác đông người hơn mà đi. Dầu biết điều ấy là tốt cho Hằng, anh vẫn có chút gì đấy tiêng tiếc.

Điều thứ hai làm anh quan tâm là cảm giác nhồn nhột ở sau lưng khi anh trên đường đến nhà của cô Liên. Rồi lúc anh âm thầm liếc mắt sang bên kia đường, anh phát hiện hai bóng người thấp thoáng trong quán cafe gần đấy. Anh đoán có kẻ theo dõi nên anh mới bật cười. Nhưng mà đến khi anh trở ra lại không thấy họ đâu, cảm giác kỳ lạ nọ cũng biến mất. Nếu quả thực là theo dõi thì họ sẽ đợi đến cùng chứ không bỏ lửng thế. Ấu đây cũng là dự đoán của anh, dĩ nhiên có chỗ đúng chỗ trật.

Việt vút ra đằng sau những suy nghĩ về kẻ theo dõi nào đó, anh tự nghĩ mình cũng chẳng phải siêu sao, hơn nữa cũng chẳng làm gì mờ ám nên cũng chẳng phải để ý quá mà làm gì. Anh vẫn tiếp tục ngày ngày đi học, đi dạy, có điều sau khi về nhà trọ đến lúc đi luyện công anh chú ý hơn, thường đi đường ngang ngõ tắt để tránh có kẻ theo đuôi. Dù sao anh cũng chưa muốn bị người ta phát hiện chỗ luyện công ưa thích của mình.

Những ngày sau, Đình Hiếu đã biết được thời gian biểu của Việt. Khả năng và phương thức dò tìm của hắn khá là giỏi. Chỉ qua bữa thứ hai, hắn đã nắm được lịch đi làm gia sư của anh. Hắn ta biết anh dạy học vào các buổi ba năm bảy. Nhưng còn khoảng thời gian sau giờ dạy, hắn không biết anh đi đâu làm gì. Dường như Việt cũng biết mình đang bị theo dõi nên khi ra khỏi nhà cô Liên, anh cố tình đi vòng vèo qua các ngõ ngách, cuối cùng lẩn đi ngay trước mũi ba thằng mà bọn chúng không hề hay biết. Bị hớ mấy lần khiến bọn chúng buồn bực. Ngày thứ tư ba thằng bám theo Việt. Khi anh ra khỏi biệt thự, tên Trường định đi thì Đình Hiếu can lại:

- Không cần đi nữa đâu.

Trường ngạc nhiên hỏi lại:

- Sao thế?

- Hắn đã biết chúng ta theo dõi hắn rồi, có đi cũng vô ích thôi.

- Thế thì phải làm sao?

- Việc đấy là của anh Thiên, chúng ta chỉ cần đưa thông tin của hắn cho anh ta là được.

- Thế giờ chúng ta đi đâu?

- Cafe. Tao biết có một quán mới mở gần trường rất được. Mà tao phải liên lạc với anh Thiên trước về thằng Việt.

Quốc Việt luyện công xong thì trở về phòng trọ theo con đường vắng vẻ, tối om đấy như thường lệ. Anh đang mải mê suy nghĩ đến Thuận Dương Công nên không chú ý có hai chiếc xe máy vừa chạy vù qua mặt mình. Ngược lại, hai chiếc xe đấy lại thấy mặt anh, thế là dừng lại. Trên xe có ba người, không ai khác ngoài nhóm Đình Hiếu. Hiếu ngạc nhiên, quay sang nói với thằng Tân:

- Ô hô, hay thật, không ngờ hôm nay may may thế.

Tân nhún vai đáp:

- Tao cũng đâu ngờ thế, tao chỉ bảo cái đường vắng vẻ này là đường tắt, đi nhanh hơn thôi, không ngờ lại gặp hắn. Thế giờ sao, bỏ bữa tiệc theo dõi hắn hay sao?

- Không cần, chúng ta đi bên kia, còn hôm sau cứ đứng nấp chỗ nào kín để xem thử hắn có đi qua đây không? Nếu có thì chắc chắn hắn thường đi qua đường này.

Tên Trường gật đầu đồng ý:

- Có lý đấy, chỗ này tối như mực, thuận tiện nhất rồi, không cần đi đâu xa nữa.

- Không sai, vậy mai chúng ta ra đây sớm một chút.

Bữa sau và sau nữa, nhóm Đình Hiếu đều làm y như kế hoạch và tất nhiên là chúng đạt được điều chúng muốn. Việt không biết thói quen lẩn hành tung của mình là bị lộ. Anh cứ đi đi về về hai ngày liền như vậy. Nhưng may mắn là khi đi anh đi đường khác, còn khi về anh mới đi đường vắng nên chỗ an

luyện công chúng không hề biết.

Khi Việt đã đi xa rồi, nhóm Đình Hiếu mới ra khỏi chỗ nấp. Hiếu nói:

- À, phải gọi cho anh Thiên đã.

Đình Hiếu bấm một dãy số để gọi điện thoại cho tên Thiên. Đầu dây bên kia hỏi:

- Chú mày lại có chuyện gì?

Đình Hiếu đáp:

- Anh Thiên, em gọi điện thông báo cho anh biết, thằng Quốc Việt dạo này rất hay ra ngoài đến tận khuya mới về. Anh ra tay vào thời điểm đó là vô cùng thuận lợi.

Tên Thiên hỏi lại:

- Đình Hiếu, chú mày có chắc chắn không đấy?

Đình Hiếu nói chắc như đinh đóng cột:

- Em đảm bảo. Em đã theo dõi hắn suốt một tuần nay rồi, cứ vào các tối ba năm bảy, hắn sẽ ra khỏi phòng trọ. Hắn đi đến gần mười một giờ mới trở về. Tối mốt là cơ hội để ra tay đấy anh Thiên.

Thiên nghe thế thì cười lên ba tiếng:

- Tốt, cứ như thế mà làm, đến lúc đó mày cứ nói địa điểm cho anh là được.

Thiên nói xong thì dập máy luôn.

- Hừ, Quốc Việt, mày sắp gặp xui xẻo rồi, khừ khừ khừ.

Đình Hiếu cười nham hiểm, vẻ tiểu nhân đặc chí hiện rõ trên mặt hắn ta.

“Hất xì! Hất xì!” Quốc Việt nhảy mũi mấy cái liên tục, nghĩ bụng: “Không biết thằng nào đã nói xấu sau lưng mình thế nhỉ.” Mấy ngày gần đây Quốc Việt luôn có cảm giác có người theo dõi anh nhiều hơn lúc đầu.

Ngay từ lúc nhỏ, giác quan thứ sáu của anh đã đặc biệt nhạy bén hơn người bình thường. Khi ở quê, nhiều lần anh thoát chết trong gang tấc là nhờ vào giác quan thứ sáu cảnh báo. Ví dụ gần đây nhất là trận ác chiến giữa anh và rắn hổ mang trên Đình Bàn Cờ. Nhờ có nó, anh mới có thể kịp thời tránh thoát những cú đớp của con rắn. Không chỉ thế, độ nhạy bén của cảm giác thứ sáu còn tăng lên theo độ tuổi. Quá trình tu luyện võ công cũng đóng góp một phần. Bây giờ chỉ cần có người nảy sinh ý xấu với anh, anh có thể cảm nhận được, mặc dù không rõ ràng lắm.

“Kệ đi, có thể chỉ là nhất thời, rồi sẽ nhanh chóng mất thôi.” Quốc Việt lắc đầu xua đi tạp niệm, anh trở về tiếp tục công việc của mình, cần phải đả thông Thủ Dương Minh Đại Trường Kinh, đáng tiếc vẫn không tiến bộ hơn so với mấy ngày trước đó. Có lẽ nó cần một cú hích để tạo ra bước nhảy và cản trở về tìm hiểu trong sách thử có nói gì đến cú hích này hay không.

...

Buổi gia sư thứ tư, khoảng thời gian trước giờ đi dạy.

Việt đi học từ trên trường về thì thấy Bình đang đọc tin tức. Bỗng nhiên cậu ta bất ngờ than thở một tiếng:

- Ái chà! Sao đời bất công thế không biết!

Việt ngạc nhiên, hỏi lại:

- Có chuyện gì à?

Tùng chỉ vào một bảng thông báo nằm trên trang tin tức mà cậu ta đang đọc và đáp:

- Mày xem này, Lê Anh Tuấn, hai mươi sáu tuổi đã được vinh danh là một trong mười doanh nhân kinh doanh giỏi trong năm mà có tuổi đời trẻ nhất.

- Lê Anh Tuấn? Là cái ông tổng giám đốc công ty Thành Dững đấy hả?

- Ủ, mới hai lăm tuổi đã được vinh danh, giỏi thật đấy.

- Ủ!

Nghe thẳng bạn nhắc đến chuyện này, sắc mặt Việt hơi thay đổi và im lặng không nói nữa. Quang Bình thấy thế thì khoát tay bảo:

- Mày không cần tỏ vẻ thất vọng và hăm mộ anh ta như thế, đừng bao giờ tự ti về bản thân mình.

Việt lắc đầu:

- Tao đâu có tự ti, chỉ là có chút choáng ngợp trước thành tích của anh ta thôi. Còn mày thừa kế gia sản kếch xù từ cha mẹ thì lo mà phấn đấu như anh ta.

- Hừ, chỉ tỏ thêm gánh nặng chứ có gì.

- Mày ngồi trong đồng vàng mà không biết mình sướng. Tao không nói nhầm với mày nữa, đến giờ tao đi việc rồi.

Việt nói xong thì mang theo đồ đạc ra xe. Hai ngày trước, ông vừa gửi vào cho anh chiếc xe wave Tàu cũ đã dùng hơn chục năm nay để anh được thuận tiện hơn trong việc đi lại. Anh chạy xe qua nhà cô Liên. Sau khi dạy cho Trung Nam xong, Việt không về phòng ngay như mọi khi mà chạy xe ra khu giải trí. Hôm nay tâm trạng của anh vì một vài nguyên nhân mà có chút phiền muộn, nên anh muốn đi đến đây để giải tỏa. Anh ngồi trên một ghế đá thường thức khi trời dịu mát ở đây. Chợt anh bất gặp Hằng đang đi theo hướng ngược chiều với anh, cùng lúc cô cũng thấy anh. Hằng nhìn thấy anh thì cười bước tới, hỏi:

- Việt, sao bạn lại ngồi một mình ở đây thế? Đang chờ ai à?

Quốc Việt hơi dịch người sang trái một chút, tạo ra một khoảng trống cho Hằng. Hằng do dự một chút rồi cũng ngồi xuống. Quốc Việt cười cười trả lời:

- Có chờ ai đâu, chỉ là đột nhiên mình muốn đi đến đây ngồi một lát, Hằng sao không làm việc như mọi khi?

Khuôn mặt xinh xắn của Hằng hiện lên nét buồn, cô nhẹ giọng nói:

- Vì có chút mâu thuẫn với chủ cửa hàng nên mình đã xin nghỉ luôn rồi.

- À ra thế.

Quốc Việt gật đầu. Hằng giống anh, có vấn đề nên đến đây để giải phóng tâm trí, còn mâu thuẫn là gì, đó là chuyện riêng của cô ấy, anh không tiện quan tâm đến. Anh hỏi thêm một vài câu xã giao rồi không biết nói gì nữa. Không gian nhất thời trở nên trầm mặc. Hai người đều đang có chuyện, cả hai đều không nói gì nên nhất thời bầu không khí có chút kỳ lạ. Tuy đang sầu não nhưng vì đang ở gần bên người đẹp nên những buồn phiền cũng không phá anh bao lâu.

Hằng đưa mắt ngắm phong cảnh xung quanh hồi lâu, rồi cô bỗng quay đầu lại, khẽ liếc qua Quốc Việt, mặt hơi đỏ lên. Chẳng qua anh đang chú tâm suy nghĩ việc gì đấy, thành ra không thấy động tác ban nãy của cô. Anh giờ đang tập trung lắng nghe cuộc nói chuyện của cặp nam nữ ngồi ở ghế đá bên kia.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 33: Bạn mới

Không phải do anh nhiều chuyện mà nội dung cuộc đối thoại đã thu hút anh. Cặp nam nữ này là hai người yêu nhau thì đúng rồi, nhưng những điều họ đang nói lại liên quan đến vấn đề liên quan đến các ngành kinh tế. Vấn đề mà có sức hấp dẫn rất lớn với anh. Anh thường xuyên tìm hiểu chúng. Hơn nữa cô gái đó tên là Thanh Huyền, trước đây cô ấy và anh đã gặp nhau hai lần.

Quốc Việt nghe Thanh Huyền nói:

- Hiện tại bất động sản đang đóng băng, đầu tư vào đây là hành động tự sát!

Người đàn ông kia đáp lại:

- Anh biết chứ, chỉ là nếu đầu tư vào đây thì cũng là cách giữ tiền hiệu quả nhất.

Huyền phản bác:

- So với việc tích trữ tiền mặt dưới dạng USD hoặc quy ra vàng thì để tiền vốn chết một chỗ vào còn khó thu hồi hơn nhiều lần.

- Anh hiểu mà, nhưng như thế không sợ rủi ro, ít ra mình vẫn còn mảnh đất để dự phòng.

...

Vấn đề cặp nam nữ này bàn luận càng lúc càng phức tạp, Việt nghe mười chỉ hiểu hai ba, có điều đang hứng nên tập trung lắng nghe. Hai người kia to nhỏ với nhau hồi lâu, Thanh Huyền dường như đã phát hiện ra Việt đang nghe lỏm họ nói chuyện. Thanh Huyền nhìn sang phía ghế đá mà Việt đang ngồi. Vì cô có trí nhớ khá tốt nên dễ dàng nhận ra anh. Cô nhúm mày, nói với về khó chịu:

- Quốc Việt, việc nghe lén người khác đang nói chuyện là không tốt đâu.

Việt giật mình, tất nhiên mở miệng chối ngay:

- A, em đâu...

Anh không ngờ hai người mới chỉ gặp nhau vài ba lần mà cô có thể nhớ rõ anh đến như vậy. Bị phát hiện anh cũng chỉ biết gãi đầu gãi tai, áp ứng không biện hộ được, lâu sau anh mới nói ra được một câu:

- Em đâu nghe lén, chỉ vô tình quay đầu sang thôi.

Huyền đáp:

- Bạn gái em đang ngồi bên cạnh, em không nói chuyện với cô ấy mà lại làm như vậy chứ.

Thanh Huyền chỉ vào Hằng đang ngồi ở bên cạnh Quốc Việt làm cô ấy xấu hổ cúi đầu xuống, đỏ bừng cả mặt. Huyền hiểu lầm Quốc Việt và Hằng là một cặp cũng đúng thôi, bởi trong công viên bây giờ hầu như là các cặp tình nhân ngồi ôm nhau trên ghế đá. Việt nhìn sang Hằng rồi anh cười khò, nói:

- Chị đã hiểu lầm rồi, cô ấy không phải là bạn gái của em, bọn em chỉ tình cờ gặp nhau ở đây mà thôi.

Quốc Việt thấy vẻ mặt của Thanh Huyền, thì anh đã hiểu. Anh vội nói luôn, tránh bà chị này nói làm tăng thêm hiểu lầm:

- Thật ra em không cố ý nghe hai người nói chuyện đâu, vì giọng của hai anh chị nói không nhỏ lắm, vậy nên em có thể nghe được.

Chả phải do hai người nói to mà bởi vì nội lực Quốc Việt đã có sự thăng tiến nên thính lực của anh cũng theo đó tăng lên.

Đặng Khoa nói:

- Cứ cho là em không cố ý đi, vậy em có hiểu anh chị đang nói gì không?

Việt Việt nghe lén làm anh ta bức mình nên anh ta định răn đe Việt. Chẳng qua, Việt cũng không vừa, đáp lại:

- Dạ em hiểu một vài phần. Mà vấn đề hai anh chị đang đề cập đến em rất có hứng thú nên mới nghe kỹ.

Đặng Khoa hừ một tiếng, chế giễu:

- Hừ, cậu mới chỉ là sinh viên năm nhất thì biết gì đến đầu tư cơ chứ?

Qua cách anh ta bàn luận với bà chị Thanh Huyền, Việt biết anh ta là một người kinh doanh rất giỏi. Anh ta có quyền chỉ trích anh vì tội xâm phạm riêng tư cá nhân. Nhưng không vì thế mà anh bị ảnh hưởng từ lời châm chọc của anh ta. Việt chỉ cười cười:

- Anh không nên nói thế, em tuy là sinh viên năm nhất nhưng cũng có hiểu biết về đầu tư kinh doanh đấy.

Đặng Khoa nghe thế thì bật cười lớn. Anh ta không tin Quốc Việt có thể làm được cái gì. Khoa bèn khiêu khích Việt:

- Ha ha ha, nếu chú em tự nhận mình có hiểu biết lĩnh vực này thì chú em hãy nói anh nghe một chút về vấn đề đầu tư xem thử sao.

"Hừ, khích tướng à? Ông anh hãy cứ đợi đấy, chẳng em sẽ cho ông anh phải mở rộng tầm mắt." Quốc Việt thầm nghĩ bụng. Anh bắt đầu nói:

- Theo em chỉ nghĩ thì cả hai anh chị nói đều có chỗ đúng và có chỗ không đúng. Đích thực nhà đất là nơi đầu tư có ít tính rủi ro, vì đúng là giá nhà đất dù có giảm cũng không bao giờ rơi vào tình trạng mất trắng hay không bao giờ thu hồi được trước thực trạng dân số đang tăng nhanh như hiện nay nhưng quá chú trọng tính an toàn trong đầu tư, như thế sẽ bỏ lỡ nhiều cơ hội khác...

Hằng mở to mắt nhìn Việt. Lại nghe anh nói tiếp:

- Còn chị đúng khi nói Đồng tiền nằm một chỗ là tiền chết. Trong kinh doanh, chỉ cần anh có 1 đồng vốn hơn đối phương là anh đã thắng lợi. Cho nên cách giữ tiền vốn dưới dạng tiền gửi có tỷ giá ổn định như đồng USD hay dưới dạng vàng gửi có tính linh hoạt cao hơn rất nhiều. Anh có thể huy động được lượng tiền mặt lớn ngay khi cơ hội đến tay. Tuy nhiên đồng tiền càng linh hoạt thì rủi ro càng lớn. Anh có thể trúng quả to nhưng cũng có thể tay trắng chỉ sau một giao dịch. Về vấn đề đầu tư kinh doanh này không thể nói rõ ai đúng ai sai, cách nghĩ và sử dụng đồng vốn của mỗi người là khác nhau, thậm chí cùng một người nhưng trong mỗi thời điểm cũng có cách lựa chọn khác nhau hoàn toàn. Và...

Anh tiếp tục nói thêm nhiều điều nữa, không những nói chi tiết mà còn đưa ra những quan điểm, suy nghĩ của mình về các vấn đề liên quan đầu tư kinh doanh khá tốt. Nói xong, anh ngừng cao đầu tỏ vẻ rất tự tin. Anh hỏi:

- Thế nào ông anh, thằng em này cũng không tệ chứ hả.

Cả Đăng Khoa và Thanh Huyền đều vô cùng kinh ngạc. Cuộc hùng biện của anh dẫn hai người từ ngạc nhiên này đến chấn động khác. Thậm chí Hằng cũng không thể giữ bình tĩnh nữa. Cô mở to hai mắt nhìn anh ngây ngốc. Ba người không thể ngờ một sinh viên năm nhất như Việt mà lại có thể biện luận được nhiều điều như thế. Rốt cuộc Đăng Khoa phải thừa nhận Việt giỏi:

- Chú em làm anh rất bất ngờ đấy. Tốt! Tối nay anh tạm tha cho em, nhưng mà chú em nên nhớ đừng tái phạm lần nữa.

Quốc Việt không biết nói gì ngoài câu xin lỗi, đúng là anh đã sai, phải chịu trách mắng là tất nhiên, chỉ có thể chấp nhận. Hằng ngồi im lặng, không hiểu lòng cô đang nghĩ gì. Chỉ thấy cô liếc nhìn anh rồi lại nhìn ra xa, một ý nghĩ kỳ lạ bất chợt hiện lên trong đầu. Đúng lúc này Quốc Việt đột ngột đứng dậy nói:

- Giờ em có việc phải đi rồi, em xin đi trước, em rất xin lỗi vì đã không phải.

Khoa và Huyền gật đầu. Quốc Việt quay sang Hằng tiếp tục nói:

- Giờ mình phải đi rồi, Hằng ở đây chơi vui vẻ nhé.

Hằng buột miệng đáp:

- A, mình cũng đi luôn, chúng ta đi chung một đoạn cho vui.

Có người đẹp đi chung thì còn gì bằng, Việt đồng ý. Hằng cầm túi xách đứng dậy cùng anh ra khỏi công viên. Thật ra Việt đứng dậy là vì hai lý do, anh sợ ngồi đây thêm lâu nữa thì hai anh chị kia sẽ hỏi các vấn đề cao siêu hơn mà anh không biết thì chả biết để mặt mũi vào đâu. Còn lý do thứ hai quan trọng hơn, anh vừa có linh cảm kỳ lạ nên anh đứng dậy đi quan sát xung quanh. Đáng tiếc, cảm giác đấy biến mất ngay sau khi anh vừa rời đi. Anh khó hiểu: “Kỳ quái, sao nó biến mất rồi, thế là thế nào nhỉ? Có lẽ do mình đa nghi quá thôi”. Anh lúc lắc đầu, tự nhủ.

Nhưng linh cảm của anh đã đúng, quả thật, khi anh và Hằng vừa rời đi không lâu, một bóng người xuất hiện phía sau một cây cau cảnh ở gần ghế đá mà hai người đã ngồi trước đó. Tên đấy bấm điện thoại, nói:

- Anh Thiên, là em Trương đây, thằng Việt đã đi rồi, lần này chắc chắn hẳn sẽ đi theo con đường đó.

Dứt lời, tên Trương cúp máy, ngồi lên xe máy rú ga chạy đi.

Hai người Quốc Việt đi được một đoạn thì Hằng hỏi:

- Bạn có việc phải đi à?

Quốc Việt lắc đầu cười cười:

- Có việc gì đâu, chỉ vì mình thấy ngồi đó hơi ngại nên mới lấy lý do như vậy thôi.

Rồi anh nói tiếp:

- Hằng cũng phải đi việc đúng không? Để mình chờ bạn đi một đoạn nhé.

Hằng lắc đầu:

- Mình không có, vì mình thấy bạn đứng đây nên cũng muốn đi theo.

Nói tới đây thì dừng lại, Hằng xấu hổ đỏ bừng mặt. Lời vừa rồi của cô có thể hiểu theo hiểu một nghĩa khác.

- Thật vậy à?

Quốc Việt vốn hơi đen tối đương nhiên sẽ liên tưởng lung tung. Anh bối rối vì suy diễn lệch lạc, rồi lại hí hửng bước đi, đúng là ăn phải quả dưa bở rất to. Nhìn theo bóng dáng của hai người, Thanh Huyền khẽ cười:

- Hai cô cậu này thật kỳ lạ, rõ ràng là người yêu, thế mà lại làm như lạ lẫm không bằng.

Đăng Khoa lại quan sát Quốc Việt theo một chiều hướng khác, anh ta vuốt cằm nói:

- Anh nghĩ cậu nhóc này không hề đơn giản chút nào, hừm, rất có thể cậu ta đang có chủ ý với ...

- Thôi anh đừng nói nữa.

Thanh Huyền lập tức cắt ngang lời của Đăng Khoa, cô đưa tay ra véo hông anh ta một cái rồi đau rồi nói:

- Chỉ những người suốt ngày suy nghĩ bậy bạ như anh mới làm vậy. Cậu ta không phải người như anh nghĩ đâu.

Đặng Khoa về mặt đau khổ, lấy tay xoa xoa chỗ bị đau, nói:

- Em đừng vội khẳng định, anh cá với em là không bao lâu sau thằng nhóc đó sẽ...

Đặng Khoa nói lấp lửng, cười hề hề, nháy nháy mắt với Thanh Huyền. Cô tất nhiên hiểu ý là gì, cô đỏ mặt, ngón tay lại nhấm đúng vào vị trí cũ xoáy một vòng khiến Đặng Khoa kêu rên oai oái. Thanh Huyền hứ một tiếng ra vẻ tức giận. Đặng Khoa vội ôm lấy cô dỗ dành. Anh ta lảng sang chuyện khác, một chuyện rất quan trọng:

- A, sao em lại giận anh vì chuyện của người khác thế. Hà hà, phải rồi, em đã bàn với mẹ em chuyện đó chưa?

Huyền bĩu môi đáp:

- Chiều nay em gọi về rồi nhưng không ai nghe máy, thôi để giờ em gọi luôn đây, không biết ở nhà có việc gì mà cả bà cũng vắng. Hừ, mà anh chưa xong với em đâu, cứ đợi đấy.

Thanh Huyền nghe vậy thì không đùa giỡn với Đặng Khoa nữa, cô lấy điện thoại ra bấm số gọi về nhà. Sau một hồi chờ máy, mẹ cô mới đi tới để nghe. Thanh Huyền bắt chuyện trước:

- Alo, dạ con Thanh Huyền đây mẹ.

Giọng mẹ của cô vang lên ở đầu bên kia:

- À Thanh Huyền đấy hả con? Dạo này khoẻ không con?

Huyền hỏi những câu mà người ta vẫn thường hỏi khi gọi điện thoại về gia đình:

- Dạ con vẫn khoẻ mẹ, cả nhà có gì không mẹ?

- Cả nhà vẫn bình thường thôi con.

- Nhà ăn cơm chưa ạ?

...

Huyền hỏi đến đứa em trai:

- Thế thằng Nam nó vẫn chơi chưa về hả mẹ?

Thanh Huyền quá hiểu thằng em trai này, cứ mỗi chiều đi học về là đông tuốt không chịu làm việc với gia đình gì cả. Bà nội và ba mẹ đã nhắc nhở nhiều lần, thậm chí mắng mỏ nhưng vẫn không sửa đổi tính nết. Mẹ cô trả lời rất vui vẻ:

- Nam hả? Nó lên phòng rồi, hôm nào chả như thế, cứ học về là tót đi chơi đến tối mịt mới về nhà. Nhưng mà buổi chiều hôm nay không hiểu sao thằng bé lại về sớm, có lẽ nó cũng đã biết lỗi rồi.

Thanh Huyền kinh ngạc hỏi:

- Thật sao ạ? Nhưng con không tin nó đã thay đổi đâu.

- Mẹ thì ngược lại với con. Nhưng mà con muốn gặp nó à?

- Dạ không có gì, con chỉ hỏi thăm thôi, con gọi về là có chuyện muốn nói với mẹ.

- À, ừ, con nói đi.

Thanh Huyền bàn chuyện với mẹ cô khá lâu làm Khoa ngồi bên cạnh sốt ruột. Khi cúp máy, cô chợt nhớ lại câu nói của mẹ vừa nãy thì nở nụ cười. “Đúng thế, cứ làm theo lời mẹ dặn đi, có khi như thế lại hay hơn.”

Đặng Khoa thấy cô cười trộm thì hỏi:

- Em cười cái gì thế? Em kể cho anh nghe với.

Thanh Huyền lắc đầu:

- Không có gì, em vui vì cuối cùng thì cũng đã giải quyết xong vấn đề khó khăn kia rồi, thật không ngờ cậu nhóc đó có thể nói ra được nhận định như thế. Hừ, này này, bỏ cái tay của anh ra khỏi chỗ đó mau.

Quyển 1 - Chương 34: Gặp phải rắc rối

Quốc Việt mà không hề biết chỉ vì một câu nói lúc chiều của mình mà được người ta chú ý đến. Lúc này Quốc Việt và Hằng vừa đi vừa nói chuyện, đột nhiên cảm giác bất an lúc trong công viên quay trở lại, thậm chí còn mạnh hơn. Một mặt anh vẫn tiếp tục trò chuyện với Hằng. Mặt khác, tư tưởng của anh thì luôn trong trạng thái cảnh giác tốt độ. Hai mắt anh không ngừng quan sát xung quanh.

Hai người đi thêm một quãng đường ngắn nữa thì thấy một đám người đang tụ tập ở phía trước. Lại gần, Quốc Việt mới nhìn rõ, đám đông có khoảng chừng tám đến mười người, nam nữ đủ cả, ai cũng đều là thanh niên. Nam thì mặt mũi bặm trợn, đầu tóc dựng đứng lên. Hai cô gái thân hình nóng bỏng, ăn mặc lại thiếu vải. Ai cũng nhìn anh và Hằng chằm chằm. Những người đó nhìn có vẻ cũng không tốt lành gì.

Nhưng người Việt chú ý hơn cả là người đàn ông tóc nhuộm hai line. Hắn ta đứng bên cạnh một trong hai cô gái kia. Về ngoại của hắn ta khác hoàn toàn với những kẻ đứng xung quanh, không có chút gì gọi là xấu xa cả ngoại trừ mái tóc nhuộm màu của hắn ta.

Qua biểu hiện của chúng, Quốc Việt có thể nhận định mục tiêu của chúng là hai người, và gã nhuộm tóc là đại ca của cả đám người này.

Việt bề ngoài chú ý đến đám người kia, suy nghĩ trong đầu lại vận chuyển với vận tốc ánh sáng. Anh đang tìm hiểu vì sao những người này lại đến tìm mình. Sở dĩ anh bỏ qua các nguyên nhân khác là bởi: quần áo trên người chúng hình như là loại đắt tiền, mà cũng chúng không phải say rượu, nên không phải đến để trấn lột. Nếu đến vì Hằng là một cô gái xinh đẹp thì lại càng khó xảy ra. Anh biết cô trước giờ đều đi về một mình đường này mà không hề gặp rắc rối gì. Hơn nữa bọn chúng có vẻ quen thuộc đường này, chứng tỏ đã nhiều lần đi qua đây. Ngoài ra anh cùng Hằng đi chung với nhau mới một tuần nay. Mấy tối hôm trước vẫn không có gì kỳ lạ, tối hôm nay mới xuất hiện thì tìm người nào không cần nói cũng đã biết.

“Vì sao bọn chúng lại đến tìm mình nhỉ? Từ trước tới nay mình có liên quan đến bất kỳ băng nhóm xã hội đen nào đâu. Hừ, có lẽ mình đã bị một tên khốn kiếp nào đó thọc sau lưng một cái rồi.” Trong đầu Quốc Việt dần dần hiện lên một khuôn mặt đẹp trai, tự nhủ: “Hừm, cũng chỉ thằng đó là khả năng lớn nhất.”

Quốc Việt liếc mắt nhìn bốn phía. Anh thấy có ba bóng người mờ mờ đứng ngay tại góc của ngã ba cách đây không xa lắm. Chúng ở sau bức tường một ngôi nhà. Ngay khi anh nhìn, ba người đó lập tức thụt đầu vào.

“Quả nhiên là bọn chúng lập mưu hại mình, mấy thằng này dùng kế mượn dao mổ bò khá lắm.” Quốc Việt giờ đã có thể khẳng định chắc chắn kẻ nào làm ra chuyện này. Việc tiếp theo là suy nghĩ cách đối phó với đám người kia. Anh quả thật không thích dính dáng với các tên xã hội đen này chút nào, tránh voi chẳng xấu mặt nào, tốt hơn hết là nên cách ra thật xa. Nhưng giờ anh đã rơi vào tình thế chẳngặng đừng, hết đường lui rồi. Nếu hắn đến tìm anh, chỉ bằng chủ động ra tay trước. Đầu tiên anh tắt máy, sau đó anh nói nhỏ với Hằng:

- Bạn xuống xe đi.

Mặc dù Hằng không biết anh định làm gì nhưng cô vẫn theo lời anh. Kế tiếp, Việt hỏi trực tiếp gã đại ca:

- Anh có chuyện gì cần nói với tôi à?

Sắc mặt gã đại ca hơi thay đổi. Quốc Việt đã đoán đúng, bọn chúng đến gây sự. Gã đó không trả lời. Anh hỏi thêm một câu:

- Là thật, tôi chưa gặp anh trước đây. Sao? Anh có chuyện gì?

Việt bắt đầu thay đổi kiểu nói nhưng tên đại ca vẫn không đáp. Hắn không thèm chú ý đến anh mà quay sang ôm hôn, vuốt ve cô gái bên cạnh một cách sỗ sàng, tới mức Hằng xấu hổ đỏ bừng hai má, đầu cúi xuống không dám nhìn nữa.

“Che giấu không nhận mình là đại ca à.” Việt nghĩ bụng, được thế, anh nói:

- Nói thẳng luôn đi, anh tìm tôi có chuyện gì không?

Tên đại ca vẫn im lặng một cách kỳ lạ. Nhưng có tên đàn em sốt ruột, kêu lên:

- Mày giỏi lắm, cũng biết đại ca tao tìm mày.

Một thằng trong đám đó nói, chỉ là Việt không xác định được ai. Một gã đàn con đứng cạnh tên đại ca tỏ ra bức bối, miệng gãi cằm bầm:

- Hừ, thằng này lúc nào cũng lắm mồm, quay về phải dạy cho thằng này biết điều hơn.

Anh không nghe rõ gã đó nói gì nhưng qua khẩu hình anh hiểu đại để ý của gã là gì. Anh giả bộ ngây thơ hỏi:

- Các người muốn gì ở tôi. Tôi chỉ là thằng sinh viên bình thường, đâu có gì hay mà các người đến tìm.

Cái thằng đó bước ra khỏi hàng, nhanh mồm nhanh miệng, trả lời luôn:

- Điều này mày không cần biết. Mày chỉ cần biết anh Thiên muốn gặp mày.

Gã đồ con kia tăng hắng một tiếng cảnh cáo tên đàn em đó. Tên đấy tái mặt không dám lên tiếng nữa. Việt nói:

- Thì ra đại ca các người tên Thiên.

Anh biết hôm nay khó thoát khỏi đây nên đi thẳng vào vấn đề luôn:

- Anh Thiên, tôi không muốn lòng vòng lồi thối nữa. Tôi hỏi anh, là ai anh nhờ anh làm chuyện này? Tên đó ra giá bao nhiêu?

Tên Thiên buông cô gái ra, rút một hơi thuốc, nhả mấy vòng khói trắng rồi đáp:

- Khá khen cho mày, mày rất thông minh, có thể đoán ra được. Đúng là có người mời tao ra mặt xử mày, còn ai và giá bao nhiêu, mày không cần biết.

Việt tiếp tục hỏi một cách lịch sự:

- Tất nhiên tôi hiểu nguyên tắc giữ bí mật này. Thế hán ta muốn các anh xử lý tôi như thế nào? Cái này chắc nói ra được nhì.

Tên Thiên đáp:

- Hừ, thằng đó muốn tao đưa mày đi nằm viện từ ba tháng đến nửa năm. Mày có ý kiến gì hả? Hay mày thích nhiều hơn?

Hán ta nhìn anh với vẻ quái dị, lại có cả kẻ muốn biết mình bị hành hạ ra sao nữa ư? Hán ta chưa gặp loại người thích tự ngược này bao giờ. Hằng nghe mà run rẩy cả người. Cô nép sát vào Việt, mong tìm một chỗ an toàn. Bỗng Việt cười rộ lên làm cô giật mình:

- Ha ha ha, không ngờ Quốc Việt tao bị người ta căm ghét như thế đấy, không biết đó là ai mà thù sâu như vậy? Ha ha ha

Việt vừa nói vừa đưa mắt liếc nhìn khắp nơi, nhằm đánh giá sức mạnh của đối phương. Đầu nghĩ thầm: “Cái gì, nửa năm sao, tên này cũng độc ác thật.” Anh nghiêng răng tức giận.

Tên Thiên tưởng nhầm anh đang tìm kẻ thuê chúng nên hán nói:

- Thằng đó không có ở đây đâu, mày có tìm cũng vô ích. Chẳng có ai ngu ngốc đứng tại hiện trường để xem.

Cái tên nhanh nhẩu lúc nãy nhìn tên Thiên. Khi hán nhận được cái liếc mắt đồng ý của gã đại ca thì bước ra khỏi đám đông, từ từ đi gần đến chỗ Việt và Hằng. Việt tiến lên hai bước, đứng chắn trước mặt Hằng, cảnh giác quan sát tên đấy. Anh hỏi:

- Bọn mày định làm gì?

Tên đó bẻ khớp tay rôm rốp. Hán nói:

- Hừ, mày hãy chuẩn bị tinh thần đi, mày sắp chết rồi đấy.

Ánh mắt tên đó liếc sang Hằng đứng ở sau lưng anh. Việt trầm ngâm hồi lâu rồi chỉ tay vào Hằng và nói:

- Chúng mày đánh tao cũng được, nhưng chúng mày hãy để cô ấy đi.

Thằng đàn em cười gằn lên:

- Mày mơ đấy à, cô bé này đại ca bọn tao đã nhắm rồi, không thể đi được. Cô ta nhất định phải ở lại đây.

Hằng rất dễ thương, không chỉ tên đấy mà cả đám du côn, đặc biệt là gã đại ca tên Thiên nhìn cô ấy bằng ánh mắt sói đói. Việt biết không thể để mọi chuyện chậm trễ hơn được nữa. Anh tìm cách kéo dài thời gian:

- Hừ, tao không ngờ bọn mày lại ý đồ ức hiếp một cô gái chân yếu tay mềm.

- Ha ha, bọn tao vốn vậy mà.

- Bọn mày thật không còn nhân tính nữa rồi.

Tuy Quốc Việt đối đáp với bọn côn đồ một cách bình thản nói chuyện, nhưng trong đầu lại đang tìm cách thoát thân. Từ đầu đến giờ, anh âm thầm quan sát khung cảnh quanh đây. Nhà cửa trên đường san sát, chỉ có một lối nhỏ nằm giữa hai nhà cao tầng, cách chỗ anh đứng hiện tại khoảng mười mấy mét. Đây là lối thoát duy nhất và chỉ có một người có thể thoát được mà thôi. Anh nhận thấy đám lưu manh hình như có chút giận dữ khi anh chửi chúng một câu. Không thể để Hằng ở đây thêm phút nào nữa, anh bèn nghiêng đầu nói nhỏ với cô ấy:

- Hằng, nghe mình nói này.

- Ủ, mình nghe.

Anh nói:

- Hằng này, lát nữa mình sẽ tạo ra một vụ hỗn loạn, bạn hãy nhân cơ hội đó mà chạy đi nhé.

Hằng ngạc nhiên xen lẫn hoảng hốt. Cô không ngờ là anh lại ở đây cản đường chúng để giúp cô chạy thoát. Đương nhiên cô lắc đầu không đồng ý.

- A, vậy sao được, mình đi rồi thì bạn thì sao? Bọn chúng sẽ đánh bạn chết mất.

Tên du côn nói:

- Các người đang thì thầm to nhỏ gì đấy.

Việc mặc kệ hần ta. Anh tiếp tục yêu cầu Hằng đầy bá đạo:

- Mình có võ, không sao đâu. Hằng buộc phải chạy đi.

- Nhưng..

- Không nhưng nhì gì nữa, thời gian không nhiều, do dự là cả hai đều gặp nạn. Mình bắt buộc bạn làm theo lời mình.

Tên du côn chen vào:

- Đây, hai đứa mày cầm ngay.

Viết đẩy Hằng ra sau một chút. Cô ấy là một cô gái rất thông minh. Cô biết nếu còn trì hoãn sẽ mất đi cơ hội thoát thân nên ra dấu đồng ý. Viết hướng dẫn nhanh kế hoạch cho cô:

- Tập trung nghe kỹ lời mình nói đây. Xe máy hiện tại tuy đã tắt máy nhưng đã cắm sẵn chìa khóa và đang ở số hai. Mình sẽ hét lên một tiếng khiến chúng rối loạn. Bạn phải ngồi lên xe thật nhanh, mở máy rồi chạy hết sức có thể vào hẻm nhỏ sau lưng. Nó nằm bên tay trái, cách chúng ta khoảng mười mét, từ đó thoát đi. Mình nói thế bạn đã hiểu chưa?

Hằng ra dấu đã hiểu. Trong lòng cô giờ bỗng bình thản lạ kỳ, cô bỗng nhìn anh với ánh mắt khác lạ, hàm chứa ý bạn phải cẩn thận đấy.

Lúc này tên đàn em không nhịn nổi nữa đã bước tới rất gần, Quốc Việt nói:

- Các người hãy để cô ấy đi, rồi các người muốn làm gì tôi thì làm.

Tên đàn em cướp lời.

- Mày có bị điên không đấy, tao nói cả hai chúng mày đều phải ở đây.

Quốc Việt nhìn Thiên cười khinh bỉ. Anh chế giễu hần:

- Mày thật kém quá Thiên à. Để một thằng đàn em nói thay, mày làm tao rất thất vọng đấy.

- M* kiếp, mày dám chửi anh Thiên, tao sẽ cho mày chết.

Tên Thiên biến sắc khi bị Quốc Việt mắng, còn những tên đàn em thì la ó ầm ĩ.

Tên đàn em đã tức giận sắp động thủ, tay hần chuẩn bị đánh ra. Lúc này Quốc Việt bất ngờ hét “AA!!!!” lên một tiếng làm giật mình những kẻ đang đứng ở đó, kẻ tiếp chân anh rất nhanh đá bung ra, đập thật mạnh vào thẳng vào bụng của tên đứng ngay trước mặt. Tên đó chưa kịp có phản ứng gì thì đã đột ngột trúng đòn đau của anh. Hần ta gục xuống bất tỉnh ngay tại đường trường.

Quốc Việt liếc nhìn sau lưng mình. Hằng cũng đã hành động ngay sau tiếng hét của anh. Cô lập tức chạy nhanh đến xe máy. Cô ấy thực hiện hàng loạt các thao tác làm anh phải trợn mắt há hốc mồm.

Hằng nhanh chóng ngồi lên xe, gạt chân chống, nhấn đề nổ máy, vặn tay ga, xoay vô-lăng quay xe nửa vòng, vọt hết tốc lực về phía trước. Chiếc xe lao đi nhanh như chớp. Cuối cùng cô lạng xe một góc trăm hai mươi độ vào ngõ hẹp chạy đi mất hút.

Cô ấy thực hiện liên lạc và cực kỳ thuần thục, đến mức không thể hơn tuyệt được nữa. Đẳng cấp này chính đến Quốc Việt cũng phải ngả mũ bái phục sát đất. Anh thầm tự hỏi Hằng có phải là người đua xe chuyên nghiệp hay không?

Hành động ra tay đánh của Quốc Việt khiến cho toàn bộ đám lưu manh sùng sốt, đứng như trời chổng. Không hề có bất kỳ một phản ứng gì cho đến

tận lúc Hằng đi xe vào đường rẽ thì tất cả mới tỉnh lại. Cả đám hò hét khởi động xe định đuổi theo chặn lại thì cô ấy đã ở tít đằng xa. Tất cả đành bất lực nhìn theo.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 35: Đánh nhau trên đường

Rốt cuộc Hằng cũng chạy thoát, anh đã đã có thể yên tâm đối phó bọn du côn. Quốc Việt mỉm cười hài lòng: “Tốt lắm, mọi thứ đã thực hiện đúng theo kế hoạch.”

Ngay từ lúc đầu khi anh nhìn thấy bọn chúng từ xa thì biết tối nay sẽ gặp chuyện không hay. Vì thế khi tắt máy xuống xe, anh đã âm thầm xoay lại chìa khóa bật máy lên, để xe luôn mở. Đồng thời anh giữ nguyên ở số hai để thuận lợi cho việc chạy xe bất cứ lúc nào. Hành động hét lên và đột ngột vùng chân đá tên đàn em của anh là để làm bất ngờ tất cả đám du côn kia. Mặt khác, Hằng đứng rất gần xe máy dựng ở phía sau, có thể ngồi lên chạy đi thuận lợi, đến khi đám lưu manh phát hiện thì tất cả đã quá muộn rồi, có muốn làm gì cũng vô ích. Một kế hoạch đào thoát tuyệt vời.

Hằng đã chạy đi, Việt quay sang tập trung vào gã đại ca nọ. Anh biết chắc chắn bây giờ anh phải đối mặt với cơn tức giận của hắn ta vì lời nói khinh miệt hắn ban nãy. Huống hồ anh lại giúp cho một người đẹp như Hằng thoát đi. Đây có khác gì tát thẳng vào mặt hắn chứ.

Bây thằng đàn em không đợi đại ca của chúng ra lệnh, đồng loạt hét lên, tay cầm vũ khí, lao về phía Quốc Việt. Việt nhảy lùi về phía sau. Nếu anh đánh tay đôi với từng thằng, tất nhiên anh không sợ. Nhưng nhiều thằng cùng tập lên như vậy, tên nào cũng cầm gậy gộc, đầu phải tầm thường. Anh không thể không tránh né.

Anh nghĩ cách chống trả. Thông qua tư thế chạy tới, ra đòn của mấy tên côn đồ này thì anh biết chúng chỉ đánh bậy bạ, không có chút kỹ xảo, dễ đối phó. Anh cảm thấy đáng ngại nhất là thằng vai u thịt bắp đang đứng trước chiếc xe máy đen bóng thôi, à không, phải tính cả thằng Thiên đại ca nữa chứ.

Anh né người sang bên trái tránh một gậy rồi đâm vào mạng sườn đối phương. Tên đấy choáng váng, rên rĩ vì đau đớn, đánh rơi cả gậy xuống. Anh chớp thời cơ nhặt cây gậy lên, nhân lúc đối phương đang ôm hông, anh lập tức vùng gậy tạt ngang ra, đập mạnh vào cẳng chân và đùi đối thủ. Tên đó đau đớn, cả người đổ ập xuống, thế là lỗ mũi ăn trâu, nằm thẳng cẳng trên mặt đất mà kêu la.

Đây là hậu quả của tội lạnh chanh xông lên trước để giành công đầu.

“Vút!” Âm thanh vang lên, gió thổi lạnh cả tai làm cả người Quốc Việt run lên. Cây gậy của tên thứ hai đã đập tới đầu. Quốc Việt bất cần thể diện, giữ mạng là trên hết, ngay lập tức khom người xuống lặn sang một bên mấy vòng, tránh được một kiếp. Đáng thương cho kẻ nằm trên mặt đất. Bởi vì Việt thoát khỏi đòn đánh, gậy theo đà đánh vút lên phản rìa trên mông của thằng đó.

Tên đó trúng roi đau quá, kêu hét lên như heo bị chọc tiết. Sao không đau cho được khi gậy đánh từ trên xuống khi đánh xuống với toàn bộ sức lực chứ. Ôi, thật tội nghiệp quá, không biết nạn nhân đáng thương này sẽ được bác sĩ xác nhận là tổn thương bao nhiêu phần trăm đây.

Quốc Việt vừa lặn ra đã đứng dậy nhanh như chớp. Anh cầm chắc cây gậy trên tay, đánh mạnh vào khuỷu chân kẻ vừa tấn công mình. Thằng đó chưa thể thay đổi tư thế, lại đang rất bối rối vì đã đánh trúng đồng bọn, tất nhiên không kịp tránh. Khuỷu chân tề đại, quỳ một chân lên mặt đất. “Rốp!” Đầu gối đập mạnh xuống, có lẽ đã ảnh hưởng đến xương rồi. Thằng đấy chỉ “hự” một tiếng, hai tay ôm đầu gối bị đau, nghiến răng ken két, xem ra hắn ta khá hơn tên đầu tiên. Việt bồi thêm một cú nữa cho hắn ta gục luôn. Thấy thất bại của hai gã đàn em, tên Thiên gầm gừ:

- Đúng là hai kẻ vô dụng.

Hắn vốn đã cực kỳ tức tối giờ kết quả của hai thằng như đổ thêm dầu vào lửa. Hắn ra lệnh cho mấy thằng còn lại cùng xông lên đánh Việt.

Sau khi Việt đánh hai tên kia xong thì lùi về sau phòng thủ. Dù sao đối phương đông người, còn anh chỉ một mình, khó mà chống cự nổi. Anh đang đợi chúng xông lên, chia để trị là cách duy nhất mà anh có thể sử dụng để thắng chúng lúc này. Giờ trong tay anh đã có vũ khí rồi, lòng can tăng lên, vẻ tự tin hiện rõ trên khuôn mặt. Có điều hai tên đấy quá kém, anh mới chỉ vận dụng kỹ xảo chứ chưa dùng đến chiêu thức, tuy thế anh vẫn tốn không ít sức lực, cơ thể có hơi mỏi mệt. Bây giờ cả sáu bảy thằng cùng đánh một lúc, khó khăn càng tăng hơn nhiều lần. Bề ngoài anh tỏ vẻ bình thường, nhưng lòng thầm than khổ. Lần đầu tiên áp dụng vào thực tế không ngờ vất vả thế này.

Đám lưu manh kia không để cho Việt có thời gian nghỉ ngơi lấy lại sức. Kết quả thảm bại của ba kẻ đầu tiên vẫn còn hiện rõ trước mắt, không ai trong bọn chúng dám một mình xông tới. Chúng dàn thành một hàng, hò hét cùng ua lên một lượt.

Để thắng được chúng, Quốc Việt bắt buộc phải thi triển Độc Lur Thương. Độc Lur Thương là thương pháp phổ biến nhất dưới thời Tây Sơn, là môn võ căn bản. Bộ thương pháp này bắt nguồn từ bộ thương pháp Linh Xả Thương. Nó được ba anh em nhà Tây Sơn nghiền ngẫm, đúc rút thành Độc Lur Thương để dạy cho binh sĩ đối phó với quân địch.

Bây giờ Việt sử dụng nó để đánh nhau với đám lưu manh. Sáu thằng cầm gậy gộc, mã tấu tấn công anh bốn phương tám hướng. Anh đỡ gạt, tránh né rất vất vả. Anh nhờ vào sức vóc khỏe mạnh, sự nhanh nhẹn nên chưa bị chém trúng nhát nào. Đồng thời anh cũng đã đánh gục hai thằng, một thằng vào gáy

ngất xỉu, một thẳng vào một bên mặt khiến đầu óc hấn ta choáng váng, chảy máu ròng ròng, không thể tiếp tục đánh đấm gì nữa.

Có điều anh biết bản thân không thể duy trì lâu hơn được nữa. Dẫu có nội lực hỗ trợ, nhưng anh chỉ vừa mới luyện, chưa thể điều khiển được nó nên sau khi đánh tám chín phút, anh đã thấm mệt, chân tay tê nhức, hơi thở bắt đầu nặng nề. Chẳng qua, anh vẫn kiên cường, nghiêng răng nghiêng lợi chống đỡ.

“Chát!” Anh vùng gậy đánh trúng huyết Thái Dương một thẳng làm hấn ta choáng váng, thêm một đòn nữa, loại một gã ra khỏi trận đấu. Tên Thiên đứng ngoài chứng kiến, trong lòng cực kỳ tức giận. Gã rút qua kẽ răng:

- Toàn là lũ vô dụng, chỉ có một đứa mà làm cũng không xong.

Thẳng vai u thịt bắp quay sang nói nhỏ với hấn:

- Đại ca, thẳng Việt hình này như biết chút võ vè, xin anh cho em ra đánh hấn một trận. Dạy hấn biết ba cái thứ võ mèo cào đó của hấn chỉ là rác rưởi.

Tên Thiên cũng đã mất hết kiên nhẫn với mấy tên đàn em kia rồi nên hấn gật đầu đồng ý:

- Ủ, tao giao thẳng khôn kiệp đó cho mày đây Cường, chăm sóc hấn thật tốt vào, nặng hơn yêu cầu của thẳng Hiếu nữa.

- Vâng ạ!

Tên Thiên còn dặn gã:

- À, giải quyết thật nhanh gọn, con bé đã chạy thoát sẽ gọi cớm đến đây.

- Vâng, đại ca cứ yên tâm

Tên Cường cười lớn. Mấy chuyện đấm đá thể này hấn đã không thể quen hơn được nữa.

Tên Thiên gật đầu hài lòng:

- Tốt, mày lên đi.

Tên Cường đi tới chỗ Quốc Việt. Hấn vừa đi vừa lúc lắc cổ để khởi động. Đang lúc trận đấu đến hồi ác liệt, Việt ép dần bốn tên còn lại vào thế yếu. Bỗng nhiên anh phát hiện gã đồ con từ từ bước đến thì biết mình gặp tai họa. Ba tên còn thắng được chứ thêm gã này nữa thì thua là cái chắc. Anh thảm than khô: “Xem ra hôm nay mình không thoát được kiếp nạn rồi.”

Một chút lơ là khiến anh gặp nguy hiểm. Một tên du côn vùng mã tấu chém tới. May sao anh kịp thời ngã người ra và nhảy lùi về sau. Anh cảm giác vai mình đau rất. Anh liếc qua, thấy phần áo ở đó đã rách một mảng, để lộ ra da thịt tươm máu. Tuy vừa rồi anh tránh thoát được nhưng mã tấu cũng đã đánh sượt qua vai. Anh thở hắt ra một hơi, thể lực đã suy giảm nhiều, anh không rõ, mình có thể đánh được bao lâu nữa. Anh đưa gậy ngang ngực thủ thế chờ đối phương tấn công. Có gã đồ con hỗ trợ, mấy gã kia lấy lại tinh thần, cầm vũ khí lên chuẩn bị tiếp tục đợt hai. Bất chợt tên Cường hét lớn:

- Tất cả dừng lại, lui về hết cho tao!

Đám đàn em ngây người, không hiểu vì sao khi phe chúng đang thắng thế thì hấn lại ngăn cản bọn chúng đánh Quốc Việt. Tên Cường cười khinh miệt. Hấn nói:

- Sáu thẳng mà đánh này giờ không thắng. Hừ, rút hết ra sau cho tao, tao sẽ tự mình ra tay.

- Nhưng mà anh Cường..

Tên Cường trợn mắt nhìn chúng, quát:

- Nhưng nhị con m* chúng mày, sáu đứa chúng mày là một lũ vô dụng, chỉ làm vướng chân vướng tay tao. Rút hết ra, nếu còn chần chừ làm mất thời gian của đại ca thì hậu quả ra sao chắc chúng mày đã rõ.

Ba thẳng nghe gã nhắc đến đại ca mặt mày tái mét, lập tức lui lại, không dám nhiều lời nữa. Quốc Việt âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nếu như bốn thẳng đều tấn công, anh sẽ xong đời. Tên Cường bước đến đứng đối diện với anh. Hấn nói:

- Thẳng khôn, mày khá lắm, có thể đánh gục bốn thẳng đàn em của tao.

- Đó là lũ vô dụng thôi.

Việt chửi đồng bọn của hấn, thế mà hấn giờ hai ngón tay lên, gật đầu:

- Không sai, nhưng mày cũng đã kiệt sức. Thế này đi, tao chấp mày dùng gậy đây. Tao chỉ cần dùng nắm đấm là có thể dễ dàng đánh mày nát như.

Việt nghe thế bật cười nói đều hấn ta:

- Ô, thật như vậy sao! Mày làm tao bắt ngờ đấy, không ngờ mày lại “quân tử” như vậy. Có thua thì đừng giờ què.

“Chấp cả gậy sao? Hay thật” Anh tự chế giễu mình. Hai tay anh đã rã rời, không còn đủ sức cầm nổi cây gậy lên. Anh vứt gậy sang bên và nói:

- Chẳng qua, tao chơi sòng phẳng, đấu tay không với mày.

Tên Cường giờ hai ngón tay và nói:

- Giỏi, tao sẽ đập mày trong hai phút.

Việt đáp:

- Dù sao tao cũng thua, mày nên cho tao chút thời gian nghỉ ngơi chứ nhỉ. Mày cũng muốn đánh một trận thật sáng khoái cơ mà.

Việt nhân lúc đối thoại với gã, âm thầm khôi phục chân khí, hi vọng duy trì được lâu. Có điều hai cánh tay vẫn còn tê dại, có lẽ không thể cầm gậy đánh được nữa. Tên Cường nghe thế thì cười rộ lên, nhìn anh đầy trào phúng. Hắn mĩa mai:

- Ha ha ha, mày định kéo dài thời gian để con bé đó đưa cơm đến giúp mày thoát sao. Tao thừa hiểu dụng ý đó của mày. Chút mưu kế nhỏ nhoi đó làm sao có thể qua mặt được tao chứ, mày ảo tưởng quá rồi đấy. Bọn có cách đây xa lắm, mày cứ yên tâm cầu kinh chờ chết, không có ai làm phiền đâu.

Mấy thằng phía sau không nhịn đã cười rộ lên theo. Việt cũng cười nhưng anh cười theo ý nghĩa khác, mưu kế câu giờ của anh đang rất thành công. Anh cũng biết kẻ này không giấu được chúng. Chúng là những tên xã hội đen đã có nhiều năm kinh nghiệm trong nghề. Anh làm thế chỉ để đánh lạc hướng suy nghĩ của tên đồ con, tranh thủ thời gian khôi phục thể lực. Thời gian với anh bây giờ còn quý hơn cả kim cương hay vàng bạc.

Tên Thiên tử nãy giờ vẫn giữ im lặng bỗng nói lên một câu đã phá tan toàn bộ kế hoạch của anh:

- Cường, mày đừng lãng phí thì giờ với thằng khốn đó nữa, giải quyết nhanh để còn đi lấy thù lao nữa.

Tên Cường gật đầu:

- Vâng đại ca. Thằng khốn kia, giờ chết của mày đã điểm, hãy chuẩn bị đi.

Gã từng bước tiến về phía Việt.

“Chết tiết! Hai tay của mình vẫn chưa trở lại bình thường.” Quốc Việt vội lùi lại sau ba bước, trong lòng thầm rủa gã đại ca. Kẻ của anh đã bị gã nhìn thấu, đành phải đánh nhau với tên trâu bò đó thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 36: Ác chiến trên đường

“Khử khử...” Tên Cường cười làm Quốc Việt lạnh cả người. Hắn ta vịn tay, xoay cổ làm các đầu khớp kêu lên “Rốp! Rốp!” Tên Cường tiến đến sát anh nhìn với ánh mắt tàn bạo.

“Thình thịch! Thình thịch!...” Quốc Việt cảm nhận tim mình đang đập liên hồi, lần đầu tiên trong lòng hắn xuất hiện sự sợ hãi trước một người lạ mặt.

“Yaa!!” Tên Cường hét lớn một tiếng, quyền đầu ra nhanh như chớp giật đăm thẳng vào mặt Việt.

Việt sợ đến mức mồ hôi chảy ròng ròng, từ trán xuống, gió thổi ập tới khiến anh lạnh buốt hai tai.

Những thằng đứng xung quanh thấy Việt sắp sửa bị đánh cho bầm dập; khuôn mặt méo mó biến dạng thì đều lộ ra thần sắc hưng phấn, chỉ có mình tên Thiên đại ca mặt không đổi sắc đứng nhìn trận chiến không can sức.

Kẻ chủ mưu đang đứng ở đằng xa dường như chưa bao giờ được chứng kiến cảnh máu chảy lênh láng nên quay đầu đi không dám xem cảnh tiếp theo.

Quốc Việt cố gắng kìm nén nỗi sợ hãi. Anh hít một hơi thật sâu, hai mắt tập trung nhìn vào quyền đầu của đối phương. Khi quyền của tên Cường đánh lại gần sát, Việt lập tức ngã người ra sau một chút, đầu hơi nghiêng sang phải tránh khỏi cú đấm. Sau đó, chân phải hơi trùng xuống rồi dồn sức nhún một cái nhảy về sau, thoát đi trong đường tơ kẽ tóc.

“Ái da!” Việt khẽ rên rỉ. Tuy anh thoát được họa nát đầu nhưng cú đấm của đối phương cũng đã kịp để lại mấy đường xước trên má trái của anh.

“Ồ!” Những tên đứng ở bên ngoài quan sát đồng loạt kêu lên vì ngạc nhiên. Còn tên Thiên chỉ cười mĩa.

“Khí thật! Mình dù đã bật hết sức nhưng vẫn nằm trong phạm vi ảnh hưởng.” Quốc Việt vẫn chưa thể hoàn hồn sau cú đấm. Trống ngực liên hồi, tim như muốn rớt ra ngoài. Lưng anh đã ướt đầm mồ hôi. Khoảnh khắc vừa nãy đúng là hung hiểm vạn phần, nếu chậm một chút thì răng môi lẫn lộn rồi, à không, phải nói là “dịch dung” toàn phần. Tên Cường cũng cảm thấy hơi bất ngờ khi chiêu đầu tiên không đạt được kết quả như mong đợi. Hắn nhìn Quốc Việt cười lạnh, nói:

- Thăng nhóc, mày khá đấy, có thể né được chiêu đó của tao. Tốt! Rất tốt! Nhưng đây chỉ mới khởi động làm nóng người thôi nhóc con.

Khi Quốc Việt chưa kịp làm gì, tên Cường vọt tới, tiếp tục đánh ra một quyền nữa về phía Việt. Việt thăm giạt mình. Lần này anh đã không thể theo kịp tốc độ của đối phương được nữa, đành phải nghiêng người tránh chỗ hiểm, đưa vai ra đỡ đòn.

“Bốp” Quyền giáng mạnh vào, đầu vai của anh. Con đau đòn khủng khiếp lan tỏa toàn thân. Xương cốt nơi đấy giống như bị đánh vỡ vụn ra vậy.

Không chỉ thế, cú đấm quá mạnh khiến anh bị đánh bật về sau. Hai chân không trụ được bị ngã ngửa xuống nền đường.

“Nguy hiểm!” Quốc Việt hoảng sợ, hồn vía lên mây. Tên Cường thừa lúc anh vừa bị ngã xuống đất, chưa thể đứng dậy được ngay, nhảy tới. Mục tiêu là hai chân, vị trí gần hấn nhất, ý đồ đánh tàn phế Quốc Việt. Nếu đâm trúng, hậu quả ít nhất là phải ngồi xe lăn suốt đời, đúng là quá tàn độc mà.

Quốc Việt nén đau đón ở vai, hai tay dè lên mặt đất rồi đẩy ra, xoay người lăn đi mấy vòng, thêm một lần chết hụt. Anh giơ tay ra cầm lấy cây gậy gần đó, chống xuống vừa thở hồng hộc vừa đứng lên.

Nỗi sợ hãi bao phủ khắp người anh. Nếu như đòn đánh vừa rồi của tên Cường đánh trúng thì kết quả... anh thật không dám nghĩ tới. Giờ anh mới thực sự tin tưởng điều mọi người vẫn hay nói: xã hội đen không có gì không dám làm.

Tên Cường liếc nhìn Việt, cười đầy tàn nhẫn, lắc lắc cổ “rôm rốp”, nói:

- Quốc Việt, mày làm tao bất ngờ đấy. Mày quả thực rất giỏi, là kẻ địch đầu tiên tiếp được ba chiêu của tao đấy. Tao cũng làm nóng người xong rồi, từ bây giờ tao đánh thật đấy. Chuẩn bị đi, mày sẽ không thể tránh né dễ dàng như thế nữa đâu, khặc khặc khặc...

Quốc Việt cố gắng dè nén sự sợ hãi. Anh cầm chắc cây gậy trong tay, sóng gió sẽ vẫn tiếp tục và còn mạnh hơn lúc đầu rất nhiều. Tên Cường quát:

- Chết này!

Lời nói vừa dứt gã lập tức đánh ra một quyền thứ ba, hướng đâm hoàn toàn khác, tốc độ cùng với sức mạnh tăng lên không biết bao nhiêu lần. Trong nháy mắt đã đến sát Quốc Việt.

Quốc Việt hiểu nếu anh không đánh trả thì mãi mãi tránh né. Anh nghiêng rãnh chịu đau ở vai, cầm gậy bằng một tay, đâm thật mạnh vào mặt đối phương. Chiêu đáp trả này của anh khiến cho tất cả kinh ngạc, trở mắt ra nhìn. Ngay cả gã Thiên đại ca vẫn luôn giữ bình tĩnh từ đầu đến giờ cũng hơi đổi sắc mặt.

Tên Cường bị một phen thót tim. Quyền tay chưa tới được đối thủ thì gậy đối thủ đã phóng tới trước mặt. Nếu như tiếp tục thì đối thủ sẽ trọng thương nhưng bản thân hấn thì mù mắt. Gã Cường đâu thể ngờ được Việt lại đánh ra chiêu đồng quy vu tận này. Tất nhiên hắn không chấp nhận một kết quả như vậy, hấn nhảy sang bên cạnh chuẩn bị đợt tấn công khác.

Việt chưa dừng lại, anh cầm chắc cây gậy vung ngang ra, đánh vào hai chân của tên Cường. Anh phải tận dụng mọi thời khắc để câu giờ chờ người đến. Tên Cường tức tối gầm lên:

- Cmm, mày đánh tao à, chỉ là chút vồ vể mà cũng dám múa rìu qua mắt thợ.

Hắn nhảy qua phía trên cây gậy đồng thời vọt tới phóng quyền tấn công.

Quốc Việt tránh sang bên. Anh thu hết tàn lực, đập cây gậy vào phần thân của tên Cường. Cường đưa hai tay song song lên trước ngực đỡ đòn.

“Chát!” Hai tay chạm gậy, Cường lật đật lùi về sau mấy bước. Hai tay Việt đã kiệt sức nên buông lỏng, hai cây gậy rơi xuống đất, còn anh thì đứng tại chỗ nghỉ “giải lao”.

Tên Cường xoa xoa cánh tay. Nơi đó đã xuất hiện vết bầm tím. Hắn cười gằn, hai mắt lộ hung quang. Hắn gầm lên dữ dội:

- M* mày, dám cả gan làm tao bị thương. Gù, thằng khốn, tao sẽ cho mày biết hậu quả khi chọc giận tao khủng khiếp như thế nào.

Hắn vọt tới, đâm móc thật mạnh vào bụng Quốc Việt. Bây giờ hắn ta giống như con bò tót xông chuồng vậy. Việt trong lòng thầm than. Gậy đã rớt, chân cũng không lê nổi một bước, đành phải chịu đòn thôi. Trúng đòn, Việt loạng choạng, gập người xuống. Đau, rất đau, đau đến mức quần quai, lực phủ đảo lên hết cả lên, ngực lại rất khó thở.

Cường đi đến gần sát, nhìn xuống anh, miệt thị:

- Sao hả thằng khốn? Biết sợ chưa, như thế là nhẹ nhàng lắm rồi đấy.

Quốc Việt phải hít thở sâu liên tục mấy cái để giảm đau, cố gắng lắm mới đứng dậy nổi, mồ hôi chảy ra đầy mặt. Tên Cường vỗ tay hoan hô:

- Ô! Vẫn còn có thể đứng dậy được cơ đấy, tốt, để tao xem mày kiên trì được bao lâu nữa.

Dứt lời, tên Cường giờ chân phải đá ra, gân xanh nổi lên cuộn cuộn.

Quốc Việt mở miệng nhếch mép cười khổ. Lần này quả thật tiêu rồi. Hai tay anh bắt chéo với nhau, lấy mu bàn tay đỡ cuốc của tên Cường. Anh cảm giác được khuỷu tay nhức nhối vô cùng. Cả người như lá rụng bay ngược về sau. Lưng Quốc Việt đập mạnh lên nền đất làm anh thấy đầu óc choáng váng, trời đất quay cuồng, miệng đã rỉ ra máu. Bụng thì nhức, lưng thì bầm dập, anh đứng là đã không gượng dậy nổi.

Tên Cường đi sát tới Quốc Việt. Hắn nhấc chân đạp lên ngực anh. Hắn cười sảng sặc:

- Đây đã là giới hạn cuối cùng của mày rồi phải không? Hắc hắc! Thế là mày xong đời rồi đấy nhóc con.

Hắn dùng sức, ấn chân xuống một cái.

- Hự!

Quốc Việt đau đớn vô cùng, khoe miệng chảy ra thêm mấy tia máu. Anh trừng mắt nhìn gã. Gã tức giận ấn mạnh xuống, miệng thì hét:

- Mày còn dám nhìn tao như vậy nữa hả, đúng là chưa chết chưa sợ mà.

Quốc Việt nghiêng răng chịu đau, không hề kêu lên một tiếng. Anh vẫn quật cường nhìn chăm chăm đối phương. Anh bất ngờ nở nụ cười. Miệng anh vốn đã đầy máu tươi, càng làm cho điệu cười thêm phần quái dị. Nhưng với Cường thì nụ cười này có khác gì đang nhạo báng hắn đâu cơ chứ. Con giận vì thế dâng lên đỉnh điểm, hắn nói rít qua kẽ răng:

- Grừ, còn cười được, mày...

Giữa lúc hắn ta sắp ra đòn tra tấn anh thì bỗng nhiên tên Thiên nói chen vào:

- Cường, đừng phí thời gian với nó nữa, xử đi, chậm sẽ không tốt lắm đâu.

Cường nghe đại ca nói thế gật đầu, nhìn Quốc Việt dưới đất, cười gằn:

- Đại ca, anh hà tất phải lo lắng, ok, em xử lý nó ngay đây. Thằng khốn này là thằng mò còi không ba không mẹ, có giết đi cũng không ai điều tra ra được chúng ta đâu. Nhóc con, xin lỗi nhé, trận đấu chúng ta phải kết thúc thôi.

Mặt Quốc Việt biến sắc, hai mắt toé lửa nhìn Cường. Cường cũng ngạc nhiên trước hành động của hắn. Việt thét lên:

- Mày đã nói gì hà thằng kia? Mày mắng ta mò còi không ba không mẹ hả? Cmm, chết đi.

Không hiểu sức lực từ đâu ủa vào người Quốc Việt. Tay trái đột nhiên chộp lấy cổ chân Cường, tay phải nắm lại nắm rất mạnh vào cẳng chân đối thủ.

- Ái chà!

Tên Cường thấy chân mình nhói lên, cơ bắp bị co rút, nên nhảy lò cò lùi lại. Hắn kéo ống quần lên thì thấy nơi bị đánh đã đỏ tấy lên rồi. Hắn tức giận tới mức đầu bốc khói. Hắn ngẩng lên, tức thì kinh ngạc. Kể từ này giờ bị hắn nắm đập dưới chân không biết bị cái gì mạnh nhập vào đã đứng dậy được, đôi mắt đục ngầu chăm chăm nhìn hắn. Hai bàn tay Quốc Việt xiết chặt. Tên Thiên cũng không khỏi ngạc nhiên. Anh nghiêng răng kèn kẹt, nói:

- Hừ, hừ, bất kỳ kẻ nào dám xúc phạm đến người thân của tao thì kẻ đó phải trả giá đắt, tao sẽ phân thây thằng đó ra làm trăm mảnh.

Lúc này trong người anh xuất hiện hiện tượng vô cùng quái dị. Chân khí chạy rần rần trong kinh mạch. Nhưng ngược lại, thân thể cực kỳ đau đớn, tựa hồ như đang chịu một loại tra tấn tàn khốc nhất. Chẳng qua, sự phẫn nộ đã át hết, làm anh quên đi nó.

Tên Cường tức giận quát:

- Tao cũng nói cho mày biết, hậu quả khi đánh tao bị thương thể này mày gánh không nổi đâu. Giờ tao đểch quan tâm giao kèo gì nữa. Tao sẽ tiến mày đi uống cafe với Diêm Vương.

Tên Cường lao cả người đến Quốc Việt, hai tay cùng đánh ra, cơ gân nổi lên cuộn cuộn, ẩn chứa sức mạnh kinh người. Hắn đã trở nên điên cuồng mất rồi.

Quốc Việt giờ cũng đã mất đi lý trí của ngày thường, bàn tay nắm chặt đến mức bật cả máu. Gương mặt anh đầy dữ tợn. Hai mắt long sòng sọc. Hắn gầm lên một tiếng, rồi cũng xông lên, hai tay cùng ra quyền, dùng cứng đầu cứng với đối phương.

Từ trên người Quốc Việt vang lên một vài tiếng động “bộp bộp” nhỏ. Không hiểu tại sao anh cảm nhận được hai tay mình tràn đầy sức lực, sau đó tiếp tục lan ra toàn thân, tình trạng này càng làm tăng thêm sự điên cuồng của anh.

Cả bốn quyền đồng thời đập vào nhau rất mạnh. Hai người cùng kêu lên và lùi lại nửa bước. Việt mất hết cảm giác đau đớn nhưng anh như được tiếp thêm thần lực. Hai tay anh phóng ra nhanh hơn chim cắt vồ mồi, mười ngón quặp lại xiết chặt lấy cổ tay kẻ địch rồi bất thành vận ngược lên.

Một tiếng rắc ròn rã kèm với tiếng hét thảm của tên Cường. Hai cánh tay của hắn ta đã bị Quốc Việt bẻ gãy.

Việt buông ra, hai bán tay biến thành trào, đánh trúng ngay giữa ngực gã ta. Miệng gã ta tórm máu. Việt tiếp tục bồi thêm một gỏi vào mạng sườn gã. Kinh lực của hai đòn đánh đều mạnh kinh người. Ấy thế mà trước khi gục ngã, gã vẫn kịp thời hét lớn một tiếng, đập Việt văng ra xa.

“Bịch!” Cả hai người đều ngã ngửa xuống đất, nằm quằn quại trên đất. Một kết quả không ai ngờ tới.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 37: Tiếp tục đánh

Tất cả mọi người trợn tròn mắt, há hốc mồm nhìn kết quả của cuộc đầu tay đôi. Cả tên Thiên kia cũng không ngoại lệ. Không một ai ngờ kết quả cuối cùng lại là lưỡng bại câu thương.

Trên mặt đường, tay của hai “đấu sĩ” đỏ rực, có chỗ đã tórm máu. Tên Cường nằm kêu la vì quá đau đớn. Hai tay hắn đã bị bẻ gãy nên biến dạng méo mó. Ngực hắn trúng phải hai trào, áo lung bảy tám lỗ thủng, có thể thấy được vết máu chảy. Còn Quốc Việt khá hơn chút đỉnh, vẫn không hề rên một tiếng. Năm ngón tay phải co rút cố gắng bám lên mặt đường kéo người đi tới trước. Tay trái đang không ngừng chảy máu. Anh bò tới chỗ cây gậy đã đánh rơi ban nãy rồi dùng nó để đứng dậy. Sau mấy lần ngồi dậy rồi ngã xuống, rốt cuộc Quốc Việt cũng đứng lên được, người anh run bần bật. Anh nhìn đối thủ thì bật cười khiêu khích:

- Sao thế? Mày đứng dậy đi chứ, tao và mày đánh tiếp một hiệp nữa.

Tên Thiên chưa bao giờ nghĩ đến một kết quả như thế này. Hắn rất tức giận, nghĩ bụng: “Không ngờ phải đến lượt mình đánh thẳng khốn đấy, tất cả bọn chúng đều là lũ vô dụng.” Hắn ta từ từ đi đến chỗ tên Cường xem xét tình trạng chấn thương. Gã đó đã ngất xỉu vì quá đau đớn. Sau đó hắn ngẩng đầu lên. Khuôn mặt không còn vẻ bình thản như trước, thay vào đó là sự phẫn nộ. Hắn gằn giọng

- Thăng nhãi ranh khốn kiếp, mày làm tốt lắm, đánh gãy nát xương tay thẳng đàn em giỏi nhất của tao, giỏi lắm!

Hắn nói đều đều một cách kỳ lạ. Hắn quay ra sau chỉ vào bốn tên đàn em ra lệnh:

- Mấy thằng kia, chúng mày mau tới đây khiêng nó đi chỗ khác.

Ba tên đàn em dù không hiểu hắn ta có ý đồ gì nhưng vẫn vội vàng làm theo lời hắn ta. Bọn chúng chạy tới, cẩn thận khiêng gã Cường lùi ra xa để nhường lại “đấu trường” cho hai người Quốc Việt và Thiên. Quốc Việt nhìn theo tên Cường bị khiêng đi, cười, nói:

- Xương tay hắn bị gãy rồi sao. Ha ha ha! Tốt lắm, đấy là cái giá phải trả cho việc dám xúc phạm đến người thân tao, chỉ tiếc không biết hắn tàn phế tới mức nào, nằm viện bao lâu.

Giờ phút tính mạng của bản thân anh gặp nguy hiểm sắp tới, vậy mà anh vẫn kiểm cách châm chọc bọn chúng. Ấy vậy mà tên Thiên cũng cười. Hắn nói rất “tự té”:

- Không sao cả, ranh còn, mày sẽ được biết ngay thôi. Tao rất vui vì là người tặng cho mày cảm giác tuyệt vời đó. Bắt đầu thôi nào!

Hắn vù tới nhanh như chớp, vung chân đá ra một cước hướng đến đầu Quốc Việt.

Việt kinh ngạc, võ công của gã đại ca này cũng rất lợi hại. Tốc độ ra chiêu nhanh nhẹn vô cùng. Việt biết cho dù khi anh đang ở trạng thái tốt nhất cũng không thể tránh được. Nếu như tránh không được thì tất nhiên là trúng đòn. Anh chỉ kịp nghiêng đi một chút, vai anh hứng hết tất cả.

- ÁÁÁ!

Việt kêu lên thảm thiết. Thân thể văng ra xa hơn một mét. Cả người nằm thẳng cẳng trên đường. Uy lực một cước này của tên Thiên còn mạnh hơn quyền của gã Cường. Một cước vừa nãy đã phá sạch chút ít tàn lực của Quốc Việt. Giờ Việt đã như cá nằm trên thớt, mặc đối phương làm gì thì làm. Tên Thiên nhìn anh nói:

- Tao cũng chẳng buồn đánh mày nữa, làm thế chỉ tổ tốn sức tao, việc này sẽ do đàn em tao lo được rồi.

Tên Thiên phui phui tay. Hắn quay sang nói với mấy thằng đằng sau:

- Phần việc còn lại là của chúng mày, đừng làm tao thất vọng như thằng Cường, hừ!

Bọn đàn em về mặt hưng phấn nói.

- Vâng anh Thiên, anh cứ yên tâm, sẽ không có gì nữa đâu.

Bỗng nhiên giọng nói của một người đàn ông vang lên từ xa:

- Từ từ chút được không anh Thiên, em có vài lời muốn nói hấn.

Người đàn ông này hình như không đi một mình, dựa theo tiếng bước chân thì có vài người đi cùng. Tên Thiên gật đầu:

- Được, nhưng đừng đông dài, tao mệt quá nhiều thời gian rồi.

Hắn ta cùng đám đàn em dịch sang bên một chút để cho người này đi tới. Giọng nói này đối với Quốc Việt không hề lạ một chút nào, ngược lại, vô cùng quen thuộc. Anh ngẩng đầu lên, mọi thứ hoàn toàn nằm trong dự đoán từ đầu của anh. Dù toàn thân đau đớn nhưng anh vẫn cười hềnh hệch:

- Đình Hiếu, quả nhiên mày là kẻ đứng đằng sau, thủ đoạn này mày sử dụng rất tuyệt, tao có lời khen ngợi đấy, hắc hắc hắc.

Đình Hiếu nghiêng răng nói:

- Khốn kiếp, mày còn dám cười nữa hả, mày cũng lì lợm thật đấy.

Đình Hiếu đá vào ngực Quốc Việt một cái làm anh lảo lộn hai vòng. Anh vốn rất đau lại càng thêm đau đớn, da thịt như nứt toác ra. Anh ho ra liên hai búng máu. Đình Hiếu ngồi xuống, vỗ vỗ mặt anh nói:

- Quốc Việt, tao đã nói với mày rồi. Tao sẽ trả thù mày những gì mày đã làm với tao lúc trước gấp bội. Giờ đây tao cảnh cáo mày một lần nữa, liệu hồn tránh xa Thu Ngọc, cô ta là của tao. Nếu mày vẫn ngoan cố không làm theo thì hậu quả không phải như ngày hôm nay đâu.

Quốc Việt chỉ nhếch mép cười chứ không hề nói một câu gì. Đình Hiếu đứng dậy quay sang Thiên nói:

- Anh Thiên, em xong rồi, anh tiếp tục làm theo giao kèo của chúng ta đi. Tiền em đã chuyển trực tiếp tới nơi đúng như yêu cầu của anh rồi.

Tên Thiên gật đầu hài lòng:

- Tốt, chú mày làm việc rất nhanh. Máy đưa mày bắt đầu đi, về tao sẽ có thưởng.

Mấy tên đàn em nghe nói đến tiền thưởng, về mặt cực kỳ hưng phấn, lao đến Quốc Việt ra sức tay nắm chân đá.

Việt không thể đánh trả, chỉ có thể nằm nghiêng co người lại, hai tay ôm đầu che chắn để không bị tổn thương đến não. Anh cảm giác được xương cốt trong cơ thể như bị đánh vỡ nát ra vậy, đau muốn ngất đi, xem ra Tết này có lẽ không thể về quê được nữa. Anh nghe rõ ràng tiếng cười rất sảng khoái của tên đại ca và ba thằng Đình Hiếu. Đáng tiếc tuy lòng bùng bùng lửa giận nhưng lại không thể làm gì được bọn chúng, cảm giác này... uất ức vô cùng.

Giữa lúc bọn chúng đang đánh rất sướng tay, đột nhiên có một thằng dừng lại, nói với tên Thiên:

- Anh Thiên, em nghe thấy có âm thanh gì đó.

- Âm thanh à? Tao có nghe gì đâu.

Thiên nghe nói thế thì ngạc nhiên. Hắn động tai lên nghe, sau đó mặt biến sắc, chửi đổng một câu:

- Má nó! Là xe của bọn cơ động đấy. Bọn chúng đang chạy đến đây. Chúng mày dừng tay lại ngay, nhanh chóng vọt lên xe chuồn đi. Chúng ta không đấu lại được với bọn này đâu.

Mấy thằng kia hoảng sợ, buông tay không đánh nữa, chạy nhanh đến xe của chúng. Tên Đình Hiếu không đành lòng chuyện này phải ngưng lại lúc này, bèn quay sang tên đại ca hỏi:

- Anh Thiên, phải dừng tay thật sao, em thật không muốn như vậy.

Thiên quay đầu lại, hừ một tiếng, bực tức quát:

- Thế mày muốn chạy hay muốn hai cái lắc vòng đeo tay có dây nối ở giữa!

Đình Hiếu tiu nghỉu không dám nói thêm gì nữa, rồi hắn sực nhớ lại gì đó, vội vàng nói:

- Anh Thiên, thằng Quốc Việt đã biết mặt chúng ta, nếu hắn khai ra hết thì...

- Chuyện này tao tự có cách, mày không cần phải lo.

Tên Thiên đại ca khoát tay tỏ ý là không sao, hấn chỉ vào một thằng đàn em, bảo:

- Mày đã biết làm như thế nào rồi đấy, làm cho thật tốt, tao sẽ không bạc đãi mày đâu.

Thằng đàn em gật đầu. Hấn chỉ tay vào một tên đã ngất xỉu đang nằm trên đường, nói:

- Vâng, em đã biết nên làm sao rồi đại ca, nhưng còn anh Cường...

Tên Thiên nhú mày ra lệnh:

- Hừ, thật là phiền phức, hai đứa nào lại đây vác nó lên xe mau, không thể để nó nằm ở đây được.

Ngay lập tức có hai thằng chạy lại vác Cường từ trên cang lên xe của thằng thứ ba, cả bọn nhanh chóng rút ga vọt đi, để lại một thằng ở lại đây. Sau khi bọn Thiên kéo nhau đi hết, con đường trở lại về tĩnh lặng như lúc đầu, không có một chiếc xe nào. Chỉ còn một thằng tiến tới chỗ Quốc Việt đang nhin đau đớn cổ hết sức ngồi dậy tựa vào tường. Quần áo Quốc Việt mặc trên người đã rách te tua, cả người đầy máu. Anh cực kỳ mệt mỏi ngồi thờ đốc.

“Bốp! Bốp!” Quốc Việt bị thằng kia đấm cho một quyền như trời giáng vào mặt. Đầu là nơi anh bảo vệ chắc chắn nhất, không tổn thương bao nhiêu. Nhưng sau hai cú đấm, trên mặt đã xuất hiện vết bầm đầu tiên, miệng chảy máu ồ ạt. Tên đó quát lớn:

- Thằng ch* chết, quyền này là vì mày mà tao phải đứng đây, một quyền vì mày đã khiến cho anh Cường tàn phế, một quyền vì...

Tên kia định đánh Quốc Việt thêm vài cái nữa thì ở đằng xa xuất hiện mấy người đàn ông chạy xe nhanh tới, vừa chạy vừa hô lớn:

- Anh kia, mau dừng lại, không được làm vậy.

Tên đó vừa nghe thế thì lập tức xoay người bỏ chạy rất nhanh. Nhưng “xe chân” làm sao nhanh hơn xe máy, nên chẳng mấy chốc hắn đã bị bao vây. Việt thấy quần áo mấy người đẩy mặc trên người thì hình như họ là cảnh sát thì phải. Một người trong số đó nói lớn:

- Còn muốn chạy đâu, anh đã bị chúng tôi bao vây, đừng ngoan cố chống cự nữa.

“Thôi đi mấy chú, mấy chú đừng nói những câu như vậy nữa. Mấy chú có gần chục người, còn hấn chỉ một mình, nếu có muốn chống lại người đang thi hành công vụ thì hấn cũng phải xem xét tình thế của mình như thế nào đã chứ.” Quốc Việt muốn cười lớn khi nghe câu nói của người đó. Đáng tiếc không thể làm được vì hai cú đấm lúc nãy đã làm rách miệng anh. Hơn nữa, mỗi khi cười, các cơ co rút khiến lưng và ngực đều đau nhức.

Người đàn ông nói lúc nãy tiếp tục mở miệng hỏi:

- Những người đi cùng anh đâu rồi? Sao chỉ có một mình anh ở đây?

Tên kia tỏ vẻ ngạc nhiên, đáp lại:

- Các người đang nói gì vậy, làm gì còn ai ngoài tôi ở đây chứ.

Vị cảnh sát đó tiếp tục truy vấn:

- Thế tại sao tôi được thông báo là có người tụ tập đánh nhau ở đây.

Tên đó nói dối mà sắc mặt không hề có thay đổi gì:

- Các anh đã bị người đó lừa rồi, ở đây này giờ cũng chỉ có mình tôi mà thôi.

Một nhân viên cảnh sát chen vào:

- Sếp, anh cần gì phải đòi co với tên này, chúng ta làm việc theo nguyên tắc là được.

- Ủm, cậu nói đúng, các cậu bắt hấn ta lại, tôi đi qua chỗ nạn nhân xem thử thương thế cậu ta như thế nào.

- Vâng thưa sếp.

Nhân viên cảnh sát lùi ra còng số tám bắt đầu làm việc. Người được gọi là sếp đi đến chỗ Quốc Việt. Ở đây có một cô gái đang nói chuyện với anh:

- Bạn có sao không Việt?

Cô gái này không ai khác ngoài Hằng. Cô ấy đã gọi cảnh sát đến cứu anh. Vừa chạy tới nơi, cô lập tức đã hỏi thăm anh. Anh lắc đầu, cổ nặn ra một nụ cười, đáp lại:

- Mình không sao, mình chỉ bị bầm dập vài chỗ mà thôi, tổn thương ngoài da ấy mà, hoàn toàn không có chuyện gì đâu.

- Sao lại không sao, người bạn đã bầm dập như vậy rồi mà còn nói không sao. Xin lỗi bạn, vì mình mà bạn mới bị đánh như thế này.

Hằng ghen ngào, đôi mắt đẹp đã ngấn lệ.

Quốc Việt gượng cười làm Hằng yên tâm:

- Chúng đến bởi vì mình chứ có phải vì bạn đâu, bạn đâu có lỗi gì trong chuyện này.

Hằng cuống quýt giải thích:

- Sao lại không, mình đi một đoạn thì xe cán phải đinh, mất một lúc vá xe. Điện thoại lại hết tiền không thể gọi được. Lúc đấy đầu óc mình cũng rối tung chẳng nghĩ ra được cách gì, mình chỉ nghĩ đến việc tìm cảnh sát.

“AAA! Không phải như vậy chứ! Sao số mình xui xẻo quá vậy! Mình bị đập cho bầm dập vì những nguyên nhân lãng xẹt như vậy sao! AAAAA!” Việt nghe thế thì sinh ra uất ức trong lòng, cộng thêm thương thế trên người đang không ngừng đau nhức, rốt cuộc không chịu nổi mà lịm đi. Hằng thấy anh vẫn đang nói bình thường, đột nhiên lịm đi thì cực kỳ hoảng sợ. Cô lay anh gọi liên tục:

- Việt... Việt... bạn bị sao vậy, bạn đừng dọa mình, các chú cảnh sát ới, bạn cháu có chuyện rồi...

Cô gọi anh năm sáu lần không được, lập tức quay sang chú cảnh sát đang đi về phía mình hô lên.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 38: Kết quả

Tri giác của Quốc Việt dần dần hồi phục trở lại. Anh cảm thấy hai mắt nặng trĩu, toàn thân thì nhức nhối, khó chịu vô cùng. Đồng thời, anh thấy lưng mình đè lên một vật gì đấy mềm mềm, êm ái, dường như anh đang nằm trên giường.

Một mùi không thơm, đơn giản là một loại mùi bay vào mũi anh. Mùi này rất quen thuộc, nghĩ mãi mới nhớ ra nó là mùi thuốc khử trùng trong bệnh viện. Thì ra sau khi anh ngất xỉu thì đã được cảnh sát đưa đi bệnh viện cấp cứu.

Anh khẽ cử động thân thể để kiểm tra chân tay mình có bị tổn hại gì không. Chiếc giường phát ra tiếng kẽo kẹt, tức thì giọng nói trong trẻo của một cô gái vang lên:

- A, Việt tỉnh lại rồi, chú Phương ới, bạn ấy đã tỉnh lại rồi.

Giọng nói mang theo sự mừng rỡ của cô gái đấy. Động tác ban nãy của anh đã tạo ra tiếng động gây chú ý cho người đang ngồi ở bên cạnh giường anh nằm. Lại có thêm tiếng ồm ồm của người đàn ông:

- Quốc Việt đã tỉnh rồi sao, tốt rồi. Hùng, cậu đi báo với bác sĩ là cậu bé đã tỉnh lại.

- Vâng ạ!

Việt nghe mà ngạc nhiên. Anh biết mình đang nằm trong bệnh viện nhưng anh không nghĩ rằng sẽ có nhiều người bên cạnh như thế. Mà tất cả giọng nói đều lạ, chỉ có mỗi giọng cô gái là hơi quen một chút thôi. Anh thử nhớ lại đó là ai, rồi anh đã đoán đúng, cô gái đó là Hằng.

Đầu óc của anh hiện tại trống rỗng, mọi sự việc trước đó hầu như đã quên sạch. Anh chỉ nhớ mỗi một cảnh là Hằng ngồi cạnh anh với vẻ mặt hoảng sợ. Cho nên nhất thời anh không biết phản ứng thế nào.

Thế rồi chợt anh cảm thấy buồn cười. Anh nhập viện, thế mà cả đồng nghiệp không quen không biết đến thăm, ngoại trừ Hằng là bạn cùng lớp. Hơn nữa khi anh tỉnh lại thì ai nấy vui mừng giống như với người thân của mình vậy. Lẽ nào bọn du côn đó bị ông Trời sai Thiên Lôi xuống dọa, quá sợ thành ra thay đổi tính tình luôn rồi, khó tin quá.

Anh mở hai mắt, bất ngờ mí mắt bung ra luôn, lập tức ánh sáng chiếu thẳng vào làm mắt đau đóm, phải nhắm lại ngay. Lần tiếp anh rút kinh nghiệm, làm từ từ. Bóng người trước mặt mờ mờ rồi rõ dần.

Anh thấy có rất nhiều người đứng xung quanh, trong đó chỉ có một người anh quen biết là Hằng. Nhưng nhìn trang phục thì anh nhận ra họ là cảnh sát. Người đàn ông đứng gần anh nhất nói:

- Quốc Việt, cháu tỉnh rồi, cháu cố đợi chút, bác sĩ sắp tới rồi.

Việt chỉ lắc đầu cười cười tỏ ý cháu không có việc gì. Người đó muốn nói gì thêm. Ông ấy im lặng chờ đợi. Một hai phút sau, ở ngoài hành lang vang lên tiếng bước chân, sau đó cửa phòng bệnh mở ra và một vị bác sĩ trung niên đi vào. Bác sĩ nói với ông nọ:

- Mọi người lui ra đi, để tôi kiểm tra tình trạng của bệnh nhân.

Bác sĩ tiến hành kiểm tra thân thể Quốc Việt hồi lâu rồi đứng dậy nói:

- Tình trạng sức khỏe của bệnh nhân bình thường, hôm qua cậu ấy bị ngã là do quá mệt mỏi thôi. Thân thể chỉ bị tổn thương da thịt, xương cốt bị chấn động vài chỗ ở tay và chân, không bị nứt hay gãy gì nên không gây ảnh hưởng quá nhiều. Bệnh nhân nằm nghỉ ngơi tĩnh dưỡng mười ngày đến nửa tháng là có thể ra viện.

Quốc Việt nghe đoạn đầu mừng rỡ, đến đoạn sau thì muốn lấy dép mà ném vỡ cửa sổ phòng bệnh chuồn đi. Phải tĩnh dưỡng nửa tháng ư? Anh lấy tiền đâu mà trả chứ. Tuy anh đã mua bảo hiểm y tế lẫn bảo hiểm thân thể nhưng số tiền bổ sung vào cũng đâu ít. Hơn nữa anh còn công việc làm gia sư, sao bỏ được cơ chứ. Anh vội vàng hỏi:

- Bác sĩ cho cháu hỏi là cháu có thể nằm tại nhà được không ạ?

Bác sĩ do dự hồi lâu rồi đáp:

- Vậy phải xem tình hình sức khỏe của cháu như thế nào đã.

- Vậy cảm ơn bác sĩ.

- Được rồi, mọi người đừng làm phiền bệnh nhân nữa, tạm gác mọi chuyện sang một bên, cậu ta cần phải được nghỉ ngơi.

Vị bác sĩ nhắc nhở vài câu rồi đi ra khỏi phòng bệnh. Chú cảnh sát trưởng nói với mấy người cấp dưới của mình mấy điều gì đấy rồi quay sang bảo anh:

- Được rồi, cháu cứ việc nghỉ ngơi, chú đi đây. Mọi người, chúng ta về cơ quan.

- Vâng thưa sếp.

Hằng nói với chú Phuong:

- Cháu xin phép ở đây với bạn ấy thêm một lúc ạ.

Chú Phuong gật đầu đồng ý:

- Ừ, nhưng đừng quá lâu nhé, Việt cần được nghỉ ngơi.

- Dạ vâng ạ.

Đoàn cảnh sát rời đi. Hằng tiến tới cạnh giường Quốc Việt ngồi lên cái ghế đặt bên cạnh. Cô trò chuyện với anh một lát cho anh đỡ buồn. Sau chừng mười lăm hai chục phút thì cô ấy nói:

- Giờ mình phải về nhà để đi khâu lo lắng, mai mình sẽ vào thăm bạn. Bạn nghỉ ngơi đi.

Quốc Việt gật đầu. Anh biết Hằng không thể ở lại đây, cô ấy đang ở với dì, phải tuân thủ kỷ luật của gia đình họ. Hằng đứng dậy thu dọn đồ đạc, an ủi Việt hai ba câu rồi ra về. Khi cô đi được một đoạn ngắn thì thấy có hai chú trong số đoàn cảnh sát mặc thường phục ngồi ở đây ghế đẩu. Chú Phuong sợ có chuyện xảy ra với Việt nên âm thầm bố trí hai người ở lại bệnh viện canh chừng. Hằng làm bộ như không thấy họ, đi thẳng một mạch ra cổng.

Trong phòng giờ chỉ còn Quốc Việt. Anh nhắm mắt lại dưỡng thần. Anh thực sự mệt mỏi lắm rồi.

Ngày hôm sau, khi tỉnh dậy, anh phát hiện thể trạng của mình đã khỏe hơn nhiều. Chính anh cũng rất ngạc nhiên về bản thân. Rõ ràng anh bị bọn du côn đánh cho thừa sống thiếu chết, hơn nữa, lúc đấy cả người anh đau đớn như hòn lửa khô xác. Thế mà không hiểu vì sao anh chỉ bị tổn thương phần mềm, xương cốt vẫn nguyên vẹn, bình an vô sự. Đúng là quá kỳ lạ.

Vì anh có dính dáng đến ẩu đả và cảnh sát nên được bệnh viện sắp xếp một phòng riêng để không gây ảnh hưởng tới các bệnh nhân khác. Bây giờ bác sĩ đang kiểm tra tình trạng sức khỏe của anh. Bỗng cửa phòng bệnh mở ra và hai chú cảnh sát đi vào.

Một trong hai người là đội trưởng chỉ huy tổp cảnh sát cứu anh khỏi đám xã hội đen tối hôm qua. Chú ấy tên là Phuong. Quốc Việt chào hai người một câu. Chú Phuong gật đầu đáp lại rồi hỏi vị bác sĩ:

- Tình hình cậu bé Quốc Việt này thế nào rồi bác sĩ.

Bác sĩ đặt dụng cụ y tế sang một bên, quay sang trả lời ông ấy:

- Tình trạng sức khỏe tiến triển rất tốt, chấn thương trên người cậu bé cũng đang hồi phục rất nhanh. Tôi rất bất ngờ trước điều này, hiếm ít khi tôi gặp một trường hợp nào như của cậu bé này.

Quốc Việt và chú cảnh sát đều rất vui mừng khi nghe bác sĩ nói về tình trạng của Việt. Chú Phuong cười cười:

- Vậy thì tốt rồi.

Vị bác sĩ nói tiếp:

- Tôi đã xong, nếu có chuyện gì thì thông báo cho tôi. Tôi biết hai vị có việc muốn nói với bệnh nhân, nhưng đừng làm quá căng thẳng vì cậu bé cũng cần được nghỉ ngơi.

- Chúng tôi đã biết, cảm ơn bác sĩ rất nhiều.

Chú Phuong đáp lại bác sĩ, rồi đi về phía giường Quốc Việt. Quốc Việt định ngồi dậy thì chú đưa tay ra ngăn cản:

- Cháu cứ nằm đi, không sao cả. Hôm nay chú đến là có việc muốn hỏi cháu, chú hi vọng cháu sẽ trả lời đúng sự thật. Cháu đang nằm viện nhưng vì đây là nguyên tắc phải làm nên mong cháu thông cảm.

Quốc Việt tất nhiên là biết hai chú cảnh sát đến đây làm gì nên anh tỏ vẻ hợp tác:

- Dạ chú cứ hỏi đi ạ, nếu cháu biết được cháu sẽ nói.

- Tốt, vậy cháu hãy kể lại cho chú nghe chuyện đã xảy ra hôm qua.

Quốc Việt bắt đầu kể lại "chuyện cũ". Nội dung câu chuyện anh đã mất rất lâu mới suy nghĩ ra.

- Cháu có chắc mình đã nói đúng sự thật đấy chứ. Cháu nên nhớ việc này vô cùng quan trọng.

Việt gật đầu khẳng định:

- Dạ, cháu rất chắc chắn.

- Nói như vậy, giữa cháu và nhóm người kia chỉ là hiểu lầm. Họ bỏ đi và không gây tổn hại gì cho cháu, mà chính người chú bắt được mới là người trực tiếp đánh cháu, phải không?

- Dạ vâng, chính như vậy ạ.

Chú cảnh sát trưởng nhìn anh một lúc lâu rồi mới tiếp tục hỏi:

- Tốt, giờ chú hỏi cháu tại sao hấn ta lại đánh cháu, có mâu thuẫn gì giữa hai người?

- Dạ, cháu và hấn đã có xung đột ở quán nhậu từ trước. Hấn ghi thù nên mới đánh cháu ạ. Đám người kia chỉ tìm nhầm người thôi ạ.

Chú Phuong rất bất ngờ trước câu trả lời này của Quốc Việt, ông quả thật không nghĩ tới nên hỏi lại lần nữa:

- Chuyện đúng như thế thật sao? Cháu chắc mình nhận đúng người không đấy?

- Dạ cháu rất chắc chắn.

- Chuyện đó xảy ra khi nào?

Việt vuốt cằm làm ra vẻ nhớ lại sự việc đã xảy ra:

- Chuyện đó xảy ra ngay trước khi cháu thi trên trường nhưng cụ thể khi nào thì cháu không nhớ, cháu chỉ nhớ lúc ấy rất lộn xộn thôi ạ.

- Ồ vậy sao? Cháu thử nhớ lại xem nào? Chú cần lời khai chi tiết.

Việt bóp trán cố gắng nhớ lại, chỉ tiếc qua hồi lâu vẫn không thể nhớ lại điều gì. Anh lắc đầu chán nản và trả lời chú cảnh sát:

- Dạ quả thực cháu không nhớ ra được, có lẽ do bị tên du côn kia đánh vào đầu mạnh quá nên đầu óc cháu bị rối loạn, chú cho cháu thêm hai ngày nữa, chắc chắn cháu sẽ nhớ được.

Chú Phuong nhìn chằm chằm anh giây lát rồi gật đầu:

- Được rồi, cháu đang bị đau, không trách cháu được. Chú hỏi cháu mấy câu nữa

Chú cảnh sát hỏi đưa ra một số vấn đề khác. Ông ấy hỏi tới đâu, Việt đều trả lời tới đấy. Người cảnh sát bên cạnh ghi chép hết cả vào sổ một cách cẩn thận. Chú Phuong hỏi được khoảng đầu mười phút thì gật gù bảo:

- Tốt, chú đã hỏi xong rồi, Nam, cậu ghi đủ hết cả chưa?

Vị nam cảnh sát đi cùng với chú Phuong gấp sổ lại và trả lời:

- Em đã ghi xong rồi, thưa sếp.
- Tốt, chúng ta về, để Việt nghỉ ngơi.
- Vâng.

Hai chú cảnh sát đứng dậy. Chú Phuong vỗ vai Việt, bảo:

- Việt, cháu nghỉ đi nhé, hai chú đi đây.
- Dạ cháu chào hai chú.

Việt trầm ngâm, mắt nhìn theo hai chú cảnh sát. Tối hôm qua anh đã nghĩ rất kỹ về mâu thuẫn giữa anh với đám du côn do tên Thiên kia cầm đầu. Hiện tại anh đơn độc trong thành phố này, còn chúng là một băng nhóm xã hội đen lớn. Nếu anh cứ khai ra đúng sự thật, cho dù Thiên có xảy ra chuyện, hẳn vẫn còn đám đàn em trả thù giúp. Anh thân cô thế cô sẽ gặp phải hậu quả tệ hại không thể lường được. Anh đã bàn bạc trước với Hằng và cô cũng đồng ý với đề nghị này. Cô vốn thông minh, chắc chắn hiểu được suy nghĩ của anh.

Anh chỉ sợ mỗi một điều duy nhất là lời khai của anh không hợp với lời khai của thằng đứng ra chịu tội thay kia. Dẫu anh đã tính đến các khả năng có thể xảy ra, thì vẫn có thể có ngoại lệ. Nếu đúng như thế thì sẽ vô cùng phức tạp. Nhưng dù gì, vẫn phải liều một phen.

Hai người cảnh sát ra khỏi phòng bệnh, vị cảnh sát cầm quyền sổ để ghi ban nãy hỏi chú Phuong:

- Sếp, sếp tin những lời cậu ta đã nói sao? Chuyện cậu nhóc đó nói khó có khả năng xảy ra.

Cảnh sát Phuong lắc đầu:

- Đương nhiên là không rồi. Có điều cậu nhóc đấy không thể bịa ra một câu chuyện không có thật được. Chẳng qua chỉ là trùng hợp thôi, kẻ đứng sau chắc chắn có.

Cảnh sát Tùng ngạc nhiên:

- Nhưng sao sếp lại...

Chú Phuong giải thích:

- Cậu nhóc đó làm vậy là để tránh gặp phải rắc rối với bọn chúng lần nữa. Cậu nhóc đó khá đấy, đã biết tính toán thiệt hơn, trước sau.

Cảnh sát Tùng vẫn chưa hiểu được vấn đề:

- Sếp nói thế nghĩa là sao, có rắc rối rồi cả thiệt hơn gì ở đây ạ?
- Thôi, cậu đừng quan tâm đến nữa, cậu vừa được chuyển sang ban chuyên án, còn nhiều điều cần phải học lắm, chúng ta đi thôi.
- Vâng thưa sếp
- À, tối qua cậu đã ở đâu? Lúc làm nhiệm vụ không thấy mặt.
- Sếp quên tối qua em bận đi giải quyết vụ phía bên kia sếp giao em tuần trước à.
- Ừ nhỉ, tôi quên mất. Giờ về đồn, tôi muốn xem lời khai của kẻ bị bắt tối qua. Vụ án này có thể kết thúc sớm được rồi.
- Vâng thưa sếp.

Về tới đồn cảnh sát, chú Phuong lập tức phân phó cho cảnh sát Tùng đi lấy bản báo cáo của gã du côn kia.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 39: Cảnh sát vào cuộc

Cảnh sát Tùng sau khi xem hết bản báo cáo thì thốt lên kinh ngạc:

- Thật không ngờ lời khai của tên này lại giống với lời khai của cậu nhóc đến thế.

Cảnh sát Phương thì hoàn toàn ngược lại. Thái độ của ông vẫn bình thản. Bao nhiêu năm làm việc, ông đã quá quen với việc này. Ông đốt một điếu, hít một hơi rồi nói:

- Giống nhau, không có gì lớn cả. Chúng ta kết thúc vụ án ở đây đi.

- Nhưng mà thừa sếp, còn kẻ sau màn là ai, cần điều tra nữa chứ.

- Không cần thiết. Chúng ta dù có muốn điều tra cũng không có bằng chứng. Lời khai của hai bên giống nhau như vậy chứng tỏ cả hai bên đều muốn kết thúc một cách êm đẹp.

Ông đứng dậy vỗ vai cảnh sát Tùng, khuyên bảo:

- Tôi đã nói rồi, cậu còn cần học hỏi thêm nhiều nữa. Có nhiều thứ cậu chưa hiểu đâu. Được rồi, cậu nhanh đi làm chuyện tôi giao đi.

- Vâng thưa sếp. Em đi ngay đây

- À, tôi quên cái này, cậu nhớ tăng cường theo dõi nghi phạm chuyên án bên kia luôn. Sắp tới đây có thể chúng sẽ hành động, theo tôi nghĩ chúng làm thêm một vụ qua biên giới nữa đấy.

- Rõ thưa sếp.

Cảnh sát Tùng nhận lệnh rồi xoay người bước ra khỏi phòng. Một mình chú Phương ngồi trầm ngâm suy nghĩ trong phòng. "Lẽ nào vụ gây rối trật tự này liên quan đến chuyên án kia, không chỉ xảy ra đúng vào thời điểm này, mà những kẻ làm ra vụ này lại chính là chúng."

Rồi ông lại nhớ đến chuyện anh từng đánh nhau với đám du côn "Chung ruồi". Mà trước đây nhóm "Chung ruồi" vẫn thường gây hấn với đám người tên Thiên. "Đây chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên hay có uẩn khúc gì phía sau. Cậu nhóc Quốc Việt đóng vai trò gì trong chuyện này."

Chú Phương cau mày bóp trán suy luận dựa trên những chứng cứ ông thu thập được. Là một cảnh sát lâu năm giàu kinh nghiệm, ông biết không được bỏ qua bất kỳ nghi vấn nào.

Sau một hồi ngẫm nghĩ rất lâu, rốt cuộc ông đưa ra một nhận định: "Có thể cậu nhóc đã biết được bí mật gì đó của chúng, bị phát hiện nên chúng tiến hành bịt miệng." Cảnh sát Phương càng suy nghĩ càng cảm thấy có lý. Vì vậy ông nhắc điện thoại lên gọi cho cấp dưới:

- Alo, tôi có một nhiệm vụ cho các cậu đây, mau chóng điều động vài người quan sát động tĩnh của đám người Nguyễn Văn Thiên, nếu có gì bất thường báo ngay cho tôi.

- Vâng thưa sếp.

Cảnh sát Phương đưa tay tới cái gạt tàn dập điếu thuốc. Ông ngửa người ra sau ngồi dựa vào ghế. Ông lại nghĩ đến chuyên án buôn lậu xuyên biên giới kia. Đầu ông hiện lên khuôn mặt bí ẩn của một người đàn ông, là kẻ đứng sau phi vụ này. Chú Phương trầm ngâm: "Bạch Hổ, người này quả thật quá thần bí. Nếu hai vụ này có liên quan với nhau, thì có thể khám phá ra được hẳn là ai không đây?"

Nếu Quốc Việt biết được suy luận của vị cảnh sát Phương này, anh lập tức sẽ đưa tay lau mồ hôi trên trán, than thở: "Ôi! Bệnh Nghề Nghiệp. Bệnh quá nặng, đã vô phương cứu chữa rồi."

Việt ngồi trong phòng bệnh nghĩ về thù hận giữa anh và Đình Hiếu; rồi nghĩ tiếp đến thảm cảnh của mình, phải ngậm bồ hòn làm ngọt, không thể làm gì được bọn chúng, lòng anh lại bùng bùng lửa giận. Anh vung tay giận dữ đập mạnh lên giường. Một tiếng động rất lớn vang lên khắp cả phòng.

"M* nó, đau quá, đúng là chơi ngu nghịch dại mà." Việt nhăn nhó, xoa xoa lưng bàn tay đã đỏ tấy lên, đồng thời anh cũng rất ngạc nhiên, không ngờ cú đập vừa rồi lại tạo ra tiếng nổ to đến như thế.

Con đau làm anh tỉnh táo lại. Anh hiểu nguyên nhân anh không thể thắng được bọn chúng là do anh không có thể lực mạnh để chống lại. Muốn thắng được chúng, điều đầu tiên là phải gây dựng thể lực cho riêng mình. Để được như thế, anh phải không ngừng rèn luyện thân công thật giỏi; đồng thời gây nguồn tài chính mạnh; có như vậy mới đủ khả năng thu phục kẻ khác.

Anh đang dần dần hình thành nên con đường cho mình, con đường xã hội đen. Mục tiêu là thế, nhưng anh vẫn biết mỗi bước đi đều gặp muôn vàn khó khăn. Đột nhiên lúc này một giọng nói dễ nghe lọt vào tai anh:

- Đã có chuyện gì xảy ra vậy Việt?

Hằng mở cửa phòng hốt ha hốt hải chạy vào, trên gương mặt cô hiện lên vẻ lo lắng. Khi cô vừa tới trước cửa phòng bệnh, cô nghe được tiếng động lớn từ bên trong phát ra, tưởng anh xảy ra chuyện gì không hay nên vội vã chạy vào. Cô vừa vào phòng đã lập tức hỏi ngay khiến Việt giật mình. Việt cười cười, lắc đầu đáp:

- Là Hằng hả? Phù, bạn làm mình hết hồn. Hà hà, không có chuyện gì cả đâu, lúc nãy mình chỉ thử tay mà thôi.

- Thử tay? Mình không hiểu.

- À à, mình muốn kiểm tra xem tay mình đã đỡ chút nào hay chưa nên mình đánh xuống giường ấy mà.

Quốc Việt đưa bàn tay đã đỡ của mình lên cho Hằng xem. Hằng cầm tay hắn nhìn nhìn rồi mắng anh:

- Bạn có bị điên không đấy, sao tự dung lại làm như vậy chứ.

- Không có gì cả đâu, tay mình vẫn như bình thường thôi. Ủa, mà hôm nay bạn không đi học à?

Việt chợt nhớ lại chiều nay Hằng có ba tiết học Anh Văn cơ mà, sao có thể đến thăm anh được nhỉ. Hằng nói:

- Chiều nay được nghỉ, tuần này cô bạn đi công tác.

Anh bất tri bất giác nắm chặt Hằng hơi lâu, trong lòng nghĩ bậy: "A, thật là quá mềm mại, nếu như mà..." Tay của Quốc Việt chạm vào làn da trắng mịn, mềm mại đầu óc bắt đầu liên tưởng lung tung đến những lĩnh vực "khoa học" đặc thù.

Hằng đỏ mặt lên vì Việt cầm tay cô mãi không buông. Hằng rút tay lại, lườm anh một cái, lòng thầm mắng anh háo sắc. Việt tăng hăng một tiếng để khoả lấp sự xấu hổ giữa hai người. Anh hỏi cô:

- À, mấy chú cảnh sát đã đến hỏi bạn chưa?

Hằng gật đầu:

- Rồi, Hai chú ấy đã gặp mình sáng nay và hỏi mình xong hết mọi thứ rồi. Bạn đừng lo, mình làm đúng tất cả những gì chúng ta đã bàn, sẽ không có chuyện gì đâu.

Việt nói:

- Mình thấy cũng chưa chắc, cảnh sát rất chuyên nghiệp. Họ có thể sẽ nhận ra được ý đồ của chúng ta.

Hằng rất lo lắng về vấn đề này. Cô vội vàng hỏi lại

- A, như vậy thì có sao không?

Quốc Việt trầm ngâm một lát rồi nói:

- Chắc không sao đâu, nếu họ đã hiểu được ý nghĩ của chúng ta thì có lẽ sẽ kết thúc vụ này nhanh thôi.

- Được như vậy thì tốt quá. Mình cũng sợ dính dáng đến bọn xã hội đen đấy lắm.

- Ủ, tránh voi chẳng xấu mặt nào mà.

Hằng đổi chủ đề:

- Bác sĩ nói thế nào rồi Việt?

- Bác sĩ nói mình đã khỏe nhiều rồi. Theo tiến độ này thì vài ngày nữa mình có thể ra viện được rồi. Mình bị thương không nặng lắm, ra sớm là điều tất nhiên thôi.

Hằng nghe anh nói thế thì sắc mặt tươi tỉnh hẳn lên. Cô cảm lấy ẩm tích thì thấy nó nhẹ bỗng, cô nói:

- Ủ, vậy hay quá, à, đã hết nước sôi rồi, để mình đi thay.

- Ủ, bị mấy chú cảnh sát tới lấy lời khai cả buổi sáng nên mình không để ý tới nó.

Hằng để túi xách sang bên, cầm ấm tích đứng dậy và nói:

- Mình đi thay nước cho.

Quốc Việt vội đứng dậy ngăn cản Hằng:

- Ấy, không cần phải như vậy đâu, đàn ông con trai sao lại để con gái đi chứ. Mình cũng khỏe rồi, tự đi thay được mà.

Hằng gạt tay Quốc Việt, cười nói:

- Thôi, bạn đang là bệnh nhân thì cứ nghỉ ngơi, mình đi thay, bác sĩ thấy bạn ra ngoài thì bị mắng đấy. Và lại mình vẫn ăn sáng, tiện thể đi mua đồ ăn luôn.

Anh thấy cô rất kiên quyết, lại lấy lý do bác sĩ, rồi lại mua bữa sáng, anh không can được, đành thở dài:

- Ài, thế thì mình nhờ bạn vậy.

Hằng đi rồi thì Việt lôi điện thoại di động ra, bấm một dãy số, anh cần gọi cho một vài người, có nhiều việc chưa xử lý xong. Khi anh đọc mấy tin nhắn vừa được gửi tới điện thoại, thở một hơi nhẹ nhõm: "Đã xong, chuyện này kết thúc được rồi."

Chừng mấy phút sau, Hằng quay lại với ấm nước nóng và túi đựng ổ bánh mì, cô mua hai ổ, nhìn cũng biết cô mua luôn cho anh. Anh cười khổ, nói:

- Mình đã ăn sáng rồi mà, Hằng mua cho mình làm gì chứ.

- Hi hi, thì bạn cứ ăn đi.

Hằng nở nụ cười, lôi ổ bánh mì ra đưa cho Việt. Dẫu Việt đã ăn sáng rồi nhưng nở từ chối ý tốt của Hằng nữa, đưa tay nhận lấy. Việt hỏi thăm cô ấy về tình hình ở lớp, rồi đàm du còn có hành động nào không, rồi thêm nhiều vấn đề khác nữa. Hai người nói chuyện hồi lâu, biết mọi thứ vẫn bình thường, anh đã yên tâm. Đến trước khi Hằng ra về, anh dặn cô rất cẩn thận:

- Nay Hằng, bạn đừng cho các bạn trong lớp biết mình đang nằm viện nhé.

Hằng hỏi lại:

- Tại sao thế? Lớp biết thì sẽ đến thăm bạn, cái đó tốt mà.

Việt lắc đầu:

- Không cần đâu, mình cũng không bị nặng lắm, đỡ phiền họ.

Nếu lớp biết anh nằm viện sẽ thăm, khi đấy họ hỏi vì sao thì anh khó mà trả lời. Do vậy, anh nhất quyết bảo Hằng giữ bí mật chuyện này. Hằng dù chưa hiểu mục đích của anh là gì nhưng vẫn gật đầu đồng ý. Anh còn nhắn tin cho mấy thằng bạn nói mình có việc bận đột xuất phải về quê, có gì điểm danh giùm.

Mấy ngày sau, tình hình của Quốc Việt đã tiến triển tới, anh đã có thể làm mọi việc bình thường nên anh được cho ra viện, quả đúng như anh nói, chỉ tổn thương phần mềm. Có lúc anh tự hỏi bọn kia có bị thiếu não không, đánh anh sao không dùng gậy mà đánh mà lại dùng tay chân. Trong thời gian anh nằm viện, anh không nghe máy hay nhắn tin cho người khác, ngoại trừ người thân ở quê và Hằng.

Ngày thứ ba nằm viện, sức khỏe của Quốc Việt gần như đã khôi phục hoàn toàn. Hằng thì đến thăm anh mỗi ngày, còn cảnh sát thì lâu lâu mới đến. Hôm nay cảnh sát được bệnh viện thông báo là dựa theo tiến độ tình trạng của anh thì cũng có thể ra viện rồi. Vì thế chú Phụng đến để chứng thực. Sau khi Quốc Việt được kiểm tra kỹ lưỡng từ đầu tới chân, bác sĩ gật đầu nói:

- Cậu nhóc có thể ra viện được rồi đấy, mọi chỉ tiêu sức khỏe đều vượt yêu cầu:

Chú Phụng hỏi lại:

- Thật thế sao bác sĩ?

- Đúng vậy.

- Hay quá!

- Được rồi, giờ tôi cần cậu nhóc đi làm thủ tục xuất viện, được không?

- Vâng, anh cứ tự nhiên.

...

Buổi chiều hôm đấy, Quốc Việt xuất viện nhưng anh chưa thể về phòng trọ ngay được vì anh còn phải đến đồn cảnh sát hoàn tất giấy tờ vụ án và... mang cái xe máy về luôn. Ngoài ra chú Phụng còn cảnh cáo nếu anh còn giữ cái tính hung hăng, gây hấn với đám xã hội đen nào đấy nữa thì sẽ không phải bị một người đập nữa mà là cả chục người. Nghe tới đây, Việt giật mình chột dạ, chỉ đáp lại hai tiếng "vâng ạ" chứ không dám nói nhiều.

Khi anh về phòng trọ. Anh vắng mặt mấy ngày khiến Thành Nhân và Quang Bình tò mò anh đi làm cái gì mà mất tích lâu như vậy. Điện thoại cũng không liên lạc được. Anh chỉ giải thích qua loa cho hai người họ để tránh phiền toái. Anh sức nhớ chiều nay phải đi dạy cho thằng nhóc Trung Nam, đúng là mệt mỏi, mới ra viện nghỉ ngơi chưa được bao lâu đã phải đi dạy. Bình nhìn thấy mấy quyển sách lớp chín trong giỏ xe máy của anh thì hỏi:

- Mà đang làm gia sư hả?

Anh gật đầu đáp:

- Ủ, tao đang đi dạy kèm cho một thằng nhóc lười học lại quậy tung trời, một ông giời con đúng nghĩa.

Bình châm chọc

- Đã là cục vàng thì ắt có một bà chị xinh đẹp. Mà kiên trì như thế có lẽ vì muốn tán đổ được em đó thôi chứ gì?

- Đẹp cái suy nghĩ đen tối trong đầu mày đi, tao đi dạy đây.

Anh vừa dắt xe ra khỏi cửa thì cô Liên gọi điện thoại tới cho anh đề thông báo đổi giờ dạy. Vì gia đình cô bận chút chuyện nên chuyển sang muộn hơn bình thường. Anh sẽ dạy thằng nhóc vào bảy giờ tối, vậy là rảnh được hai tiếng. Anh dắt xe vào phòng và thay đồ chạy tới khoảng đất trống cũ để luyện công. Năm viện mấy ngày nay, anh đâu có thời gian tập tành.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 40: Dẫn mặt

Anh vừa vận khí lập tức thu được một niềm vui lớn. Anh vô cùng kinh ngạc khi phát hiện vị trí bị tắc nghẽn gần huyệt Bình Phong trên Thủ Dương Minh Đại Trường Kinh đã thông suốt. Chân khí chảy qua ào ạt thẳng một đường từ đầu ngón tay đến huyệt Đại Chùy của mạch Đốc thì chẻ ra làm hai, một hướng lên đầu và một hướng tiếp tục xuống bụng. Tất cả đều vận hành suôn sẻ

Mà không chỉ có thế, còn một tin vui lớn hơn nhiều, thần công anh tu luyện đã đột phá tầng đầu tiên của Thuần Dương Công. Chân khí bên trong kinh mạch mạnh hơn rất nhiều, nhưng nơi bế tắc trước đây giờ đã thông suốt. Nó lý giải những cảm giác khác lạ mà anh cảm nhận được khi nằm viện. Nhưng đã có chuyện gì xảy ra? Tại sao anh lại đột phá một cách khó hiểu như vậy?

Nguyên do kể ra thì khá phức tạp, nếu Việt mà biết thì không khỏi bật cười lớn. Tất cả là do trận ác chiến giữa anh và đám du côn nọ vài ngày trước.

Anh đánh nhau với sáu thằng đàn em thì đã dùng toàn lực. Đến khi đấu với tên Cường, anh phải vận dụng trí lực lẫn sức lực tối đa, thậm chí có phần vượt qua giới hạn của bản thân. Chính điều đó là liều thuốc kích thích tiềm lực. Lúc đấy giống như quả bóng bị nén lại, và ngòi nổ là điều cuối cùng tên Cường miệt thị anh khiến nó bùng ra. Con giận ngút trời đã kích phát, thúc đẩy nội lực trong anh tăng lên mạnh mẽ làm cho cú đâm có uy lực kinh hồn.

Nhưng nếu chỉ như thế thì anh vẫn chưa đủ sức thắng gã Cường bởi anh không biết cách vận hành nội lực. Anh giận đến mức mất đi lý trí, nhưng kiến thức đã đọc vẫn còn và Ứng Quyền là thứ anh nhớ rõ nhất. Lúc điên cuồng, anh vô tình đánh ra chiêu đầu tiên trong Ứng Quyền, chân khí theo đó mà phát. Nó đã cứu mạng anh trong tích tắc sinh tử, anh gặp nguy hiểm nhưng may sao nhân họa đắc phúc. Anh cũng hiểu mình đã đột phá khi đánh nhau với tên Cường chứ không hiểu tận gốc rễ, chỉ biết hưởng mà thôi.

Niềm vui này mang theo niềm vui khác. Anh đã vượt qua tầng thứ nhất, tức là có thể luyện bài quyền độc môn đầu tiên, Hồ Cốt Khiếu Trường Quyền, gọi tắt là Hồ Quyền.

Lai lịch của bài quyền này cũng khá hoành tráng. Nó được sáng tạo bởi cha của vua Quang Trung, Nguyễn Phi Phúc. Ông Nguyễn Phi Phúc là một nhân tài, được thừa hưởng võ học gia truyền, nên kiến thức uyên thâm; một lần chứng kiến cảnh hồ săn mồi đã sáng tạo ra nó. Bộ quyền pháp mạnh, nhanh và cực kỳ hiểm độc. Võ số cao thủ đã chịu thất bại dưới bài quyền. Đặc biệt, khi còn trong thời kỳ đỉnh cao, mỗi lần ông đánh quyền đều phát ra âm thanh vang to như tiếng hồ gầm. Địch nhân chưa kịp thấy chiêu thì đã sợ mất mật bởi âm thanh đấy. Cho nên bộ quyền mới có tên Hồ Cốt Khiếu. Đáng tiếc sau thất bại của nhà Tây Sơn, tên tuổi của bộ quyền pháp cũng bị mất theo, không ngờ ba trăm năm sau, nó đã có truyền nhân.

Quốc Việt với bản tính mê võ, luyện quyền quên cả thời gian. Anh vốn rất thích nó ngay từ khi nhìn thấy nó, một phần là vì sự lợi hại của nó, mà phần nhiều là bởi nó phù hợp với bản tính của anh - ngang tàng, thích bạo lực.

Từ bây giờ mới chính thức bước vào thần công thực sự. Anh tiếp tục tiến tới tầng thứ hai của Thuần Dương Công, đối mặt với những khó khăn mới, hung hiểm hơn nhiều.

Trong khi anh đang mải mê tu tập võ công thì nhóm Đình Hiếu vẫn chưa biết anh đã ra viện. Hiếu nói:

- Mấy bữa nay không thấy thằng Việt khốn kiếp đấy đi học, chắc hán ta nằm viện dài hạn rồi.

Tân nói:

- Hay là để tao đến bệnh viện xem thế nào.

Trường chen vào:

- Tao nghĩ không nên, hiện giờ chắc chắn ở bệnh viện có canh sát, trong lớp lại không một ai biết hán ta nằm viện, nếu chúng ta đến đấy không phải tự chui đầu vào lưới sao?

- Trường nói đúng, cứ đợi đi, dẫu sao chỉ nằm một hai ngày mà hấn đã đi học lại được đâu.

- Thôi thế cũng được, chờ khi nào sự việc lắng xuống đã.

Ba đưa đó cứ đinh ninh rằng bây giờ anh vẫn còn đang trong bệnh viện tỏ vẻ hi hỏ. Sang đến sáng hôm sau đi học, khi chúng tới lớp mà vẫn không thấy anh thì lại càng vui mừng. Có điều mấy khi vui mãi được, giữa lúc bọn chúng đang hí hửng cười đùa thì bóng dáng của Quốc Việt xuất hiện lù lù ở cửa làm chúng giật mình. Nhóm Đình Hiếu bắt gặp anh tới lớp học thì cả đám rất ngạc nhiên. Bởi chúng nghĩ rằng sau trận đánh hội đồng, dẫu không được như ý muốn nhưng chí ít cũng khiến anh phải nằm viện dăm ba tuần. Ngờ đâu, chưa đầy bốn ngày, anh đã đi học lại bình thường. Tên Tân nói:

- Hiếu, tao có nhìn lầm không? Thắng Việt đi học kia.

Hiếu lắc đầu:

- Không lầm đâu, tao cũng giống mày thôi, grừ, khôn kiếp, hấn vẫn khoẻ mạnh bình như thường.

Tên Trường chen vào:

- Không thể nào, rõ ràng tao thấy tận mắt hấn bị đập máu me đầy người kia mà.

Tân gật gù:

- Đúng là quái dị, trước giờ anh Thiên chưa bao giờ thất bại khi làm những chuyện kiểu này cơ mà.

Hiếu rất bức mình khi thấy hai thằng toàn bản lùi, hấn tăng hăng một tiếng rồi nói:

- Thôi đừng nhiều lời nữa, tao sẽ thử nghĩ có cái gì hay không, Tân, mày cũng nghĩ đi.

- Ừ

Trái ngược với tâm trạng của buồn bức của ba thần bọn chúng. Hắng rất vui mừng khi thấy anh đi học trở lại. Quốc Việt cứ làm theo thói quen cũ lúc trước, anh ngồi xuống vị trí gần Thu Ngọc, phía sau lưng cô. Tên Đình Hiếu đã gọi tới xã hội đen xử anh thì anh cũng chả cần tỏ vẻ e dè gì nữa. Thu Ngọc quay xuống hỏi anh:

- Ba hôm nay sao bạn không đi học thế?

Việt ngẩng đầu lên đáp:

- À, mình bận việc ấy mà, cảm ơn Ngọc đã quan tâm.

Anh trả lời qua loa rồi cúi đầu xuống và im lặng. Ngọc hơi ngạc nhiên vì thái độ kỳ lạ của anh, có điều cô chỉ thắc mắc thế thôi, sau đó cô quay lên. Cô bé Thu, bạn Ngọc cũng không trêu đùa như mọi khi, mà mãi nhắn tin trên điện thoại, thỉnh thoảng lại bật cười khe khẽ.. Hắng quan tâm anh nên hỏi:

- Vết thương chưa lành hả Việt.

Anh mỉm cười, lắc đầu:

- Không, nó đã lành rồi, chỉ là giờ mình không muốn bị phân tán tư tưởng thôi.

- Ừ, mình hiểu ý bạn, hi hi.

Hằng không làm phiền Việt nữa. Còn anh thì nghiêng đầu chống lên một tay, còn tay kia thì gõ nhịp trên bàn, cặp lông mày nhíu lại. Các tiết học hôm nay đối với "họ" dường như trôi qua rất chậm, ai cũng đều mang tâm sự.

Hết giờ, Quốc Việt xuống dãy bàn dưới tụ tập với đám chiến hữu. Anh hỏi Việt Tiến:

- Mày với cô bé thế nào?

Tiến cười cười, đáp:

- Tao và Thu đã tiến thêm một bước nữa, nói thế nào đi nữa thì vẫn rất cảm ơn mày vì đã giúp tao.

- Không có gì.

Hùng bỗng chen vào:

- Mày về quê mất ba ngày nay, giờ anh em tụ tập chơi đâu đó đi.

Việt từ chối:

- Không được rồi, giờ tao bận việc.
- Vậy hẹn lúc khác.

Việt đi theo hướng ngược lại với đám kia.

Ở trong lớp, Hằng đang thu dọn sách vở, chợt cô ngoảnh đầu ra cửa lớp thì bắt gặp cảnh Việt và nhóm Đình Hiếu gườm gườm nhìn nhau với vẻ bất thiện. Cô cảm thấy khó hiểu. Cô cũng biết việc Đình Hiếu theo đuổi Thu Ngọc nên cho rằng hẳn tìm anh gây sự.

Nhưng cô đã đoán sai, lần này là Việt chủ động tìm Đình Hiếu. Việc này đã làm hấn ta hoàn toàn bị bất ngờ. Thấy ánh mắt dữ dằn của anh, hấn không khỏi ức chế. Đình Hiếu nghiêng răng hỏi:

- Mày muốn làm gì?

Việt nghe thế thì bật cười:

- Ha ha, không phải câu đấy tao là người hay hỏi mày à? Mày cũng không nghĩ tới tao sẽ ra viện sớm như thế này đúng không?

Kể ra cũng thật tức cười, bây giờ vai diễn của hai người Quốc Việt và Đình Hiếu đã đảo ngược hoàn toàn. Việt chuyển vai sang làm kẻ đe dọa còn Đình Hiếu thì biến thành vai của Việt lúc trước. Việt gằn giọng:

- Tao nhiều lần muốn dẹp cái vụ xung đột với mày nhưng chính mày là người xé toạc cái lỗ đấy ra rộng hơn. Hừ! Tao là người có ơn báo ơn, có thù trả thù, tao không để yên cho mày lẩn già Thiên kia đâu.

- Mày...

Hai mắt Đình Hiếu như toé lửa. Việt không đợi hấn đáp trả câu gì, anh nói tiếp:

- Mày nghe cho rõ đây thằng khốn, mày chơi đùa thằng này thì thằng này sẽ không ngại trả lại mày những gì tao đã nhận đâu.

Hiếu cười khẩy:

- Hừ, đừng tưởng đánh được đám du côn mà kiêu ngạo, tao sẽ còn nhiều thứ dành cho mày đấy.

Thực lực bản thân đã tăng vọt khiến tự tin của Quốc Việt cũng vì đó mà dâng cao. Anh khiêu khích:

- Thằng này cóc sợ, nhiều lời vô ích, mày còn chiêu gì cứ dõ ra hết đi, tao sẽ tiếp tất chứ không thừa hơi đứng đây đấu võ mồm với mày. Cứ chờ đấy, chuyện này vẫn chưa xong đâu.

Việt nhếch mép cười khinh bỉ, rồi xoay người bước đi.

- Mày...

Đình Hiếu tái mặt, mãi không tuôn được một câu ra hồn. Quốc Việt đột nhiên như sực nhớ ra gì đấy nên dừng bước nói:

- À, tao quên một điều, tao đã khai một số thứ cho mấy chú cảnh sát biết. Trong đó hình như cũng liên quan tới mày thì phải, có lẽ nay mai họ sẽ đến thăm hỏi nhà mày đấy, lo mà chuẩn bị tinh thần đi, ha ha ha.

Anh cười lớn mấy tiếng rồi tiếp tục bước đi.

"Rắc!" Cây bút bi ở trong tay Đình Hiếu gãy đôi.

- M* nó!

Hấn ta gầm lên, ném mạnh hai nửa cây bút xuống. Hấn lôi điện thoại ra rất nhanh:

- Alo, anh Thiên, em là Đình Hiếu.

Thiên đáp lại với giọng bức bối:

- Sao, mày lại có chuyện gì à?
- Anh Thiên, em muốn nhờ anh việc thằng Quốc Việt khốn kiếp đó một lần nữa. Hấn...

Tên Thiên không để cho hấn nói hết câu, gã ta đã quát lớn vào điện thoại:

- Nhờ cái cmm, đừng bao giờ nhắc cái này với tao nữa. Vì giúp mày mà giờ bọn có đang theo dõi tao gắt gao, khiến tao không thể tự do hành động được. Tao chưa xử mày là may cho mày lắm rồi đấy, cút.

Điện thoại đột ngột vang lên một chuỗi "tút tut" dài. Tên Hiếu nghiêng răng nói:

- Anh Thiên, alo, anh Thiên... M* nó, đập máy rồi, đúng là con rùa rụt cổ, chỉ như vậy mà sợ không dám làm gì nữa.

Tân hỏi:

- Anh ta không giúp nữa hả?

- Ừ, khôn kiếp thật.

Trường nói:

- Hần không làm thì vẫn có những kẻ khác làm, chỉ cần bơm tiền cho chúng thì sợ quái gì. Chúng ta chấp nhận chịu thiệt một chút,

Hiếu đáp:

- Được rồi, tao thì quen khá nhiều nhưng phải xem xét thử bọn nào thích hợp nhất.

Ba thằng lại bắt đầu một kế âm hiểm khác. Kế mới của chúng thâm độc là gì và bằng đảng lần này là ai? Thế lực của bọn chúng ra sao? Việt sẽ phải đối mặt với nguy hiểm nào nữa đây? Về sau sẽ rõ.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 41: Gặp lại kẻ thù

Ba ngày nữa trôi qua, Quốc Việt đã nắm được cơ bản bài Hồ Cốt Khiếu Trường Quyền. Nội lực của anh từ sau khi vượt qua tầng thứ nhất Thuần Dương Công cũng tiến bộ rất nhiều.

Giữa trưa ngày kế, anh cuộc bộ từ đồn cảnh sát giao thông về phòng trọ. Xe máy của anh bị tạm giữ vì tội đi xe ngược chiều, anh lại chưa có tiền nộp phạt. Trên đường về, anh cứ tặc lưỡi tiếc rẻ do lười mấy chục mét đi quá lên rồi vòng lại, mà thay vào đó, anh lại cất ngang qua. Xui xẻo nhất là bình thường không có công an, chả sao cả. Ấy thế mà hôm nay lại xuất hiện hai chú công an đứng ngay trước ngõ, vậy là đi tong ba trăm ngàn... Anh vừa đi vừa suy nghĩ vẫn vơ thì bỗng nhiên có tiếng gọi:

- Này thằng kia, đứng lại.

Anh dừng bước, ngẩng đầu nhìn quanh, không thấy ai quen, anh đi tiếp. Giọng nói khi nãy lại vang lên:

- O cái thằng kia, tao gọi mày mà không chịu đứng lại hả!

Đúng là có người gọi anh rồi, anh bèn quan sát kỹ hơn và phát hiện người vừa gọi ngồi trong đám người phía bên tay trái anh.

Gã đó nói:

- Còn nhớ tao không thằng khốn!

"Không xong rồi! Là bọn côn đồ ờ!" Việt giật mình khi nhận ra đối phương Để che giấu sự hoảng hốt, anh cố trả lời một cách bình thản pha lẫn miệt thị:

- Trí nhớ của tôi không được tốt lắm, phiền anh nhắc lại được không?

- Á thằng khốn này, được được, lại đây tao nhắc cho mà nhớ.

- Vậy thì hay quá.

Quốc Việt từ từ đi đến gần chỗ bọn chúng. Anh biết nếu anh đi lại chỗ đó thì gặp nguy hiểm, nhưng còn bọ chạy... liệu có thể thoát khỏi chúng được không? Anh liếc mắt nhìn xung quanh, phát hiện bên phải có một cây gây gỗ, tạm dùng được, đành phải tùy cơ ứng biến. Hành động của anh khiến cho tên đại ca ngạc nhiên, hần cười khẩy:

- Ái chà, thằng ranh con này coi bộ cũng khá đấy. Ranh con, mày còn nhớ đêm karaoke đã làm gì không?

Anh vuốt cằm về suy tư, rồi "a" lên một tiếng, gật đầu:

- Có, hôm đó hình như tôi đã tấn cho hai thằng du côn nào đấy một trận thì phải.

- M* mày!

Hai "hạng nhân" nghe nhắc lại nổi đau, tức giận nghiêng răng kèn kẹt. Tên kia hất hàm cắt lời anh:

- Nhận ra bọn tao rồi phải không? Grừ!

Việt chưa kịp đáp thì bỗng có một gã chen vào:

- Đại ca! Hắn chính là thằng đã đánh em bữa trước đấy.

Cả tên đại ca và Quốc Việt đều nhìn về gã đó. Quốc Việt rất lo sợ, nghĩ bụng: "Chết m*! Là thằng cướp đồ mình đã đánh gãy hai cái răng, không ngờ hắn lại là đàn em của tên kia." Anh gấp rắc rối lớn rồi.

Tên đại ca hỏi lại:

- Mày nói thật không đấy?

- Thật đại ca.

Tên đại ca quay sang Quốc Việt. Hai trông mắt hắn như lòi ra ngoài. Hắn bẻ khớp tay rôm rốp, gằn giọng:

- Thằng khốn kiếp! Mày không những làm sáu thằng đàn em của tao phải nằm viện, giờ lại đánh một đứa nữa, mày tới số rồi con ạ!

Quốc Việt biết có chối nữa cũng vô ích nên anh đốp chát lại gã:

- Ủ thì đúng. Sao? Mày định làm gì tao? Đánh nhau à? Thằng này đ*o sợ đâu.

- Á, còn cứng đầu cứng cổ...

Tên đại ca phẩy tay quát lớn:

- Chúng mày, xông lên đập hắn một trận thật nặng, đến cả cha mẹ cũng nhận không ra.

Đám lưu manh chỉ chực chờ cái này, vừa có lệnh là ào lên. Vì là vô tình gặp nên chẳng có mấy thằng cầm theo dao hay mã tấu, chủ yếu là gây gộc, âu cũng là may mắn cho Việt. Tên giật túi ập vào đánh trước tiên, bỏ một gậy từ trên cao xuống đầu Việt. Chỉ là cây gậy thường, Việt giơ tay lên đỡ, cây gậy lập tức gãy đôi. Tay kia phóng ra đám trứng giữa mặt kẻ địch. Gã kia tức thì "lở mũi ăn trâu".

Anh khổ công luyện tập võ suốt thời gian lâu như vậy, đâu phải là truyện đùa. Hơn nữa, anh đã vượt qua tầng thứ nhất, nội công lẫn sức mạnh đánh đấm vượt trội hơn người bình thường rất nhiều. Tuy anh chưa đâm hết sức nhưng có kèm theo nội lực nên uy lực rất mạnh. Sóng mũi gã kia biến dạng méo mó, hàm răng thì nham nhở. Hắn nằm ôm mặt rên rĩ, chả còn sức đâu để đánh với đám. Kẻ cũng tội, phen này tiền trồng răng giả chẳng hề ít chút nào.

Phát đầu tiên làm đám lưu manh đứng sững sờ. Anh nhân cơ hội thui vào bên mặt một gã khác, kế tiếp vào bụng. Hắn ta ngoác rộng miệng mà không thể kêu thành tiếng, ngồi khụy xuống, hai tay ôm bụng, để mặc nước dãi nhỏ tí tách xuống đất.

Phát thứ hai mới khiến chúng sợ hãi. Bọn chúng la ó, bao vây lấy anh. Tên đại ca chột quát:

- Chúng mày im hết cả đi, đánh thì đánh chứ la hét cái gì, muốn kéo cảnh sát tới hả?

Thế là cả đám đồng loạt ngậm miệng. Từ trước tới nay, có lẽ đây là lần đầu tiên có trận đánh hội đồng trong im lặng như vậy, chẳng một ai hé mồm câu. Ấy thế mà nó cũng rất ác liệt. Gây gộc đánh dồn dập tới người Quốc Việt, bủa vây bốn phương tám hướng.

Gã đại ca đứng ngoài quan sát thấy anh bị ép vào giữa vòng vây lộ vẻ đắc chí, miệng cười hềnh hệch, thầm nghĩ anh tới số rồi. Chẳng qua, hoàn toàn ngược với suy nghĩ của gã, Việt tránh né rất nhanh nhẹn. Anh nhảy tới nhảy lui lui giữa đám côn đồ, lúc tổng cho thằng này một đấm, lúc thì tặng cho thằng kia một đạp. Thoáng cái, đã có ba bốn thằng nằm dưới đất.

Tên đại ca này giờ chứng kiến trận đấu, tức giận không chịu nổi nữa, rút dao tham chiến. Tên này làm đại ca của một đám mười mấy thằng du côn, ắt hẳn phải có chút ngón nghề. Chiêu thức võ thuật của hắn khá là bài bản, cũng gây được ít nhiều khó khăn cho anh.

Quốc Việt biết mình đánh tay không bất lợi so với đối phương nên anh định sử dụng cây gậy để không kia. Lợi dụng lúc một gã du côn hơi cúi người đánh vào hông anh; anh đặt tay lên trên vai hắn, vận kinh ấn xuống lưng gã mượn lực; đồng thời chân trái nhún mạnh nhảy lên cao, lộn một vòng trên không.

Tiến bộ về Thuần Dương Công đã tạo ra sự thay đổi cực lớn về thể chất. Cú nhảy của anh vọt lên cao cách mặt đất gần hai mét, vượt luôn qua phía trên đầu gã kia, thoát khỏi vòng vây của đám lưu manh. Anh chạy nhanh tới chỗ cây gậy. Kẻ địch chúng đuổi ngay sát sau lưng.

Anh cầm gậy lên, quét ngang về sau thật mạnh. Bọn chúng cứ tưởng anh muốn bỏ chạy nên đuổi theo, đầu gối anh vẫn có chiều hồi mã thương này. Một gã bị cây gậy đập trúng vào đầu, đau đớn cùng cực. Hắn ôm đầu ngã vật xuống đất. Một cảm giác ngây ngất khó phai.

Đám lưu manh lại thêm một phen sững sờ. Việt chớp thời cơ, vung gậy quét sát mặt đất,. Ba gã lưu manh liên tiếp ngã xuống, ôm chân lẫn lộn. Gã đại ca thấy bọn đàn em thay nhau nằm rên đau dưới đất, trong lòng hoảng hốt, vội vã ra lệnh:

- Chúng mày đứng đó làm gì, mau đập chết hắn cho tao.

- Lên hết cả đi, anh đây chấp tất.

Quốc Việt vung gậy thi triển Độc Lư Thương đánh ra bốn phương tám hướng. Hồ Quyền anh luyện chưa đâu vào đâu nên không dám thi triển, chỉ dùng Độc Lư Thương tốt hơn. Thương pháp đây tuy là võ công căn bản nhất trong sách, nhưng kẻ địch là đám lưu manh bình thường, nó vẫn đủ sức đánh thắng bọn chúng.

Cây gậy rất vừa tay, anh cầm gậy lúc đập xuống, lúc chọc tới, lúc lại quét vòng cung, chiêu thức không ngừng biến đổi. Số lượng tên đàn em gục ngã cứ tăng dần, đến cuối cùng chỉ còn mỗi gã đại ca.

Hắn ta nắm chắc con dao phay, phay ngang chém dọc. Đòn dễ tấn công anh thì còn hơi kém mà bảo vệ bản thân thì có thừa. Một đoạn ngắn ở đầu gậy cũng bị chém đứt.

Quốc Việt quyết định sẽ không nương tay nữa. Anh đánh ra một đòn lợi hại chọc thẳng cây gậy tới trước. Thế tới rất nhanh và hiểm hóc, gã kia nhất thời không nghĩ ra được chiêu gì hay, vội giơ thẳng con dao lên chống đỡ. Lúc này, gậy bất ngờ chuyển hướng, đập mạnh vào cổ tay cầm dao của hắn. Hắn đau đớn kêu một tiếng, đánh rơi dao xuống đất. Có được lợi thế, Việt hét lớn, vung chân đá văng hắn ta bay đi một đoạn. Hắn ôm ngực nằm lăn lộn trên đất, rên rỉ đau đớn.

Bản thân Việt cũng bị thương tổn nhẹ. Mới vừa vượt qua tầng thứ nhất, anh đã vận kinh quá độ làm kinh mạch và cơ bắp nhức mỏi. Chẳng qua, anh vẫn cố giữ vẻ hùng hổ, cúi xuống nhặt con dao của gã đại ca lên. Một tay cầm nó, một tay cầm cây gậy từ tiến đến chỗ gã ta, vẻ mặt rất đáng sợ. Gã ta nhìn thấy trên mặt anh hiện hiện sự hung tàn như ác ma, tức thì run rẩy cả người, ánh mắt lộ ra sự sợ hãi tột độ. Miệng gã ta mấp máy tựa muốn nói cái gì đấy.

Việt đi tới sát tên đại ca, cúi xuống nhìn chằm chằm vào hắn. Chỉ cần anh khẽ cử động tay cầm dao thôi, dám chắc tên này sẽ sồn ra quần ngay lập tức. Khó khăn lắm hắn ta mới thốt ra được:

- Mày... mày... muốn làm gì?

- Tao muốn...

Vừa nói anh vừa chuyển con dao sang tay phải. Hành động đó lại khiến gã nọ cứng họng, người co rút lại. Việt đưa tiếp tay trái tới trước và nói:

- Giảng hòa.

Lời của anh nói ra không chỉ làm gã đại ca và đám đàn em của hắn đều ngạc nhiên. Chẳng kẻ nào nghĩ anh lại buông ta cho chúng. Thấy tên đại ca do dự, anh nói:

- Mày có muốn ngồi dậy không?

Tên đại ca trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu rồi đưa tay ra cầm lấy tay gượng trở mình. Việt phòng thủ rất kín kẽ, hắn không thể tìm được chỗ nào dễ tấn công. Hắn đành lùi về sau, ngồi dựa vào tường, nói gấp ngừng:

- Rốt cuộc... mày... muốn gì?

Quốc Việt đáp:

- Tao đã nói rồi, tao muốn giảng hoà.

Tên đại ca cười khẩy:

- Hừ, mày đánh bọn đàn em tao thê thảm như vậy, mày nghĩ tao chịu giảng hòa hả?

Quốc Việt nhún vai nói:

- Do bọn mày gây tao trước, tao phải tự bảo vệ mình thôi.

Hắn ta cứng họng, đúng là nếu hắn không gọi anh lại thì cũng đâu xảy ra có sự này. Chẳng qua hắn vẫn ngoan cố không nhận lời đề nghị của anh. Điều này hoàn toàn nằm trong dự tính, anh bèn hạ thấp cái tôi của mình một chút:

- Vụ karaoke xem như là tao có lỗi trước, tao nhận sai. Chúng ta giảng hòa, thế nào?

Tên đó im lặng không đáp. Vì Việt không muốn dây vào rắc rối với bọn này nên vẫn nhẫn nại nói tiếp:

- Tao nghĩ chính mày cũng chả muốn chuyện này phức tạp thêm đúng không? Cảnh sát mà nhảy vào thì mày sẽ không sống yên ổn như bây giờ đâu.

Mí mắt của gã đại ca khẽ giật giật. Quốc Việt đã đánh trúng tâm lý lo lắng của hắn. Hắn chau mày suy nghĩ hồi lâu rồi trả lời:

- Được, tao chấp nhận giảng hòa với mày.

Vốn trong suy nghĩ của bản thân, hắn ta cũng không muốn gây sự với kẻ giỏi võ như Việt.

"Có thể chứ!" Việt cười trộm trong bụng. Anh chỉ tay vào đám du côn nằm la liệt phía sau và hỏi:

- Mày có chỗ nào để đưa chúng đi không?

Tên kia hỏi lại:

- Mày có ý gì?

- Yên tâm, tao không tao có ý gì, chỉ muốn giúp mày. Thế mày định để bọn chúng nằm đấy đợi người ta đưa đến bệnh viện à?

Gã đại ca hừ một tiếng, gật đầu:

- Tao có một chỗ khá kín đáo, có thể đưa chúng vào đấy.

"Ái chà, tên này thông minh đấy, không giống vẻ cục súc bên ngoài." Việt thầm nghĩ.

Anh giúp gã chuyển mấy tên tay chân đến địa điểm của hắn ta chỉ. Đó là một nhà kho gần đấy, bên cạnh là công trường xây dựng. Sau khi đã di chuyển hết toàn bộ bọn kia vào, tên đại ca do dự hồi lâu rồi nói:

- Cảm ơn.

- Không có gì.

Chợt có tiếng hét:

- Mày chết đi!

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 42: Xã hội đen

Một thằng du côn đã khoẻ lại. Hắn xông tới, vung nắm đấm định tấn công Việt thì bị gã đại ca chặn lại. Hắn trừng mắt quát:

- Mày im miệng cho tao, dẹp đánh đấm đi.

- Nhưng mà đại ca...

- Nhưng cái éo, mày không hiểu tao nói gì à.

Tên kia thấy đại ca tức giận thì co vùi lại, hậm hực nhìn Quốc Việt. Gã đại ca quay sang nói với Việt:

- Theo giao kèo ban nãy, giữa hai bên xem như không có gì xảy ra, mọi thù oán chấm dứt ở đây. Mày có thể về được rồi.

Việt nhún vai, nói:

- Tốt, việc đã xong nhưng tao còn có vài điều muốn hỏi mày.

"Hừ! Giờ mới vào vấn đề chính đây!" Gã đại ca thấy Việt muốn giảng hoà thì đã lấy làm lạ, rồi thấy ánh mắt Việt sau khi vào nhà kho đã trở nên khác thường thì âm thầm đề phòng. Hắn đáp:

- Chuyện gì?

Việt hỏi:

- Trước tiên tao muốn hỏi mày tên gì?

Gã đại ca ngạc nhiên khi nghe câu hỏi của anh, hấn tỏ vẻ ngờ vực:

- Mày hỏi tên tao làm gì?

- Chả muốn gì cả, tao cũng không báo cảnh sát đâu, hỏi mày chỉ để biết thôi, sao mày tên gì?

Gã đại ca vốn dĩ chỉ cẩn thận một chút chứ không sợ gì khi nói ra tên. Hấn đáp:

- Tao tên Văn Chung, thường được gọi là "Chung ruồi".

Việt đưa mắt nhìn xung quanh xem có ai khác không rồi mới hỏi tiếp:

- Điều tiếp theo tao muốn hỏi là trong giới xã hội đen của mày, mày có quen biết ai tên là Thiên không?

Vừa nghe xong câu hỏi của Việt, toàn bộ đám lưu manh tập trung nhìn vào anh.

"Ồ, xem ra tất cả bọn chúng đều biết thằng đó." Anh hướng mắt tới gã đại ca chờ câu hỏi của hấn ta. Hấn nhìn lại anh với sự đề phòng. Hấn hỏi ngược lại:

- Mày hỏi cái đấy làm gì?

Quan sát biểu hiện trên mặt bọn chúng, Quốc Việt cười thầm, nghĩ bụng: "Ồ, chúng có vẻ sợ tên Thiên, có lẽ mình nên thăm dò xem hấn ta có liên hệ gì bọn này không." Việt bèn nói tiếp:

- Tức là mày biết hấn đúng không?

Tên Chung đáp:

- Đúng, thì sao, mày định bịa ra cái kiểu quen hấn để dọa tao hả?

Việt lắc đầu đáp:

- Không, tao chẳng rảnh việc thế. Tao muốn đe dọa hay muốn đánh bọn mày, tao cần gì lời cái tên đó ra.

Mặc dù tên Chung biết anh đang nói đùa bọn chúng, nhưng hấn ta không nổi cáu bởi hấn biết đây là sự thật. Hấn to mò hỏi:

- Vậy mày muốn hỏi cái gì?

- Tao muốn tìm hiểu thông tin về tên Thiên đấy.

- Rốt cuộc thì mày định làm cái gì?

- Thằng đấy nợ tao một món, tao muốn tìm hấn đòi lại.

Đám lưu manh thêm một lần ngạc nhiên, lần đầu tiên chúng nghe tin sốc là tên Thiên mắc nợ người khác. Chúng liếc mắt nhìn nhau, bàn tán to nhỏ. Riêng gã đại ca có suy nghĩ khác. Hấn hỏi:

- Mày gây chuyện với hấn ta hả?

Anh nhún vai đáp:

- Tao có chút thù oán với thằng bạn của hấn. Thằng bạn hấn bị tao đập một trận nên gọi hấn ta trả thù tao.

Tên Chung bật cười, hấn vẫn không tin:

- Mày nghĩ tao dễ bị lừa vậy à?

Anh biết chưa thể thuyết phục tin ngay được, bèn nói:

- Chắc mày cũng đã biết cái vụ ẩu đả trên đường mấy bữa trước rồi nhỉ?

- Biết.

Anh tiếp:

- Vậy mày cũng biết cái thằng bị đánh tên gì?

Vụ đánh nhau dữ dội đó tất nhiên gã "Chung ruồi" không thể nào không biết. Có điều nãy giờ hấn ta bị anh dẫn lòng vòng, đầu óc loạn cả lên, chả hiểu gì. Hấn hỏi lại:

- Biết, thằng đó tên Quốc Việt, thì sao? Không lẽ mày là thằng ôn con đó?

Việt gật đầu:

- À phải, mày đoán đúng rồi đấy, tao chính là thằng Việt đó.

- Có gì chứng minh chứ?

Chỉ nói miệng suông thì bắt kể tên Chung hay ai khác cũng đều chả tin cái điều như trên trời rớt xuống thế cả. Việt lôi ra tấm thẻ hình chữ nhật và nói:

- Cái CMND này chắc đủ rồi chứ?

Tên Chung neho mắt nhìn thật kỹ, tên của thằng nhóc trước mặt hấn ta đúng là Quốc Việt rồi. Tuy tưng đó tất nhiên là chưa đủ, hấn bán tín bán nghi. Nhưng mà cuối cùng hấn cũng hiểu mục đích của anh. Hấn tự nhủ: "Thì ra mày muốn thông qua tao để đối phó với thằng Thiên khôn kiếp đó, không dễ thế đâu." Hấn mĩa mai anh:

- Vậy là mày quá xui xẻo rồi, chắc hấn mày bị tên Cường, đệ của hấn đánh cho tàn tạ luôn nhỉ?

Quốc Việt nói:

- Đúng là bị đánh nhưng không đến mức ấy, mà bản thân thằng đó cũng phải vào viện rồi.

- Cái gì?

Cảm đảm du côn kinh ngạc không tin nổi vào tai mình, bọn chúng nhồm dậy, nhìn anh chăm chăm. Tên Chung hỏi:

- Mày nói láo, thằng đó mạnh như trâu nước vậy, sao mày đánh hấn vào viện được.

- Tao đánh gãy cả hai tay hấn, phé chân phải của hấn, khiến hấn phải vào viện bó bột. Nếu không tin thì cứ việc tới bệnh viện mà hỏi.

Tên Chung vốn cũng đã biết tin gã Cường đã bị nhập viện để bó bột từ hai ngày trước. Chẳng qua hấn không biết hung thủ là anh, cứ tưởng do băng nhóm nào đẩy làm ra chuyện đó. Bây giờ nghe chính miệng anh nói thì không khỏi giật mình và run sợ. Đối chiếu với khả năng đánh nhau lúc nãy của anh, hấn càng tin hơn. Ấy thế mà ngoài miệng hấn vẫn nói rất bình thản:

- Ô vậy sao? Thú vị, thằng đấy bị đánh phải vào viện băng bột kẻ cũng đáng đời.

Giọng nói của hấn pha chút hả hê khi nghe tin gã Cường gặp nạn, dường như giữa bọn chúng có ân oán gì đấy. Anh có thể nhận ra điều đó rất dễ dàng. Anh nghĩ rằng mình có thể lợi dụng điểm này, bèn nói:

- Nghe giọng mày, có vẻ mày rất ghét hấn ta phải không? Hấn chơi đùa mày à?

Tên Chung ngó người. Hấn không biết mình đã nói hớ chỗ nào mà anh phát hiện. Hấn đang kiểm soát định chửi thì Việt bồi thêm câu nữa:

- Vết sẹo trên vai mày do hấn gây ra phải không?

Hấn giật mình, liếc mắt xuống vai trái. Trước đó hấn xắn tay áo lên cao làm lộ đuôi của vết sẹo trên bả vai. Hấn không ngờ anh tinh mắt như vậy. Mà đã bị lộ rồi, chối phắt đi thì cần khiến anh nghi ngờ hơn, bởi vậy, hấn gật đầu:

- Đúng thế, vết sẹo đó là do thằng Thiên đã chém tao một dao.

Việt đưa ra một đề nghị:

- Như vậy là tao và mày chung một kẻ thù, chúng ta bắt tay với nhau cùng trả thù hấn, mày nghĩ thế nào hả?

Kẻ thù của kẻ thù chính là đồng minh tốt nhất. Chú ý này của Việt cũng không tệ chút nào, chỉ là tên Chung vẫn chưa tin anh nên hấn nhất thời do dự không đáp. Anh quyết không để cơ hội này trôi qua, bèn nói:

- Mày vẫn không tin tao chứ gì?

Gã đại ca im lặng. Việt nhếch mép cười khẩy:

- Tao hiểu mày đang nghĩ tao là đồng bọn của tên Thiên. Ha ha ha, nếu hấn muốn xử mày, đã làm từ lâu rồi, căn bản hấn ta không xem mày ra gì.

Chả hiểu sao tên Chung không hề tức giận vì câu nói móc của anh mà cảm thấy chán nản trong lòng. Sau một hồi lâu suy nghĩ cẩn trọng, hắn mới mở miệng đáp:

- Được rồi, tao tạm thời tin mày, nhưng bây giờ sẽ không hợp tác ngay.
- Thế không tốt hay sao chứ, được rồi, mày cứ nghĩ cho thật kỹ.
- Hừ! Bớt lăm mồm đi, giờ mày cần gì?
- Còn gì nữa, biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng, tao cần có những thông tin về tên Thiên, chi tiết càng tốt.

Tên Chung bắt đầu cung cấp:

- Tên của hắn ta là Nguyễn Văn Thiên. Hắn làm việc trong công ty Thiên Hạ. Công ty đó bề ngoài kinh doanh hợp pháp nhưng thực chất công ty đó do xã hội đen lập ra làm nơi kiếm tiền cho chúng hoạt động, đồng thời là nơi để chúng sử dụng hợp pháp số tiền bẩn mà chúng kiếm được.

Quốc Việt hỏi:

- Chúng kiếm tiền bằng cách gì?

"Chung ruồi" nhìn anh như đang nhìn một thằng ngu vậy. Hắn trả lời:

- Còn cách gì nữa, buôn lậu, ma túy, mại dâm và nhiều loại hình khác nữa.
- Như vậy có nghĩa là chúng dùng công ty đấy để làm nơi rửa tiền?
- Chính xác!
- Tên Thiên đó là người lập nên công ty Thiên Hạ phải không?
- Không, hắn ta chỉ là kẻ làm thuê, ông chủ thực sự là một kẻ khác.
- Cái gì? Thật sao?

Quốc Việt kinh ngạc bật thốt lên. Điều này nằm ngoài dự tính của anh, không ngờ trên đầu tên Thiên còn có một ông chủ nữa. Anh bắt đầu cảm thấy lo lắng, nghĩ thầm trong bụng: "Chết tiệt! Mình chưa lường trước điều này. Thế lực bọn chúng lớn như vậy, con đường báo thù càng khó hơn rất nhiều." Anh chau mày, hỏi tiếp:

- Mày biết gì về ông chủ đó không?

Chung trả lời:

- Không nhiều lắm. Trong giới xã hội đen thành phố, cũng rất ít kẻ biết ông ta từ đâu đến; chỉ biết ông ta có tiềm lực rất lớn. Khi đến đây, ông ta lập nên công ty. Mới đầu làm ăn nhỏ lẻ, không ngờ sau sáu bảy năm, công ty ông ta phát triển lớn mạnh, cạnh tranh ác liệt với các công ty địa phương.

Việt nhận ra điều bất thường trong lời nói của hắn. Anh hỏi:

- Ý của mày là tranh giành với xã hội đen bản địa.

Tên Chung sững sốt. Sự nhạy bén của Việt khiến hắn kinh ngạc. Hắn gật đầu. Việt trầm ngâm giây lát rồi hỏi:

- Mày hãy nói tao biết tình hình xã hội đen trong thành phố tao nghe xem thử. Ngoài tên chủ kia còn có những ai nữa?
- Tình hình là...

Qua các thông tin của gã cung cấp, dù sơ sài nhưng anh vẫn hiểu đại khái thế này... Hiện tại thế giới xã hội đen trong thành phố đang bị chi phối bởi ba băng đảng lớn nhất. Điều anh không ngờ tới là ba băng đảng này lại ẩn dưới ba công ty mạnh nhất trong thành phố mà anh đã tìm hiểu lúc trước - Hưng Sơn, Thiên Hạ, và Dương Thiên.

Trong việc chia băng đảng thì hai cái đầu không đặt tên riêng, còn băng đảng thứ ba lấy tên là Hắc Báo. Trong hai cái không tên thì một cái thuộc về ông chủ của tên Thiên. Nó và Hắc Báo là hai tổ chức từ nơi khác đến. Hắc Báo tới sau cùng nhưng phát triển rất nhanh nhờ tiềm lực kinh tế hùng hậu. Còn băng đảng bản địa thì do hai người đàn ông lập nên, tuy tiềm lực không bằng hai tổ chức kia nhưng vì đã cắm rễ rất lâu tại đây nên thực lực của nó không thể tưởng tượng được.

Ba băng đảng này đối đầu nhau tạo thành thế chân vạc, cạnh tranh kinh tế, tranh giành địa bàn rất ác liệt, các trận xung đột, ẩu đả vẫn thường xuyên xảy ra. Cảnh sát đã dùng nhiều biện pháp mạnh tay để can thiệp mà vẫn không sao dẹp yên được. Ba băng đảng này làm việc gì cũng đều rất kín kẽ; muốn bắt chúng đưa ra toà án mà không có đủ bằng chứng xác thực.

Việt nghe xong thì đau đầu nhức óc. Tình hình xã hội đen ở đây phức tạp hơn anh tưởng nhiều, mục tiêu trả thù tên Thiên càng lúc càng khó khăn. Đám lưu manh và "Chung ruồi" thấy anh im lặng thì lấy làm lạ, thằng nào thằng nấy nhìn anh chăm chăm. Một lúc lâu sau, anh mới nói:

- Được rồi, hôm nay tao chỉ cần biết đến đây thôi. Chung, mày cho tao số điện thoại của mày.

Tên Chung hỏi lại:

- Mày xin làm gì?

- Để tiện liên lạc với mày chứ làm gì. Sao, cho tao không?

- Hừ...số tao đây...

- À quên, mày cho tao số cố định của mày ấy.

- Thằng ranh con! Đây... Đừng quá quắt, nếu tao biết mày làm gì bất lợi thì liệu hồn

Hai người rút điện thoại ra trao đổi số liên lạc, có rồi thì Việt xoay người định quay trở về. Tên Chung không nén nổi sự tò mò nên hỏi:

- Rốt cuộc thì mày muốn làm cái gì? Không lẽ mày thực sự muốn trả thù thằng Thiên đấy.

Việt cũng chẳng thêm giấu giếm, gật đầu ngay:

- Đúng, thật một trăm phần trăm.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 43: Xã hội đen hợp tác

Tức thì sắc mặt của tên Chung biến đổi hẳn, còn đám đàn em hắn thì tái mặt. Nãy giờ bọn chúng cho rằng anh đang đùa giỡn. Hắn ta lắp bắp:

- Mày... mày điên rồi.

Việt cười khẩy:

- Đúng vậy, tao đang điên tiết đây.

- Vậy mày...

Việt cắt lời hắn ta:

- Yên tâm, tao gặp mày chỉ để biết thêm thông tin thôi, tao tuy chẳng tốt lành gì nhưng cũng không bao giờ làm liên lụy đến kẻ khác.

Dứt lời, anh đi thẳng ra khỏi nhà kho. Tên Chung đứng nhìn theo, ánh mắt hắn thay đổi liên tục, như đang phân vân điều gì đấy.

Việt vừa trở về phòng vừa nghĩ cách trả thù tên Thiên nhưng nghĩ mãi mà không có phương pháp nào khả dĩ bởi thế lực phía sau hắn quá mạnh so với anh. Nếu muốn đấu với hắn, có lẽ phải dựa vào kẻ thù của hắn ta. Vất óc suy nghĩ mấy tiếng đồng hồ, rốt cuộc thì anh đã nghĩ ra được một kế hoạch rất hay và cũng rất táo bạo. Điều cốt yếu trong kế hoạch là cho băng đảng nào để dựa lưng. Xem ra phải thông qua tên "Chung ruồi" để biết thêm những thông tin chi tiết khác về chúng.

Anh lấy giấy bút ra để phác thảo sơ kế hoạch mình khổ công suy nghĩ. Một kế hoạch cực kỳ lớn và đầy mạo hiểm mà nhiều năm trước không bao giờ anh dám nghĩ tới. Chẳng qua, trong lúc tính toán từng đường đi nước bước, anh phát hiện có lỗ hổng nghiêm trọng, là bên phía cảnh sát. Anh hai lần đánh nhau rầm rộ ở ngay trên đường cái. Chắc chắn anh đã bị họ đưa vào danh sách đặc biệt phải chú ý nên kế hoạch sẽ gặp khó khăn bội phần. Chính vì thế, nó cần được thực hiện một cách một cách cẩn trọng và kín đáo.

Có điều, anh vẫn chưa biết sắp có một vụ làm ăn phi pháp xuyên quốc gia, mà thành phố này là một trọng điểm của buôn lậu. Phía cảnh sát đã sớm bắt tay vào cuộc điều tra.

Ba băng đảng xã hội đen đang chuẩn bị ráo riết cho phi vụ. Vụ phi pháp này thiệt ít mà lợi thì vô cùng nhiều nên cả ba đều muốn có được mối làm ăn lớn này. Chỉ cần giành được nó, chúng không chỉ thu được số tiền cực lớn mà có khả năng mở rộng địa bàn. Chính vì thế, một cuộc tranh giành khốc liệt, xung đột gió tanh mưa máu sắp sửa nổ ra. Băng đảng bên phía tên Thiên có tiềm lực kinh tế hùng hậu nên bọn chúng rất tự tin chúng sẽ giành được.

Mấy ngày hôm nay Đình Hiếu lại gọi cho tên Thiên vài lần nữa. Hắn ta không bao giờ chịu cúi đầu trước ai nhưng vì muốn giải quyết Quốc Việt một lần cho gọn nên hắn mới chấp nhận đi nhờ tên Thiên. Đáng tiếc sau vụ của Việt, hắn bị cảnh sát theo dõi gắt gao, không hành động gì được nên tức tối quá tháo, và dĩ nhiên, hắn ta từ chối Đình Hiếu.

Tên Thiên hiện giờ đang ngồi trong văn phòng rất sang trọng, vẻ mặt cực kỳ giận dữ. Hắn ta ngắt điện thoại, ném lên ghế salon, chửi đổng một câu:

- Thằng ranh khôn kiếp, không ngờ còn dám gọi đến nữa.

Bỗng giọng một người đàn ông vang lên:

- Có chuyện gì làm chú mày tức giận đến vậy. Lần đầu tiên anh thấy chú mày như thế đấy.

Ông ta mặc áo vest ngồi sau bàn làm việc đối diện với tên Thiên.

Người này không ai khác mà chính là ông chủ của một trong ba thế lực xã hội đen mạnh nhất trong thành phố, Mạnh Tuấn. Sắc mặt của tên Thiên hoá hoàn lại khi nghe người đàn ông này nói. Hắn xoay sang người kia cười đáp:

- Không có gì đâu anh Tuấn, chỉ là một thằng mà điên thôi. Anh Tuấn, chúng ta bàn tiếp chuyện mà anh muốn em làm đi ạ.

Mạnh Tuấn hỏi:

- Vậy chú mày nói cho anh tình hình chuyển đổi đến đâu rồi?

Thiên đáp:

- Mọi việc đang được tiến hành rất thuận lợi, anh đừng lo.

Mạnh Tuấn híp mắt nhìn hắn ta, nghiêm giọng nói:

- Chú mày đừng tưởng qua mặt được anh. Những gì chú làm, anh đều biết hết. Tiến độ công việc quá chậm. Chú mày phải tăng tốc lên, sự kiên nhẫn của anh cũng có giới hạn thôi đấy.

Lời nói của ông ta tựa như trách mắng, còn vẻ mặt lại lạnh nhạt khiến Thiên không hiểu ông chủ của hắn ta đang nghĩ cái gì. Cho nên hắn không khỏi lo lắng, bèn cười cười lấy lòng:

- Vâng, vâng, em biết mà anh, anh cứ yên tâm đi.

Mạnh Tuấn gật đầu nói:

- Quả thật, việc chú mày làm thì anh yên tâm.

Tên Thiên nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm. Nhưng ngay sau đó, giọng Mạnh Tuấn chuyển sang giận dữ:

- Chú mày làm việc rất tốt, nhưng mày vì mấy chuyện cá nhân vớ vẩn mà làm chậm tiến độ công việc. Mày bảo anh nên phạt mày ra sao?

Tên Thiên sợ toát mồ hôi lạnh, vội vàng giải thích:

- A, em vẫn ra sức hoàn thành, chỉ vì có người bạn đến tìm để nhờ em giúp chút việc nên em mới...

Mạnh Tuấn hừ một tiếng, giọng tay cắt lời hắn:

- Được rồi, anh đã biết, hôm nay anh tha, nhưng nếu lần sau còn tái phạm thì đừng trách anh độc ác.

Tên Thiên sợ run người, đầu gật như gà mổ thóc:

- Dạ, dạ, em không dám nữa.

Mạnh Tuấn khoát tay:

- Chú mày lo mà giải quyết nhanh gọn chuyện đấy đi, tên đó mày nếu như lôi kéo được thì tốt, còn không thì...

Ông ta không nói hết câu nhưng tên Thiên vẫn hiểu được. Hắn lắc đầu:

- Anh nói thế thì làm khó em rồi, không hiểu vì nguyên nhân gì mà bọn cóm bỗng nhiên tăng cường lực lượng. Chúng theo dõi từng cử động của thế giới ngầm rất chặt, khiến việc kinh doanh của mấy vũ trường em đang quản lý bị ảnh hưởng rất lớn. Huống hồ đi xử lý một người nào đấy. Vì thế em buộc phải im tiếng trong thời gian tới.

- Hừ...

Thấy ông chủ không hài lòng, hần vội nói thêm:

- Em đã phân tích chuyện này rất kỹ, nếu chỉ vì vụ việc của em thì chưa đủ. Em đoán nguyên nhân chủ yếu đến từ bọn Hắc Báo.

Mạnh Tuấn gật đầu đồng ý:

- Anh cũng nghĩ như thế. Ở thành phố này, kẻ có thể khiến cảnh sát phải huy động lực lượng lớn như thế chỉ có hai phe phái kia. Mà băng nhóm còn lại vẫn chưa đủ gây có mề đê ý đến. Mà hiện giờ thì Hắc Báo là hợp lý nhất.

- Vậy anh định giải quyết tình hình trước mắt thế nào ạ?

- Lát nữa chúng ta và phía bên Thành Hưng hẹn gặp nhau để bàn tính việc này, mặc dù họ là đối thủ đáng sợ nhất của chúng ta nhưng

Trong đầu Mạnh Tuấn đang tính toán những gì tên Thiên không thể nắm bắt được hết nên hần ta im lặng, đợi lệnh của ông chủ. Hần lảng sang vấn đề khác:

- Anh Tuấn, vậy thì chuyện thằng Đình Hiếu...

Mạnh Tuấn trầm ngâm mấy phút rồi nói:

- Được rồi, vụ với thằng Đình Hiếu chú mày muốn làm cái gì, anh mặc kệ. Chỉ cần chú không làm chậm trễ những chuyện anh giao cho là được. Mà anh nghĩ mày làm chừng mực thôi, dù sao chúng ta với ông già của nó vẫn đang hợp tác kinh doanh.

- Việc này xong xuôi hết rồi anh, chỉ thiếu một bước cảnh cáo nó im miệng nữa mà thôi.

- Vậy thì tốt! À, anh nhắc nhở chú mày liệu mà thúc giục mấy đứa dưới tay, nếu không hậu quả chú mày đã biết rồi đấy.

- Vâng, em sẽ cố gắng hết sức.

- Tốt lắm, chú mày đi làm việc của mình đi. Quên mất, trước khi đi, mày nhớ gọi tới nhà hàng Thế Giới đặt trước cho anh một phòng VIP, vào lúc bảy giờ tối.

- Vâng em nhớ rồi, em chào anh ạ.

Tên Thiên bước ra khỏi phòng, bắt gặp hai gã đàn em đang đứng chờ trước cửa, tức thì trút con uất ức sang bọn chúng, hần quát:

- Hai đứa mày đứng đây làm gì, đi làm việc đi, ông chủ sắp hết kiên nhẫn rồi đấy.

Hai thằng kia nghe thế hoảng sợ lập tức chạy đi ngay, thoáng cái đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

...

Đúng bảy giờ mười lăm phút tối, hai chiếc xe con chạy tới rồi dừng lại trước cửa nhà hàng. Chiếc xe đi ở phía sau là một mẫu xe Mercedes màu đen rất sang trọng. Rồi một người đàn ông trông khá đẹp trai, tầm ba mươi bảy ba mươi tám tuổi, mặc áo vest đen từ trên xe bước xuống, tiếp sau đó là bảy người khác, cũng mặc vest màu đen.

Đoàn người không nói gì tiến vào trong nhà hàng. Nhà hàng Thế Giới rất có tiếng tại ĐN, bất kỳ ai đến đây đều có thân phận không tầm thường. Nhưng khi nhóm này đi vào, ngay lập tức thu hút sự chú ý của toàn trường bởi khí thế nhip người từ trên người họ phát ra.

Một nhân viên phục vụ nam của nhà hàng đi tới trước người đàn ông đi hàng đầu hỏi:

- Chào ông, ông là Thành Hưng phải không?

- Đúng là tôi.

- Người hẹn gặp ông đã đến rồi, ông ấy đang đợi ông trên phòng.

- Cảm ơn, phiền anh dẫn đường cho chúng tôi.

- Vâng, mời các vị đi theo tôi.

Trong phòng VIP được đặt trước, Mạnh Tuấn đã ngồi đợi từ lâu, đứng sau lưng là bốn đàn em. Thiên cũng có mặt trong đó, hần tức giận, nói:

- Khốn kiếp, giờ này bọn chúng vẫn chưa tới, đúng là khinh người quá đáng mà, anh Tuấn...

Mạnh Tuấn gơ tay lên chặn lời của Thiên, nói:

- Không cần phải tức giận, mày đã lẫn lộn gần chục năm sao chưa bớt nóng tính đi vậy hả. Anh đoán trong vòng năm phút nữa họ sẽ đến thôi.

Mạnh Tuấn chưa nói hết câu thì cửa phòng được mở ra. Thành Hưng đi đầu, theo sau là bảy thủ hạ. Thành Hưng ngồi xuống, ra dấu cho người phục vụ đi ra ngoài. Khi cửa phòng đóng lại, ông ta cười nói:

- Tôi vì có việc gấp bất ngờ nên đã đến muộn. Tôi xin lỗi vì đã bắt anh phải chờ lâu.

- Không sao, tôi chỉ đến trước anh vài phút thôi.

Mạnh Tuấn cũng cười đáp lễ, chút chuyện này sao có thể khiến một người trải qua nhiều sóng gió như hấn mất bình tĩnh được. Thành Hưng ngồi dựa vào ghế, tay châm một điếu thuốc và nói:

- Tối hôm nay anh hẹn tôi tới đây làm gì? Lập trường giữa hai chúng ta đối lập nhau, có gì để nói đâu.

Mạnh Tuấn đáp một cách từ tốn:

- Đừng vội, anh cứ ngồi thưởng thức bữa này chốc đã, lâu rồi hai chúng ta chưa ngồi nói chuyện bình thường với nhau như thế này.

Thành Hưng lập tức gạt đi:

- Thôi đi, tôi và anh đấu nhau hơn chục năm nay, nên quá hiểu tính cách của đối phương cả rồi. Anh vào thẳng vấn đề luôn đi, đừng vòng vo làm gì cho mất thời gian.

- Ha ha ha, tuy anh là đối thủ của tôi nhưng phải thừa nhận rằng tôi rất thích cái tính này ở anh. Ok, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.

Mạnh Tuấn bật cười lớn, rồi bắt đầu bữa ăn. Sau đó hấn nói tiếp:

- Hôm nay tôi hẹn anh đến đây để đề nghị với anh về việc tạm dừng tranh đấu giữa hai chúng ta trong vòng nửa năm. Phần ai người nấy lo, không được vượt ra khỏi phạm vi địa bàn của mình.

Thành Hưng nhìn thẳng vào hấn ta, hỏi lại:

- Ngừng đấu nhau, vì sao tôi lại đồng ý với anh chuyện này? Làm vậy chúng tôi không hề có được lợi ích gì.

Nguyên nhân đã quá rõ ràng, điều hấn quan tâm nhất là hấn sẽ đạt được điều tốt gì trong chuyện này.

Mạnh Tuấn ngả người ra sau, nhìn Thành Hưng nói:

- Khử đi một kẻ địch mạnh, anh nói đó có phải là lợi ích không?

Thành Hưng gật đầu:

- Hừm, đúng nhưng vẫn chưa đủ. Cái giá quá thấp, chưa thể làm tôi động tâm. Anh hẹn tôi ra đây thì phải đưa ra được một cái giá hợp lý.

- Muốn thu lợi từ chúng tôi không dễ vậy đâu, phía anh cũng phải nhả ra cái gì đó chứ, có qua có lại mà. Anh hiểu rất rõ, nếu chúng ta vẫn tiếp tục đấu nhau như trước, đối với cả hai bên đều không có kết quả tốt đẹp.

Thành Hưng trầm ngâm giây lát rồi đưa tay ra làm một dấu hiệu và nói:

- Vậy còn phải xem bên anh đưa ra giá bao nhiêu đã, sau đó tôi mới có thể trả lễ.

Mạnh Tuấn cười cười:

- Được, xem như anh đã đồng ý, giá chúng ta sẽ thương lượng. Tôi và anh mỗi người lùi một bước, thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 44: Làm một việc tốt

Thành Hưng trầm ngâm giây lát rồi đáp:

- Tốt, tôi chấp nhận.

Thành Hưng cũng biết việc này rất quan trọng, lợi nhiều mà hại ít, thế nên hắn đồng ý đề nghị của Mạnh Tuấn. Hai bên lệnh cho đám thuộc hạ ra ngoài hết, chỉ còn hai ông chủ đứng đầu hai băng đảng. Nhà hàng này nổi tiếng vào hàng bậc nhất, có uy tín rất lớn, nên sẽ không bên nào dám dùng quỷ kế ở đây. Hai người bắt đầu ngả giá.

Hai bên thương lượng rất lâu, cũng vô cùng gay gắt. Lợi ích bản thân bị đụng chạm, bất kỳ ai cũng đều khó lòng chấp nhận. Nhưng cuối cùng thoả thuận vẫn phải đi đến thống nhất. Mạnh Tuấn bắt tay với Thành Hưng, nói:

- Thoả thuận như thế là xong, mọi chuyện cứ theo đó mà làm.

- Ha ha ha, cứ quyết định như vậy đi. Hy vọng chúng ta sẽ hợp tác tốt đẹp trong nửa năm này.

Thành Hưng cười lớn, bước ra khỏi phòng, sau đó cùng đám đàn em rời khỏi nhà hàng. Thiên nhìn theo đám người Thành Hưng đắc chí vào xe đi mất dạng, hắn quay sang hỏi Mạnh Tuấn:

- Anh Tuấn, sao anh lại cho hắn nhiều lợi ích như thế, số tiền quy ra không hề nhỏ chút nào.

Mặc dù hắn không tham gia cuộc thương lượng nhưng vẫn có thể đoán đúng một phần. Mạnh Tuấn cười khẩy:

- Thiên, anh hiểu được ý của chú mày. Có điều chú mày cần nghĩ kỹ, bọn chúng đã tẩy trắng gần như hoàn toàn, còn phía chúng ta mới chỉ được một nửa. Ngoài ra, chúng ta từ nơi khác đến, tuy trong thời gian qua, chúng ta phát triển mạnh. Nhưng mày từng nghe câu "cường long bất áp địa đầu xà" của người Trung Quốc chưa? Đề thu lợi, chịu chút ít thiệt hại là điều đương nhiên.

- Dạ, em hiểu rồi.

- Hừ, mà chú mày còn đứng đây hỏi vớ hỏi vẩn làm cái gì?

- A! A! Em biết rồi, em đi lo chuyện đó ngay đây. Anh đừng lo, mọi thứ sẽ đâu vào đấy.

Tên Thiên hoảng sợ, hắn vội vàng rời đi, chạy nhanh như bị ma đuổi vậy. Ba người đứng ở sau lưng Mạnh Tuấn cũng đi theo hắn ta ra ngoài. Ra khỏi nhà hàng, hắn hỏi mấy người đi theo mình:

- Tình trạng sức khoẻ, thương thế của thằng Cường ra sao rồi?

Tên đàn em lắc đầu tỏ vẻ bất lực:

- Hai tay đã hoàn toàn bị tàn phế, nếu chỉ thực hiện các cử động bình thường thì không có vấn đề, còn muốn như trước đây thì khó hơn lên trời.

Thiên siết chặt nắm tay, rít qua kẽ răng:

- Thằng Quốc Việt chó chết!

Ba thằng giận dữ gầm lên theo:

- Đại ca, chúng ta đi tìm hắn để đòi món nợ này.

Thiên rất muốn, có điều hắn lắc đầu:

- Grừ, giờ không đi đâu cả, chuyện trả thù tạm gác lại, ba đứa chúng mày hiện tại đi làm việc của mình đi.

Mấy tên đàn em há hốc mồm khi nghe Thiên nói. Chúng đáp:

- Nhưng mà anh Thiên...

Hắn tròn mắt nhìn bọn chúng quát

- Đùng nhiều lời nữa, bọn mày cứ theo lời tao mà làm.

- Vâng bọn em biết rồi đại ca.

- Cứ vậy đi, xong việc đích thân tao sẽ đi tìm thằng ranh con đó tính toán sổ sách. Tao muốn xem hắn có thể chịu đựng nổi bao nhiêu chiêu Ngũ Hình Quyền của tao.

Thiên trong lòng cực kỳ phẫn nộ, nghĩ thầm "Quốc Việt, hãy đợi đấy, rồi đây tao sẽ cho mày biết như thế nào là sống không bằng chết." Hắn vung tay, đâm mạnh vào bức tường một cái làm bụi sơn rơi lả tả.

Hai tên đàn em thấy thế thì sợ hãi tái mặt. Bọn chúng cứ tưởng hắn ta tức giận vì bọn chúng cứ đứng đây mãi. Hai thằng đánh mắt cho nhau vội vàng rời

đi.

...

Một buổi chiều tối nọ, nhóm Đình Hiếu đang ngồi uống nước. Cả ba thằng đều đang buồn bực vì thời gian đã qua lâu rồi nhưng chúng vẫn chưa tìm ra được cách trả thù Quốc Việt, tên Trường mở miệng hỏi:

- Này Hiếu, anh Thiên vẫn không chịu giúp chúng ta nữa sao? Đã trôi qua hơn một tuần rồi, thế mà anh ta vẫn chưa trả lời đề nghị của chúng ta.

Nghe tên Trường hỏi, Đình Hiếu hừ một tiếng nói:

- Chúng mày đứng nhắc đến con rùa rụt cổ đó nữa, cảnh sát mới chỉ động nhẹ một cái đã chui vào mai ngay rồi. Chúng ta sẽ tự nghĩ cách đối phó thằng Quốc Việt.

Trường ngạc nhiên:

- Tự chúng ta sao?

Đình Hiếu gật đầu rồi quay sang nói với thằng Tân ngồi bên cạnh mình:

- Tân, mày là đứa lăm chiêu, mày thử nghĩ ra một cách đi.

Tân đáp:

- Cách thì có nhưng phải còn phải tùy vào mày muốn xử hắn thành cái gì.

Đình Hiếu ngẫm nghĩ hồi lâu rồi trả lời:

- Tao thấy nếu dùng nắm đấm thì không xi nhê gì đâu, giờ cách tao cần là khiến hắn bị nhục nhã tới mức không thể ngẩng đầu lên được.

- Nếu mày muốn hành hắn như vậy thì tao có cách này, cách này rất tuyệt, một mũi tên trúng hai con chim.

Hiếu nghe nói có cách hay thì mắt sáng rực, bèn thúc giục tên Tân nói ra:

- Mày nói tao nghe thử, nhưng tao hi vọng rằng nó không thất bại như cái cách chết tiệt lúc trước của mày.

Tân cười đều, hai mắt hiện lên vẻ đáng khinh. Hắn nói:

- Mày yên tâm, tao đảm bảo nó sẽ thành công hơn cả mong đợi, chúng ta thực hiện thế này, thế này...

Tên Tân hạ giọng thì thầm với hai thằng kia. Không biết hắn ta nói gì nhưng hai thằng kia gật đầu lia lịa. Đình Hiếu cười phá lên đầy khoái trá:

- Ha ha ha, cách này rất hay, kế lần này mày nghĩ ra tuyệt lắm. Nếu thằng Quốc Việt mà trúng kế thì... ha ha ha.

Về tiểu nhân đặc chí hiện rõ trên mặt Đình Hiếu khi nghĩ kết quả thê thảm của Quốc Việt. Hắn cầm cốc nước lên nhấp một ngụm, tự sướng trong bụng: "Quốc Việt, nếu bạo lực không thể làm gì được mày thì tao sẽ sử dụng âm kế với mày."

- Đùng! Đùng! Đùng!

Bỗng nhiên trên trời vang lên một tiếng nổ cực lớn làm Hiếu giật mình phun hết nước trong miệng ra ngoài. Hai tên kia cũng sợ hãi đánh rơi cốc khiến nước trong đó văng lên hết quần áo. Mấy người khách ngồi trong quán tuy không đến nỗi như bọn chúng nhưng cũng ngẩng đầu lên nhìn. Tiếng sấm nổ ở ngay phía trên cao đầu họ. Đình Hiếu phì phì mấy giọt nước dính trên quần, ngạc nhiên lẫn tức giận ngửa mặt nhìn bầu trời. Hắn chửi đồng một câu:

- M* kiếp, thời tiết đang nắng ráo thế này sao đột nhiên có tiếng sấm lớn vậy? Làm bẩn quần áo của tao hết cả rồi.

Việc này quá ư kỳ lạ. Nhưng sau đó hắn còn kinh ngạc hơn nữa. "Àm! Âm! Âm! Âm!" hàng loạt những tiếng nổ lớn vang lên khắp bốn phương tám hướng. Về sau, tiếng sấm đi xa dần rồi mất hút. Đình Hiếu cùng nhiều người khách khác sững người, cùng bật thốt lên:

- Hà, sấm mà cũng biết chạy tới chạy lui nữa sao, đúng là quái lạ.

Ai nấy trở hai mắt kinh ngạc quan sát hiện tượng thiên nhiên kỳ lạ này. Qua hồi lâu, có người khách đá đổ chai bia ở dưới đất thì tất cả mới tỉnh lại tiếp tục công việc. Một vài người tiếp tục bàn tán về hiện tượng kỳ lạ xảy ra ở trên trời ban này, mỗi người một ý loạn hết cả lên. Còn Đình Hiếu thì không quan tâm điều gì khác, hắn nhìn sang hai thằng kia, nói:

- Tỉnh tiền rồi về thôi chúng mày, bây giờ như thế này thì còn có thể đi đâu được nữa, trời sắp mưa rồi.

- Ừ.

Bọn chúng đứng dậy, trước khi ra về, Đình Hiếu nói thêm

- Tân, mày nhớ phải chuẩn bị đầy đủ mọi thứ cho kế hoạch đấy.

Tên Tân gật đầu

- Mày không cần lo cái đó, mọi thứ sẽ đâu vào đấy.

Cái gì chứ mấy đồ kia thì thần Tân không thiếu, lúc nào muốn đều có. Cả ba đều cười to mấy tiếng rồi đi xe theo xe hướng quay về nhà. Không biết những kẻ này sắp sửa giờ trò gì chơi xấu Quốc Việt đây?

Về phía Quốc Việt, anh bận đi dạy học cho Trung Nam nên không biết được loạt tiếng sấm đấy. Khi anh ra khỏi nhà cậu nhóc thì trời đã chuyển sang đêm. Anh đang đi đến chỗ bãi đất trống để luyện công. Bất chợt cảm giác bầu trời có gì hơi khác thường bèn ngẩng đầu lên, tức thì tròn mắt, há hốc miệng thốt lên:

- A! Đó là...

Trên bầu trời đêm, anh thấy một luồng sét màu lam từ giữa không trung đánh thẳng xuống mặt đất, làm sáng rực khoảng không gian rộng lớn xung quanh nó. Tiếp theo sau đó là hàng loạt tiếng sấm đinh tai nhức óc.

Thấy vậy, anh tự nhủ: "Sấm sét dữ dội, vậy mà không thấy mưa to nì, thời tiết dạo này kỳ quái thật. Có lẽ mình không nên đi tiếp hướng đó nữa, nguy hiểm quá." Lúc còn rất nhỏ, anh từng chứng kiến cảnh luồng sét màu đỏ rực đánh chết con trâu mộng và thiêu rụi một cây lớn nên đã lưu lại ấn tượng không thể nào quên. Trong lòng anh tự dưng run sợ khi lại bắt gặp khung cảnh như thế, lập tức xoay người rồi đi. Anh quyết định về phòng trọ, hôm nay tạm bỏ buổi luyện công.

Ở khu vực sét đánh, đất đá trên mặt đường nơi tia sét đánh trực tiếp xuống đã bị nát bươm, khói bụi bay lên mù mịt. Cửa sổ của các ngôi nhà gần đó bị những mảnh đá vụn văng ra làm vỡ.

Cách đó khá xa có một người đàn ông nằm bất động, quần áo mặc trên người đã bị cháy gần hết, lòi hết cả da thịt, nhưng không ngờ thân thể lại chỉ bị phỏng nhẹ. Lâu sau, người đàn ông bắt đầu cử động. Người này còn sống, đúng là kỳ tích. Khuôn mặt người đàn ông lộ hiện lên vẻ vô cùng sợ hãi. Dĩ nhiên rồi, vừa phải trải qua chuyện như vậy, ai không có tâm trạng như vậy chứ. Miệng người đầy lẩm bẩm liên tục:

- Hic hic, khủng khiếp quá, suýt chút nữa là mình ngủm củ tỏi rồi. May sao khi nãy mình đứng khá xa nơi sét đánh, nếu không thì giống như những người kia, phải đi gặp Diêm Vương rồi. Mình mau chóng rời khỏi nơi này thôi, quá ư nguy hiểm, sấm sét có thể vẫn còn đánh xuống tiếp.

Người này gắng gượng đứng dậy, men theo những nơi ánh sáng yếu, ẩn mình và từ từ bước đi, tránh người khác không phát hiện ra. Hiện tại mọi người ai cũng lo lắng sấm sét vẫn chưa kết thúc, đều nấp trong nhà nên không ai thấy được người đó, đây âu cũng là một sự may mắn.

"Húú! Húú!" Âm thanh do gió thổi mạnh qua những lỗ hổng trên cửa sổ giữa không gian tĩnh mịch nghe thật rợn người.

- ÁÁÁÁ! Ma! Cứu tôi với!

Người đó sợ hãi hét lên, ba chân bốn cẳng chạy thục mạng. Vốn tinh thần đang trong tình trạng hoảng loạn cực độ, khi nghe được những âm thanh như thế, không khỏi thần hồn nát thần tính mà bỏ chạy.

Quốc Việt cũng vì lo lắng sấm sét, không dám về nhà quá nhanh. Anh cứ men theo những đường nào có nhiều nhà cao tầng mà trở về. Anh phải mất gần bốn mươi lăm phút sau, mới quay về được đúng đường dẫn tới dãy phòng trọ.

Trong khi đi lung tung trên đường, anh bắt gặp một ông lão tóc đã bạc trắng; người dính đầy máu đã khô; quần áo rách nát; bước đi khó nhọc trên đường tối. Những người đi trên đường thấy thế đều tránh ra xa. Giống như họ sợ gặp phải xui xẻo vậy. Ông lão cũng không quan tâm đến những người đó nghĩ gì, vẫn cố sức tới phía trước.

Chỉ mình Quốc Việt khác biệt. Nhìn theo bóng dáng cô đơn của ông lão, anh không khỏi chạnh lòng nhớ tới ông ngoại của mình ở quê, dẫu đỡ hơn ông lão này bây giờ. Vừa nghĩ tới đây, lòng anh xuất hiện cảm xúc đau thương khó diễn tả thành lời.

Vì không chú ý, nên chân ông lão vấp phải chỗ xấu trên mặt đường, mất đà ngã úp xuống. Quốc Việt lao tới nhanh như cắt đỡ lấy ông lão. Võ công của anh đã đạt được bước tiến dài, đồng thời anh cũng đang luyện tuyệt kỹ khinh công ghi trong quyển bí kíp của vua, khoảng cách chín mươi mét không tạo khó khăn gì với anh.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 45: May mắn

Anh đỡ ông lão đứng dậy, quan tâm hỏi ông:

- Dạ, ông không sao chứ ạ?

Ông lão lắc đầu, nhìn hẩn cười cười:

- Cảm ơn cháu nhé, ông không sao.

- Ông, sao ông lại bị như thế này vậy ạ? Người nhà của ông đâu sao họ không đi đón mà để ông phải đi một mình thế ạ?

Việt quan tâm nhất là điều này. Đáng lẽ giờ này con cháu của ông lão đã đến đây đón ông về rồi mới đúng. Vô tình đến thế sao? Ông lão lại lắc đầu nói:

- Ông đang sống một mình ở đây, con cháu của ông ở rất xa. Hồi nãy trên đường về, gặp chuyện không may nên thành ra bị như vậy đây.

- À thì ra là thế.

Anh thăm đoán có thể là do sét đánh ban nãy. Dù thế, anh cũng không tiện hỏi có chuyện gì xảy ra với ông. Anh vội khom người xuống rồi nói với ông lão:

- Ông, để cháu cõng ông về, chân ông đã bị thương thế kia, đi lại sẽ đau lắm đấy.

Anh không hề ngại gì mà đưa ra đề nghị cõng ông lão. Việc này khiến anh nhớ lại lúc anh cõng ông ngoại lúc hẩn đang còn sống trong quê. Ông lão hơi do dự khi nghe anh đề nghị:

- Cháu không nên làm vậy, người ông thế này sẽ dính lên người cháu đấy.

Hoàng Lâm lắc đầu cười:

- Dạ không sao đâu ông. Ông cứ lên đi ạ, cháu sẽ cõng ông về đến tận nhà.

- Ừm, thôi được rồi, vậy ông đành phiền cháu đưa ông về.

Ông lão đứng chần chừ hồi lâu rồi cuối cùng cũng đồng ý. Việt thấy ông chấp nhận thì cười cười rồi bắt đầu cõng ông lão về.

Một thời gian ngắn sau khi anh và ông lão rời đi, đứng ngay vị trí hai người xuất phát, có một người đàn ông trên dưới bốn mươi tuổi vội vã chạy tới. Ông ta quay đầu nhìn quanh, miệng nói thầm:

- Là thật, rõ ràng mình biết là ở đây, sao chỉ một thoáng đã không thấy đâu nữa nhỉ.

Người đàn ông đứng phân vân giữa ngã tư, đưa mắt xem xét bốn hướng, cuối cùng theo hướng bên phải hướng của Quốc Việt chạy đi. Có lẽ đây là người nhà của ông lão đi đến đón nhưng đã quá trễ.

Trên đường, Quốc Việt và ông lão nói chuyện với nhau rất vui vẻ. Nhờ đó mà cảm giác đoạn đường dường như ngắn lại rất nhiều. Ông lão chỉ tay vào một căn nhà cấp bốn trước mặt, nói:

- Đây rồi, nhà ông đây rồi, cháu để ông xuống, ông tự đi vào được rồi.

Việt nói:

- Nhưng mà chân của ông... dạ thế ông đi vào cẩn thận ạ, cháu về đây ạ.

Tiền Phạt thì tiến đến Tây Thiên, Việt muốn đưa ông lão đi vào tận trong nhà, nhưng ông ấy không chịu. Ông nói cho ông xuống đây, còn anh về được rồi. Nếu đã thế, anh cũng không tiện tiếp tục nữa. Ông lão gật đầu rồi vào trong nhà.

Sáng hôm sau, anh lại chạy đến nhà ông lão để xem ông ấy đã đỡ hơn chưa.

Khi anh nhìn thấy ông lão, anh rất ngạc nhiên, nếu so với tối hôm qua, ông đã khác trước rất nhiều. Mấy vết thương trên mặt ông giờ chỉ còn mờ mờ, cộng thêm mái tóc trắng như cước làm ông có phần giống như một vị tiên ông trong các phim thần thoại vậy. Nhưng nói đi thì phải nói lại, có thể do lúc đó trời tối, cho nên anh nhìn không được rõ tình trạng của ông lão nặng nhẹ ra sao. Về phía ông lão, ông cũng ngạc nhiên không kém khi thấy anh đến nhà. Ông cười mở cửa mời anh vào trong:

- Ô, cháu đến đây à, cháu vào nhà đi.

Việt nói:

- Dạ cháu tới đây để hỏi thăm vết thương của ông thế nào rồi ạ.

Anh vừa nói vừa thăm đưa mắt nhìn xung quanh, đây là thói quen xấu từ lâu của anh, rất muốn sửa nhưng mãi không sửa được. Căn phòng được sắp

xếp đơn giản, đồ đạc cũng không nhiều nên nhìn rất rộng và thoáng mát. Ông lão cười cười:

- Cháu ngồi xuống đi.

Việt gật đầu, chọn một cái ghế ngồi xuống. Ông lão nói tiếp:

- Ông cảm ơn cháu vì đã giúp ông tối qua. Thanh niên có thể làm như cháu bây giờ rất hiếm thấy, ông có lời khen ngợi cháu đấy.

Việt xua xua tay, đáp:

- Dạ có gì đâu ạ, việc cháu nên làm mà. Ông đỡ chưa ạ?

Ông lão cười xoa, nói:

- Hà hà hà, không sao cả, chỉ là mấy vết thương nhẹ, rồi sẽ nhanh khỏi thôi. Trước đây có lần ông còn bị thương nặng hơn nữa đấy chứ.

Quốc Việt và ông lão ngồi thẽ nói chuyện với nhau hồi lâu. Anh cũng biết thêm được nhiều điều. Chẳng hạn như ông lão vốn là một thầy thuốc Nam. Ông bảo ngày hôm qua ông đi khám bệnh cho một người quen, trên đường về do gặp chuyện không may nên trên người mới bị thương như thế. Thật ra nếu anh không công ông thì ông vẫn có thể tự về nhà được.

Ngoài ra, ông nói ông xem bệnh rất tốt và bảo rằng thể lực anh dù khoẻ hơn người bình thường chút ít nhưng trong người anh vẫn tồn tại một số bệnh có hại. Do vậy, ông đã bốc cho anh vài loại thuốc Nam, có hướng dẫn cụ thể đi kèm.

Đồng thời trước khi anh ra về, ông còn đưa thêm cho anh sáu tờ giấy có vẽ hình người. Ông nói nó vốn được dùng để luyện khí nhằm tăng sức khoẻ cho người già gì gì đấy. Nhưng anh luyện cũng thu lợi không ít. Hơn nữa, ông lão còn nói thêm, trong đơn thuốc này chỉ chứa những vị thuốc cơ bản. Mấy ngày sau nếu anh thấy khoẻ hơn thì ông sẽ đổi cho thuốc tốt hơn.

Ban đầu Việt từ chối không muốn nhận chúng. Anh cũng không tin những lời nói của ông cho lắm. Có điều ông nhiệt tình tặng nó vì trả ơn anh đã giúp khi ông gặp phải khó khăn. Anh không tiện chối mãi nên nhận, tuy trong lòng nghi ngờ về giá trị của những thứ đấy.

Khi về, tất nhiên Việt chẳng dại gì mà tùy tiện dùng đơn thuốc ngay. Anh mang nó đi hỏi mấy bác sĩ Đông y trong bệnh viện đa khoa, được họ xác nhận đơn thuốc là tốt, có thể sử dụng được thì anh mới dám dùng. Hơn nữa, khi anh mở quyển bí kíp của vua Quang Trung ra đọc thì phát hiện hai trong số những loại thuốc kia cũng được nhắc tới. Công thức và liều lượng y hệt. Anh yên tâm dùng mà không hề nghi ngại. Còn tập giấy luyện khí kia anh cất vào tủ chứ không tu luyện. Anh đã có Thuần Dương Công rồi, luyện thêm cái khác chi có hại.

Hôm nay anh có bốn tiết vào buổi chiều. Vừa tới lớp, mấy thằng bạn chi cốt lập tức tập trung lại chỗ anh hỏi tới tập:

- Này Việt, có phải chiều tối hôm qua gần chỗ mày bị sét đánh phải không?

Việt gật đầu trả lời:

- Ủ, đúng thế, vì nó mà tối qua tao quay về muộn đấy. Có điều tao chưa xem thông báo nên không biết thiệt hại như thế nào.

Việt Tiến đã xem tin tức nên trả lời giúp cho anh:

- Tao xem rồi, họ nói là theo kết quả điều tra được tại hiện trường thì lúc sét đánh, có ba người đứng gần vị trí đó. Trong ba người, thì hai chết một bị thương, người bị thương đã đi đâu không rõ. Thiệt hại về của cải thì tao không nhớ lắm.

Cả đám cực kỳ kinh ngạc hỏi lại:

- Hai người chết một người thì bị thương?

Bị sét đánh trúng mà vẫn có người không chết, đúng là kỳ tích. Quốc Việt nghe thế đột nhiên liên tưởng tới tình trạng ông lão tối qua, bất chợt anh tự hỏi: "người bị sét đánh bị thương đó phải chăng là ông lão hay không? Cũng có thể lắm, mình nên hỏi ông lão việc này không nhỉ?"

- Này Việt, mày đang suy nghĩ cái gì mà ngồi thờ người ra như vậy, chuyện sét đánh hả? Hay mày biết người bị thương đó?

Việt Tiến vỗ vai làm Việt giật mình tỉnh lại. Anh chưa dám chắc người may mắn kia là ông lão nên lác đầu. Anh định đánh lạc hướng suy nghĩ thằng bạn, bèn nói:

- Không có gì, tao đang nghĩ lung tung thôi, mà bọn mày quan tâm chuyện này làm gì, cứ để việc này cho cảnh sát họ lo. Cái bọn mày cần làm bây giờ là nhanh chóng hoàn thành bài tiểu luận để tao còn chép.

Mạnh Hùng đâm vào lưng anh một cái, nói:

- Mày còn nói thế hả, trong nhóm mày học được nhất, thế mà bảo bọn tao làm xong rồi đưa mày chép. Tao thấy người làm là mày thì đúng hơn. Hừ, mày mà không làm thì chết với bọn tao.

Giờ thì quả bóng làm bài tiểu luận bị đá qua đá lại, không ai chịu trách nhiệm. Việt tìm cách lờ đi:

- Thôi, tao ngủ đây, khi nào thầy dạy Triết vào thì nhớ gọi tao một tiếng.

Anh mặc kệ mấy thằng đó, không nói gì nữa, tiếp tục nghĩ việc ông lão liên quan đến sự kiện sấm sét hay không. Anh thầm suy đoán thực hư của việc này như thế nào.

Vì hiện tượng sét đánh chết người hiếm khi xảy ra, hơn nữa có sức tàn phá lớn thì càng đặc biệt hiếm. Cho nên sự kiện đấy ngay lập tức xuất hiện rầm rộ trên trang nhất của tất cả các báo hôm sau và kéo dài liên tục mấy ngày liền.

Hai người chết vì bị sét đánh đã được xác định được nhân thân, nhưng người sống thì không ai biết. Cảnh sát cũng không tìm thấy bất kỳ đầu mối nào có liên quan đến người này. Vì thế chuyện này càng thêm thu hút sự chú ý, trên những trang mạng xã hội lớn như zing me hay facebook. Vô số lời bình luận về sự siêu nhiên của người này.

Quốc Việt rất quan tâm việc đó. Anh thường xuyên theo dõi thông tin thời sự vào báo chí. Ý nghĩ ông lão là người may mắn đấy cứ lớn dần. Ấy thế mà hai hôm sau, anh vẫn đi tiếp đến nhà ông lão nhưng cũng không có hỏi ông ấy về nghi ngờ trong lòng mình. Dẫu sao đây là chuyện cá nhân của ông ấy, tò mò là điều không tốt.

Thế rồi thời gian trôi qua vài ba ngày mà không cập nhật thêm tin tức mới. Sự việc kia cũng nhàm dần, và giống như các thiên tai xảy ra hàng năm. Nó dần dần đi vào quên lãng.

Việt lại đi đến nhà ông lão chơi. Anh đến đây một phần là thăm ông lão, phần nhiều là thông qua hình ảnh của ông ấy, giảm nỗi nhớ ông bà, nhớ nhà, nhớ quê. Hôm nay anh tới đúng lúc ông ấy đang dọn nhà. Anh hỏi:

- Cháu chào ông ạ, ông đang dọn dẹp nhà cửa ạ? Để cháu giúp ông một tay.

Ông lão ngoảnh đầu nhìn ra, thấy anh, ông lão cười nói:

- Ông không phải dọn nhà, ông đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi khỏi đây. Toàn mấy đồ vật, ông tự làm được, cháu khỏi cần phải nhọc công.

Bỗng dưng ông lão dọn đồ muốn rời đi làm Việt rất ngạc nhiên, anh hỏi:

- A, ông sắp sửa rời đi sao? Sao ông đi vội thế ạ? Có chuyện gì sao ạ?

Ông lão gật đầu:

- Ừ, ông có việc cần làm ngay nên vội đi gấp như thế, hơn nữa đây là nhà thuê, cũng không có nhiều thứ để dọn. À mà phải..

Ông lão bỏ dở việc xếp vali, đứng dậy, đi đến bàn làm việc, mở hộc và lấy ra một tờ giấy viết đầy chữ. Ông đưa nó cho anh và nói:

- Ông có đơn thuốc này. Nó dùng tăng cường sức khỏe cho cháu. Ông đã kê xong rồi đây, tất cả đều là những loại thuốc tốt. Có vài loại đơn giản nhưng ở thành phố ít có nơi bán nên mất công tìm lâu như thế.

Anh không ngờ ông lão nhiệt tình đến thế. Đơn thuốc lần trước ông lão tặng lần trước vẫn chưa dùng xong. Giờ ông ấy lại tặng thêm nữa. Anh ngại ngần, nửa muốn nhận nửa không muốn nhận. Ông lão hình như hiểu rõ suy nghĩ của anh nên cầm tay anh đặt thẳng nó vào. Ông vừa đưa cho anh vừa dặn dò:

- Cháu nhất định phải uống đúng liều ghi trong đó, nếu không cháu sẽ gặp chuyện không hay đấy.

Việt nói:

- Dạ vâng, cháu hiểu rồi, để cháu giúp ông một tay.

Ông lão lắc đầu, cười cười:

- Không có gì nữa đâu, những gì cần thiết ông đã dọn hết rồi, cũng đến giờ ông phải đi rồi. Cháu ông đang ở ngoài kia rồi.

Cửa ra vào kêu "cạch" một tiếng rồi được mở ra và một người đàn ông đi vào. Người đàn ông chừng trên dưới ba mươi tuổi. Anh ta quan sát Quốc Việt với ánh mắt tò mò.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 46: Đánh nhau lần thứ ba

Anh ta gật đầu chào xã giao Việt một cái rồi quay sang nói với ông lão:

- Ông, chúng ta cần đi thôi, đã trễ quá rồi, nếu không thì chúng ta sẽ lỡ chuyến mất thôi.

Ông lão gật đầu nói:

- Ừm, ông biết rồi, đợi ông nói với cậu nhóc này mấy câu đã.

Ông lão bảo Việt:

- Ông rất vui khi được gặp cháu và cảm ơn vì sự giúp đỡ của cháu. Cháu nhớ là dùng thuốc cho đúng đấy.

Ông lão xoay người định rời đi thì chợt ông vỗ trán sực nhớ, ông thò tay vào túi áo trong, lôi ra một lọ thuốc nhỏ có đựng bốn viên tròn tròn sẫm màu, đưa cho Việt và nói:

- À, quên mất, còn có cái này. Đây là thuốc đặc biệt ông bào chế cho cháu, phòng khi bệnh nặng. Cháu uống nó vào sẽ khỏi rất nhanh. Nếu phối hợp với tu luyện khí thì càng có hiệu quả.

- Ồ... cái này... dạ, thôi được, cháu xin nhận ạ.

Việt do dự hồi lâu rồi vẫn cầm lấy nó. Anh giữ yên lặng lắng nghe lời những lời căn dặn của ông lão. Khi dặn xong, ông nói tiếp:

- Nhớ lời ông đấy. Giờ ông phải đi rồi, hi vọng chúng ta sẽ có cơ hội gặp lại nhau, tạm biệt cháu.

- Vâng cháu cũng mong được như thế. Tạm biệt ông ạ.

- Gia Huy, chúng ta đi thôi.

Ông lão vẫy tay chào Quốc Việt rồi xách vali đi tới xe máy cùng người đàn ông tên Gia Huy chạy đi.

Ông lão đi rồi khiến lòng anh cảm thấy trống vắng. Anh sống nơi đất khách quê người, gặp ông lão nọ chẳng khác gì được gặp ông ngoại mình vậy. Lần này chia tay, không biết đến bao giờ mới gặp lại. Vì thế mà tâm trạng anh không tốt lắm. Dẫu vậy, đơn thuốc ông lão tặng anh có thể xem là một kỷ niệm.

Sau khi anh dùng đơn thuốc trước đó của ông lão, thấy có hiệu quả rất tốt, nên với đơn thuốc mới này, anh chỉ đi kiểm tra ở các bác sĩ một cách sơ bộ rồi dùng như bình thường. Lọ thuốc đặc biệt thì anh để dành chưa uống.

Anh không hiểu lắm về thuốc Nam nhưng có một điều kỳ lạ là từ sau khi uống thuốc của ông lão tặng cho, việc luyện võ của anh tiến bộ thần tốc. Lẽ nào phượng thuốc nọ thực sự liên quan đến tu luyện võ công? Nếu đúng như thế thì anh đã bắt được vàng rồi. Nếu theo đó, thì tập giấy ông ấy đưa ít nhiều cũng có một số tác dụng nào đấy. Có điều, Thuần Dương vốn là môn nội công rất lợi hại rồi, sáu bảy tờ giấy khí công kia xem ra khỏi cần dùng tới. Anh cất nó vào vali sắt.

...

Một buổi tối nọ, khi anh đang lang thang trên đường, bỗng anh nghe thấy có tiếng hò hét xen lẫn tiếng kim loại va chạm nhau từ đằng xa vọng đến. Anh tò mò chạy tới xem, trước mặt là cảnh chém giết nhau giữa hai phe. Mỗi phe chỉ khoảng sáu bảy người nhưng ai cũng đều biết võ và có thân thủ nhanh nhẹn. Trận đánh nhau diễn ra rất ác liệt.

Kể cũng lạ, bình thường đường này vào buổi tối khá đông người, quán xá mở ra nhiều lắm. Thế mà bây giờ vắng tanh, nhà nào nhà nấy đóng kín cửa, cũng không thấy có cảnh sát xuất hiện. Quá ư quái dị. Quốc Việt tự hỏi chuyện gì đang xảy ra ở đây? Mà cho dù nó là gì đi nữa, Việt cũng đều mặc kệ nó, chỉ muốn lần đi nhanh cho đỡ phiền phức. Anh mới đi được một đoạn ngắn, chợt có tiếng của một phe hò:

- Anh Hưng, anh Sơn, hai anh mau rời khỏi chỗ này, bọn em sẽ đoạn hậu.

Lời tên đấy vừa dứt thì bốn thằng khác lập tức dàn hàng ngang trước mặt hai người đàn ông mặc vest để che cho họ. Một trong hai người kia nói:

- Nhưng còn mấy chú mày thì sao?

- Bọn em không sao đâu, hai anh quan trọng hơn. Hai anh đi nhanh đi.

Việt nghe rõ cuộc đối thoại của họ, hai cái tên trong cuộc đối thoại rất quen. Trước đó anh đã hỏi tên "Chung ruồi" về các ông chủ đứng sau ba băng đảng thì đã biết băng bản địa ở thành phố dưới quyền của hai người đàn ông: Thành Hưng và Thanh Sơn. Giờ anh nghe chúng được nhắc tới, thầm nghĩ đây là cuộc thanh toán lẫn nhau của xã hội đen. Anh đã định thâm nhập vào xã hội đen nhưng bây giờ chưa phải lúc tiến hành. Vì thế anh xoay người nhẹ nhàng rời đi. Đáng tiếc thực tế không như là dự tính, anh đi chưa được mấy bước thì bị chúng phát hiện. Một thằng hô lớn:

- Đại ca, có kẻ ở đằng kia đang chạy trốn kìa.

Gã đại ca thuộc phe đối địch với phe của tên Hưng ngoảnh sang, lập tức quát:

- Mau lên bắt hắn lại, không được cho hắn báo cảnh sát.

Cả hai phe đều không muốn anh chạy thoát nên rú ga vọt lên bao vây anh lại. Cả hai phe đều vây lấy Quốc Việt. Bây giờ bốn phương tám hướng đều có kẻ địch, anh sẽ xử lý ra sao? Anh trầm ngâm nhìn. Một gã mở miệng hỏi:

- Thằng kia, mày làm gì ở đây?

Việt giữ im lặng. Gã kia tức tối quát lớn:

- Mày không nghe tao hỏi hả? Mày làm gì ở đây?

Việt vẫn không đáp. Hai mắt anh liếc mắt nhìn hai người có tên là Hưng và Sơn. Động tác của anh rất nhanh nhưng gã đại ca phe bên kia vẫn kịp thấy. Cái liếc mắt của anh đơn giản chỉ là muốn thấy rõ mặt mũi của Hưng và Sơn nhưng lại khiến gã kia hiểu nhầm là anh thuộc về phe bọn chúng. Gã nọ hừ một tiếng, nói:

- Thanh Sơn, mày khá lắm, bố trí một tên đàn em bên ngoài đánh lên.

Gã Sơn vẫn giữ vẻ lạnh lùng, hắn đáp:

- Chứ không phải bọn mày giấu một thằng để đâm sau lưng bọn tao à?

Hưng bồi thêm một câu:

- Kẻ vừa ăn cướp vừa la làng này dùng độc đấy.

- Mày...

Gã kia cứng họng, một miệng không thể đối đáp lại hai cái miệng. Kể cũng thú vị, sự xuất hiện của Quốc Việt đã làm đảo lộn hoàn toàn âm mưu của gã.

Việt quan sát Thành Hưng và Thanh Sơn, cả hai người đều đã trên dưới bốn mươi mấy tuổi. Thành Hưng có vóc dáng cao to, gương mặt nghiêm nghị. Thanh Sơn thì nhỏ con hơn chút, người gầy, cằm hơi nhọn, hai mắt ánh lên vẻ sắc lạnh. Thanh Sơn nhìn chăm chăm vào Quốc Việt chốc lát rồi hỏi anh:

- Nhóc con, mày là ai? Đến đây làm gì?

Việt biết hôm nay khó thoát khỏi đây bèn tìm cách ứng biến. Đầu óc xoay chuyển nhanh như ánh sáng, anh đã nghĩ được một cách. Anh bèn nói với Thanh Sơn:

- Tôi là ai ông anh không cần biết, chỉ cần biết là tôi sẽ giúp ông anh.

Lời chưa hết, anh đã xoay hông, tống một quyền mạnh như trời giáng vào ngay giữa mặt của một thằng phe kia. Kinh lực của quyền khiến hắn choáng váng mặt mày, răng môi lẫn lộn. Anh đã xác định rõ ràng tên nào thuộc về phe nào rồi, cứ vung tay là trúng mục tiêu.

Cú đấm đó làm tất cả sững sờ. Tên bị ăn đòn bụng mặt lẫn lộn rên rĩ. Sợ hãi hắn đã dập nát. Việt nhân lúc cả bọn đang ngây ngốc, nhảy vọt sang trái, vung chân đạp một cái thật mạnh vào bụng một tên khác làm hắn ta gấp hẳn người xuống, miệng ngoác ra chẳng kêu la được tiếng nào. Kế đó anh lên gối trúng một bên Thái Dương của hắn. Hắn ta gục xuống luôn, không rõ có bị ngất xỉu hay không nữa.

Sau khi hai thằng bị loại, phe kia mới tỉnh lại, cả đám la ó vung dao chém tới anh và phe đối địch. Phe Thành Hưng rút vũ khí đáp trả. Bản thân Thành Hưng cũng cời áo khoác ngoài, ra tham gia đánh nhau. Thanh Sơn thì không, coi bộ hắn không biết đánh nhau. Hai ông chủ này thừa biết anh đối trá nhưng có anh giúp sức còn hơn không. Mấy việc khác để sau tính.

Quốc Việt vận dụng quyền pháp Hồ Quyền rất thuần thục. Từ sau khi Thuận Dương Công đột phá tầng thứ nhất, nội lực của anh tăng mạnh, lấy một địch hai không hề bị lép vế, thậm chí đôi lúc là một địch ba. Hơn nữa, thân thủ anh rất nhanh nhẹn, lúc đánh chỗ này, lúc nhảy sang đánh chỗ kia làm đối hình đối phương rối loạn.

Chợt anh vọt lên cao qua đầu một gã, lòn ra sau lưng hắn ta, vỗ một chưởng. Chưởng lực mạnh kinh hồn. Hắn ta hộc ra ngụm máu, người loạng choạng, lập tức dính phải một đao ở ngực. Vết thương càng nặng. Quốc Việt vung tiếp tay ra sau, trúng ngực một tên. Tên đấy la thảm, văng về sau hơn một mét. Hai chưởng anh đều dùng toàn lực.

Anh liếc sang trận đấu tay đôi giữa Thành Hưng và gã đại ca kia. Đạo pháp của Hưng ghê gớm, võ thuật của ông ta không kém anh, dần dần ép kẻ địch vào chỗ chết. Bỗng Việt cảm giác có nguy hiểm. Anh quay đầu sang phải thì phát hiện một thằng đang rút súng ra chuẩn bị bắn anh. Anh hoảng hồn, miệng hét lớn, thì triển khinh công lên cực hạn. Khoảng cách hai mét quá ngắn, nói tới là đến ngay. Khi tên kia chưa kịp lên đạn thì anh đã ở ngay trước mặt hắn, tung ra Hồ quyền xiết chặt cổ tay hắn ta rồi bẻ gấp ngược lên trên. Hắn rú lên đầy đau đớn, để rơi khẩu súng xuống. Việt vung chân tiến hẳn tới giường bệnh.

Anh lại phát hiện thằng ngất xỉu bị vò trúng cước ở huyệt Thái Dương lúc trước đã tỉnh lại và cũng rút ra một khẩu súng. Anh không kịp nghĩ nhiều, ném mạnh cây súng gã kia đã đánh rơi tới chỗ hắn, rồi vọt theo. Tên kia tránh được khẩu súng, nhưng không thoát khỏi cú song phi của anh, ngất xỉu tập hai.

Kẻ địch giờ chỉ còn bốn người nên bị áp đảo hoàn toàn. Bọn chúng sợ hãi, vội vàng lui lại, nhảy lên xe bỏ chạy, để lại ba thằng tại trận. Hai kẻ ngồi ghế

sau cñ đĩnh thêm hai nhát vào lưng, kêu gào đau đớn. Cuộc hũn chiến chưa đầy tám phút đã phn thắng bại. Công của Quốc Việt không nhỏ. Thành Hưng mặc lại áo, nĩi:

- Vẫn chưa giết được tên Phạm Huỳnh, nổi lo vẫn còn đây.

Thanh Sơn nĩi:

- Nhưng dù sao chúng ta cũng thu được lợi lớn. Ba trong số mười mấy tên đàn em nguy hiểm của bọn chúng đang nằm ở đây.

Hung chỉ vào mấy gã đang nằm trên đất, hỏi:

- Giờ xử lý chúng thế nào?

- Khoan bàn cái này, mau rời khỏi đây kéo cảnh sát đến ngay bây giờ.

Thành Hưng gật đầu:

- Ừ!

Ông ta nĩi với Quốc Việt:

- Cậu đi theo chúng tôi.

Việt gật đầu đồng ý. Anh biết bỏ trốn lúc này là không hay, dù anh chạy thì bằng khĩnh công của anh, ở đây không ai đuổi kịp. Anh cùng hai gã đàn em nữa chui vào trong xe hơi. Anh ngồi giữa, Thanh Sơn ở ghế lái xe Thành Hưng ngồi ghế phụ. Hưng hỏi anh:

- Nhóc con, cậu tên gì?

Chúng là xã hội đen nên anh khỏi cần giữ lễ phép. Anh trả lời gọn lỏn:

- Quốc Việt!

Hung hỏi tiếp:

- Cậu là người của ai?

Anh hiểu hàm ý của ông ta. Chỉ có người lẫn lộn trong xã hội đen mới biết ba băng đảng. May mắn anh đã tìm hiểu trước, bèn đáp:

- Tôi không thuộc về bên nào cả.

Thanh Sơn và Thành Hưng nhìn anh với vẻ kinh ngạc. Việt nĩi tiếp:

- Tôi là bạn của "Chung ruồi".

- "Chung ruồi" ư?

Hung ngẩn ra giây lát. Câu trả lời của anh nằm ngoài dự tính của ông ta. Ông ta không tin:

- Bạn của tên đó sao? Cậu tưởng chúng tôi sẽ tin sao?

Biết trước ông ta sẽ nĩi vậy, anh nhún vai, đáp:

- Tin hay không tùy ông. Tôi nghĩ chắc ông có số của hấn ta nhĩ?

Hung, Sơn bực tức trước cách trả lời cộc lỏn của anh, có điều ông ta không lộ ra mà tiếp tục truy vấn:

- Vậy thì cậu đến đây làm gì?

- Tôi chỉ tình cờ đi ngang qua và bị mấy người lôi vào chứ ban đầu tôi muốn bỏ đi đấy thôi.

Hai người sừng sốt. Họ không ngờ anh đang bị kẹp giữa hai thằng đàn em của họ mà vẫn có thể đối đáp bình tĩnh, thế thì không tầm thường chút nào. Hai người có chung suy nghĩ: anh có ai chống lưng hay thật sự anh không hề sợ bọn họ. Hai gã liếc nhìn nhau, đồng thời nảy ra một ý.

Trong khoảnh khắc đó, tóc gáy Việt dựng đứng, có nguy hiểm. Chỉ cần họ hành động là anh lập tức ném hai thằng hai bên ra trước mặt làm lá chắn rồi xử nốt số còn lại. Anh tính nếu chớp đúng thời điểm thì sẽ thoát ra khỏi xe an toàn.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 47: Vũ khí phòng thân

Cũng may chuyện đó đã không xảy ra. Ý định khứ anh chỉ thoáng qua trong đầu hai ông chủ lớn mà thôi. Thành Hưng hỏi anh:

- Chú mày xuống đâu?

Anh thả lỏng cơ bắp và trả lời ông ta:

- Ông dừng xe ở đầu đường Xxa là được.

- Đường Xxa à? Được rồi!

Thanh Sơn rẽ sang đường bên phải rồi chờ anh đến đúng nơi yêu cầu. Anh bước xuống đường, quay lại cảm ơn một câu rồi tiến vào trong ngõ tối gần đây. Tất nhiên, anh chả dại gì khai ra chỗ phòng trọ. Anh nhân tiện được đi xe nhờ chúng chờ đến nơi gần bãi đất trống để luyện võ luôn. Xe ô tô tiếp tục chạy đi, hai gã đàn em ngồi ghế sau hỏi:

- Đại ca, anh cho người theo dõi hẩn nhé?

Thanh Sơn lắc đầu:

- Không, thằng nhóc vẫn đó đang giấu chúng ta rất nhiều điều, điều tra nó thật kỹ rồi hẵng cho người theo dõi.

- Dạ vâng ạ!

Chợt Thành Hưng mở miệng hỏi:

- Sơn, anh thử nghĩ xem tại sao bọn Hắc Báo biết chúng ta đi qua đường đó mà cho người đánh lén?

Sơn đáp:

- Điều này không cần nghĩ cũng biết do bọn chúng làm. Một mũi tên trúng hai đích, chúng tất nhiên sẽ làm thôi.

- Cũng chưa chắc, biết đâu trong tổ chức chúng ta có nội gián.

Nói tới đây, hai mắt Thành Hưng neho lại, thoáng hiện ra sát khí. Thanh Sơn trầm ngâm hồi lâu rồi gật đầu. Hưng nói không phải không có lý. Hẩn ta hỏi Hưng:

- Nếu thật sự có nội gián, anh sẽ làm gì?

- Có thì chắc chắn là có rồi nhưng còn phụ thuộc kết quả điều tra như thế nào đã.

Lại nghe Sơn nói:

- Xem ra chúng ta phải hẹn gặp hẩn lần nữa để hỏi cho ra nhẽ.

- Ủ, tôi sẽ đi cùng anh.

Những lời nói của Hưng và Sơn đều lấp lửng nửa vời. Đây là cách bàn về công việc của hai ông chủ lãnh đạo tổ chức xã hội đen lớn thường nói với nhau khi có mặt đám thuộc hạ. Vì thế mà hai gã đàn em ngồi trong xe chỉ hiểu câu được câu chăng.

Lại nhắc đến đám người Phạm Huỳnh, chúng thua thảm bại, bỏ chạy về trụ sở. Tên Huỳnh rất tức giận, hai mắt long sông sọc. Hẩn vỗ mạnh lên bàn, quát lớn:

- Thằng ranh con khôn kiếp, hẩn phá hỏng hết tất cả, lại còn khiến tao mất ba thằng đàn em đắc lực nhất. Chó chết!

Một gã đàn em cũng giận không kém. Hẩn nói với tên Huỳnh:

- Đại ca, thằng chó đó... để em kêu thêm mấy thằng nữa đập hẩn banh xác.

Phạm Huỳnh dù tức giận không kém nhưng hẩn vẫn giữ được tỉnh táo. Hẩn ngăn cản gã kia:

- Không đánh đám gì cả, nếu mày chưa muốn chết thì lúc này tuyệt đối không được manh động.

- Dạ vâng, nhưng thưa anh...

- Nhưng cmm, mày cầm miệng lại cho tao.

Gã đàn em hít sâu nói luôn một hơi:

- Ô dạ, đại ca, nhưng chúng ta thất bại, phải ăn nói với anh Mạnh thế nào đây.

Người đàn ông tên Mạnh trong lời của bọn chúng vừa nhắc đến chính là ông chủ đứng đầu băng Hắc Báo hoạt động tại thành phố này. Gã Huỳnh nghe nhắc đến ông ta, sắc mặt lập tức thay đổi. Hiện tại gã chưa nghĩ ra cách giải thích với ông chủ nên im lặng không nói gì. Đúng lúc điện thoại của gã đổ chuông. Gã tái mặt khi thấy tên người gọi hiện trên màn hình. Hắn đáp bằng giọng kính sợ:

- Alo, dạ em đây anh Mạnh.

Mạnh hỏi thẳng:

- Sao rồi, chúng mày đã giết được bọn chúng chưa?

Quả nhiên như hần ta lo lắng, ông chủ đã gọi hỏi vụ việc ban nãy. Dầu chi liên lạc qua điện thoại nhưng hần vẫn sợ run như cây sậy. Hần ậm ừ một lát mới trả lời được:

- Dạ... thất bại... ạ!

- Cái gì?

Mạnh nghe thế, tức thì lớn tiếng:

- Mày để chúng chạy thoát sao?

Huỳnh lắp bắp

- Ô... dạ... dạ...

- Dạ dạ cái gì, vì sao thất bại, nói mau.

- Dạ... chuyện phức tạp lắm, không tiện nói qua điện thoại ạ.

- Hừ, qua gặp tao mau, nếu mày không có lời giải thích hợp lý thì chết với tao.

Phạm Huỳnh ở đầu này gật đầu lia lịa:

- Dạ dạ, em qua ngay đây ạ.

Cả đám bọn chúng không ai bảo ai vội vã chạy đi. Chuyện này mà không làm rõ thì hần ta xong đời với ông chủ.

Đồng thời với Phạm Huỳnh, tên Thiên bên tổ chức Mạnh Tuấn đã nhận được tin tức vụ việc. Hắn lập tức chạy tới công ty báo ngay cho ông chủ hần. Mạnh Tuấn đang ở công ty:

- Anh Tuấn, em nghe được tin bọn Phạm Huỳnh ám sát đám người Hưng, Sơn, đáng tiếc đã bị thất bại.

- Ừ!

Tuấn gật đầu. Ông ta cũng đã biết được tin này. Ông ta đứng trầm ngâm, người xoay hướng ra phía cửa sổ, mắt nhìn vào bầu trời đêm. Vẻ mặt của Tuấn vẫn lạnh nhạt, không rõ trong lòng ông ta đang suy nghĩ cái gì. Một hồi lâu sau, ông ta bảo với tên Thiên:

- Thế có biết tên của gã đó là ai không?

Tên Thiên đáp:

- Dạ không! Chỉ biết là gã đó lên xe đi cùng với Hưng, Sơn, xem ra là người của chúng rồi.

Tuấn lắc đầu:

- Chưa chắc, có thể là do bọn Hắc Báo cố tình tạo ra để cài nội gián, mà cũng có thể bị ép buộc. Đó là nhiệm vụ của chú mày đấy, tìm ra cho bằng được lai lịch thằng đó vì khả năng hần sẽ gây ảnh hưởng đến kế hoạch của chúng ta.

- Dạ vâng!

- À, mày cứ việc ra tay trừ khử tên đó thoải mái.

- Vâng em biết rồi đại ca.

"Tên đấy" ở đây rõ ràng là ám chỉ Quốc Việt. Anh không biết rằng sự can thiệp của anh đã làm cho tình hình xã hội đen vốn đã phức tạp lại càng thêm hỗn loạn.

Sau khi xuống khỏi xe của Hưng, Sơn, Quốc Việt đi lòng vòng quanh đó khá lâu, chắc chắn không có ai theo dõi thì đôi hướng chạy qua bãi đất trống. Anh biết, từ bây giờ, tính mạng mình liên tục gặp nguy hiểm. Vì vậy, không thể không tăng cường thực lực của bản thân.

Tại bãi đất trống, chân anh gập ở thế quỳ, người ngửa ra sau ép sát xuống mặt đất, hai tay khép lại kê ngay dưới ót. Anh bắt đầu tu tập Thuận Dương Công. Có thuốc viết trong bí kíp và các loại thuốc nam của ông lão nọ hỗ trợ cho quá trình luyện khí, kinh mạch đã bớt bế tắc; chân khí vận hành thuận lợi hơn nhiều.

Hết luyện nội công thì anh chuyển sang luyện quyền pháp, luyện Độc Lư Thương, Ưng Trảo Quyền và cả Hồ Cốt Khiếu Trường Quyền. Anh luyện tới tận khuya, hết luyện xuôi rồi luyện ngược. Khi tới nửa đầu chiều "Đạp yển song phi hồi thối tọa", hai tay tạt từ ngoài vào trong, từ phía trên đầu xuống ngực tạo thành thế phòng ngự. Rồi anh đột ngột biến sang nửa sau của chiêu "Hồng động sơn lâm, thiết trảo giương oai", dồn hết tất cả ách tắc, bức bối trong người; bất thành linh đánh thẳng vào cây lớn trước mặt.

Một tiếng nổ lớn vang lên. Chưởng lực mạnh kinh hồn. Cái cây rung bần bật, vô số lá cây rơi lá tả. Lốp vỏ bọc xung quanh vị trí chưởng đập trúng bị nứt toác thành từng mảng lớn, rồi lõp lõp xuống dưới đất, để lộ ruột cây trắng hếu. Cuối cùng anh thu về thế bái tổ ban đầu và thở dài một hơi giải phóng toàn bộ thần khí ra ngoài. Quyền pháp đã rất thuần thục nhưng khi quan sát kết quả để lại trên thân cây, anh lắc đầu chán nản. Mới chỉ có từng này thôi vẫn chưa đủ khả năng bảo vệ bản thân, huống chi là việc trả thù.

Anh nhìn đồng hồ, đã hơn mười một giờ khuya, cũng nên quay về phòng trọ được rồi. Thời gian đã quá khuya, phố xá cũng trở nên rất vắng vẻ, anh mặc sức thi triển khinh công chạy vùn vụt. Tốc độ của anh xem chừng còn nhanh hơn cả tốc độ cao nhất của xe đạp.

Khi anh về tới phòng, thấy phòng tối om om, cửa đóng kín, chưa có ai về cả. Hai người kia đi vắng từ buổi chiều. Thăng Bình nhậu chưa xong; còn công việc của ông anh Thành Nhân phức tạp, đêm nay có lẽ sẽ không về. Thế càng tốt, điều này rất thuận lợi cho việc anh sắp làm.

Anh liếc mắt nhìn xung quanh một lượt, dây trố im lìm. Anh bèn đóng cửa lại, cả cửa sổ cũng đóng nốt. Xong xuôi đầu đấy, anh cởi áo, rút một vật đen đen kẹp ở thắt lưng ra. Đó là khẩu súng ngắn mà một tên đàn em của phe Hắc Báo vớt lại hiện trường khi chúng bỏ chạy. Anh quan sát nó với vẻ rất nghiêm túc, miệng lầm bầm:

- Súng hơi tự chế à? Suýt nữa mình đã mất mạng bởi nó rồi.

Trong đợt học một tháng quốc phòng, anh đã có điều kiện tìm hiểu một số kiến thức về súng đạn. Súng hơi này là súng ngắn có hình dạng tương tự như loại súng còn của Mỹ. Sức sát thương của nó không hề nhỏ chút nào, tầm bắn xa ít nhất là năm mươi mét. Nếu không nhờ vào giác quan thứ sáu mãnh liệt hơn người thường lẫn tuyệt kỹ khinh công thì thật sự anh đã bị thương nặng, thậm chí bỏ mạng đương trường rồi.

Anh tiếp tục nghiên cứu khẩu súng đấy. Báng súng có hình đầu con báo đen nhe nanh múa vuốt đầy dữ tợn. Nó là dấu hiệu nhận biết của bang Hắc Báo. Xét tới cấu trúc bên trong nó, anh từng phụ trách việc bảo trì và cất giữ súng nên anh có thể tháo lắp loại súng hơi này một cách dễ dàng. Chưa đầy một phút, nó đã bị anh tháo rời thành nhiều phần nhỏ. Súng được chế tạo từ vật liệu hợp kim của sắt, rất cứng chắc, bền vững. Nó được lắp đặt tinh vi và bắn bằng hơi còn giống các kiểu súng tự chế thường thấy.

Việt quyết định giữ khẩu súng này cho mình. Từ giờ nguy hiểm sẽ tới dồn dập, nên có đồ phòng thân vẫn tốt hơn. Chỉ là kích thước khẩu súng hơi to, khó mang theo nó trong người. Anh cầm từng bộ phận lên nghiên cứu thì thấy nếu thu nhỏ lại thì uy lực sẽ giảm xuống. Anh tự nhủ: "Thôi cứ tạm thời để thế đã." Anh nhanh chóng ráp lại khẩu súng, thứ này phải giấu thật kín đáo chứ để nó lộ ra ngoài thì hết đời.

Lúc này bất ngờ gã "Chung ruồi" gọi điện thoại đến máy Quốc Việt. Anh cười khẩy vì nó nằm trong dự tính của anh. Anh bình thần cầm máy lên nghe:

- Alo, tao là Việt đây.

Gã Tùng có vẻ như đang tức giận. Hấn lớn tiếng:

- Thăng khôn, mày đã làm gì mà để cho Thành Hưng cho đám đàn em theo dõi tao vậy hả?

Việt cười đều, không trả lời ngay mà trêu chọc gã ta:

- Sao thế? Mày sợ à?

Gã Chung không kìm nổi cơn tức, văng tục:

- Sợ cmm, mày liệu hồn nói rõ cho tao.

- Không nói thì mày làm gì được tao? Hừ! Nhưng đúng là phải nói rõ việc này kéo mày mất ngủ cả đêm.

Việt không để gã chửi bới, anh nói tiếp luôn:

- Tôi nay trên đường về, tao vô tình bắt gặp trận thanh toán nhau của...

Nói tới đây anh bỗng dừng lại, thò đầu ra khỏi cửa đảm bảo không có ai gần đây, mới tiếp tục:

- ... xã hội đen, lá giữa băng đảng Hưng, Sơn và Hắc Báo. Tao định chuẩn bị thì bị họ phát hiện, thế là bị kéo vào luôn. Tao chọn đại phe Hưng, Sơn và giúp họ chiến thắng.

Anh nói như mình có công lớn vậy:

- Đám Hắc Báo bỏ chạy nhưng tao thì bị Thành Hưng bắt lên xe ông ta. Trong lúc hoảng sợ, tao đành đưa tên mày ra làm khiên đỡ mạng.

- Mày... mày...

Gã Chung tức đến nỗi không phát ra thành câu hoàn chỉnh. Việt cướp lời gã:

- Ấy ấy, đừng giận, tao bị ép vào thế, buộc phải làm thế thôi.

- Grừ, mày... mày giỏi lắm! Giỏi lắm.

- Quá khen, tao giỏi nhưng mày đâu kém, chỉ vừa bị theo dõi đây thôi mà mày đã biết ngay là đám tay chân do Thành Hưng phái đi.

Cái này là anh khen thực lòng chứ chẳng phải nịnh bợ gì. Không có tổ chức hùng mạnh như ba băng đảng kia, vậy mà nắm bắt tin tức nhanh không kém. Chợt gã hỏi anh:

- Rốt cuộc mày muốn làm cái gì?

- Cái gì là cái gì? Tao không hiểu ý của mày.

Gã "Chung ruồi" quát lớn:

- Mày đừng giả ngu với tao, mày kéo bọn tao vào làm gì? Mày có ý đồ gì?

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 48: Đối mặt

Anh cười lên ba tiếng rồi đáp:

- Trong đầu mày đã có câu trả lời, cần quái gì hỏi tao nữa. Đáng lý ra mày nên cảm ơn tao mới đúng chứ.

- Mày... tao cảm ơn chỉ vì ý đồ dơ hoi của mày hay sao?

- Còn không phải à? Thế mày không muốn trả thù tên Thiên khốn kiếp đấy ư? Hay là mày sợ hắn ta?

Gã nghiêng răng kèn kẹt, gằn giọng nói:

- Grừ... Tao mà sợ à. Hừ, mày giỏi lắm, chơi xỏ tao thì tao sẽ chơi lại mày.

Việt vẫn đối đáp với hắn đôm đốp:

- Hà hà, Chung ruồi, mày vốn là kẻ thông minh cơ mà. Mày thừa hiểu giờ chúng ta đang ngồi trên cùng một chiếc thuyền. Tao sống mày sống, mày chết thì tao chết. Hơn nữa, mày nên tận dụng cơ hội để trả hận, không có lần hai đâu.

- Grừ...

Hắn ta gặm gù một hồi rồi cúp máy luôn. Việt đặt điện thoại lên bàn, tay gõ gõ nhịp, miệng nở nụ cười đắc chí. Anh đánh trúng tim đen của hắn, anh chắc nắm thế nào rồi hắn cũng sẽ đồng ý hợp tác với anh.

Anh sức nhớ lại hàm ý trong cái liếc mắt của Thành Hưng và Thanh Sơn khi bọn chúng đang hỏi anh trên xe thì bất chợt nảy sinh một ý tưởng mới. Anh tự nhủ: "Kế hoạch của mình vẫn thiếu sót vài điểm mới có thể trở nên hoàn hảo hơn."

Sau vụ việc xảy ra lúc này, anh đã có một số thứ phải thay đổi trong kế hoạch của mình, nhiều nhất là giai đoạn bắt đầu. Sau khi đã định hình lại toàn bộ, anh cất khẩu súng vào vali một cách cẩn thận và kín đáo rồi làm vệ sinh cá nhân và lên giường ngủ.

...

Sau khi giải thích đầu đuôi sự việc cho ông chủ, Phạm Huỳnh được lệnh phải lập tức điều tra kẻ xen vào là ai. Việc này quả thực không dễ dàng chút nào, bởi tối đấy vốn chập choạng, đèn đường thì chiếu sáng mờ mờ, không một ai thấy rõ mặt Việt và nó làm hấn đau đầu mấy ngày nay. Hiện giờ hấn ta đang ngồi trong phòng phó giám đốc với đồng giấy tờ, văn bản trên bàn, chợt có tiếng gõ cửa vang lên. Huỳnh nói vọng ra:

- Vào đi!

Một người đàn ông tầm hai bốn hai lăm tuổi mở cửa bước vào. Hấn nói:

- Anh Huỳnh, em đến báo cáo kết quả.

Huỳnh nghe thế thì bỏ tập giấy xuống, ngẩng đầu lên hỏi:

- Sao? Điều tra ra rồi à? Đưa tôi xem nào.

Người kia tới gần bàn làm việc của Huỳnh và đưa cho ông ta xấp giấy, trên đó có thông tin về những người đang bị chúng điều tra. Huỳnh lật ra xem rồi nhún mày, hấn nói:

- Nhiều thế này cơ à, chưa được, cậu phải thu hẹp phạm vi hơn cho tôi, thế này thì còn lâu mới tìm ra.

- Ồ dạ vâng ạ, em đi làm ngay đây.

- Lần này nếu không đạt yêu cầu thì đừng trách tôi nặng tay.

- Dạ... Dạ vâng ạ!

Tên khi gạt đầu gật đầu liên hồi, cầm lại xấp giấy xoay người định đi ra, bỗng Huỳnh gọi giật lại:

- À khoan!

Tên kia hoảng sợ, lắp bắp:

- Dạ... Dạ... Anh sai bảo gì em nữa ạ?

Huỳnh xé một mảnh giấy nhỏ, ghi vào đấy mấy chữ và đưa cho gã đàn em:

- Cậu đến địa chỉ tôi ghi trong này, tìm người tên Chung, nhờ hấn giúp đỡ nếu cậu không làm được, cứ nói là tôi bảo đến.

- Dạ vâng ạ!

Tên thuộc hạ của Phạm Huỳnh vâng lệnh, đi gọi thêm mấy người nữa cùng làm. Ban đầu hấn muốn đi tìm người tên Chung, nhưng khi nhớ lại lời cảnh báo của ông chủ, hấn lại do dự. Rồi hấn nghĩ bụng: "Mình như thế này mà cần thẳng tép riu đó giúp sao, không đời nào." Vì vậy, hấn lập tức quay ngược về sau khi đã đi được hai phần ba quãng đường. Lúc vừa quay người, hấn không để ý thấy có một bóng người nấp nhanh vào vách tường. Khi bắt gặp chúng ở đây, người đó giật mình và rất ngạc nhiên nên vội vàng tìm tịm sau bức tường rồi ra để nấp, miệng lẩm bẩm:

- Quái lạ! Bọn chúng tôi đây làm gì?

Người đẩy dúi đám người Hắc Báo đi xa rồi mới ra khỏi chỗ ẩn nấp đi tới căn nhà mà bọn chúng bỏ đi không tới. Quan sát căn nhà có chút tòi tàn trước mặt, người nọ nói nhỏ:

- Ái chà, đây thực là nhà của tên "Chung ruồi" sao? Không ngờ kẻ cầm đầu một băng xã hội đen lại sống thế này.

Thì ra gã tên Chung mà Huỳnh nói chính là "Chung ruồi", quả hơi kỳ lạ. Lúc này gã đang ngồi cùng một tên bạn gã ở trên hiên. Bỗng gã nghe có tiếng bước chân đi vào, bèn ngẩng đầu lên thì hô lên đầy ngạc nhiên:

- Việt, sao mày biết nhà tao hả?

Người nọ là Quốc Việt. Anh tìm gã Chung có chuyện muốn hỏi, trùng hợp gặp được đám Hắc Báo cũng tìm gã ta, may mà không bị phát hiện. Anh nhún vai trả lời gã:

- Tìm nhà của mày chả có gì khó, chỉ tìm một thằng du côn nào đấy làm ở cảng để hỏi là ra.

Nghe được câu này, vẻ mặt tên Chung tươi tỉnh hơn chút. Câu trả lời của Việt ngấm vào gã khá nổi tiếng, mấy thằng du côn bình thường tên nào cũng

biết. Gã hỏi:

- Mày đến đây có chuyện gì?
- Tao muốn hỏi mày mấy vấn đề.
- Có gì nói mau đi.
- Được, câu thứ nhất, thế giới của bọn mày đang gặp chuyện gì mà mọi thứ đều rối tung loạn xạ như thế?

Chung lắc đầu:

- Không có gì cả.
- Không thể không có gì được, nếu thế thì việc quái gì Hắc Báo tìm cách giết Hưng và Sơn.
- Quá bình thường, chỉ là tranh giành địa bàn... A, khoan đã... Hắc Báo tìm cách giết Hưng, Sơn?
- Đúng thế, đêm mày gọi cho tao đó, mày cũng nghe tin rồi, đừng giả bộ không biết.
- Tao biết có đánh nhau giữa bọn chúng nhưng quả thực không biết có những ai tham gia.

Việt không quan tâm đến điều này. Anh hỏi lại vấn đề ban nãy:

- Sao cũng được nhưng tao muốn biết rốt cuộc là vì cái gì mà chúng dám công khai chém giết như thế?

Tên Chung cười khẩy:

- Thế mày nghĩ xem, ngoài tiền và địa bàn thì còn gì khác nữa chứ.

Việt lắc đầu:

- Chắc chắn phải có gì đấy rất đặc biệt mới khiến chúng đầu tới mức sống chết, ví dụ hàng độc chẳng hạn. Mày nói rõ xem nào.
- Mày giỏi đấy! Được rồi, nếu mày muốn biết tao cũng chả thêm giấu. Thật ra sắp có một chuyến hàng có giá trị vô cùng lớn chuyển vào thành phố và... thế đấy.
- Trị giá bao nhiêu?
- Tao không rõ lắm, chừng khoảng trên chục tỷ đến trăm tỷ đồng.
- Cái gì? Nhiều đến thế sao?

Việt nghe xong giật mình, trợn to mắt, kêu lớn, chỉ trách lại như vậy. Lợi nhuận đã hơn xa mức ba trăm phần trăm, dư sức khiến cho con người ta chấp nhận bán mạng vì nó. Anh nói tiếp:

- Thế chắc mày cũng sẽ thó một ít phải không?
- Hừ, có thì ngu gì không lấy.

Việt nhú mày rồi mỉm cười:

- Ha ha ha, vậy nhớ cẩn thận, tao đang bị cảnh sát theo dõi đấy.
- Hừ...
- Nhưng phải công nhận mày khá đấy, dám chống lại ba ông lớn đó.

Câu này đúng là đã gài đúng chỗ ngứa của tên Chung rồi. Hắn ta bật cười, đáp:

- Ha ha, thế mày nghĩ tao có thể tồn tại đến bây giờ mà không có bản lĩnh gì hay sao hả?

Việt gật gù đồng ý:

- Thảo nào cả bọn Phạm Huỳnh của Hắc Báo cũng định tới tìm mày.

Chung và gã ngồi bên cạnh nghe vậy thì giật mình. Gã Chung nhồm dẩy hỏi lại:

- Mày nói Hắc Báo tới tìm tao.
- Ủ, nhưng khi tới gần chỗ mày thì không hiểu tại sao quay lại không đi nữa.
- Chúng đến làm gì nhỉ?
- Làm gì thì cả mày và tao đều hiểu, vấn đề là mày quyết định như thế nào.

Thấy gã đang trầm ngâm nghĩ ngợi, Việt bèn nói tiếp:

- Mục đích của tao khi tới đây hôm nay đã xong, giờ tao sẽ về cho mày suy nghĩ.

Chung ruồi cũng chỉ âm ừ hờ hững mấy tiếng. Việt xem như đó là lời đáp lại của hắn ta. Anh không nói gì nữa, xoay người rời đi. Anh còn bận đi dạy kèm cho thằng nhóc Trung Nam. Anh giờ đang là mục tiêu tìm kiếm của cả hai băng đảng đối địch với băng Hưng, Sơn. Mạnh Tuấn cũng đã sai Thiên truy tìm kẻ nào nhảy vào cuộc đấu khiến băng Hắc Báo thua thảm hại phải bỏ chạy; làm hỏng kế hoạch lợi dụng mâu thuẫn giữa hai kẻ địch, ngư ông đắc lợi của ông ta. Tên Thiên nói:

- Anh Tuấn, em đã truy tìm gần tuần nay nhưng vẫn không có chút thông tin gì về thằng đó cả.

Mạnh Tuấn khoát tay tỏ vẻ không sao:

- Khỏi cần nữa, bây giờ chắc chắn Hắc Báo đang ra sức truy lùng, khi chúng có tin thì chúng ta cũng sẽ biết thôi. Chú bỏ cái này đi, tập trung vào làm việc anh đã giao cho.

- O... dạ vâng thưa anh.

Đang lúc Thiên định rời đi thì chợt Mạnh Tuấn hỏi thêm:

- Hôm nay thằng Cường được cho phép tháo băng hoàn toàn phải không?
- Dạ vâng?
- Thế tình hình của nó thế nào?
- Dạ không khả quan cho lắm, có thể sẽ tàn phế suốt đời, ăn uống bình thường nhưng đánh nhau thì không thể nào.

Mạnh Tuấn thở dài, đáp:

- Kẻ cũng đáng tiếc thật, một nhân tài như thế mà... À phải, anh biết chú rất căm thù thằng ranh con tên Việt đó nhưng chú phải làm xong nhiệm vụ đã.
- Dạ vâng ạ.
- Tốt, chú mày ra ngoài được rồi, nhớ chuyển lời hỏi thăm của anh đến nó.
- Dạ vâng. Thưa anh em ra ngoài.
- Ủ!

Thiên mở cửa ra ngoài, rồi đóng nó lại thật nhẹ nhàng. Sau đó hắn ta đi đến bệnh viện tên Cường đang được chữa trị. Khoảng mười phút sau, tên Cường đi ra cùng mấy thằng nữa, vết sẹo do đánh nhau với Quốc Việt vẫn còn hiện rõ trên cánh tay hắn. Thiên vỗ vai hắn ta và nói:

- Hết bị bó bột là hay rồi, chúng ta đi nhậu mừng cho mày.
- Hay quá, ý này của anh hay lắm, đi nhậu nào.

Đám đàn em của Thiên nghe thế, lập tức nhao lên. Cường di nhiên không thể từ chối.

...

Việt trở ra từ trong nhà cô Liên khi đã kết thúc giờ dạy kèm. Từ sau khi luyện tuyệt kỹ khinh công thì hạn chế đi xe máy tới mức thấp nhất, tận dụng tập luyện mọi lúc mọi nơi. Anh rẽ sang đường MMM để mua mấy dụng cụ và nguyên liệu để luyện công thay cho mấy cái củ ở nhà, bất ngờ nhóm tên Thiên và Cường ra khỏi một quán nhậu sát ngay đấy. Anh không kịp tránh đi, thế là hai bên giáp mặt nhau. Quốc Việt giật mình kinh hãi, mà Thiên cũng rất ngạc nhiên. Thấy anh, hắn cười gần:

- Cuối cùng tao cũng đã chop được mày.

Việt vốn đã biết con đường này nằm trong địa bàn của băng đảng do Mạnh Tuấn lập nên, có điều hàng tốt đều nằm ở đây nên anh đành tiến vào. Lúc này hai vũ trường gần đó rất đông khách nên chả mấy ai để ý tới chỗ anh. Dù anh yếu thế nhưng vẫn cười khẩy, đối đáp một cách bình tĩnh:

- Chộp được thật không?

- Chết đi ranh con!

Một tên du côn đàn em của Thiên quát lớn, vung quyền đâm thẳng vào mặt Việt rất nhanh. Đáng tiếc, Việt đâu còn kém cỏi như lúc chúng đánh hội đồng trước kia, Việt phản ứng nhanh hơn nhiều, tay phải đưa lên chụp lấy nắm đấm của kẻ địch rồi vặn tay, năm ngón xiết chặt lại. Tên kia ra đòn quá đơn giản nên anh chẳng cần sử dụng chiêu thức gì cả. Gã đó đau đớn nhăn mặt nhăn mày, kêu la oai oái.

- Mày chắc không mạnh hơn tên Cường đâu nhỉ.

Nói móc kẻ tên du côn xong, anh liếc sang Thiên với ánh mắt thách thức, đồng thời tay xiết càng mạnh khiến tiếng kêu la càng lớn. Cường nghe thế thì sôi máu, nhưng hai tay đã bị tàn phế nên hắn ta chỉ có thể tức giận giương mắt nhìn gườm gườm vào Việt.

Thiên hừ một tiếng, tay phải hắn ta đột ngột phóng tới mặt Việt, tốc độ nhanh hơn tên du côn kia gấp bội. Việt chỉ thấy bóng đen loé lên và gió thốc vào mặt. Việt vội vàng buông tay tên du côn ra rồi nhún chân nhảy về sau một mét rưỡi để phòng vệ an toàn. Anh cảm giác má phải hơi nhói. Anh đưa tay lên sờ thì thấy bóng rạt, chỗ đấy đã có vết da bị rách.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 49: Tình cờ gặp lại

Phía đối diện, tên Thiên vẫn còn giữ nguyên tư thế ra đòn. Hai chân của hắn hơi khuyu xuống, một trước một sau; năm ngón tay chụm lại thành mũi nhọn để trước ngực. Hắn ta nhìn anh, nhếch mép cười khinh bỉ:

- Thấy sao hả ranh con?

Việt quan sát tư thế của hắn ta giây lát, tức thì trở nên thận trọng hơn. Anh biết đòn thế hắn đã sử dụng ban nãy là Hạc Quyền trong Ngũ Hình Quyền. Hạc Quyền chú trọng uyển chuyển mà nhanh nhẹn. Khi phát kinh thì lực xuyên thấu rất mạnh. Đối mặt với bộ quyền này, nhất định không được chủ quan khinh địch. Theo như thủ pháp và kinh lực tấn công, ít nhất tên Thiên đã khổ luyện hơn mười năm rồi. Tay hắn ta cứng như đá vậy. Hắn nói:

- Mày tới số rồi.

- Vậy sao?

- Đúng... thế.

Lời chưa dứt thì tên Thiên bước chéo chân tới, mỏ hạc bên phải mổ vào cổ Việt. Việt nghiêng người sang phải. Không hiểu Việt cố ý không tránh hay không tránh kịp, bả vai bị mổ trúng thay cho cổ họng. Anh cắn răng chịu đau, tung quyền đánh trúng ngực Thiên thật mạnh. Tên Thiên tái mặt, loạng choạng bước lùi lại. Việt không tấn công tiếp mà hỏi:

- Sao? Mày thực sự... muốn đánh ở đây?

Thiên liếc xung quanh, nghiêng chặt răng, rít lên:

- Khốn kiếp... cút mau thằng ch*.

Đám đàn em của hắn ngạc nhiên đến thộn mặt ra. Bọn chúng không hiểu tại sao đại ca lại dừng tay, nhưng lại nghĩ chắc hắn ta có kế hoạch nào đấy nên không mở miệng hỏi.

- Hề hề, xem ra mày rất thông minh. Vậy tao đi đây.

Còn Việt thì bật cười, nhưng khóe miệng méo xệch sang bên nên trông giống như đang mỉa mai hơn vậy. Sau đó anh xoay người bỏ đi khỏi con đường. Vai trái anh hơi nghiêng xuống theo từng bước chân anh đi, dáng điệu trông khá là chật vật. Khi Việt đi được một quãng xa, Thiên quay sang đám đàn em, nghiêng răng ra lệnh:

- Bọn mày âm thầm theo sau thằng ôn con đó, đến chỗ thích hợp thì ra tay.

- Vâng ạ.

Cả đám du côn đi hết để lại một mình gã Cường đứng cạnh Thiên. Thiên định nói gì đấy với gã ta nữa, nhưng lời chưa ra khỏi miệng thì hắn đột nhiên ôm ngực gã đôi người xuống, ho liên mấy tiếng và học ra một ngụm máu. Hóa ra nãy giờ hắn cố kìm nén, thả cho Việt rời đi là để khỏi mất mặt trước bọn

đàn em Xét thực lực, nếu so lực đánh, Việt và hấn ta ngang ngửa, còn về mặt nội công, hấn tuyệt không thể bì với Việt. Một quyền của Việt đã tác động mạnh lên kinh mạch của hấn khiến hấn bị nội thương. Gã Cường thấy phun ra ngụm máu lớn thì cuồng quýt, hỏi dồn:

- Anh Thiên, anh sao vậy?

Thiên lắc đầu:

- Tao không sao, chỉ là tao đang bị cảm, họng đau rát, ho ra máu thôi, về uống thuốc là khỏi.

Thiên gượng đứng thẳng dậy, các mấu cơ hoành đôi khi lại co rút làm ngực hấn đau đớn. Trái ngược với vẻ ngoài, trong lòng hấn đang vô cùng tức giận: “Khốn kiếp! Sao võ công thằng ôn con đây tiến bộ nhanh như vậy, suýt chút mình đã gãy xương sườn rồi.”

Cường hỏi tiếp:

- Giờ chúng ta làm gì tiếp đại ca?

- Đợi thêm vài phút nữa rồi chúng ta đi theo mấy thằng kia.

- Dạ vâng ạ!

"Grừ! Nhất định phải tóm được thằng ranh con chết tiết đó." Con đau ở ngực bụng vẫn chưa hết. Đồng thời đây là lần đầu tiên bị mất mặt trước bọn đàn em, Thiên tức giận, hai bàn tay nắm rất chặt, trong bụng thâm nguyên rửa Quốc Việt. Gã Cường biết điều, đứng im thin thít, không dám mở miệng. Hai gã đợi được ba, bốn phút thì Thiên nói:

- Đi thôi.

Cường đáp:

- Dạ vâng!

Thêm chừng sáu, bảy phút nữa trôi qua, Thiên và Cường đã đi được tầm chục mét thì thấy đám đàn em của Thiên quay trở lại. Thiên hỏi tên đi đầu tiên:

- Thằng ranh con đó sao rồi.

Tên kia lắc đầu báo cáo:

- Anh Thiên, không biết thằng nhóc đó trốn đâu rồi, bọn em tìm kiếm xung quanh nhiều lần mà không thấy đâu cả.

Tin này của đám tay chân càng như đổ thêm dầu vào lửa. Mặc dù hấn biết đám đàn em khó mà triệt hạ được Việt nhưng ít ra cũng giữ chân anh khi hấn tới; đằng này, cả việc tìm mà cũng không làm được. Thiên rít qua kẽ răng:

- Lũ vô dụng! Grừ! Ranh con! Mày đợi đấy.

Thật ra, chẳng thể trách bọn thủ hạ của Thiên được. Việt đã đoán trước được ý đồ của hấn ta nên thi triển khinh công chạy đi. Khinh công Việt rất nhanh, thoáng cái đã biến mất tầm hơi khiến cho chúng một phen chưng hửng. Giờ Việt đang ở bãi đất trống quen thuộc. Anh đang quan sát vết thương trên bả vai. Dưới ánh đèn mờ mờ, anh có thể thấy được da thịt chỗ đó đã bầm tím, đầu ngón tay hiện rõ mồn một, vết thương không hề nhẹ. Anh lẩm bẩm:

- Nguy hiểm thật! Lần sau cần phải cẩn thận không giáp mặt với hấn nữa.

Anh ngồi xuống, bắt đầu vận công trị thương, mà anh cũng không luyện quyền nữa để tránh thương thể càng nặng thêm.

...

Thời gian nửa tháng nữa lại trôi qua nhanh chóng, cuộc sống của Việt vẫn diễn ra bình thường. Kể cũng lạ, băng đảng xã hội đen không thực hiện bất cứ hành động gì bất lợi cho anh, thậm chí đám Thành Hưng cũng không hề có động tĩnh. Có lẽ đây là khoảng lặng trước cơn bão lớn. Nhưng chính vì thế mà anh chẳng tài nào đoán ra ý đồ của bọn chúng. Phải chăng chúng không xem đám người Chung ruồi ra gì? Vậy càng tốt, càng thuận lợi cho kế hoạch của anh. Mà hơn nữa lễ Tết cũng sắp tới gần rồi, anh đang sửa soạn đồ đạc về quê.

Mùa xuân mang theo hơi thở của lễ Tết cổ truyền của dân tộc ngập tràn mọi nẻo đường, con phố. Cây thay lá mới, đám chồi nảy lộc đầy sức sống. Bên này những chậu hoa đào Nhật Tân hồng thắm trải dài dọc theo con đường, bên kia lại là những chậu mai vàng rực rỡ khiến cả khu phố nhỏ thắm đẫm hơi thở mùa xuân từ hai miền đất nước. Khuôn mặt mọi người đều hiện nét tươi vui, hớn hớn. Giữa bầu không khí hân hoan ấy, dấu trong lòng có chút phiền muộn nhưng Quốc Việt không khỏi vui lây, miệng cười khê.

Anh đã dùng lương tháng đầu tiên làm gia sư để mua mấy bộ quần áo mới cho ông bà của mình mặc chơi Tết. Thật ra, với số tiền lương được trả theo thỏa thuận từ trước thì không đủ để mua; mà cộng cả tiền thưởng của Liên cho thêm. Cô bảo rằng, cô thưởng cho anh ba trăm nữa vì đã giúp cô đưa Trung Nam vào khuôn khổ, cũng như là tiền mừng tuổi sang năm mới. Anh biết thêm số này mới đủ nhận lấy, tất nhiên, để lễ phép, vẫn phải từ chối mấy lần. Dẫu sao công sức uốn nắn thằng nhóc anh đã bỏ ra không hề nhỏ, số tiền đó cũng rất xứng đáng. Anh có thể cảm chúng mà lương tâm không áy

náy.

Anh chọn những bộ quần áo thật đẹp làm quà Tết tặng ông bà, sau đó gói gém một cách cẩn thận. Đồng thời, anh cất lại một lượng nho nhỏ làm tiền mừng tuổi mấy đứa em và cháu nhỏ ở quê. Chờ tới ngày được nghỉ học theo lịch trường, anh ra bến xe trở về quê. Giữa lúc anh đang tìm xe nào phù hợp thì có người đập lên vai khiến anh giật mình, rồi sau đó vang lên giọng nói trong trẻo của một cô gái:

- Này, là bạn phải không Quốc Việt?

"Ồ hay, giọng nói này sao quen quen thế nhỉ? A! Không phải là cô ấy đấy chứ." Việt cảm thấy ngỡ ngàng, rồi trong đầu anh dần dần hiện lên hình bóng yêu kiều của một cô gái, tức thì chấn động mạnh mẽ. Tâm tình vốn đang bình lặng bỗng bùng nổ sôi sục. Anh từ từ quay đầu lại.

"Đúng là cô ấy." Nhìn thấy người con gái trước mặt, nhịp tim anh phút chốc tăng vọt, hơi thở dồn dập. Một Quốc Việt linh hoạt, mau mồm mau miệng ngày thường biến đi đâu mất. Thay vào đó, anh đứng ngây ngốc tại chỗ, muốn nói rất nhiều nhưng không sao phát ra thành lời. Cô gái nói tiếp:

- Sao thế Việt, mới nửa năm không gặp mà bạn đã không nhớ mình nữa là ai rồi à.

Cô ấy thấy anh như vậy thì làm mặt giận, ánh mắt có ý trách cứ. Vẫn đôi mắt đen láy ấy, nụ cười thánh thiện ấy, dù lâu rồi không gặp nhưng chúng vẫn khiến trái tim anh rung động như ngày nào. Anh thở dài sâu một hơi, cố lấy bình tĩnh, rồi gãi đầu gãi tai, tỏ vẻ xấu hổ, cười cười đáp:

- Mình sao có thể không nhớ chứ, chẳng qua vì không nghĩ sẽ gặp Quỳnh ở đây nên hơi bất ngờ thôi.

"Đêm nào cũng gặp Quỳnh trong mơ thì sao có thể quên được. Thật không ngờ, cô ấy càng lớn lại càng hấp dẫn, còn mình thì... haizz..." Ý nghĩ này Việt chỉ dám giữ kín trong lòng thôi chứ không dám lộ ra. Cô gái khiến cho Việt tim đập chân run này tên là Như Quỳnh, bạn cùng lớp cấp ba, cũng là người trong mộng của anh.

Có một điều một thú vị là khi vừa mới nhập học cấp ba, anh không hề chú ý đến Quỳnh, mà là cô bé học lớp kế bên; vì cô bé đấy trông khá là xinh. Nhưng học trong lớp với nhau lâu ngày, dần dần anh bắt đầu để tâm đến cô nhiều hơn. Anh phát hiện ở con người cô có những điểm đặc biệt, thu hút anh, dấu vẻ ngoài của cô cũng chỉ bình thường. Thế rồi tình cảm anh dành cho cô nhen nhóm từ lúc nào không hay, mỗi lúc một mãnh liệt hơn, đến bây giờ đã hơn ba năm. Nhưng do nhiều nguyên nhân khách quan lẫn chủ quan khiến anh không thể tỏ lòng mình với cô.

Anh cất dấu tình cảm của mình, đi vào cổng trường đại học. Anh gặp gỡ nhiều cô gái, thậm chí xinh đẹp hơn Quỳnh nhưng lòng vẫn không sao đẩy hình bóng cô đi được. Hễ mỗi khi nhớ đến là ngực đau nhói, chỉ mong sao có thể nhìn thấy cô một lần. Thật không ngờ rằng hôm nay mong ước đấy đã thành sự thật, tình cờ anh gặp được cô ngay tại bến xe này. Ấy thế mà lúc đứng trước cô rồi, anh lại trở nên lúng túng, không biết nói gì cho phải. Về phía Quỳnh, khi cô thấy điệu bộ quái dị và nghe câu trả lời của anh thì cười khê:

- Hi hi, suốt nửa mình cũng không nhận ra Việt đâu. Bạn so với lúc còn đi học cấp ba khác nhiều quá. Bạn này thấy được mặt bạn mình mới biết.

- Ừm.. Quỳnh cũng vậy. Bạn cũng khác nhiều mà.

- Có gì khác chứ, mình chỉ...

Trong lúc hai người đang tán gẫu với nhau thì một chiếc xe khách màu vàng chạy từ từ tới gần, đúng lúc Việt đang bị Quỳnh trêu chọc tới mức không biết đối đáp thế nào, anh thẫn thờ phào nhẹ nhõm: "Cứu tinh đây rồi". Việt nhìn cơ hội tăng lơ đi, anh chỉ vào chiếc xe và nói:

- Xe tới kia rồi, mình đi thôi.

Nói xong anh bèn nhanh chóng xách hàng lý lên, chỉ chỉ chiếc xe đang tới, quay qua nói với Như Quỳnh:

- Nào nhanh lên kéo xe chạy mất.

- Ừ!

Quỳnh cũng vội vàng xách túi theo chân Việt bước lên. Trên xe chỉ còn rất ít chỗ trống, những hàng ghế đôi đều đã có ít nhất một người ngồi. Đa phần là thanh niên, Việt hoàn toàn có thể nhờ một người đổi chỗ để anh có thể ngồi cạnh Như Quỳnh bởi trước đây anh cũng đã luôn muốn được như vậy. Bất chợt những ý niệm khác ủa về trong đầu, làm anh phân chưa biết quyết định thế nào. Lại nghe Hằng nhắc nhở anh:

- Ở kia Việt, sao đứng thừ người ra thế, để đồ lên trên xong cho mình lấy chỗ đi vào với chứ?

Việt giật thột, cuống quýt xin lỗi:

- Xin lỗi, mình quên mất, Quỳnh ngồi ở đây nhé, mình xuống cuối xe.

Nói xong Việt quyết định đi thẳng xuống dãy ghế cuối cùng, ở đấy vẫn còn một chỗ trống. Như Quỳnh mỉm cười rồi ngồi xuống chỗ trống cách Việt ba hàng ghế. Cô chỉ mang hành lý xách tay nhỏ gọn nên cũng không cần cất đồ.

Rất nhanh, chẳng bao lâu xe đã tới điểm cuối. Tuy vậy chuyến xe đường dài khiến các hành khách đều khá mệt mỏi. Ai cũng mong về nhà nhanh cho sớm để nghỉ ngơi nên tiếng bước chân xuống xe đường như cũng vội vã hơn nhiều. Bước xuống xe, Việt quay ra chào Quỳnh:

- Minh về nhà đây, chúc Quỳnh ăn Tết vui vẻ bên gia đình, tạm biệt, hẹn gặp lại.

- Ủ, mình cũng chúc bạn ăn Tết vui vẻ, tạm biệt bạn.

Hai người chia tay nhau ở ngã ba, đi theo hai hướng khác nhau để về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 50: Về quê

Lúc Việt đến ngoài cổng thì trông thấy ông đang chăm sóc vườn rau. Anh nở nụ cười, đẩy cổng đi vào, đồng thời nói to:

- Ông ơi, cháu về rồi đây.

Ông ngoại giật mình vì tiếng nói oang oang như lệnh võ của anh. Ông xoay người lại, thấy anh, ông cười ha hả, đáp lại bằng giọng rất vui mừng:

- Việt, cháu đã về rồi à. Bà nó ơi, thằng Việt về rồi đây này.

Bà của anh vốn đã nghe tiếng từ trước lật đật chạy ra. Bà cũng vui sướng không kém gì ông cả. Bà nói:

- A, cháu của bà đã về rồi đấy à. Thằng nhóc này, sao về mà không nhắc trước cho ông bà vậy hả.

Anh gãi đầu gãi tai đáp:

- Hi hi, cháu chỉ muốn gây bất ngờ cho ông bà thôi mà.

Ông của anh nói:

- Thôi, bà đừng nói nữa, để cho cháu nó vào nhà nghỉ ngơi cái đã, chuyện gì cũng để đến tối.

- Ủ! Cháu vào rửa mặt, tay chân đi, sau đó nằm nghỉ một chút, ngồi trên xe cả buổi chắc mệt lắm phải không?

- Dạ cũng không mệt lắm, cháu xin phép đi vào đây ạ.

- Ủ!

...

Sau bữa tối, anh đem quà mình đã mua ra đưa sang cho ông bà. Anh nói:

- Dạ cháu có chút quà mọn muốn tặng cho ông bà đây ạ.

Bà bật cười, lấy tay gõ nhẹ lên trán anh một cái, nói:

- Thằng bé này, còn bày đặt quà cáp nữa, cháu làm gì có tiền má mua chứ.

- Dạ cháu có tiền mà, ông bà hãy cứ mở nó ra đi.

- Được được, để bà mở, để bà mở. Xem nào... Ô! Đẹp quá!

Khi hai ông bà mở ra, nhìn thấy món quà của Việt tặng thì không khỏi bật thốt lên đầy kinh ngạc. Việt rất vui mừng. Anh tươi cười hơn hơ:

- Bà thấy nó thế nào ạ? Đẹp lắm phải không ạ? Nếu bà mặc nó vào dịp Tết thì đẹp phải biết.

Bà anh ngẩng đầu lên hỏi lại:

- Bộ quần áo này chắc đắt lắm, cháu lấy tiền đâu mà mua thế?

Ông ngoại cũng nhìn vào anh, tuy không nói gì nhưng ánh mắt của ông cũng có hàm ý như thế. Anh trả lời:

- Dạ tiền lương của cháu khi đi làm thêm đấy ạ, tiền do chính sức cháu làm ra ạ.

Ông anh tặc lưỡi:

- Sao cháu không mua cho cháu mà mua cho ông bà làm gì, ông bà còn rất nhiều bộ chưa mặc kia kia.
- Ông bà nuôi nấng cháu bao lâu nay, cháu mua nó là phải phép thôi ạ. Ông bà nhận nó cho cháu vui lòng ạ.

Ông và bà nghe thế đều bật cười và lắc lắc đầu. Bà mắng:

- Thằng ranh này, vào thành phố học bấy lâu, giờ mồm mép thế này đây. Thôi được rồi, cháu tặng thì bà nhận vậy.

Món quà Việt mua dường như đã làm cho ngôi nhà càng thêm phần ấm áp giữa bầu không khí Tết se se lạnh. Một cảm giác khó tả trào dâng trong lòng Việt, thế là Tết lại sắp đến.

Cuộc trò chuyện của gia đình anh tràn đầy tiếng cười, quả thật rất hạnh phúc. Chính vì thế mà hai ông bà đã phá vỡ thói quen ngày thường, ngủ muộn hơn

Sáng hôm sau, Việt thức dậy sớm và chạy bộ ra ngoài đồng lúa. Anh đứng nguyên một chỗ hít thở. Anh vờn vai mấy cái, tự nhủ: "thoải mái quá, đã lâu rồi không được hít thở bầu không khí của vùng quê."

Hiện tại ngoài đồng rất vắng vẻ, anh tìm một chỗ bằng phẳng mà khô ráo để tập luyện buổi sáng.

Bài Hổ quyền anh đã thành thạo nhưng để phát huy tinh túy của nó thì chưa làm được. Tinh túy bài quyền nằm ở "Hổ" và "Cốt Khiếu". Vì là Hổ quyền nên phải có dáng dấp quyền uy của ông ba mươi. Anh đã thuộc lòng quyền pháp nhưng thần thái của hổ thì chưa có, luyện nó không dễ chút nào.

Điều thứ hai nằm ở hai chữ "Cốt Khiếu", tức xương cốt phát ra tiếng động. Có thể xem đây là tiếng gầm của hổ, vừa thể hiện đúng về hổ, vừa dùng để uy hiếp tinh thần đối phương. Điều này lại càng khó luyện gấp bội. Chân khí vận hành trong kinh mạch, tạng phủ, thậm chí trong xương. Nó va chạm, ma sát với cơ bắp, xương cốt của cơ thể tạo ra những tiếng động khác nhau giống như các kiểu gầm rống của hổ vậy. Nó làm cho đối phương chỉ mới nghe thôi mà đã khiếp hãi. Muốn luyện được tới mức đấy thì cần hiểu tường tận các bí quyết viết trong cuốn bí kíp.

Anh hít một hơi chân khí rồi vận hành nó theo đúng chỉ dẫn đánh ra một quyền. Mới tập lần đầu bao giờ cũng khó mà thành công ngay lập tức được. Anh cứ tập đi tập lại chục lần mới bắt đầu nghe những âm thanh rất nhỏ phát ra từ trong xương cốt. Anh cả mừng, lại kiên trì tập luyện, đến tận giờ ở nhà sắp ăn sáng mới quay về.

Khi về, anh bắt gặp ông cũng vừa hoàn thành mấy bài thể dục buổi sáng. Thấy ông đã từng này tuổi rồi nhưng sáng nào cũng dậy sớm tập thể dục, anh lại có thêm động lực. Ông ngoại nói:

- Cháu tập về rồi đấy à? Ra giăng rửa mặt mũi rồi vào ăn sáng cháu. Cháo bà đã nấu xong rồi đấy.
- Dạ vâng ạ, lâu rồi cháu chưa được nếm lại mùi vị bát cháo gạo do bà nấu, thêm quá.

Ông và Việt thu dọn đồ đạc về lại chỗ cũ một cách gọn gàng, tiếp đó hai ông cháu vào ăn bữa sáng. Sau khi ăn xong, Việt đứng dậy dọn dẹp, chợt ông bảo anh:

- Dọn xong cháu ra ông hỏi chút chuyện nhé.
- Dạ.

Chừng mười phút sau, anh ra bàn ngồi xuống đối diện với ông. Anh hỏi:

- Dạ ông hỏi cháu chuyện gì ạ?

Ông nhìn anh hồi lâu rồi mới nói:

- Cháu đã đọc bức thư ông gửi cho cháu chưa?

Việt hiểu ông nhắc đến bức thư nào. Anh gật đầu:

- Dạ cháu đã đọc rồi ạ.

Ông hỏi tiếp:

- Vậy cháu lựa chọn thế nào?
- Dạ cháu quyết tâm luyện nó ạ?
- Hừm!

Ông bà ngoại nuôi anh từ lúc anh rất nhỏ đến lớn, đương nhiên ông hiểu tính tình của anh. Ông biết dù có khuyên răn trực tiếp, anh vẫn sẽ đi con đường đấy. Ông thờ dài, thò tay vào hộc bàn, lấy ra một xấp giấy chi chít chữ. Ông đưa nó cho anh và nói:

- Ông biết thế nào cháu cũng sẽ luyện nên ông đưa nốt cho cháu phần cuối của cuốn sách như ông đã viết trong thư.

Đây là phần còn thiếu ông dịch cho anh. Nó viết về hai tầng cuối cùng của Thuần Dương Công. Trong thư, ông nói rằng, phần này dùng khá nhiều từ cổ nên phải mất thời gian lâu để dịch hết nó. Nhận được nó, Việt cười toe toét:

- Dạ cháu cảm ơn ông nhiều lắm.

Ông dặn dò anh rất chu đáo:

- Ông nhắc cháu lần nữa, khi cháu luyện nó phải hết sức tập trung. Hậu quả như thế nào chắc cháu đã rõ.

Lúc này anh chỉ quan tâm đến võ công nên những lời ông nói như gió thoảng qua. Anh gật đầu theo quán tính:

- Dạ cháu biết rồi ạ.

- Lời ông không nhắc không thừa đâu, cháu nhớ cho kỹ đấy.

- Dạ cháu hiểu mà ông.

- Ủây, cháu thật là...

Ông thở dài một tiếng náo ruột:

- Cháu thừa biết nó nguy hiểm thế nào cơ mà. Sao cháu lại quyết tâm luyện nó vậy chứ?

Anh cười đáp:

- Ông biết tính cháu vốn mê võ mà, cháu thấy quyển sách võ lên là muốn luyện nó ngay thôi.

- Giờ cháu đã luyện rồi, ông ngăn cản cũng không kịp nữa rồi. Cháu đứng để bà cháu biết chuyện này.

- Dạ.

Bất chợt giọng của bà vang lên từ phía nhà bếp:

- Hai ông cháu giấu tôi cái gì thế?

Việt vội vàng cất xấp giấy đi và nói vọng ra:

- Dạ không có gì đâu bà ạ.

Ông nói:

- Cháu đi làm việc của cháu đi.

- Dạ!

Anh cất kỹ bí kíp, sau đó đi... luẩn quẩn trong nhà. Thực ra anh cũng không biết làm gì. Ông ngoài đứng ở ngoài sân thấy vậy thì gọi anh:

- Việt, nếu cháu không có việc gì thì ra giúp ông nào.

- Vâng ạ.

Việt chạy ra thì thấy ông đang chăm sóc mấy chậu mai vàng. Phải công nhận ông ngoại trồng trọt rất giỏi, vườn rau sau nhà quanh năm tươi tốt, mùa nào cũng có rau ăn. Không những đủ cho gia đình mà còn dư đem ra chợ bán. Giờ trồng cây cảnh cũng thế. Hoa nở đúng ngay dịp Tết mà cây nào cũng nở rộ, hoa thì vừa to vừa rực rỡ. Ông chỉ vào một chậu và bảo:

- Cháu bê cùng ông chậu hoa này sang bên kia. Chậu này lớn nhất, phải để trên cao mới đẹp.

- Dạ vâng ạ.

Không đợi ông cùng bê, một mình dùng hai tay nhắc chậu mai đặt lên hiên nhà ở vị trí ông đã chỉ. Ông của anh bất ngờ khi thấy anh vác chậu hoa đi một đoạn dài rất nhẹ nhàng, hơn nữa không thở gấp, bèn gật gù hài lòng bảo:

- Ái chà chà, cháu chỉ mới luyện võ mấy tháng thôi mà trông khác hẳn nhĩ. Để ông xem nào, hừm, rắn rỏi cứng cáp hơn trước nhiều, tốt, tốt.

Anh gật đầu, đáp:

- Dạ vâng, đều là do luyện võ đấy ạ.

Không chỉ có ông nhận ra được, ngay chính bản thân anh cũng rất kinh ngạc trước những thay đổi trên người, không, không phải gọi là thay đổi, mà đột biến thì đúng hơn. Anh phải cảm ơn ông lão tình cờ gặp trên đường. Anh được thể này một phần nhờ vào thuốc ông lão nọ tặng cho. Trong vòng nửa tháng dùng mấy vị thuốc nam ấy, thể chất của anh tốt lên rất nhiều. Bên cạnh đấy, nó hỗ trợ quá trình luyện võ tốt lắm, tiến bộ nhanh hơn mức bình thường. Tuy không đến mức lột xác, dịch cân tủy tủy, nhưng khi anh làm bất cứ việc gì, đều trở nên nhẹ nhàng hơn.

Anh lấy làm lạ một điều là phương thuốc của ông lão tốt như thế, thế sao ông ấy không công bố ra cho mọi người đều biết chứ? Đây là việc tốt mà. Đáng tiếc, ông ấy rời đi quá sớm, anh chưa có điều kiện đề hỏi cho rõ.

Hai ông cháu cùng nhau chăm sóc cây cảnh đến gần trưa mới nghỉ ngơi. Anh rửa tay xong, vào đọc mấy cuốn sách cũ của ông ngoại một lúc thì bỗng có tiếng mở cửa và một cậu nhóc khoảng mười ba mười bốn tuổi hốt hơ hốt hải chạy tới trước mặt anh. Nước mắt chảy đầy mặt cậu nhóc. Việt ngạc nhiên, bèn hỏi nó:

- Huy, sao em khóc vậy?

Cậu nhóc này là con của cậu Sáu, xét theo vai vế thì nó là em họ anh. Thằng bé meo meo:

- Anh Việt... anh... anh Tùng... đánh em

Tên Tùng trước đây là bạn cùng làng. Hắn ta hơn anh hai tuổi. Tên này nóng tính, hễ có gì không vừa ý là đánh người. Chắc thằng Huy làm anh ta phật lòng. Anh an ủi cậu bé:

- Thôi em nín đi, chạy ra giếng rửa mặt rửa mũi, nếu để ông thấy thì còn ăn mắng nữa đấy.

Thằng nhóc nghe lời chạy đi. Sau khi đã sạch sẽ, Việt hỏi:

- Sao anh ta đánh em? Em khiến anh ta tức giận à?

Thằng nhóc đáp:

- Dạ em chỉ lỡ làm bị thương con vẹt của anh ta thôi mà anh ta đánh em.

Anh nhủ mầy, tên Tùng lúc nhỏ từng nhiều lần cùng đám trẻ bọn anh đánh nhau với làng bên. Hắn biết rõ nhóc Huy là em họ anh, dù nó có làm sai cũng nên không nể mặt anh chút chừ. Anh liếc sang cậu bé, thấy mắt nó đảo liên tục thì biết có gì không ổn. Anh gắng hỏi:

- Chỉ thế thôi à?

Anh nhìn chăm chăm vào nó, lập tức nó cúi đầu xuống, không dám nhìn anh. Nó trả lời:

- Vâng ạ.

Anh đứng dậy, đồng thời kéo nó lên theo. Anh nói:

- Nào, em dẫn anh ra chỗ anh ta.

- Để làm gì ạ?

- Để làm cho ra nhẽ chứ làm gì, đi thôi.

Cậu nhóc hơi do dự như đang lo lắng điều gì đấy. Anh giục nó lần nữa, thằng nhóc mới dẫn anh ra ruộng. Ở đấy có một đám trẻ con chăn trâu. Giữa chúng nó có một gã lớn tuổi nhất đang ngồi vắt vẻo trên lưng trâu. Gã đó là người vừa đánh nhóc Huy - Văn Tùng.

Gã Tùng to cao, vạm vỡ. Việt nghĩ bụng: "Thằng Tùng ăn gì mà to lên gớm thế không biết."

Trước đây hắn ta cũng thuộc hàng vai u thịt bắp nhưng chưa tới mức khiếp người như hiện tại. Giờ thì cơ bắp nổi cuộn cuộn, trông mạnh mẽ rắn chắc cực kỳ. Gã Tùng thấy anh thì cười lớn, gọi anh:

- A Việt, là mầy hả?

Việt đáp:

- Ủ, tao Việt đây.

Tùng hỏi:

- Mày về lâu chưa?

- Mới ngày hôm qua thôi.

- ...

Sau khi đã xả giao mấy câu xong, vì không muốn lãng phí thời gian nên anh vào thẳng vấn đề luôn:

- Náy Tùg, tao có chuyện muốn nói với mày.

Tùg hỏi trông không:

- Chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngảm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 51: Bạn cũ

Gã vô tình bắt gặp cái đầu của nhóc Huy lấp ló sau lưng Việt thì hiểu ngay. Từ khi mới bước ra đồng, cậu nhóc đã trốn sau lưng Việt. Gã ta chỉ vào cậu bé và nói:

- Mày định bênh cho nó phải không?

Việt lắc đầu:

- Không, tao đưa nó ra để xin lỗi mày vì chuyện nó đã làm sai.

Huy ngạc nhiên ngẩng lên nhìn anh. Nó đâu ngờ anh lại nói vậy. Tùg nghe thế thì đáp:

- Chỉ có mấy xin lỗi đơn giản thôi là xong sao? Nó đã làm gãy hai chân con vẹt của tao nuôi mấy năm nay luôn đấy.

Điều này nằm ngoài dự tính của Việt. Xem ra nhóc Huy đã không thành thật, nói dối anh. Anh quay sang hỏi nó:

- Có thật thế không?

Huy cúi đầu, miệng ấp úng không sao trả lời được. Xem ra Tùg không lừa anh. Anh biết con vẹt của thằng Tùg thuộc vào hàng quý hiếm, mà con vẹt đấy lại được nuôi lâu lắm rồi nên hẳn ta rất tức giận cũng đúng. Vì vậy, anh trách móc cậu nhóc bởi lỗi sai thuộc về nó. Sau đó anh nói với Tùg:

- Đúng là Huy sai, nhưng nó vẫn còn nhỏ, mày la mắng nó là được rồi, cần gì đánh nó. Mày cũng biết nó là em họ tao, cũng nên nể mặt tao chút chứ.

Gã Tùg cười khẩy:

- Nhưng trước giờ tao đâu nể mặt bạn mà

Việt hiểu tính tình thô lỗ của tên bạn nói khó này. Anh nhún vai, đáp:

- Mày nói hay thật đấy, dù gì thì tao và mày cũng là bạn từ nhỏ mà.

Gã Tùg hást hàm hỏi:

- Sao? Mày muốn tao xin lỗi thằng ranh con đó hả?

- Tất nhiên là không, tao chỉ muốn mày giải thích hợp tình hợp lý thôi.

- Nó phạm lỗi tao đánh là đúng, tao chả việc gì phải phân bua cái này.

- Bạn bè lâu rồi không gặp, có cần nóng tính thế không?

Tên Tùg trợn mắt, lớn tiếng:

- Tao đánh nó nên giờ mày kiểm soát cơn giận với tao phải không?

Biết hẳn ta đã tức giận, anh không đòi co nữa. Anh hạ thấp giọng để tránh kích động đối phương:

- Được rồi, mày không nhận cũng được, tao đưa nhóc Huy về.

Ý định là thế nhưng giờ máu nóng đã bốc đầy đầu Tùng, giờ hấn lại là người cố tình gây hấn. Hấn gầm gừ:

- Mày đứng đó, phải đánh với tao một trận rồi muốn đi đâu thì đi, từ khi vào cấp hai, tao và mày chưa có trận tỉ thí nào cả.

Mấy vụ tỉ thí thăng nào khoẻ sức hơn chỉ có lúc còn con nít chưa biết gì. Hiện tại đã lớn to đầu cả rồi, Việt chả dại gì dây vào hấn, bèn lắc đầu:

- Thôi thôi xin kiêu, muốn đánh mày tìm mấy thằng trong làng chứ tao không đánh với mày đâu.

Tùng nhất quyết không bỏ qua chuyện này. Hấn nói:

- Lúc nhỏ mày và tao là hai thằng đánh nhau giỏi nhất nhưng khi lớn chưa có dịp độ sức, hôm nay phải phân thắng bại.

Anh vẫn từ chối:

- Tao không đánh với mày.

Tùng quát lớn làm lũ trẻ chần trầu trên đồng đều nhìn hết sang bên này:

- Mày phải...

Việt cắt lời gã:

- Chuyện này kết thúc ở đây thôi.

Anh kéo Huy ra xa muốn đưa cậu nhóc quay về, bất ngờ gã Tùng vung chân đá một cước tới ngực anh. Đòn chân rất nhanh làm anh giật mình. Anh lâm nguy bất loạn, vội vàng giơ tay ra trước đỡ lại.

Một tiếng chát ròn rã vang lên. Anh mượn lực nhảy lùi ra sau hai mét. Tùng cũng loạng choạng sau cú va chạm, vì cổ chân nhức nhối nên nhất thời không thể đánh tiếp. Gã tự nhủ: "Hấn cũng khá lắm."

Cánh tay Việt đau ê ẩm nhưng không hề bị thương tổn gì. Cú đá của Tùng mạnh thật đấy, chẳng qua, so với gã Cường đánh Việt trước đây vẫn kém hơn chút đỉnh. Anh xoa bóp tay giả bộ rất đau và nói:

- Gì mà mạnh tay thế, tao suýt gãy xương đây này.

Tên Tùng được anh tăng bốc hai ba câu thì mặt mày giãn ra. Hấn cười cười:

- Mày yếu hơn trước nhiều quá.

Việt đáp:

- Ủ, ở Đại học, tao có đánh đấm gì nữa đâu. Vậy chuyện thăng Huy bỏ qua được rồi chứ?

Đang vui nên Tùng hết giận. Hấn gật đầu đồng ý. Việt bảo cậu nhóc:

- Em về nhà đi, anh ở đây tán gẫu với anh ta một chút rồi sẽ về sau.

- Vâng ạ.

Nhóc Huy vốn nghĩ kêu anh ra là trả thù được, ngờ đâu anh bị đánh luôn. Nó vẫn còn sợ hãi bởi cú đá của Tùng, không dám cãi lại, tiu nghỉu chạy về. Đám trẻ chần trầu cứ tưởng được xem một trận đập nhau tung bùng, vậy mà kết quả đáng chán. Chúng cho rằng anh nhát gan, lác đầu, bĩu môi khinh thường. Dĩ nhiên anh hiểu nhưng anh chỉ cười trừ chứ không giải thích cho hấn. Võ công không phải là thứ đem ra khoe khoang một cách tùy tiện. Anh hỏi:

- Hai năm nay mày học gì?

- Tao vào AG học trung cấp...

Nói đến đây hấn ta bỗng cười lớn, gồng tay để làm nổi lên cơ bắp rắn chắc và nói:

- Vào trong đấy tao may mắn được một võ sư dạy cho Tây Sơn Ngoại Gia Quyền, giờ mới được thể này đây.

Việt nghe thể thì thầm nghĩ bụng: "Tây Sơn Ngoại Gia Quyền à? Thấy chương trình trên TV giới thiệu nó lợi hại lắm, bữa nào đánh với hấn xem thử." Anh gật gù đáp lời:

- Thảo nào mày khoẻ thế, à phải, bọn thằng Tĩ, thằng bõm đã về chưa?
- Rồi, bọn nó về trước mày hai hôm. Ờ quên, mày về thì hay quá, anh em lâu ngày không gặp, tối nay làm bữa nhậu cho vui.
- Uống rượu bia à? Không...

Việt lắc đầu từ chối:

- Tao cai rượu bia hai tháng nay rồi, không nhậu nhẹt gì nữa đâu.

Tùng kinh ngạc hỏi lại:

- Cái gì? Mày đùa hả?

Việt gật đầu khẳng định:

- Không hề, tao cai rồi.

Quả thực, anh không đùa cũng không phải tức giận chuyện nhóc Huy bị đánh mà từ chối bọn thằng Tùng. Sau lần nhậu bị đám du côn rượt, anh sợ không dám uống say nữa. Uống với đám bạn đại học thì còn kiếm cớ uống ít được chứ uống với đám bõm nhậu cùng lớn lên từ nhọ này có thể ít được sao. Hơn nữa, anh chỉ mới bước vào giai đoạn khởi đầu của việc luyện võ, càng hạn chế những loại chất kích thích này càng tốt. Anh vợ đại một cớ để thoái thác:

- Không phải tao không muốn đi mà tại vì tối nay tao bận làm giúp ông bà tao một số thứ nên không nhậu được.

Tùng hỏi ngược lại:

- Vậy khi nào mày mới rảnh?

Anh nhún vai trả lời:

- Gần Tết rồi, mày cũng biết việc nhà nhiều thế nào mà, tao không chắc khi nào rảnh nữa. Hay đợi khi nào tao đi được, tao sẽ hù bọn mày một tiếng.
- Vậy cũng được.
- Ừ, mày thông cảm nhé. Thôi trưa quá rồi, tao về nhà đây, tạm biệt.
- Ừ, tạm biệt.

Việt về đến nhà đúng lúc đang dọn cơm ra mâm. Anh đi rửa tay rồi ngồi vào bữa. Thằng nhóc Huy thấy anh thì cười cười chạy tới hỏi:

- Anh Việt, anh có đánh nhau với anh Tùng không?
- Không.

Ông đang ăn nghe thằng nhóc hỏi thế thì ngẩng đầu lên hỏi anh:

- Cháu đi đánh nhau với người ta đấy à?

Việt đáp:

- Dạ không, chúng cháu chỉ nói chuyện hỏi thăm thôi ạ.
- Nếu thế thì được.

Nhóc Huy bắt mắt, ngẩng đầu lên nói:

- Anh Việt quá kém, không dám đánh nhau.

Việt xoa xoa đầu thằng nhóc cười cười:

- Đôi khi mâu thuẫn không cần bạo lực vẫn giải quyết được.

Ông dù đang ăn nhưng vẫn chú ý hai anh em nói chuyện, nghe câu của Việt thì thâm mỉm cười hài lòng, xem ra những lời khuyên của ông không uổng phí. Bà chợt bảo Việt:

- Việt, chiều nay cháu đi sang làng Thượng mua cho bà can rượu trắng để cúng Tết nhé.

- Ủa, mà phải sang tận bên làng Thượng luôn cơ à. Làng chúng ta cũng nấu rượu trắng mà bà.

Tim Việt nhảy lên mấy cái, nếu anh nhớ không lầm thì hình như gia đình của Như Quỳnh sống bên làng Thượng. Lại nghe bà anh nói tiếp:

- Làng ta có nhưng rượu không ngon bằng bên làng Thượng, chiều cháu nhớ mua cho bà nhé.

- Dạ vâng ạ!

Việt vừa ăn cơm vừa nghĩ tới Như Quỳnh, phân vân không biết có nên tìm đường tránh gặp cô ấy hay không. Cây kim giấu trong bọc cũng có ngày lòi ra, nếu cứ gặp cô ấy nhiều lần, không sớm thì muộn, tình cảm của anh cố che giấu sẽ cũng phát hiện.

...

Buổi chiều, y như theo lời dặn của bà ngoại, sang làng Thượng mua rượu trắng. Rượu trắng do nhà bà Liễu ở làng đấy làm rất ngon, mà men họ dùng là men gia truyền nên chất lượng rất đảm bảo nên người đến mua rượu rất đông. Vì thế anh gặp được người quen là điều rất dễ, nhất là làng Thượng cũng chẳng rộng lớn là bao.

Việc khó lòng tránh khỏi, anh tình cờ bắt gặp Như Quỳnh trên đường quay về nhà sau khi đã mua xong rượu. Mỗi lần gặp cô là anh không thể không chế nôi hơi thở, trống ngực bình bình. Anh thâm hít một hơi, cố nặn ra một nụ cười và gật đầu chào Quỳnh.

Quỳnh vừa mới từ chợ về, trên tay đang cầm giỏ lớn chứa đầy thịt cá lẫn rau xanh. Giỏ chợ hình như khá nặng, cô xách mà vai phải hơi nghiêng, trên trán lấm tấm mồ hôi. Thấy cảnh như vậy, Việt đâu thể làm ngơ được, bèn đưa một tay ra và nói:

- Để mình giúp bạn một tay, xách giùm cái giỏ.

Quỳnh cười đáp lại:

- Không cần đâu, mang tự xách được.

- Để mình...

- Này thằng kia, mày định sang tán gái làng này đấy hả?

Trong khi Việt đang tìm cách giúp Như Quỳnh thì bỗng một giọng nói vang lên ở sau lưng. Anh ngẩng đầu lên nhìn thì thấy đó là một đám thanh niên trạc tuổi anh, dáng người đồ con, mặt mũi bặm trợn. Bỗng một thằng ồ lên và nói:

- Á à, cứ tưởng ai, hóa ra là thằng Việt ừ. Mày liều nhỉ, dám sang tận làng tao tán gái cơ đấy.

Việt cũng ngạc nhiên, không ngờ lại gặp "kẻ thù cũ" ở đây. Hồi nhỏ, đám trẻ hai bên làng thường kéo cả đoàn sang bên kia đánh nhau. Hễ mỗi lần như vậy, anh đập với anh ta nhiều nhất. Anh ta tên Lân, lớn hơn anh một tuổi. Hai năm nay không thấy mặt anh ta, giờ đụng nhau trên đường, tay chân cũng cảm thấy ngứa ngáy. Chẳng phải thù ghét gì mà do thói quen thích đập nhau với anh ta thôi. Có điều anh còn có việc nên bỏ qua:

- Tán cái gì mà tán, tao sang đây mua rượu, tình cờ gặp bạn cũ, nói chút chuyện không được hay sao?

- Không được.

Như Quỳnh nén cười, nói giúp cho Việt:

- Anh Lân, tha cho cậu ta đi, cậu ta chỉ muốn giúp em thôi.

Lân cười khẩy, phẩy phẩy tay, bảo:

- Ở đây không có việc của cô, cô đi mau, hôm nay thằng Việt ừ đừng hòng chạy thoát.

- Ồ cái thằng này...

Việt chen vào:

- Mày không thấy cô ấy xách đồ rất nặng à? Không giúp thì chớ lại còn đuổi đi.

- Kệ xác tao, mày đứng yên đó, còn cô, về mau đi.

Việt thờ dãi:

- Thôi Quỳnh về đi, mình không sao đâu.

Quỳnh biết anh có ý tốt nên nhìn anh với ánh mắt cảm kích lẫn áy náy. Cô đáp:

- Ủ thế mình về, bạn cẩn thận đấy.

- Ủ.

Đám thanh niên tách ra hai bên để Quỳnh rời đi. Việt đợi cho cô ấy đi một quãng xa rồi nói:

- Hừ, Lân lùn, chuyện tốt của tao bị mày phá xong rồi, tao cũng về, hẹn mày dịp khác.

Anh chẳng muốn dây vào bọn này nên đi lệch sang bên. Tên Lân tức giận quát:

- Muốn chạy?

Hắn đám thẳng ra một quyền. Việt đã đoán trước, nhún nhẹ chân vọt tới hơn một mét khiến hắn đám hụt vào khoảng không. Việt quay đầu lại cười đều một cái:

- Lâu ngày không gặp, mày chậm đi nhiều quá, tao hơi thất vọng.

- Mày...

Thấy bọn kia rất tức giận, Việt vội nói:

- Đùa thôi, tao không muốn gây hấn với bọn mày, hẹn bọn mày dịp khác, tao phải về.

Một thằng trong nhóm khiêu khích:

- Việt ù, mày là thằng nhát gan, thích cô gái đó mà không chấp nhận chịu khổ thì sao tán đổ được. Nếu mày đánh thắng bọn tao thì mày ra bọn tao sẽ cho phép mày.

Việt chột khựng lại giây lát tựa như do dự, rồi anh lại bật cười, nói:

- Đúng là tao thích cô ấy nhưng cũng phải cảm ơn bọn mày đã phá hỏng nó, cảm ơn thật sự đấy.

Nói xong anh xoay người rồi đi để mặc đám thanh niên kia ngây ngẩn không hiểu gì. Hai mắt Việt hiện lên nét buồn bã, lòng ngổn ngang bao suy nghĩ. Lân hỏi một thằng trong nhóm:

- Thằng Việt bị điên rồi hả, nó nói thế là sao?

- Vớ vẩn, mày hỏi tao, tao biết hỏi ai.

Thằng thứ ba chen vào?

- Kệ xác nó đi, chúng ta mau ra đồng luyện đá bóng, giải bóng ba làng sắp tới rồi đấy.

- Ủ.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 52: Tết

Khi về tới nhà, tâm trạng của Việt đã trở lại bình thường. Anh đem can rượu trắng vào trong bếp, ở chỗ bà vẫn thường cất rượu. Bà hỏi:

- Sao cháu về muộn thế?

Việt trả lời:

- Dạ cháu tình cờ gặp mấy đứa bạn cũ bên làng Thượng nên dừng lại nói chuyện chút ạ.

Bà ngoại trách mắng:

- Nói chuyện với bạn cũ đúng là không có gì xấu, nhưng nếu việc đó gây ảnh hưởng tới người khác thì lại là đáng trách. Cháu giúp bà đi mua rượu, nhưng về muộn bắt bà đợi cháu là có lỗi, cháu hiểu chứ?

- Dạ rồi ạ. Cháu xin lỗi bà.

- Được rồi, đã biết nhận lỗi là tốt. Cháu để can rượu vào góc nhà đó cho bà rồi ra giúp ông kia. Ông đang muốn chuyển mấy chậu hoa mà không có ai giúp cả.

- Dạ vâng, cháu ra giúp ông đây.

Còn hai ngày nữa là ba mươi Tết rồi, việc nhà bề bộn, gia đình của các cậu, các dì đều có việc riêng, khó mà giúp cho ông bà được. Hiện tại trong nhà chỉ có mình anh là trai tráng, vậy mà anh lại dừng lại nói chuyện với bạn làm ông bà mệt nhọc, không khỏi cảm thấy áy náy. Nghĩ vậy, anh bèn chuộc lỗi bằng cách làm hết những công việc nặng. Ông bà rất vui mừng. Anh cứ làm như thế cho đến ngày ba mươi Tết, công việc dọn dẹp hầu như đã hoàn tất. Chiều hôm đấy chỉ dọn sơ qua nữa là xong.

Đêm giao thừa, mọi người trong gia đình anh đều có mặt. Đây là lệ thường của gia đình, đêm giao thừa, tất cả thành viên tập trung về nhà, nói ra những gì bản thân đã làm được và chưa làm được trong năm qua, và rút kinh nghiệm từ những sai lầm cho năm sắp tới. Ấu cũng là dịp để gia đình đoàn tụ, chia sẻ niềm vui nỗi buồn với nhau. Anh cảm thấy đây là một thói quen gia đình rất tốt đẹp, cần phải giữ gìn và phát huy.

Khi đồng hồ điểm đúng không giờ, ông của anh đứng dậy thực hiện nghi thức cúng sang năm mới. Sau đó mọi người thay nhau lên trước tủ thờ thắp nhang, cầu mong năm mới mọi sự an lành thuận lợi.

Khi tới lượt Việt, anh thắp nhang cho tổ tiên và các vị tiền bối trước rồi thắp tiếp cho cha mẹ mình. Hai mắt anh đỏ hoe. Ký ức về cha mẹ rất ít nên mỗi lần thắp nhang anh đều rất đau lòng. Nhưng năm nay đã hơi khác, sự vui vẻ đã xuất hiện xen lẫn với vẻ đau buồn trong hai mắt anh. Anh nói trước hương án của hai người:

- Ba mẹ, năm nay con có rất nhiều việc vui. Đầu tiên là con đã thi đậu đại học, không phụ sự kỳ vọng của mọi người. Thứ hai, con đã khám phá ra một điều tuyệt vời mà con từng mơ ước. Thứ ba, con đã xác định được phương hướng cho hoài bão của mình. Xin ba mẹ cứ yên lòng, con sẽ cố gắng đạt được thành công để không phải lo lắng vì con.

Nói xong, anh xoay người đi từ từ xuống dưới. Trong thời khắc này, anh dường như cảm thấy mình đã có sự thay đổi rất lớn, trưởng thành hơn, đầu óc trở nên sáng rõ lạ thường, thậm chí cảm thấy cha mẹ ở quanh đây. Có lẽ đúng như người ta vẫn thường nói, bậc làm cha mẹ, dù ở bất cứ nơi đâu vẫn luôn quan tâm, che chở, giúp sức cho con cái.

Làm lễ xong, mọi người lại quây quần xung quanh mâm cỗ. Ông bà và những người bậc tiền bối trong gia đình rút ra những bao lì xì đỏ chót mừng tuổi cho các con, các cháu. Số tiền chẳng đáng là bao nhưng chất chứa biết bao tình cảm. Việt vẫn được lì xì dù anh đã là sinh viên đại học.

Việt cũng rút ra hai bao lì xì để mừng tuổi ông bà. Người lớn lì xì trẻ nhỏ để mong chúng lớn nhanh, ngoan ngoãn. Còn người trẻ mừng tuổi các bậc cao niên là vì hi vọng họ đã thọ càng sống thọ hơn. Bởi lẽ có người già trong nhà giống như một điểm tựa để ta có chốn quay về tìm sự an ủi giữa cuộc sống xô bồ, cũng như để dẫn dắt ta không bị lạc lối. Việt lớn lên trong vòng tay chăm sóc của ông bà hai bên nội ngoại lại càng thấm thía điều này.

Một năm mới nữa lại đến, hơi thở Tết Cổ Truyền của dân tộc ngập tràn khắp nơi. Mọi người đều hân hoan hơn, đi tới bạn bè chúc nhau một năm mới với nhiều điều tốt đẹp. Ở chùa lại càng đông đúc tấp nập. Người người đi trẩy hội, đến chùa xin lộc đầu năm đông vô kể. Những gia đình, các cặp đôi tình tứ bên nhau, Việt nhìn thấy cảnh đấy thì cảm thấy vui lây, nhưng cũng không khỏi chạnh lòng, đầu gối ngang bao nhiêu suy nghĩ. Vì thế mà anh đi sang bên góc phải của chùa lúc nào không hay. Góc này là nơi mọi người xin xăm.

Có một vị sư già ngồi ở đó để giải xăm cho người đến thăm chùa. Vị sư già thấy Quốc Việt thì nở nụ cười thân thiện, gật đầu chào anh. Ông mở lời trước:

- Việt đến xin xăm hả cháu?

Việt thường đến chùa làm công ích nên các sư trong chùa nên các sư đều biết anh. Anh cười cười, đáp lại:

- Dạ không, cháu chỉ tình cờ sang bên này thôi ạ.

Sư già chỉ vào cây mai vàng treo những túi xăm màu đỏ chót và nói:

- Cháu đang có tâm sự phải không? Hay cháu rút một túi xăm, biết đâu được xăm cát lợi, tâm tình vui lên thì sao.

Việt thấy cũng đúng, tục lệ xin xăm vào năm mới đã có từ lâu, ông bà anh năm nào cũng làm vậy. Anh bèn đi tới cây mai vàng và rút đại một xăm rồi anh đưa cho ông sư già nhờ giải giúp. Ông sư già mở túi xăm, đọc hồi lâu thì ông thở dài, nói với giọng nặng nề:

- Không tốt rồi, xăm này rất xấu cháu à. Cái này...

Việt cười cười, lắc đầu:

- Dạ không sao đâu ạ, sư cứ giải xăm cho cháu đi ạ.

- Hừm... đầu năm mà cháu đã nghe cái này thì... thôi được rồi, nếu cháu muốn thì ta giải cho vậy. Xăm cháu như thế này...

Có lẽ vì là vận hạn của Việt nên vị sư già hạ thấp giọng xuống, nói nhỏ hơn cho anh:

- Theo hai câu đầu của xăm thì trong năm nay cháu sẽ gặp phải chuyện xấu về mặt tình cảm, và chuyện này sẽ mang tới cho cháu một tai họa rất lớn. Vì thế hai câu cuối của xăm nhắc nhở cháu cần tỉnh táo trong mọi việc để hạn chế nguy hiểm.

- Hạn chế nguy hiểm ạ? Tức là cháu vẫn không tránh khỏi tai họa phải không ạ?

Sư già thờ dài, lắc đầu buồn bã:

- Đúng thế. Ừm... ta rất tiếc khi mang tin xấu cho cháu ngay đầu năm mới thế này, ta thật là...

- Không sao đâu ạ, chỉ là một lá xăm thôi mà sư. Vâng, cháu sẽ nhớ lời sư dặn dò.

- Ừ, vậy thì tốt. Cháu cũng không nên lo lắng quá, như lời ta đã nói trước đây ấy. Cẩn thận nhé cháu.

- Vâng ạ, cháu cảm ơn sư nhiều lắm. Tạm biệt sư cháu về ạ.

- Cháu về nhà.

Viết cát lá xăm vào túi, gấp đầu một cái chào vị sư già và quay về nhà. Trên đường về, không hiểu vì lý do gì, tâm trạng của anh đã trở nên tốt hơn. Đầu tiên là thật ra, anh không quá tin tưởng về tính chính xác của mấy lá xăm này. Anh đã từng nhiều lần xin xăm, đúng nhiều mà trật cũng lắm. Duy chỉ có một lời bói vì sư già nọ bói cho anh là chính xác nhất. Ông ấy bảo rằng, trong cuộc đời anh, vận may và vận rủi luôn đan xen vào nhau. May đầy rồi rủi đầy. Ví dụ điển hình là lần ở trên Đình Bàn Cờ. Anh may mắn không đụng phải ổ rắn độc, nhưng rồi xui xẻo gần chết khi đối mặt với con hổ mang chúa. Hay lúc xui xẻo vấp hòn đá đập đầu vào góc chân Bàn Cờ, nhưng ngay sau đó thì may mắn có được bí kíp võ công của vua Quang Trung.

Hơn nữa, xăm nói là anh gặp tai họa. Hầu hết tai họa đều do chính bản thân mình gây ra, ít hơn thì do người khác gây ra, run rủi bên trong rất hiếm. Chỉ cần cẩn thận là sẽ không sao cả. Cho nên tìm may mắn từ đó quả rất khó. Chỉ bằng đối mặt trực tiếp với nó. Anh đã nghĩ thông suốt vấn đề này từ rất lâu rồi.

Thế rồi anh lại nhớ tới Quỳnh. Giả như không vô tình gặp gỡ cô ấy ở bến xe thì tinh thần của anh đâu bị rối loạn như thế này. Nhắc người lại thấy người, anh phát hiện cô giữa đám đông trước cổng chùa. Cô đi cùng gia đình và cô cũng đã thấy anh. Anh gượng cười, gật đầu chào cô một cái rồi đi luôn. Điều đó làm cô hơi ngạc nhiên vì thái độ bất bình thường đó của anh. Viết tạm gác những suy nghĩ vương bận về cô, gọi cho thằng Tùng gần nhà:

- Ê Tùng, mày và tao đi gọi mấy thằng Tí, Tèo lại, chúng ta cùng đi chúc Tết làng.

Tùng gật đầu đồng ý:

- Ừ, tao đi gọi hai thằng Tí, Tèo, còn mày gọi những đứa khác.

- Ừ được, chúng đọi nhau ở cây đa làng.

- Được.

Viết bắt đầu tập trung mấy thằng bạn nói khổ lại thành một đoàn, đi chúc mừng năm mới từng nhà trong làng. Cũng rất lâu rồi mới có lại kiểu chúc Tết này. Đám thanh niên các anh làm cho làng Hạ vốn đã tui vui càng thêm phần rộn rã.

...

Năm ngày Tết trôi qua một cách nhanh chóng, Quốc Việt phải quay lại nhịp sống của trường đại học. Ngày mùng sáu âm lịch, anh khăn gói trở về trường. Khi anh về quê thì chỉ có vài bộ quần áo và dụng cụ cá nhân, balo nhẹ tênh; khi tới thành phố ĐN thì cực kỳ nặng bởi cơ man bao nhiêu là đặc sản của vùng quê anh do ông bà nhét đầy ắp bên trong. Đây là tấm lòng của ông bà ngoại, không thể không mang theo.

Đêm trước khi lên đường, chả hiểu ma xui quỷ khiến thế nào, anh lại nhắn tin cho Như Quỳnh: "Chiều mình sẽ bắt xe về Đà Nẵng, bạn đi cùng mình nhé?", rồi anh nhấn nút gửi. Mấy giây sau anh sực tỉnh, muốn huỷ gửi tin thì đã muộn. Điện thoại báo tin nhắn đã tới đúng địa chỉ. Anh tự chửi mình sao sơ suất vậy chứ. Thông qua tin nhắn đó, Như Quỳnh sẽ dễ dàng nhận ra tình cảm của anh dành cho cô và tạm thời anh không muốn điều này xảy ra.

Càng bất ngờ hơn, Như Quỳnh hồi âm lại là cô đồng ý, cô cũng có ý định đi chiều nay. Anh không tin chỉ sau vài ba lần gặp nhau gần đây mà cô có cảm tình với anh như thế được. Bây giờ thì anh gặp phiền não; lỡ lời mời cô ấy đi rồi, lẽ nào lại cho người ta leo cây. Tuy đôi khi dùng cách này để tán gái có hiệu quả khá tốt, nhưng hiện tại, anh chưa muốn có bồ. Chẳng qua nghĩ tới nghĩ lui, anh vẫn đi.

Buổi chiều, đúng y hẹn, anh đến bến xe... ờ... thực ra, sớm hơn hai chục phút, có thể xem đây là thói quen của anh. Ngồi đợi hồi lâu, anh thấy Quỳnh khệ nệ xách theo một túi lớn, dáng điệu rất khó nhọc, anh vội vàng chạy tới giúp. Anh vắt nó lên vai vác đi như chẳng có gì nặng cả, khiến Quỳnh trở mặt ra nhìn. Anh tò mò, bèn đưa cô:

- Chà, bạn chuẩn bị cho một kỳ học mới kỹ quá ta, một túi to đựng thế này chắc phải lắm thứ lắm.

Quỳnh nghe thế đỏ mặt, lắc đầu đáp:

- Cái này mẹ mình chuẩn bị cho thôi, cả bà ngoại cũng đưa cho nào là măng khô, mứt hoa quả,... lại còn nói thành phố đất đỏ, cứ để dành ăn dần.

Việt nghe thế thì phì cười, nhưng trong lòng bỗng nhiên lại cảm thấy buồn buồn, anh nhớ đến cha mẹ, nếu giờ đây hai người còn sống chắc cũng bắt anh cũng phải mang vác túi to túi nhỏ thế này.

Hai người đợi thêm chừng một hai phút nữa thì sẽ buýt xuất hiện, Việt giúp cô lên trước rồi mới vác hành lý lên sau. Lần này đã có hơi khác lúc về quê trước Tết, anh và cô ngồi trên cùng một ghế.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 53: Trở lại trường học

Vì quá mệt mỏi do đi đường dài nên Như Quỳnh nghiêng đầu dựa vào vai anh mà ngủ. Thấy cô ấy ngủ ngon lành, anh rất ngạc nhiên, chẳng lẽ cô không đề phòng anh giờ trò hay sao. Một cảm giác lâng lâng vui mừng trào dâng trong lòng anh. Vô số suy nghĩ, liên tục xuất hiện. Ý nghĩ kiên định ban đầu của anh bị lung lay dữ dội. Anh hết nhìn sang cô gái rồi lại ngắm đến mình. Anh mất biến đổi không ngừng, rõ ràng, anh đang mâu thuẫn với chính bản thân. Hồi lâu sau, miệng anh bỗng nở nụ cười, vẻ mặt bình tĩnh trở lại. Anh đã đưa ra lựa chọn cho mình.

Qua mấy lần gặp gỡ, nói chuyện cùng cô ấy, Việt nhận ra một điều rất quan trọng. Đó là anh yêu cô và phải có được cô. Nếu anh đạt được những mục tiêu ấp ủ trong lòng mà không có cô bên cạnh chia sẻ thì chẳng có ý nghĩa gì cả. Vì thế, anh quyết phải chinh phục Như Quỳnh bằng được. Tất nhiên, dùng cách quang minh chính đại, vậy mới là hạnh phúc thật sự. Chỉ là đôi khi vẫn nên hưởng thụ đôi chút, do dự hồi lâu, anh vòng tay phải ra sau lưng Quỳnh nửa ôm lấy eo thon, mềm mại của cô, nửa lại thả lỏng phòng khi cô thức dậy.

Quãng đường còn khá xa, mặt đường gập ghềnh, xe buýt chạy xóc nảy, trời lên húp xuống liên tục nên đầu Quỳnh cứ lắc lư qua lại. Thấy vậy, anh bèn đưa tay đẩy cho đầu cô tựa hẳn lên chỗ hõm trên vai anh, sau đó tay đưa lên đỡ lấy đầu và một bên tai cô. Anh cố giữ cứng người để cô có thể ngủ được ngon giấc. Tư thế quá mức thân mật hiện tại của hai người giống như một đôi tình nhân đang ôm nhau vậy. Chẳng qua mọi người trên xe cũng không để ý đến, họ đang cố đánh một giấc cho chuyến xe đường dài, chỉ có anh vẫn thức ngắm nhìn cô ngủ.

Không biết qua bao lâu, xe cũng đã chạy tới chặng cuối cùng. Anh lái phụ nhắc nhở thành phố ĐN chỉ còn cách ba cây số nữa. Những người cùng tới bến như Việt cũng bắt đầu tỉnh lại. Đường còn chẳng bao xa nữa, anh bèn nhẹ nhàng thu tay về rồi để đầu Quỳnh tựa lên vai anh như lúc đầu để tránh cô khỏi ngại ngùng khi thức dậy, sau đó khoanh tay trước ngực và nhắm mắt lại. Tiếng ồn ào, cười nói trên xe khiến cô tỉnh lại từ trong mơ màng. Cô liếc sang Việt đang giả bộ ngủ thì thở phào nhẹ nhõm. Cô lại thầm nghĩ không hiểu sao hôm nay mình lại ngủ say thế không biết, cả chặng đường dài thế mà không hay biết gì, cảm giác mơ mơ hồ hồ như được ngủ ở một nơi rất yên bình. Phải chăng vì bờ vai của anh ấm áp quá.

Trong lúc cô đang suy nghĩ vẩn vơ thì Việt vờ ngáp dài một cái và mở mắt từ từ ra. Ngoảnh sang bên Quỳnh làm vẻ ngạc nhiên hỏi cô:

- Xe chạy êm nên ngủ đã thật, ủa Quỳnh, bạn không chớp mắt một chút à?

Quỳnh bật cười duyên, đáp:

- Mình cũng vừa mới dậy, xe sắp tới bến rồi.

- Ủ!

Hai người nói thêm một đoạn nữa thì xe dừng lại, cuối cùng cũng ở bến xe ĐN rồi. Việt xách đồ giúp cô xuống xe buýt. Anh hỏi Quỳnh:

- Bạn đi thẳng về trường sư phạm luôn phải không? Đồ nặng thế này để mình đi cùng bạn một đoạn.

Quỳnh lắc đầu cười:

- Không cần phiền bạn đâu, có chuyến xe buýt nội thành mà, mình bắt xe về trường là được.

Việt tặc lưỡi tiếc nuối:

- Ủ, vậy cũng được. Thôi tạm biệt bạn ở đây, mình đi cái đã.

- Ủ, tạm biệt.

Anh vừa đi được mấy bước thì chợt dừng lại, do dự vài giây rồi quay đầu hỏi cô câu cuối:

- Quỳnh này, một ngày nào đấy chúng ta đi uống nước cho vui nhỉ? Bạn bè cũng nên thăm hỏi tình hình của nhau.

Cô yên lặng giây lát rồi đáp:

- Mình không dám chắc, nếu rảnh thì mình sẽ suy nghĩ.

Việt nghe câu trả lời lấp lửng của cô thì có hơi thất vọng một chút, nhưng cô không từ chối thẳng thừng cũng đã tốt rồi. Anh nói tiếp:

- Ủ, thì thế mình đi đây, tạm biệt, hẹn gặp lại.

- Ủ, hẹn gặp lại.

Việt xách ba lô đi bộ từ bến xe về phòng trọ. Đường đi không gần cũng không xa, anh không muốn tốn tiền xe ôm. Thành phố hôm nay không nắng lắm, từng dải mây trắng trên cao lơ lửng lơ trôi. Bên dưới phố xá đông đúc, nhộn nhịp trong tiếng còi ù ù huyền ảo. Kỳ nghỉ Tết đã hết từ ba ngày trước nhưng không khí tươi vui lẫn ấm áp của nó vẫn còn vương vấn khắp nơi. Người đi trên đường mặc những bộ quần áo đẹp, chạy xe đến nhà bạn bè thăm hỏi nhau.

Một cơn mưa bụi bất chợt rơi, kết hợp với thời tiết se se lạnh của những ngày đầu xuân, càng tăng thêm vẻ trữ tình vốn đã rất đẹp của đất trời. Việt mặc cho áo ẩm ướt vì mưa. Anh không né tránh mà trái lại, anh bước một cách chậm rãi, thưởng thức khung cảnh tuyệt vời này. Cơn mưa bụi giống như nước cam lồ của đức Phật bà Thanh tẩy, gột rửa đi những suy nghĩ tận sâu trong đáy lòng anh. Đầu óc anh bây giờ hoàn toàn trống rỗng, anh đơn thuần chỉ ngắm cảnh vật mà thôi.

Anh cứ đi từ từ như thế về đến dãy phòng trọ. Ở đây khác hẳn bên ngoài, yên tĩnh, hơi chút ẩm đạm, đâu cũng đã có vài ba sinh viên. Căn phòng vui vẻ nhất không ngờ lại là phòng anh, bật nhạc xập xèng khá là vui tai. Anh tiến vào trong, tức thì ngó người. Một bất ngờ lớn, ông anh Thành Nhân đến sớm hơn cả anh. Anh thả ba lô xuống giường rồi giỡn anh ta một câu:

- Ông anh không về quê ăn Tết à?

Anh ta gật đầu, trả lời gọn lỏn:

- Ủ!

- Ông anh nói thật đấy hả?

- Không đùa đâu, anh đã hơn hai mươi năm rồi chưa biết mùi vị Tết gia đình là gì.

Việt thoáng ngẩn người, sau đó bật cười lớn:

- Ha ha ha! Em không nghĩ ông anh cũng biết đùa cơ đấy.

Thành Nhân nhún vai đáp:

- Tin hay không tùy chú mày thôi.

Việt xua xua tay, nén cười và nói:

- Thôi thôi không đùa nữa. Mà thằng Tùng sao vẫn chưa vào nhỉ? Mai phải đi học rồi mà.

- Nó bảo chơi Tết cho đã cái đã, tuần sau nó mới vào.

- Hầy, cái thằng này, nó lười thật, bỏ nguyên cả tuần học. À, em đi chơi đây.

Việt nói xong thì ra khỏi phòng trọ. Anh đi ra ngoài để ngắm nghĩ vài chuyện và chuyện làm anh đắn đo nhất là nên mua xe máy trước hay tìm chỗ trọ khác để trọ một mình. Sở dĩ anh muốn ở như vậy vì anh lo lắng ngày nào đấy, chuyện Thuận Dương Công sẽ bị lộ. Đến lúc đấy thì họa khôn lường. Vấn đề trọ một mình thì có thể dùng lương gia sư hàng tháng bù đắp vào.

Mua xe máy cũng tốt, cái lợi tối thiểu đầu tiên là tiết kiệm được thời gian đi lại. Chẳng qua với điều kiện kinh tế eo hẹp hiện nay của ông bà thì quá khó. Còn nếu tiếp tục trọ chung ba người thì anh có thể cắt bớt tiền lương giảm bớt phần nào tiền xe cho ông bà. Đầu óc anh mãi lẩn quẩn trong dòng suy nghĩ đó nên không chú ý nhóm Đình Hiếu đang đi ngược hướng. Hiếu thấy anh thì gọi lớn:

- Việt, mày vào sớm quá nhỉ?

Anh ngẩng đầu lên, bất gặp chúng tiến tới thì ngán ngẩm, nghĩ bụng: "Chết tiệt! Sao đi đâu cũng gặp mấy tên ôn thân này chứ." Lòng bức bối nhưng dù gì vẫn đang là năm mới, anh không tiện phát ngôn bậy bạ

- Ủ!

Anh gật đầu xem như chào hỏi bọn chúng rồi bước sang trái định đi qua. Đình Hiếu chặn anh lại và nói:

- Đây ông bạn, đừng đi nhanh vậy, Tết nhất bạn bè cũng nên thăm hỏi nhau tí chút chứ.

Việt đáp:

- Sao, mày lại muốn đánh nhau nữa hả?

- Ấy, không không, như tao đã nói cái ngày trước Tết đấy, ân oán của năm cũ cho qua đi, xem như tao và mày không hiểu nhau nên có chút hiểu lầm dẫn tới xô xát. Giờ mọi chuyện đã rõ ràng rồi, cũng nên làm hoà chứ.

Hai thằng kia hùa theo:

- Đúng thế, quên hết chuyện không tốt đi. Làm bạn chứ?

"Không biết chúng định giờ trò gì nữa đây." Việt quan sát về mặt ba thằng đó một lượt nhưng không phát hiện chút dị trạng nào. Đã vậy, anh cũng âm ừ cho qua:

- Vậy tôi có thể xem đây là lời xin lỗi. Tốt rồi, mâu thuẫn giữa chúng ta coi như chấm dứt. Bây giờ tôi còn có việc, xin phép đi trước.

Hiếu tặc lười tiếc nuối:

- Thật sự phải đi sao, bọn này định mời mày đi chơi cùng cho vui.

Việt gạt đầu khẳng định:

- Ừ, tao đi đã.

Sau đó anh bước tới trước. Ba đứa kia tránh sang bên nhường đường cho anh. Hành động này của chúng rất kỳ lạ làm anh kinh ngạc, chẳng qua anh không quan tâm mà đi thẳng luôn. Ba đứa kia đứng phía sau nhìn theo. Tên Trưởng thờ phào một hơi rồi hỏi tên Tân:

- Này, mày nói xem mối thù oán này kết thúc chưa?

Tân lắc đầu:

- Tao không biết nữa.

Hiếu nở nụ cười, nói:

- Bọn mày cứ yên tâm, tao dám cá là sẽ hết.

- Vậy thì tốt.

- Chúng ta đi, tao dẫn hai đứa mày đến chỗ này chơi hay lắm.

Cả ba thằng đi theo hướng ngược lại với Quốc Việt. Bọn chúng bị gì vậy? Mối thù bị Việt sỉ nhục nặng nề há bỏ qua dễ dàng như thế? Nhưng khi nói với Việt, ánh mắt Hiếu biểu lộ sự chân thành rất rõ ràng. Chẳng lẽ hẳn thật sự muốn làm hòa? Ồ, cũng thú vị nhỉ. Hay giống như câu nói của tên Tân ban nãy - không biết. Thôi cứ để thời gian trả lời. Tránh vỏ dừa, gắp vỏ dừa, Việt đi tiếp chưa được bao lâu thì đụng độ ngay nhóm tên Thiên. Khi anh đi ngang qua một ngõ nhỏ, cùng lúc nhóm bọn chúng đi ra. Không đợi đại ca ra lệnh, đám đàn em của tên Thiên đã dàn hàng bao vây Việt. Việt vẫn bình tĩnh, nhún vai hỏi:

- Gì đây chứ? Gây sự đầu năm mới à?

Thiên nhếch mép cười:

- Ranh con, tao hai lần vượt mặt mày, hôm nay thì đừng hòng.

- Ồ ồ, đánh nhau đầu năm không tốt đâu.

- Tao lại thấy tốt đấy, bọn này, đập hẳn cho tao.

Nghe được lệnh của hắn, đám du côn lập tức nhào tới, vung nắm đấm đánh Việt. Việt lăm bầm: "Đánh thật sao?" Sau lưng anh, hai thằng nhào tới, trước mặt là một thằng nữa. Những thằng khác chủ quan nên chỉ đứng xem. Việt cười khẩy, tình thế vừa khớp, anh vung chân phải móc ra sau nửa vòng, đá trúng ngay mặt một thằng. Tiếp đó, chân phải theo đà xuống bắt chéo chân trái, Việt xoay hông, hạ tấn gần sát đất; đồng thời tay phải thủ ngang trước ngực, trái phóng từ dưới lên, từ ngực đánh ra đánh ngay hàm dưới thằng thứ hai khiến hai hàm của hắn va vào nhau côm cốp. Chưa hết, anh tiếp tục xoay người, hai trái cùng tổng tấn tới rồi bất ngờ phanh sang hai bên nhanh như cắt. Chỉ nghe "roac" một tiếng khô khốc, cái áo của thằng thứ ba bị xé toạc thành hai; trên ngực tên đấy xuất hiện tám đường máu đỏ tươi.

Đòn tấn công chớp nhoáng, hai kẻ đánh lên sau lưng chưa kịp làm gì thì đã trúng đòn ngắt xiù, còn kẻ thứ ba vội lấy mảnh áo rách quấn quanh ngực, miệng không ngừng kêu la đau đớn. Võ công của Việt có sự tiến bộ kinh người. So với ngày mới bước vào cổng trường đại học, anh đã đổi khác rất nhiều. Bây giờ anh dư sức triệt hạ một người bình thường chỉ bằng một đòn. Và đòn ban nãy anh sử dụng là phần đầu của chiêu "Bái vĩ hồi đầu, trào phanh thây" trong Hồ Quyền. Những kẻ khác sau khi sửng sốt ba giây, lập tức lao tới. Việt thuận thế đứng lên, vung chân sau đập mạnh tới trước, đá văng một thằng. Đây hoàn toàn là phản xạ có điều kiện chứ không hề có chiêu số gì cả.

- Dù rồi đấy.

Bên trái Việt đột ngột có tiếng rít chói tai, rồi luồng gió vu tới cổ Việt. Việt giật mình, liếc nhanh đối phương, một chân bước về, xoay người một góc nhỏ. Đối phương dường như đã biết trước, tay phải hắn cầm một vật đen ngòm vung tới phía Việt. Đó là Thiên, hắn vừa thi triển Xà Hình Quyền, Việt cũng chẳng vừa, tay phải anh khép vào hông rồi đưa lên đầu hắn. Tiếng "lách cách" vang lên. Việt đã cảm khẩu súng dí sát Thái Dương của tên Thiên. Hắn ta tái mặt, miệng lắp bắp:

- Mày... sao mày... cũng có súng?

Trên tay hắn ta cũng có súng ngắn định ngắm vào đầu Việt. Vốn dĩ hắn định dùng Xà Hình Quyền đánh lạc hướng, sau đó dùng súng để uy hiếp. Chỉ tiếc Việt đã nhận ra được động tác rút súng của hắn nên phản ứng nhanh hơn, cướp lấy tiên cơ. Thành ra khi hắn mới chỉ súng tới ngực anh thì anh đã dí súng vào huyệt Thái Dương của hắn trước, khiến hắn hoảng sợ đứng đờ người ra. Từ hôm bị kéo vào trận đánh giữa bọn Hắc Báo và bọn Thành Hưng, Việt đã luôn muốn mang nó theo. Hôm nay không hiểu sao anh lại có cảm giác nhất định phải đeo nó, quả là may mắn. Nghe tên Thiên hỏi, anh mỉm cười:

- Mày có thì sao tao không thể có.

- Mày... lấy nó ở... đâu?

- Ồ, cũng đơn giản như mày lấy nó từ đâu vậy.

Trong thời gian trước và trong Tết, Việt đã âm thầm cải tiến, thay đổi cấu trúc khẩu súng ăn trộm được. Không những uy lực tăng lên mà biểu tượng đầu con báo đen khắc trên băng súng cũng đã bị xóa. Không ai có thể phát hiện nguồn gốc của nó nữa. Anh tròn mắt nhìn hắn nói:

- Súng có đạn thật đấy, tao không đùa đâu.

Thiên tức tối nghiêng răng nghiêng lợi:

- Mày...

- Sao hả?

Việt siết cò từ từ. Tiếng động quay của hộp tiếp đạn khiến hắn sợ hãi lạnh toát cả sống lưng. Việc Việt có súng nằm ngoài dự tính của bọn người tên Thiên. Mấy tên đàn em cũng vì sợ đại ca bị mất mạng mà ngừng lại, không dám manh động. Thấy có được lợi thế, Việt bèn hỏi tiếp:

- Sao hả? Giờ mày chọn ra đi cùng nỗi hận hay ở lại với đau thương?

Tất nhiên tên Thiên hiểu hàm ý của Việt. Hắn và Việt nhìn nhau trừng trừng, trong đầu âm thầm suy tính. Tên Thiên sẽ làm gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 54: Bước đầu tiên

Cuối cùng, sau hồi lâu đắn đo, cân nhắc kỹ lưỡng, Thiên hừ một tiếng, hạ tay xuống, cất súng đi. Hắn không muốn đánh cược với Thần Chết nên quyết định không đấu súng với Việt. Hắn tức tối chửi đồng một câu:

- Cmm! Mau rút đi cho khuất mắt tao.

Việt bật cười:

- Chọn thế là tốt đấy.

Việt chưa cất súng đi mà vẫn giữ nguyên tư thế như lúc trước. Anh đáp:

- Nhưng tao nghĩ kẻ nên đi là mày chứ.

Thiên rít qua kẽ răng:

- Mày! Khốn kiếp! Hãy đợi đấy.

Rồi hắn quát mấy thằng đàn em:

- Lũ vô dụng, bọn mày còn đứng đây làm gì, mau đi.

Đám đàn em của hắn sợ tái mặt, theo tên Thiên lẳng lẳng cụp đuôi bỏ đi. Sau khi Việt thấy bọn chúng bỏ đi được một đoạn khá xa, anh mới thở phào nhẹ nhõm, lẩm bẩm:

- Hừ, may thật, sớm tí thì xong đời rồi.

Anh đưa tay trái lên quệt mồ hôi rỉ ra trên trán. Lúc này bàn tay cầm súng của anh chột run run, ngón trỏ không tự chủ được siết cò, nhưng chỉ nghe cạch mà không có tiếng nổ vang lên. Hóa ra khẩu súng trong tay anh không hề có viên đạn nào cả. Tên Thiên đã bị anh lừa một vỏ rất đau.

Trước đó vài phút, ngay khi anh thấy hắn đưa tay vào ông thì biết hắn định làm gì. Hắn có súng, anh cũng có nhưng anh lại không có đạn. Không có thời gian suy nghĩ, chậm mấy giây thôi thì sẽ toi đời nên anh quyết định liều một phen. Anh bèn sử dụng tốc độ và tâm lý để đấu. Anh rút súng trước và đưa tới đầu hắn trước, sau đó gây áp lực tâm lý nặng nề lên Thiên khiến hắn loạn óc, không thể tập trung suy tính.

Trận đấu này anh đã chơi một ván cá cược và vật dùng để cá cược chính là mạng sống của bản thân anh. Ban nãy, xét tới tình cảnh của Thiên, về phía hắn ta, cũng có thể xem là ván cược bằng mạng sống bản thân. Nhưng rốt cuộc, hắn đã không dám liều chơi một ván. Hắn chấp nhận từ bỏ để rồi ra đi trong nhục nhã và hận thù như lời Việt đã nói trước đây.

Việt dám liều và chiến thắng, Thiên sợ hãi và thua thảm. Khác biệt giữa thắng và thua, thành công và thất bại chính là đây - dám liều. Đôi khi là thế, muốn đạt được cái mình muốn, muốn thành công, anh phải liều, nếu không, anh mãi mãi là kẻ thua cuộc, mãi mãi tụt ở phía sau.

Việt thở hắt một hơi, giắt súng vào bên hông rồi lấy áo phủ lên rồi về lại phòng trọ. Trên đường về, anh vừa đi vừa nghĩ bụng: "Sau này, ngoại trừ lúc đi học, bình thường mình có nên mang theo súng bên người không nhỉ? Tình hình đã trở nên nguy hiểm hơn nhiều rồi." Tối đây, anh chợt nghĩ sang chuyện khác: "À phải, cũng đến lúc bắt tay vào thực hiện kế hoạch, ngày mai đi gặp hắn thôi. Bước đầu tiên: Xâm nhập."

Ngày hôm sau, Việt đi học buổi học đầu tiên của năm mới. Từ sau vụ anh giải cứu Hằng khỏi đám xã hội đen, mối quan hệ có gần gũi hơn trước, dường như có hơi vượt trên tình bạn chút đỉnh. Điều này làm anh nghĩ tới cái xăm bốt đầu năm, nó bảo anh sẽ gặp tai họa về chuyện tình cảm, lẽ nào đối tượng trong xăm là Hằng? Vậy thì nguyên nhân tai họa sẽ bắt đầu từ...

Việt liếc nhìn bọn Đình Hiếu, cụ thể là tên Trường thì thấy chúng đang cười nói với nhau. Anh cảm thấy quái lạ, hình như chúng không hề quan tâm đây bàn anh đang ngồi. Tên Trường đã có mục tiêu mới hay đang có âm mưu gì? Dù thế nào thì cũng phải nghĩ cách đối phó. Nếu đã vậy, tốt nhất là tránh xa, giữ một khoảng cách an toàn với Hằng, dù sao anh cũng không có tình cảm gì với cô ấy cả. Tên Trường là kẻ nóng nảy, bộp chộp, tên đó mà điên tiết lên thì gì cũng chơi được, khi đấy anh khôn rồi. Việc gì phải dây vào, vua còn thua thằng liều mà.

Cách tốt nhất để giải quyết là tìm một cô nào đấy để làm tấm bình phong. Trong đầu Việt hiện ra hình ảnh của một cô gái, là Như Quỳnh, nhưng nếu thế thì lại phạm vào nghi kỵ của anh. Bổng Hằng đập tay anh, gọi:

- Này Việt, đang nói chuyện sao đột nhiên im lặng thế.

Việt đáp:

- Không có gì, mình đang suy nghĩ vấn đề ấy mà, xin lỗi bạn nhé.

Anh xoay quyền vờ về phía anh, chỉ tay vào một đoạn chữ và nói:

- Bạn giúp mình giải bài này với, mình chưa hiểu rõ đoạn này.

- Đây, đưa mình xem nào.

- Chỗ này...

- À, cái này thì làm thế này...

Việt giải thích cho cô bạn. Hằng thì thoáng lại ngẩng lên nhìn anh, đôi mắt long lanh như biết nói, liếc nhìn thoáng qua rồi lại nhìn vào vở, hai gò má cô hơi ửng hồng, miệng cười mỉm. Việt từng được nghe một bậc tiền bối bảo cô gái nào có biểu hiện như thế thì hơn nửa là thích chàng tra bên cạnh. Bất gặp cảnh đây ở Hằng, Việt thầm than thở trong lòng: "Thôi xong, thế này thì kiểu gì cũng gặp họa tình." Xem ra cái xăm đoán trúng chóc rồi. Điều này đã làm anh bị phân tán tư tưởng suốt hai tiết đầu của buổi học. Thực sự phải tìm cách giải quyết nó rồi.

Song song với việc giải quyết nó, anh còn một việc cũng quan trọng không kém cần được xử lý ngay. Anh đành phải từ chối lời mời nhậu của đám con trai trong lớp đề đi. Sau giờ nghỉ trưa, anh đi tới chỗ làm việc của gã "Chung ruồi". Hiện tại gã có công việc là quản lý mấy thằng tay chân của gã khuôn vác hàng hoá ở cảng. Nhưng giờ đang trong lễ Tết, nên gã và thuộc hạ rất bận. Thấy anh đến, gã tỏ vẻ khó chịu ra mặt. Gã hỏi trống không:

- Ranh con, mày đến đây làm gì?

Việt cười tươi rói, nhún vai nói:

- Ấy chớ, năm mới thằng em đến chúc ông anh một năm anh khang thịnh vượng không được hay sao?

Giờ "Chung ruồi" và anh đang hợp tác, anh nên tôn trọng hắn ta, đầu sao hắn cũng lớn hơn anh năm sáu tuổi. Còn trong suy nghĩ của Chung, anh và hắn chưa thân thiết tới mức đến tận nơi để chúc Tết thế này, rõ ràng là có chuyện nên mới đến tìm. Hắn ta cười khẩy, hỏi:

- Bớt nói nhảm đi, mày muốn gì?

Việt vờ như không nghe câu hỏi của gã. Anh liếc ba thằng kia bên cạnh và nói:

- Hôm nay ông anh chỉ làm cùng ba người họ thôi à? chỗ này trở nên vắng vẻ hẳn nhỉ?

Chung hiểu ý, vẫy tay ra hiệu cho bọn chúng đi sang chỗ khác. Sau đó gã hỏi anh:

- Nói đi, mày muốn gì?

- Tôi nói thẳng luôn, tôi muốn dò hỏi ông anh có cách nào xâm nhập vào băng đảng của Thành Hưng hay không?

- Mày...

Gã trừng mắt nhìn anh, gằn giọng:

- Ranh con khôn kiếp, mày lời tao dính vào đám người kia, tao chưa xử mày là may mắn lắm rồi, giờ lại còn dám nhờ tao giúp mày thâm nhập vào tổ chức của chúng nữa, mày muốn chết hả?

Việt nhún vai đáp:

- Tôi nghĩ cần xem lại bản lĩnh xử tôi của ông anh đấy.

Chung bị móc họng một câu, giận dữ, xiết chặt nắm đấm chực chờ xông đến đánh Việt. Việt thấy thế thì cười cười, thò tay vào túi áo lôi ra khẩu súng ngắn. Trước khi đi gặp gã, anh đã mang theo nó để sử dụng cho mục đích của mình. Anh nói:

- Tôi vừa có được khẩu súng này đấy, từ khi có nó, tôi luôn mang theo trong người, kể ra cũng yên tâm hơn.

Chung giật mình lắp bắp

- Mày... mày...

- Lúc trước tôi không cần súng đã đủ khiến ông anh thua liểng xiểng, giờ tôi có thêm cái này nữa thì... Ông anh nghĩ có thể làm gì được tôi không?

Gã thấy anh cầm khẩu súng múa qua múa lại trước mặt thì sợ đến mất mặt. Gã siết chặt tay vào thành ghế để giảm con run rẩy. Gã cố gắng nói một cách bình tĩnh:

- Mày đừng tưởng mua được súng là có thể dọa được tao. Súng thì tao còn lạ gì loại súng mua lậu này nữa.

Việt xua xua, đáp:

- Ô không phải, khẩu súng này tôi đã lấy từ bọn Hắc Báo bằng tay không đấy. Nếu không tin ông anh có thể xem thử.

Nghe tới đây thì Chung tròn trừng hai mắt, há hốc mồm kinh ngạc, không thốt ra nổi một chữ. Việt vừa đưa tới nửa vôi thì thu lại và tiếp tục nói:

- À quên, tiếc là tôi đã cải tiến nó nên biểu tượng đầu con báo đã mất. Nhưng với hiểu biết của ông anh chắc vẫn nhận ra kiểu súng này chỉ dành cho bọn đặc nhiệm Hắc Báo nhỉ?

- Không sai, nhưng mày... đừng tưởng dùng nó thì dọa được tao.

Việt lắc đầu:

- Không không, tôi đưa nó ra để chứng tỏ tôi muốn nhờ ông anh giúp đỡ thôi. Tôi có bằng chứng ông anh bán hàng cấm, còn ông anh có bằng chứng tôi dùng súng trái phép, thế là công bằng, không ai dám phản bội. Đúng không nào?

Nói xong Việt cất lại súng vào trong người.

“Thằng ranh con này thực ra là ai, có ý đồ gì chứ.” Chung thấy Việt dùng cả súng trái phép thì có chút e dè, nhưng hắn vẫn từ chối:

- Hừ, tao sẽ không bao giờ giúp mày.

- Ấy ấy, ông anh đừng vội trả lời thế, hãy cứ nghĩ kỹ đi đã. Ông anh giúp tôi xâm nhập tổ chức Hưng Sơn, tôi giúp sẽ ông anh kiếm mối giao hàng, thậm chí là trả thù. Thế nào?

Kể vừa dứt vừa thưởng kẹo quả có tác dụng. Chung nghe xong, cặp lông mày nhú lại, coi bộ hắn bắt đầu suy nghĩ lại. Việt cũng giữ im lặng, chờ đợi

quyết định của hắn ta có dám đánh cược liều một phen để có tiền và trả được hận hay không. Qua hồi lâu suy nghĩ căng thẳng, Chung ruồi mở miệng nói:

- Được rồi, tao chấp nhận giúp mày, nhưng mày cũng phải nhớ thoả thuận của chúng ta. Nếu mày không làm theo những gì đã hứa thì đừng trách tao trở mặt.
- Có thể chứ. Ông anh cứ yên tâm, tôi nói là sẽ giữ lời.
- Không chỉ có thể, tao vẫn còn một điều kiện nữa.
- Ông anh cứ nói.
- Vì giúp mày nên phía tao sẽ bị thiệt hại nên nếu như sau này mày kiếm được lợi ích gì, phải chia cho bọn tao một nửa.
- Không thành vấn đề.
- Tốt, thành giao.
- Vậy có cần viết ra giấy trắng mực đen không?
- Khỏi, giờ mày muốn tao giúp thế nào.
- À, theo mày thì băng đảng Hưng Sơn chắc chắn sẽ giành được vụ làm ăn này không?

“Chung ruồi” lắc đầu:

- Cái này tao không dám chắc, mỗi bên đều có thế mạnh riêng, chẳng qua, hàng lậu thì băng đảng Hưng Sơn chiếm lợi thế hơn. Trước giờ phần lớn số hàng lậu đều do bọn chúng tun vào. Các nơi tiêu thụ của chúng rải khắp thành phố này.
- Ồ! Thật à? Vậy nếu như bọn Tuấn hay Hắc Báo đổ tiền vào thì sẽ ra sao? Tiềm lực kinh tế của chúng rất mạnh cơ mà.

Gã Chung nghe anh hỏi thì chau mày suy nghĩ giây lát rồi đáp:

- Hừm! Chúng vẫn có khả năng giành được nhưng thực lực băng đảng mạnh lắm, tỷ lệ giành được cao hơn hai băng đảng kia.

Anh gật gù bảo gã:

- Hay lắm, tức là kế hoạch của tôi xem ra không lệch hướng, hê hê hê!

Gã ngạc nhiên, hỏi ngược lại:

- Kế hoạch gì cơ? Sao mày chưa kể cho tao cái này?
- Ông anh chưa cần phải biết, đến lúc biết thì sẽ biết. À, còn đây mới là việc tôi muốn nhờ ông anh giúp. Ông anh có tên đàn em nào có thể tiếp xúc với cấp cao của Hắc Báo không?
- Cái này à?

Chung vuốt cằm suy nghĩ hồi lâu, rồi nở nụ cười trả lời:

- Tao biết có một thằng dưới tay tao có thể giúp được mày. Nhưng nó sẽ chỉ giúp mày bước đầu thôi, tiếp theo làm thế nào thì tùy ở mày.
- Được. Ai thế?
- Trong nhóm của tao mày có biết ai đâu mà hỏi, cứ đi theo tao thì mày sẽ gặp nó.

Chung đứng dậy dẫn Việt đi gặp một kẻ thuộc hạ của hắn. Tên đấy sẽ giúp Việt xâm nhập băng đảng của Hưng, Sơn bằng cách nào?

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 55: Gấp lắm rồi

Ngày trước Tết...

Đình Hiếu từng đến gặp Quốc Việt. Hắn đưa ra một thỏa thuận muốn tạm gác mâu thuẫn giữa hắn và anh sang một bên. Hắn đang gặp rắc rối nào đấy với bọn xã hội đen, nên hắn không muốn thù oán của hai người làm nặng thêm áp lực cho bản thân. Bởi vậy hắn tìm anh, chấp nhận nhượng bộ một bước, hạ mình thỏa thuận cùng anh để giảm bớt một kẻ thù. Đây là một kế hay trong hoàn cảnh lúc đấy.

Biết Hiếu dính dáng khá nhiều đến xã hội đen, mâu thuẫn chắc chắn là có nên dĩ nhiên Việt nửa tin nửa ngờ. Trường hợp của người khác, có thể sẽ không đồng ý điều đó. Nhưng chính anh cũng đã gây thù chuốc oán với một tổ chức xã hội đen lớn bậc nhất thành phố, thỏa thuận này đến rất kịp lúc, ít ra chữa cháy phần nào. Vì vậy, sau hồi lâu đắn đo, suy tính kỹ lưỡng, anh quyết định chấp nhận đình chiến tạm thời. Ngay sau đó anh tìm gã Chung ruồi nhờ hắn tìm hiểu dạo gần đây xã hội đen có thù oán gì với mấy tên công tử nhà giàu không. Thông tin thu được khá nhiều, một vài tin có liên quan đến Đình Hiếu, xem chừng hắn đã nói thật. Anh cũng giảm bớt nghi ngờ.

Về hiện tại...

Sau Lễ Tết một tuần, Trường đại học anh học tổ chức giải bóng rổ trong khoa và liên khoa. Đây là giải thưởng niên của trường.

Lúc này, lớp anh đang tuyển chọn đội hình. Hai người Hiếu và Trường khá cao và kỹ thuật bóng cũng tốt nên được chọn vào đội. Những người khác thì thường chơi với nhau nhiều, là nòng cốt của đội. Tiếc là hiện giờ một thành viên cốt cán đã bận việc đột xuất, không tham gia được. Đội hình bị khuyết mất một người. Cả đội nháo nháo tìm người thay thế nhưng vẫn chưa thấy ai được cả. Bỗng Đình Hiếu chỉ ra phía ngoài sân và nói:

- Này, cậu ta được đấy.

Mọi người nhìn thấy thì thấy đó là Quốc Việt đang tới chỗ lớp của mình. Sau khi xong bàn việc với gã Chung ruồi, Việt đi đến ngay lập tức. Tuy anh không tham gia thi đấu, nhưng ít ra cũng nên tham gia cổ vũ. Anh đâu ngờ mình được Hiếu giới thiệu vào hội. Đội trưởng đội bóng nghi ngờ thực lực của Việt nên hỏi Hiếu:

- Thăng đấy chơi bóng tốt không?

- Cũng được, hắn chạy khoẻ lắm cứ để hắn vào chơi đi, không sao đâu. Hơn nữa chúng ta cũng đâu còn lựa chọn nào khác nữa.

- Ủ, để tao gọi hắn thử xem chút.

Đội trưởng đội bóng vẫy tay gọi Việt. Việt vừa mới đến đã nghe đội bóng lớp gọi mình thì lấy làm lạ. Đội trưởng đội bóng nói:

- Mà chơi bóng rổ thế nào?

- Cũng tạm tạm, có chuyện gì thế? Sao đến giờ vẫn chưa đấu?

- Đội chúng ta còn thiếu một người nữa, thằng Hùng bận đột xuất không tham gia được. Mà tham gia nhé?

- Vậy à? Được, chơi thì chơi. Nhưng sao không gọi mấy đứa đang ngồi trên khán đài mà khi tao đến mới gọi tao vào?

Anh thấy Đình Hiếu đứng ở đấy thì nghĩ bụng chắc do hắn ta bày trò chứ lớp đông con trai thể cơ mà. Đội trưởng nói:

- Tao hỏi cả rồi nhưng có đứa nào muốn tham gia đâu. Lấy đủ lý do để từ chối, nào là không biết chơi, nào là bị đau không chơi được, nói chung là không muốn tham gia.

"Tao cũng đâu muốn chơi." Việt tự nhủ, nhưng vì đội bóng, anh nhận lời. Lại nghe cậu kia tặc lưỡi nói:

- Thôi đừng nói nhiều nữa, mau vào trận thôi.

Trọng tài thổi còi bắt đầu trận đấu. Ông ném bóng lên cao, Đình Hiếu nhảy lên cao hơn cướp được bóng trước. Hắn đập bóng mấy phát rồi lách qua một cầu thủ đối phương, tiếp đó chuyển sang cho một đồng đội. Cậu kia chạy lên rồi chuyển lại cho Hiếu. Hiện tại hắn ở trong vòng hai điểm, bất ngờ hắn chuyển sang cho Việt mà không lên rổ hay dắt bóng nữa. Việt rất kinh ngạc trước động tác này của hắn. Anh ở vị trí thuận lợi hơn hắn nhiều nhưng với kỹ thuật của hắn thì vẫn đủ khả năng ghi điểm, vậy mà nhường cho anh. Hắn muốn chứng minh thực sự đã nhượng bộ một lần nữa?

Chỉ là lúc này, anh không có thời gian suy nghĩ lâu, khi tới giây cầm bóng cuối cùng, anh nhún chân nhảy lên ném rổ, kiếm hai điểm đầu tiên về cho đội. Đình Hiếu nhìn anh, gật đầu rồi chạy về sân nhà.

Trận đấu tiếp tục, hai đội rượt đuổi điểm sát nhau, giành giật từng điểm một. Trận đấu này Việt chơi khá mờ nhạt. Anh tự biết bản thân mình chơi tạm tạm, kỹ thuật chỉ tăng tăng thôi nên đóng vai trò chim mồi, thu hút cầu thủ đối phương. Anh cố gắng giữ bóng đội đồng đội vào vị trí thuận lợi là chuyển ngay, rất ít khi dứt điểm. Đôi ba lần gây ấn tượng với mọi người bằng những pha ném bóng rất khó thực hiện ở ngoài vòng ba điểm. Ngoài ra, cái đáng để người ta chú ý nhất ở anh là thể lực cực khoẻ. Dù được thay tự do nhưng suốt trận anh chỉ ra nghỉ bốn năm phút rồi vào chơi tiếp. Điều này càng khiến vai chim mồi của anh dễ dàng hơn.

Những giây cuối cùng, đội anh bị dẫn một điểm. Anh cướp bóng từ đối phương, đang tính liều ném xa một quả, bỗng bắt gặp Đình Hiếu ở phần sân đối phương nháy mắt với mình. Lúc đấy, anh với hắn ta hiểu ý nhau như đồng đội cùng chơi bóng nhiều năm vậy, anh vung tay chuyển đúng ngay vị trí hắn ta chạy tới mà không cần hắn ra ám hiệu. Nhận được bóng, ngay lập tức, Hiếu xoay một vòng rồi búng người nhảy lên ném rổ. Nếu hắn có thể nhảy cao hơn, hay chỉ ít là người cao hơn thì cú này hứa hẹn sẽ là cú Slam Dunk tuyệt hảo.

Phía khán đài lớp anh hoan hô rầm rầm. Hiếu nhìn anh cười cười, giơ ngón cái lên tỏ ý "giỏi lắm, cú chuyện bóng rất đẹp". Anh chỉ gật đầu đáp lại rồi lảng đi. Đội trưởng vỗ vai anh cười nói:

- Này, trận sau mày nhớ đến tham gia đấy.

"Còn trận sau nữa sao?" Việt đòi nào chịu từ làm xấu mặt mặt mình. Anh lắc đầu từ chối:

- Không cần đâu, trận sau có thằng Hùng rồi, tao tham gia làm gì nữa.

- Không, mày phải tham gia, dù sao đội bóng vẫn cần người thay chứ phải không?

Việt bật cười:

- Lời đề nghị làm dự bị nghe hay đấy ông bạn.

Cậu kia cũng cười theo:

- Sao? Tham gia chứ?

- Chuyện của lớp thì phải tham gia rồi.

- Hay lắm.

- Thế khi nào diễn ra trận chung kết?

- Hình như là hai mươi ngày nữa.

- Thế khi tới trận chung kết thì gọi tao.

- Cái gì? Đùa hả? Mày...

- Ấy ấy, tao nghe điện thoại cái đã.

Việt đi sang chỗ khác và rút điện thoại ra nghe, là số của gã Chung. Anh và hấn vừa gặp nhau trước đó, giờ đã gọi ngay thì chắc có việc gì quan trọng rồi. Chung nói:

- Tao vừa có được thông tin mới đây, hàng sẽ tới đây trong vòng nửa tháng nữa.

Việt rất ngạc nhiên, hỏi lại:

- Nhanh vậy sao, mày có chắc là chính xác không đấy.

- Mày đã nghi ngờ như thế thì nhờ tao làm quái gì. Tao không cần biết mày đã có kế hoạch gì, tao chỉ cần xem kết quả của mày thôi.

- Không sao cả, dẫu thời gian đến nhanh hơn nữa thì kế hoạch của tôi vẫn không hề bị ảnh hưởng.

-Đừng nói nhiều, làm đi rồi hãy nói.

- Được, rồi, tôi đã rõ rồi, tôi ngắt máy đây.

Bỗng đội trưởng bóng rổ đập vai anh và nói:

- Việt, đi uống nước cùng bọn tao nào.

- À không được rồi, giờ tao phải về phòng trọ ngay để còn đi dạy kèm. Hẹn bọn mày bữa khác, xin lỗi nhé.

- Bạn làm gia sư à? Thôi vậy hẹn mày bữa khác vậy.

- Ừ, tao đi cái đã, tạm biệt, hẹn gặp lại.

- Hẹn gặp lại.

Việt tách đội bóng rổ ra, đi đường khác, đã năm giờ kém mười rồi, cần phải về nhà thật nhanh mới kịp giờ dạy. Chợt Hằng đi tới bước song song với anh, cô nọ nụ cười và nói:

- Bạn và Đình Hiếu đã dẹp bỏ hết thù ghét rồi à?

Việt ngạc nhiên, không hiểu tại sao cô ấy lại biết thù oán giữa anh và hân ta. Anh bật cười, lắc đầu:

- Thù ghét gì chứ, mình và cậu ta vẫn là bạn bè bình thường mà.
- Bạn không lừa được mình đâu, ngay ngày đầu tiên mình đã thấy bạn và cậu ta cãi nhau ở cổng trường kia kia.

Việt nghe thế thì chột dạ, nói:

- Bạn nói gì chứ không có chuyện đó đâu, chắc bạn nhận nhầm ai đó thôi.

Hằng lắc đầu:

- Thật mà, mình, Thu và cả Ngọc đều nghe rõ những gì các bạn nói đấy.

Việt trợn mắt há hốc miệng. Hằng bật cười khi nhìn thấy điệu bộ thú vị đó của anh. Cô gật đầu khẳng định. Anh cười như mếu:

- Thôi xong, thảo nào Ngọc ghét mình như thế.
- Đây, không lẽ bạn định làm quen với Ngọc thật đấy hả.
- Đâu, không có đâu, mình làm thế để chọc tức Đình Hiếu thôi.
- Vậy à? Thế giờ hai người làm hoà rồi phải không? rong trận bóng rổ, mình thấy hai bạn phối hợp rất ăn ý.
- Ờ thì cũng tạm tạm thôi.
- Ồ, nếu đúng là thế thì mình yên tâm rồi. Chứ bạn và cậu ta cứ tiếp tục giữ thù oán như vậy, không khéo cậu ta lại kêu bọn đầu gấu đánh bạn như lần trước thì khổ lắm.

Việt giật mình sững sốt. Anh hoàn toàn bị bất ngờ, không rõ cô ấy biết được chuyện đó hay mới chỉ suy đoán thôi. Nhưng dù thế nào, anh vẫn chối ngay:

- Không có chuyện đó đâu, bọn đầu gấu đó là do mấy gã ở quán nhậu đã gây hấn lúc trước đấy mà.

Hằng nhìn anh với ánh mắt tinh nghịch:

- Việt không cần lừa mình đâu, mình đã suy nghĩ rất kỹ, bạn cũng như mình, mới chân ướt chân ráo đến thành phố học, chắc hẳn đám người xấu đó chưa thể biết chi tiết về bạn ngay được. Người vừa biết bạn thế nào vừa có mâu thuẫn với bạn thì chỉ có Đình Hiếu thôi. Mình nói đúng chứ.

Việt nghe cô nói mà kinh hãi trong lòng. Anh thầm than thở cô gái này quá thông minh, chỉ từ một vài điểm mà có thể suy luận trúng phóc, đã thế anh càng phải tránh cô xa hơn. Anh bèn lắc đầu:

- Mình đã nói là không phải mà, bạn đừng suy đoán lung tung nữa cho mệt óc.

Hằng cười tủm tỉm gật gù:

- Ủ, ừ, không phải thì không phải.

Việt tìm cách lãng đi:

- Thôi mình về đây, chào Hằng nhé.
- Ủ, chào bạn.

Đến nhà gửi xe, hai người tách ra, quay trở về phòng. Việt vừa về tới phòng thì bắt gặp cảnh Thành Nhân đang xếp quần áo, đồ đạc vào trong một chiếc vali rất to. Việt rất ngạc nhiên, vội hỏi:

- Ông anh làm gì mà xếp cả đống đồ vậy? Anh định chuyển phòng à?

Thành Nhân đáp:

- Không phải, anh cùng sắp đi công tác nước ngoài, sẽ bay vào ngày mai.
- Ái chà chà, công tác nước ngoài luôn cơ đấy. Ông anh đi bao lâu?
- Nếu theo đúng tiến độ thì chừng một tuần.
- Ngán thế thì anh cần gì mang theo lắm đồ thế chứ.

- Chú mày nghĩ anh giàu lắm hả? Mỗi lần đi tới đâu là mua đồ dùng tại đấy xong vứt đi hả?

- Ha ha ha! Đùa một chút thôi mà.

Bỗng Tùng lên tiếng:

- Sếp ông anh là đàn ông hay phụ nữ vậy?

Việt đang uống nước, nghe câu đấy phun hết nước trong miệng ra sân rồi ôm ngực ho liên mấy cái, bàn tay đưa về phía Tùng, dựng ngón cái lên. Nhân hừ một tiếng bất mãn và nói với Việt:

- Tôi nay làm bữa nhậu Việt nhỉ?

Việt đáp:

- Dạ tối nay thì không được rồi, em phải đi dạy kèm bây giờ, hai người đi với nhau nhé.

- Ủ! Chú mày có việc thì thôi.

Việt mang quần áo vào phòng tắm, chuẩn bị đi dạy kèm cho thằng nhóc Trung Nam.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 56: Vũ trường

Một thanh niên đi tới trước cửa vũ trường Hoàng Long. Hắn ta vừa tới cửa thì bị hai bảo vệ đưa tay bắt chéo nhau ngăn cản. Một trong hai người nói:

- Xin lỗi, cậu không được vào?

Hắn ngạc nhiên hỏi lại:

- Tại sao? Không phải vũ trường mở cửa tự do ư?

Lâu nay hắn ta cứ tưởng bất kỳ ai cũng có thể đi vũ trường, không ngờ ở đây lại chặn. Bảo vệ ban nãy lắc đầu:

- Những vũ trường bình thường mới thế, còn những vũ trường lớn như Hoàng Long thì không phải ai cũng được vào.

Hắn ta không nhịn được văng tục:

- Có cả kiểu ăn tiền thế này nữa. Chết tiệt.

Hắn lăm bắm mấy tiếng nữa, thò tay vào túi quần lấy ví rồi rút ra một xấp tiền và đúi cho bảo vệ ban nãy:

- Tùng này hai người đủ rồi chứ?

Đúng là xì tiền ra là khác hẳn, hai bảo vệ lập dạt ra hai bên nhường đường cho hắn. Hắn hừ tồ về bực tức, đi vào trong, miệng chửi thảm hai chữ "m* kiếp". Hắn đi tới quầy rượu, hỏi một bartender đang làm việc ở đấy:

- Chào anh, anh Thành Hưng hiện tại có ở đây không? Tôi có việc muốn tìm anh anh ấy. Anh có thể giúp tôi được không?

- Tìm anh Hưng hả? Hừ, anh Hưng là người muốn gặp là có thể gặp hả? Cậu nghĩ mình là ai chứ, thôi đi đi.

Bartender khi biết được mục đích đến đây của người thanh niên thì cười khinh bỉ. Người thanh niên không tỏ thái độ gì với lời châm chọc đó. Hắn ta vẫn từ tốn nói:

- Mong anh giúp tôi một lần, tôi quả thật có việc quan trọng muốn gặp anh ấy.

- Đã nói là không, ngay đến chính tôi làm ở đây đã lâu cũng chỉ mới gặp anh ấy hai lần thôi. Cậu nhóc, cậu nằm mơ giữa ban ngày đấy à, tốt nhất là bỏ qua ý định này đi.

- Nhưng đây là ban đêm rồi ông anh, cố giúp tôi đi.

- Đêm hay ngày mặc xác nó, tôi đang bận lắm việc. Nếu cậu muốn uống, tôi sẽ phục vụ, còn không, thì hãy về đi, tôi không giúp được gì cho cậu đâu.

Bartender đã mất hết kiên nhẫn với thanh niên này, anh ta xua xua tay từ chối không giúp, sau đó đi tới chỗ bốn năm vị khách yêu cầu rượu. Người thanh niên thờ dài, quay đi tìm một người khác xem thế nào. Ấy thế mà...

"Choang!" Người thanh niên trẻ tuổi trong khi đưa mắt tìm kiếm, vô tình va phải vai một người đang cầm ly rượu trên tay, khiến cho rượu văng lên áo người đó, đồng thời ly rượu rớt xuống đất vỡ tan. Người đó tức giận quát tháo om sòm:

- Thằng kia, mày không có mắt hả, đi đứng kiểu gì vậy, m* kiếp.

Thanh niên trẻ tuổi cười cười, vội vàng xin lỗi. Nhưng người kia mặt mũi đỏ bừng bừng, không quan tâm đến lời nói của hắn. Tên đấy tiếp tục văng những câu khó nghe:

- M* mày, mày tưởng xin lỗi tao là xong à? Biết cái áo này tao đã mua với giá bao nhiêu không? Dù mày cũng không đền nổi đâu.

- Tôi đâu có ý va phải anh, có cần thiết làm lớn chuyện lên như vậy không?

Người thanh niên vẫn rất bình tĩnh. Hắn biết tên này đã hơi say rượu, nên nói tránh kích đối phương tức giận thêm. Chẳng qua, đối phương nghe hắn nói như thế thì như đổ thêm dầu vào lửa, lập tức gầm lên:

- Hừ! Còn dám cãi với tao nữa cơ đấy. Mày muốn ăn đòn phải không thằng khốn?

- Vậy anh muốn tôi phải làm như thế nào để anh chấp nhận bỏ qua chuyện này?

Đừng bao giờ đi cãi nhau phụ nữ và thằng say rượu, cãi nhau với họ chỉ tổ lãng phí sức lực và thời gian, thậm chí còn bị hại thể thâm, nên tốt nhất là cứ chấp nhận chút thiệt hại nhỏ. Người thanh niên hiểu rõ điều này. Gã kia cười gằn:

- Được, tao muốn mày liếm sạch rượu trên bàn và cả rượu dính trên giày của tao.

Chết tiệt, thiệt hại này đâu có nhỏ chút nào, mà phải gọi là quá lớn. Tất nhiên, người thanh niên không thể đồng ý điều này:

- Anh hơi bị quá đáng rồi đấy, áo của anh chỉ bị dính chút ít rượu mà thôi, có gì đâu mà hạ nhục tôi thế.

- Sao? Mày dám trả treo với tao hả? Giờ mày làm theo lời tao hay muốn chết?

- Cả hai cái đó đều không thể, anh nghĩ cái khác đi.

- Vậy thì mày chết đi.

Người kia gầm lên, tay nắm một cái vào mặt thanh niên trẻ tuổi, thêm vào say rượu, thân thể lao đảo, lắc lư nên chiều này có ba phần giống túy quyền, bảy phần giống mèo cào. Thanh niên trẻ tuổi xoè lòng bàn tay ra, dễ dàng bắt gọn quyền đầu đối phương, rồi nói một cách bình thản:

- Không nên động thủ, việc này có thể giải quyết trong hoà bình được.

- M* mày, mau thả tay tao ra, hòa bình cmm.

Tên đấy chửi một câu, nắm tiếp cú thứ hai. Người thanh niên vội thả bàn tay đang nắm ra, sau đó nhảy lùi về. Thấy cú đánh không trúng đối phương, tên kia cực kỳ giận dữ. Hắn thét lên, liên tiếp đâm ra mấy đòn, đánh tới tập về kẻ ở đối diện. Người thanh niên chỉ vung tay đỡ hoặc nhảy tránh né. Điều đó càng khiến đối phương thêm tức giận, đánh dữ dội hơn.

Xung đột giữa hai người đã tạo ra động tĩnh lớn đến vũ trường. Ai ai cũng tập trung chú ý tới trận đấu. Người thì hò hét trợ lực cho người đánh, người thì cổ vũ "cố lên" cho thanh niên trẻ tuổi. Vũ trường đã ồn náo lại càng thêm âm ỉ. Bảo vệ đứng canh bên ngoài nghe thấy động tĩnh, lập tức chạy vào. Một người vừa tới sau lưng anh chàng thanh niên định tóm lấy hắn lôi ra ngoài, ngờ đâu bỗng bị ăn ngay một đấm của tên say rượu choáng váng ngã xuống. Những người xung quanh thấy thế lại càng hò reo âm ỉ.

Bốn bảo vệ nữa chạy vào kéo gã say ra xa, rồi nắm lấy mấy phát ngắt xiu, đồng thời cậu thanh niên cũng bị hai bảo vệ tóm chặt. Tình hình giờ đã vượt ra tầm kiểm soát của hắn ta. Bảo vệ bị lỗ mũi ăn trầu ban nãy chạy lại quát lớn:

- M* mày, dám đến đây quậy phá hả.

Bảo vệ đó nắm cho hắn ta một phát vênh mặt, rồi thoi vài cú nữa vào bụng. Đang định bồi thêm thì cậu thanh niên bỗng gằn giọng:

- Khốn kiếp! Đánh đủ rồi đấy nhé.

Hắn gầm lên, bất ngờ vùng dậy vùng chân đạp thẳng ra thật mạnh, đá đối phương bay đi hai mét. Tuy tên đấy chưa ngắt xiu nhưng cũng chẳng thể gượng dậy nổi. Kế tiếp tay phải hắn xoáy mạnh thoát kim kẹp chộp cổ tay của một bảo vệ đang giữ mình, xoay ba phần tư vòng rồi chường ngay ngực, hất văng đi hơn một mét. Sau đó chuyển thân sang trái, tay phải nắm tiếp vào bụng người còn lại khiến hắn gấp hẳn xuống; theo sát đó là tung gối ngay đầu khiến hắn bật ngửa ra đất.

Đòn tấn công nhanh như chớp, khi tất cả đang sững sờ vì tên bảo vệ đầu bị đá văng thì hai bảo vệ nữa đã ngất xỉu. Mọi người trong vũ trường đều đổ dồn ánh mắt vào cậu thanh niên đứng giữa ba nạn nhân, tiếng xuyết xoa và vỗ tay rào rào thì nhau vang lên. Vài phút sau, lại có bảy tám bảo vệ nữa kéo tới bao vây. Thấy thế, cậu thanh niên cười méo xệch, miệng lẩm bẩm:

- Lại nữa à? Có mỗi việc trả nợ mà khó khăn thế sao?

Một bảo vệ gần giọng dọa anh:

- Thằng ranh ngu xuẩn, dám đến tận đây gây sự, đúng là chán sống!

Cậu thanh niên vận lại:

- Đánh thì đánh m* cho rồi, nhiều lời làm gì.

Hắn ta bước chân phải lên nửa bước và hơi khụy xuống thành tấn mã bộ, hai tay thủ thế ở trước ngực đợi chờ đối phương ra đòn. Tất cả bảo vệ cười khẩy khinh thường. Hai bên vờn nhau chùng một phút thì một bảo vệ quát lớn xông tới. Tên kia vùng tay sắp sửa đánh ra thì có giọng nói của một người đàn ông vang lên:

- Dừng lại, đủ rồi đấy.

Bảo vệ nghe được giọng này lập tức dừng lại, sắc mặt hơi sợ hãi, vội tránh sang một bên. Mà người trong vũ trường cũng đều im bật.

"Sao lại là anh ta? Anh ta làm việc cho Thành Hưng sao?" Anh chàng trẻ tuổi khi nhìn thấy người đàn ông vừa xuất hiện thì rất ngạc nhiên. Lẽ nào hắn ta quen người nợ?

Người đàn ông ban nãy lệnh cho đám bảo vệ lui ra hết, sau đó hỏi người thanh niên:

- Cậu kia, cậu đến đây gây sự phải không?

Cậu thanh niên thờ dãi chán nản:

- Không, tôi đến đây là để trả nợ anh Thành Hưng, đâu ngờ lại xảy ra có sự này.

Tất nhiên người nợ không tin, bèn hỏi tiếp:

- Cậu tên gì? sao lại nợ anh Hưng? Nợ bao nhiêu?

- Hỏi gì làm thế. Tôi tên Quốc Việt, tôi thay bạn tôi là "Son sẹo" đến trả nợ.

Hóa ra cậu thanh niên này là Việt. Xem ra tên đàn em của Chung ruồi có cách giúp anh là bởi hắn ta nợ tiền Thành Hưng. Ngày hôm sau trận bóng rổ, Việt đã tới vũ trường Hoàng Long bắt đầu thực hiện kế hoạch. Cách này có vẻ như cũng có hiệu quả. Việt kể lại đầu đuôi sự việc từ nãy giờ. Người nợ nghe xong thì giảm bớt bức tức. Hắn đáp:

- Tôi tên Văn Huy, anh Hưng hiện tại đang bận, cậu đưa tiền cho tôi, tôi sẽ đưa lại cho anh ấy.

- Không, đưa tận tay cho anh ta tôi mới yên tâm.

- Cái gì? Cậu nghĩ mình là ai chứ? Tưởng rằng có thể tùy tiện gặp anh Hưng hả?

- Lại thế nữa, sao mỗi việc trả nợ mà cũng rườm rà thế ư? Tôi trả nợ giùm "Son sẹo" nên buộc phải trao tận tay để đảm bảo sự tin cậy.

Huy trợn mắt bắt bẻ:

- Ý cậu là tôi là người không đáng tin phải không?

Người thanh niên liếc nhìn ra sau lưng anh ta thì thấy hai gương mặt quen quen. Hắn nhếch miệng cười đáp:

- Ô không, nhưng tôi đã nhận giúp thì đương nhiên phải chịu trách nhiệm. Hơn nữa, tôi thấy anh ấy cũng đang đứng ở đằng kia mà.

Huy giật mình nhìn theo ánh mắt của hắn, đúng là Thành Hưng đã xuất hiện. Bên cạnh ông ta còn có thêm một người nữa, chính là Thanh Sơn. Hai người đã ẩn mình ở đó khá lâu.

Thật ra hai người ngồi ở tầng trên theo dõi anh rất lâu. Ngay từ lúc tên bảo vệ bị ăn một đấm vào mũi, tiếng hô hét ồm ồm đã gây ảnh hưởng tới cuộc thảo luận của họ. Họ cảm thấy bức bối nên lệnh cho bảo vệ ngăn lại. Khi Việt đập văng một bảo vệ, tiếng la ó càng ầm ĩ khiến họ phải nhìn xuống xem thế nào, lập tức ồ lên đầy ngạc nhiên, Hưng nói:

- Ái chà, tưởng tên nào to gan, thì ra là cậu ta. Hắn tên gì nhỉ? À nhớ rồi, là Quốc Việt.

- Hôm nay dám đến tận đây gây sự nữa chứ, không biết hấn ngu hay tự cao đây.

Văn Huy đứng cạnh đấy, mở miệng nói:

- Đề em gọi thêm bảo vệ tới tổng hấn ra ngoài.

Thành Hưng khoát tay bảo:

- Thôi khỏi, đám bảo vệ đó không làm gì được người từng khiến ba đặc nhiệm Hắc Báo một chết hai bị thương đâu.

Thành Hưng nói câu này đúng ngay lúc Việt vừa đánh gục bảo vệ nọ xong. Huy kinh ngạc đứng sững ra. Hưng ra lệnh cho anh ta:

- Chú mày đứng đực ra đấy làm gì, mau xuống dẹp loạn, nếu không thì đám bảo vệ sẽ lại nằm viện mất vài người đấy.

- Vâng ạ.

Thành Hưng và Thanh Sơn ngồi quan sát thêm hồi lâu, đến khi Việt nói phải trả nợ tận tay thì Hưng đứng dậy, nói với Sơn:

- Chúng ta xuống thôi, mục đích của thằng nhóc rõ ràng là muốn gặp chúng ta. Đi, tôi muốn xem thử thực ra cậu ta có ý đồ gì.

- Thế cũng được.

Hai người xuống lầu nhưng chưa ra mặt ngay mà ẩn sau đám đàn em theo dõi tình hình. Lúc Việt chỉ tận nơi thì Thành Hưng bật cười, tiến ra trước mặt anh, nói:

- Quốc Việt, lâu rồi không gặp.

- Phải, cũng hơn hai tháng rồi.

Tức thì toàn bộ những người đứng xung quanh, ngoại trừ Văn Huy đều giật mình. Tiếng xì xào bàn tán vang lên giữa đám đông. Thành Hưng không hề để ý đến, tiếp tục hỏi Việt:

- Cậu em này thực sự muốn trả nợ cho tôi sao?

Việt nhún vai đáp:

- Đúng thế, số tiền đây, vì hôm nay "Son sẹo" bận việc nên nhờ tôi trả nợ giúp.

Việt vừa nói vừa thò tay vào áo lôi ra một cọc tiền đưa cho Hưng. Còn số tiền anh đưa cho hai tên bảo vệ ngoài cửa là tiền riêng. Để xong việc cá nhân, cần chịu tốn kém chút ít. Thành Hưng tay thì cầm tiền, hai mắt thì nhìn Việt chằm chằm.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 57: Đã bắt đầu

"Anh ta có chuyện gì thế nhỉ? sao lại nhìn với ánh mắt như vậy chứ." Quốc Việt cảm thấy quái lạ, nghĩ bụng: "Chẳng lẽ anh ta là dân gay? Ô hay, không phải là thật đấy chứ. Chết tiệt mình tìm nhầm chỗ rồi ư?" Nghĩ tới đây, toàn thân Việt tự nhiên nổi da gà rần rần. Thành Hưng thấy Việt đổi sắc mặt thì đắc chí, tưởng rằng Việt chột dạ, bèn lảng sang chuyện khác:

- À phải, hôm đây may nhờ cậu đã ra tay giúp đỡ. Tôi muốn nói mấy lời cảm ơn, tiếc là sau đó cậu lại đi ngay, giờ nhân tiện cậu ở đây, tôi cũng nói cảm ơn cậu.

"Anh ta nhắc lại cái này làm gì chứ?" Việt nhíu mày, trong lòng cảm thấy khó hiểu Thành Hưng có ý gì, miệng vội đáp:

- Không có gì đâu, hôm đó tôi bị bắt buộc thôi. Tôi nhảy vào chỉ vì bắt đắc dĩ thôi.

- Khốn kiếp, sao đầu mình đau quá thế này nhỉ? Thằng ch* nào đã đánh ông.

Gã say rượu sau khi ngất xỉu vì bị đánh cuối cùng cũng tỉnh lại. Hấn cảm thấy đầu đau như búa bổ. Hoi men vẫn còn nên hấn tức giận văng tục. Thành Hưng nghe được thì tỏ vẻ bức bối, có kẻ dám gây sự ngay tại địa bàn của ông ta. Ông ta đánh mất cho đám bảo vệ lỗi gã say ra. Gã đó vừa gãy dũa vừa quát lớn:

- Bọn khốn chúng mày thả tao ra, thả ra.

Hung hừ một tiếng, ra lệnh:

- Mấy đứa mày lôi ra hẳn ra ngoài mau, điếc hết cả tai.

Gã say vẫn la hét:

- Thằng ch* nào vừa lên tiếng đấy? Mày muốn chết phải không?

- Cầm ngay cho tao, dám mắng cả anh Hưng. Chết đi.

Một bảo vệ cho một đám vào mặt gã. Ấy thế mà gã vẫn ngoác miệng chửi:

- Anh Hưng là thằng ch* nào tao không đ** quan tâm, thằng nào cần tao đều phải chết.

Chẳng rõ do đang hăng máu nên gã không biết sợ hay là chưa bao giờ nghe đến tên Thành Hưng nên không sợ. Thành Hưng ra dấu cho đàn em. Bọn chúng gật đầu rồi lòi sềch sềch gã ra ngoài cửa, khỏi cần nói cũng biết số phận sau tối nay của gã sẽ như thế nào. Khi tiếng la hét biến mất, Việt nhân cơ hội tìm cách bỏ đi:

- Được rồi, tiền nợ tôi đã trả xong, giấy nợ cũng cầm trong tay rồi, giờ tôi xin tạm biệt. Chào mọi người. À quên, đây là tiền bồi thường vì đã làm hỏng một vài đồ đạc trong vũ trường. Thật xin lỗi các anh.

Hung lắc đầu:

- Không có gì, chỉ là hiểu lầm thôi.

Đúng là sự hiểu lầm nên ông ta không làm gì được Việt, nhưng mà tiền thì vẫn nhận lấy. Khi Việt quay người định bước thì bỗng ông ta hỏi anh thêm một câu nữa:

- Nay, chú em là thuộc hạ của Chung ruồi phải không?

Việt lắc đầu:

- Không phải, tôi chỉ là một người bạn hợp tác với Chung ruồi thôi, tạm biệt, hẹn gặp lại.

Việt chào lần nữa, rồi bước thẳng ra khỏi vũ trường. Thanh Sơn nhìn theo bằng ánh mắt dò xét. Việt đã đi về, hết kịch hay để xem nên những người ở vũ trường lại tản ra, tiếp tục quay cuồng với tiếng nhạc ầm ĩ, tiếp tục đắm chìm trong ảo giác.

Còn Thành Hưng và Thanh Sơn lên lầu, ngồi ở căn phòng ban nãy, Huy cũng theo sau. Khuôn mặt cả đều dăm chiêu, ra chiều suy nghĩ lung lăm. Sơn lên tiếng trước:

- Anh đoán thử thằng ranh con đó định vào tổ chức của chúng ta với ý đồ gì?

Cũng không khó để hai ông trùm đoán ra được mục đích đến đây của Việt hôm nay. Khá đơn giản, nếu muốn gây sự có Chung ruồi làm tấm bình phong thì đúng là điên, họ quá lớn mạnh so với hắn. Còn nếu trả nợ giùm thì càng vô lý, chỉ cần Sơn sẹ gọi một cú là xong, cần gì nhờ ai khác, hơn nữa lại trao tận tay nữa chứ. Nghe Sơn hỏi, Hưng gõ nhịp tay lên bàn mấy cái rồi mới trả lời:

- Chỉ có hai điều. Một, nó là kẻ "ngoại đạo", thật sự muốn tham gia vào tổ chức. Hai, là nội gián của một trong hai tổ chức kia tìm cách cài vào. Riêng tôi, tôi nghiêng về giả thiết thứ hai nhiều hơn.

- Đúng vậy, nhưng nó thuộc bọn Mạnh Tuấn hay Hắc Báo? Nó vốn bó thù hận với bọn Mạnh Tuấn nên khó là người của chúng. Khả năng Hắc Báo phần nhiều.

- Liệu thù hận đó được bao nhiêu phần trăm là thật?

- Tôi nghĩ là hoàn toàn. Nếu giả thì chỉ việc diễn bị đánh nặng tay một chút là được, đâu cần cho tên Cường bị tàn phế như thế. Gã đó là kẻ rất đác lực, hữu dụng hơn chứ. Mà cũng đâu cần lôi cả cốm vào cuộc, làm thế chín hại một lợi, bọn chúng đâu ngu ngốc thế.

Hung gật gù:

- Anh nói cũng phải. Tôi hôm đấy, nó giúp chúng ta đánh bại Hắc Báo thì lại càng đáng nghi.

Chợt ông ta quay sang hỏi Văn Huy đang ngồi gần ra:

- Nay Huy, chú mày đưa ra ý kiến gì đi chứ, thường ngày chú mày nhiều lời lắm mà.

Huy giật mình, vội đáp:

- Dạ em xin lỗi, em thấy thằng đó rất quen nên đang tập trung đầu óc ạ.

- Hừ?

Huy suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng vỗ trán hô lên:

- A, em nhớ rồi, em đã vô tình gặp nó. Cái lần em cùng anh Hưng ở quán nhậu tên ba bốn gì đó. Khi đấy em đang đứng nói chuyện với em trai của đồng nghiệp trong công ty, gì nhỉ, à tên Mạnh Hùng.

Trái đất tròn, thật không ngờ Văn Huy chính là người đàn ông mà Việt đã nhìn thấy một lần khi nhậu cùng bạn sau lúc bị Đình Hiếu phục kích lần đầu. Thảo nào mà ban nãy đối diện với anh ta dưới lầu, Việt lại ngạc nhiên như thế.

Đến lượt Hưng, Sơn sững sốt, hai người không biết điều này. Sơn lẩm bẩm:

- Vậy càng phức tạp hơn nhiều rồi, chúng ta quên mất nó là thằng nhóc ngoại tỉnh mới tới thành phố, làm sao có thể biết rõ tình hình xã hội đen ở đây được. Hơn nữa theo lời của Huy thì khó có khả năng là nội gián của Hắc Báo.

Hưng gật đầu tiếp lời:

- Như vậy cũng có thể nó thực sự muốn tham gia vào tổ chức, ý đồ của nó thì lại càng dễ hiểu, muốn mượn sức của chúng ta để trả thù bọn tên Thiên mà đã hại nó. Chà chà, thằng ranh này xem bộ khá đấy.

Huy tỏ ra lo lắng:

- A, nó liều mạng quá, thế chúng ta có nên dùng nó không ạ?

Sơn trả lời:

- Tất nhiên là có chứ, không cần biết nội gián hay không, vẫn nên dùng. Bất kỳ ai cũng có chỗ để sử dụng, dù giỏi hay dốt đều được. Tên nhóc này vừa biết chút ít tính toán, vừa có thực lực; nếu quả là nội thì cho nó đi đối phó với băng đảng của nó, còn không thì có khối chỗ để dùng ấy chứ.

Huy à lên mấy tiếng khâm phục, còn Hưng bật cười:

- Hơn chục năm đã qua mà cách dùng người của anh không hề thay đổi nhỉ.

Sơn cũng cười theo:

- Ha ha ha! Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời mà.

Rồi ông ta nói với Huy:

- Chú mày còn ngồi đây làm gì nữa, mau đi điều tra thằng ranh Quốc Việt đi chứ. Những thông tin chúng ta biết về nó vẫn chưa đủ tin cậy đâu.

- Vâng ạ! Em đi ngay đây.

Huy làm theo lệnh của ông chủ, đứng dậy và ra khỏi phòng. Trong đầu hắn lại nghĩ nếu như có thể lôi kéo được Việt về tổ chức làm cấp dưới cho hắn, chắc hắn sẽ là một gã đàn em đắc lực. Khi đấy, bản thân hắn sẽ được hai ông chủ trọng dụng hơn cả bây giờ; và tất nhiên, kèm theo đó là vô số lợi ích lớn.

Việt quay về nhà kho bỏ hoang mà nhóm Chung ruồi hay tụ tập. Lúc này ở đây có mười mấy người đang ngồi lại cờ bạc, riêng tên Chung thì không chơi. Hắn ta thấy anh tới thì hỏi:

- Công việc thế nào rồi?

- Đã xong.

- Thế bước tiếp theo là gì?

- Chờ đợi. Tôi đoán khoảng tám chín ngày nữa sẽ có người tìm đến tôi thôi.

- Hi vọng đúng như kế hoạch của mày. Nếu không mày tiêu chắc rồi.

Việt cười khẩy làm về kệ xác nó. Anh hỏi tiếp:

- Sơn sẹo đâu? Tao có giấy nợ của hắn rồi đây.

Chung chỉ vào gã đang sát phạt hăng máu nhất ở góc bên phải và đáp:

- Hấn kia, mày nói giữ miệng chút, hấn đang thua đậm đấy.

- Cảm ơn đã nhắc nhở.

Việt đi tới vở vai Sơn sọ. Hấn ta bực mình vì bị làm phiền, tức thì quay ngoắt lại quát lớn. Gương mặt hấn quả đúng với biệt danh. Một vết sẹo dài kéo từ giữa trán cắt chéo qua mí tâm (giữa hai mắt) xuống tận dưới miệng, đáng vẻ dữ tợn; kết hợp với giọng nói ồm ồm càng đáng sợ hơn. Có điều nó không gây ảnh hưởng gì cho Việt cả. Việt thò tay vào áo lôi ra giấy ghi nợ của hấn ta và nói:

- Đã trả xong nợ cho mày rồi, giấy ghi nợ đây. Nhớ giữ cẩn thận đấy.

Sơn sọ đang thua đậm tiền, nghe anh nhắc đến nợ nần lại càng tức tối, quát tháo ầm ĩ. Việt bật cười bất đắc dĩ, dù mang tiếng là lợi dụng số nợ của hấn ta để làm việc riêng, nhưng anh vẫn có cảm giác làm ơn mắc oán. Anh đặt tờ giấy ngay cạnh chỗ hấn ta ngồi, rồi bỏ đi, mặc cho hấn nghĩ gì thì nghĩ. Buổi tối ở phòng trọ, Tùng hỏi anh:

- Việt, tối mai trường Sư Phạm tổ chức lễ hội văn nghệ gì đấy, mày có đi không?

- Văn nghệ hả?

Việt ngẫm nghĩ một chốc rồi đáp:

- Chưa biết, có thể có mà cũng có thể không.

Tận sâu trong lòng anh rất hi vọng có thể gặp được Quỳnh ở trong buổi văn nghệ đó, nhìn thấy thôi cũng được. Vì thế anh đã đến dù rằng muộn hơn ba mươi phút sau khi buổi văn nghệ bắt đầu. Bởi vậy anh phải chen lấn giữa biển người chật ních, mồ hôi mồ kê nhễ nhại, ướt đầm cả áo. Kể ra có phải anh và Quỳnh có duyên hay không mà anh chen đứng vào chỗ cô ấy đang đứng. Tay anh bắt gặp hơi run run. Hai người chào hỏi tán chuyện hồi lâu thì bỗng nhiên anh đề nghị:

- Hay mình kiểm chỗ nào thông thoáng nói chuyện chút nhì, ở đây ồn ào quá, mình không thích lắm.

Quỳnh liếc nhìn xung quanh rồi gật đầu:

- Ừ, đứng đây này giờ mình cũng cảm thấy mệt rồi, kiểm chỗ nào nghỉ đi.

- Ừ, vậy để mình dẫn đường.

Lại phải thêm một lần chen lấn vất vả nữa, nhưng lần này anh đã có kinh nghiệm, vận chút chân khí đẩy tay sang hai bên tạo khoảng trống rộng hơn để Quỳnh đi dễ hơn, tuy khiến cho họ bực bội. Sau khi thoát ra được đám đông, Việt nhìn quanh nhìn quất một hồi rồi bất ngờ chỉ tay vào một quán cà phê gần đấy và nói:

- Hay mình đi lại quán kia ngồi nhì?

Quỳnh nhìn anh với ánh mắt nửa đùa nửa giận. Cô lắc đầu:

- Thôi không cần đâu, bạn mình tới bây giờ.

- Vậy sao? Ờ... ờ... thế cũng được.

Việt có hơi thất vọng, suy nghĩ kiểm chuyện gì đó để nói cùng cô. Anh cảm thấy hơi lúng túng. Trong khi đó, anh không biết rằng, Huy cũng đang ngồi chơi ở gần đấy và hấn ta đã thấy anh. Cô gái bên trái hấn hình như đang giận dữ thì phải, ngoảnh đầu sang nơi khác, vô tình thấy hai người Quốc Việt. Cô ấy cười mím, đứng dậy tiến tới chỗ anh. Huy ngạc nhiên hỏi:

- Ô em đi đâu thế?

Cô gái đáp lời một cách hờ hững:

- Tôi đi đâu không phải chuyện của anh.

- Ờ!

Huy nhìn theo hướng cô gái bước đi rồi nói:

- Em đi gặp bạn phải không? Anh đi cùng nhé.

- Anh theo làm gì, tôi đã bảo là tôi không chấp nhận đâu.

Huy bật cười, nhún vai đáp:

- Ô hô, em đừng nóng giận thế, em có bạn chẳng lẽ anh không có bạn à?

- Anh...

Huy mặc kệ phản ứng của cô gái, đứng dậy đi song song với cô. Không có cách nào với bản mặt dày cộm của hắn ta. Khi tới chỗ Việt, Huy lên tiếng trước:

- Ê Việt, chú mày cũng ở đây à?

Việt giật mình ngoảnh đầu lại nhìn, thấy hắn thì ngạc nhiên nhưng anh không muốn hắn bị mất mặt nên lịch sự gật đầu, chào lại:

- À, chào anh, anh đi chơi cùng bạn gái à?

- Ủ... ừ...

Cô gái bị hiểu lầm nên tức giận nhưng không có cơ gì để nói, chỉ lườm Việt và Huy khiến Việt ngẩn tò te; còn Huy nghe mà sượng như mở cò trong bụng, gật đầu tấp lự. Hắn ta càng cảm thấy khoái thắng ranh này, rất hiểu ý hắn. Hắn nào biết Việt thấy hắn đi cùng một cô gái thì nói mò một câu, ngờ đâu gái trúng ngay chỗ ngứa.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 58: Đụng độ

Cô gái đã nói chuyện với Quỳnh, không còn đề ý bên này nữa. Huy kéo Việt ra một khoảng xa rồi hạ giọng xuống nói:

- Này, con bé đó là bồ của mày phải không?

- Vẫn chưa!

- Thế à? Mà chưa hay rồi thì cũng không sao, cô bé ngồi cạnh bồ mày học chung một lớp, tao muốn mày... chắc... giúp tao nhờ bồ mày nói tốt về tao với cô bé kia một chút.

Việt cười thâm, hóa ra mới chỉ là tán tỉnh thôi. Tên này muốn đánh vào hậu phương đây mà. Anh giả bộ chau mày:

- Việc này thì tùy thuộc vào hai cô gái chứ.

Huy thừa hiểu Việt có ý gì. Hắn nhếch mép cười khẩy, đáp:

- Nếu mày nhận lời giúp tao, tao sẽ giới thiệu với hai ông chủ của tao.

Việt rất ngạc nhiên: "Ồ ồ, vì muốn tán gái mà đồng ý trả cái giá thế luôn cơ à, xem ra tên này sớm muộn gì cũng chết vì gái." Cô gái đó là hoa khôi trong lớp Quỳnh và Huy đã tán tỉnh cô gái nọ đã bốn năm tháng nay mà không đổ, cô gái vẫn lạnh lùng, không chút cảm giác nào với hắn. Thứ gì càng khó lấy thì càng muốn có được. Huy đã rất sốt ruột, qua ánh mắt và vẻ mặt khi nhìn cô gái của hắn, Việt có thể nhận ra được điều đó. Anh đắc ý trong bụng, ấy vậy ngoài miệng lại thờ dài:

- Tôi đã nói anh rồi, tùy thuộc vào cảm tình của hai cô gái là chủ yếu, tôi có nhờ cũng chỉ là thúc đẩy mà thôi. Ừm, để tôi cố gắng thử xem sao, nhưng tôi không dám chắc sẽ được đâu đấy.

"Thắng ranh con khôn kiếp, lại còn muốn vùi thêm há!" Huy rửa thâm. Hắn hừ một tiếng và nói:

- Mày cứ cố hết sức cho anh, mai một anh gọi cho chú đi trình diện.

- Được rồi, tôi sẽ cố hết sức.

Huy đứng dậy, nói tiếp câu cuối:

- Được rồi, tao đi đây, à, mày nhắc đám bạn của mày nằm im một chút, dạo này chúng làm ảnh hưởng công ty ông chủ hơi nhiều đấy.

- Được, tôi sẽ lưu ý. Mà này anh cũng nên đưa tôi danh thiếp hay là giấy tờ gì đấy chứ không tôi biết liên lạc với anh kiểu gì.

- Hừ, mày phiền phức quá đấy.

Huy thò tay vào túi áo lấy ra một tấm danh thiếp hai màu xanh trắng đưa cho Việt rồi xoay người đi tiếp. Hấn vừa đi được mấy bước bỗng dừng lại, quay đầu nói:

- Nếu không phải thằng bạn mày có ông anh là đồng nghiệp của tao, vẫn hay nói tốt về mày thì mày không có phước được tao giới thiệu đâu.

Sau đó hấn cười lên một tràng rồi bỏ đi.

"Chúng điều tra được cả những điều này sao?" Việt giật mình, thăm nghĩ mạng lưới điều tra thông tin của bọn này cũng gớm thật. Anh trở lại chỗ hai cô gái đang ngồi, không rõ cô gái kia nói gì với Quỳnh mà làm hai má của Quỳnh ửng hồng lên. Thấy Việt tiến lại gần, cô gái kia nói:

- Ông kia nói gì với bạn thế?

Cô ấy hình như vẫn còn giận nên giọng nói không được dễ chịu cho lắm. Việt đáp:

- Không có gì, chỉ là mấy câu tâm phào ấy mà.

- Vậy à, chắc anh ta lại nhờ bạn nói tốt về anh ta với mình chứ gì. Mình khuyên bạn không nên kết bạn với anh ta. Anh ta chẳng tốt lành gì đâu.

"Cô gái này thông minh đấy, có điều hình như hơi thẳng tính." Việt thăm tán thưởng. Quỳnh ở bên cạnh chọt mở lời:

- Kia Lan, đừng thế chứ, dù sao anh ta cũng là người si tình, đừng phũ phàng thế.

Việt cũng đồng ý:

- Lại bảnh trai, có nghề nghiệp, kinh tế vững chắc nữa.

Lan bĩu môi:

- Si tình gì anh ta. Tui nhìn là biết đó là loại người trắng hoa. Tội ghét nhất loại người này, điều kiện có tốt cũng thế thôi.

- Đừng vội kết luận thế, hãy tìm hiểu kỹ đi đã, biết đâu anh ta lại không giống như bạn nói.

Lan tròn trừng hai mắt nhìn anh:

- Minh là không rồi. Mà anh ta đưa bạn lợi lộc gì mà bạn nói tốt cho anh ta thế.

Việt nhún vai tỏ vẻ vô tội, đáp:

- Có lợi lộc gì đâu chứ. Minh chỉ đứng ngoài nói một cách công bằng thôi.

"Hê hê, coi bộ lần này hấn ta đụng phải bức tường sắt rồi." Việt nghĩ bụng. Anh thấy hai cô gái nói với nhau rất vui vẻ thì tự nhủ không nên đứng đây làm gì, dù rất muốn chuyện trò với Quỳnh thêm chút nữa; mà cũng sắp tới giờ luyện công, rồi đi thi hơn. Anh quay sang nói thêm đôi ba câu nữa thì tạm biệt hai cô, sau đó rời khỏi trường Sư Phạm chạy đến bãi đất trống quen thuộc.

...

Việt cũng chẳng đã động gì việc giúp Huy, chỉ nhờ Quỳnh nếu được thì hãy khuyên cô ấy một chút mà thôi. Tình cảm đâu thể ép buộc được, hơn nữa, rất dễ khiến cô gái càng phản ứng dữ dội hơn, không khéo lại tác dụng ngược. Chỉ là Huy đã chấp nhận ra điều kiện hôn như thế, anh chẳng ngại gì mà gọi hấn để nhắc nhở. Anh lôi tấm danh thiếp mà hấn đã đưa cho anh ra, sau đó bấm dây số điện thoại trên đấy. Chuông đổ hồi lâu mới kết nối. Giọng Huy vang lên:

- Alo, xin hỏi ai ở đầu bên kia đấy?

Việt đáp:

- Alo, anh Huy phải không? Tôi là Quốc Việt đây.

- Ủ, gọi tôi có chuyện gì quan trọng không?

- Cũng không quan trọng lắm, tôi gọi chỉ để hỏi thăm tình hình giữa anh và cô gái kia thế nào rồi thôi.

Chợt Huy đổi sang giọng bức bối:

- Hừ, nói cái này càng làm tao bức mình, mày đã khuyên cô ấy thế nào mà không có gì thay đổi, chỉ nói nhiều hơn.

Việt bật cười:

- Thế là có chứ, lúc trước cô ấy chắc không nói gì với anh phải không? Giờ nói nhiều hơn, chả phải là thay đổi rồi đấy ư. Mà hơn nữa, thay đổi tình cảm của một người khó vô cùng, tôi đã cố gắng hết sức rồi.

"Hừ, đây rõ ràng là chưa làm gì mà đã đòi lợi ích, thằng ranh con này thực sự đang học năm nhất ư?" Huy bắt đầu tức giận: "đã thế thì tao mượn gió bẻ măng." Hấn ta bèn nói:

- Anh biết mày rất cố gắng, được rồi, mày giúp anh một việc nữa, anh sẽ dẫn mày đi giới thiệu với anh Hưng.

Việt đổi sang giọng khó chịu:

- Việc gì thế? Nếu giúp được thì tôi sẽ giúp.

- Giúp tao đánh gục tên Thiên. Thế nào?

Việt suy nghĩ giây lát rồi trả lời:

- Được, tôi cũng có chuyện phải giải quyết với hấn. Giờ anh đang ở đâu? Tôi qua gặp anh.

"Giữa tên Thiên và thằng ranh này thật sự có thù oán đến sống chết như vậy sao?" Thấy Việt gần như đồng ý ngay lập tức, Huy cảm thấy khá khó hiểu. Mà dù thế nào, hấn ta cũng cần khả năng của Việt để dẹp vụ loạn đả giữa đám tay chân của hấn với bọn tên Thiên. Hấn nói cho Việt vị trí của hấn rồi kết thúc cuộc gọi. Việt đi tới đó đúng lúc Huy vừa ra khỏi cửa. Anh cùng hấn ta chạy xe đến chỗ ầu đả. Trên đường đi, anh hỏi hấn:

- Sao chúng ta lại đi đến Bíc, nơi đó là vùng cấm cơ mà?

Huy ngạc nhiên:

- Ái chà, không ngờ mày cũng biết nhiều thứ đấy. Không sai, chỗ đó trước thường là nơi hai tổ chức tranh chấp. Hôm nay đâu phải ngoại lệ.

- Nhưng mà không phải tổ chức các anh đã thỏa thuận với bọn Mạnh Tuấn không tranh chấp ở khu vực này rồi hay sao?

"Chuyện này mà nó cũng biết ư?" Huy kinh ngạc. Hấn vốn nghĩ chuyện được giấu rất kỹ, chẳng ngờ một kẻ ngoại đạo như Việt lại biết. Rồi hấn liền tưởng tới khả năng của băng nhóm "Chung ruồi", hấn càng muốn lôi kéo Việt về tổ chức. Hấn nghĩ rằng nếu có Việt làm thuộc hạ cho hấn, chắc chắn hấn sẽ phát lên rất nhanh. Vụ loạn đả hôm nay chính là một cơ hội rất tốt để thử thách Việt. Xe chạy tới cảng cũ của thành phố. Nó cách bãi đất anh thường luyện công một khoảng không xa lắm. Ở đây đang có trận đánh nhau loạn xạ ngầu cả lên, còn Thiên đứng bên ngoài xem. Mà kẻ cũng lạ, đánh nhau âm thầm thế mà không thấy có công an đến dẹp. Huy nói:

- Mới bắt đầu đánh nhau thôi, này giờ chỉ ngoác miệng chửi nhau. Mày ra đẩy dẹp loạn thật nhanh kéo còm đến thì nguy.

Việt chà tin câu này là bao. Anh nhún vai, đáp:

- Ngoài kia toàn đệ của anh, anh phải ra mặt, tôi mới chen vào được chứ.

Huy gật đầu:

- Thế cũng được. Mày cùng anh đi tới đó.

Thiên đã chú ý tới mấy chiếc xe lạ ngay khi chúng vừa mới xuất hiện. Khi thấy Huy, hấn nhếch mép cười khẩy, bởi lẽ Huy không biết võ thuật nên hấn chưa bao giờ xem Huy là đối thủ thực sự của mình. Hôm nay hấn đến đây gây sự cũng do thế. Đáng tiếc khi hấn nhìn thấy Việt, sắc mặt biến đổi hấn. Hấn không dự tính được "thằng ranh con" này sẽ đi cùng. Hấn đến đối mặt với Huy và nói:

- Không ngờ mày lại nhờ đến một kẻ ngoài để giải quyết, mày bắt lực đến vậy sao?

Huy trả lời một cách hồ hững:

- Có câu kẻ địch của kẻ địch thì là bạn. Hơn nữa, chúng tao cũng đâu có thù oán, hợp tác với nhau để diệt mày thì có sao.

Thiên gật gù:

- Đúng, kẻ tìm dê thế mạng này mày dùng rất hay, tao khâm phục.

Huy lắc đầu:

- Đây gọi là hợp tác công bằng và tự nguyện. Thấy một người đơn cô thế cô như cậu ta có thể uy hiếp tổ chức lớn mạnh của bọn mày kẻ ra rất thú vị.

Việt thêm vào:

- Ai là dê thì tao không biết nhưng tao biết chắc một điều, tao không phải là dê mà là người đánh chó.

- Mày...

Thiên tức tối trợn trừng hai mắt, mở miệng định chửi rủa Việt thì Việt nói tiếp:

- Thế nào? Gió mày muốn đấu quyền hay đấu súng?

Rõ ràng Việt đang ngậm nhấm tới cuộc đấu trí giữa hai người lúc trước mà hắn đã thua ê mặt, cổ ý si nhục hắn. Việt đang sử dụng đòn tâm lý khiến hắn không thể tập trung trong khi giao chiến. Ở đây, ngoài Huy ra thì không có tên nào biết cuộc đấu trí. Huy thầm khen ngợi những mưu kế nảy giờ của anh. Việt lại cười khẩy nói khích:

- Sao hả? Mày có đấu không hay tiếp tục nhận thua nhục nhã như lần trước?

- Khốn kiếp! Chết đi ranh con!

Thiên bùng phát, tay phải phóng vù tới đánh ra một quyền tới Việt. Ngón tay trở duỗi thẳng, ngón cái kẹp sát vào ngón trỏ, ba ngón còn lại co lại. Chiêu này đâm thẳng vào cổ Việt, là Đường Lang Quyền. Chiêu này vừa nhanh vừa hiểm, đầu Việt đã đề phòng nhưng vẫn chậm hơn nửa giây, không thể đáp trả, buộc lòng nhảy lùi về sau. Kế tiếp, anh vọt tới đánh trả kẻ địch với chiêu Mãnh hổ hạ sơn kinh tặc thế. Quyền pháp trầm hùng mạnh mẽ, xem ra võ công của anh lại tiến thêm một bước dài nữa rồi.

Thiên giật mình kinh hoàng, nhanh chóng biến chiêu, tay phải quật lên chọc vào Thái Dương Việt, tay trái thì mổ xuống bả vai Việt. Chiêu thức rất nhanh mà lại rất hiểm độc, hai tay như hai gọng kìm khóa chặt các hướng chuyển động của Việt. Nét sợ hãi thoáng hiện lên trên mặt Việt. Thiên đang ép Việt phải chống đỡ vất vả bằng những chiêu tàn độc thì Huy đang thầm khinh thường hai người đó. Hắn nghĩ bụng hiện tại không ai dám chen vào trận đấu, sao cả hai không dùng súng để kết thúc nhanh cho rồi. Hắn đã quên mất thế lực thứ ba là cảnh sát; và lại, hắn cũng chả biết võ thuật, nào có thể hiểu được tính hung hiểm trong từng chiêu thức của mỗi đấu thủ.

Trong lúc này, Việt đang dần dần lấy lại thế cân bằng. Với sự lợi hại của Hồ Cốt Khiếu Trường Quyền và uy lực của Thuần Dương Công, Thiên bắt đầu yếu thế. Hai bên giao đấu thêm đấu chục chiêu nữa thì tình thế đảo ngược hoàn toàn. Thiên lâm vào tình trạng lúng túng rồi hoảng loạn, mấy lần Việt suýt tý nữa đã lấy mạng hắn.

Và điều gì đến sẽ đến, ngay sau khi trúng phải chiêu Bái vĩ, hồi đầu, trảo phanh thây của Hồ Quyền, Thiên để hở ngực. Hắn kinh hoàng, định nhảy lùi về nhưng Việt đã tận dụng tốt sơ sẩy chết người của hắn, vọt lên tung đòn quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngậm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 59: Việc làm mới

Việt quát lớn một tiếng, tung mình đá cú song phi trúng ngay ngực khiến hắn bật ngã ra, kế đó hai trảo móc từ trên cao xuống giáng mạnh lên ngay ngực hắn. Trúng phải đòn rất nặng, thét lên đau đớn, miệng học ra ngụm máu lớn.

Việt nhảy lùi lại, không đánh nữa mà ở nguyên chỗ chờ phản ứng tiếp theo của đối phương.

Một tay Thiên ôm ngực, một tay chống đất gượng sức đứng dậy, đứng lên ngã xuống vật vờ mấy lần, hắn ta mới có thể ổn định được thân mình. Hắn đưa tay lau máu dính trên mặt, miệng lầm bầm trong hơi thở khò khè nặng nhọc: "Cmm! Sao võ công của tên ranh con này trở nên lợi hại đến như vậy chứ."

Đòn vừa nãy Việt sử dụng đã đánh tan gần như hết toàn bộ sức lực của Thiên. Thấy hắn ta cứ đứng một chỗ thở dốc, Việt cười khẩy, hỏi hắn ta:

- Sao thế? Tiếp tục đi chứ. Hay mày không thể đánh tiếp được nữa?

- Mày... khặc... khốn...

Hiện giờ xương ức vô cùng đau đớn, đến mức như đã bị gãy lìa, làm hắn không sao phát trọn một từ. Hô hấp còn khó thì nói gì đến đàm đá. Việt nói khích thêm:

- Nếu mày đã không còn đánh được nữa thì nhận thua nhanh cho rồi.

Nghe câu đó, Thiên tức giận cùng cực, hai mắt đỏ ngầu, miệng quát:

- Cmm!

Chẳng rõ có sức mạnh từ đâu, hắn vọt tới đánh ra một chiêu của Đường Lang Quyền. Nếu là bình thường, chắc chắn Việt sẽ gặp nguy hiểm bội phần, nhưng đáng tiếc con giận bốc lên tận óc khiến chiêu này của Thiên lộ ra vô số sơ hở. Vì thế Việt hóa giải bằng Hồ Quyền rất dễ dàng, rồi lại còn vung

chân đạp cho hấn một cước ngay ngực đá bay đi hơn mét. Thiên quần quai, ôm ngực rên rĩ đầy đau đớn, miệng không ngừng chảy máu. Việt bước tới chỗ Thiên, hỏi:

- Đánh nữa không?

Thiên chẳng thể nói nổi nữa, chỉ rên hừ hừ; xem chừng trận đấu đã kết thúc và đây chính đòn nốc ao. Việt đánh mắt cho Huy ra hiệu. Huy hiểu ý, gạt đầu. Hấn ta nói với Thiên:

- Hôm nay là do bọn mày gây sự, mày cũng đã thua rồi, không còn gì để nói nữa. Chỗ này về sau sẽ do bọn tao quản lý.

Thiên chẳng còn hơi sức đâu mà mở miệng, chỉ tròn mắt nhìn hai người Huy và Việt. Huy bật cười:

- Không nói tức là đã chấp nhận, chúng ta thỏa thuận như thế đi. Giờ thì tạm biệt nhé ông bạn.

Rồi hấn quay sang quát mấy thằng thuộc hạ của Thiên:

- Bọn mày đứng đây làm gì, còn không biết biến đi à.

Khỏi cần bàn đến tâm trạng của Thiên sau khi nghe xong câu này, còn đám thuộc hạ của hấn thì giật mình sợ hãi. Lúc này bọn chúng đang sững sờ và khiếp sợ khi thấy đại ca của mình thất bại thảm hại dưới tay Việt. Chúng vội vàng vàng chạy tới đỡ lấy hấn kéo về xe.

.....

Sau khi bọn chúng kéo nhau đi hết, Việt quay sang nói với Huy:

- Việc đã xong, tiền tôi đã trao rồi, giờ đến lượt anh mức cháo.

Huy trả treo:

- Nếu tao không làm thì sao?

- Thì tôi làm gì tiếp chắc anh cũng đoán được nhỉ.

Huy tự nhủ: "Hừ, không rõ thằng ranh này có ai chống lưng không mà sao cứng miệng thế?" Hấn trầm ngâm giây lát rồi đáp:

- Được rồi, chắc anh Hưng cũng đang ở công ty. Mày đi theo tao.

- Tốt lắm, anh làm ăn như thế mới tạo được uy tín chứ.

- Đừng nói nhiều, mày nhanh ra xe đi với tao.

Huy vừa đi vừa gọi điện thoại, có vẻ như hấn ta gọi về công ty. Hấn ta cách Việt hơi xa và tiếng nói khá nhỏ, Việt căn bản không nghe được nội dung là gì.

Việt tiếp tục nổ máy chạy theo Huy đến công ty Hưng Sơn. Bảo vệ của công ty khá đông, những người đứng ở tiền sảnh dường như hơi ngạc nhiên khi thấy Huy dẫn một người lạ lên tầng trên bằng đường cầu thang bộ bên trái: cầu thang này chỉ dành cho các nhân viên trung và cao cấp của công ty. Lên đến tầng ba, Huy dẫn Việt đến phòng gần cuối dãy thì dừng lại rồi hấn ta nói tiếp:

- Mày đứng đợi ngoài này một lát, anh vào trong thông báo với sếp trước rồi sẽ gọi mày.

- Được, vậy tôi đợi ở đây.

Huy gõ cửa. Sau khi được người ở trong phòng cho phép thì hấn mở cửa tiến vào. Huy nói với người đàn ông đang ngồi trước bàn:

- Anh Hưng, em đã đưa thằng ranh đó đến đây rồi.

- Chú mày ngồi xuống đi rồi từ từ trình bày kế hoạch tao xem.

...

Việt không rõ tình hình bên trong thế nào, nhân lúc đang đợi, anh liếc mắt nhìn xung quanh. Tình trạng bảo vệ rất nghiêm ngặt, luôn có một hay hai bảo vệ thường xuyên đi tuần lên xuống. Ở Vn, một công ty tư nhân có cảnh canh phòng cẩn mật đến thế không. Nhưng anh nhớ đến anh đang ở đây và trong tay anh cũng có một cây súng ngắn hay sao? Giữa lúc anh suy nghĩ vẩn vơ thì cửa phòng mở ra, Huy lắc đầu hướng vào phòng và nói:

- Chú mày vào được rồi đấy.

Việt không rõ có hấn ta đã nói gì với người trong phòng nhưng qua giọng điệu của hấn ta, có vẻ như việc xâm nhập đã thành công một ít, tiếp theo là cố sức lấy lòng ông chủ đang ngồi ở trong phòng kia.

Khi anh vào phòng, anh thấy chỉ có Thành Hưng ngồi đấy mà không thấy Thanh Sơn đâu cả. Việt cảm thấy lạ. Hưng ra hiệu cho Việt ngồi xuống và nói:

- Huy đã giới thiệu chú em với anh với nhiều thứ rất tốt đẹp. Anh suy nghĩ rất lâu, sau cùng cũng chấp nhận cho chú em gia nhập.

Việt cười cười:

- Ô thật vậy à? Thế thì em rất cảm ơn anh.

Đã làm việc cho người ta nên Việt cần phải thay đổi cách xưng hô. Hưng giờ tay ngăn lời Việt lại:

- Ấy đừng nên mừng quá sớm. Giờ anh sắp xếp mày làm thuộc hạ cho Huy, nếu mày không chứng tỏ được khả năng của mình thì hậu quả không chỉ là bị đuổi việc thôi đâu.

- Vâng, em rõ rồi.

- Tốt!

Hưng quay sang bảo Huy:

- Chú mày đi xem thử có công việc nào sắp xếp được cho nó làm không. Còn Việt ở lại thêm một lúc nữa anh có việc cần nói.

Huy vâng lệnh đứng lên đi ngay. Việt nghe thế thì tự nhủ: "Ban nãy anh ta mới chỉ đưa cho củ cà rốt, giờ đến phần khoe cây gậy đây." Việt thừa hiểu cách này chuyên dành cho những tay mới vào. Hưng nói tiếp:

- Chú mày theo anh sang chỗ này.

"Sang chỗ khác? Lẽ nào sang gặp Thanh Sơn?" Việt nghĩ bụng.

Hưng đứng dậy đi sang một phòng khác, Huy theo lệnh của ông ta đi làm việc, còn mỗi Việt đi cùng. Hưng vừa đi vừa nói:

- Hừ, ý đồ được vào tổ chức của chú mày đã thành công rồi đấy. Bước tiếp theo là gì, giúp bọn Tuấn hay Chung ruồi hả?

Việt ngán người không hiểu gì, bèn hỏi lại:

- Anh Hưng, anh nói vậy là sao? Em có ý đồ gì đâu cơ chứ.

Hai người vào một căn phòng làm việc khác. Bài trí bên trong tương tự phòng kia. Hưng ngồi xuống bàn. Tiếp đó ông ta lấy ra một cặp giấy, rồi rút ra một tờ và ghi gì đấy lên Việt không rõ, nhưng anh thấy có họ tên anh trong đó. Hưng liếc nhìn anh với vẻ sắc lạnh, ông ta nghiêm giọng:

- Mày giả ngu giỏi lắm, tao không cần biết mày có ý đồ gì, nhưng nếu mày phá hoại bao công sức tao dựng nên thì mày sẽ như cây bút này.

Tay phải ông ta bóp mạnh một cái làm cây bút bị gãy đôi. Chút uy hiếp đó đối với Việt không là gì nhưng đã chứng tỏ anh chưa được ông ta tin tưởng. Anh bật cười:

- Ông anh đừng giận vội, nếu ông anh đã nói thế, thằng em này cũng không dám làm gì, em muốn mượn sức tổ chức của ông anh để trả thù đám tên Tuấn và Thiên đó.

- Trả thù ư? Gìoi, mày thẳng thắn lắm, không sợ bị tao giết ngay bây giờ sao?

Việt nhún vai:

- Hiện tại chắc chưa đâu nhì, bởi vì ông anh đang cần lợi dụng thằng em này để có những nguồn thông tin mật từ Chung ruồi.

Hưng cười lớn:

- Ha ha ha ha, khá lắm, còn dám trả treo với tao. Được, tao tạm giữ mạng mày đấy. Giờ tao sẽ để mày là cấp dưới của Huy, mày cứ làm những việc nó bảo.

- Dạ vâng.

- Hừ, nên nhớ, hai mắt tao luôn theo dõi mày đấy, đừng làm gì chọc tao nổi giận.

- Ha ha, ông anh cứ yên tâm.

Việt chào ông ta một tiếng rồi đi ra khỏi phòng, miệng nở nụ cười thành công. Khi cửa đóng lại rồi, Hưng vói tay bật điện thoại lên và nói:

- Anh thấy sao hả?

Có tiếng người trả lời:

- Qua nét mặt và cách ăn nói của thằng ranh con này thì nó không dễ xoi đâu.
- Dùng được không?
- Cho chạy việc vặt là tốt nhất.
- Ha ha ha, vậy cũng hay.

...

Viết sau khi ra khỏi phòng của Hưng thì đến vũ trường Hoàng Long. Hiện tại anh là cấp dưới của Huy nên đến đó xem có việc gì để làm không. Huy đang ở bàn pha chế rượu, thấy anh, hần nói:

- Chú mày hình như rất giỏi võ phải không?
- Tạm tạm thôi ạ.
- Sao cũng được, giờ chú mày ra nhà sau kiểm một bộ quần áo bảo vệ mặc vào. Từ bây giờ mày sẽ là một bảo vệ trong vũ trường, đã rõ chưa hả?
- Rồi ạ!

"Khỏi đầu thế này cũng không tệ!" Viết hỏi tiếp:

- Thế em làm bảo vệ ngoài cửa hay bên trong này ạ?
- Ủ, ngoài cửa đủ người rồi. Chú mày cứ làm thế đã, sau này nếu có chỗ khác anh chuyển sang. Đây là lịch làm việc, mày cầm xem thử có chỗ nào cần đính chính không để anh còn sửa.

Viết cầm lấy và gật đầu:

- Vâng ạ. Em sẽ xem thật kỹ. Giờ em đi làm việc đây ạ.
- Ủ.

Viết kiểm một chỗ ngồi xuống và đọc lịch làm việc. "Lịch khá dày, xem ra phải nghỉ làm gia sư rồi." Viết thấy lương công việc này cao hơn nhiều lương làm gia sư nên dự tính nghỉ đi dạy, cũng may gia sư cũng vừa xong tháng, điều quan trọng là lựa lời ăn nói với cô Liên.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngảm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 60

Một tuần trôi qua, công việc của Viết đã có tiến triển tốt. Anh tỏ ra là một nhân viên đắc lực, có nhiều vụ gây rối trong vũ trường mà chỉ một mình anh đã có thể đủ sức dẹp xong.

Viết dần chiếm được niềm tin của Huy, được hần ta cất nhắc lên các vị trí cao hơn và rồi được đưa lên làm cận vệ cho hần ta; tức là một trong những kẻ đi cùng hần khi làm mấy vụ quan trọng. Đương nhiên sự thay đổi nhanh như vậy sẽ gây mất lòng người khác, có kẻ ghen tức, nhưng anh làm đúng bổn phận của mình, lại đúng tình lý nên chưa ai dám bắt bẻ. Mấy kẻ quá khích sau khi thấm men rượu gây sự với anh đôi ba lần đều bị anh đánh gục bằng Hồ Quyền. Từ đó, chẳng ai hó hê lời nào, chỉ nín gậm chờ cơ hội.

Mà nhắc tới võ công, anh cảm thấy rất lạ, bản thân chăm chỉ luyện công ngày đêm nhưng mãi vẫn không thể đột phá tầng thứ hai. Tình hình giống y lúc trước, có lẽ anh nên tìm thứ gì đẩy đà làm bước nhảy, chỉ là anh chưa thể xác định nó là cái gì.

Suy nghĩ nhất định phải đột phá võ công cứ luẩn quẩn trong đầu anh suốt ngày khiến anh quên mất chiều thứ bảy hôm nay lớp có trận bóng rổ sau hai tiết học chính khóa. Vì thế anh chẳng đem theo quần áo thi đấu nên anh đành ngồi ở vị trí khán giả xem đội mình đấu. Dẫu vậy, không cần anh tham gia, đội bóng rổ lớp anh vẫn thi đấu rất thành công, đã thắng đội lớp khóa trên trong trận bán kết để đi đến trận cuối cùng. Trận chung kết sẽ diễn ra vào chiều ngày mốt, gặp đội cùng khoa, một đối thủ rất khó nhằn. Sau trận bóng, Viết quay về phòng, vừa để cặp xuống bàn thì chuông điện thoại rung lên, là gã "Chung ruồi" gọi đến. Anh bắt máy, giọng Chung ruồi vang lên:

- Mày tới chỗ tao, có thông tin về chuyến hàng rồi.

- Vậy sao? Tôi đi ngay đây.

Việt lập tức chạy tới bến cảng, khi tới nơi, anh thấy Chung đang ngồi đợi. Anh hỏi:

- Có thông tin mới rồi à?

- Đúng vậy, tao vừa nhận được thông tin hàng sẽ cập bờ vào tối nay.

- Ô, vậy có lẽ tối nay ba băng đảng sẽ huy động lực lượng đi giành mỗi hàng.

Chung im lặng một hồi rồi hỏi tiếp:

- Mà dám chắc sẽ được Hưng và Sơn cho tham gia vụ này chứ?

Việt nhún vai đáp:

- Hên xui, nhưng khả năng tao được tham gia nhiều hơn chút.

- Vậy thì tốt!

Việt hỏi:

- Còn địa điểm giao hàng thì sao?

- Tao nghe đâu sẽ giao hàng ở nơi cách khá xa cảng, nhưng địa chỉ cụ thể thì không biết.

- Ô vậy à, thế thì tiếc nhỉ.

- Mà tình hình mày làm việc cho bọn Thành Hưng sao rồi? Chúng có nghi ngờ gì không?

- Ban đầu thì có nghi ngờ tao là nội gián của bọn thằng Thiên hoặc là bọn Hắc Báo tìm cách cài vào, nhưng giờ thì đã có phần tin dùng tao rồi.

Chung gật gù hài lòng:

- Ủ! Tốt lắm! Xem ra mọi việc khá thuận lợi. À, sau khi vụ mua bán hàng này xong xuôi, mày định tiếp tục như thế nào?

Hỏi câu này không ngờ Việt áp ứng:

- Ờ cái này thì... thì...

Bỗng nhiên một thằng từ ngoài chạy vào cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người:

- Anh Chung, gã Thiên muốn gặp anh.

Chung nghe xong, liếc mắt sang Việt bảo:

- Có lẽ mày nên tránh mặt đi một vài phút.

- Ủ, tao cũng muốn nghe thử bọn chúng tìm mày có việc gì.

Việt nhìn quanh nhà kho thì thấy dãy tường bên trái có một tấm tôn nhỏ dựng ngang ra. Anh bèn chạy tới nấp phía sau nó. Thiên vào nhà kho đúng lúc người Việt vừa ẩn hết sau tấm tôn. Thiên quan sát kho hồi lâu rồi nói:

- Hình như mày vừa có khách đúng không?

- Có nhưng đã đi trước khi mày đến rồi. Mà thế thì sao?

- Không có gì, tao chỉ hỏi vậy thôi. Hôm nay tao tới đây để mua thông tin của mày.

Chung hỏi lại:

- Thông tin gì?

"Bọn chúng mua thông tin gì nhỉ" Việt đang lắng nghe cuộc đối thoại thì Quỳnh nhắn tin tới cho anh. Cô nói rằng tối nay cô bận việc đột xuất nên không đi được buổi hẹn tối nay. Từ sau Tết, Việt gặp gỡ cô hai ba lần, sự kiên định trong lòng đã lung lay; rồi khi chứng kiến Huy nhọc công tán gái, thêm cả các yếu tố khác nữa, quyết tâm của bản thân anh cuối cùng cũng muốn có được cô.

Chính vì vậy, hơn một tuần qua, anh tích cực tìm cách trò chuyện bằng nhiều phương thức khác nhau. Kết quả đã đền đáp phần nào công sức anh bỏ ra.

Về phía Quỳnh, dĩ nhiên cô nhận ra tình cảm của anh. Trục giác phụ nữ rất nhạy cảm, chỉ cần một chút biến động nho nhỏ trong ánh mắt, lời nói cử chỉ là họ nhận ra được ngay. Cô bị cảm động bởi tình cảm thầm kín mấy năm qua mà anh dành cho cô chứ không phải chỉ đơn giản do một tuần tán tỉnh kia. Cho nên khi nhận được lời hẹn từ anh, cô đồng ý để thử tìm hiểu con người anh như thế nào.

Buổi hẹn tối nay là buổi hẹn đầu tiên của hai người, Việt đã chuẩn bị kỹ càng, chỉ tiếc Quỳnh lại bận đột xuất. Đọc tin nhắn cô gửi, anh thở phào nhẹ nhõm. Khi anh nghe Chung thông báo hàng đến tối nay thì rất lo lắng không biết nên sắp xếp như thế nào nếu như được ông chủ cho phép cùng đi nhận hàng, mới gia nhập không thể từ chối "đề nghị" của sếp. Anh nhắn tin lại cho Quỳnh bảo không sao và hẹn lại tối ngày mai. Sau đó anh cắt điện thoại để lắng nghe tiếp lời của tên Thiên.

Một chút sơ sẩy làm dép anh chà trên sàn nhà tạo nên âm thanh loẹt quẹt khá lớn, thu hút sự chú ý của bọn chúng. Một gã thuộc hạ của hắn ta nói nhỏ:

- Đại ca, hình như có thằng nào đẩy nắp sau tám тонн đằng kia nghe lén.

Thiên đáp:

- Có thể lắm.

Rồi hắn quay sang hỏi Chung ruồi:

- Có vẻ như vị khách của mày vẫn chưa chịu đi mà đứng ở đằng kia kia.

- Ở đó là...

Việt không còn cách nào khác ngoài việc bước ra. Anh cất lời Chung:

- Tao không phải là khách mà là bạn của anh ta.

Thiên ngạc nhiên khi thấy Việt xuất hiện. Lại nghe Việt tiếp tục chọc tức gã:

- Tao không muốn đứng ở đây là không đành lòng mày bị muối mặt trước đám đàn em vì trận thua thảm mấy ngày trước.

- Mày...

Thiên nghiêng răng kèn kẹt:

- Chung, mày thực sự không hợp tác với phe tao đúng không? Mày không sợ sức mạnh của tổ chức tao đập chết mày sao?

Chung cười khẩy:

- Còn phải xem mày có thắng nổi đối tác của tao là công ty Hưng - Sơn hay không đã?

Tin tức Việt gia nhập tổ chức Hưng - Sơn Thiên chỉ mới biết hôm qua.

- Mày... ngon lắm... mày cứ chờ đấy đi.

Hắn xoay người, mang theo bức tức rồi đi. Chung cười lớn, gọi với theo:

- Tất nhiên, tao chờ mày mang tiền đến mua thông tin của tao.

Thiên đi rồi, Chung đe dọa Việt:

- Nếu mày làm mất lòng tin của Thành Hưng thì liệu hồn bỏ trốn đi, không thì chết mất xác đấy con ạ.

- Ha ha, thằng này đã làm thì ông anh cứ yên tâm.

- Hừ, cứ kiêu ngạo thế rồi có ngày mày ngã đau không gượng dậy nổi đâu.

- Ha ha ha, chúng ta hãy đợi xem nhé.

Việt vừa rời khỏi bến cảng thì lại nhận một cuộc gọi khác, là Huy gọi đến. Hắn ta nói:

- Chú mày nhanh chóng đến tổng bộ, có việc gấp.

- Vâng ạ! Em tới ngay.

"Có việc gấp à? Lẽ nào là về chuyện chuyển hàng?" Việt vừa chạy xe vừa suy tính. Anh đã nhận được tin hàng đã cập cảng từ Chung ruồi, hiện hải quan đang rà soát hàng. Anh biết thời khắc quan trọng để mình tiến xa hơn cũng tới rồi. Huy gọi điện thoại cho anh, bảo anh đi cùng hắn đến một nơi, anh lập tức chạy đến. Huy cũng vừa từ bãi đỗ xe đi lên. Anh hỏi hắn ta:

- Anh Huy, công ty có chuyện gì quan trọng mà gọi em tới gấp thế ạ?

Huy lắc đầu:

- Anh cũng không biết, chỉ biết anh Hưng cần gặp chúng ta ngay bây giờ.

- Ồ thế ạ?

Huy nhắc điện thoại gọi cho Hưng:

- Alo, dạ em và thằng Việt đã đến công ty rồi ạ? Anh đang ở phòng nào để em qua gặp ạ?

- Tôi rồi hả, anh đang ở trong phòng tập luyện, chú qua đây.

- Vâng ạ, em qua đó ngay đây.

Rồi Huy dẫn Việt lên tầng bốn, đi qua một nửa của hành lang thì dừng lại mở cửa tiến vào. Việt thấy Hưng đang không ngừng đánh vào bao cát to. Tư thế ra đòn vững chắc, lực đánh vừa mạnh mà tốc độ vừa rất nhanh, xem ra võ công của ông ta không tầm thường, đáng được xếp vào hàng cao thủ. Ông ta nhìn sang Việt, nói:

- Anh nghe nói Thiên đánh nhau với mấy bạn đều thất bại phải không?

- Chỉ là mấy lời người ta thổi phồng lên thôi ạ, em chưa tới mức đó đâu ạ.

- Có thật hay không thì chú mày lên đấu với anh vài hiệp rồi sẽ rõ ngay thôi.

Việt ngạc nhiên. Anh không nghe lầm đâu chứ, "đánh với ông ta? Có nên đồng ý hay từ chối đây?" Anh đắn đo suy nghĩ. Hưng tặc lưỡi, vẫy tay giục anh:

- Do dự thế làm gì, cứ lên đây đi.

Dẫu sao hiếm có cơ hội thể hiện năng lực của bản thân, Việt quyết định đồng ý. Anh bước lên sàn đấu và làm mấy động tác khởi động cho nóng người. Hưng gật đầu tỏ vẻ hài lòng. Ông ta hỏi:

- Sẵn sàng chưa?

- Rồi ạ.

- Tốt, đánh nào.

Lời chưa hết thì Hưng đã quát lớn, vung quyền đâm thẳng tới ngực Việt. Quyền pháp đơn giản nhưng vừa nhanh vừa mạnh, hai người cách nhau chừng hai mét, ấy thế mà loáng một cái đâm sát rạt, gió thốc vào mặt Việt mang theo tiếng vù vù. Việt không khỏi giật mình kinh hãi.

Anh không dám xem thường, vội tung quyền đáp trả. Quyền đầu đụng nhau bật ra âm thanh chát chúa. Hai người cùng hô lên một tiếng rồi nhảy lùi về sau. Ban nãy hai người chỉ thăm dò thực lực đối phương nên đòn thuần dùng cứng chọi cứng. Ban nãy Việt đã chịu kém thế, cánh tay phải anh tê dại, nhức nhối. Hưng đã luyện ngoại công mười mấy năm nay, đương nhiên Việt không thể so sánh ngoại công với ông ta được. Mà cho dù anh có vận nội công cũng chưa chắc có thể đánh ngang tay.

Việt lẩm bẩm:

- Đây là Thiết Phong Quyền của môn phái Bạch Long Ngoại Gia Quyền.

Theo tư thế, cách ra quyền pháp, Việt nhanh chóng nhận ra lai lịch của bài quyền. Môn phái Bạch Long Ngoại Gia Quyền được một võ sư danh tiếng thời Pháp thuộc thành lập, dùng Thiết Phong Quyền được sư phụ truyền làm võ công trấn môn. Năm xưa Hưng tung hoành trong xã hội, có may mắn được học bài quyền này. Ông ta đã luyện bao nhiêu năm nay, uy lực bài quyền này cũng đạt tám chín phần của sư phụ ông ta.

Giờ ông ta đang thi triển nó tấn công Việt, tuy không như tên gọi, nhanh như gió, cứng như sắt, nhưng đã vượt xa Việt nhiều.

Việt bị ép đến không thở nổi, cuối cùng thất thế phải nhảy lùi lại thật xa rồi nói:

- Thôi em xin thua, võ anh đánh lợi hại quá.

Việt cam bái hạ phong, lần đầu tiên anh cảm thấy con đường đi đến đỉnh cao võ học của mình vẫn còn rất xa vời.

Hưng cười lớn, xua xua tay đáp:

- Đây là do chú mày chưa đánh hết sức, nếu không anh cũng không thắng nhanh như thế.

- Đẳng nào cũng thua thì thua sớm hay thua muộn có khác gì nhau đâu ạ.

Hung lắc đầu:

- Không! Khác rất nhiều nữa ấy chứ...

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 61: Phi vụ đầu tiên

Hung với tay lấy khăn lau người, bước ra khỏi sàn đấu, sau đó nói tiếp:

- Mà không làm mất thời gian của mấy chú nữa, anh vào chuyện chính luôn. Theo tin anh mới nhận thì tối nay sẽ giao hàng, địa điểm ghi trong tờ giấy này.

Hung cầm lấy một mảnh giấy trên bàn đưa cho Huy và nói tiếp:

- Chú dựa theo cái này mà chọn người đi cùng, phân công việc cho họ. Phải làm cẩn thận đấy, lần này chỉ được thành công, không được thất bại.

Huy nhận tờ giấy, đáp:

- Vâng, em nhớ rõ rồi, em sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

Hung gật đầu hài lòng, kế tiếp quay sang bảo Việt:

- Chú mày võ công không tệ, cho chú mày đi theo thằng Huy học hỏi kinh nghiệm.

Việt vui mừng, gật như gà mổ thóc.

Hung nói với Huy:

- Đến lúc nhận hàng rồi, mấy chú mày làm việc cẩn thận, phải lấy hàng càng nhiều càng tốt. Sau tối nay Thỏa thuận giữa chúng ta với bọn Mạnh Tuấn sẽ bị phá vỡ.

- Vâng ạ!

"Chết tiệt! Mình đã quên bég mất thỏa thuận đấy." Việt thầm tự rủa. Anh bỗng nhiên có linh tính kỳ lạ. Hung nhìn sang anh, nói câu cuối:

- Tối nay đánh lễ anh hoặc Thanh Sơn phải đi nhưng trùng hợp lại có khách hàng không thể từ chối nên đành ủy thác cho hai người, làm cho tốt đấy.

- Vâng ạ, bọn em xin phép về để chuẩn bị ạ.

- Ừ.

Ngay sau khi hai người vừa rời khỏi công ty thì bỗng nhiên Thanh Sơn xuất hiện ở trước cửa phòng của Hung. Ông ta cười nói:

- Trận đánh hay đấy ông bạn.

Hung hỏi:

- Anh thấy hết rồi à?

Son gật đầu:

- Ừ, ban nãy tôi vào đây định tập thể dục, vừa tới cửa vô tình chứng kiến trận đấu. Khi anh và hai đứa kia đi ra, tôi đã tránh sau mé tường kia nên không bị phát hiện.

- À ra vậy, suýt chút nữa anh làm tôi giật mình đấy.

Son bật cười:

- Phải công nhận, võ công của anh qua hơn mười năm rồi vẫn không hề giảm chút nào, đáng khen đấy,

Hung đáp:

- Không giảm sút nhưng cũng chẳng tăng lên, mà trong võ học, không tiến bộ tức là thụt lùi rồi, cái này phải gọi là đáng chê.

Nói đến đây Hung chợt thở dài:

- Nhớ lại năm xưa, ba người chúng ta lăn lộn giang hồ, tiếng tăm cũng khá, không ngờ cuối cùng cậu ta mất mạng, còn anh thì mất võ công, bản thân tôi thì chẳng thể tiến bộ thêm được nữa.

Nghe Hung nói, cặp lông mày nhíu lại, ánh mắt loé lên sự tức giận. Ông ta nghiêng rằng:

- Tên khốn đó phé võ công tôi khổ luyện gần hai mươi năm để giờ tôi thành một kẻ vô dụng, khiến hai chúng ta phải vất vả dựng lại cơ nghiệp ở cái ao tù túng này.

- Không sai, giờ thì chúng ta bí bọ hậu bối chèn ép, ví dụ như cậu nhóc Việt kia, võ công khá mạnh đấy.

- Ô vậy sao? Mà phải, nhắc tới tên ranh con đó, anh nhận xét thế nào?

Hung trầm ngâm một chốc rồi trả lời:

- Tôi nghe thằng Huy nói nó rất được việc. Ban nãy thử vài chiêu thì thấy có vẻ như nó không che giấu thực lực.

- Thế còn biểu hiện khi nghe anh dự định lấy hàng thì sao?

- Không lộ ra mặt, kể ra xem chừng nó lăm mưu kế trong bụng lắm, cần lưu ý nó nhiều hơn.

- Tôi thì không tin thằng ranh đó.

Hung cười lớn:

- Chuyện đã trôi qua gần hai mươi năm mà anh còn chưa hết đa nghi ư? Yên tâm đi, tôi có kế hoạch cả rồi.

Son nhún vai:

- Tuý anh thôi, miễn sao đừng làm hỏng đại cục là được.

- Ha ha, không sao đâu.

Cả hai vẫn chưa tin dùng Việt, có lẽ nếu Việt muốn được họ tin tưởng thì phi vụ tối nay phải thành công, tuyệt đối không được thất bại. Điều này phụ thuộc vào kế hoạch của Huy.

Kế hoạch tối nay khi tập trung lực lượng, Huy sẽ nói cụ thể. Việt trở về phòng ăn tối, tiếp đó là chuẩn bị dụng cụ, nài nỉ gọt găng cho phi vụ được tham gia lần đầu tiên. Anh đã dọn ra khỏi phòng trọ cũ, không trọ cùng phòng với Tùng và ông anh Thành Nhân nữa. Hiện anh trọ một mình một phòng, giá cả không đến nỗi nào, anh đủ sức chi trả. Anh lăm vạy là để tiện cho sinh hoạt, cũng như thuận lợi cho việc luyện công, không cần lo sợ bị phát hiện.

Trời chuyển dần về đêm rồi sang khuya. Đúng vào giờ định trước, Việt chạy xe máy đến điểm hẹn. Khi anh vừa đến thì chỗ đó đã có chừng mười mấy người. Huy liếc nhìn Việt và bảo:

- Lần sau chú mày nên đi sớm hơn.

- Dạ, em xin lỗi, sẽ không có lần hai nữa đâu ạ.

- Tốt, chú mày bước vào tập trung đi.

Dứt lời, Huy bước lên trước đám đông ra hiệu im lặng, tiếp theo hắn nói:

- Các cậu đã làm nghề này đã mấy năm, tối nay tôi gọi các cậu tới chắc tất cả đều đã hiểu, tôi không cần nói nhiều nữa. Tối nay tôi cần bảy người đi cùng, ngoại trừ Việt ra thì còn sáu người nữa. Tôi sẽ đọc tên.

Sáu người đã được chọn rồi. Những ai không đi được đều hướng mắt về Việt với vẻ căm ghét, hiển nhiên thôi, chả mấy ai vui vẻ khi thấy một thằng mới vào chiếm chỗ vốn nên dành cho nhân viên lâu năm. Việt hiểu ánh mắt đó nhưng chưa biết ứng phó ra sao. Huy lên tiếng phá vỡ không khí ngột ngạt:

- Sắp tới giờ rồi, bảy người được chọn đâu lại đây, còn lại thì có thể ra về.

Nhiều kẻ trước khi về còn liếc Việt với ánh mắt hậm hực. Huy vỗ vai Việt, nói tiếp:

- Tối lúc này bộc lộ thực lực bản thân rồi, hãy chứng tỏ mày hữu dụng đi. Không có lúc nào thích hợp hơn tối nay đâu, mày cũng thấy rồi đấy, không ai tin và xem trọng mày cả.

Lời này quả thực rất đúng, Việt gật đầu:

- Vâng! Anh cứ yên tâm.

- Tốt, tắt cả lên đường đi.

Huy, Việt và sáu gã du côn nữa leo lên xe máy chạy đi. Đáng ngạc nhiên là Huy không chạy đến cảng mà chạy đến một địa chỉ khác. Huy bắt gặp vẻ mặt khó hiểu của anh thì nói:

- Cảng chỉ là kẻ dương đông kích tây mà thôi, hàng thì đã được đưa đến giấu một nơi kín đáo. Thực ra thông tin hàng hôm nay cập cảng cũng chỉ là đánh lạc hướng bọn cóm thôi chứ hàng đã tới từ nhiều ngày trước rồi.

Việt nghe thế thì giật mình nghĩ bụng: "Cái gì, mừa kẻ độc thật, thế mà gã Chung ruồi chả nói gì với mình. Do gã không biết hay gã cố tình che giấu." Việt hỏi Huy:

- Thế sao chúng ta không lấy từ sớm mà hôm nay mới lấy?

- Mày ngu thế, bình thường bọn cóm lúc nào cũng theo dõi chúng ta, lấy có mà chết à. Hôm nay tung tin hàng cập bến thì chúng sẽ tập trung ở đấy, chúng ta sẽ thoải mái mà lấy hàng.

- Ra thế.

Việt không khỏi khâm phục đám người chuyên hàng. Tuy đây chỉ là kẻ cơ bản trong xã hội đen nhưng một gã tay mơ mới vào nghề như anh đúng là chẳng thể nào nghĩ ra được. Anh định hỏi thêm thì Huy dừng xe trước một căn nhà cấp bốn, xung quanh vắng tanh, tối om om, chỉ có vài bóng lờ mờ trên đường hay ngồi ở quán nước trên lề. Liếc sơ qua thì chẳng có gì, nhưng Việt quan sát kỹ hơn thì phát hiện thỉnh thoảng họ nhìn xung quanh rồi nhìn vào nhà. Anh biết mấy gã đo lường cảnh giới. Huy quay lại bảo anh:

- Đến nơi rồi, mày đừng lăm mồm nữa, khi gặp người giao hàng, đừng làm gì ngu ngốc đấy.

- Ha ha ha, em biết rồi mà.

Tám người nhóm Việt tắt máy, liếc xung quanh một chốc rồi tiến vào trong nhà. Sau nhóm anh không lâu là bọn tên Thiên. Hắn ta đã biết được tin anh tham gia tổ chức của Thành Hưng. Khi đối mặt với anh, hắn ta cười khẩy, rõ ràng không xem anh vào đâu. Anh nhìn gã Thiên đây hậm hực: "Mày cứ đợi đấy, sau vụ tối nay, tao sẽ không còn như xưa đâu." Sau bọn tên Thiên là nhóm Hắc Báo, về ngoài bọn chúng như không có gì nhưng ai cũng biết đám này đều là quân tinh nhuệ của Hắc Báo.

"Không rõ bọn chúng có mang súng hay không, nếu có thì khó nhằn đây." Việt liếc mắt vào hông sơ qua từng thằng để xác định thằng nào mang súng.

Tất cả đợi thêm năm phút nữa mà vẫn không thấy người giao hàng xuất hiện. Có vài kẻ bắt đầu sốt ruột, miệng lẩm bẩm chửi thề. Vài phút nữa trôi qua, khi mấy kẻ đó sắp sửa nổi cáu thì tiếng bước chân bên ngoài phòng vang lên và cửa được mở ra rồi ba người đàn ông xuất hiện. Người đàn ông đứng giữa mở lời:

- Các vị đều đã đến đông đủ cả rồi phải không? Chúng ta bắt đầu giao dịch.

Thiên giành nói:

- Được, vậy mong phía các ngài cho chúng tôi xem hàng đợt này.

Người kia đáp:

- Ồ, xin các vị chúng tôi khả năng thực hư ra sao đã, chúng tôi mới giao hàng chứ.

- Được thôi.

Ba tổ chức xã hội đen đặt vali lên bàn, mở nắp ra để lộ những cọc tiền dày cộp bên trong.

Phía giao hàng trao đổi ánh mắt với nhau, gật gù mấy cái, sau đó nói:

- Tốt rồi, còn đây là số hàng của chúng tôi.

Bốn người nữa từ ngoài cửa bước vào, trên tay mỗi người cầm một túi balo khá lớn. Lúc họ kéo dây khoá kéo, ẩn dưới các bộ quần áo là những bao thuốc bột trắng. Tất cả mọi người ở đây, ngoại trừ Việt thì đều là kẻ trong nghề, dễ dàng nhận ra được hàng thật hàng giả. Lúc này Huy mới lên tiếng:

- Thế bây giờ chúng tôi đã có thể nhận hàng rồi đúng không? Chắc các vị sẽ không từ bỏ khách hàng truyền thống này nhỉ?

Thiên nhếch mép cười khẩy:

- Tiềm lực kinh tế bọn mày không hơn được ai mà đòi giành mỗi ư? Hàng phải thuộc về phía có kinh tế mạnh như chúng tao mới đúng. Biết tốt thì mau biến đi.

Câu nói khích của Thiên vẫn chưa đủ khiến Huy mất điềm tĩnh. Đến lượt Phạm Huỳnh bên Hắc Báo khinh bỉ:

- Hừ, mày đang mơ à, kinh tế dù có mạnh mà địa bàn của mình không có khả năng giữ được, bị người ta cướp ngay trước mũi thì nói gì đến đàm phán làm ăn, kẻ biến đi phải là chúng mày mới đúng.

Thiên lập tức ăn miếng trả miếng:

- Thế bọn mày nghĩ ngon hơn tao à? Chỉ với một kẻ vô danh tiểu tốt đã đủ khiến bang bọn mày nháo nhào lên tìm kiếm. Như vậy mà có đủ khả năng hả? Đúng là ngu, quá ngu.

- Mày...

Ba người mang hàng vẫn đứng ngoài cuộc, giữ im lặng xem trò vui. Đột nhiên Việt cười lên ba tiếng làm mọi ánh mắt đổ dồn về anh. Anh nói với Huy:

- Anh Huy, anh thấy chuyện này có nực cười không? Một thì chẳng đủ sức giữ địa bàn, một thì bị loạn bởi một thằng tôm tép. Cả hai đều là những kẻ vô dụng thế mà đòi mua hàng.

Huy nghe vậy thì cười lớn:

- Ha ha ha ha, phải phá, đúng là quá nực cười, một lũ vô dụng giành nhau.

Đám người kia vốn đã tức tối Việt, câu này của Huy chẳng khác gì đổ thêm dầu vào lửa, đã thế Việt còn chêm thêm một câu. Anh quay sang nói với những người mang hàng đến:

- Các vị đã nhìn thấy tất cả rồi, hẳn đã quyết định bên nào là đối tác rồi. Chúng tôi tuy không có kinh tế siêu mạnh nhưng cũng thuộc hàng đầu thành phố. Hơn nữa, lại liên tục mở rộng địa bàn, dư sức ăn đứt đám vô dụng kia. Các vị giao hàng cho chúng tôi, đảm bảo vô cùng yên tâm.

Thiên và Huỳnh đồng thanh quát:

- Thằng ranh con khôn kiếp.

Việt nhún vai:

- Cóon không đúng à? Vô dụng thì làm được gì chứ.

- Mày...

Bọn chúng giận dữ nghiêng răng nghiêng lợi, nắm tay siết chặt như muốn bật máu, ánh mắt nhìn Việt đờ đờ sát khí. Ngay lúc quả bom mâu thuẫn sắp sửa bùng nổ thì bên ngoài đường vang lên tiếng súng như sấm nổ làm ai nấy hoảng hồn. Một người kêu thảng thốt:

- Chuyện quái gì vậy? Sao lại nổ súng! Mau ra xem thế nào?

Nhiều người chạy ra cửa sổ nấp sát vào tường nhìn qua khe cửa.

Bên ngoài đường...

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 62: Là may hay rủi?

Bên ngoài đường, mấy kẻ cảnh giới đều đã bị cảnh sát trấn áp hết cả. Thiên gầm gừ:

- Chết tiệt! Là bọn cóm, sao chúng đánh hơi được chỗ này chứ?

Một tên phe Hắc Báo gầm bầm:

- Đại ca, chúng ta mau chuẩn thôi, không thì tiêu đấy.

Huỳnh đáp:

- Ủ, đi thôi. Khốn kiếp! Nhất định có tên nội gián mật báo cho bọn cóm biết.

Bọn chúng khom người xuống, lúi theo cửa ra vào, chạy đi nấp sau mấy chậu cây. Nơi được chọn làm địa điểm giao hàng thường trồng khá nhiều cây để phòng trường hợp bị lộ. Dĩ nhiên nó cũng là con dao hai lưỡi bởi cảnh sát cũng có thể lợi dụng để rình bắt.

Phe Việt, sau khi biết bị lộ, Việt và Huy liếc nhau rồi đồng thời lúi mồm trùm ra che mặt. Mồm của Huy che nửa đầu trên còn Việt thì chỉ chừa mỗi hai con mắt và lỗ mũi. Việt biết một khi đã gia nhập thế lực ngầm thì trước sau gì cũng gặp chuyện này. Chính vì thế, anh đã dành dụm tiền mua một bộ quần áo bằng da bó sát người. Nó có màu xanh đen, không chỉ tạo điều kiện vận động thuận lợi mà thêm dễ dàng lẫn trốn trong bóng tối. Anh mua thêm đôi găng da để tránh để lại dấu vân tay khi làm việc.

Hai người trùm mồm xong thì lẩn vào đám cây, nào ngờ hai người chọn đúng ngay chỗ ẩn thân của một ông cảnh sát. Ông ta vung tay giờ súng về phía Huy, mở miệng định trì hô cho đồng nghiệp khác. Tức thì Việt phản ứng, ra đòn Hồ Quyền nhanh như chớp, một trào Chop lấy cổ tay đối phương, rồi chuyển thân sang bên, tay kia chặt vào gáy khiến ông ta ngất xỉu. Việt ra hiệu cho Huy đi lên trước vài bước thì "đoàng", một phát súng trúng ngay bắp chân hấn ta. Hấn ta hôm nay mặc áo sáng màu nên bị cảnh sát phát hiện nên bị trúng phát đạn ở ngoài xa.

- Chết tiệt!

Việt đoạt khẩu súng từ ông cảnh sát ngất xỉu, bắn trả một phát trúng vào cổ chân, tạm thời trì hoãn đôi ba phút. Anh vác Huy lên vai kéo đi. Kể ra Huy cũng kiên cường, cắn răng chịu đau lê từng bước khó nhọc. Chỉ tiếc kiếp nạn chưa hết với hấn ta, vừa đi được quãng ngắn, một tiếng bộ nhỏ vang lên và trên lưng Huy. Phát đạn trúng ngay chỗ yếu hại, máu đỏ tuôn ra ồ ạt. Việt nghe bên trái cách mình chừng ba mét có tiếng rì rầm:

- Đại ca, thằng Huy xong đời rồi.

Sau đó là tràng cười the thé:

- Làm tốt lắm, chúng ta đi thôi.

Rồi tiếng loạt xoạt xa dần, chúng đang cố sức chạy trốn. Việt nhận ra giọng nói này, anh nghiêng răng chửi rủa:

- Khốn kiếp, gã Phạm Huỳnh đục nước béo cò. Anh Huy, cổ lên, chúng ta phải đi mau.

- Khục khục, phải... đi... đi mau...

Bên kia cảnh sát réo liên hồi:

- Đứng lại, không được chạy, nếu tiếp tục chạy, tôi bắn đây.

Cảnh sát đang tới gần hơn. Việt xốc Huy lên vai nhưng rồi lại để tuột xuống, xốc lên rồi tuột xuống. Lúc này tự Huy không thể điều khiển cơ thể của chính mình được nữa, hai chân đã mềm nhũn. Cuối cùng hấn ta ngã ngửa ra đất, người đầy máu, hơi thở ngắt quãng và yếu ớt, dường như hấn gượng không nổi nữa. Hấn thều thào một cách khó nhọc:

- Mày chạy mau... anh không xong rồi... đừng để... tổ chức bị... tổn hại nhiều.

Lần đầu tiên Việt cảm nhận hai chữ tình nghĩa trong thế giới ngầm. Anh lắc đầu liên tục:

- Không được, anh phải sống, chúng ta chạy mau.

Huy nắm lấy tay Việt lại, miệng thở khò khè:

- Không... mày... chạy... m...

Chưa kịp nói hết câu thì đã ngửa đầu ra tắt thở, hai mắt hấn ta mở trừng trừng giống như hấn chết không nhắm mắt vậy. Việt rít qua kẽ răng:

- Khốn kiếp, tao không bỏ qua chuyện này đâu.

Việt vận kinh thi triển khinh công tức tốc đuổi theo bọn Phạm Huỳnh. Cảnh sát la ó liên tục nhưng không làm gì được vì Việt mặc áo màu tối ẩn kín đáo trong đêm, lại chạy quá nhanh, thời gian cho họ nhắm bắn cũng không đủ.

Việt nhanh chóng đuổi kịp đám Hắc Báo, chúng đang cầm đầu chạy. Anh rút súng bên hông ra tia lên bốn phát, phát nào cũng đều trúng bắp chân một thằng. Súng của cảnh sát anh đã tháo hết đạn cất đi và vát khẩu lại đó. Phạm Huỳnh bắt gặp cảnh Việt bắn gục bốn thằng đàn em thì kinh hãi nên gồng chân tăng tốc chạy. Việt nhếch mép cười đều:

- Đừng mong chạy thoát!

Anh mặc kệ bốn thằng trúng đạn đang nằm rên rỉ đau đớn, tung người đuổi sát sau lưng gã. Kế tiếp anh tung song chưởng. Kinh lực mạnh kinh hồn. Huỳnh tuy biết võ nhưng phản ứng không kịp, lưng gã hứng trọn. Gã ngã úp mặt xuống đất, con đau thấu tận tim, mặt gã tái hấn đi. Tiếng cảnh sát loáng thoáng ở đằng xa, Việt nói:

- Cố gắng thoát khỏi cớ nhé ông bạn, ha ha ha.

Anh nhún người chạy đi, bóng dáng mất dần trong đêm tối. Anh quay tìm đường trở về tổng đàn. Khi về tới nơi thì anh thấy có hai ba kẻ đã về trước anh, lúc này anh đã tháo mũ trùm và giăng tay ra; sau đó không lâu thì ba thằng nữa chạy về. Hiện giờ tất cả đang hỗn loạn nên không ai quan tâm đến việc Huy chưa chạy về. Bọn chúng nhìn nhau rồi từ từ đi vào trong nhà. Khi vừa vào trong đại sảnh thì tiếng loa vang lên:

- Tất cả đi lên tầng hai.

Đây là giọng của Thành Hưng, tiếng rất to mang sắc thái ra lệnh xen lẫn sự tức giận trong giọng nói, hiển nhiên ông ta đã biết sự cố xảy ra tới nay. Vì vậy, cả đám đi lên mà mặt mày đều đã tái xanh vì sợ hãi, Việt cũng không phải ngoại lệ.

Trong phòng họp tầng hai, Thành Hưng và Thanh Sơn đang ngồi đợi ở ghế chủ tọa. Sắc mặt hai người vô cùng đáng sợ, xem ra tới nay phải có kẻ lãnh hậu quả nặng nề. Thanh Sơn liếc qua đám tàn quân rồi mở miệng hỏi:

- Thằng Huy đâu? Sao không thấy hắn?

Bấy giờ bọn chúng mới sực tỉnh nhận ra điều kỳ lạ rồi ồ lên ngạc nhiên, sau đó quay đầu bàn tán. Sau hồi lâu không thấy kẻ nào trả lời, Sơn tức giận đập bàn đánh rầm và quát:

- Ch* chết, không nghe tao hỏi sao, thằng Huy đâu?

Lúc nãy Việt mới sợ hãi mà lên tiếng:

- Dạ thưa anh, anh ấy đã bị... đã bị sát hại rồi ạ.

- Cái gì?

Tất cả mọi người cùng há hốc miệng, trợn mắt nhìn Việt, vẻ mặt không thể tin những lời mình vừa nghe. Sơn nhìn anh chăm chăm, nghiêng răng kèn kẹt:

- Chuyện gì xảy ra?

Việt trả lời ấp úng:

- Sau khi cóm ấ tới, anh Huy cùng em chạy ra sân sau bỏ trốn... Ngay lúc sắp sửa thoát được thì... bọn Hắc Báo nấp gần đấy đã... đã dùng súng bắn vào anh Huy. Vết thương quá nặng... anh ấy không thể quá khỏi.

Sơn cười khẩy:

- Chứ không phải là do chính mày ra tay hả?

- O! Dạ... dạ không.

Việt vội vàng lắc đầu. Đột nhiên có gió thổi tới, Thành Hưng đã chạy đến sát Việt, vung tay ra siết lấy cổ Việt rồi nhấc bổng Việt lên. Ông ta rít qua kẽ răng:

- Nói mau, có thật do mày làm không?

Tay Hưng như gọng kìm xiết chặt cổ Việt làm anh hít thở nặng nhọc. Anh gắng gượng trả lời:

- Không... em không... Anh Huy bị... cóm bắn trúng chân... trước không đi... nhanh được... nên mới bị bọn... ặc ặc... Hắc Báo bắn... lên... hại chết.

Thành Hưng tiếp tục truy hỏi:

- Rốt cuộc mày là gián điệp của bọn cóm hay của băng đảng nào? Nói!

Việt càng hoảng hồn:

- Điều... không phải, sao... em có thể... là gián... điệp của chúng... chứ.

Hưng siết chặt tay thêm:

- Hừ, còn già mồm, nếu không phải gián điệp thì tại sao lần đầu tiên tham gia phi vụ lớn đã làm một người quan trọng mất mạng.

- Ặc ặc... anh Hưng... xin... anh tha... cho em... Em... thật... sự... ặc... không biết...

Những người tham gia phi vụ cùng Việt lộ vẻ căm thù Việt vì chúng đã bất mãn với anh lâu nay. Hưng vẫn siết chặt cổ anh. Sắc mặt của anh dần dần chuyển sang tím tái, hơi thở đứt quãng, không khéo sắp sửa mất mạng, nhưng anh vẫn thể hiện là mình bị oan.

Hung nhìn chăm chăm vào mặt Việt một hồi rất lâu, sau đó liếc sang Thanh Sơn, thấy hắn gật nhẹ đầu thì vận kinh vào tay vung thật mạnh, ném Việt văng ra xa. Người Việt rớt xuống cái bàn gần đó, lưng đập lên mặt bàn đánh rầm làm nó gãy đôi. Việt cảm giác xương cốt đau đớn vô cùng, tưởng chừng toàn thân đã nát nhừ. Anh chỉ còn biết nằm lẩn lộn rên hừ hừ.

Lúc này Hung đưa mắt nhìn từng người trong phòng rồi quát hỏi:

- Khốn kiếp, là thằng nào? Khôn hồn thì mau nhận, tao tha tội chết. Nếu còn ngoan cố không nhận sẽ chết rất thê thảm chứ không đau đớn bị thương như thằng Việt đâu.

Sau hơn mười lăm phút, dù đã có sự trừng phạt của ông ta lên Việt nhưng vẫn không ai đứng ra nhận tội. Bỗng nhiên Hung rút súng, chìa tới đám đông trước mặt và đe dọa:

- Nếu không có thằng nào nhận tội thì cây súng này sẽ nói chuyện với đám chúng mày đây.

Thấy súng, tên nào tên nấy đều sợ hãi, sống lưng lạnh toát, mặt xanh như tàu lá, giọng run rẩy, kêu không phải bản thân mình làm, ngay cả Việt cũng không ngoại lệ, sợ đến co rúm người lại.

Hai phút nặng nề nữa trôi qua, rốt cuộc Hung thu súng lại, quan sát về mặt chúng, xem ra đúng là những người trong này không ai là gián điệp. Hung và Sơn có hơi thất vọng. Bỗng Hung thét:

- Cút! Cút hết ra ngoài. Mau đi điều tra thằng gián điệp cho tao, nếu tìm không ra thì liệu hồn với tao.

Đám người lục tục kéo ra ngoài, riêng Việt cố nán lại sau. Anh nói:

- Anh Hung, tuy em không biết tên gián điệp là ai nhưng xin anh cho em cơ hội lập công chuộc tội. Trong lúc hỗn loạn ở chỗ giao hàng, trước khi đem hàng đi giấu, em đã nghe lỏm được địa chỉ chỗ đó. Chúng ta có thể đến đấy lấy hàng.

Hung quay lại, hai mắt long sòng sọc, vung tay và hét:

- Cút đi ngay cho tao.

- Dạ dạ.

Việt thấy Hung đã giận đến mức mất lý trí nên vâng lệnh tránh đi. Nhưng anh vừa tới cửa thì Sơn lên tiếng:

- Đứng lại đó.

- Dạ anh có lệnh gì ạ?

Sơn đi tới gần Việt, sau đó đập mạnh lên vai Việt và đe dọa:

- Nếu tao tìm thấy chứng cứ mày là gián điệp thì mày sẽ xong đời rồi đấy ranh con.

- Dạ em đã nói em không phải gián điệp rồi mà.

- Đừng bao biện, mau cút đi.

Việt chẳng dám ở đây lâu thêm nữa, vội vội vàng vàng chạy về phòng trọ. Về đến phòng thì đã quá khuya nên dù đang vô cùng giận dữ nhưng anh không dám đập bàn đập ghế mà chỉ nghĩ rằng chửi rủa:

- Khốn kiếp, rốt cuộc là thằng chó nào đã báo cảnh sát, nhất định phải tìm cho ra hắn rồi cho hắn biết thế nào là địa ngục trần gian.

Chửi rủa một hồi lửa giận đã giảm, anh đứng lên đi đi lại lại trong phòng, lẩm bẩm một mình:

- Phi vụ đầu tiên đã thất bại làm mình bị nghi oan, bây giờ phải mua được hàng, nếu không thì có một chỗ đứng trong bang còn khó, thậm chí chẳng thể tồn tại ở đây chứ đừng nói chuyện trả thù. May là mình đã nghe lỏm được vị trí giấu hàng của chúng.

Anh lôi điện thoại ra, gọi đến Chung ruồi. Đầu dây bên kia vang lên giọng bức bối của hắn:

- Thằng chó, khuya khoắt thế này mày gọi ta làm gì, mày có bị điên không?

Việt vào vấn đề chính ngay:

- Tao hỏi mày một điều thôi, mày có biết nhà Ong Vàng ở đâu không?

Chung im lặng giây lát rồi đáp:

- Biết, nhưng mày hỏi làm gì? Vụ mua bán bị lộ, cóm đến tận nơi, sao mày không trốn đi.
- Tao thoát rồi, mày đưa tao địa chỉ nhà và một số thông tin đi.
- Nhà ở đường WAT, số 29, chủ nhà là kẻ buôn lậu hàng cấm đã giải nghệ, trước đây nuôi nhiều ong nên được gọi là Ong Vàng. Mà có việc gì thế?
- Việc riêng của tao. Cảm ơn nhé.
- À này!

Chúng nói thêm một câu khiến Việt giật mình kinh hãi:

- Cẩn thận đấy, căn nhà đó nằm khá gần đồn công an, sơ sẩy một tí là mất mạng đấy.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 63: Liều

Quả đúng với câu "hoi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất", đâu ai ngờ địa điểm trữ hàng nằm gần đồn cảnh sát chứ. Cúp máy kết thúc cuộc gọi xong, tư tưởng Việt bắt đầu đấu tranh gay gắt giữa một bên là cơ hội để trả thù và một bên là sự an toàn của bản thân mình. Đây là một canh bạc sinh tử, cần phải suy tính rất cẩn thận, lên kế hoạch thật chu đáo.

- Chết tiệt, mình phải liều một phen thôi.

Sau cùng, Việt quyết định đánh cược, tìm cách mua hàng. Anh đặt một túi da lên bàn, kéo dây khóa để lộ những cọc tiền dày cộm bên trong, rất nhiều tiền. Anh tiếp tục độc thoại:

- May mà mình nhân lúc hỗn loạn đã xách kịp số tiền anh Hưng đưa để mua hàng, nếu không chả biết làm sao để có hàng, đi thôi.

Việt thay lại bộ đồ da tối màu trên người, đi ra khỏi phòng trọ, khóa cửa cẩn thận, kéo tiếp đội mũ trùm lên đầu, đeo găng tay và lên đường đến ngôi nhà có tên Ong Vàng.

Cùng lúc đó, ở tổng bộ tổ chức, Hưng nói với Sơn:

- Xem ra Việt không phải là tên gián điệp như chúng ta tưởng.

Sơn lắc đầu:

- Chưa chắc đâu, vẫn cần phải xem xét kỹ thêm nữa.
- Thế mà vẫn chưa chắc sao, nghe được những gì từ máy nghe lén chúng ta gắn lên nó mà anh chưa tin sao.

Không ngờ không rõ Hưng hay Sơn đã gắn máy nghe lén lên người Việt từ lúc nào. Mà cũng may mắn, nhờ thế, sự nghi kỵ của hai người họ với anh cũng đã giảm xuống phần nào. Sơn gõ nhịp tay lên mặt bàn, ông ta nói:

- Cũng chưa nói chắc được, tại sao trước đây thì không sao, đến khi thăng ranh tham gia thì thất bại thê thảm. Hơn nữa gián tiếp khiến Huy mất mạng làm chúng ta thiệt hại lớn, tôi nuốt không nổi cục tức này.
- Cũng đúng, thế anh định xử lý chuyện này thế nào?
- Cứ đợi tình hình nó đi mua hàng thế nào đã? À... sao sau khi nghe tiếng cửa đóng thì không nghe thấy gì khác nữa nhỉ?

Hưng đưa tay vịn loa to hơn nhưng vẫn chẳng nghe có tiếng gì. Thấy vậy, Sơn nói:

- Hừ, coi bộ tôi nhận định thăng ranh con đó là gián điệp là đúng. Nó phát hiện ra máy ghi âm, mấy lời ban nãy chỉ là đóng kịch thôi.

Hưng trầm ngâm chốc lát rồi đáp:

- Tôi lại nghĩ khác, có thể nó biết bộ đồ mình mặc đã bị cóm trông thấy nên thay cái khác mà thôi.

Sơn nói:

- Tôi thì vẫn nghiêng về giả thiết nó là tên gián điệp, cản trở khứ ngay.
- Chúng ta đừng cãi nhau nữa làm gì, tốt hơn hết là cứ ngồi đợi xem tình hình thế nào.
- Hừm... Vậy cũng được.

Hai người ngồi đợi chừng đầu bốn mươi bốn năm phút thì điện thoại của Hưng rung chuông. Dù hiện tại đã quá nửa đêm nhưng Hưng Sơn vẫn ở tổng bộ. Gọi điện thoại vào giờ này dù biết là bất lịch sự, nhưng là vì chuyện rất quan trọng; hơn nữa việc Huy bỏ mạng tối nay nên Việt biết chắc Hưng và Sơn vẫn chưa ngủ nên mới gọi. Sau khi nghe mấy câu mắng chửi của Hưng để cho ông ta bớt giận, Việt hỏi:

- Dạ giờ anh đang ở đâu để em mang hàng tới ạ? Em đã mua được hàng rồi ạ.

Hưng ngạc nhiên hỏi lại:

- Mày mua được hàng thật không đấy?
- Dạ thật, giờ em đang mang nó trên người đây ạ. Em có thể mang sang chỗ anh ngay bây giờ luôn không ạ?

Hưng và Sơn liếc mắt trao đổi ý kiến rất nhanh, sau đó Hưng đáp:

- Được rồi, tao vẫn ở tổng bộ, mày mang hàng tới đây.
- Vâng ạ, em tới ngay ạ.

Chưa đầy mười phút, Việt đã ở trước mặt Hưng Sơn cùng với ba lô chứa hàng đeo trên lưng. Thấy vậy:

- Mang theo ba lô to dùng đi trên đường giữa đêm khuya, mày cũng to gan lắm nhóc con.
- Dạ để lập công chuộc tội liều thế này cũng đáng mà anh.
- Đừng nói nhiều nữa, mau mở ba lô ra cho tao xem.
- Vâng ạ.

Việt làm theo lệnh, kéo dây khóa mở ba chiếc ba lô ra. Bên trong quả có rất nhiều hàng được đóng thành từng gói bằng bao ny lon. Hóa ra không phải hàng trắng thuốc lá cao cấp, xì gà, các động vật cực kỳ quý hiếm cùng các loại hàng cấm khác. Giá trị lô hàng này lên tới trên mức chục tỉ, thậm chí trăm tỉ đồng chứ chẳng chơi. Hưng quan sát đồng hàng hồi lâu rồi mới hỏi:

- Sao mày mua được số hàng này? Tiền đâu chú mày có?

Hưng đã biết nhưng vẫn giả bộ vờ Việt. Việt đáp:

- Dạ nhân lúc hỗn loạn em đã kịp lấy túi tiền chạy đi.
- Mày thuyết phục họ bằng cách gì? Hơn nữa làm sao tao biết được đây là hàng thật hay giả chứ?
- Em dùng lợi ích để làm họ đồng ý hợp tác thôi ạ. Còn nếu anh vẫn nghi ngờ đây là hàng giả thì em đem mạng mình ra đảm bảo. Số hàng này lúc trước những người anh phải đi đều đã thấy, anh có thể gọi họ ra để xác minh ạ.
- Được thôi.

Hưng gọi hai thằng đang đứng bên ngoài vào xem. Phần lớn mấy kẻ khác đều đã quay về nhà, chỉ có hai kẻ này nhát gan nên vẫn ở lại. Lúc này chúng bắt gặp Việt vác ba lô đi vào thì rất ngạc nhiên, chẳng qua không mở miệng hỏi, đến khi ông chủ gọi vào thì mới hay trong đó chứa cái gì. Chúng đã thấy hàng nên gật đầu xác nhận đó là hàng thật. Hưng trầm ngâm chốc lát rồi nói với Việt:

- Được rồi, hàng vẫn mua được nên chuyện xảy ra tối nay tao tạm thời tin mày một lần. Nhưng tội chết có thể tha, tội sống khó thoát, mày phải tìm ra thằng nội gián cho tao, rõ chưa?
- Dạ em rõ rồi ạ.
- Tốt, giờ thì biến đi.
- Dạ em đi đây ạ.

Mặc dù trong lòng không cam tâm nhưng nán ở lại chỉ càng làm tăng thêm sự nghi ngờ của hai người họ nên Việt quay về phòng trọ. Sau khi Việt đã rời khỏi, Sơn mới lên tiếng hỏi Hưng:

- Chuyện thằng ranh đó tạm gác sang một bên, có việc quan trọng nữa là Huy chết rồi, ai sẽ thay hấn quản lý vũ trường Hồng Hoang. Hưng trả lời:

- Trước mắt thì tôi sẽ đích thân quản lý, nhưng sau này nếu chứng minh rằng Việt không phải là nội gián thì nên có lẽ nên để nó làm. Tôi thấy nó khá hợp với vị trí đó.

- Cái gì chứ? Anh thật sự vẫn muốn sử dụng nó đấy à?

- Chẳng phải tôi vẫn hay nói câu "dùng người thì không nghi ngờ, đã nghi ngờ thì không dùng" hay sao? Để sau hãy tính đi.

Xem chừng Việt phần nào đã có được lòng tin của Hưng.

Trái ngược với thành công của Việt, bây giờ Thiên đang gặm nhấm sự thất bại và cơn giận của mình. Sau khi trốn thoát khỏi nơi đó, hắn chạy tới một quán nhậu uống rượu. Hắn không trở về ngay bởi hắn không biết ăn nói với ông chủ ra sao khi hai thắng của tổ chức đã bị cảnh sát bắt. Nếu hai tên đấy nhất gan mà khai ra toàn bộ thì hắn chẳng thể nào tồn tại ở thành phố này được.

- Ủa anh Thiên, sao anh lại đến đây?

Bỗng một giọng nói vang lên trước bàn hắn ngồi. Thiên ngẩng đầu lên nhìn thì thấy đó là Đình Hiếu. Từ sau vụ Đình Hiếu thuê người đánh Việt, hai người không gặp nhau lần nào nữa. Đúng lúc đang ức chế trong bụng, vừa hay có nơi để xả, hắn chửi đồng một câu:

- Chó chết, tao đã bảo mày đừng bao giờ đến gặp tao nữa, tại mày bị điếc hả?

Hiếu vẫn bình thản đáp lại:

- Ấy, ông anh đừng nóng, tối nay em tới đây chơi, tình cờ gặp anh thôi.

- Vậy à?

Thiên nghiêng đầu nhìn sau lưng Hiếu thì thấy có một cô gái đi cùng hắn. Hắn cười khẩy, quay trở lại với chai rượu của mình. Hiếu nói tiếp:

- Em đang cần mua một vài thứ từ chỗ anh, nhân tiện gặp anh ở đây, em hỏi mua luôn.

- Cái gì?

Hiếu hạ giọng xuống hỏi nhỏ hắn:

- Ông anh còn loại "thần dược xanh" kia không?

Nghe ba chữ "thần dược xanh", Thiên hơi sững người, tay cầm ly rượu mới vừa đưa lên nửa chừng bỗng bỏ xuống lại. Sau đó hắn ta liếc khắp quán một lượt rồi hỏi Hiếu:

- Sao mày biết cái này?

Hiếu trả lời:

- Một thằng bạn của em nói cho em biết. Ông anh còn không, bán cho em ba hoặc bốn viên.

Thiên lắc đầu:

- Không có, loại thuốc đó đã hết sạch từ lô hàng trước rồi.

- Anh Thiên, chúng ta biết nhau đã lâu, em biết anh vẫn còn hàng, anh bán cho em đi.

"Hừ! Làm phiền lúc tao đang tức giận, tao sẽ hút máu mày." Thiên bực bội trong bụng, bèn nói:

- Được rồi, đúng là hàng vẫn còn, nhưng còn rất ít nên tao sẽ lấy giá gấp ba. Nếu mày chấp nhận được thì tao bán cho.

Hiếu nghĩ ngợi giây lát rồi gật đầu dẫu hắn biết cái giá này sẽ khiến hắn cháy túi nguyên cả tháng. Hắn nói:

- Giờ anh dẫn em đi lấy hàng được không ạ?

- Khỏi cần, tao mang sẵn ba viên đây.

Thiên lôi ví ra và đưa cho Hiếu ba viên. Ba viên này hắn tính dùng để ăn mừng khi phi vụ mới thành công, nào ngờ lại thất bại thê thảm. Hiếu mở điện thoại bấm một tin nhắn gửi đi, sau đó nói với Thiên:

- Tiền em đã chuyển vào tài khoản của anh rồi đấy. Anh kiểm tra lại đi ạ.

Kiểm tra tiền đã chuyển đến tài khoản xong, Thiên khoát tay:

- Chủ mày mua xong rồi thì biến đi cho khuất mắt tao.

Hiếu vẫn không đứng dậy mà liếc mắt ra hiệu cho cô gái rời đi, cô gái nháy mắt với hắn một cái rồi rời khỏi quán rượu. Kế tiếp Hiếu chuyển sang chủ đề khác:

- Em thấy hình như hôm nay anh gặp chuyện không vui?

- Không phải việc của mày, biến!

- Ấy ông anh nói em xem thử, biết đâu em giúp được.

- Tao nói mày biến, muốn chết phải không!

- Ông anh đừng nóng, là do thằng khốn Quốc Việt đúng không ạ?

Hiếu cũng nghe được một vài chuyện xảy ra trong xã hội đen gần đây nên không khó đoán ra được nguyên nhân khiến Thiên tức giận. Thiên trợn mắt nhìn hắn:

- Mày...

Hiếu nhếch mép cười đều, cắt ngang lời hắn:

- Nếu đúng là hắn thì em có một cách rất hay để hạ gục hắn. Em dám đảm bảo khi anh nghe xong sẽ vui vẻ lại ngay lập tức.

Dù Thiên không tin tưởng Hiếu cho lắm nhưng nghe có cách hay, hắn vẫn bảo Hiếu nói ra. Hiếu hạ giọng xuống, thì thầm vào tai Thiên:

- Là như thế này ạ...

Không rõ Hiếu đã nói gì với Thiên, chỉ thấy Thiên gật gù liên tục, sắc mặt cũng bớt u ám hơn lúc trước. Nghe xong hết toàn bộ, hắn giờ ngón cái lên khen ngợi Hiếu:

- Giỏi, chiêu này rất tốt, thằng Việt sẽ bị hạ gục một cách vô cùng đau đớn. Được, anh đồng ý hợp tác với mày.

Hiếu rót rượu vào ly và đưa lên mời Thiên:

- Hợp tác vui vẻ.

Thiên cụng ly, cười lớn:

- Hợp tác vui vẻ, ha ha ha!

Uống rượu với Thiên xong, sau khi ra khỏi quán rượu, Hiếu mở điện thoại lên gọi cho ai đấy. Hắn nói:

- Alo, Trường đấy phải không? Tao Hiếu đây.

- Ủ, có chuyện gì không?

- À, tao gọi để nói cho mày biết tao mua được hàng rồi.

Trường đáp lại bằng giọng hớn hờ:

- Thật không? Thế thì hay quá.

Hiếu chửi đồng một câu:

- Hay thì đúng là hay, nhưng mà gã Thiên lấy gấp ba giá tiền, m* kiếp, buộc lòng tao phải rút sạch tiền.

- Tao hiểu ý mày, không sao, nếu thiếu cứ chạy sang chỗ tao mà lấy, tao còn một ít.

- Vậy tao cảm ơn, tao không muốn ông bà già biết số tiền hàng tháng mới đưa cho đã tiêu sạch, thông cảm nhé.

- Có gì đâu chứ, chúng ta là bạn bè mà.

- Ủ, thôi tao cúp máy đây, nhớ giờ hẹn tối mai đấy. Thuốc này không rề đâu, phải dùng cho bằng hết.

- Ủ, tao biết rồi, tạm biệt.

Hiếu cắt điện thoại trở lại vào túi quần rồi bước đi. Chợt hắn nhớ tới kế hoạch trả thù đã bàn với Thiên của mình thì nhếch mép cười đều. Rốt cuộc tai họa gì sẽ tiếp tục đến với Việt? Phong ba bão táp bắt đầu vùn vù trên đầu Việt.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngảm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 1: Mưa gió bắt đầu

Sáng hôm sau, Việt mệt lả người nhưng vẫn cố lê xác đến trường học. Mệt cũng phải thôi, đến tận hai giờ sáng anh mới ngủ được, bỏ cả hai buổi luyện công tối và sáng. Anh không nghĩ từ sau khi gia nhập một tổ chức xã hội đen lại khiến cho việc luyện công bị xáo nhằng như vậy. Thấy vẻ mặt bơ phờ của anh, Hằng tỏ ra rất lo lắng, cô hỏi:

- Mình thấy bạn có vẻ mệt mỏi, liệu chiều nay bạn có thể tham gia trận bóng được không đấy?

Việt lắc đầu:

- Cảm ơn Hằng đã quan tâm, mình không sao đâu, chỉ vì tối qua mình thức khuya thôi mà, chỉ cần trưa về đánh một giấc là khỏe lại ngay thôi.

- Vậy sao? Bạn nhớ lần sau có bận làm việc gì cũng đừng thức khuya, làm vậy có hại cho sức khỏe lắm.

- Ủ, mình biết là thế nhưng có vài việc không làm không được ấy mà.

Việt và Hằng tiếp tục trò chuyện thêm một lúc nữa. Trường ngồi ở dãy bàn phía bên kia thấy hết, hắn rất tức giận nghiêng răng kèn kẹt. Hiếu khuyên nhủ hắn:

- Có kiểm chế đi, để trận chiều nay thắng, ba chúng ta phải cố nhẫn nhịn.

- Tất nhiên tao biết, nếu không vì trận bóng thì tao đã đâm vào mặt thằng chó đó rồi.

- Ủ, vậy thì tốt.

Hiếu gật đầu, ấy thế mà hắn lại nghĩ thầm: "Hừ, thậm chí mày có đâm hắn thật thì mày sẽ bị hắn dần cho một trận như từ thôi." May là hắn không nói ra ý nghĩ này, vì nếu Trường nghe được, hắn sẽ sang chỗ Việt ngồi gây sự ngay lập tức.

Lúc này Việt cảm thấy rất mệt mỏi nên đi xuống dãy bàn dưới tìm chỗ nghỉ ngơi lấy sức. Bất ngờ Thành Hưng gọi đến, anh bèn đi ra khỏi phòng học để nghe:

- Alo, dạ em Việt đây ạ.

Hưng hỏi:

- Chiều tối nay nếu mày không bận việc gì thì đến gặp tao.

- Dạ chiều nay em phải tham gia đội bóng rổ của lớp chơi trận chung kết. Nhưng nếu là chuyện quan trọng thì em sẽ nghỉ trận qua gặp anh ạ.

- À, cũng không quan trọng lắm, nếu mày bận thì thôi, anh không ép chú làm gì.

- Dạ hay là em đi xin lớp trưởng nghỉ cũng được.

- Thôi khỏi, mày cứ tham gia phong trào của trường đi, việc kia để sau.

- Dạ nhưng mà...

- Khỏi nhưng nhị đi, chuyện trường vẫn quan trọng hơn. Anh chỉ nhắc chú lần sau nếu bận việc gì thì phải thông báo cho anh biết trước mấy ngày.

- Dạ vâng, em nhớ rồi ạ.

- Tốt, chú mày học tiếp đi.

Nói xong Hưng ngắt cuộc gọi. Sơn ngồi cạnh đó nói:

- Đấy, tôi nói đúng không, thằng ranh đó không đến đâu.

- Nó báo cho tôi chiều nó bận chơi bóng cho lớp.
- Bạn thì cũng thế cả thôi, nó...

Lúc này bỗng nhiên điện thoại của Hưng đổ chuông. Ông ta cầm điện thoại và nói:

- Alo, có chuyện gì thế?

Tiếng đàn ông vang lên ở đầu dây bên kia:

- Vụ lùm xùm tối qua đã đăng lên báo rồi anh ạ. Bài báo rất dài, có cả tên những ai tham gia hẳn hoi.

Hưng hơi ngạc nhiên:

- Thật vậy sao? Đăng trên báo nào?
- Dạ trên báo CD, trang 5.
- Ủ, anh biết rồi, để anh xem.

Hưng lập tức dùng điện thoại bàn gọi xuống phòng bảo vệ:

- Tôi là Hưng, anh mang lên đây cho tôi tờ báo CD ngày hôm nay.

Nghe giọng Hưng hình như có chút bất bình thường, bảo vệ giật mình hoảng hốt, dù không hiểu sếp mình cần báo để làm gì nhưng vẫn cố trả lời một cách bình tĩnh:

- Dạ tờ CD hôm nay dưới em chưa có, anh đợi một chút để em chạy đi mua ạ.
- Ủ, anh đi mua giùm tôi một tờ.
- Vâng ạ.

Không bao lâu sau, người bảo vệ nọ đã mang báo lên tận phòng cho Hưng. Hưng đọc bài mà gã đàn em kia đã thông báo, nội dung quả nhiên nói về vụ mua bán hàng cấm tối qua. Sắc mặt của Hưng mỗi lúc một khó coi, xem chừng nội dung đăng trên báo không tốt cho tổ chức cho lắm. Hưng nói:

- Thật không biết nên nghĩ thằng Việt đó thế nào. Bốn thằng trong bang Hắc Báo bị bắt đều trúng đạn ở chân, rõ ràng là do nó làm. Nhưng đã thế thì sao không giấu cái xác thằng Huy đi, để khiến hắn lộ mặt trên báo, không lẽ thời gian không kịp sao, quá ư vô lý.

Son nói:

- Cũng có thể lắm chứ, vác nặng lắm ấy chứ, còn bắn súng thì dễ mà, đuổi theo rồi bắn.
- Ô hô, sao lần này anh lại bênh nó, quái lạ đấy.

Son nhún vai, đáp:

- Tôi chỉ nói theo logic, nghi ngờ thì vẫn nghi ngờ. Anh nhìn vết đạn xem, là súng của bọn cóm đấy.
- Điều đó giờ không quan trọng lắm, việc đáng lo lắng là Huy đã bị lộ là xã hội đen, sớm muộn gì cảnh sát cũng sẽ đến tìm chúng ta nên chúng ta cần phải tìm cách đối phó.
- Đúng vậy, còn việc này nữa, vụ của Huy giờ không mấy ai biết nhưng rất nhanh thôi sẽ lan ra toàn bộ công ty, rồi cả thành phố, khiến danh tiếng công ty giảm sút, kinh doanh chắc chắn bị ảnh hưởng rất lớn. Thêm nữa là sự hoang mang của nhân viên công ty, ai còn dám đi làm nữa chứ. Khốn kiếp, thằng ranh đó gây ra chuyện quá lớn, không dọa nó không được rồi.
- Ủ, có lẽ nên làm thế thật. Nhưng kẻ cũng lạ, mấy lần trước những vụ tương tự không đăng mà lần này chưa có chứng cứ..

Chợt chuông điện thoại bàn kêu, là ông bảo vệ ban nãy gọi:

- Thưa sếp, có mấy người cảnh sát muốn gặp anh ngay lập tức ạ.

Hưng đáp:

- Ồ thế à, cảm ơn anh đã thông báo cho tôi biết. Anh nói lại với họ chờ tôi ở đại sảnh công ty. Tôi sẽ xuống đó ngay.
- Dạ thưa họ bảo không cần đâu, họ muốn lên phòng anh để dễ nói chuyện hơn.

- Vậy cũng được, anh dẫn họ lên phòng tôi ngay nhé.

- Vâng ạ.

Đập máy xong, Hưng quay sang nói với Sơn:

- Cóm tới rồi, anh chuẩn bị mấy câu đối phó đi.

Sơn vừa lấy bật lửa đốt tờ báo vừa nói:

- Không thành vấn đề.

Chưa đầy bốn phút sau cuộc điện thoại, bảo vệ đã dẫn ba người cảnh sát tới phòng Hưng, Sơn đang ngồi rồi ông ta rời khỏi đó luôn. Ông cảnh sát đi trước đưa tay ra bắt chuyện với Hưng:

- Xin chào anh, tôi là Phương, là đội trưởng đội cảnh sát phòng chống ma túy. Xin hỏi anh là Hưng phải không?

Hưng và Sơn làm ra vẻ giật mình sợ hãi. Hưng bắt tay với cảnh sát Phương, bàn tay hơi run rẩy, gật đầu lia lịa:

- Đúng vậy, mời các anh ngồi.

Đội khi mấy người cảnh sát đã yên vị, Hưng bèn nói tiếp:

- Hôm nay các anh đến gặp tôi có chuyện gì vậy?

Cảnh sát Phương đáp:

- Hôm nay tôi tới đây là vì chuyện xảy ra Huy, kế toán trưởng của công ty các anh. Chắc hai anh đã biết chuyện của anh ta cả rồi phải không?

Hưng ngạc nhiên hỏi lại:

- Chuyện gì vậy? Chúng tôi đang rất lo lắng, mọi khi cậu ta đi làm rất đúng giờ, nhưng hôm nay đã quá giờ làm rất lâu mà vẫn chưa thấy cậu ta đâu. Tôi đã gọi điện thoại thì thuê bao không liên lạc được.

Cảnh sát Phương im lặng quan sát vẻ mặt Hưng, Sơn đổi ba giây rồi hỏi:

- Hai vị chưa đọc báo sáng nay à?

Sơn lắc đầu:

- Vẫn chưa, lịch làm việc của chúng tôi hôm nay khá bận rộn, thời gian giải lao e rằng không có nữa ấy chứ. Thế có chuyện gì vậy?

Cảnh sát Phương thở dài:

-

- Cái gì? Huy đã chết sao?

Cả Hưng và Sơn đều bật dậy, thần sắc thẳng thốt. Sơn hỏi dồn:

- Anh không đùa tôi đấy chứ? Đang yên đang lành sao cậu ta lại chết được. Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

- Tôi sao có thể đem mạng người ra đùa cợt được. Chúng tôi tìm thấy thi thể của anh ta nằm gần một ngôi nhà cấp bốn ở đường axx. Chúng tôi có một số chứng cứ chứng minh anh ta liên quan đến buôn bán ma túy nên đến đây hỏi các anh một vài điều.

Hưng nghe thế thì ngồi phịch xuống ghế, vẻ mặt bàng hoàng, không thể tin vào tai mình nữa. Ông ta lắc đầu lên tục:

- Không, không phải như vậy, cậu ta làm việc ở công ty này rất lâu rồi, chưa bao giờ thấy cậu ta làm việc gì xấu, chẳng hề làm việc ông vừa nói đâu.

Sơn bổ sung thêm đôi ba câu:

- Huy làm việc cần cù chăm chỉ, không lừa lọc ai, cậu ta tuyệt đối sẽ không buôn bán ma túy.

Cảnh sát Phương nói:

- Tôi là cảnh sát nên nói có sách sách có chứng. Tối qua chúng tôi đã phá một tụ điểm buôn bán ma túy, tuy chỉ bắt được năm kẻ nhưng chúng đều đã khai sự thật, và... trong khi truy bắt, chúng tôi phát hiện thi thể của Huy ở sát đó, hơn nữa có cả một cảnh sát nằm ngất ngay cạnh anh ta. Bởi vậy không tránh khỏi nghi ngờ anh ta có liên quan.

Hưng ngồi phịch xuống ghế ra chiều thất vọng, giọng nói vô cùng chán nản:

- Không thể nào như vậy được, tôi không tin một người tốt tính, hay giúp đỡ người khác như huy đã làm những chuyện đó.

Phương lắc đầu, nhìn Hưng, Sơn và nói:

- Đừng nói vậy, tôi biết có kẻ bề ngoài là một doanh nhân rất thành đạt, luôn làm việc thiện, có vẻ ngay thẳng nhưng lại là ông trùm khét tiếng. Tôi muốn bắt hẩn lắm nhưng tiếc là chưa có chứng cứ. Được rồi...

Ông thò tay vào túi áo để lấy bút và quyển sổ ghi chép:

- Tôi xin phép đi vào mục đích chính của tôi hôm nay, đó là hỏi hai vị lịch làm việc, đi lại của Huy trong thời gian gần đây.

- Ồ vâng, anh cứ hỏi, chúng tôi sẽ trả lời nếu biết.

- Tôi có mấy câu hỏi đây, câu đầu tiên là...

Cảnh sát Phương bắt đầu hỏi hai người về những thông tin liên quan đến Huy, cũng khá là nhiều câu hỏi, làm mất một hồi lâu mới xong.

Khi ra khỏi công ty Hưng Sơn, một trong hai cảnh sát đi cùng cảnh sát hỏi ông:

- Thủ trưởng, hai tên này rất xảo quyệt và đáng sợ, về ngoài hoàn toàn trái ngược với sự thâm trầm bên trong.

- Còn phải nói, ông trùm của thế giới ngầm mà. Nếu chút uy hiếp đó có thể ảnh hưởng tới bọn chúng thì tôi đâu phải vất vả như thế.

- Em không ngờ bọn chúng nói dối một cách trắng trợn, thậm chí sự thương tiếc với thuộc hạ của mình.

- Ồ không, sự thương tiếc có thật, dù chỉ là chút ít thôi. À phải rồi, tôi cảm thấy tên Hưng đó rất quen, hình như tôi đã gặp hẩn trước đây rồi thì phải.

Đúng vậy, khi thấy vết sẹo có hình thù quái dị trên cánh tay trái của Hưng, ông ngỡ ngơ lẫn ngạc nhiên nhưng nhất thời không ra đã thấy nó ở đâu. Ông nói với hai cảnh sát kia:

- Chúng ta mau về đồn thôi, có nhiều tình tiết cần xử lý gấp rút.

- Vâng ạ.

- Mà này, hai cậu khi về cần điều tra giúp tôi lai lịch của hai tên Hưng và Sơn đó, càng chi tiết càng tốt.

- Vâng thưa thủ trưởng.

Giống với cảnh sát, Hưng và Sơn cũng đang tò mò về vị cảnh sát tên Phương này. Hưng nói:

- Này, theo những lời ông ta nói, tôi thấy có vẻ như ông ta đã có tư liệu về việc phạm pháp của chúng ta rồi chứ không đơn giản là một cảnh sát mới được chuyển đơn vị công tác đâu.

- Ủ, tôi quan sát thấy trên khuôn mặt ông ta phát ra uy thế nhiếp người, ánh mắt sắc bén, bàn tay lại nhiều vết chai sạn, chứng tỏ là người đã trải qua chiến trận. Hơn nữa, còn là một cao thủ võ công, xem chừng không dưới anh đâu.

- Tôi cũng nghĩ vậy, cho nên cần phải làm rõ ông ta như thế nào để tránh bị động. Nếu ông ta thực sự thuộc binh chủng đó thì chúng ta gặp rắc rối lớn đấy.

Sơn im lặng hồi lâu rồi nói:

- Việc này giao cho thằng Việt đi làm.

Hưng không nghĩ Sơn lại giao cho Việt nên rất ngạc nhiên:

- Chẳng phải anh không tin tưởng nó sao, anh không sợ hỏng việc à?

- Chẳng phải tên "Chung ruồi" là bạn nó à. Để cho hẩn ta tìm hiểu, chúng ta không cần nhúng tay vào, còn gì tốt hơn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 2: Phải chăng bị trúng tà?

Hưng nghe thế gật đầu đồng ý:

- Anh nói cũng phải, vậy chiều nay bảo thằng Việt đi tìm hiểu, có lẽ tới lúc xem thử nó có gì đặc biệt để sử dụng hay không. À mà quên, lượng hàng cho quán bar còn nhiều không?

- Anh không nhắc tôi cũng không nhớ, để tôi xem lại đã.

Son mở học bản lấy ra một quyển sổ màu đen, lật đến giữa sách, sau đó dò đến dòng có chữ Rh-b4 rồi nói tiếp:

- Không nhiều lắm.

- Hay lắm, vậy cũng sẽ ít thu hút sự chú ý của bọn cớm hơn.

Son đứng dậy, sau đó nói:

- Thôi đứng ngồi đây nói gì nữa, chúng ta còn bản hợp đồng quan trọng phải ký nữa.

- Ủ, đi thôi.

Hưng đứng dậy, cùng Son đi đến nhà xe, sau đó chạy đến công ty kinh doanh bất động sản tên là Đăng Khoa. Bảo vệ đi tới hỏi hai người:

- Xin hỏi hai vị đến công ty có việc gì không?

Son trả lời:

- Giám đốc công ty của anh có hẹn với chúng tôi để bàn công việc.

- Vậy sao? Vui lòng đợi tôi một lát.

Anh bảo vệ đi vào phòng trực gọi điện thoại, lát sau anh nói:

- Giám đốc đang chờ, mời hai anh vào.

- Cảm ơn.

Khi vào tiền sảnh công ty, Hưng Son được quây tiếp tân chỉ cho vị trí phòng của giám đốc họ. Lúc hai người đi vào phòng thì bắt gặp một nam một nữ đang nói chuyện với nhau. Người đàn ông đó là đối tác mà hai người sẽ ký hợp đồng. Hưng đưa tay ra và nói:

- Chào anh Khoa, tôi rất vui khi được nghe tin từ anh.

Khoa bắt tay và đáp:

- Chào anh Hưng, anh Son, mời ngồi.

Hưng, Son ngồi xuống ghế dài. Cô gái đứng cạnh Khoa nở nụ cười, cũng chào Hưng và Son rồi quay sang nói với Khoa:

- Giờ anh bận việc rồi nên em không làm phiền nữa, em về công ty làm đây.

- Ủ, em đi đi.

Nghe câu đấy, Hưng hơi ngạc nhiên vì ban đầu ông ta nghĩ đây là thư ký của Khoa, bởi mấy việc lằng nhằng giữa sếp và thư ký riêng vẫn thường xảy ra. Tất nhiên là điều này không tiện hỏi. Khoa bấm số điện thoại bàn gọi cho thư ký mang bản hợp đồng sang. Sau đó anh ta chuyển nó cho Hưng và Son và nói:

- Tôi đã đọc hợp đồng mà hai vị gửi cho tôi, về cơ bản thì tôi thấy rất tốt, chỉ có một điều khoản về giá tôi thấy chưa được hợp lý cho lắm. Tôi đã sửa lại nó, hai anh xem lại đi, nếu thấy được thì chúng ta có thể ký kết.

Lại thêm một lần ngạc nhiên, Hưng và Son cứ tưởng hai bên đã đồng ý với các thỏa thuận đã đưa ra rồi, giờ bỗng dưng Khoa sửa đổi, anh ta đang nghĩ gì chứ? Hai người đọc từ trên xuống dưới thật cẩn thận, tới chỗ giá mua thì đúng là có thay đổi, cao hơn giá họ đề nghị lúc trước. Son ngẩng đầu lên hỏi:

- Ô, trong này anh đề nghị tăng tiền mua đất lên thêm mười phần trăm nữa, như vậy là sao? Không phải trước đó anh đã chấp nhận giá tôi đưa ra rồi sao?

Khoa gật đầu:

- Trước quả đúng như thế, chỉ là bên "nhà đất" xảy ra chút chuyện thủ tục nên chi phí bất ngờ bị đội lên. Cái này có lẽ thông cảm được phải không?

Son trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Mười phần trăm cao quá, tôi đề nghị năm phần trăm thôi.
- Ấy, thế sao được, các anh cũng biết việc này lằng nhằng thế nào mà.
- Dù gì thì tôi vẫn không thể thay đổi ý kiến, năm phần trăm là được.
- Vậy thế này đi, hai bên nhường một bước, tám phần trăm, anh thấy sao?

Hung, Son liếc nhìn nhau trao đổi ý kiến. Sau đó Son đáp:

- Được rồi, nghĩ đi nghĩ lại, chúng tôi chấp nhận chịu thiệt một chút, tăng thêm tám phần trăm nữa vậy.
- Hay lắm, như vậy chúng ta có thể ký hợp đồng được rồi phải không?
- À, để chúng tôi đọc lại các điều khoản thêm lần nữa cho chắc chắn.
- Phải phải, cẩn thận vẫn hơn mà.

Hung, Son đọc bản hợp đồng từ đầu tới cuối một lượt, thấy quả chỉ có giá thay đổi, các điều khoản khác giữ nguyên như cũ thì lấy bút ký vào bản hợp đồng.

Sau khi thương vụ thành công tốt đẹp, Hung nói:

- Hợp đồng đã ký xong, đến phần giấy tờ, tôi muốn hoàn thành càng nhanh càng tốt, anh nghĩ thế nào?
- Anh nói rất đúng ý tôi. Tôi đang nghĩ xem lúc nào đi làm giấy tờ là phù hợp đây. Để xem, à, thứ sáu tới có thể làm được, hai anh thấy sao?
- Hay lắm, vậy thì thứ sáu.

Mọi việc đã xong xuôi, Hung và Son mời Khoa một bữa cơm, không may là Khoa lại từ chối vì bận việc gấp:

- Ô tiếc quá, xin lỗi hai anh tôi không đi bây giờ được. Tôi phải đưa vợ chưa cưới của tôi đi việc, đành hẹn hai anh hôm khác vậy.

Dù hai người hơi thất vọng nhưng người ta đã nói thế thì sao ép được chứ. Hung gật đầu:

- Vậy sao? Đáng tiếc thật, hẹn anh bữa nào đó vậy. Khi đấy tôi sẽ liên lạc với anh trước.
- Được, tôi sẽ chờ cuộc gọi của anh.

Hung, Son rời khỏi công ty chưa được bao lâu thì vợ chưa cưới của Khoa gọi đến. Khoa bắt máy:

- Tuyền à? Anh đang chuẩn bị đi đây, em đợi anh chút.

Tuyền nói:

- Em không phải nói đến chuyện này. Em muốn hỏi anh về bản hợp đồng, anh ký xong rồi à?
- Ủ? Sao vậy em?
- Có chuyện không hay xảy ra với công ty của họ anh à, đã đăng trên báo luôn rồi.
- Thật vậy sao, để anh đọc xem thử cái gì nào?

Khoa truy cập vào một trang báo mạng khá uy tín, đập ngay vào mắt anh là mẩu tin đội cảnh sát phòng chống ma túy đập tan một cuộc buôn lậu ngầm. Khoa kéo tiếp xuống dưới thì thấy ảnh của Huy, anh nhận ra ngay. Đây là cấp dưới của Hung, trước đây đã gặp anh hai lần để thương thảo vụ mua khu đất mà vừa mới ký xong. Anh chợt nghĩ không rõ Hung, Son đã hay tin chuyện này chưa, nếu họ đã biết rồi mà vẫn ký thì anh sẽ vướng vào rắc rối không đáng có. Chỉ tiếc đã quá muộn, muốn hoãn lại cũng chẳng kịp nữa.

Phía bên kia, Hung và Son khá là vui khi hoàn tất được bản hợp đồng. Trên đường trở về công ty, Son nói:

- Kể ra trong cái rủi có cái may, ký xong thì số tiền thu được từ đợt hàng trước có chỗ để tiêu rồi.
- Nhưng mà vẫn phải rất cẩn thận, tên cóm đó đã chú ý tới chúng ta, việc chúng ta đột nhiên rót lượng tiền lớn vào sẽ gặp phiền toái kha khá đấy.

- Ủ, cũng nên...

"Ring! Ring!" Sơn chưa nói hết câu thì chuông điện thoại chợt rung lên, là một nhân viên trong công ty gọi hắn. Không rõ người nọ đã nói gì với hắn, chỉ thấy vẻ mặt của hắn khá là nghiêm trọng. Khi cuộc gọi kết thúc, Hưng bèn hỏi:

- Có gì không tốt à?

- Ủ! Xem chừng khó khăn đây, tôi vừa hay tin là điểm công ty chúng vừa rút xuống một ít.

- Vậy à? Thế thì bỏ chuyện ở vũ trường, quay về công ty ngay thôi, bọn Mạnh Tuấn và Hắc Báo lợi dụng được nó thì tiêu.

Sơn đổi hướng chạy xe ngược lại. Ông ta tức tối văng tục:

- Cmn chứ, thằng Việt chó chết làm đảo lộn mọi thứ lên hết cả.

Mặc dù Việt đã biết sẽ có rắc rối nhưng rõ ràng là anh chưa lường trước được những hậu quả đó.

Nhắc tới Việt, sau khi làm một giấc trưa no say, anh đã lấy lại sức khỏe, nhờ thế, ngoài những cầu thủ chính, đội anh có được sự bổ sung cực tốt. Trận bóng diễn ra đầy kịch tính, hai bên giành nhau từng điểm một. Khi đến phút cuối cùng của trận đấu, đội Việt bị đối phương dẫn trước một điểm nhờ một cú ba điểm.

Trận đấu sắp kết thúc, Việt vừa nhận bóng từ Trường thì ngay lập tức bị kèm chặt. Anh liếc nhìn đồng hồ, ước chừng chỉ còn năm hay sáu giây, anh đập mạnh bóng, bất ngờ bóng văng mạnh đi rất xa. Tất cả đều tưởng đó là một cú bóng hỏng nên đều dừng lại, nụ cười hiện lên trên mặt đội kia. Việt đột ngột bứt tốc vọt lên với một tốc độ kinh hồn, chụp bóng ngay sát bên trong đường biên rồi chuyền cho Đình Hiếu đang đứng ở vòng hai điểm. Đường như Hiếu đã đoán được ý đồ của Việt. Hắn nhận bóng, búng người nhảy lên cao, hai tay đập mạnh lên rổ, một cú slam dunk không thể hoàn hảo hơn. Cả khán đài như muốn nổ tung trong tiếng la hét. Pha bứt tốc như tia chớp và pha nhảy cao kinh người của Đình Hiếu khiến ai nấy cũng đều khiếp sợ lẫn phần khích đến điên cuồng.

Đội bên vẫn đang bàng hoàng, ngỡ ngác trước pha bóng khó tin, chiến thắng ngỡ như nằm trên tay giờ đã vụt mất. Còn đội Việt thì hò hét tung trời, lần đầu tham gia đã đoạt cúp, sao không vui sướng cho được. Đình Hiếu đi tới vỗ vai Việt nói:

- Giỏi lắm, tao không ngờ mày có thể chạy nhanh khủng khiếp như thế.

Việt xua xua tay khiến tốn:

- Ăn may thôi, cú nhảy cao lên rổ của mày mới thực sự đáng nể.

Hiếu bật cười:

- Bình thường thôi, tao vẫn hay tập thể mà.

Hiếu quay lại nói với đội bóng:

- Mọi người nghe mình nói này, chúng ta vừa đoạt cúp, hay đi làm một bữa liên hoan đi.

Dĩ nhiên ai cũng vỗ tay hoan hô:

- Hay đấy, hay đấy, mau đi thôi.

Thế là cả bọn kéo nhau đi đến một quán nhậu cách quán lần Việt gây sự đám "Chung ruồi" trước đây không xa lắm. Việt bất chợt có cảm giác kỳ kỳ, chẳng phải hân hoan mà chẳng phải bất an, chỉ là thấy quái lạ. Lốp Việt mới năm một mà đã có thể giành được giải nhất nên ai cũng hào hứng, trò chuyện rôm rả, bữa liên hoan nhanh chóng trở nên náo nhiệt. Trận hôm nay ai chơi cũng hay, nhưng pha phối hợp ghi điểm cuối giờ của Hiếu và Việt quá hay, biến hai người trở thành tâm điểm, mọi người thay nhau chúc bìa. Việt thấy vậy đâm hoảng, tuy anh có nội lực trong người nhưng sao có thể chống được lượng bia nhiều thế; đúng lúc sắp sửa không khước được thì Hưng gọi điện thoại đến. Việt cả mừng, bèn kiếm cớ đứng dậy đi ra ngoài để nghe:

- Alo, dạ em nghe đây ạ.

- Chú mày đến đây nhanh lên. Tao có việc giao cho mày đi làm.

- Ở dạ giờ em đang bận việc lớp rồi ạ. Anh có thể cho xin từ chối được không ạ?

- Mày... Hừ! Thôi được rồi, tao sẽ du di cho mày lần này, và cũng là lần cuối, nếu sau này còn tái phạm thì đừng trách tao.

- Dạ vâng, dạ vâng, em cảm ơn anh nhiều ạ.

Việt tắt máy quay trở lại tiệc, thấy vẻ khàng khác của anh, Hùng hỏi:

- Có chuyện gì sao? Mày định chuẩn đây à?

- À à không có gì, chỉ là người nhà gọi thôi.

...

Một lúc sau, đột nhiên Việt cảm thấy có một luồng khí nóng từ bụng dưới bốc lên làm hai mắt mờ đi giây lát khiến cốc bia trong tay suýt nữa rơi vỡ tan. Hằng thấy thế thì lo lắng, bèn hỏi anh:

- Bạn sao thế? Không khỏe à?

Việt lắc đầu:

- Không sao, tay mình dính nước nên trơn trượt ấy mà.

- À ừ!

Việt nghĩ bụng: "Quái lạ! Luồng khí đó là gì vậy nhỉ, mình tập luyện rất điều độ, không thể bị loạn khí được." Để đảm bảo chắc chắn, anh vận công trấn áp luồng khí đó xuống rồi mới tiếp tục với đám bạn.

Mười phút sau, một vài người như Hùng, Trường và mấy cô gái nữa lần lượt cáo bạn về trước. Thêm hai chục phút nữa trôi qua thì tiệc tan, mọi người đứng dậy ra về. Việt vừa định đứng dậy thì luồng khí nóng nọ lại bốc lên khiến mờ cả hai mắt, đầu choáng váng làm anh nhất thời chẳng thể nào đi xe được. Anh nói với bạn mình:

- Các bạn đi trước đi, mình có việc bạn sẽ về sau.

Anh vừa đi vào phòng vệ sinh vừa nghĩ: "Chết tiệt! Sao mình lại có cảm giác này chứ. Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra với mình đây."

Khi ra khỏi phòng vệ sinh, cảm giác khó chịu đó không những không hề giảm bớt mà còn tăng lên nhiều lần, khó chịu hơn gấp bội. Anh dắt xe ra khỏi bãi mà đầu óc quay cuồng, cả người nóng bừng bừng, cổ vận khí để trấn áp luồng khí quái lạ kia mà không thể. Chưa kịp nổ máy thì đầu anh choáng mạnh như bị vật cứng đập vào, thế rồi anh gục xuống, ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 3: Xui xẻo hay may mắn?

Trong lúc mơ mơ hồ hồ, anh cảm giác dường như có ai vác mình lên xe máy rồi chở đi. Sau khi dần có lại tri giác thì thấy mình bị đẩy vào một căn phòng nhỏ, kế tiếp cửa phòng đóng lại, hình như còn có ai trong này, anh thấy mờ mờ đó là một cô gái đang ngồi trên giường. Thấy anh, cô gái đó lập tức hoảng sợ, kêu thất thanh:

- Ngươi... ngươi... mau tránh ra... không được tới đây...

Việt nghe giọng nói này rất quen nhưng chưa nhớ ra là ai, anh bèn lắc đầu cho tỉnh táo và nhìn kỹ hơn, tức thì anh sửng sốt. Cô gái đó chính là Thu Ngọc. Anh thấy khuôn mặt xinh xắn của cô đỏ bừng, hơi thở dồn dập, thân thể ngồi co lại ở góc giường. Anh định hỏi thêm vài câu thì bỗng nhiên cảm giác khó chịu lúc trước bùng lên như núi lửa phun trào. Cuối cùng anh đã nhận ra đó là gì? Nó là... dục vọng.

Trong lúc chưa kịp chuyện gì đang xảy ra thì dục vọng đã bùng lên đến mức khó kiềm chế nổi, dù biết mình đang làm gì nhưng hai chân anh không nghe theo lệnh, cứ từ từ bước tới giường. Thu Ngọc vô cùng sợ hãi, kêu lên không ngừng:

- Ngươi... không được tới đây... nếu không... tôi sẽ đập đầu... vào tường chết ngay tại đây.

Câu nói như gáo nước lạnh dội vào người, Việt tỉnh táo lại đôi chút, vội hỏi cô:

- Ngọc, bạn bị gì vậy? Sao chúng ta lại ở đây?

Ngọc thét lên mắng anh:

- Ngươi còn dám hỏi câu đó nữa ư? Ngươi... ngươi...

Việt ngờ ngác không hiểu gì: "Cô ấy nói thế là sao? Mình đã làm gì chứ?"

Giữa lúc hỗn loạn thì bất ngờ cửa phòng bật tung ra rồi Hiếu, Tân, Tân chạy ào vào. Tân tức tối quát lớn:

- Thăng khôn, mày đây rồi, dám giờ trò đòi bại, chết đi.

Rồi hấn thoi một cú trời giáng vào mặt Việt làm Việt choáng váng. Hiếu chửi đồng:

- Khốn kiếp, tao mà đến muộn chút nữa thì... chó chết, lòi hấn ra ngoài đánh cho tao.

Ba thằng lòi Việt sềnh sệch ra ngoài, Ngọc ở trong phòng dù đã đóng cửa rồi nhưng tiếng đấm đá cô vẫn nghe rõ mồn một, rõ ràng Việt đang bị đánh rất mạnh.

Bên ngoài phòng, đấm đá một hồi đã tay, Tân cầm cây gậy đập mạnh vào gáy Việt một cái làm Việt choáng váng, hai chân bước loạng choạng rồi nằm gục trên nền. Hiếu nhìn Tân hỏi:

- Mày kiểm tra hấn xiu chưa?

Tân gật đầu:

- Tất nhiên là rồi.

- Mày cứ kiểm tra chắc chắn đi, bao công sức tao dựng lên tuyệt đối không được thất bại.

- Yên tâm đi, bị một cú nặng như thế, hấn sao còn tỉnh được chứ.

- Mày cứ kiểm tra đi.

Trưởng nói:

- Có lẽ mày vào trong đó được rồi đấy.

Hiếu nói:

- Ủ, tui mày trông chừng ngoài này giúp tao, không cho ai vào đây cả.

- Ủ.

- Có lẽ tao nên dùng một viên thuốc. Thuốc này rất mạnh, tao cho cô ta uống, e rằng..

Hiếu thò tay lấy ra một viên thuốc hồng hồng uống vào, rồi bật cười:

- He he, thằng Việt uống phải thuốc này mà không có chỗ xả thì chết chắc rồi.

Trưởng hùa theo:

- Phải, cho nó chết há há há.

Bỗng có tiếng quát:

- Lũ chó chết!

Bọn chúng đang cười cợt "tự sướng" với nhau thì bỗng một tiếng quát lớn vang lên khiến chúng giật mình:

- Bọn khốn kiếp! Dám làm hại con gái nhà lành!

Đình Hiếu xoay người lại thì phát hiện Quốc Việt đứng ở sau lưng ba gã từ bao giờ. Hai mắt anh đục ngầu như phát lửa, chất chứa sự phẫn nộ tột cùng. Hiếu lắp bắp:

- Không thể nào, mày chẳng phải đã ngất xỉu rồi sao.

- Hừ! Thăng chó chết. Dám chơi đùa tao!

Thì ra cú đánh của tên Tân chỉ làm cho Việt ngất đi một chút rồi tỉnh lại rất nhanh, có điều anh vẫn giả bộ ngất để nghe ngóng xem thử mục đích của chúng là gì. Khi anh nghe được những lời chúng nói với nhau thì vô cùng tức giận. Anh hiểu ra tất cả đều do bọn chúng làm. Chúng bày ra quỷ kế thâm độc này nhằm đưa anh vào con đường tội lỗi. Cũng may Thu Ngọc không hay biết gì việc này. Anh dù chẳng tốt lành gì nhưng vẫn có nguyên tắc, giới hạn cho bản thân. Anh quyết không thể để ba tên cầm thú đạt được ý đồ của chúng.

Anh bèn âm thầm vận nội công để đè ép dục tính trong người. Sau đó anh vùng dậy, túm lấy hai bàn tay vung quyền đánh tới tên chủ mưu là Đình Hiếu. Đòn tập kích quá bất ngờ, Hiếu không kịp trở, ngực ẫnh trợn. Hấn hét thảm, hộc máu, đầu đón ngất xỉu. Hai tên kia sợ hãi, đứng như trời trồng. Việt chớp cơ hội, tung tiếp hai quyền mạnh như trời giáng khiến chúng ngất luôn.

Kế tiếp anh vùng chân đá bay cửa rồi lao vào phòng. Anh bắt gặp Ngọc đang trong tình trạng nguy cấp, hai mắt long lanh, gò má rục hồng, người thỉnh thoảng uốn éo. Đây là dấu hiệu dục tính đang bành trướng, nếu chậm trễ chút ít nữa là không thể cứu nữa. Cho nên anh vội vàng phóng tới ôm chầm lấy cô và nhảy qua cửa sổ, chạy đi tìm xe, không ngờ anh dễ dàng tìm ra. Chiếc xe ở ngay trước cửa nhà nghỉ. Anh mặc kệ nguyên nhân sao xe mình ở đây, anh đặt cô ngồi lên trước bụng, một tay ôm ngang eo cô, một tay vặn ga chạy đi. Cũng may trên đường không có công an nên anh chạy vượt đèn đỏ liên tục.

Lúc này thuốc bắt đầu ngấm, Ngọc trong lòng anh vặn vẹo, dụi đầu vào ngực anh, thậm chí đưa tay vuốt ve, lại càng làm anh rạo rục, khó chịu vô cùng. Ngọc kêu lên khe khẽ:

- Nóng quá, mình bị sao thế Việt?

Cô định cởi bớt cúc áo thì Việt hoảng, vội đưa tay ra ngăn lại. Cô và anh không hay biết rằng động tác, tư thế lúc này của hai người rất thân mật. Những người đi trên đường đổ dồn ánh mắt vào anh. Anh mặc kệ, cứ rú ga chạy. Anh thấy tình hình Ngọc càng nguy cấp thì tăng tốc, thế rồi anh chợt nhớ lại đây là ngoài rìa thành phố, bệnh viện cách đây rất xa, dù tới đó cũng không cứu kịp, mà anh cũng không biết chỗ trọ của mấy cô gái nào trong lớp. Phân vân hồi lâu, cuối cùng anh nhớ ra có một cách cứu chữa kịp thời cho hai người. Anh rẽ xe theo đường tắt đưa Ngọc về phòng trọ của mình.

Khi về đến phòng, anh nhanh chóng mở cửa rồi đặt cô ấy nằm lên giường. Sau đó ra khoá cửa lại. Cô gái ngẩng đầu lên nhìn anh, sự sợ hãi hiện rõ trong đôi mắt. Cô co người lại đưa tay che chắn nhưng thân thể đôi khi run rẩy do tác dụng của thuốc. Cô kêu lên:

- Việt, không được làm vậy.

Anh hiểu ý cô, bản thân anh cũng không muốn làm điều đó. Anh bèn mỉm cười trấn an cô:

- Không sao đâu, mình không làm gì Ngọc đâu.

Anh chạy vào nhà tắm dội liên hai xô nước lạnh lên người. Sau đó xách thêm hai xô ra dội lên Thu Ngọc y như vậy. Nước lạnh giúp cả hai lấy lại lý trí. Cô nhìn anh trần trụi, trong ánh mắt, hiện lên đôi chút cảm kích:

- Cảm ơn Việt, ban đầu khi nghe đám người bị mặt nói với nhau, mình tưởng ban là hung thủ định...

Nói tới đây thì cô ngừng lại. Việt hỏi:

- Đám người bị mặt ư?

- Ừ, sau khi mình... Ừ...

Bỗng nhiên Ngọc rên lên, khuôn mặt cô đỏ bừng, người khẽ run rẩy. Việt kinh ngạc:

- Ngọc, bạn sao thế? Ồ, mình cũng bị...

Việt cảm thấy toàn thân nóng rục như ở trong lò lửa, cảm giác bút rút ban nãy đã quay trở lại. Hóa ra được lực của thuốc quá mạnh, vượt ra ngoài tưởng của Việt. Hai xô nước lạnh vẫn chẳng đủ sức dẹp được nó. Chưa đầy nửa phút sau, dục tính lại trào dâng trong cơ thể hai người, thậm chí còn mạnh hơn cả lúc trước. Việt tức tối quát:

- Cmm, đây là thuốc gì vậy?

- Nóng quá, mình nóng quá Việt ơi.

Bây giờ toàn thân Ngọc rất ẩm ướt bởi nước. Quần áo dính sát vào để lộ ra từng mảng da thịt đỏ ửng, mà hơn nữa cô còn cởi hai cúc áo trên cùng ra lại càng trở nên quyến rũ lạ thường. Việt thấy cảnh đấy, lập tức rung động, ý chí lung lay sụp đổ.

"Phải rồi, còn một cách..." Anh lập tức ngồi xuống, hai chân xếp bằng theo tư thế luyện công ngày thường, anh muốn dùng nội công đè ép dục vọng. Có điều, anh quên mất rằng, Thuần Dương Công là môn võ công chỉ dương chí cương, dùng nó lúc này là sai lầm lớn. Dương khí được thuốc kích thích bổ trợ, đột nhiên tăng vọt, tả xung hữu đột khắp nơi, đau đớn không thể tả thành lời.

Anh đấu tranh kịch liệt, mồ hôi tuôn đầm đìa trên mặt, ngực lưng, bụng. Giữa lúc nguy ngập, Ngọc bất ngờ lao đến ôm lấy anh, hôn tới tấp. Cô trúng phải lượng thuốc nhiều hơn anh nên còn khổ cực hơn. Dấu nhận thức rõ mọi thứ đang xảy ra nhưng cô không thể áp chế được bản năng giới tính của bản thân khi bắt gặp cơ thể đầy nam tính của Việt. Việt tức giận quát lớn:

- Khốn kiếp!

Anh đẩy cô ra xa. Anh liếc sang bên phải thấy có cây bút nằm trên ghế nên chộp lấy nó đâm mạnh xuống đùi rồi rạch ngang một đường, tức thì máu tươi chảy ra. Con đau đớn ở chân làm cho thần trí Việt tỉnh táo lại đôi chút. Ấy thế mà không được bao lâu, Ngọc lại áp sát vào anh, miệng thì hôn lên cổ anh, tay thì xoa vuốt người anh, những ngón tay trắng muốt vuốt ve lên vết thương. Ánh mắt long lanh, đôi môi đỏ mọng như quả dâu tây, những cử chỉ khêu gợi chẳng khác gì giọt nước tràn ly, chực chờ trào ra. Khoảnh khắc nhìn vào ánh mắt mê muội của cô, rồi thấy chiếc áo lót xanh nhạt thấp thoáng sau lớp áo sơ mi, anh hiểu tất cả đã "xong rồi".

Như hòn đá ném xuống mặt nước, Việt hoàn toàn mất kiểm soát, anh gầm lớn, không khác gì con sói đói lâu ngày, anh siết chặt lấy Ngọc đè xuống. Anh

hôn lấy hôn để lên môi cô. Ngọc như người chết đuối vớ được cọc, bầu chặt lấy Việt. Nhưng từng giọt nước mắt lại chảy dài trên má. Hai tay Việt không ngừng xoa vuốt, nắn bóp khắp nơi trên thân thể mềm mại của Ngọc. Hơi thở dần trở nên nặng nề, gấp gáp. Miệng anh từ môi qua tai, tới cổ, tới bầu ngực rồi tiến dần xuống dưới. Tiếng thở dốc, rên rỉ đầy ma mị lan toả ra toàn bộ căn phòng. Quần áo cứ rơi rụng dần, thoáng chốc hai người đã không còn mảnh vải trên thân. Cảm giác da thịt ma sát nhau làm cả hai run rẩy.

Cổng thành đã mở cửa sẵn sàng, Việt tiến nhập mạnh mẽ vào cơ thể Ngọc. Khi anh sắp sửa phá vỡ tầng ngăn cách mỏng manh thì mắt cô đã nhắm lại. Anh thu hết phần lý trí còn sót lại, ghé sát tai cô và nói:

- Xin lỗi Ngọc rất nhiều.

Dứt lời, anh kiên quyết tiến sâu đến tận cùng. Hoa hồng đã nở rộ. Anh bắt đầu động tác vào ra. Bây giờ cô và anh đều bị bản năng nguyên thủy của loài người kiểm soát. Mỗi khúc dạo đầu Ngọc còn cắn môi cố gắng kìm nén, về sau, theo nhịp điệu chuyển động nhanh dần, cảm giác đau nhói ban đầu dần tan biến, thay vào đó là cảm xúc lâng lâng ủa đến dồn dập, đánh bật mọi suy nghĩ, hai chân cô cũng từ từ mở ra. Cô vòng tay ôm chặt lấy Việt, các ngón tay bầu chặt lưng anh, cái miệng nhỏ xinh hé mở rên rỉ khe khẽ.

- Ư...Ư...

Về phần Việt, dưới sự lấn át của thuốc lẫn Thuần Dương Công, anh đã mất hết lý trí, giống như con thú hoang, vùi hoa dập liễu không thương tiếc. Hai mắt Ngọc nhắm chặt, gương mặt ửng đỏ, sắc đỏ lan xuống cổ rồi toả ra toàn thân. Thân thể cô như con thuyền giữa lạc đại dương, dâng lên hạ xuống như sóng triều theo từng cử động của anh. Mưa gió trong phòng cứ vẫn vũ suốt đêm.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 4: Trách nhiệm hay tình yêu?

Nhắc lại bọn Đinh Hiếu, sau khi Quốc Việt rời đi hồi lâu thì chúng mới tỉnh lại. Ba thằng vịn tường đứng dậy, cường lực của Việt rất mạnh, đến giờ mà chúng vẫn thấy tức ngực, khó thở. Hiếu nhìn khắp mà không thấy Việt đâu cả, bước loạng choạng vào phòng thì Thu Ngọc cũng đã biến mất. Hấn phần nộ, quát lớn:

- Khốn kiếp! Người đâu? Cô ta đi đâu rồi?

Tên Tân ôm ngực trả lời một cách khó nhọc:

- Tao đoán thằng Việt đã mang cô ả đi rồi.

Hiếu càng tức giận, quát tháo:

- Cái gì? Không thể nào!

Hấn vùng chân đá văng cái bàn làm chai lọ vỡ tan tành:

- Ch* chết, bao nhiêu công sức tao dựng lên giờ để thằng ch* đó hưởng hết.

Trường nói:

- Bây giờ chuyện đó không quan trọng, cái chính là thuốc mày vừa uống kia kìa, nó sắp phát tác rồi đấy.

Hiếu siết chặt nắm tay, đáp:

- Giữ, hai đứa mày muốn làm gì thì làm đi, tao đi gặp con bé tiếp tân kiểm thử có ai không.

Nói xong, hấn đi thẳng tới tiền sảnh. Trưởng hồi Tân:

- Giờ mày định làm gì?

- Chắc phải đi kiểm mối, lâu rồi không xa, bức bối quá.

- Tao cũng thế, hơn hai tuần thi giữa kỳ ở nhà học.

Bọn Hiếu, Trường, Tân này còn lạ gì mấy chuyện kiểu này nữa, chẳng mấy chốc đã mỗi tên một phòng.

Sáng hôm sau, mãi đến tám giờ rưỡi sáng Việt mới tỉnh dậy. Tối qua Việt và Ngọc vận động liên tục không ngừng nghỉ làm cho hai người vô cùng mệt

môi, cả về thể xác lẫn tinh thần nên chẳng mấy chốc chìm vào giấc ngủ say. Khi tỉnh dậy Việt không thấy Ngọc đâu nữa, cô đã bỏ đi từ sớm rồi. Đầu anh lúc này vẫn còn choáng váng, loại thuốc đó ghê gớm thật. Anh bèn đi vào phòng vệ sinh dội nước lạnh cho tỉnh táo.

Tắm rửa xong, anh bắt đầu dọn dẹp lại phòng, trong phòng đâu đâu cũng thấy dấu vết của cuộc chiến giữa hai người. Anh bỗng nghĩ tới tâm trạng của Ngọc lúc này: "Không biết cô ấy giờ sao rồi, liệu cô ấy có vì chuyện tối qua mà nghĩ quẩn hay không?" Bởi thế, anh bấm số điện thoại của Ngọc và gọi. Chuông điện thoại rung hồi lâu mà cô không bắt máy. Anh gọi cô đến ba lần cô cũng không trả lời. Đến lần thứ tư thì cô ngắt cuộc gọi ngay lập tức luôn. Việt thở phào nhẹ nhõm, như vậy là cô đang rất tức giận anh nhưng ít ra cô vẫn chưa làm việc gì không hay.

Lúc này anh mới thấy mình có tin nhắn. Anh mở ra xem, đó là tin nhắn của Quỳnh. Anh bật cười khi đọc được tin nhắn của cô, có điều chẳng được bao lâu vì anh sức nhớ tới Ngọc. Anh cứ tưởng mình đã có mối tình trọn vẹn, ngờ đâu lại xảy ra cơ sự này. Phải chăng đây là kiếp tình mà ông sư già giải quyết cho anh lúc Tết?

Anh ngồi bần thần trên giường, giờ tỉnh sao đây? Anh thật sự không biết nên xử lý chuyện này như thế nào. Rốt cuộc là anh phải tay sạch sẽ, làm kẻ vô trách nhiệm để đến với cô gái anh yêu; hay làm kẻ phụ tình để chăm sóc cho cô gái đã bị anh làm tổn thương dù rằng anh không yêu người ta? Chỉ nghĩ thế thôi cũng đủ khiến anh đau đầu, hồ hập như nghẹn lại.

Đúng lúc này Hưng gọi đến. Việt thở dài, tạm gác việc này qua một bên vậy, anh còn việc khác quan trọng hơn. Anh bắt máy:

- Alo, dạ em nghe đây anh Hưng.
- Chú mày mau đến công ty, tao có chuyện muốn giao mày đi làm.
- Dạ vâng ạ, em sẽ tới ngay.
- Tốt.

Việt dắt xe ra và chạy đến công ty ngay tức thì. Khi vào phòng của Hưng, anh thấy Thanh Sơn cũng đang có mặt ở đó. Anh chào hai người rồi hỏi:

- Dạ anh gọi em đến có việc gì giao cho em thế ạ?

Hưng không trả lời mà hỏi ngược lại:

- Mày đọc báo chưa?

Việt ngạc nhiên khi Hưng hỏi một câu không liên quan gì cả. Anh lắc đầu:

- Dạ chưa, cả ngày hôm qua em bận việc quá nên chưa đọc được tin gì cả, mà có tin gì quan trọng lắm hả anh?

Hưng nói với vẻ không hài lòng:

- Thật không biết mày có tồn tại nổi trong xã hội ngầm này không khi mà những kỹ năng cơ bản nhất cũng không có. Hừ, việc thằng Huy chết bị lên báo rồi, chụp hình luôn rồi.
- Cái gì chứ? Thế bọn cớm có tìm tới anh để hỏi không?

Sơn cười khẩy:

- Hừ, mày có thấy hỏi thừa không?

Sơn châm điếu thuốc hút và nói:

- Đây là việc anh giao cho mày đây. Tên cớm phụ trách vụ án này có thể không phải tay vừa đâu. Mày điều tra ông ta cho anh.

Việt nghĩ bụng: "Sao lại giao cho mình nhỉ, mình đâu có thực lực gì cả, họ không sợ bị mình làm lộ ra ư."

Sơn nói:

- Anh biết mày đang nghĩ gì, đúng là bản thân mày thì không đủ khả năng, nhưng mày còn đám bạn "Chung ruồi" đấy thôi. Chúng khá giỏi ở khoản điều tra, mày có thể nhờ chúng giúp.

"Đúng là hai lão cáo già." Dù trong lòng Việt không thích kiểu này, nhưng để hai ông trù tin tưởng thì cũng đáng. Bởi vậy Việt gật đầu:

- Dạ vâng, thế người đó tên gì ạ.
- Ông ta tên là Phương.

Việt gật mình nói:

- Tên Phương ạ?

- Ủ, chú mày tự dưng nhảy dựng lên thế làm gì, không lẽ mày biết ông ta?

- Dạ em có biết chút ít, vụ em gây sự với "Chung ruồi" lần vụ đánh nhau với tên Cường trước đây đều do ông ta chỉ huy điều tra.

- Ồ vậy à, xem ra nhiệm vụ lại càng phải giao cho mày, nhớ làm cho tốt đấy.

- Dạ vâng, em sẽ cố gắng hoàn thành việc này ạ. Nhưng

- Ủ, nếu mày làm tốt, chắc chắn sẽ có thưởng.

- Dạ vâng ạ. Hai anh có chuyện gì cần em đi làm nữa không ạ?

- Hết rồi, mày lui được rồi.

- Vâng ạ, em chào hai anh em đi.

Vừa rời khỏi công ty, Việt chạy ngay đến chỗ Chung. Vụ buôn lậu đã lên báo, thậm chí về sau còn có thể lên TV, không cần ông chủ nhắc anh cũng sẽ tự đi làm, tuyệt không thể để cảnh sát nắm được chứng cứ anh tham gia buôn lậu được. Chung thấy anh đến thì hỏi:

- Lâu ngày không thấy mày đến đây, bữa nay mày gặp tao chắc có chuyện. Nói đi, có việc gì?

Việt bật cười:

- Mày đã hiểu thế rồi thì tao nói thẳng luôn. Vụ buôn lậu bị lộ rồi, có một ông cảnh sát cao tay phụ trách điều tra. Mày đi tìm hiểu giúp tao ông ta là người thế nào được chứ?

- Ha ha, ta biết thế nào mày cũng tìm đến tao.

Việt cả mừng:

- Vậy mày sẽ giúp tao phải không?

Chung lắc đầu:

- Xin lỗi, nếu tìm hiểu một tên tội phạm tao sẽ giúp, nhưng nếu là cóm thì tao không giúp được.

- Tại sao?

- Hừ, mạng thông tin là thế mạnh của bọn tao, những người như bọn tao sợ nhất là đụng tới cóm, rất nguy hiểm. Tao không muốn vì mày mà đánh vỡ chén com của mọi người. Thôi mày về đi, tao không giúp được đâu.

- Ồ! Mày thật sự không giúp tao sao?

- Đúng vậy.

- Nhưng mà...

- Tao đã nói rồi, dù thế nào tao cũng không làm.

- Mày... thôi thế tao về, hi vọng mày sẽ nghĩ lại.

"Chung ruồi" kiên quyết từ chối nên Việt đành quay về trong thất vọng. Về tới phòng thì anh thấy Quỳnh đang đứng đợi ở cửa. Anh hỏi:

- Sao bỗng dưng em đến phòng anh thế này? Lạ à nha.

Quỳnh bấu môi, đáp trả:

- Em đến thăm anh cũng không được hả?

- Ồ được... được chứ. Anh đùa thôi mà. Em đến lâu chưa?

- Dạ cũng lâu rồi, em gọi mấy lần mà anh không nghe máy.

- Ồ thế à, sao anh không nghe nhỉ?

Việt lấy điện thoại ra xem thì thấy đúng là cô đã gọi anh ba cuộc. Anh gãi đầu gãi tai:

- Chắc tại lúc này anh đang chạy xe máy nên không nghe chuông đổ. Minh vào phòng thôi.

Vừa vào phòng cô đã hỏi anh với giọng đầy ngạc nhiên:

- Trời không nắng lắm sao anh lôi chăn màn ra giặt làm gì, tối anh lấy gì mà ngủ.

- À chăn màn ấy hả...

Nghe Quỳnh hỏi thì Việt giật mình, vội tìm lý do lấp liếm:

- Tại hôm qua lỡ tay đổ đồ bẩn lên nên sáng nay phải lôi ra giặt.

- Anh thật là, không cần thận gì cả.

- Lỡ tay... chỉ lỡ tay thôi.

Bỗng Quỳnh hít sâu mấy cái rồi hỏi tiếp:

- Sao phòng anh có mùi gì lạ thế? Cái mùi này em chưa thấy bao giờ.

Việt càng hoảng. Trận chiến tối qua rất ác liệt, sáng nay tuy anh lau phòng rất kỹ nhưng khi đi anh lại khóa kín cửa nên mùi khó mà thoát ra ngoài được, đến giờ vẫn còn thoang thoảng. Việt lại tìm cách để Quỳnh khỏi nghi ngờ:

- Anh cùng mấy thằng bạn nhậu với nhau đêm qua đồ đầy khắp nhà, mùi nặng lắm.

- Hừ, anh suốt ngày chi biết... Ôi! Em thật không biết nói gì nữa.

- Mấy thằng bạn ở quê lâu rồi mới gặp nên anh cũng nhiệt tình hơi quá.

- Thôi em không muốn bàn chuyện này nữa, dù sao giữa hai ta vẫn chưa có gì mà.

- Ở ở anh...

Tìm Việt chợt nhói đau, không phải vì nghe câu đó của cô mà vì bây giờ có Ngọc chen vào giữa hai người. Tuy anh không biết những suy nghĩ của Ngọc lúc này, nhưng rõ ràng, anh buộc phải lựa chọn một trong hai và dù chọn thế nào đi nữa thì kết quả cuối cùng vẫn là đau đớn và nước mắt. Thấy Việt đứng ngây ngốc một chỗ với ánh mắt đượm chút buồn, Quỳnh rất ngạc nhiên. Cô bèn đùa giỡn:

- Nay, anh không vì câu em vừa nói mà buồn đấy chứ.?

Việt bắt gặp ánh mắt tinh nghịch của cô thì bật cười. Anh nói:

- Không có đâu, anh đang nghĩ tới mấy bài tập khó đấy mà, gần đến hạn nộp rồi mà anh chưa làm xong.

- Ô, vậy anh cố gắng lên nhé.

Việt nhìn đồng hồ thì thấy đã trưa, anh bảo Quỳnh:

- Muộn rồi, em đừng về phòng nữa, ở đây ăn cơm với anh, thức ăn có sẵn đây rồi, anh nấu một miếng là xong.

- Ở nhưng bạn trong phòng em có thể đã nấu rồi, em không về sao được chứ. Hơn nữa, chiều nay em đi học sớm, em còn về chuẩn bị sách vở.

- Ấy ấy.

Khó có dịp giữ được cô nàng ở lại, tất nhiên Việt tìm cách không cho cô đi:

- Chiều nay anh cũng đi học, em ở đây ăn với anh, xong anh đưa em về tận phòng rồi chờ em tới trường luôn.

- Ở nhưng mà...

Việt nói thêm đôi ba câu nữa, cuối cùng Quỳnh đồng ý:

- Được rồi, em sẽ ở đây, để em nhắn tin cho nhỏ bạn.

Sau đó cô và Việt cùng nấu bữa trưa. Lần đầu dùng bữa chung với người đẹp, nhìn thấy nụ cười của cô mang đến cho anh cảm giác rất vui vẻ và ấm áp. Điều đó khiến anh tạm thời quên đi chuyện xảy ra giữa anh với Ngọc.

Sau bữa trưa, hai người trò chuyện với nhau thêm một lúc nữa rồi Việt đưa cô về lại phòng của cô rồi anh lên trường học luôn. Suốt cả buổi học, anh

không nhìn thấy Ngọc đâu cả, anh cảm thấy hơi lo lắng. Anh hỏi Hằng:

- Nay Hằng, hôm nay Ngọc nghỉ học phải không nhỉ?

Hằng đáp:

- Ủ, mình gọi cho Ngọc thì cô ấy bảo bị ốm nên nghỉ.

- Hóa ra là vậy.

"Nếu như vậy thì cô ấy vẫn chưa làm gì ngốc nghếch." Nghe thế thì Việt âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hằng thấy sắc mặt của Việt có chút kỳ lạ thì ngạc nhiên. Cô hỏi anh:

- Sao bỗng dưng Việt quan tâm tới cô ấy thế? Giữa hai bạn có chuyện gì à?

Việt chột dạ, giác quan thứ sáu của phụ nữ đúng là nhạy cảm thật. Anh lắc đầu:

- À đâu, mình đã mượn quyển vở kinh tế vi mô của Ngọc, chiều nay đem trả mà cô ấy lại nghỉ.

- À thế bạn giữ đến mai đi, ngày mai chắc Ngọc khoẻ lại, lúc đó bạn trả cũng được mà.

- Ủ, chắc phải thế rồi, đợi sáng mai đi học mình trả cô ấy vậy.

Việt liếc sang bàn đám Hiếu hay ngồi, hôm nay bọn chúng cũng nghỉ học nốt. Việt nghĩ bụng nhất định phải điều tra rõ tên nào đã bán thuốc cho Hiếu để hại anh và Ngọc.

Những chuyện bất lợi liên tục xảy ra cho mình khiến anh vô cùng lo lắng, đặc biệt là vấn đề của Ngọc. Trách nhiệm phải có đối với cô ấy cứ quanh quẩn mãi trong đầu anh, đến tối đi làm ở vũ trường, đang lúc kiểm tra tình hình xung quanh, anh cũng chẳng thể dừng suy nghĩ đó lại được. Nếu không phải tình cờ nghe được lời từ một bảo vệ của vũ trường nói ra, anh sẽ khó tránh khỏi bị trách mắng vì đã sao nhãng công việc. Bảo vệ đó nói:

- Anh Thiên, em đã làm xong những gì anh giao rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 5: Tên nội gián

Việt tức thì sừng sốt, bèn tạo vẻ như đang đi kiểm tra xung quanh để từ từ tiến lại gần tên bảo vệ đó và lắng nghe cẩn thận, cố không bỏ sót từ nào. Đáng tiếc, thấy anh đi tới, hắn đi lảng ra xa hơn, trông hắn lại càng đáng nghi hơn. Trong lúc chưa biết làm sao để tiếp cận hắn ta thì anh bắt gặp một bảo vệ khác đang đi đến chỗ mình, anh bèn vẫy tay gọi.

Cử chỉ của Việt khiến cho người kia khó chịu, nhưng thấy điệu bộ Việt khác thường, anh ta vẫn tới. Khi tới rồi, Việt nói:

- Nay, anh thấy bảo vệ đứng đằng kia khả nghi không?

- Ý mày là sao tao chưa hiểu, à, lẽ nào mày nghi ngờ anh ta, không không, mày nhầm rồi, anh ta làm ở đây khá lâu, cũng được anh Huy tin tưởng, tao không nghĩ anh ta làm thế.

- Nhưng lúc nãy tao nghe rất rõ hắn nói với một người gọi là anh Thiên. Xã hội đen trong thành phố, liệu có ai đủ làm hắn nói một cách sợ hãi thế hay không?

- Hừ, không thể nào, nếu mi nghe thế mà sao không bắt hắn luôn đi.

Việt lắc đầu:

- Hắn ta nghi ngờ tao rồi, thấy tao đến gần thì hắn lại lảng ra xa, tao không nghe được gì nữa. Nghe này Dũng, mày theo dõi hắn đi, nếu quả thật hắn là nội gián thì công lao của mày không nhỏ đâu, khi đấy anh Hưng và Sơn trọng dụng, lợi ích khi đó thì...

Việt cố ý nói nửa câu là dừng lại nhằm khiêu khích anh ta, Thấy cái lợi quá lớn có khả năng có được, Dũng do dự hồi lâu rồi nói:

- Được rồi, mày nói chúng ta nên làm sao?

Việt chỉ hai hướng và đáp:

- Tao đi hướng này để đánh lạc hướng hấn, còn mày đi bên kia, bọc sau lưng hấn để nghe.

Dững gật đầu:

- Được rồi, chúng ta làm thôi.

Anh ta đứng xa quan sát, thấy Việt từ từ tiếp cận tên đó, quả nhiên hấn ta đi ra chỗ khác. Dững cũng nghi ngờ đôi chút, bèn đi vòng ra sau lưng hấn ta mà hấn ta không hề hay biết. Ở vị trí hiện tại ít bị tiếng nhạc ảnh hưởng, Dững nghe thấy hấn đang nói chuyện với ai đó qua điện thoại:

- Dạ em nghe đây anh, lúc này thằng Quốc Việt nó bám sát em quá nên không trả lời anh được, hình như hấn bắt đầu nghi ngờ em rồi.

"Thằng ch* này! Thật không ngờ Việt đã nói đúng." Từ những gì nghe được thì Dững đã tin Việt rồi. Dù giờ hấn đang rất tức giận nhưng vẫn cố nghe từng chữ để xem tên này đang làm việc cho kẻ nào. Dững không rõ đầu bên kia nói gì mà thấy tên đó trả lời bằng giọng cung kính:

- Dạ anh cứ yên tâm, giờ tên Huy đó đã xong đòi rồi, em lại được tên đó tin tưởng nhất nên chắc chắn gã Hưng sẽ đề bạt em, khi đấy thì tất cả đã an bài rồi.

Hấn dừng một lát rồi đáp:

- Chuyện đó thì không sao, nãy em xem xét kỹ rồi, có tên Việt nghi ngờ bám theo em cũng bị em cắt đuôi rồi. Dạ vâng... dạ vâng... em sẽ hết sức cẩn thận. Dạ vâng, em chào anh ạ.

Hấn ta cúp máy, vừa quay đầu lại thì bị ấn ngay một đấm ngay giữa mặt. Hấn cảm thấy đầu óc choáng váng, chân bước không vững, rồi ngã xuống đất, khoe miệng đã rỉ máu. Hấn chui máu, ngẩng đầu nhìn kẻ vừa đấm mình đầy kinh ngạc. Hấn ta thốt lên:

- O, Dững, sao mày lại đánh tao?

Thì ra kẻ vừa ra tay là Dững, Dững không kìm nổi cơn giận nữa, khi tên kia vừa cúp máy thì Dững lập tức xông ra đấm. Dững rút qua kẻ rặng:

- Thằng khốn, tao thật không ngờ mày là kẻ phản bội. Đông, anh Huy rất tin tưởng mày, vậy mà mày lại tham gia bọn chúng để hại anh ấy.

Tên Đông tức thì giật mình, chẳng qua hấn ta vẫn cố chối cãi:

- Mày đang nói gì vậy? Tao phản bội gì chứ? Tao không hiểu ý mày.

Dững cười khẩy:

- Mày đừng chối nữa, tao đã nghe cả rồi, đi, đi gặp anh Hưng ngay, đúng hay sai đến đó sẽ rõ.

- Tao đã nói là không có chuyện đó, mày tin hay không thì tùy, tao còn có việc.

Đông hất tay Dững ra, rồi quay người định rời đi thì đầu vai của hấn đau nhói lên, sau đó có người nói:

- Muốn bỏ chạy sao? Đừng hòng.

Việt bất ngờ xuất hiện sau lưng hấn, tay phải anh phóng ra chụp lấy bả vai của hấn. Anh đứng ở xa, trông thấy tư thế của hấn thì biết hấn tính đánh bài chuồn nên chạy nhanh tới ngăn lại. Bắn vào trình độ võ công hiện tại của anh, bọn này không đáng gì. Năm ngón tay như năm móc sắt quặp lên vai hấn, anh tăng thêm lực siết khiến tên đó đau đến méo mặt, khuỷu gối xuống. Hấn nghiêng rặng:

- Tao không làm gì cả, mày mau bỏ tay ra.

Việt không đáp lại hấn mà quay sang hỏi Dững:

- Mày đã ghi âm lại cuộc gọi chưa?

Dững hiểu ý Việt, bèn gật đầu:

- Rồi, giờ chúng ta đưa hấn đến chỗ anh Hưng.

- Đã bảo là tao không làm, mày bỏ tay ra cho tao.

Đông nghe thế thì chột dạ, hấn cố gượng dựa hòng thoát đi nhưng đều vô ích, sức mạnh của Việt khiến hấn ngay cả đứng dậy còn không nổi. Việt cười khẩy:

- Giờ bọn tao đã có bằng chứng rõ ràng, mày có đi không thì bảo?

Anh tăng thêm kinh lực vào bàn tay khiến hấn kêu la oai oái, ấy vậy mà hấn nhất quyết không đi. Việt bèn vung tay chặt vào gáy Đông khiến hấn ngất đi, sau đó anh nói tiếp:

- Dừng, mày thông báo cho anh Hưng một tiếng đi.

- Ừ.

Dừng lấy điện thoại ra gọi:

- Alo, dạ anh Hưng, em Dừng đây ạ, dạ em đã bắt được tên nội gián rồi ạ.

- Ô thật sao? Tốt lắm, mang hấn vào gặp tao ngay.

- Dạ vâng ạ.

Dừng nói với Việt:

- Mang hấn tới chỗ anh Hưng.

Việt xóc tên Đông lên vai rồi đi theo Dừng, tới nơi anh thấy Sơn và Hưng đều ở đấy. Thấy tình trạng của Đông, Hưng hỏi:

- Bọn mày làm gì hấn rồi?

Việt đáp:

- Dạ em thấy hấn ngoan cố không chịu đi gặp anh nên em đã đánh ngất hấn và vác đến đây.

- Tốt, hai đứa bây theo tao tới chỗ này.

- Vâng ạ.

Bốn người di chuyển sang một căn phòng khác ở gần đó, kết cấu phòng này chẳng khác bên kia là bao, điểm khác duy nhất là phòng kia không có giá sách khá lớn như ở đây. Sơn và Hưng tiến lại gần giá sách làm một số động tác gì đấy, sau đó tiếng lạch cạch vang lên rồi giá sách chạy ngang sang phải, để lộ cầu thang tối mù dẫn xuống dưới. "Không ngờ trong quán bar lại có cả chỗ này nữa." Việt không khỏi ngạc nhiên.

Hưng bật đèn lên rồi dẫn Dừng và Việt đi xuống, tới nơi Việt lại thêm một lần kinh ngạc bởi những thứ đập vào mắt mình, nào kim, nào kẹp hay dao, kéo, những đồ vật mà Việt chưa bao giờ nghĩ sẽ có mặt ở quán bar. Hưng chỉ vào cái ghế đặt ở trong phòng và nói:

- Mày để hấn ngồi vào đó rồi làm hấn tỉnh dậy.

- Dạ.

Việt đi lấy một xô nước tạt thẳng vào mặt tên Đông. Bị lạnh đột ngột nên hấn rùng mình choàng tỉnh lại. Hấn thấy Hưng, Sơn nhìn mình chằm chằm thì hoảng hồn, lắp bắp:

- Anh Hưng, anh Sơn, em... em... đã làm... gì sai vậy... ạ?

Hưng quát:

- Mày làm gì mà mày còn không biết nữa sao! Nói, mày làm việc cho kẻ nào?

Đông giả ngây hỏi lại:

- Dạ anh hỏi gì em không hiểu ạ, em làm việc cho anh bao lâu rồi mà.

Dừng nghe thế thì đáp trả:

- Mày còn ra vẻ vô tội nữa hả, chính tai tao nghe thấy mày nói chuyện với ai đó, mày nói là đã hoàn thành nhiệm vụ, sau khi anh Huy chết thì mày sẽ để đảng phá hoại tổ chức hơn.

- Không, làm gì có chuyện đó, mày đừng ngậm máu phun người nhé.

Việt nói:

- Có vụ không cho mày hay không thì cứ lấy điện thoại của mày ra xem thử. Khi mày vừa ngắt cuộc gọi thì Dừng xuất hiện, chắc mày chưa kịp xóa số đó đi đâu nhỉ?

- Mày...!

Đông trừng mắt nhìn Việt đầy tức giận khi Việt đưa điện thoại của hắn cho Sơn. Sơn không mở điện thoại lên xem mà lấy một con dao rồi lại gần Đông, hỏi:

- Tao không cần xem cái điện thoại đó, cũng không cần gọi cho cái số mắc dịch đó. Nói, mày làm việc cho kẻ nào? Nếu mày không nói, con dao này sẽ cắm ngay vào chân mày đấy. Mày làm cho ai? Nói mau.

Đông vẫn không nhận tội:

- Em không phải là nội gián, em lâu nay vẫn trung thành với hai anh mà.

- Vậy sao? Tặng mày một con dao vì câu này.

Sơn đâm mạnh con dao vào đùi tên Đông, máu lập tức tứa ra, còn tên Đông tru tréo đầy đau đớn. Lưỡi dao cắm tuy sâu nhưng không trúng vào động mạch hay tĩnh mạch chủ nên không chết người ngay được. Hưng tròn mắt nhìn hắn, nói:

- Mày có la hét gì cũng vô ích, phòng này cách âm hoàn toàn, bên ngoài lại có nhạc âm ỉ, cho dù mày có kêu gào khản cổ cũng chả có tên nào đến cứu đâu. Nào, muốn hết đau đớn thì mau khai ra.

Đông ngoan cố lắc đầu:

- Á! Em không làm... hự... việc cho ai cả.

Sơn đứng dậy, lấy một con dao khác, sau đó đi vòng quanh Đông, hỏi lại hắn câu ban nãy:

- Tiếp theo con dao này sẽ cắm vào đâu nhì, à phải rồi, vai. Sao hả Đông, mày làm cho ai?

- Em... em... không...

Sơn ngắt lời hắn ta:

- Suy nghĩ cho kỹ và trả lời thật chính xác, nếu lần này còn lấp liếm nữa thì cái mạng chó của mày sẽ bay theo gió luôn đấy. À mà xin lỗi, tao quên ở đây không có gió nên mạng mày sẽ tỏa sáng cùng với lửa đỏ. Nào, trả lời đi.

- Em... em... không làm cho ai... cả

Dường như hắn đã bắt đầu thấm mệt vì mất máu, bỗng dung hắn lại rú lên. Sơn đã vừa lại cầm một con dao lên vai hắn, máu bắn ra tung tóe. Tuy Dũng và Việt tham gia xã hội đen, biết sẽ có cảnh tàn khốc nhưng khi thấy tình trạng của Đông vẫn sồn cả gai ốc. Chợt Sơn quay sang bảo Dũng:

- Mày đi lấy cho tao chai thuốc cầm máu màu xanh ở bên kia.

Dũng nghe lệnh đi lấy dù không hiểu anh ta có ý định gì. Sơn lại nói tiếp:

- À, mày lấy luôn cho tao chai mật ong cạnh đó luôn.

Sơn cầm hai chai từ tay Dũng, sau đó nói:

- Mày tiêm cho nó một liều cầm máu, không thể thấy người chết mà không cứu.

Trong lúc đợi Dũng tiêm cho Đông, Sơn vắn về chai mật ong trên tay, miệng như nói một mình:

- Mật ong thơm thật, lâu rồi đàn kiến mình nuôi chưa được ăn mật ong. Nhưng sao mình vẫn cảm thấy thiếu thiếu gì đó nhì, ngọt... ngọt... À, thiếu mặn, Việt, mày lấy cho anh lọ muối ở kia.

Việt rùng mình khi hiểu được những gì Sơn sắp làm. Khi máu trên người Đông đã ngừng chảy, Sơn ngồi xuống ghé đối diện với Đông, vỗ vỗ mặt hắn mấy cái và nói:

- Mày khai thật đi, tao sẽ dừng lại không làm gì mày nữa, tao cũng tha mạng cho mày luôn. Còn nếu không khai... có khi tao tức giận quá mà lỡ tay làm đổ lọ muối và chai mật ong này lên mấy vết thương thì... Chà, vị ngọt của mật ong, mặn mặn của muối, rồi được mát xa bằng đàn kiến đỏ, hà hà, một cảm giác thật là sáng khoái.

Về kinh hoàng hiện lên rõ trong mắt của Đông, ý chí của hắn bắt đầu sụp đổ, sau một hồi im lặng, hắn mở miệng nói:

- Có thật là anh sẽ tha cho tôi nếu tôi nói thật chứ.

Sơn gật đầu:

- Tất nhiên là thật, tao hứa bằng danh dự của mình đấy.

- Được tôi khai.

Bản năng muốn sống đã khiến Đông khai hết mọi thứ, quả nhiên là tên Mạnh Tuấn và Thiên đứng sau vụ này, một âm mưu phá hoại thâm độc đã được dựng lên từ rất lâu. Hắn tham gia vào tổ chức của Hưng, Sơn bao nhiêu năm là bấy nhiêu năm làm nội gián. Sau khi đã kể từ đầu tới cuối xong, hắn hỏi Sơn:

- Tôi đã khai hết rồi, hi vọng anh giữ lời hứa, tha mạng cho tôi.

- Đương nhiên, tao là người biết giữ lời, Việt, coi trời cho hắn.

- Dạ...

“Đoàng!”

Việt chưa kịp làm gì thì một tiếng súng đánh thép đột ngột vang lên làm anh giật bắn mình.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 6: Giao kèo

Tiếng súng vang lên ở chỗ Hưng, Việt quay lại nhìn thì thấy ông ta đang cầm một khẩu súng. Khói súng lẫn mùi thuốc súng chưa tan hết. Một phát đạn đã bắn ra và viên đạn găm ngay giữa trán hắn. Hai mắt hắn mở to hết cỡ, nét kinh hoàng vẫn còn hiện rõ, trộn lẫn với vẻ không cam tâm. Việt hỏi:

- Không phải hắn được anh Sơn thả tự do rồi hay sao ạ? Sao anh lại bắn hắn?

Hưng trả lời bằng giọng đều đều:

- Anh ta hứa với hắn, còn anh đâu có hứa. Đó là hậu quả của kẻ đã phản bội tổ chức.

Hưng nói không sai, Việt chẳng dám nói thêm câu nào nữa. Sơn đứng dậy để đi rửa sạch máu dính trên tay, trước đó ông ta nói với Dũng và Việt:

- Hai đứa mày khiêng qua phòng bên, ở đó có sẵn hầm lửa để tiêu huỷ.

- Hỏa thiêu ấy ạ?

- Ừ, mau làm đi.

Dù trong lòng không muốn nhưng Việt vẫn làm theo lệnh. Thời gian hỏa thiêu xem chừng khá lâu, phải mất hơn nửa tiếng Việt và Dũng mới quay trở về phòng cũ. Hưng hỏi:

- Đã làm sạch sẽ chưa?

- Dạ rồi ạ?

Hưng nói:

- Trong hai đứa, đứa nào đã phát hiện thằng Đông là nội gián.

Việt, Dũng liếc nhìn nhau rồi Dũng nói:

- Dạ là em.

Hưng hỏi tiếp:

- Có đúng thế không Việt?

Việt im lặng giây lát rồi đáp:

- Dạ đúng ạ.

- Tốt, vậy hôm nay thằng Dũng sẽ được thưởng. Giờ chúng ta quay trở lại vũ trường thôi, bọn mày biết phải làm gì rồi chứ?

- Dạ em hiểu rồi ạ.

- Tốt!

Việt, Dững quay trở lại ra khỏi phòng để tiếp tục làm việc việc, Dững còn khoác vai Việt cười nói rất vui vẻ. Nhìn theo hai người, Sơn bỗng mở miệng nói:

- Tôi nghĩ ta nên thăng chức cho thằng Việt.

Hưng tỏ vẻ ngạc nhiên: trước quyết định bất ngờ này:

- Thăng chức cho nó ư? Anh không đùa đấy chứ? Công lao hôm nay của thằng Dững cơ mà.

- Qua thái độ của hai thằng đó thì rõ ràng thằng Việt có công. Anh thấy rồi đấy, mới gia nhập không lâu đã biết lấy lòng người khác, thật không đơn giản. Hơn nữa nó cũng hiểu biết về kinh tế, vị trí của Huy tạm thời không ai thích hợp hơn nó.

- Anh nói cũng có lý, nhưng mà không phải lâu nay anh luôn nghi ngờ nó sao?

- Như anh từng nói đấy, kẻ đáng nghi thì có cách dùng kẻ đáng nghi.

- Rốt cuộc anh định giờ trò gì vậy?

- Đừng nghĩ tôi xấu thế chứ, tôi chỉ vừa nảy ra một ý hay thôi.

Nhắc lại Việt, anh không biết mình sắp gặp chuyện tốt. Anh vừa bước ra khỏi nhà vệ sinh với khuôn mặt dính đầy nước. Anh vào phòng vệ sinh để nôn. Cảnh ban nãy anh cảm giác thật ghê rợn, nhất là nhìn vào ánh mắt tên Đông lúc chết, nó ám ảnh anh đến tận từng tế bào não. Khi đang hòa thiêu xác hân mà mọi thứ trong dạ dày anh cứ chực chờ muốn trào ra, may sao anh kìm nén được, không phun ra ngay tại chỗ, vừa ra khỏi phòng đó là anh lập tức chạy tới phòng vệ sinh. Đã tổng các thứ ra ngoài hết, anh cảm thấy nhẹ nhõm đi phần nào. Anh vừa đi trong vũ trường theo việc của một bảo vệ vừa suy nghĩ về sự đáng sợ của Hưng và Sơn, về ánh mắt lạnh lùng gần như vô cảm khi họ ra tay, anh bắt đầu run rẩy: "Chết tiệt, nếu mình thất bại nhiệm vụ thì hậu quả khó mà lường được."

Chính vì nghĩ như vậy nên vào sáng hôm sau, anh chạy đến gặp gã Chung ruồi để thương lượng. Anh cố hết sức thuyết phục hân ta nhưng vẫn chỉ nhận lại những cái lắc đầu, đến mãi sau này Chung cũng chấp nhận với một điều kiện:

- Được rồi Việt, tao có việc cần mày đi làm hộ, là xong tao sẽ giúp mày.

Vậy tức là có chút hi vọng, Việt hỏi ngay:

- Việc gì? Có khó khăn quá không?

Chung hạ thấp giọng xuống:

- Giúp tao giết một người.

Việt sùng sốt, đây chính là điều kiện trao đổi của hân ư, thật đáng sợ. Anh hỏi lại:

- Giết người? Mày đùa tao phải không? Giết người đấy nhé, không phải giết gà hay giết lợn đâu.

Chung lắc đầu:

- Tao đang rất nghiêm túc, tên này gây thù oán với tao lâu rồi nhưng hân có nhiều vệ sĩ bảo vệ, tao bó tay rồi; chỉ cần mày làm xong việc này tao sẽ giúp mày. Sao hả? Thỏa thuận chứ?

Việt đáp:

- Việc này quá nghiêm trọng, tao cần nghĩ kỹ trước khi quyết định, giờ tao về đã, hai ngày sau tao sẽ trả lời mày.

Chung bật cười:

- Mày muốn suy nghĩ bao nhiêu ngày cũng được, đây là chuyện mày mà. Tạm biệt ông bạn, nhớ suy nghĩ cho thật kỹ đấy.

- Ủ, tao phải nghĩ kỹ đã.

Việt đi khỏi rồi thì Chung quay sang tên đàn em bảo:

- Mày điều tra ông ta tới đâu rồi.

Tên đó đáp:

- Dạ được ít thông tin lắm anh ạ, mọi thông tin em có được cũng không hơn được những thông tin đại chúng, dường như lai lịch của ông ta có bí mật phải che dấu kỹ càng.

Hóa ra Chung vẫn cho đàn em thăm dò, nhưng khi nghe tên đàn em nói lại, hấn nhú mày tỏ vẻ nghi ngại:

- Vậy sao, thế thì đừng dính vào nữa.

- Nhưng mà lỗ thằng Việt hỏi thì biết trả lời sao ạ.

- Thì tao đã bảo hấn đi giết người rồi đấy sao. Nếu hấn đồng ý thì đưa hấn hết nhưng chúng ta gây chú ý cho cảnh sát để bắt hấn.

Thằng đàn em càng khó hiểu:

- O, làm thế để làm gì đại ca?

- Mày không biết nghĩ à, nếu hấn đi giết người vì số thông tin này thì hấn là kẻ bất chấp thủ đoạn, sau này có thể vì đạt được mục đích mà phản bội chúng ta.

- Ra vậy, đại ca giỏi thật.

- Thôi, chú mày đưa nó đây và đi làm việc đi.

- Vâng ạ.

Việt và Chung đều có suy nghĩ của riêng mình. Việt ngoài chuyện giữa anh và Ngọc, giờ lại thêm một phen đau đầu nữa. Để có thông tin thì tay phải nhúng chàm thì thật không nên, hơn nữa lương tâm anh sẽ cắn rứt; nhưng nếu việc không thành thì anh sẽ gặp nguy hiểm với hai ông trùm kia.

Chuyện này chưa qua, việc khác lại tới khiến đầu anh ong ong như bị ai đập vậy, bởi vậy cả buổi chiều trên lớp, anh chả tiếp thu được chữ nào. Cứ thế, anh phân vân suốt hai ngày, đến cuối cùng anh gọi cho Chung ruồi để nói quyết định của mình:

- Chung, tao chấp nhận giao kèo đó, mày nói rõ thông tin kẻ thù của mày để tao còn tính đường.

Chung không khỏi ngạc nhiên trước quyết định của một sinh viên như Việt. Hấn hỏi lại:

- Mày suy nghĩ kỹ chưa? Có chắc chắn sẽ làm không?

- Tất nhiên là có, mày mau nói đi. Nếu là người tốt tao không làm, tao có những nguyên tắc riêng.

- Được, tao hiểu rồi, chuyện là thế này...

Chung kể sơ qua:

- Trước đây tao cũng như mày, một sinh viên đại học năm cuối chuẩn bị ra trường, gia đình tuy không khá gì nhưng rất hạnh phúc. Rồi những khốn nạn đó xảy đến, tao có một đứa em gái kém tao hai tuổi, em gái tao yêu một thằng, dùng một phát thằng đó bỏ rơi nó, đồng thời lợi dụng nó hại gia đình tao thế thảm. Em gái tao thì quá đau khổ mà tự vẫn, ba tao phải vào tù, mẹ tao phát bệnh rồi qua đời, tao vì thế mà rớt xuống tận đáy xã hội. Tao hận thằng đó đến thấu xương, đáng tiếc hấn ta nhờ âm mưu đó mà phát lên, tao không đủ sức trả thù. Tao...

Việt ngắt lời:

- Vì thế nên mày muốn mượn tay tao trả thù phải không?

Việt tạm thời không thể xác định tính thật giả của câu chuyện, dù rằng anh thấy giọng của Chung nghèn nghẹn, chỉ là anh không muốn đào sâu thêm chi tiết. Chung cũng thừa nhận:

- Không sai, quả là tao có ý này, mày làm không?

Việt nói:

- Có, thằng đó tên gì? Ở đâu?

Chung đáp:

- Tên này chắc mày biết, "Văn tét", cần tao nói địa chỉ không?

Việt nói bằng giọng kinh ngạc:

- Là ông ta à? Được, tao nhận. Có điều ông ta có đến ba bốn căn nhà, e là khó tìm thấy ông ta đang ở chỗ nào.
- Không sao, cái này tao biết, trước khi mày làm nhiệm vụ thì tao sẽ gửi vị trí ông ta cho mày.
- Nhớ rồi, mười giờ tối nay tao sẽ làm. Khi xong việc, tao sẽ gọi lại cho mày, đừng quên giao kèo của chúng ta.
- Dĩ nhiên là không.

Việt ngắt cuộc gọi, anh quay vào lớp học, giờ đã sang tiết thứ tư của buổi chiều. Đã thông suốt được một việc, cũng nghĩ ra được cách đối phó với Hưng Sơn, Việt thở dài một hơi, quay lại học tập. Hôm nay Ngọc vẫn nghỉ học. Cô ấy đã nghỉ bốn buổi rồi, buổi chiều qua anh nhắn tin hỏi thăm cô nhưng cô không hồi âm, cả một câu chữ mắng cũng không. Anh bắt đầu lo lắng chẳng hay có gì xấu đang diễn ra. Anh bèn hỏi Hằng:

- Này Hằng, bạn biết nhà Ngọc không? Quyền vợ của Ngọc mình mượn khá lâu rồi mà chưa trả, mình định đến nhà Ngọc để trả kéo cô ấy giận thì khổ.

Hằng mỉm cười gật đầu:

- Ủ, thế chút nữa bạn đi cùng mình nhé, mình cũng đang muốn biết tại sao cô ấy nghỉ học nhiều vậy.

Bng Hằng nhìn anh chăm chú với ánh mắt dịu dàng và nói:

- Mình thấy bạn có vẻ như hơi gầy đi đó, bạn có chuyện gì không phải lo lắng à?

Việt chột dạ, cúi đầu giả bộ tìm cây bút để tránh cái nhìn đó của cô, miệng đáp:

- Chắc dạo này bạn ôn thi giữa kỳ nên mình hơi mệt ấy mà.
- Thế à? Việt đừng vì ôn bài khuya mà quên giữ sức khỏe nhé, không tốt đâu.
- Ủ, mình biết rồi, cảm ơn Hằng đã nhắc nhở.

Hằng định nói gì thêm nữa nhưng đã bắt đầu tiết cuối nên cô đành quay lên, trong mắt thấp thoáng sắc buồn. Sau giờ ở trường, Hằng cùng Việt tới nhà Ngọc hỏi thăm tình hình của cô ấy. Mẹ cô ấy ra mở cửa cho hai người và hỏi:

- Hai cháu là?

Hằng đáp:

- Dạ chúng cháu là bạn của Ngọc ạ. Dạ cô cho chúng cháu hỏi Ngọc có ở nhà không ạ?
- À không, Ngọc nó đi vắng hai ngày nay rồi cháu.
- Bạn đi vắng hai ngày rồi ạ? Bạn ấy đi đâu thế ạ?

Mẹ của Ngọc ngạc nhiên:

- Ô thế hai đứa là bạ nó mà không biết à? Ngọc nó đi tình nguyện với trường rồi.
- Ngọc đi tình nguyện ạ? Sao cháu...

Hằng đang định nói "không biết chuyện này" thì Việt thúc nhẹ vào lưng cô. Dù không biết Việt có ý gì nhưng cô hiểu không được để mẹ của Ngọc biết cô ấy nghỉ học. Cô vội sửa ý:

- ... quên mất nhỉ, đúng là có tình nguyện, nhưng không phải lớp cháu mà lớp khác. Ngọc có bạn bè bên đó, bạn ấy từng rủ cháu, má cháu bận việc nhà nên cháu từ chối không đi được.

Bỗng Việt mở miệng nói:

- Dạ thôi Ngọc không có ở nhà, chúng cháu xin phép về ạ.
- Ủ, hai đứa về nhé.
- Dạ cháu chào cô ạ.

Hai người đi được một khoảng khá xa thì Hằng nói với Việt:

- Ký lậ, sao Ngọc nói dối mẹ cô ấy chứ? Cô ấy lại làm thế để làm gì, lại còn nghỉ học?

Việt nói:

- Ủ, mình trên trường có tổ chức đi tình nguyện đâu nhì, cô ấy giờ ở đâu chứ?

Viết hiểu nguyên nhân là vì mình nên cảm thấy lo lắng trong lòng, anh bèn nói thêm:

- Để mình gọi điện thoại cho cô ấy thử xem.

Viết rút điện thoại ra bấm số, đang định gọi thì dừng lại và nói với Hằng:

- Hay Hằng gọi đi, bạn chơi thân với Ngọc chắc cô ấy sẽ nghe máy đấy.

Hằng lắc đầu:

- Mình cũng đã gọi mấy lần nhưng cô ấy không nghe.

- Vậy à?

"Chết tiệt, cô ấy đang làm cái gì vậy chứ?" Viết càng lúc càng lo sợ. Lại nghe Hằng nói tiếp:

- Mà mình thấy hình như Viết quan tâm Ngọc hơi hơn mức bình thường thì phải.

Viết chột dạ, vội chối:

- Làm gì có.

Không hiểu sao anh lại buột miệng:

- Hằng ghen đấy à?

- Viết...

Hai má Hằng đỏ bừng, cô làm mặt giận, trợn mắt nhìn Viết. Anh cười cười nhanh chóng xin lỗi cô, sau đó xem đồng hồ, mượn có tới vũ trường làm việc để chuẩn đi gấp.

Đến tối, khi đã hoàn thành công việc ở vũ trường, anh nai nịt gọn gàng để giải quyết giao kèo. Hai mươi hai giờ kém năm phút, Chung nhấn tin đến điện thoại anh:

- Tên "Văn tét" đang ở trong biệt thự số 55 đường TtX.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngảm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 7: “Văn tét”

Đã biết vị trí của "Văn tét", đáng lý anh phải đi ngay, nhưng bất ngờ là anh lại ngồi ở phòng dùng mạng internet quên thời gian, đến tận hơn mười một giờ mới đi.

Trước đó, lúc mười giờ, hai thằng được Chung bảo đến gần ngôi biệt thự phá đám Viết. Chúng giả bộ một làm tên trộm, một là người hô hoán, làm ầm cả một góc phố, kể đó chúng ngồi đợi kịch hay, đáng tiếc Viết chưa xuất hiện, thậm chí khi cảnh sát tới rồi đi rất lâu cũng chẳng thấy bóng dáng Viết đâu. Chúng đợi chán chê mà không có thì gọi cho Chung thông báo tình hình. Chung đành bỏ qua và bảo hai thằng đó quay về. Hấn không dám gọi cho Viết thúc giục vì sợ anh nghi ngờ hấn.

Hai thằng quay về chưa bao lâu thì Viết xuất hiện trước cửa ngôi biệt thự. Anh thấy có một gã vệ sĩ canh ở gần cửa ra vào, bên trong còn có hai vệ sĩ nữa, xem ra khó mà vào trong theo đường chính.

"Văn tét làm nhiều điều bất chính, ắt hẳn có rất nhiều kẻ thù, nên hấn mới thuê vệ sĩ, mình làm thế nào đây?" Anh bèn liếc mắt xem xét tình hình xung quanh, các nhà đều đã tắt đèn đi ngủ, cửa nẻo hình như đã khoá chặt, cơ hội tốt để đột nhập.

Viết thi triển khinh công, chân đạp hàng rào ba lần thì đã lọt vào trong vườn. Anh mặc một đồ đen nên lẫn trong nơi bóng tối mà đèn không chiếu tới một cách dễ dàng. Anh nhòm dậy nhìn vào trong nhà thông qua cửa sổ thì bắt gặp cảnh vệ sĩ đi qua đi lại liên tục. Anh không biết vụ trộm gây ồn ào ở đây nên cảm thấy kỳ lạ. Anh bèn lấy một hòn đá trong chậu cây ném vào xô nước giữa vườn tạo ra tiếng loảng xoảng. Một tên vệ sĩ nói:

- Này, có tiếng động ngoài vườn.

Một tên khác nói:

- Chắc lại là đám chuột chạy thòi, để tao ra xem thử.

Tên đó mở cửa ra ngoài và đi đến chỗ cái xô, không có gì khác lạ. Hắn định vào lại trong nhà thì một bàn tay bịt miệng hắn rồi quật hắn ngã xuống đất, tiếp đó chân tay bị đè lên không cựa cựa được nữa. Chưa hết, một con dao sáng loáng kề sát ngay cổ hắn với hai con mắt sắc lạnh và một giọng ồm ồm vang lên:

- Nói mau, ông chủ mày ở tầng mấy, không thì đừng trách tao độc ác.

Tên vệ sĩ giữ im lặng, trừng mắt nhìn Việt. Việt bèn giả tăng kinh lực khiến các khớp xương của gã vệ sĩ cực kỳ đau đớn, răng gã như muốn gãy vì lực ép xuống hàm, con dao cũng đâm lên da. Việt gằn giọng:

- Trả lời mau, ông chủ mày ở tầng mấy, nếu không lưỡi dao này sẽ xuyên cổ họng mày ngay lập tức.

Bắt gặp ánh mắt đờ đờ sát khí cùng với khí lạnh từ lưỡi dao tỏa ra của Việt, gã có hơi sợ. Gã sức nhớ tới tên này lên đến sau lưng không một tiếng động, rồi chuỗi động tác liên hoàn vô cùng gọn gẽ thì gã hiểu lần này gặp phải cao thủ rồi.

- Sao hả? Khai hay chết?

Gã vệ sĩ run rẩy, hai ngón tay trở và giữa tạo thành chữ V. Việt gật gù:

- Tầng hai à? Tốt lắm! Chúc ngủ ngon.

Việt vung tay đám mạnh cho hắn ngất xỉu. Anh đang ẩn vào bóng đêm thì một gã trong nhà cất tiếng hỏi:

- Mày làm gì ngoài đó mà lâu thế, có chuyện gì à?

Việt vận khí xuống Đan Điền đáp lại:

- Không có gì, tao đi kiểm tra vườn một lượt, chốc nữa sẽ vào.

- Ủ! Nhớ xem xét cho kỹ đấy

Giọng Việt đã thay đổi, tuy hơi khác giọng tên đang nằm trên đất nhưng cũng đủ để đánh lừa đối phương. Anh từ từ tiến sát đến cửa ra vào. Bên trong nhà, vệ sĩ còn lại đang đứng ở một góc nhà nhìn ra ngoài qua cửa sổ. Hắn nói với gã ban này:

- Nay Huy, tao thấy ông chủ lo lắng quá thì phải, ra ngoài đường quả là phải có chúng ta bảo vệ, chứ ở trong căn biệt thự thế này sợ gì nguy hiểm nhì.

Đợi nửa phút không nghe tiếng đáp lại, hắn nói tiếp:

- Nay, mày có nghe không đấy.

Vẫn không có tiếng tên Huy trả lời, gã xoay người lại thì phát hiện Huy đã đi đâu mất. Hắn bước tới mấy bước, vừa quan sát bốn phía vừa nói:

- Ê Huy, mày đâu rồi?

Một tiếng cạch vang lên sau lưng gã làm gã giật mình. Gã vừa quay đầu thì một bóng đen loé lên trước mắt, sau đó gã thấy đầu óc đột nhiên quay cuồng, không gian xung quanh như tối sầm lại rồi không còn cảm giác gì nữa.

Việt âm thầm lên vào trong nhà, giải quyết xong hai tên vệ sĩ ở tầng một, anh lên tiếp tầng hai. Tầng này chỉ có một vệ sĩ nên anh xử lý rất dễ dàng. Anh đem giấu hắn trong phòng vệ sinh. Theo lời của hắn, "Văn tét" đang ở trong phòng ở cuối tầng hai. Tới trước cửa phòng, Việt vận nhẹ nắm cửa đẩy ra và nghiêng đầu nhìn vào trong, hắn ta đã ngủ say. Anh khụy chân xuống, lách người qua khe cửa hẹp rồi lẩn vào trong phòng và nấp sau thành giường. Căn phòng tối om, rất yên ắng, chỉ nghe tiếng hít thở.

Việt đứng dậy, từ từ tiến tới "Văn tét" với một con dao trên tay. Ngay khi anh định đâm lưỡi dao xuống thì đột nhiên xoay hông, khom người sát đất lộn hai vòng đến mép tủ, sau đó tay trái biến thành trảo đánh ngược lên. Một tiếng chát vang lên, bàn tay trái quặp lại giật xuống quật một bóng đen xuống. Bóng đen đó không ai khác ngoài Văn tét. Không rõ vì sao hắn biết Việt đã đột nhập vào biệt thự, và Việt biết hắn nấp sau mép tủ. Việt cười khẩy, nói:

- Quả nhiên này nấp chỗ này.

- Sao mày lại biết tao không ngủ?

- Ban đầu tao cũng tưởng mày ngủ, nhưng khi tao không thấy lớp chăn xô dịch lên xuống, mà tiếng hít thở ở phía tủ thì hiểu mày nấp ở đó.

Tên Văn cũng biết võ thuật, lựa lúc Việt đang nói, hắn vùng vẫy thoát khỏi, sau đó lẩn ra xa. Hắn chồm dậy, rút khẩu súng giắt dưới chân ra. Chỉ là hắn không phải đối thủ của Việt, khi vừa đưa khẩu súng lên cao thì Việt đã áp sát hắn. Anh Hồ quyền, một tay trảo chop lấy cổ tay cầm súng của hắn, tay

kia cầm lấy vai hắn vật xuống. Lưng và đầu Văn tét đập mạnh xuống nền khiến hắn đau đến méo mặt, mà đồng thời kinh lực Thuần Dương đã ngấm vào các huyết khiến hắn không sao gượng dậy nổi. Việt dí súng vào mông tang hắn, nói:

- Mày tới số rồi, chống cự vô ích.

Người thấy mùi thuốc súng thoang thoảng, mặt hắn tái xanh, giọng run rẩy:

- Xin anh... xin

Việt cắt lời hắn:

- Không muốn chết trong đau đớn thì câm mồm lại.

Việt làm cho tên Văn tét sợ đến hồn vía lên mây, bề ngoài của Việt như muốn phanh thây xẻ thịt hắn ra vậy. Ấy thế mà hắn đâu biết bây giờ trong đầu Việt đang đấu tranh tư tưởng vô cùng gay gắt. Đôi mắt, nét mặt sợ hãi của tên Dũng trong phòng tra tấn lúc trước quay lại ám ảnh anh, không khỏi làm anh chùn tay. Bản thân anh cũng ghê tởm mình, mồ hôi chảy dọc sống lưng lạnh toát. Anh cứ vật lộn với suy nghĩ của chính mình hồi lâu, rốt cuộc anh vẫn nhất quyết ra tay. Đúng lúc này lại có tiếng con nít vang lên:

- Có chuyện gì vậy ba ơi, con nghe có tiếng động, con sợ quá.

Việt hoảng hồn. Anh vội kê đầu gối lên lưng hắn, sau đó lên đạn rồi đưa súng hướng ra cửa và nói nhỏ vào tai Văn tét:

- Mau nói với con mày không sao, không thì thằng nhóc cũng sẽ chết.

Tính mạng con mình bị đe dọa, Văn tét sợ mất hồn, lập tức hít một hơi, cố lấy lại bình tĩnh nói theo lời của Việt:

- Không có gì đâu con, ba chỉ đập con chuột thôi, con đi ngủ đi.

- Nhưng mà con sợ.

Bắt gặp dấu hiệu lắc đầu hướng ra cửa của Việt, hắn thất kinh, mồ hôi tuôn đầy mặt, bèn nói tiếp:

- Không sao đâu con, có gì lát nữa ba sẽ sang.

- Dạ vâng ạ!

Thằng nhóc rất ngoan ngoãn, nghe lời cha nó, về phòng đóng cửa ngủ tiếp. Việt mỉm cười

- Mày nói đùa hay lắm, giờ thì chết đi.

Văn tét hạ mình van xin:

- Xin anh tha mạng, anh muốn bao nhiêu tiền tôi cũng cho.

- Tao không cần tiền, tao chỉ muốn cái mạng của mày.

Tiếng Văn tét như nghẹn lại

- Xin anh, xin anh tha mạng, tôi còn con nhỏ, xin anh tha mạng.

- Hừ, sao mày không lôi thêm con vợ vào nữa. Hừ, mày hại đời vô số thiếu nữ, phá hoại gia đình người ta, giờ còn dám van xin sao.

- Tôi biết, tôi biết mình tội lỗi chồng chất, nhưng xin anh, con tôi mất mẹ từ nhỏ, giờ chỉ còn tôi chăm sóc nó, xin anh đừng để nó mồ côi.

Lời này không khác gì chiếc búa đập thẳng lên ngực anh. Chả phải anh cũng mồ côi cha mẹ, nếu anh ra tay thì chả phải thằng nhóc đó sẽ giống anh hay sao? Trong khoảnh khắc, sát ý dường như đã tan biến đi một nửa.

- Xin anh, xin anh đừng để con tôi phải lang thang đầu đường xó chợ, xin anh tha mạng.

Những giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt nhăn nhoe của Văn tét, nước mắt của một người cha khóc vì con mình đây sao? Chứng kiến cảnh này, sát ý còn lại của Việt đã bị đánh bay. Tay của anh không còn đủ sức bóp cò nữa. Rốt cuộc anh vẫn phải từ bỏ giao kèo. Anh hít sâu một hơi, nghiêng răng nói:

- Xem như mày may mắn, mày nên cảm ơn con mày đi. Nhưng...

Anh nhét giẻ vào miệng tên Văn, tiếp theo rút dao cắt một phát lên tay hắn, sau đó lấy gối chặn trước miệng súng và bắn một phát lên đùi hắn, máu đỏ bắn ra. Đau đớn thấu trời làm tên Văn liên tục lăn qua lăn lại, miệng không ngừng ú ớ. Việt đứng dậy, nói:

- Đó là quả báo mày phải nhận vì những việc ác mày đã làm.

Việt phòng rời khỏi căn phòng, hai mắt chứa nỗi sầu không ai lý giải được. Anh cũng không hề hay biết rằng khi anh rời biệt thự, "Văn tét" mặc kệ máu đang tuôn ra ở chân, chạy ngay sang phòng con trai hắn, ôm chặt lấy nó, đôi mắt đỏ ngầu, khuôn mặt ướt đầm nước mắt.

Khi đã đi cách xa biệt thự một khoảng an toàn, hắn gọi điện cho Chung ruồi. Anh tin là hiện giờ hắn ta vẫn đang đợi thông báo từ anh. Quả nhiên hắn bắt máy ngay:

- Alo, mày biết cách làm người khác sốt ruột đấy, tao đợi nãy giờ. Thế nào, xong việc chưa?

Việt thờ dài, đáp:

- Xin lỗi, tao không giết hắn, tao không thể làm được.

Dường như điều này nằm ngoài dự tính của Chung. Hắn ta im lặng hồi lâu rồi mới nói:

- Thế là mày không có thông tin mày cần rồi, kể ra cũng đáng tiếc.

- Ủ, đúng vậy, nhưng nghĩ lại, tao thấy thế này có khi còn hay hơn.

- Cái đấy tùy mày thôi.

- Được rồi, không còn việc gì nữa, tao phải về phòng nghỉ ngơi đây, tao mệt mỏi lắm rồi, có gì chúng ta liên lạc sau.

- Ủ, mệt thì nghỉ đi.

- Thế nhé, tao cúp máy đây.

Việt vừa trở về phòng là đặt lưng xuống giường. Tuy rằng anh thật sự cảm thấy mệt mỏi nhưng đầu nói ngủ là ngủ được ngay. Những chuyện xảy ra liên tiếp suốt mấy ngày gần đây đồng loạt hiện lên trí óc làm anh không sao yên giấc. Anh nằm trằn trọc suốt cả đêm, mãi đến tờ mờ sáng mới chợp mắt được một chút. Đang lúc thiêu thiêu ngủ thì lại có ai đó gọi đến. Việt hỏi:

- Alo, gọi tao có việc gì không?

- Giờ mày rảnh không, qua chỗ tao có chút việc cần bàn.

- Bây giờ à? Đợi tao chừng mười lăm hai chục phút nữa tao qua đó.

Việt ngồi dậy, nghĩ bụng "giao kèo đã xong, có gì để mà bàn nữa đâu.

Khi anh tới chỗ tên Chung thì bắt gặp hắn đang cầm một xấp giấy trên tay. Thấy anh tới, hắn đưa nó cho anh và nói:

- Đây, cầm lấy, thông tin đấy.

Việt ngạc nhiên:

- O, cái này, sao mày lại đưa tao?

- Máy đã cho ông ta một nhát dao và một phát súng, ít ra cũng giúp tao hạ dạ phần nào, cái đó xem như tao trả ơn.

Việt mở ra xem nội dung xấp giấy, sau đó tắc lưỡi:

- Cũng không nhiều hơn những gì tao biết là bao, nhưng dù sao có còn hơn không. Tao cảm ơn nhé.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 8: Lại có chuyện

Có tên đàn em chạy vào thì thầm với Chung điều gì đấy. Chung hỏi Việt:

- Đây, có ai biết kẻ tới qua là mày không?

Việt ngạc nhiên hỏi lại:

- Chuyện nào cơ? Tội qua tao đi làm ở vũ trường thôi.
- Mà... à... à phải xin lỗi, tao nhầm người.
- Ủ, không sao cả, tao về đây, tạm biệt!
- Tạm biệt!

Mới đi mấy bước, bỗng Việt vỗ trán, quay người lại nói:

- À, tao có việc nhờ máy giúp.

Chung tỏ vẻ bức bối:

- Lại việc gì thế?
- Máy giúp tao tìm chỗ ở của một người.
- Sao máy điều tra lăm người thế.

Việt lắc đầu:

- Tao không điều tra ai cả, tao chỉ nhờ máy tìm giúp chỗ ở của một người bạn ấy mà.
- Hừ, thôi được rồi, là ông sếp nào? Tên tuổi, địa vị thế nào? Hình dáng ra sao?
- Không nghiêm trọng như máy vậy đâu, chỉ là bạn bè bình thường của tao thôi, chỉ là ta chẳng biết tả thế nào nữa.
- Nhưng chỉ ít máy cũng phải cho tao ít thông tin cá nhân của người đó chứ, không có thông tin thì có khác gì mò kim đáy bể.

Việt thờ dãi:

- Tao...

Chung cắt ngang lời anh:

- Được rồi, được rồi, thế máy có hình gì về người đó không?
- Hình à? Tao có một tấm.

Việt lấy điện thoại để gửi ảnh qua cho Chung. Hình này anh lấy thông qua tài khoản trên mạng xã hội của người cần tìm. Chung vừa thấy tấm ảnh nhận được thì bật cười:

- Con gái à? Máy bị gì không đấy? Tự dưng nhờ tao tìm con bé này cho máy tán tỉnh, tao không phải thám tử.

Có thằng đàn em nhìn thấy tấm ảnh thì gãi đầu gãi tai, nói chen vào:

- Đại ca, em thấy con bé này quen lắm, hình như đã gặp ở đâu rồi.

Chung đập đầu hấn một cái, quát:

- Quen cái đầu máy, chắc là mấy con bé trên mạng thôi, thằng Việt bị hoang tưởng đã đánh, giờ máy cũng hoang tưởng nữa hả.
- Em thấy quen thật mà.

Việt nói:

- Đây là cô bạn cùng lớp tao, cô ấy bị mất tích mấy ngày nay rồi.

Chung cười khẩy:

- Hừ, mất tích? Lý do hay nhì.

Thằng ban nãy bỗng nhiên kêu lên:

- A, đại ca, em nhớ rồi, con bé này là con gái của ông Tuấn Phong ấy.

- Ông Tuấn Phong kinh doanh khách sạn nhà hàng đó ha?
- Dạ đúng, tuần trước em đang uống cà phê thì ông ta dẫn theo gia đình vào. Con bé này chính là con ông ta.
- Mà chắc không?
- Em chắc một trăm phần trăm.

Chung quay sang nhìn đều Việt, hần nở nụ cười quái dị và nói bóng nói gió:

- Mà cũng biết chọn người để tán đấy, tao có lời khen.
- Mà muốn nghĩ gì thì tùy, còn tao chỉ đang giúp cô ấy với tư cách bạn bè.
- Tư cách gì thì là suy nghĩ của mày, có điều tao cảm thấy quái lạ là cô ta mất tích mấy ngày nhưng ông già cô ta không làm rùm beng lên, cảnh sát cũng không có động tĩnh.
- Cái này làm sao tao biết, cô ấy nghỉ học lâu, bạn cô ấy rất lo lắng, tao chỉ muốn giúp một tay, vậy có làm không?
- Hừm, có, chuyện này khá thú vị, tao thích xem diễn biến tiếp theo nên sẽ làm thám tử một lần. Nhưng mà phải có phí công lao động.
- Hừ, mày ra giá đi.

Chung giơ một ngón tay và nói:

- Một chai.

Việt trừng mắt nhìn hần, đốp chát lại:

- Mày giỡn tao à, nhiều nhất là tám xị.
- Mày đừng tưởng tao không biết lương vế sĩ của mày. Thôi được, tám xị rượu, không thêm bớt nữa.
- Được, mày phải điều tra nhanh lên đấy.
- Không thành vấn đề.

Xong chuyện của Thu Ngọc, Việt về lại phòng trọ. Anh tin năng lực làm việc của bọn "Chung ruồi", tin tức sẽ có rất nhanh.

Trong khi quay về, anh ghé vào một quán phở bên đường. Chung gọi là anh tới ngay luôn có kịp ăn uống gì đâu. Việt gọi:

- Cho cháu một tô phở tái cô oi.
- Sẽ có ngay đây cháu.

Lúc này Việt vô tình nghe được hai cô gái ngồi sau lưng mình vừa ăn vừa nói chuyện. Việt chả thích thú gì việc nghe lôm, chẳng qua có mấy điều từ miệng hai cô gái làm anh chú ý. Một cô này:

- Này, mày định bỏ lão Vinh thật đấy à?
- Thật chứ đùa mày làm gì. Tao và ông Vinh kết thúc rồi.
- Nhưng tao thấy anh ta tốt thế mà, còn cái người mày mới quen thì đúng là hoàn cảnh tốt hơn đấy nhưng tao thấy hần ta lảng nhăng lăm.
- Đâu có đâu, đấy là do mấy cô đó tự bám theo đấy chứ. Hơn nữa, ông Vinh làm công nhân, lương ba cọc ba đồng, sống mình thì được chứ hai người sao đủ. Tao sống khổ nhiều quá rồi nên tao không muốn sau này vẫn khổ.
- Tao thấy anh ta chỉ lợi dụng mày thôi.
- Tao nghèo, cũng chẳng xinh đẹp, có gì để lợi dụng. Mà tao nói cho mày nghe nè, anh ấy cũng khá giả, mà những doanh nhân quanh đó đều nể anh ấy. Chưa hết, anh ấy rất được sếp coi trọng, tương lai sẽ còn hơn nữa. Tao dại gì mà từ chối anh ấy.
- Mày thật là... À, tao nhớ hình như nhà anh ta ở gần khu AAA phải không? Ở đó thường có côn đồ tới thăm, mày ở đó có ngày gặp nguy hiểm.
- Yên tâm đi, côn đồ không dám phá chỗ đó đâu... à, để an toàn, tao bảo anh ấy chuyển chỗ khác là xong ngay thôi.
- Mày... thôi kệ mày, tao không thèm quan tâm nữa.

- Yên tâm đi, không sao đâu. Còn mày thì sao. Chuyện tình cảm tới đâu rồi.

- Chán lắm mày ơi...

Đến đây thì Việt không nghe nữa, anh bắt đầu suy luận. Tại khu AAA, được doanh nhân kính nể chỉ có vài người, nhìn chung đó là các luật sư và xã hội đen. Theo như cô gái kia nói, còn đồ tới nhưng không dám phá thì xã hội đen có khả năng cao hơn. Mà khu vực quanh AAA là nơi do bang của Mạnh Tuấn quản lý. Người đàn ông kia có sếp thì chắc là tên Thiên.

- Tính tiền cho bọn cháu cô ơi!

Hai cô gái kia đã ăn xong, đứng dậy ra về.

Việt nghĩ: "Hôm nay là chủ nhật, rảnh không có việc gì, đi theo dõi họ xem thế nào, biết đâu lại phát hiện được thứ gì hay ho." Bởi vậy, Việt cũng tính tiền rồi lên xe đuổi theo hai cô gái.

Hai cô gái đi được một đoạn thì tách ra. Việt tiếp tục bám theo cô gái có người yêu tên Vinh. Đi thêm hồi lâu nữa, cô gái dừng xe trước một dãy trọ. Việt dựng xe rồi ngồi vào quán nước trên vỉa hè nằm đối diện với dãy trọ. Việt nhìn sang bên kia thì thấy có người đàn ông từ căn phòng nằm đầu dãy đi ra. Hai người nói với nhau gì đó rồi anh ta bỗng bật cười, lấy một ít tiền đưa cho cô gái. Cô ta ôm hôn anh ta hồi lâu, sau đó nổ máy chạy đi.

Nhìn theo bóng dáng cô ta, Việt nghĩ: "Anh ta có lẽ là người tên Vinh được nhắc tới, giờ cần xác định gã còn lại có phải tên Thiên hay không để lên kế hoạch."

Việt chạy xe qua khu đô thị AAA để tìm hiểu. Khu này mới được xây xong không lâu, số người chuyển đến đây ở không đông lắm, ngoại trừ dân bản địa lâu đời thì hầu hết là những người có mức sống cao. Bất chợt anh dâng tràn cảm xúc, một năm trôi qua nhanh thật, cách một con sông, một bên thì trở nên phồn hoa, một bên thì vẫn hoang vắng, cũng chính là nơi anh bị tên Thiên và tên Cường tấn công, đau đớn lúc đó giờ chưa tan.

Đang suy tư, đột nhiên anh nấp vào bên mép tường vì anh thấy tên Thiên xuất hiện, hắn đi cùng Mạnh Tuấn. Anh nghe Mạnh Tuấn nói:

- Chú mày chuẩn bị kế hoạch như thế nào rồi? Có chắc chắn thành công không?

"Kế hoạch à? Chúng đang toan tính cái gì vậy nhỉ?" Việt chưa hiểu được ý đồ của chúng. Anh lại nghe Thiên đáp:

- Dạ xong cả rồi, lần này em đảm bảo hắn sẽ rơi vào bẫy, không thể thoát đi đâu được.

Tuấn nói:

- Nếu vậy thì tốt, anh có thông tin mật rằng khu đất đó sắp giải tỏa, mày phải tìm cách nào đẩy bán đi càng nhanh càng tốt, và tuyệt đối không để cho đối phương biết điều này.

- Vâng ạ, em sẽ hoàn thành nó thật tốt, bọn Hắc Báo nhất định trở tay không kịp.

"Chúng đang định lừa gạt người vô tội nào đây, còn có cả Hắc Báo cũng tham gia vào nữa." Nghe bọn chúng bàn luận công việc, Việt không khỏi cảm thấy đáng thương cho ai đó vô tình gây hấn với hai tổ chức xã hội đen nên bị chúng trả thù. Bởi vậy, anh muốn phá hỏng chuyện này để cứu người vô tội. Nhưng mà cần có sự hỗ trợ của hai ông trùm Hưng và Sơn thì mới thành công được. Anh lại nghiêng đầu quan sát hành động của Tuấn, Thiên. Tuấn đã rời đi còn Thiên đang nói chuyện điện thoại, nội công của anh có tiến bộ lớn nên nghe được tầm tàm. Đầu bên kia nói:

- Anh à, ngày mai sẽ công chiếu một bộ phim rất hay, chúng ta đi xem đi.

Giọng người này khá giống giọng cô gái ở quán phở. Việt càng chăm chú vào lời Thiên nói:

- Tối mai anh bận họp trên công ty rồi, tối hôm sau nữa được không em?

- Nhưng em thích ngày mai hơn... .. mà thôi được rồi, để sang hôm sau nữa cũng không sao. Tối đấy em lại càng rảnh.

- Ủ, cứ thế đi, anh cúp máy đây, sếp anh đến hỏi rồi.

- Ồ dạ vâng ạ.

Thiên cúp máy, miệng lẩm bẩm:

- Ha ha! Con bé đó dùng để lợi dụng cũng hay đấy.

Dù không liên quan đến mình nhưng Việt không khỏi phẫn nộ:

- Thằng chó chết! Hắn chỉ xem phụ nữ là công cụ.

Thiên chuẩn bị rời đi, Việt thấy không nên bám theo hắn ta nữa, bèn quay trở về phòng. Anh lên mạng xem tin tức như thường lệ thì đọc thấy bản tin trên một tờ báo rằng tối qua có kẻ đột nhập vào nhà của người dân và gây tổn thương cho chủ nhà. Vụ này chính là đang nhắc đến tên "Văn tét", tuy báo chỉ

có thông tin sơ sài nhưng nó cũ đang gây hoang mang, lo ngại ở trên mạng cũng như trong thực tế.

Đương nhiên, cảnh sát không thể ngồi yên, họ đã vào cuộc và ông cảnh sát tên Phuong lại chỉ huy vụ này. Lúc này, ông đang cùng các cộng sự nghiên cứu đoạn video. Về việc xác định danh tính của hung thủ vấp phải nhiều khó khăn bởi trước khi làm, Việt đã che kín mặt cũng như đeo găng tay. Ông Phuong hỏi những cộng sự:

- Các đồng chí làm ở đây rất lâu rồi, có thể đưa ra giả thiết nào về danh tính của hung thủ không?

Một người nói:

- Thừa anh rất khó, hung thủ che kín mặt, dấu vân tay cũng không có, ngay cả ánh mắt của hắn cũng không thấy được rõ ràng. Xét về dáng vóc, tiếng và giọng điệu ăn nói, tôi nghĩ hắn ta là một tay anh chị khét tiếng.

Một người khác nói:

- Có lẽ đây là một vụ kiểu thanh trừng của xã hội đen, người tên Văn này từng gây thù chuốc oán với không ít người.

Ông Phuong nói:

- Tôi thấy hung thủ không hề đơn giản, thậm chí rất chuyên nghiệp. Các đồng chí nhìn này...

Ông chỉ vào màn hình, đoạn video đã chiếu tới cảnh Việt đột nhập vào biệt thự và tiếp tục nói:

- Từ chọn lựa kiểu quần áo, tạo ra tiếng động gây sự chú ý đến việc đột nhập vào trong, sau đó là đánh gục từng vệ sĩ một. Tất cả đều nhanh chóng, gọn gẽ và hoàn hảo. Ngay cả khi Văn nấp ở tủ hắn ta cũng phát hiện, đúng là một kẻ đáng sợ. Đáng tiếc phòng Văn quá tốt, hình ảnh camera ghi lại không rõ.

Có người nói:

- Nếu hắn đáng sợ thì tại sao cuối cùng lại dừng tay không giết Văn.

- Phải, kỳ lạ ở chỗ đó... Ấy khoan đã, anh tua lại lúc hung thủ ra khỏi phòng Văn. Phải, chính là lúc này, dừng video lại.

Ông Phuong nhìn vào cây súng trên tay Việt khi anh rời khỏi phòng tên Văn, sau đó phóng to nó lên. Hình ảnh nhoè đi vì bị vỡ hạt nhưng ông vẫn nhận ra có biểu tượng trên băng súng, đầu con báo. Ông lầm bầm:

- Là súng của bọn Hắc Báo!

Một cảnh sát thốt lên:

- Chẳng lẽ hung thủ là thành viên của bang Hắc Báo.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 9

Ông Phuong gật đầu:

- Rất có thể là như vậy, phải xem xét thật kỹ đoạn video này nhiều lần nữa.

Một cảnh sát hỏi:

- Nhưng mà thừa sếp, bọn chúng khắc biểu tượng lên súng, chúng không sợ khi gây án sẽ bị lộ hay sao?

Ông Phuong lắc đầu:

- Không, đó chính là điểm đặc biệt của bang Hắc Báo. Vì muốn phá tan băng đảng này, tôi đã điều tra từ lâu và thu thập được khá nhiều điều. Trong băng Hắc Báo có một nhóm gọi là chuyên biệt. Nhóm chỉ có khoảng mười người, nhưng kỹ năng ẩn mình lẫn võ thuật của chúng rất lợi hại, đánh nhanh rút gọn, hầu như không để lại dấu vết, khó mà điều tra ra chúng thật sự là ai. Vì vậy, hình đầu con báo đen là dùng để hăm dọa kẻ khác; hơn nữa là dễ dàng phát hiện nội gián vì súng đó được chế tạo theo cách đặc biệt, rồi do đích thân ông chủ bọn chúng cấp cho. Tên nào trong nhóm cũng đều phải có.

Anh cảnh sát kia lại hỏi:

- Thế lỡ có kẻ cướp được súng thì sao ạ?

- Cướp súng là điều gần như không thể xảy ra, chưa một ai biết danh tính thật sự của những tên trong nhóm này do chúng luôn bị kín mặt và dù đối mặt trực tiếp với chúng cũng khó cướp được.

- Thật đáng sợ.

Ông Phuong thở dài:

- Nãy giờ tôi quan sát cách thức hung thủ ra tay thì chắc chắn hơn bảy mươi phần trăm là thành viên nhóm chuyên biệt của Hắc Báo. Có lẽ sẽ khó điều tra đây, từ đầu tới cuối hung thủ đều không để lộ mặt dưới camera, vô cùng chuyên nghiệp, nói không chừng hắn ta là trưởng nhóm.

Nghe ông Phuong nói vậy, ai nấy đều trầm tư, về mặt đêm chiều. Một lúc sau, ông Phuong lại lên tiếng:

- Thôi được rồi, chúng ta đừng đứng đây làm gì nữa, bắt tay vào việc thôi.

Ông ra lệnh cho hai cảnh sát:

- Hai đồng chí điều động thêm người tăng cường theo dõi những đối tượng trong danh sách tôi đưa lúc trước.

- Rõ thưa sếp!

- Tốt, giải tán.

Ông rời khỏi phòng nghiệp vụ và đi tới phòng họp chung, ở đây có một cô gái đang ngồi. Thấy ông, cô đứng dậy chào, sau đó thì hỏi:

- Dạ sao rồi chú.

Ông lắc đầu:

- Chưa có manh mối chắc chắn.

- Chú cho cháu tham gia với ạ.

Ông Phuong ngạc nhiên:

- Sao cơ, cháu muốn tham gia à? Không được đâu, cháu bận rộn thế, không tham gia được đâu.

Cô gái bật cười:

- Dạ cháu nghỉ phép rồi, cháu đang rảnh rỗi nên muốn kiếm việc làm ạ, và lại cháu cũng muốn biết tên hung thủ đó là ai.

- Nhưng mà...

- Chú đồng ý đi mà.

- Hầy, có cháu tham gia càng hay. Giờ chú nhờ cháu theo dõi một người, hắn ta khá là giỏi đấy, chú nghi ngờ hắn có liên quan đến vụ này.

- Vâng ạ, thế hắn là ai ạ?

- Đi theo chú, chú lấy hồ sơ của hắn cho chú xem.

- Vâng ạ!

Cô gái đi theo ông, lần này ông quyết tâm phá cho bằng được các băng đảng trong thành phố.

Về phần Việt, chưa cần biết ý đồ để lộ khẩu súng ra trước camera là gì nhưng rõ ràng, hành động đó của anh đã khiến thế giới ngầm dậy sóng, đặc biệt là băng Hắc Báo. Ông chủ của băng rất tức giận khi xem đoạn video được đính kèm tin tức về vụ đội nhập. Hắn lập tức triệu tập nhóm chuyên biệt phải có mặt ngay, nếu trễ một giây thì sẽ chết. Thành viên trong nhóm nghe rằng ông chủ đang tức giận thì sợ đến tái xanh mặt mũi, khi tập trung đầy đủ, ông chủ của bọn chúng đập bàn quát hỏi:

- Thằng nào đã làm mất súng, khai mau.

Tên trưởng nhóm trả lời giọng run run:

- Dạ em không biết.

Phong, tức ông chủ băng Hắc Báo nghe thế thì đập bàn, miệng quát lớn:

- Mày làm trưởng nhóm kiểu gì, cả việc ai mất súng cũng không biết thì chức đó dẹp đi được rồi.
- Dạ em... em thật sự không biết vì hiện tại không ai mất súng, mọi người đều mang theo.
- Dạ đúng ạ!

Cả nhóm lấy các khẩu súng ra trước mặt Phong, quả nhiên đầy đủ. Phong lầm bầm:

- Nếu thế thì kỳ lạ quá, nếu đã đủ súng, vậy thì khẩu súng kia ở đâu ra.

Một tên kêu "a" như sực nhớ lại điều gì đấy. Hắn vội vàng lên tiếng:

- Anh Phong, em bỗng nhớ ra một chuyện. Chắc anh vẫn chưa quên lần anh kêu bọn em đi phục kích đám người Hưng, Sơn.
- Ủ, thì sao nào?
- Dạ, tối hôm đó, khi Hưng, Sơn sắp xong đòi thì có kẻ thọc gậy bánh xe cứu chúng, không những thế, hắn còn hại chết một thành viên, một đứa thì bị bắt. Bọn em lấy lại một khẩu, cái kia bị mất.

Phong gật gù:

- À phải rồi.

Bỗng nhiên ông ta trợn trừng hai mắt, miệng rít lên:

- Không phải anh bảo bọn mày đi điều tra, xử lý thằng đó rồi ư, sao để đến bây giờ xảy ra chuyện này.
- Dạ... dạ... em...

Phong cắt ngang:

- Huynh, đây là trách nhiệm của mày, mày trả lời đi.

Huynh bị nhắc đến thì run như cây sậy, miệng lắp bắp:

- Dạ... dạ... chuyện này... chuyện này... vẫn... chưa có... thông... thông tin... gì ạ.
- Cái gì! Anh lệnh cho mày đi xử lý từ mấy tháng trước, đến giờ vẫn không có kết quả, suốt thời gian qua mày làm cái quái gì hả?
- Dạ... em đã điều tra rất nhiều lần, nhưng chuyện này không có một chút manh mối nào nên không rõ khẩu súng đó đang ở đâu.

Phong nghiêng răng kèn kẹt:

- Một lũ vô dụng, hừ, khôn kiếp, bây giờ chắc chắn bọn cóm đang xuất hiện khắp nơi.

Hắn trầm ngâm hồi lâu rồi ra lệnh:

- Huynh, mày tới các vũ trường ra lệnh ngừng bán các loại thuốc lại ngay lập tức. Nhóm chuyên biệt thì ra ngoài tiếp tục điều tra kẻ lấy cắp súng. Riêng thằng Sinh...

Hắn chỉ vào tên đội trưởng nói:

- Mày ở lại tao có việc muốn giao mày đi làm.
- Vâng ạ.

Đám tay chân từ từ rời khỏi, khi trong phòng chỉ còn Phong và Sinh, Phong mới giao việc:

- Mày tìm cách lên vào chỗ thằng Văn tét để tra hỏi tên áo đen đó là ai. Anh biết việc này rất nguy hiểm nhưng chỉ có mày đủ khả năng làm. Mày hiểu chưa?
- Vâng ạ, em sẽ làm ngay.
- Ấy, tao chưa nói hết đâu. Nếu mày không thu được tin gì thì ghé qua nhà của Chung ruồi, theo anh thấy thì hắn có liên quan khá lớn.

Sinh ngạc nhiên:

- Ô, vì sao thế ạ?
- Mà không cần biết nguyên nhân, chỉ cần nhớ việc anh giao, hiểu chưa?
- Vâng ạ.
- Tốt, mà đi làm đi.
- Vâng ạ, chào anh em đi.
- Ừ.

Giờ chỉ còn một mình mình trong phòng, Phong nghĩ tới một người có thể giúp hắn xoa dịu bớt vụ lùm xùm này. Hắn bèn gọi cho ông ta:

- Alo, chào anh!
- À, chào anh Phong, anh gọi cho tôi phải chăng có việc quan trọng?
- Tôi không nói chắc anh cũng đoán ra được, anh có cách nào giúp tôi không?
- À tôi biết việc đó rồi, chỉ là chưa nắm rõ chi tiết.
- Chính tôi cũng rất bất ngờ trước việc này, cái vụ đó thật sự phía tôi hoàn toàn không liên quan gì, anh liên lạc với bạn anh xem tình hình thế nào rồi giúp tôi với.
- Được rồi, tôi và anh dù sao đã là bạn lâu năm, tôi sẽ cố gắng trong khả năng của mình.
- Vâng, tôi cảm ơn anh trước.
- Không có chi.

Cuộc gọi kết thúc, đã có lời đảm bảo của người kia, chỉ ít có thể kéo dài thêm thời gian, Phong cảm thấy nhẹ bớt phần nào. Vừa lúc bình tĩnh một chút thì hắn bất ngờ nhận được tin nhắn từ một dãy số lạ: "Tôi có thứ anh cần, nếu muốn thì bây giờ đến gặp tôi ở chân cầu Linh." Thấy vậy, Phong nhủ mà khó hiểu, kẻ nào to gan dám nhắn cho hắn cái tin đầu chẳng ra đầu, đuôi chẳng đuôi; chỉ là nội dung thì khá đặc biệt, hắn suy tính có nên đi hay không, có thể đây là một cái bẫy, nhưng mà... biết đâu là điều tốt. Rồi hắn nghĩ bụng: "Hừ! Ở thành phố này, ngoài tên Hưng ra thì có ai có đủ khả năng đầu với ta được cơ chứ, đi."

Bởi vậy, hắn quyết định tới đó xem thử. Hắn gọi thêm hai ba đứa đàn em đi cùng để cảnh giới cho hắn, phòng bị vẫn hơn. Ấy thế mà khi hắn đến chỗ hẹn dưới chân cầu, nhìn quanh quất khắp nơi hồi lâu vẫn không thấy ai đáng nghi, cho rằng mình bị lừa nên trong lòng hắn bức tức. Bỗng nhiên một giọng nói vang lên sau lưng hắn:

- Xin chào, tôi không ngờ anh lại đến đây.

Phong giật mình xoay người lại sau. Ông ta cảm thấy có chút sợ hãi, vì trước giờ chưa có ai đi đến sau lưng ông ta mà ông ta không hề hay biết gì cả. Kẻ nào đáng sợ như vậy? Khi

Khi Phong thấy người đó thì vô cùng ngạc nhiên. Ông không thể tin vào mắt mình, đối phương nhỏ tuổi hơn ông nhưng ánh mắt sắc lạnh, mang theo áp lực rất lớn, cái nhìn như muốn xoáy sâu vào trí óc ông vậy. Hắn nhếch mép cười khẩy:

- Này, sao anh im lặng vậy chứ, vẫn không tin tôi là người hẹn ông ra đây à? Nếu cần thì tôi sẽ nguyên văn tin nhắn cũng như số điện thoại.

Phong gằn giọng:

- Hừ! Mà một mình tới đây gặp tao, lại còn khiêu khích tao như vậy, không sợ chết mất xác à?

Người kia vẫn giữ điệu cười mỉa mai, đối đáp lại Phong một cách bình tĩnh:

- Nếu sợ chết thì tôi dám đến đây sao? Hơn nữa, anh liệu đủ khả năng giết tôi không?
- Mà... Giỏi lắm! Rốt cuộc mà có thứ gì mà dám trả treo với tao.
- Trước đó tôi đã nói rồi, thứ anh muốn nhất.
- Mà có biết thứ tao muốn nhất là gì không?
- Tất nhiên là tôi biết, nhưng vấn đề là anh có dám bắt chấp giá cả để đạt được thứ mình muốn hay không?

Người nọ đang nói với về rất tự tin rằng Phong sẽ đồng ý thoả thuận. Hắn ta là ai, âm mưu của hắn xem chừng rất thâm độc, võ công lại ghê gớm, phải chăng là Việt. Có thể lắm chứ, bởi lẽ buổi chiều đi học ở trường, khuôn mặt của anh trông khá tươi tỉnh, hớn hờ. Đến tối, dù không phải là ngày làm việc của anh nhưng anh vẫn đến vũ trường. Anh đến để đưa thông tin về cảnh sát Phương cho Hưng, Sơn. Sau khi đọc xong, Sơn hỏi ngay:

- Chỉ có chừng này thôi à? Thế này thì chả đáng gì, anh cũng biết. Chú mày có giấu diếm chút nào không đấy.

Việt trả lời:

- Dạ hoàn toàn không, tên Chung chỉ đưa em chừng đó, em đưa nguyên cho hai anh chứ không hề thêm bớt gì cả.

- Thế giá mày phải trả là bao nhiêu?

- Dạ vài trăm, không đáng kể ạ.

Bỗng Sơn nhìn chăm chăm vào anh, hỏi:

- Chứ không phải hắn ta ra điều kiện với mày đi hăm hại tên "Văn tét" hả?

Việt giật mình nghĩ bụng: "Thật không ngờ ông ta lại đoán được." Dẫu vậy, anh vẫn giữ sự bình tĩnh để đáp lời Sơn:

- Dạ không, em nhớ thì hắn giúp thôi. Hà hà, anh cứ đùa em, em đâu có gan làm và cũng không đủ khả năng làm.

Sơn vỗ vai Việt cười lớn:

- Ha ha ha, anh chỉ giỡn chú thôi, vừa này anh muốn thử thần kinh chú vững không đấy mà.

Việt thở hắt ra một hơi:

- Ra là vậy, anh làm em sợ hết cả hồn.

- Ha ha ha, à này, nếu mày chỉ thu được chừng này thông tin thì khỏi cần điều tra nữa, dừng lại ở đây đi, cẩn thận với ông ta là được.

- Ồ dạ dạ.

Hưng hỏi:

- Hôm nay không phải ngày việc của mày nhưng mày lại tới, chắc còn việc gì nữa phải không?

- Dạ em đến để đưa nó thôi, xong rồi thì em xin phép về ạ.

- Khoan đã, mày ở lại đã, anh có mấy việc muốn hỏi.

- Dạ việc gì thế ạ?

- Mày là sinh viên năm nhất đúng không? Mày học ngành gì thế?

- Dạ em học ngành QTKD ạ.

- QTKD à? Hay lắm, vừa hợp.

- Anh nói thế là sao ạ?

Việt đứng ngẩn mặt ra, anh không hiểu ý trong câu nói của Hưng. Hưng đứng dậy, vỗ vai anh và nói:

- Đừng hỏi nhiều, cứ đi theo anh thì sẽ biết. Mày ra ngoài, tập trung các anh em lại, anh tuyên bố một việc.

- Dạ vâng ạ.

Việt vâng lệnh chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 10

Việt chạy ra ngoài đi thông báo cho các nhân viên. Theo lệnh của Hưng, chuyện này chỉ liên quan vấn đề nhân sự khâu quản lý nên chỉ nói cho thành viên cao cấp của vũ trường, trong đó cũng có cả Dũng, người cùng Việt bắt tên nội gián lúc trước. Tất cả cùng nhau đi vào phòng họp. Trong phòng Hưng và Sơn đang ngồi đợi sẵn rồi. Đầu tiên Hưng nhìn qua các nhân viên một lượt, trong ánh mắt tựa như mang theo uy thế của hổ, của báo, chẳng mấy ai dám đối mắt trực tiếp với ông ta. Hưng tăng hắng một tiếng để lấy giọng, sau đó nói thật lớn:

- Hôm nay tôi tập trung mọi người ở đây thông báo một việc quan trọng. Là thế này, chắc mọi người ai cũng biết suốt thời gian vừa rồi, trong công ty liên tục xảy ra nhiều chuyện không tốt lắm. Đặc biệt là chuyện không may với Huy, nhân viên đắc lực nhất của công ty. Tôi đã rất buồn.

Quả thực bình thường Huy đối xử khá tốt với nhân viên của mình, ngay cả những nhân viên không biết gì về băng đảng nên mọi người ở đây ai cũng đều tỏ vẻ đau buồn. Hưng thở dài, trầm ngâm giây lát rồi mới nói tiếp:

- May là cách đây mấy ngày, thì tôi đã phát hiện kẻ đã gây ra những chuyện này, và tôi đã bắt hắn giao cho phía bên cảnh sát, kết quả điều tra sẽ có nhanh thôi.

Mọi người nghe thế thì ngạc nhiên, quay sang xì xào bàn tán với nhau. Hưng ra hiệu cho tất cả yên lặng để hắn có thể tiếp tục:

- Có hai nhân viên của công ty lập công lớn trong khi điều tra vụ việc, hỗ trợ cho tôi bắt được hung thủ nhanh chóng và kịp thời, đó là Việt và Dũng.

Hưng vừa nói vừa chỉ tay vào Việt và Dũng, tức thì mọi ánh mắt đều đổ dồn về hai người. Không rõ biểu hiện của Dũng ra sao chứ Việt tuy mấy lần từng đối mặt với hiểm nguy nhưng vẫn không tránh khỏi lúng túng khi có nhiều ánh mắt tập trung vào mình. Lại nghe Hưng nói:

- Nhờ thế công ty đã bắt đầu hồi phục trở lại. Chính vì thế, tôi không thể không thưởng công cho họ. Từ trước đến nay, vũ trường vốn không có phó quản lý nên tôi thăng chức cho Việt lên làm phó quản lý vũ trường này.

Tất cả ò lên đây ngạc nhiên, ngay cả Việt cũng sợ đến ngây ra như phỗng, miệng chẳng nói được gì. Anh có ý nghĩ không khác những người xung quanh: "Thăng chức thế này thì quá nhanh chóng, thật là bất bình thường."

Hưng thấy anh như vậy thì hỏi:

- Việt, sao em im lặng thế, nói câu gì đi chứ.

Lúc này Việt mới tỉnh táo lại. Anh liếc mắt ra xung quanh thì phát hiện mọi người đang nhìn mình với đủ loại cảm xúc, hâm mộ hay ghen ghét đều có, đặc biệt là Dũng nhìn anh bằng ánh mắt hận học, thậm chí có chút hận thù. Việt thầm chửi Hưng chơi xấu mình, khiến bản thân rơi vào tình huống tiến thoái lưỡng nan. Bởi vậy, anh tỏ vẻ rụt rè, lên tiếng thăm dò ý định của Hưng, Sơn:

- Dạ thưa anh không được đâu ạ. Em ít công lao nên không thể nhận phần thưởng quá lớn này ạ.

Hưng trừng mắt nhìn Việt, đe:

- Giúp công ty thoát khỏi khó khăn mà công nhỏ ư? Cậu dám cãi lời ông chủ là tôi sao?

Phía bên kia, sắc mặt của Dũng mỗi lúc một khó coi. Việt chỉ vừa gia nhập tổ chức thôi, không nên xảy ra mâu thuẫn với các thành viên khác. Việt chẳng hề muốn công sức cố gắng suốt bao lâu nay đổ sông đổ bể chút nào. Vì thế, anh kiên quyết từ chối:

- Dạ em mới đi làm thời gian ngắn, kinh nghiệm chưa nhiều, có người còn giỏi hơn em, sẽ thích hợp với vị trí đó. Mà Dũng cũng tham gia, lập công lớn hơn nên xứng đáng hơn em ạ.

Hưng hừ một tiếng tỏ vẻ không hài lòng. Hắn quay đầu nhìn từng nhân viên. Những ai nảy ý đồ kỳ hay phản đối, trong đó có Dũng đều cúi đầu xuống. Sau đó ông ta nói tiếp:

- Có thích hợp hay không anh tự biết nhận xét. Còn Dũng thì anh đã bố trí công việc khác thích hợp với cậu ta, cậu theo lệnh anh nhận việc này đi.

- Dạ vâng ạ.

"Ý đồ của ông ta khi cất nhắc mình là gì đây?" Dù nghi ngờ mục đích của Hưng, Sơn nhưng trước áp lực Hưng tạo ra, Việt đành chấp nhận. Hưng gật gù hài lòng, ông ta còn nói:

- Huy không may ra đi, ghế quản lý đang trống, tạm thời tôi sẽ đảm nhận công việc này. Nhưng những khi tôi vắng mặt, Việt sẽ có quyền điều hành toàn bộ vũ trường, mọi việc đều thông qua cậu ta, mong mọi người nhớ rõ.

Các nhân viên lại càng xôn xao, thế tức là tổng quản lý tạm thời rồi, rõ ràng Hưng đang rất ưu ái Việt. Việt thì ngược lại, khổ mà không nói lên lời, mới tham gia tổ chức mà đã bị đổ kỳ gay gắt, xem ra sau này khó sống rồi. Hưng vỗ tay ra hiệu cho nhân viên:

- Tốt rồi, mọi người giải tán, trở về công việc của mình đi.

- Vâng ạ!

Nghe thế thì ai nấy đều đứng dậy trở về với công việc của mình. Hưng tuyên bố xong thì đi tới chỗ Việt, ông ta vỗ vai Việt và nói:

- Tôi nay chú mày cứ về chuẩn bị cho tốt, tối mai mày đến đây bắt đầu công việc. Còn chuyện học trên trường của mày, anh đã sắp xếp xong lịch làm việc rồi.

- Dạ vâng ạ, nhưng mà em muốn hỏi là có cần ký hợp đồng không ạ?

- Ký hợp đồng à? Được, nếu chú mày muốn mọi thứ phải rõ ràng, tránh việc mất lòng sau này thì làm hợp đồng cũng tốt.

- Dạ thế tối nay em về thảo hợp đồng.

- Ừ, nhớ thảo cho tốt đấy.

- Vâng ạ. Em xin phép anh em về ạ.

- Ừ.

Việt lái xe đi đến bãi đất trống để luyện công, khu vực quanh bãi đất vẫn đang là dự án treo nên anh không sợ bị lộ. Mấy ngày này bận bù đầu, không tập luyện được tí nào cả, có lẽ tối nay nên tăng thêm cường độ để bù lại. Sau một thời gian dài tu luyện Hồ quyền và Độc Lư thương, anh bắt đầu luyện nâng cao lên bài quyền Lão Mai, bộ quyền này ngược hẳn với Hồ Quyền, nó chú trọng sự mềm dẻo, uyển chuyển nhưng lại vững chãi và hàm chứa uy lực vô biên. Khi nó kết hợp với Thuần Dương Công thì chính là trong dương có âm, trong âm có dương. Lần đầu suy ngẫm vấn đề này làm Việt vô cùng hào hứng, anh quên hết thời gian, miệt mài luyện môn võ mới.

...

Sáng hôm sau.

Đã nguyên một ngày rồi mà phía tên Chung vẫn không có tin tức gì của Ngọc khiến Việt thấy khó hiểu, đáng lý với trình độ của chúng thì phải tìm thấy rồi chứ. Khi lên trung, bắt gặp gương mặt lo âu của Hằng, anh cảm thấy tức giận chính bản thân mình, sao không để ý cẩn thận, tạo cơ hội cho tên Đinh Hiếu giờ trò. Hằng quay sang nói với anh:

- Cả tuần nay mình gọi cho Ngọc rất nhiều nhưng cô ấy vẫn không bắt máy. Mình lo lắm.

"Chắc cô ấy muốn được yên tĩnh một mình." Việt có suy nghĩ riêng nhưng không nói ra miệng. Điều đó càng khiến Hằng thêm lo. Cô đưa ra ý kiến:

- Việt này, hay chúng ta báo cảnh sát đi.

Việt nghe thế thì hoảng hồn, vội vàng can ngăn cô:

- Không nên đâu Hằng à, giờ ba mẹ Ngọc đang nghĩ là cô ấy đang đi tình nguyện, đừng làm cho họ sợ.

- Nhưng... nhưng nếu để thế thì mình sợ cô ấy sẽ... sẽ...

Việt vội ngăn Hằng lại:

- Này này Hằng, bạn nghe mình nói này, cô ấy không có chuyện gì đâu. Chúng ta sẽ đi nhờ thám tử tư giúp đỡ, giúp mình tìm Ngọc đang ở đâu.

Hằng ngập ngừng:

- Nhưng mà...

Việt cố gắng an ủi cô ấy:

- Này Hằng, không sao đâu mà, mình có quen một anh bạn làm nghề thám tử tư, mình sẽ nhờ anh ta. Tin tức của Ngọc có nhanh thôi.

- Nhưng.

- Đừng nhưng nhĩ gì nữa, mọi việc bạn cứ để mình lo.

- Thôi được rồi, bạn nhớ cố gắng lên nhé, mình mong trong hai ngày nữa sẽ thấy Ngọc, nếu không mình thật sự phải báo cảnh sát.

- Ừ, mình sẽ cố.

Ngoài mặt thì Việt tỏ ra bình tĩnh là vậy chứ trong lòng rất bức bối, thậm chí bọn "Chung ruồi", thành phố nhỏ tí ti, mấy hẻm nhỏ đi một ngày là hết đang làm cái quái gì mà chưa có tin tức. Thời gian dần trôi qua, tan học rồi, Việt vẫn chưa nguôi con tức khi đã về tận phòng mình. Nhớ lại chuyện với Ngọc, anh vừa định gọi cho Chung hỏi thăm thì hốt nhiên đã gọi cho anh:

- Alo, ta gọi cho mày để thông báo là ta tìm ra chỗ ở của con bé tên Ngọc đó rồi.

Việt nghe thế thì cả mừng, lập tức hỏi lại ngay:

- Thật sao? Thế cô ấy đang ở đâu mày nói cho tao biết đi.

- Mày không cần vội vàng thế đâu, cứ yên tâm, cô ta vẫn bình an, tuy ở phòng trọ nhưng xem ra cô ta sống khá tốt.

Việt thờ phào nhẹ nhõm:

- Hay quá, không gặp chuyện gì xấu là được.

Chung khó tránh khỏi cảm giác tò mò, bèn hỏi Việt:

- Này, rốt cuộc là có chuyện gì vậy hả? Tao thấy cô ta rất bình thường, không giống như bị bắt cóc gì cả.

- Tao cũng đâu biết, chỉ vì đám bạn của cô ấy lo lắng quá nên tao muốn giúp một tay. Mà mày đừng vòng vo nữa, nói tao địa chỉ của cô ấy đi.

- Ủ ừ, nói đây, cô ta đang ở chỗ...

Chung cũng không quan tâm lắm đến việc của Việt nên nhanh chóng nói ra nơi trọ hiện tại của Ngọc. Nghe xong, Việt rất ngạc nhiên. Anh không ngờ Ngọc lại trọ ở ngoại ô thành phố, có lẽ quả thực cô ấy muốn ở một mình để suy nghĩ. Với trách nhiệm của mình, anh thấy bắt buộc phải đến đó xem xét tình trạng của cô ấy, nhân tiện xem thử có tên nào nảy ý đồ xấu với cô thì cảnh cáo luôn thể.

Anh hứa với Chung là mai sẽ mang tiền trả cho hắn như thỏa thuận trước đây. Sau đó, anh dò vị trí tên đường trên bản đồ rồi chạy xe máy theo những gì Chung đã hướng dẫn. Khi anh đến cách nơi mà Chung nói là chỗ ở của Ngọc chừng trăm mét thì thấy một cô gái dắt xe chuẩn bị đi đâu đấy. Cô gái đó đúng là Ngọc. Thấy Ngọc, Việt vừa buồn vừa vui, vui vì cô ấy không sao nhưng anh buồn là bởi anh đã gây cho cô rất nhiều tổn thương. Anh nên làm gì trong lúc này đây? Thôi thì bỏ nguyên một hai ngày âm thầm theo dõi cô ấy trước, xem tình hình ra sao đã rồi tính. Vì thế Việt kéo mũ bảo hiểm sụp xuống, bắt cổ áo lên, đeo thêm kính đêm nữa, sau đó nổ máy bám theo Ngọc. Trời đang nắng chang chang, ai cũng bịt kín người, Ngọc có thấy anh sẽ không mấy may nghi ngờ. Anh đi phía sau Ngọc một đoạn thì biết cô chỉ mua những thứ lặt vặt rồi quay về phòng.

Việt nghĩ cứ đứng đây cũng chẳng giải quyết được gì, chỉ bằng đi tìm hiểu xem những điều gì có khả năng gây nguy hiểm cho Ngọc. Việt đi khắp nơi trong các khu vực lân cận thì chưa phát hiện ra điều gì khả nghi. Ngoài ra anh còn bắt gặp một số thành viên trong tổ chức sống ở đây. Những người này đều bất mãn trong lòng vì anh tham gia chưa được bao lâu thì được thăng chức vùn vụt. Có điều chúng biết thực lực của Việt nên vẫn muốn tạo mối quan hệ tốt đẹp với anh, đồng thời Việt nhân cơ hội xóa hết hiềm khích nội bộ với họ, cũng như nhờ họ theo dõi Ngọc giúp anh để phòng trừ xảy ra việc bất trắc khi anh không có mặt ở đây. Việc đó mất khá nhiều thời gian của anh vì muốn tìm được ai tin tưởng để nhờ cậy bảo vệ Ngọc một cách âm thầm là chuyện không hề dễ dàng.

Khi anh an bài xong mọi chuyện thì đã gần bốn giờ chiều, anh phải quay về phòng trọ thảo bản hợp đồng. Cả ngày hôm nay bận tối mắt, chưa gỡ được chữ nào cả. May sao các điều khoản anh ghi nhớ trong đầu hết rồi, chỉ tốn nửa tiếng thì bản hợp đồng đã xong. Đến tối Việt mang cho Hưng xem xong thì ông ta rất vừa ý. Ông ta có câu khen ngợi Việt, có điều làm một phó quản lý, đặc biệt là một vũ trường, Việt vẫn không biết phải làm những công việc gì nên anh cần Hưng hướng dẫn trước.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 11

Công việc quản lý ban đầu đương nhiên nhiều gặp khó khăn nhưng Việt đang dần thích ứng. May mắn là loại việc này rất tốt cho kiến thức chuyên ngành Việt đang học, có thể xem như là một đợt thực tập sớm. Bởi thế, ngoại trừ vấn đề chưa hiểu ý đồ trong đầu hai ông trùm là gì thì mọi thứ đang diễn ra thuận lợi cho Việt.

Bây giờ Việt dồn hết sự tập trung vào Ngọc. Theo thói quen, đúng năm giờ sáng anh thức dậy sớm luyện công buổi sớm, sau đó vệ sinh cá nhân, ăn sáng rồi là đi học, có điều bữa nay anh không có tiết nên anh đi đến chỗ Ngọc. Anh tới ngay lúc cô ấy sắp sửa đi chợ. Chợ cách phòng trọ không xa lắm, Ngọc chỉ đi bộ.

Việt muốn xem dạo này cuộc sống của Ngọc thế nào nên bám theo sau. Anh thấy Ngọc có hơi kém sắc, nếu quả thật cô vì chuyện không may xảy ra với bản thân mình mà ăn uống không tốt thì anh buộc lòng báo cho cha mẹ cô biết, dẫu cô hận anh đến chết cũng chịu.

Ngọc đi một vòng quanh chợ, khi đã mua đủ những thứ cần thiết thì quay về phòng. Mặc cho cô đi nhanh hay chậm, Việt vẫn duy trì khoảng cách không đổi ở phía sau cô. Ngọc đi được một đoạn thì dừng lại mở miệng nói:

- Anh mau đi ra đi, tôi biết anh đang theo dõi tôi.

Việt giật mình, anh không ngờ mình bị phát hiện dễ dàng như thế, nhưng mà anh vẫn giữ im lặng, đứng nguyên tại chỗ. Cô lựa chỗ đông người để nói. Những người xung quanh nghe rõ lời của cô, thế là đều nhìn sang cô hồi lâu, sau đó đưa mắt theo hướng cô nhìn, nhưng không thấy có ai xuất hiện. Ngọc nói tiếp:

- Tôi biết anh đã theo dõi tôi cả ngày hôm qua, anh mau xuất hiện đi, đừng khiến tôi làm to chuyện lên.

Việt hoảng hồn, ban đầu anh cứ nghĩ cô chỉ linh cảm nhất thời, chỉ cần làm thinh một lúc là cô sẽ bỏ đi, nhưng giờ thì cô đã khẳng định rõ ràng, anh không thể trốn thêm được nữa, không thì gặp rắc rối lớn mất. Anh bước ra khỏi chỗ nấp một cách chậm rãi. Thấy khuôn mặt của Việt hiện ra, Ngọc không khỏi kinh ngạc, cô hoàn toàn bị bất ngờ, cô chẳng hề lường trước được kẻ đó là Việt. Cô ngập ngừng:

- Sao lại... là... là...

Mãi mà lời nói vẫn chưa thể phát ra trọn vẹn. Sắc mặt của Ngọc phơn phớt hồng, đôi mắt đẹp hàm chứa vẻ tức giận đan xen với... xấu hổ. Sao có thể bình thản cho được khi đứng đối diện với người đã từng có quan hệ xác thịt với mình đây, dù chỉ là khoảnh khắc thôi nhưng ký ức đó sẽ đi theo hết cả cuộc đời. Bên phía Việt cũng vậy, trong hoàn cảnh thế này, anh cảm thấy vô cùng lúng túng, chân tay như cứng đờ vậy, đặc biệt là những người quanh đang nhìn chằm chằm vào anh với ánh mắt khác thường. Anh hít sâu một hơi rồi nói:

- Ngọc này, chúng ta tìm chỗ nào thuận tiện hơn để nói chuyện được không?

Ngọc cũng nhận thấy việc nói chuyện ở đây chẳng hay ho gì lắm nên gật đầu đồng ý. Hai người đi cạnh nhau nhưng không nói gì, cả hai đều không biết mở lời như thế nào. Mãi một lúc lâu sau, Việt mới bắt đầu trước:

- Một tuần nay bạn sống thế nào Ngọc, có tốt không?

Dù tâm trạng lúc này đang rất hỗn loạn nhưng Ngọc vẫn trả lời một cách lạnh lùng:

- Cảm ơn Việt đã quan tâm, tôi bình thường.

Việt than khổ trong lòng, nghe giọng cô dường như giận, à, hận anh nhiều lắm. Điều này không thể trách cô được, cô là người bị hại mà. Anh nói từ tốn:

- Sao Ngọc lại bỏ nhà đi? Lại nói dối cha mẹ đi tình nguyện nữa.

Ngọc liếc nhìn anh, ánh mắt mang theo sự ngạc nhiên vì Việt biết chuyện cô nói dối cha mẹ, có điều cô không truy hỏi mà đáp gọn lỏn:

- Vì tôi muốn được yên tĩnh một mình.

Việt thờ dãi:

- Ngọc đột nhiên biến mất, nghỉ học một tuần làm mình rất lo lắng..

Thấy cô lờm lờm, anh vội vàng nói lịch đi:

- Cả Hằng cũng rất lo cho bạn, cô ấy tìm bạn khắp nơi, cô ấy còn nghĩ bạn bị bắt cóc hay xảy ra chuyện gì đó không hay.

- Tôi không sao, tôi không phải kiểu con gái gặp chuyện thì nghĩ quẩn.

Nói tới đây, Ngọc lại cảm thấy chua xót cho bản thân mình, mình vẫn là con gái nữa hay sao?

Bất gặp sắc mặt Ngọc chuyển sang âm trầm, Việt biết cô ấy đang buồn, thế nhưng anh không biết làm thế nào để an ủi cô, chỉ im lặng bước đi. Một, hai phút sau anh mới tiếp tục nói:

- Hằng còn nói nếu bạn tiếp tục nghỉ học cô ấy sẽ báo cảnh sát điều tra đấy.

Ngọc hoang mang, cô hiểu tính Hằng, cô ấy thật sự sẽ làm to chuyện. Cô nói ngay:

- Việt về trấn an cô ấy, tôi sẽ liên lạc với cô ấy.

Không ngờ Việt lắc đầu:

- Mình sẽ không làm vậy, mình ủng hộ cách làm của Hằng. Nếu thứ hai bạn không đi học mình sẽ báo cảnh sát.

- Việt...

Ngọc trừng mắt nhìn thẳng vào Việt, đôi mắt như toé lửa. Việt nào dám đối diện với đôi mắt đó, bèn quay đầu sang chỗ khác và nói:

- Dù Ngọc giận, mình vẫn sẽ làm thế, mình không thể để Ngọc tự hủy hoại cuộc sống của Ngọc được, mình có trách nhiệm..

Ngọc lập tức cắt ngang lời anh:

- Tôi không cần Việt chịu trách nhiệm, Việt không có tư cách.

Cô giờ tay định đánh anh nhưng đưa ra nửa chừng thì dừng lại, cô nhận ra mình hơi nặng lời. Bao nhiêu uất ức dồn nén lâu nay bỗng chốc bùng lên không sao kiểm soát nổi. Hai hàng lệ tuôn trào trên gương mặt xinh xắn của cô gái.

Việt lập tức cứng đờ người ra, chân tay, miệng mồm trở nên lúng túng, lúc này anh chẳng biết làm gì cho phải. Thế rồi anh chợt nói câu cực kỳ ngớ ngẩn:

- Ngọc... Ngọc đừng khóc, chúng ta về tới phòng Ngọc rồi, có gì ta vào trong hãy nói, chứ đứng khóc ngoài này, nhiều người lắm.

Câu nói của Việt, đặc biệt là ba từ "vào trong phòng" như mũi lửa ném vào đồng củi đang âm ỉ, Ngọc oà lên, vút giò chạy lại đó, hai tay ôm mặt chạy về phòng. Những người xung quanh đâu biết ngọn nguồn, chỉ thấy một nam một nữ nói chuyện với nhau rồi nữ khóc lóc chạy đi thì trong đầu nảy ra vô số ý nghĩ.

Phía Việt, khi tình hình biến thành tồi tệ, anh cảm thấy buồn bã. Anh xách giỏ lên, chạy vội theo Ngọc, tới phòng thì cô ấy đã khóa cửa khóc ở bên trong. Giờ không tiện để nói bất cứ điều gì. Việt vừa chờ trước cửa phòng trọ của Ngọc, nghe thấy tiếng khóc của cô, anh nghĩ bụng: "vừa nãy mình làm thế ác quá rồi? Có khi nào cô ấy tủi thân quá mà nghĩ quẩn không nhỉ." Anh đứng trước cửa phòng cô mà lòng đầy lo lắng.

Bên trong phòng, quả thực Ngọc đang rất tủi thân khi nghe những lời đó của Việt. Tuy vậy, cô là cô gái rất kiên cường, cô không có các hành động tiêu cực, bởi cô biết làm thế cũng chẳng ích lợi gì. Bao nhiêu uất ức suốt thời gian qua dần dần lắng dịu xuống theo những giọt nước mắt, lòng cô đã nhẹ bớt phần nào.

Cô đi ra mở cửa, ngo quanh thì đã không thấy Việt đâu nữa, chỉ còn mỗi giỏ đi chợ đặt trước cửa. Ngọc lại bức bối, miệng lẩm bẩm:

- Đúng là người vô trách nhiệm.

Cô mang giỏ vào trong chuẩn bị nấu bữa trưa. Cô làm rau được một lúc thì có tin nhắn gửi đến, là tin nhắn của Việt:

- Ngọc phải ăn uống cho tốt để giữ gìn sức khỏe đấy nhé, và nhớ liên lạc với Hằng, cả chuyện đi học lại bình thường. Mai mình vẫn sẽ đến, Ngọc đừng khóc nữa, không thì hai mắt sẽ như mắt cú mèo đấy.

Không hiểu sao Ngọc cảm thấy tin nhắn Việt gửi đến rất thú vị, cô vừa giận vừa tức cười, khoé miệng cô khẽ nhếch lên, ẩn hiện nét cười trong đó. Nụ cười đầu tiên sau cả tuần buồn bã.

Ban này, Việt nghe tiếng cô mở cửa thì trốn đi. Anh không biết nên làm gì khi đối mặt với cô nên tìm chỗ nấp, âm thầm quan sát cô từ xa. Biết cô bình an vô sự, anh thở phào nhẹ nhõm. Anh đợi thêm hồi lâu nữa thì nhắn tin cho Ngọc. Anh chẳng bao giờ ngờ tin nhắn đó có hiệu quả khá là tốt. Qua trưa, anh trở về phòng trọ vì anh cho rằng Ngọc sẽ không làm gì dại dột nên có thể yên tâm rồi.

Buổi chiều Hằng gọi điện đến anh. Anh đoán Ngọc đã liên lạc với Hằng nên Hằng vui mừng mà gọi để thông báo cho anh biết. Quả nhiên, vừa xong câu chào là cô ấy nói ngay:

- Việt ơi, Ngọc gọi cho mình rồi, cô ấy nói bữa sau sẽ đi học lại bình thường.

Việt giả vờ hân hoan:

- Thật à? Hay quá rồi, bạn có thể yên tâm rồi nhé, Ngọc đang ở đâu vậy Hằng?

- Ngọc nói Ngọc đang ở ngoại ô, nhưng không nói địa chỉ cụ thể.

- Thế thì tạm được rồi, để mình nói ông thám tử kia không cần tìm kiếm nữa. Mọi thứ đã xong.

- Ủ, Ngọc làm mình lo sợ mấy ngày nay, hôm sau lên lớp phải hỏi tội cô ấy mới được.

- Ha ha ha! À này Hằng, Ngọc có nói vì sao lại ra ngoại ô không?

Việt cũng tò mò Ngọc sẽ bịa ra những điều gì để trấn an Hằng. Hằng đáp:

- Ngọc chỉ nói là vì mấy việc cá nhân thôi. Cô ấy không nói địa chỉ cụ thể, chắc có chuyện gì muốn giấu, không cho mình biết.

- Chắc thế thật, nhưng mà không sao đâu, Ngọc đi học là là tốt rồi.

- Ủ, thôi mình cúp máy đây, có gì chúng ta liên lạc lại sau.

- Ủ.

Việt đặt điện thoại lên bàn, thở hắt một hơi, cuối cùng đã nhẹ bớt một chuyện lo lắng. Anh bật máy và mở trò DMC5 lên chơi cho thư giãn đầu óc. Ấy

vậy mà có được bao lâu, vừa hiện hết logo thì điện thoại lại nhận tin nhắn. Quỳnh nhắn cho anh, nội dung rất ngắn gọn, chỉ có hai chữ: "Nhớ anh!"

Việt mỉm cười, cảm giác ấm áp chợt ùa về. Khuôn mặt bầu bĩnh cùng nụ cười thánh thiện của Quỳnh hiện lên trước mặt anh. Phải rồi, cả tuần nay vì bận việc nên dường như anh đã quên mất cô, thật có lỗi với cô quá.

"Nếu không phải vì Ngọc..." Nghĩ tới đây thì đã buồn, nụ cười tắt ngấm, cảm giác ấm lạnh trở nên ngượng lánh khi Việt lẩm nhẩm tin nhắn mới. Hai chữ "Nhớ anh!" thật đơn giản nhưng nó chẳng khác gì chiếc búa tạ giáng mạnh lên ngực anh làm tim đau nhói, hơi thở nghẹn lại. Về hoang mang bao trùm khắp gương mặt đã tái đi của Việt. Mâu thuẫn giữa tình yêu và trách nhiệm theo Việt mọi lúc mọi nơi; nó ám ảnh anh ngay cả trong giấc ngủ; chỉ khi anh vùi đầu vào công việc may ra mới tạm thời đè nén nó xuống.

Việt đứng dậy khỏi ghế một cách khó nhọc, chân bước loạng choạng rồi ngã vật ra giường. Việt nhìn trần trần lên trần nhà, hai mắt chất chứa sự hoảng loạn như chính nội tâm anh lúc này vậy.

Gương mặt đầm lệ của Ngọc khi ở chợ hiện lên song song với hình ảnh của Quỳnh. Tình yêu, Trách nhiệm, một trong hai cái phải ra đi. Làm thế nào mới đúng? Việt hết ngồi dậy cau mày bóp trán thì lại nằm vật xuống.

Bỗng nhiên Việt có cảm giác muốn lời tên Hiếu ra đâm nát mặt hắn ra, muốn đá cho hắn không lết đi nổi, muốn phân thây hắn làm trăm mảnh để hã con tặc đang chực trào trong lòng.

Vừa nghĩ đến đây, Việt thấy bàng hoàng: "Minh vốn kiểm chế con giận tốt lắm cơ mà, có sao vì chuyện nhỏ này mà mình lại mất bình tĩnh như thế."

Anh chợt liên tưởng đến Ngọc thì không khỏi khâm phục cô, xảy ra chuyện như thế mà không làm những việc tiêu cực. Tuy anh đã khiến Ngọc bị tổn thương nhưng Ngọc không bắt anh chịu trách nhiệm hay thực hiện bất cứ điều gì. Phải chăng cô đang chờ anh chủ động trước?

Nhớ đến mọi thứ đã gây ra cho Ngọc, trong lòng Việt rất buồn, anh có ý nghĩ rằng: "Mình phải chịu trách nhiệm, nhưng... nhưng như thế nghĩa là mình phải... bỏ rơi Quỳnh."

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 12

Nghĩ tới đây, tim Việt nhói đau: "tình yêu giữa mình và em mới chớm nở thì đã vỡ tan, em chẳng thể chịu được cú sốc lớn vậy đâu, khuôn mặt đầm lệ của Ngọc hôm nay sẽ là của em. Còn mình thấy em đau khổ sao sung sướng được chứ. Rồi cả Ngọc nữa, cô ấy ở bên mình, liệu cô có vui vẻ, hạnh phúc không? Hay hai người lại chìm vào bóng tối sâu thẳm."

Việt ngồi dậy, hai tay vò đầu, vò mặt đau đớn của Quỳnh hiện rõ khắp trí óc anh. Bỗng như có một giọng nói vang lên trong: "Mày vứt hết m* đồng trách nhiệm vớ vẩn đó đi mà tiếp tục yêu Quỳnh. Mày và cô ta đều là người bị hại. Chả ai nói được mày đâu. Mày với cô ta chỉ là bèo nước vô tình gặp nhau, làm sao sánh được tình đơn phương của mày dành cho Quỳnh suốt ba năm chứ."

Việt nghe bùi tai, bắt đầu xuôi theo, nhưng chút lương tâm đã kéo trở lại: "Mình làm thế có khác gì thằng đàn ông tồi tệ, vô trách nhiệm chứ, tiếp tục với Quỳnh cũng hay đấy, nhưng..."

Giọng nói đó lại vang lên từ chốn xa xăm nào đấy: "Nhưng nhị cái gì, để mất Quỳnh mày không có cơ hội có lại được đâu."

Việt lại nghĩ: "Nhưng Ngọc sẽ ra sao, rồi lỡ Quỳnh biết chuyện, em sẽ nghĩ mình là thằng khốn kiếp, cuộc sống cả hai liệu chắc chắn không bao giờ trọn vẹn, có khi em sẽ bỏ mình thôi."

Hai luồng tư tưởng đấu tranh gay gắt khiến Việt cảm thấy tim mình như bị trăm ngàn lưỡi dao xuyên thủng. Bàn tay anh siết chặt, bật cả máu tươi. Đi tìm câu trả lời toàn vẹn sao mà khó khăn quá. Đầu anh đau như búa bổ, tưởng như muốn nổ tung.

Anh biết chọn cái gì, chọn ai thì kết quả cuối cùng cũng đều nhận về sự đau khổ, vấn đề là lựa chọn sự đau khổ nào.

Con đường phía trước ôi sao quá mờ mịt, đây là cái giá phải trả cho mục tiêu đã chọn. Nhắc tới mục tiêu, hai mắt Việt dần dần lấy lại bình tĩnh, động lực từ mục tiêu đã giúp anh đè sự giằng xé trong nội tâm xuống. Anh lẩm bẩm: "Tối nay có việc quan trọng phải làm, không thể ngồi ừ ừ ở đây mãi được."

Anh nhìn đồng hồ, đã gần bốn giờ rưỡi rồi, cần lên thứ tự các bước để tránh thất bại. Kế hoạch cô liên quan đến cô gái anh gặp ở quán phở mấy ngày trước. Những hôm tìm phòng trọ của Ngọc, anh vẫn không quên dò la, tìm hiểu về cô gái đó. Anh tự mình đi điều tra, không nhờ tên Chung ruồi vì anh không muốn hắn nhúng tay vào chuyện này. Mà cũng bởi tự mình làm nên anh đến đứng chờ ở gần phòng cô gái đó từ sớm để quan sát động tĩnh. Anh thấy Vinh đang ở trong phòng của cô ta.

Hai người kia vẫn không hề hay biết mình đang bị theo dõi. Cô gái và Vinh vẫn đang trò chuyện vui vẻ. Bỗng cô gái nhận được một tin nhắn từ ai đó. Cô đọc xong thì nhìn đồng hồ, đã sáu giờ mười lăm rồi, cô sang nói với Vinh:

- Anh à, đám bạn em rủ em đi đây có chút việc, anh thông cảm nhé, em phải đi giờ.

Cô bồ của Vinh vẫn thường hay đi đột xuất như thế nên hắn không mảy may nghi ngờ. Hắn gật đầu:

- Ủ, em có việc bận thì đi đi.

- Dạ!

Cô gái đi thay quần áo còn Vinh trở về phòng trọ của hắn. Tối nay hắn cũng hẹn với thằng bạn nhậu. Sau khi hắn về phòng được khoảng mười lăm phút, chuẩn bị đi cùng thằng trong dây trọ thì có một đứa bé chạy đến đưa cho hắn một tờ giấy và nói:

- Có người đưa cho anh cái này.

Vinh cầm tờ giấy đọc xong thì đứng ngẩn mặt ra. Nội dung ghi trong tờ giấy là: "Bạn gái anh có món quà bất ngờ tặng anh, đến nhà hàng AAA nhanh."

Vinh đọc mà không hiểu gì. Bạn gái hắn ta có đời nào chơi trò bí hiểm kiểu này đâu, lại còn tặng quà ở nhà hàng nữa chứ. Hắn hỏi đứa bé:

- Ai đưa cho em cái này thế?

Đứa bé trả lời:

- Dạ anh ấy nói là bạn của anh. Em gửi đến đúng người rồi, em đi đây ạ.

- Ủ, em đi đi.

Đứa bé chạy đi ngay lập tức. Vinh cầm tờ giấy, đứng tần ngần hồi lâu, nửa muốn đi nửa không đi. Bạn hắn sốt ruột, cất tiếng giục:

- Ê Vinh mày còn đứng đó làm gì, mau đi thôi.

Vinh suy ngẫm giây lát rồi đáp:

- Thôi, tao có việc đột xuất phải đi bây giờ, hẹn bọn mày bữa khác vậy.

- Việc không bỏ được à?

- Ủ, việc quan trọng, tao phải đi, bọn mày cứ nhậu đi, xin lỗi nhé.

Rốt cuộc Vinh vẫn muốn đi xem thử chuyện tặng quà đó là chuyện quái quỷ gì. Hắn chạy đến địa chỉ mà người lạ ghi trong tờ giấy. Khi hắn đến nơi, chưa kịp dừng xe để vào nhà hàng thì hai mắt hắn đã trợn ngược lên, miệng há hốc. Hắn không thể tin cảnh tượng trước mặt mình. Quả đúng như những gì ghi trong giấy, Vinh thấy bạn gái mình đang ngồi ăn trong nhà hàng, nhưng không phải một mình hay với mấy cô bạn thân mà ăn với một người đàn ông. Nếu chỉ đơn giản đi ăn bình thường thì hắn chỉ bức bối đôi chút rồi nguôi, đằng này họ còn cười đùa, thậm chí thỉnh thoảng nắm tay nhau vô cùng thân mật. Con giận bốc lên đến đỉnh đầu. Đúng lúc này có tiếng nói vang lên ở phía sau hắn:

- Nhìn thấy người đàn bà của mình trong tay thằng đàn ông khác, cảm giác thật khó chịu nhỉ?

Vinh giật mình, xoay người lại thì thấy một thanh niên đang đứng sau lưng hắn. Lời vừa nãy của cậu thanh niên khiến hắn càng tức giận. Hắn hỏi lại ngay:

- Cậu là ai? Sao cậu biết tôi...

Nói tới đây thì Vinh im lặng vài giây rồi chia mảnh giấy ra và nói tiếp:

- Cậu là người đưa tôi mảnh giấy này.

- Đúng vậy, tôi là Việt, rất vui được biết anh.

Việt đưa tay ra muốn bắt tay thì Vinh hất đi, sau đó hắn lại hỏi:

- Không vui về gì cả, rốt cuộc ý đồ của cậu khi cho tôi biết chuyện này là gì?

Việt nhún vai và đáp:

- Tôi chỉ muốn giúp anh thôi.

Vinh tức tối nói lớn tiếng:

- Tôi cóc cần giúp đỡ, tôi cũng cóc cần quan tâm ý đồ của cậu là gì, bây giờ tôi sẽ vào đó đánh hắn như từ.

Việt bật cười:

- Anh cứ đi đi, nhưng tôi nhắc nhở anh, liệu anh có đủ khả năng đánh hấn không? Hay người bị đánh là anh.
- Hừ, chỉ là một thằng trói gà không chặt, tao đập một phát là xong.

Nghे câu nói của hấn, Việt không khỏi tức cười, anh lắc lắc đầu ngán ngẩm cho Vinh. Anh nói:

- Hấn yếu đuối thì sao chứ, hấn ta là ông chủ của anh đấy. Hơn nữa, anh có biết về thể lực chống lưng cho hấn không?

Con giận che mờ mắt nên Vinh vẫn ngoan cố:

- Hấn thì có gì ghê gớm chứ, chỉ là một thằng nhà giàu có vệ sĩ thôi, thể lực quái gì.

Việt vỗ vai Vinh ra sức khuyên nhủ:

- Ha ha, nhà giàu thôi sao, nếu thế thì sao xã hội đen sợ hấn ta quá vậy, chắc ông anh cũng biết nhỉ. Ông anh có thể thắng hấn nhưng có thể giữ nổi mạng trước năm sáu thằng cầm vũ khí không?

Đích thực có việc này, Vinh cũng biết sơ sơ nên lời nói của Việt dường như đã có chút tác dụng, Vinh im lặng hồi lâu, Việt nhân cơ hội thúc đẩy:

- Anh nghĩ cho thật kỹ, đừng vì một phút bốc đồng mà để đến lúc mình chết thể nào cũng không biết.
- Theo mày tao nên làm thế nào?
- Có vậy chứ, bình tĩnh vẫn tốt hơn mà. Chúng ta tìm chỗ nào đó nói chuyện, thế nào?

Vinh quay đầu nhìn vào nhà hàng vài giây rồi gật đầu. Việt dẫn Vinh đến một quán đồ nướng ven đường và nói:

- Chúng ta vào làm vài cốc đã hãy bàn chuyện chứ?
- Cũng được.

Hai người làm một cốc xã giao, sau đó Vinh vào đề ngay:

- Mục đích của mày là gì? Tao và mày không hề quen biết, không thể có chuyện mày tốt bụng giúp tao được.
- Dĩ nhiên, không ai cho không cái gì, tôi giúp ông anh nhận ra bộ mặt thật của họ, ông anh giúp tôi trả thù.

Vinh tỏ vẻ bất mãn ra mặt, hấn nói:

- Hừ, hóa ra mày cũng lợi dụng nỗi đau của tao để thực hiện việc của mày.
- Ấy, đây không phải là lợi dụng mà là hợp tác, chúng ta cùng chung kẻ thù là tên Thiên.
- Chuyện của tao không đến mức phải đuối cùng giết tận như vậy.
- Ồ thật sao? Thế thì cả đời này ông anh chả làm gì được hấn đâu. Còn con bò ông anh thì theo hấn ta luôn rồi.

Việt lôi ra một tập giấy đặt trước Vinh. Vinh nhìn anh với ánh mắt khó hiểu. Vinh hỏi:

- Cái gì đây?
- Anh cứ đọc thì sẽ biết.

Vinh cầm lên bắt đầu đọc, Việt lấy cốc bia nhâm nhi trong lúc đợi Vinh đọc. Vinh càng đọc sắc mặt càng trở nên nghiêm trọng, rồi hoang mang và sợ hãi. Vinh thờ dài, ngồi im không nói gì. Việt có thể thấy được sự uất ức và bất lực của hấn ta. Hấn đặt tập giấy xuống và nói:

- Xem ra chỉ có thể để hấn muốn làm gì thì làm thôi.

Việt kinh ngạc trước đột cam chịu của tên này, anh lắc đầu, tặc lưỡi:

- Ông anh thật sự tro mắt đứng nhìn hấn cướp bạn gái thế ư?
- Thế tao phải làm sao? Thể lực của hấn kinh khủng quá, ngoài ra, tao cũng không muốn bị lợi dụng, trở thành con cò trong tay kẻ khác.
- Ông anh nặng lời quá, đây là đôi bên cùng có lợi, hơn nữa, thằng em nói thật một câu, anh bị cướp mất bò mà chẳng làm gì, có đáng gọi là đàn ông không?

- Mày...

Vinh tròn trĩnh hai mắt nhìn Việt, bàn tay siết chặt lại muốn đấm. Việt vội lên tiếng:

- Anh đừng nóng, đây là em đang muốn giúp anh, anh suy nghĩ lại thật kỹ đi.

Vinh cố nén cơn giận để hỏi Việt:

- Mày dựa vào đâu để giúp tao trong khi mày là một thằng ranh con miệng còn hôi sữa.

- Em không đáng là gì, em chỉ là chân phó quản lý một vũ trường dưới quyền điều hành của Thành Hưng. Còn Thành Hưng là ai, anh có thể tự mình điều tra, nếu không lại bảo em tặng bốc ông chủ, bịa đặt bậy bạ, hợp tác với em, lợi ích không nhỏ đâu.

Vinh suy nghĩ chốc lát, sau đó trả lời:

- Cho tao vài ngày xem xét, đưa tao số điện thoại của mày, tao sẽ liên lạc lại sau.

- Không thành vấn đề, số đây. Mà này, ai chứ cô bồ của anh chả đợi được đâu. Chừng nào chưa có tiền tiêu, cô ta vẫn xa vời anh. Cô ta sẽ làm ra những việc ông anh không bao giờ nghĩ đến đâu.

- Chuyện này không cần mày nhắc.

- Được rồi, em không nhắc nữa, chúng ta tiếp tục bữa nhậu, thế nào?

- Tốt thôi, nâng ly nào!

...

Hai người uống với nhau hồi lâu thì ai đi đường nấy. Khi ra về, Vinh không đả động gì đến vụ hợp tác nữa nhưng Việt rất tin hẳn sẽ đồng ý. Việt quay trở lại vũ trường, hôm nay là ngày đầu tiên đi làm, nếu không phải do Hưng bận đột xuất, anh đã không dám trốn việc như thế.

Khi anh vào phòng thì giật mình vì bắt gặp Hưng đang ngồi ở đấy. Ông ta hỏi:

- Cậu vừa đi đâu về, sao tôi tìm cậu không thấy?

Việt cố giấu cơn run sợ, gắng lấy giọng bình tĩnh để trả lời:

- Dạ em có việc đi ra ngoài một chút ạ.

- Việc gì? Chả lẽ còn quan trọng hơn việc công hay sao hả?

- Dạ đúng là việc quan trọng ạ.

- Hừ, nói hay đấy, việc quan trọng đó là đi nhậu với bạn phải không? Cậu khiến tôi quá thất vọng.

Việt nghe mà sợ đến mức hồn vía lên mây. Việt không ngờ Hưng lại biết anh ngồi ngoài quán với Vinh. Anh vội vàng tìm lời nói hợp lý:

- Dạ... dạ em không trốn việc đâu ạ, đúng là chuyện rất quan trọng ạ, xin anh nghe em giải thích.

Hưng vô cùng tức giận:

- Tôi cứ tưởng cậu là nhân tài đặc lực, xem ra tôi đã nhìn nhầm, Sơn nhận xét rất chính xác, đáng lý tôi không nên cất nhắc cậu.

Việt quyết không để tình hình xấu hơn:

- Xin anh... xin anh... cho em cơ hội giải thích, một lần duy nhất thôi ạ.

Hưng trầm ngâm khá lâu, cuối cùng vẫn gật đầu:

- Được rồi, để xem mày lấp liếm tới đâu.

- Dạ chuyện là thế này...

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 13

Việt kể lại đầu đuôi câu chuyện, khi nghe xong, trái với suy nghĩ của Việt, Hưng không hề vui vẻ mà khá là hờ hững. Ông ta hỏi:

- Mày có chắc là hắn hoàn toàn không hay biết chút gì về xã hội đen không hả?
- Dạ không, em đã điều tra kỹ rồi, hắn ta là người ngoại tỉnh, chỉ vừa đến thành phố vài tháng này và làm công nhân trong công ty của tên Thiên.

Hưng phản bác:

- Không phải trước đây mày cũng thế sao, sau vài tháng mày đã khác rồi.
- Dạ em thì khác anh ạ, nếu tên Thiên đó không gây với em trước thì em đâu biết gì. Em điều tra tên Vinh kỹ lắm rồi, hắn chỉ lao đầu vào công việc, hắn chưa bao giờ gặp ai trong xã hội đen cả.
- Hừ, cứ cho là thế đi thì liệu chỉ bằng yêu hận tình thù thì có thể lôi kéo hắn không chứ?
- Dạ chúng ta hãy khơi gợi tham vọng trong con người hắn, em tin tham vọng đi kèm hận tình sẽ đủ khiến hắn chấp nhận hợp tác.

Hưng cười khẩy:

- Hừ, mày nghĩ đơn giản quá nhỉ, việc này anh cần điều tra thêm, anh không thể vì kế hoạch chưa đầu vào đâu của mày mà mạo hiểm cả tổ chức được.
- Dạ em mong anh xem xét thật kỹ, cơ hội để cài nội gián vào kẻ thù như thế này không có lần hai đâu ạ.
- Được rồi, anh sẽ xem xét, mày quay lại bàn làm việc đi, hôm nay anh tạm tha, nhưng lần sau còn tái phạm thì đừng trách anh tàn nhẫn.

Việt gật đầu lia lịa:

- Dạ vâng ạ, em xin hứa không có lần sau đâu ạ.

Hưng đi ra quay trở về phòng làm việc của mình, ông ta vẫn suy nghĩ về việc mà Việt đã làm tới nay, thực ra, nếu đúng như những thông tin Việt nói thì đây là cơ hội ngàn vàng khó được. Ông ta gọi cho một gã thuộc hạ:

- Nãy Dững, anh có nhiệm vụ giao cho mày đây.

Dững chưa hết tức giận vụ Việt chiếm lấy phần thưởng lý ra là của hắn. Phần Hưng thưởng cho hắn thường khinh nó quá bèo, giờ Hưng giao nhiệm vụ, hắn đương nhiên rất vui, nhận ngay lập tức:

- Dạ em xin nghe, anh nói đi ạ.
- Mày điều tra một kẻ tên Vinh, thông tin cá nhân của hắn như thế này...

Dững ghi chép toàn bộ mọi thứ về Vinh mà Hưng cung cấp cho hắn, sau đó hắn nói tiếp:

- Dạ thế khi nào đưa kết quả lại cho anh ạ?
- Càng nhanh càng tốt, tốt nhất là trong vòng một đến hai ngày nữa thì đưa cho anh.
- Dạ vâng, thế em đi làm ngay luôn đây ạ.
- Ừ, cần thì gọi thêm mấy đứa có chân tay nhanh nhẹn hỗ trợ, việc này rất quan trọng đấy.
- Dạ em sẽ hết sức cẩn thận.

Giao nhiệm vụ cho Dững xong rồi, Hưng gọi tiếp cho một thuộc hạ khác:

- "Răng thỏ", lâu này mày rảnh rồi, tốt nay anh có việc cho mày đây.
- Dạ việc gì ạ?
- Mày gọi hai ba đứa nữa cùng đi tìm hiểu một thằng, tư liệu về tên đó tao sẽ gửi qua tin nhắn.
- Dạ vâng ạ.

Răng thỏ là thuộc hạ thân tín của hắn, được hắn và Thanh Sơn đào tạo từ rất lâu rồi, làm việc vô cùng hiệu quả. Hưng đang định huấn luyện cho Dũng thành "Răng thỏ" thứ hai. Khả năng của Dũng chỉ ở hàng khá, bù lại được cái trung thành; còn Việt, khả năng tuy rằng rất tốt nhưng giấu quá nhiều bí mật nên không thể tham gia quá sâu vào nòng cốt của tổ chức.

Hắn lệnh cho cả Dũng và Răng thỏ là để kiểm chứng thực lực của Dũng. Hưng nghĩ bụng: "Để xem thằng Dũng giỏi tới đâu trước đã rồi mới bàn với Sơn sau."

...

Đề nghị Vinh gia nhập xã hội đen của Việt đưa ra xem chừng khá là khó khăn nên Việt chờ tin gần hai ngày nhưng Vinh vẫn chưa gọi điện hỏi âm lại cho Việt. Việt mất vài ngày để hoàn thành kế hoạch thay đổi thể cục thể giới ngầm hiện nay, tầm quan trọng của nó không cần nói cũng dễ dàng hiểu được. Sự tin tưởng không giảm nhưng Việt bắt đầu sốt ruột.

Trong khi Việt đang chờ đợi thì bên phía Thành Hưng, tư liệu về Vinh từ Dũng và "Răng thỏ" đã có. Răng thỏ thu thập xong trước Dũng. Hưng cảm đọc, thông tin rất chi tiết. Quả thực Vinh không hề liên quan gì tới xã hội đen, chỉ là công nhân bình thường. Hưng đã yên tâm hơn một chút. Ông ta đọc đến đoạn gần cuối thì thấy có một mẩu tin thú vị và cũng đáng lưu tâm: Lúc còn ở quê, Vinh đã từng bị bọn cho vay nặng đập nát nhừ vì nợ tiền đánh bạc của.

Sang buổi sáng của ngày hôm sau thì Dũng mang thông tin về. Năng lực của Dũng rõ ràng thua kém Răng thỏ nhiều nên đưa về chậm hơn nửa ngày, tuy rằng không có tin nợ tiền của Vinh nhưng tư liệu cá nhân của hắn đầy đủ, chi tiết hơn, Dũng cũng không tệ lắm.

Các điều cần thiết đều đã được xác minh, Hưng ngồi dựa vào ghế, nghĩ bụng: "Cái này hay đấy, chắc hẳn Vinh sẽ rất căm ghét xã hội đen, khả năng hắn tham gia khá thấp."

Ông ta chợt nhớ lại vụ Việt giành vụ hàng lậu trị giá hàng trăm triệu cho tổ chức nên ông ta lại suy tính: "Có lẽ giao việc lôi kéo Vinh cho Việt, lần trước không biết nó dùng cách gì, giờ phải xem trình độ thuyết phục người khác của thằng nhóc giỏi như thế nào."

Bởi thế Hưng gọi Việt đến gặp ông ta. Khi Việt nhận lệnh từ Hưng thì đã đoán ra được phần nào, chỉ là không đoán được quyết định như thế nào. Việt chạy ngay đến công ty Hưng - Sơn, Hưng đang ngồi đợi một mình trong phòng. Việt nói:

- Dạ anh gọi em có chuyện gì thế ạ?

- Ngồi xuống đi, anh hỏi mày, mày dám chắc Vinh chấp nhận đề nghị khoảng bao nhiêu phần trăm?

Việt nghĩ ngợi giây lát rồi trả lời:

- Dạ chừng trên dưới tám mươi phần trăm.

Hưng lắc đầu:

- Thế thì quá thấp, anh chưa thể cho phép mày được. Nếu cao hơn, may ra anh còn nghĩ lại.

- Dạ em sẽ cố sức lôi kéo hắn ta ạ.

- Vô ích thôi, à, anh có cái này, mày đọc đi.

Hưng đưa tập tài liệu Răng thỏ thu thập cho Việt, sau đó tiếp tục nói:

- Mày đọc kỹ, rồi xem xét nên làm thế nào.

- Vâng ạ.

Việt cầm lấy mở ra đọc, anh vừa đọc từng trang vừa đọc:

- Những thông tin này em đều đã tìm hiểu, cũng đã cố vận dụng chúng nhưng... Ồ... Ở quê, Vinh nợ tiền đánh bạc một lượng lớn mà không trả nổi nên bị xã hội đen kéo đến đánh đập dã man... Điều này thì em không hề biết... quá tuyệt... có điều này chắc chắn tốt hơn rất nhiều.

Hưng bật cười, hỏi Việt:

- Giờ thì sao?

Việt đặt lại tập tài liệu trên bàn, trả lời:

- Dạ nhớ phát hiện mới này, khả năng tăng lên chín mươi lăm phần trăm ạ. Năm phần trăm còn lại bù xác suất Vinh quá nhát gan, không dám trả thù.

Bây giờ Hưng mới gật gù tỏ vẻ hài lòng:

- Có chút sáng sủa hơn rồi đấy, mây về nghĩ cách lôi kéo hấn ta.

- Dạ cách thì em có ạ, nhưng phía chúng ta phải chịu bỏ ra chút lợi ích.

- Cách gì? Mây cứ trình bày đi.

- Dạ... theo em nghĩ... mình phải tỏ thành ý, ban thưởng thật hậu sau khi phi vụ thành công, ví dụ nâng cho hấn làm quản lý một vũ trường nào đấy, thậm chí là cả hai cái, hoặc là thăng chức cho hấn ta làm thủ lĩnh của một nhóm mười mấy hai mươi người cũng được. Điều này tùy quyết định của anh ạ.

Hung vuốt cằm suy ngẫm ý kiến do Việt đưa ra:

- Cách này của mây được đấy, chỉ là khâu phân thưởng hơi... mà nghĩ lại, so với kết quả thu được thì cái giá phải trả đó vẫn còn rẻ chán. Tốt, không thành vấn đề, anh đồng ý với mây.

- Dạ thế thì hay quá. Em sẽ...

Trong khi Việt đang nói thì bỗng nhiên cửa phòng được mở ra rồi Thanh Sơn bước vào phòng. Sơn hỏi:

- Hai người đang nói gì đến cái giá phải trả thế?

Hung đáp:

- Có gì đâu, là kế hoạch đánh úp bọn Mạnh Tuấn và Hắc Báo đấy mà.

- Đánh úp bọn chúng à? Thú vị đấy! Ủa, còn cái gì đây?

Sơn cầm tập tài liệu ở trên bàn lên đọc. Ông ta vốn là người lắm mưu nhiều kế nên nhanh chóng hiểu ra việc mà Hung và Việt đang bàn bạc. Ông ta cau mày tỏ ý bất mãn:

- Sao hai người giấu tôi chuyện này?

Sơn hơi lớn tiếng, đâu thể trách ông ta được, đây là việc hệ trọng, liên quan đến sự sinh tồn của tổ chức, đáng ra phải có ý kiến của ông. Hung thở dài:

- Tôi thấy dạo này anh bận rộn với công trình nên tôi cũng không muốn làm phiền đến anh, dù sao tôi cũng thấy mình đủ sức xử lý chuyện này. Và lại...

Hung chỉ tay vào Việt rồi nói tiếp:

- Thật ra việc đó do Việt đề nghị với tôi trước, tôi và nó mới chỉ bàn luận, anh đến rồi thì càng hay, có khi anh lại nghĩ ra cách nào đó toàn vẹn.

Sơn quay sang hỏi Việt:

- Cái này do mây đề nghị sao?

Trước giờ Sơn luôn nghi ngờ khả năng của Việt lẫn mục đích của Việt khi gia nhập tổ chức. Cho nên hôm nay Sơn phật lòng cũng chả là ngoại lệ. Ông ta lập tức truy hỏi:

- Nếu công việc tiến triển thuận lợi, tên kia thâm nhập thành công thì bước tiếp theo của chú mây là gì?

Tại vách mạch rừng, Việt chẳng đại gì mà nói ra, lỡ kẻ thù biết được thì mọi thứ đổ bể hết cả, thậm chí mất cả chì lẫn chài. Bởi vậy Việt trả lời cảm chừng:

- Dạ kế hoạch em đều lên sẵn hết rồi, nhưng điều tiên quyết là phải xem hồi đáp của tên Vinh thế nào đã. Chỉ cần hấn ta đồng ý, em sẽ trình bày rõ ràng với hai anh.

Không ngờ Sơn gật đầu:

- Được, chú mây nói cũng có lý, vậy đợi đến khi kéo được tên Vinh hẵng bàn tiếp.

Việt vô cùng kinh ngạc, thái độ của ông ta rất kỳ lạ, không những không phản đối mà hình như còn có hàm ý chấp thuận làm Việt nhất thời không nghĩ ra cách ứng phó. Lại nghe Sơn nói:

- Nhưng nếu để anh phát hiện ra mây và hấn giờ trò thì bọn mây không bao giờ thấy được ánh sáng mặt trời lần nào nữa đâu.

- Dạ vâng, em rõ rồi ạ.

- Tốt, nhớ suy nghĩ thật kỹ lời anh vừa nói.

- Nay Sơn...

Hưng muốn giảm không khí căng thẳng trong phòng nên bất ngờ hỏi Sơn:

- Không phải anh đang bận công việc ngoài công trình hay sao, bỗng dưng đến chỗ tôi thế này chắc có chuyện gì quan trọng phải không?

Sơn gật đầu:

- Ủ, Khoa muốn gặp chúng ta để bàn vấn đề giấy tờ.

Khoa là người kinh doanh bất động sản đã bán lô đất cho Hưng, Sơn lần trước. Hưng nghe thế thì vỗ trán kêu lên:

- A đúng rồi, tôi bận quá, quên mất hôm nay chúng ta có hẹn gặp anh ta, may mà anh đã nhắc, mau mời anh ta đến thôi.

- Không cần gọi điện thoại nữa, anh ta đang ngồi đợi bên ngoài.

- Thế à, vậy tôi ra mời anh ta vào. Việt biết hai ông chủ có khách, anh không tiện ở lại nên đứng dậy, chào hai người:

- Dạ em xin phép ra ngoài ạ.

- Ủ, chú mày có thể đi được rồi.

Ba người cùng đi ra khỏi phòng. Việt vừa mở cửa, bắt gặp người đàn ông đang đợi bên ngoài, lập tức tròn hai mắt đầy kinh ngạc. Mà phía bên kia, khi thấy Việt, Khoa cũng ngạc nhiên không kém.

Anh ta đứng dậy rồi đi tới, sau câu chào hỏi Hưng và Sơn, anh ta quay sang hỏi Việt:

- Chào Việt, đã lâu không gặp, không nghĩ lại thấy em ở đây.

Việt cười cười:

- A chào anh, bất ngờ thật đấy.

- Ủ, mà sao em lại đến đây thế?

- Dạ em làm việc ở đây, hai anh ấy là ông chủ của em.

- Ô, thật vậy sao, thú vị thật đấy.

Khoa đi từ ngạc nhiên này tới ngạc nhiên khác, mọi thứ về Việt đều nằm ngoài suy đoán của anh ta. Mà Việt không muốn Sơn bức mình thêm, bèn nói:

- Dạ giờ em có nhiệm vụ phải đi, có gì hôm sau em hẹn anh đi cafe nói tiếp. Chào anh em đi.

- Ủ, chào em.

Việt đi xa rồi, Sơn không nén nổi tò mò, hỏi Khoa:

- Xin thứ lỗi cho tôi hỏi, anh với thằng bé quen nhau như thế nào thế?

- À! Lúc trước Việt giúp đỡ vợ chồng tôi chút chuyện ấy mà.

- Ra là vậy.

Hưng và Sơn nhìn nhau, đều nghĩ thằng nhóc đó càng lúc càng bí ẩn, rốt cuộc nó còn che giấu bao nhiêu điều nữa?

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 14: Thành công bước đầu

Kể cũng buồn cười, mọi thứ ở đây chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên, Hưng và Sơn chẳng qua đang suy bụng ta ra bụng người mà thôi. Sơn còn bắt đầu nghiêm trọng hóa lên, thế nhưng Khoa đang ở đây, không thể nghĩ nhiều nữa, vấn đề giấy tờ cần được giải quyết trước tiên.

Về phần Việt, anh gần như đã quên hai vợ chồng Khoa, Tuyền, cũng gần như quên luôn lần hùng biện của anh với họ trong công viên. Trái đất tròn,

chẳng ngờ hai bên lại gặp nhau. Hơn nữa hiện tại tổ chức của anh đang hợp tác làm ăn với họ, cơ hội nói chuyện chắc chắn sẽ rất nhiều, sau này phải nhờ họ tư vấn thêm kiến thức. Còn bây giờ anh đi gặp Vinh, phải thuyết phục hắn ta đồng ý càng nhanh càng tốt, nếu để lâu, khả năng thành công sẽ giảm đi.

Việt hẹn Vinh ra ngồi ở một quán nước gần phòng trọ của hắn. Vinh đắn đo hồi lâu rồi nhận lời. Khi ra quán, hắn mở miệng nói trước:

- Tôi đã bảo với cậu là tôi muốn suy nghĩ vài ngày cơ mà, sao cậu vội vàng giục tôi thế?

Việt đáp:

- Em có thời gian nhưng anh đâu có thời gian, đến khi anh đưa ra quyết định thì có lẽ anh với cô ta chia tay luôn rồi và tên Thiên cũng đã chuẩn bị đập anh một trận.

- Hừ, giữa thanh thiên bạch nhật, chúng có thể làm gì được tao chứ?

- Làm mọi thứ, chúng là xã hội đen anh à.

Việt cố tình nhất mạnh chữ "đen". Việt lắc nhẹ đầu, nói tiếp:

- Chẳng lẽ anh muốn bị xã hội đen đánh thêm một lần như khi anh còn cò bạc ở quê sao?

Vinh sững sờ, hai mắt tròn trừng nhìn Việt, trên mặt tràn đầy sự tức giận, không kẻ nào được động đến nỗi đau xưa cũ đó của hắn. Hắn nghiêng răng kèn kẹt:

- Khốn kiếp, mày dám điều tra quá khứ của tao.

Việt phủ nhận:

- Đây đâu phải điều tra, đây là em tìm hiểu đối phương để quan hệ hợp tác được thuận lợi thôi.

Vinh nhếch mép cười khẩy:

- Hừ, bót tào lao đi, nói thẳng ra là bọn mày muốn lợi dụng tao.

- Ấy ấy, không thể nói thế, là hợp tác đôi bên cùng có lợi mới đúng. Nhờ sự hỗ trợ từ tổ chức của bọn em, anh sẽ thu về vô số lợi ích, ngược lại, tổ chức mượn sức và trí tuệ của anh để tiêu diệt kẻ thù, thế sao gọi là lợi dụng chứ.

- Giúp mày thì tao có lợi cóc khô gì đâu chứ.

- Lợi nhiều lắm, tiền bạc, quyền lực, gái gấm đủ thứ trên đời, đặc biệt là anh hả được con giận của mối thù bao lâu nay.

- Hừ!

Ngoài mặt, Vinh cười nhạt tỏ ra không quan tâm những thứ đó nhưng vẻ dao động tâm trí đã hiện lên trên mắt. Việt tranh thủ đẩy tới trước:

- Chỉ xã hội đen mới thắng được xã hội đen thôi. Anh đừng do dự nữa, chấp nhận đề nghị của em đi.

Vinh nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy mấy lời Việt nói không phải không có lý, có điều nỗi sợ năm xưa luôn đeo bám hắn, làm hắn phân vân. Việt hiểu suy nghĩ của Vinh lúc này nên nói tiếp:

- Ông chủ của em là một người có quyền uy rất lớn, ngay cả Thiên cũng sợ mặt mặt, có anh ấy chống lưng, anh đâu cần e ngại Thiên nữa, anh muốn xử hắn thế nào chả được.

Vinh vẫn do dự không quyết. Việt kiên trì thuyết phục:

- Nay, ông anh đừng để nỗi sợ hãi lấn át suy nghĩ chứ.

- Tao thì sợ cái quái gì, chỉ là tao...

Sau hồi lâu yên lặng, cuối cùng Vinh gật đầu nhận lời.

- Được rồi, tao làm, mày nói đúng, có quyền lực, tiền tài thì bất kể kẻ nào cũng phải run sợ mình.

Việt mừng rỡ:

- Có thể chứ! Nếu anh giúp cho phi vụ này thành công hoàn toàn thì ông chủ em sẽ thưởng lớn, cho anh, những thứ mà anh không thể tưởng tượng được đâu.

- Được rồi, cái đó để sau tính, giờ chúng ta bàn xem làm như thế nào.

- Anh yên tâm, việc này em đã tính sẵn rồi, bước đầu tiên là để anh tạo ấn tượng tốt với tên Thiên.

Việt hạ giọng thì thầm với Vinh những bước đầu tiên của kế hoạch. Vì sự thành công của kế hoạch này có vai trò rất quan trọng nên Việt suy nghĩ kỹ lưỡng, chỉ li tới từng đường đi nước bước.

Vinh nghe Việt giải thích toàn bộ bước đầu tiên, cảm thấy có thể thành công nên sắc mặt của hắn đã bớt căng thẳng. Lại nghe Việt nói:

- Ông anh đã yên tâm hơn rồi phải không? Chiều nay chúng ta sẽ bắt tay vào làm luôn nhé?

Vinh gật đầu:

- Không thành vấn đề, mày cứ làm đúng theo những gì đã bàn.

- Hay lắm, anh nhớ đợi tin nhắn của em đấy.

"Ha ha ha! Mạnh Tuấn, Thiên, bọn mày cứ đợi đấy, bọn mày sắp tiêu đời rồi, không lâu nữa đâu, ha ha ha!" Việt cười thầm trong bụng.

Hai người ngồi nói chuyện với nhau thêm một lúc nữa rồi ai trở về nhà nấy.

Trên đường quay về, Vinh không ngừng lo lắng, nghĩ ngợi về kế hoạch của Việt: "Liệu chuyện này có thể thành công không đây? Hắn ta sẽ mắc bẫy chứ? Mình cứ thấy không an tâm cho lắm."

Trước đó đúng là Vinh đã nhận lời nhưng dù gì sợ xã hội đen luôn là tâm trạng suốt bao lâu nay rồi nên chẳng thể trách Vinh được. Hiện tại hắn chỉ mong sao mọi thứ diễn ra tốt đẹp để có tiền tài quyền lực mà thôi.

Buổi chiều, Vinh đi đến chỗ đã giao hẹn. Vinh chờ hơn mười phút rồi mà vẫn chưa thấy đối tượng hay đám người của Việt đâu cả. Hắn ta bắt đầu sốt ruột: "Kỳ lạ, vẫn chưa thấy người hai bên, chuyện vỡ lẽ rồi à?..."

Hắn lúi điện thoại ra định gọi cho Việt để hỏi thăm thì mục tiêu bất ngờ xuất hiện. Hắn ta là em trai của tên Thiên, tên là Hoàng. Tên Hoàng cùng với mấy người nữa đi ngang qua trước chỗ Vinh đang đợi không xa lắm. Việt vẫn chưa thấy đâu càng khiến hắn sốt ruột, bất tri bất giác hắn đứng dậy nhìn đám em tên Thiên, vì thế hắn cản mất lối đi của mấy người phía sau. Mà người ở sau dường như cũng không chú ý trước mặt nên va phải Vinh. Hai bên đều có lỗi, Vinh vừa xoay người, mở miệng muốn nói xin lỗi thì tên kia đã hét toáng lên:

- Mày đi kiểu khi gì thế thằng kia, mù à?

Vinh sững sốt, đứng ngây ra như phỗng. Tiếng la hét âm ỉ gây chú ý của mọi người xung quanh, kể cả đám người em trai Thiên. Chúng dừng bước ngoảnh sang phía bên kia thì thấy có một đám côn đồ đang từ từ ép sát người thanh niên, mặt mũi tên nào tên nấy bặm trợn, dữ dằn, mắt long sòng sọc. Tên đầu sỏ gằn giọng:

- Thằng khốn, dám cản đường ông, lại còn không xin lỗi, đúng là muốn chết mà.

Việc chưa đâu vào đâu mà giờ còn dính phải bọn lưu manh này, khổ quá rồi. Sáu đánh một không xong đời cũng thọ, Vinh vội vàng co giò chạy. Gã đại ca quát:

- Lại còn chạy, bọn bây, bắt nó lại đánh cho tao.

Cả đám lập tức hò hét đuổi theo. Lúc này Vinh sợ đến muốn sồn ra quần, chỉ chạy chứ chẳng còn nghĩ gì nữa, chả biết hắn chạy thế nào lại đâm sầm vào ngay đám người tên Hoàng khiến hắn ngã lăn quay ra, Hoàng mở miệng chửi đồng. Vinh lồm cồm bò dậy, đang định bỏ chạy tiếp thì bọn du côn đã đuổi kịp. Tên đầu sỏ chần ngay trước mặt Vinh và vung tay đâm thẳng tới, Vinh nghiêng người cố tránh. Có điều tên Hoàng cũng đang đứng ngay bên cạnh, cú đánh trúng ngay mặt hắn. Khổ thân cho tên Hoàng, chưa kịp hiểu đầu của tai neho thể nào đã ăn ngay một đám.

Bao lâu nay Hoàng thường dựa hơi anh trai mình, đi đâu ai cũng nể sợ nên tính tình hắn ta ngang tàng hống hách. Hắn bị Vinh thúc ngã, đang tức tối muốn nện cho tên Vinh một cú thì không ngờ bị đâm cho một cú choáng váng mặt mày. Hắn ta giận đến tím người, ngoảnh sang tên đã đánh mình quát lớn:

- Thằng ch* chết, dám đánh cả tao, chán sống mà.

Tên đầu sỏ kia cười khẩy:

- Ai bảo mày cản đường tao, muốn ăn đòn nữa hả?

Hoàng giận đến mức mất hết lý trí, hắn ra lệnh cho hai thằng đàn em:

- M* mày, bọn mày đập chúng cho tao.

- Hừ, để xem ai đập ai.

Đám lưu manh vây Vinh và bọn tên Hoàng lại rồi đồng loạt xông lên đánh đấm túi bụi. Sáu đánh bốn, Hoàng và hai gã thuộc hạ chống đỡ rất vất vả và còn

Vinh thì ôm đầu nằm xuống đất chịu đòn.

Đám đông bên ngoài trở nên nhốn nháo, người thì đứng lại xem, kẻ thì lập tức chạy đi vì sợ mang họa vào thân. Ông chủ quán nhấc điện thoại lên gọi cho cảnh sát.

Chỉ trong tám phút sau, một tên trong đám côn đồ hét toáng lên:

- Đại ca, cóm đến, cóm đến, chạy thôi.

Cảnh sát sắp tới nơi này. Tên đầu sỏ vung chân đá cho Hoàng một đá:

- Hừ! May cho mày đấy.

Sau đó hắn kéo đám đàn em rút lui. Khi cảnh sát tới nơi thì bọn chúng đã chạy đi mất dạng, chỉ còn bốn người nằm trên đất lấm lộn, kêu la. Cảnh sát lập tức gọi bệnh viện đưa Hoàng cùng đồng bọn vào bệnh viện trị thương.

Không bao lâu sau, Thiên biết tin em mình bị người ta đánh và bây giờ ở bệnh viện chữa trị. Hắn chạy tới ngay lập tức. Hắn ta không nghĩ lại có cả cảnh sát ở đây, họ không cho hắn vào phòng bệnh. Thiên nói:

- Tôi là anh trai của Hoàng, xin các anh cho tôi vào thăm nó.

- Thật không? Anh có gì để chứng minh?

Bỗng cảnh sát đứng đầu ở đây lên tiếng:

- Cho anh ta vào đi, anh ta đúng là anh trai của Hoàng đấy.

- Cảm ơn!

Thiên đi tới giường bệnh, hắn thấy mặt mũi Hoàng và hai gã thuộc hạ tím bầm, thậm chí có cả vết máu. Hắn hỏi Hoàng:

- Tình trạng thế nào? Có nghiêm trọng không?

- Dạ bị thương phần mềm thôi chứ không gãy xương.

Hắn cau mày, tiếp tục hỏi Hoàng:

- Có chuyện gì xảy ra vậy? Sao mày lại bị đánh?

Hoàng nghiêng răng nghiêng lợi trả lời:

- Do thằng Vinh khốn kiếp nào đấy gây sự với bọn côn đồ, bị bọn chúng đuổi. Hắn chạy loạn lên rồi đâm sầm vào em, sau đó thì bọn côn đồ xông vào đánh.

Thiên hiểu quá rõ tính tình em trai mình, biết chuyện không đơn giản như thế, bèn quay sang hỏi cảnh sát:

- Các anh có thể giải thích rõ giúp tôi được không?

- Được, mọi chuyện thật ra cũng không có gì, theo như chúng tôi điều tra từ những người chứng kiến thì đây chỉ là hiểu lầm mà thôi.

- Ồ, nếu anh đã khẳng định như thế thì tôi cũng không gắng hỏi nữa. Anh vất vả rồi.

- Không sao, đây là nhiệm vụ của chúng tôi.

Bỗng một giọng nói vang lên phía sau lưng Thiên:

- Anh cảnh sát, tôi có thể về được chưa?

Thiên quay đầu lại nhìn thì thấy một người đàn ông hai lăm hai sáu tuổi, tay anh ta được thoa đầy thuốc. Thiên đoán có lẽ đây là Vinh, kỳ lạ là hắn cảm thấy người này quen quen. Hắn chưa kịp hỏi thì vị cảnh sát kia đã nói trước:

- Mọi việc đã xong, anh có thể về.

Lúc này Hoàng cũng đi tới hỏi:

- Có cần làm thêm hồ sơ hay giấy tờ gì nữa không anh cảnh sát?

- Không cần, giấy tờ các anh ký ban nãy đã đủ rồi.

- Vậy chúng tôi về, chào anh.

- Vâng, chào các anh.

Vinh cũng đi cùng Thiên và Hoàng ra khỏi bệnh viện. Hắn đang định rẽ sang đường khác để về thì Thiên lên tiếng:

- Này, cho tôi hỏi anh là Vinh phải không?

Tuy bề ngoài bảo sẽ không truy cứu thêm nhưng thật sự Thiên vẫn muốn biết thêm chi tiết. Vinh gật đầu trả lời hắn ta:

- Đúng vậy anh Thiên, tôi là Vinh, tôi rất tiếc vì đã liên lụy đến em trai anh.

Thiên vốn đã ngờ ngợ, nay nghe Vinh nói thế lại càng kỳ quái, bèn dò hỏi:

- Xin lỗi, chúng ta từng gặp nhau chưa nhỉ?

- Rồi, tôi từng là công nhân trong công ty của anh, chừng một tháng trước, anh xuống phân xưởng kiểm tra, tôi đã tiếp chuyện anh một lúc lâu. Mỗi ngày anh tiếp xúc nhiều người, chắc không nhớ nổi tôi đâu.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 15

Thiên rất ngạc nhiên, ngẫm nghĩ một lúc mới à lên, gật gù:

- Ủa, đúng là lâu quá, tôi quên mất, thế công việc của anh dạo này vẫn bình thường chứ.

Nghe nhắc tới hai chữ công việc, nét mặt Vinh tức thì sa sầm xuống, hắn im lặng giây lát rồi trả lời:

- Cũng không tốt lắm, tôi vừa bị mất việc.

Thiên sừng sốt:

- Sao cơ, sao anh lại bị mất việc?

- Thì tôi nằm trong diện cắt giảm công nhân nên đành chịu thôi.

- Ồ...

Thiên không ngờ có vụ này. Tuần trước, công ty hắn làm gặp khủng hoảng kinh tế nên ông chủ hắn đã quyết định cắt giảm nhân công để giảm bớt khó khăn. Vinh là một trong những nạn nhân. Thiên thở dài ra chiều cảm thông:

- Tôi rất tiếc về chuyện đã xảy ra với anh.

- Không trách anh được vì dù sao tôi cũng vừa mới vào làm hai ba tháng thôi.

Thiên không bao giờ tin những điều trùng hợp như thế này. Hắn chợt nghĩ tới khả năng là Vinh đã nhờ xã hội đen giả vờ tạo ra hiểu lầm hòng trả thù mà bản thân hắn không phạm tội gì cả. Giận cá chém thớt là điều vẫn hay xảy ra, dùng em trai hắn để trút giận thay cũng rất dễ hiểu. Nhưng Thiên lại cảm thấy có hứng thú với tên Vinh này, muốn đưa hắn vào làm thuộc hạ cho mình. Thiên đang thiếu một tham mưu, so ra Vinh chẳng đến nỗi nào, hơn nữa đây cũng là cách xoa dịu hắn. Thiên bèn hỏi:

- Thế anh đã tìm được công việc nào mới chưa?

Vinh lắc đầu:

- Vẫn chưa.

- Hay anh làm việc cho tôi, đảm bảo lương của anh rất tốt.

- Làm cho anh à?

Vinh ngạc nhiên. Hắn vuốt cằm, hai mắt đảo một vòng. Vinh do dự hồi lâu rồi đáp:

- Tôi cần suy nghĩ thêm, có gì tôi sẽ gọi cho anh sau.
- Được, hi vọng anh sẽ trả lời tôi sớm.
- Tôi về đây, chào anh.

Khi đi ra khỏi đám người đó một đoạn khá xa, Vinh lôi điện thoại ra thực hiện cuộc gọi, đầu bên kia là Việt. Việt nói:

- Alo, việc thế nào rồi ông anh?

Vinh không trả lời mà chỉ đứng:

- Thăng ranh khốn kiếp, mày cho người tới mà không báo trước, hại tao một phen thót tim. M* nó, nếu không phải tao phát hiện thăng đó có tình cảm tên Hoàng thì tao đã... Con m* mày...

Việt vội vàng giải thích:

- A.... xin lỗi, thật lòng xin lỗi anh vì chuyện đó. Em muốn tên Thiên không nhìn ra sơ hở khi anh giả vờ nên mới không báo trước.

Vinh càng tức giận:

- Ý mày là khinh tao không đủ khả năng chứ gì!
- Ấy ấy... không, anh cũng biết Thiên là tên cáo già nên em phải đảm bảo tỷ lệ thành công lớn nhất. Thăng em này xin lỗi ông anh lần nữa, mong anh bỏ quá cho.
- Hừ... em trai tên Thiên bị đánh bầm dập, tao cũng thấy hả dạ phần nào, hừ, tạm tha mày lần này.

Việt bật cười:

- Thế có phải hay hơn không, được rồi, anh kể việc thành công đến đâu rồi đi.
- Được một phần rồi, đúng như mày dự tính, hắn ta đã có đề nghị việc làm với tao.
- Hay lắm, hắn đang muốn lôi kéo anh làm cho hắn đấy. Bước đầu của kế hoạch tiến hành thuận lợi, giờ anh về nghỉ ngơi đi, hai ngày sau, chúng ta sẽ làm tiếp.
- Lần tới thì báo trước cho tao, hừ, một ngày khốn kiếp.

Nói xong, không đợi Việt hồi đáp, Vinh ngắt cuộc gọi luôn. Bên này Việt cười gượng.

Một giọng nói trong trẻo vang lên sau lưng Việt:

- Có chuyện gì thế anh? Em thấy người đầu bên kia hình như nói hơi lớn tiếng.

Cô gái này chính là Quỳnh. Tối nay Việt đã hẹn cô đi chơi. Đang lúc hai người ngồi tâm sự ở công viên thì Vinh gọi điện cho Việt. Quỳnh thấy anh trả lời điện thoại khá lâu nên mới tò mò. Việt không muốn cô biết gì đến xã hội đen nên cắt điện thoại vào túi quần rồi lặc đầu:

- Không có gì đâu em, sếp anh đấy mà. Chắc ông ấy đang giận ai đó nên lay sang anh, chả sao cả đâu.

Để an ủi Quỳnh hết hiểu lầm mình lạnh nhạt với cô suốt mấy ngày nay, Việt giải thích cho Quỳnh là mình đã đi làm rồi, làm vào ca tối, chỉ là không nói mình làm ở vũ trường. Quỳnh nghe anh nói là sếp của anh thì lại càng lo lắng:

- Có thật không? Anh vừa mới đi làm má bị sếp mắng thì không tốt đâu, em sợ...

Việt vội ngăn cô lại:

- Anh đã bảo là không sao đâu mà, em cứ yên tâm. Tối nay chúng ta đi chơi cho vui vẻ, đừng nhắc mấy chuyện không hay, được chứ?

Hai người không nói gì, chỉ yên lặng ngồi ôm nhau trên ghế đá. Cảm giác hạnh phúc ngập tràn ở cặp tình nhân.

Thế rồi hình bóng Ngọc đột nhiên hiện lên trong suy nghĩ Việt, ánh mắt cô đượm buồn, u uất nhìn anh. Tim anh bỗng co thắt, giật liên mấy cái, cảm giác đau đớn nhanh chóng lan ra khắp ngực, vòng tay siết chặt hơn, hơi thở trở nên dồn dập. Quỳnh đương nhiên cảm nhận sự thay đổi bất ngờ này, cô ngừng đầu lên hỏi anh:

- Sao vậy ạ? Sắc mặt anh kém quá, anh bị ốm rồi.

Việt hít sâu, cố gượng cười để lấp đi nỗi đau đang không ngừng đục khoét bên trong:

- Anh vừa nghĩ về ba năm cấp ba ấy mà, khi đấy anh chỉ biết ngấm em trong thình lặng, chưa bao giờ nghĩ sẽ được như thế này.

Quỳnh nghe xong thì đỏ mặt, rúc vào lòng anh, miệng nở nụ cười hạnh phúc. Việt thì không dám nhìn vào ánh mắt của cô nữa mà ngoảnh sang nơi khác. Quả thật nghĩ lại điều đó cũng rất đau. Hai nỗi đau cũ và mới hòa vào dày vò Việt làm anh bao đêm mất ngủ. Gió khó khăn lắm anh mới nói dối được một câu "lừa phỉnh" Quỳnh.

Quỳnh. Chính anh cũng không ngờ mình lại trở thành kẻ đáng chết như thế.

Việt tiếp tục cùng Quỳnh đi chơi trong êm đềm thêm một lúc lâu rồi chở cô về phòng. Nhưng sau đó anh không quay về mà chạy đến bãi đất trống để luyện công, chỉ có lao đầu vào võ học mới khiến anh tạm thời quên đi những đau đớn dày xéo tâm can.

Lại một đêm trăng nửa trôi qua.

Sáng hôm sau, lên trên lớp, Việt thấy Ngọc đã đi học lại bình thường và cô đang nói chuyện với Hằng. Việt thở phào nhẹ nhõm, ít ra anh cũng có thể yên tâm phần nào rồi. Anh ngồi với mấy thằng bạn ở cuối lớp chứ không ở dãy bàn trên để tránh khó xử khi gặp Ngọc. Đến lúc ra về, anh đi theo sau Ngọc một đoạn dài, đợi đến khi Ngọc và Hằng tách ra hai hướng, anh mới chạy xe đến gần cô bắt chuyện:

- Ngọc đi xe buýt à? Thôi, đi thế không tốt đâu, Ngọc lên xe mình chở về.

Ngọc lấy cớ đi tình nguyện để qua mất gia đình nên cô không đem xe máy theo. Phương tiện duy nhất cô có thể đi lúc này là xe công cộng. Sáng nay cô lên trường bằng kiểu này. Trước đề nghị của Việt, cô lắc đầu:

- Không cần, Việt cứ về đi, tôi tự lo được.

- Thôi nào, Ngọc để mình chở về.

Ngọc vẫn kiên quyết từ chối. Cô im lặng không đáp lại Việt nữa. Việt cố gắng khuyên nhủ cô:

- Lên đây mình chở nhanh nào, mọi người xung quanh đang nhìn kìa.

Có chút tác dụng. Ngọc đưa mắt quan sát xung quanh, phần lớn người chờ ở trạm xe đều nhìn vào hai người. Hành động của cả hai lúc này không khác gì một cặp tình nhân đang giận nhau vậy, chẳng trách khiến mọi người chú ý.

Việt vốn chai lỳ như cục đá nên chẳng thấy sao cả, nhưng Ngọc thì khác. Gương mặt Ngọc ửng hồng, cô do dự hồi lâu rồi cũng nghe theo để Việt chở về phòng. Trên đường đi, Việt cố gắng lái xe cẩn thận, dù sao mối quan hệ lúc này của hai người rất phức tạp.

Về tới phòng trọ của Ngọc, Việt vừa dừng lại thì Ngọc lập tức xuống xe, cảm ơn một câu rồi đi vào. Việt cười mếu, lên tiếng gọi cô:

- Này Ngọc, bạn không mời mình ly nước xem như trả công được sao?

Ngọc khựng lại, trừng mắt nhìn Việt đầy tức tối, có điều vẫn rót nước. Cô đưa ly cho Việt và nói:

- Rốt cuộc thì Việt có ý đồ gì?

Việt uống một hớp rồi đáp:

- Mình làm những gì phải làm thôi.

Sau nhiều ngày suy nghĩ, anh đã có quyết định.

Ngọc nói:

- Tôi đã nói tôi không cần Việt chịu trách nhiệm.

- Có thể Ngọc không cần, nhưng mình là một thằng đàn ông, mình phải có trách nhiệm với việc đã gây ra.

- Việt...

Việt uống hết nước, trả ly lại cho cô, sau đó nói:

- Mình nói rồi đấy, Ngọc đừng phản đối nữa, sáng mai mình sẽ đến đón Ngọc đi học.

Ngọc nghe mà sững sờ, cô tưởng mình nghe lầm:

- Cái gì chứ? Việt vừa nói gì?

Việt bật cười:

- Ngày mai mình sẽ đến đón Ngọc đi học. Tạm biệt bạn, cảm ơn vì ly nước.

Không đợi cô kịp phản ứng, anh lên nhanh xe nổ máy chạy đi, để Ngọc đứng đó với con tức tối.

Ngọc cũng nghĩ Việt chỉ đùa giỡn, không ngờ qua ngày mai Việt đến đón cô thật. Tới mức này cô phải chịu thua độ chai mặt của Việt, hơn nữa, tức giận quá tháo ở đây, mọi chuyện xấu đi thì chỉ tự làm xấu mặt mình mà thôi. Cô đành nén uất ức trong lòng, để cho anh ta chở mình đến trường. Đến nơi gửi xe, cô lập tức đi nhanh vào lớp học cho người ta khỏi hiểu lầm. Nhưng mà ức chế vẫn chưa hết, giờ tan học Việt lại đón cô ở trạm xe buýt cô ngồi chờ. Cô đã bắt đầu thực sự nổi giận. Việt bèn nói một cách nghiêm túc:

- Được rồi, được rồi, Ngọc lên xe mình chờ ở phòng rồi chúng ta bàn luận đằng hoàng, bạn thấy sao?

Ngọc thấy cũng khá hợp lý nên đồng ý. Về tới phòng, cô hỏi ngay:

- Rồi, giờ Việt muốn nói gì thì nói đi.

Việt đáp:

- Ngọc đi xe buýt hằng ngày như thế không tốt, nhất là lúc cao điểm, người rất đông, rất dễ bị lợi dụng.

Ngọc vừa định nói "Việt có khác gì đâu" thì dừng lại, cô nghĩ câu này không hay lắm, bèn nuốt xuống lại. Ngọc im lặng nên Việt nói tiếp:

- Hơn nữa, Ngọc nghĩ thử xem, bạn vẫn ở trong thành phố, khi đi xe buýt lỡ bị ba mẹ bắt gặp thì ăn nói ra sao? Mình lại tương đối biết rõ đường lối quanh đây, đảm bảo an toàn. Cả hai chúng ta đều không muốn... ừm... bị phát hiện đúng không?

Không sai chút nào, Ngọc rất lo lắng về cái này, mà cô cũng chưa muốn về. Cô do dự hồi lâu rồi gật đầu:

- Thôi được rồi, cứ làm theo ý Việt vậy, nhưng phải...

- Mình hiểu mà, tuyệt đối giữ khoảng cách.

- Hừ, hiểu rồi thì tốt.

- Thế mai mình đến đón bạn nhé.

- Ừ.

- Ừ, mình về đây, tạm biệt Ngọc.

Việc xoay người ngồi lên xe, khoe miệng hơi nhếch lên thành nụ cười. Không may Ngọc đã thấy điệu cười đó qua gương chiếu hậu, cô lập tức nhận ra mình vừa bị anh ta "dụ vào tròng", có điều lời thốt ra, không thể rút lại được. Cô đứng nhìn theo bóng Việt khuất dần ở đằng xa rồi buông tiếng thở dài. Cô sao không hiểu ý đồ của Việt chứ, nhưng ngẫm lại, quả thật đi với anh vẫn đỡ hơn đi xe buýt công cộng.

Về phần Việt, cuối cùng anh quyết định từ bỏ Quỳnh, dầu cho điều này chẳng dễ dàng nhưng vẫn phải làm. Tuy vậy, nh chưa thể nói lời chia tay cô lúc này vì anh sắp bước vào giai đoạn quan trọng nhất, mọi việc cần nằm trong tầm kiểm soát nên tạm thời hãy cứ để như cũ.

Xung đột đã bắt đầu. Vào buổi tối, khi đang làm việc trong phòng, Việt bất ngờ nhận được cuộc gọi từ Hưng:

- Mà đang ở đâu?

- Dạ em đang làm ở vũ trường ạ.

- Tốt, mà chạy đến quán nước Bà Tâm, ở đó có ba người của chúng ta, tên Thiên cùng thuộc hạ đang gây sự. Tao bận công việc, không đi được.

- Dạ vâng, em đến đó ngăn cản ngay.

Việt nhanh chóng rời khỏi phòng, kêu thêm hai thằng bảo vệ cấp dưới rồi phóng tới quán Bà Tâm. Khi tới nơi, anh thấy Thiên có mặt ở đó trước rồi và sắp sửa ra tay. Ba người phe hân bị bao vây.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 16

Thiên cực kỳ tức giận, mặt đỏ bừng đỏ sát khí, hân quát lớn, vung tay đánh vào mặt một trong người làm anh ta ngã lăn ra đất. Hân xấn tới vung tay đánh tiếp thì bất ngờ một quyền không biết từ đâu phóng tới mặt, gió thốc lạnh toát. Hân hoảng hồn vội nghiêng đầu tránh, sau đó nhảy lùi về hai mét, vừa định tung Đường Lang Quyền đáp trả thì lại một trảo móc tới ngực. Thiên không kịp nghĩ cách đối phó, lập tức tung người ra sau để thoát.

Má đối phương cũng không truy đuổi, hân ta đứng lại và mở miệng hỏi:

- Sao mày lại đánh họ? Họ đâu có thù oán gì với mày.

Thiên đang rất chật vật để lấy lại tinh thần, nghe xong cảm thấy giọng nói này rất quen, bèn ngẩng đầu lên, tức thì ngạc nhiên. Người đứng đối diện không ai khác mà chính là Việt. Việt đến đúng lúc Thiên đánh nên lao ra giải vây cho ba người kia. Thiên nghiêng răng, nói đầy tức giận:

- Đây không phải chuyện của mày, cút.

Việt đáp:

- Họ là bảo vệ của vũ trường tao quản lý, tao không thể không can thiệp.

- Chó chết, dù là ai cũng kệ hân, bọn chúng dám đánh em tao thì chúng phải chết.

Việt quay sang hỏi người mình:

- Có chuyện đó không?

Cả ba đều lắc đầu. Việt nói với Thiên:

- Đây, chúng không làm.

- Hừ, khôn kiếp, có ngu mới nhận, hôm nay tao không đánh chết bọn chúng tao không về.

- Mày đừng quá đáng, có tao ở đây mày đừng hòng làm gì.

Thiên rít lên:

- Chết đi.

Hân phóng chỉ đâm vào cổ Việt, sức mạnh và tốc độ của Đường Lang Quyền khiến bất kỳ ai trong quán nước cũng đều khiếp sợ. Ấy thế mà Việt vẫn bình tĩnh, hai tay vạch thành vòng tròn thủ trước ngực, đợi đến khi chỉ pháp của kẻ địch đến gần sát thì tay phải phóng nhanh tới trước chộp lấy bả vai đối phương, còn tay trái bắt cổ tay, sau đó giật mạnh một cái. Đòn đánh tưởng chừng nhẹ nhàng nhưng ẩn chứa kinh lực kinh hồn.

Thiên cảm thấy như rơi vào vũng cát xoáy, thân thể đột nhiên bị hăng rồi văng vào chiếc bàn trước mặt. Hân đầu dễ thất bại, tay chống lên mặt bàn, xoay hai vòng, chân trái đá ngược lên trên. Việt vung tay gạt rồi nhảy lên tung ra cú song phi đá trúng ngực Thiên.

Lực cú đá chẳng khác gì cây búa tạ đập vào, ngực cực kỳ đau đớn, Thiên hự một tiếng, cả người văng về sau.

Vinh chạy ra, đưa tay chụp lấy Thiên. Đáng tiếc lực bay quá mạnh làm cho cả hai ngã lăn quay ra nền. Đám thuộc hạ của Thiên sợ toát mồ hôi lạnh. Ngay Việt cũng không ngờ, mới đánh chưa hết một chiêu mà uy lực của Lão Mai quyền đã khủng khiếp như thế. Nhìn Thiên và Vinh lồm cồm bò dậy, Việt cười khẩy:

- Lúc trước tao thua kém mày, nhưng hôm nay mày đừng mong quật ngã được tao nữa.

Thiên chỉ trừng mắt nhìn Việt, bây giờ hân hít thở còn khó huống gì nói năng. Việt thì lại đứng nguyên tại chỗ, cứ như đợi đối phương tấn công vậy. Một kẻ trong đám tay chân của Thiên bất gặp đại ca bị thất thế thì tức tối. Hân hô lên gọi đồng bọn cùng xông vào Việt mà đánh. Nhưng chúng vừa bước hai bước, bỗng nhiên tiếng động cơ và tiếng còi hú liên hồi vang vọng bên ngoài quán nước.

Tất cả mọi người giật mình, lập tức ngoảnh đầu nhìn ra, cảnh sát đã đứng chắn ngay trước cửa quán nước. Thiên tròn mắt nhìn Việt, khó khăn lắm hân mới nói được một câu:

- Là mày gọi cớm đến?

Việt bật cười:

- Thông minh, chính tao đã gọi họ đấy. Chuyện này để cảnh sát xử lý là thích hợp nhất đúng không? Thiên rít qua kẽ răng:

- Mày được lắm, hừ, xem ra mọi chuyện chỉ là hiểu lầm.

Việt gật gù đồng ý:

- Tao cũng thấy thế, hiểu làm thì nên xí xóa nhì.

Việt cười khẩy, đang tính ra nói với cảnh sát thì về mặt đột ngột chuyển sang hoảng sợ khi nhìn thấy cảnh sát dẫn đầu. Việt lẩm bẩm: "Chết tiệt! Sao ông ta cũng đến. Nguy rồi, mình không lường trước điều này."

Người đi đầu tiên là ông Phương mà Việt nhờ Chung điều tra thông tin lúc trước. Bất gặp Việt cũng ở đây, ông ta rất ngạc nhiên. Ông đưa mắt quan sát Việt từ đầu đến chân một cách cẩn thận rồi nói:

- Hay nhì, đi đâu cũng gặp cậu, má lại toàn đánh nhau, liệu cậu có dính dáng đến xã hội đen không đấy?

Việt cười gượng:

- Sao có thể được ạ? Cháu là sinh viên thôi ạ.

Lúc này Thiên lại bơm thêm rắc rối vào:

- Phải, sinh viên rất giỏi nữa, mới năm hai mà làm quản lý vũ trường lớn của công ty Hưng - Sơn rồi.

Cảnh sát Phương gật gù khen ngợi:

- Ô, thế thì quả là rất giỏi.

Việt nói:

- Chú Phương, cháu không có làm gì cả, chỉ hiểu làm thôi ạ. Chú có thể hỏi anh ta.

Việt chỉ tay vào Thiên. Thiên cũng thừa nhận. Như ông Phương lắc đầu:

- Có hiểu làm không vẫn chưa biết được.

Sau đó ông quay người lại ra lệnh cho cấp dưới:

- Các đồng chí hãy đưa những người này về đồn.

Không thể tránh được, Việt thầm thở dài ngao ngán, tự dặn mình không thể để lộ sơ hở trước vị cảnh sát tài giỏi này.

Đoàn cảnh sát về tới đồn, bỗng một cô gái đến gặp cảnh sát Phương. Ông Phương hỏi:

- A, cháu tới rồi đấy à? Công việc thế nào rồi cháu?

- Dạ gần xong ạ, đây là hồ sơ kẻ mà chú bảo cháu đi điều tra lần trước.

Cô đưa cặp cho ông, bên trong chứa tư liệu vụ án. Ông Phương mừng rỡ, cảm ơn cô gái và mở tư liệu ra đọc. Ông cười hóm hờ:

- Hay quá, có những thứ này, chú yên tâm rồi. Giờ cháu ngồi đây đợi chú nhé, chú phải đi thẩm vấn đã.

- Vâng ạ, chú cứ làm việc đi ạ.

Ông Phương đi vào phòng mà Việt đang được thẩm vấn. Ở đây có hai anh cảnh sát, nhìn bộ dạng của họ thì dường như chưa khai thác được gì. Ông Phương nói:

- Hai đồng chí sang phòng ba người kia đi, để cậu ta cho tôi.

- Vâng thưa sếp.

Hai anh nọ đi nhanh ra ngoài. Ông Phương quanh Việt một vòng, tay thỉnh thoảng gõ lên bàn, sau đó ngồi xuống phía đối diện với Việt. Ông nhìn anh chăm chăm một lúc lâu rồi mới bắt đầu hỏi cung:

- Trong này chỉ có hai chúng ta, cậu nói thật đi, cậu làm gì trong tổ chức của Hưng - Sơn?

Ông ấy không hề nhắc đến vụ ẩu đả mà là hai ông chủ của anh làm anh khó hiểu. Anh trả lời một cách bình tĩnh:

- Dạ cháu chỉ là nhân viên trong công ty của ông ta thôi ạ.

- Tôi không tin, họ chẳng thể nào giao một vũ trường lớn như thế cho một sinh viên năm hai.

- Dạ trước đây cháu từng làm phục vụ trong vũ trường rồi được họ chú ý, cất nhắc, còn vì sao lại thế thì cháu không biết.

- Thật không?

Ánh mắt ông Phuong như mũi tên xoáy thẳng vào tâm trí Việt khiến tinh thần anh bắt đầu dao động:

- Dạ... dạ thật, nhưng sao chú hỏi chuyện này ạ?

- Tôi hỏi gì là việc của tôi. Được rồi, cậu không trả lời thật câu trên, tôi quay lại về vụ ấu dâm. Vì sao cậu đánh nhau với Thiên?

- Dạ chỉ là hiểu lầm thôi ạ. Trước đó em trai anh ta và ba nhân viên của vũ trường cháu đang làm vì chút hiểu lầm nên mới đánh nhau. Anh ta không hiểu rõ điều này nên mới đánh ba người kia.

- Hừ, cậu đừng tưởng tôi không biết tên Thiên kia là ai, tưởng qua mặt tôi dễ thế sao?

Từ trên người ông Phuong như đang tỏa ra thứ gì đấy có áp lực rất lớn khiến Việt không khỏi run mình. Việt thầm vận nội công để bình tĩnh lại. Anh lắc đầu:

- Dạ cháu không biết gì cả. Cháu nghe nhân viên mình bị nạn nên chạy đến can ngăn thôi ạ.

Thấy dưới sự thẩm vấn của mình mà Việt không bị ảnh hưởng gì mấy, trong lòng ông Phuong rất ngạc nhiên. Những tội phạm khác đến lúc này đều đã toát mồ hôi đầy mặt, nhưng Việt lại bình thường. Ông phải đánh giá lại Việt, tinh thần của thằng nhóc này vững vàng, giỏi, rất giỏi. Ông bèn đổi giọng đánh thép hơn, ánh mắt cũng sắc bén hơn nhiều:

- Nói, vì sao cậu đánh nhau? Có phải là bang hội thanh toán nhau?

Việt vẫn lắc đầu đáp:

- Dạ là hiểu lầm, còn bang hội gì đó cháu cũng không biết ạ.

- Không biết ư? Đừng giỡn mặt tôi, rốt cuộc cậu với Hắc Báo có quan hệ thế nào?

Ông Phuong đột ngột chuyển hướng câu hỏi làm Việt giật mình sững sốt. Việt im lặng mất vài giây rồi mới trả lời:

- Dạ cháu không hiểu ý chú, Hắc Báo là gì ạ? Cháu chưa từng nghe đến cái tên này bao giờ ạ.

- Hừ, cậu đánh nhau với Thiên mà không biết băng đảng Hắc Báo của hắn ư? Nói dối hay thật.

Việt vẫn chối:

- Dạ cháu không biết thật ạ.

Đúng lúc này có một anh cảnh sát đi vào nói nhỏ với ông Phuong:

- Thưa sếp, các nghi phạm đều khai xích mích tới nay là do hiểu lầm của mấy ngày trước. Các nhân chứng cũng khẳng định là Thiên gây hấn trước, Việt chạy đến ngăn cản.

- Vậy sao? Được rồi, chúng ta ra ngoài xem xét thật kỹ.

Sau đó ông Phuong cùng anh nọ đến chỗ những cảnh sát khác. Một mình Việt ngồi trong phòng, "nghĩ lại lời ban nãy của chú Phuong, không rõ chú đang giả sai hay thật sự không biết." Việt hơi lo lắng.

Một lúc lâu sau, cảnh sát Phuong quay trở lại và nói với Việt:

- Cậu đi theo tôi.

Ông dẫn Việt đi đến một căn phòng lớn, ở đây tập trung đầy đủ các bên liên quan. Ông nói:

- Sau khi xem xét các tình tiết, tôi quyết định xử tội các anh gây rối trật tự công cộng, mỗi người nộp phạt.....

"Khôn thật, tự dung bay mất vài trăm ngàn." Việt móc ví nộp phạt mà lòng đau xót, hơn nữa tên còn lưu trong danh sách đặc biệt nữa.

Thủ tục làm xong thì tất cả được thả cho về. Khi Việt và Vinh đi ngang qua nhau, hai người đánh mắt ra hiệu việc đã xong. Dĩ nhiên Việt đã cố ý tiết lộ cho Thiên biết ai là kẻ đã đánh em trai hắn nhằm tạo cơ hội để Vinh gây ấn tượng tốt với hắn. Tới đây mọi thứ xem như hoàn thành, chỉ có chú Phuong là ngoài dự tính, cũng may không ảnh hưởng quá lớn. Từ bây giờ Vinh có thể leo cao đến đâu thì phải dựa vào khả năng của anh ta.

Việt cùng ba người kia quay lại vũ trường. Trên đường đi, Việt không tiếc lời khen ngợi họ, phải công nhận họ diễn kịch rất giỏi, ngay cả tạo ra vẻ sợ hãi và bị oan trước mặt cảnh sát vô cùng tài tình. Việt nghĩ cần thưởng cho họ cái gì đấy.

Sau khi trở về vũ trường, Việt lên phòng làm việc ngày. Bất ngờ anh bắt gặp Thanh Sơn đang đi xuống cầu thang. Ông ta nhìn anh đầy tức giận và nói:

- Mày về đúng lúc lắm, anh đang có chuyện muốn nói với mày, theo anh lên đây.

Nhìn sắc mặt u ám của ông ta, Việt biết sẽ chẳng có gì tốt lành, chỉ là không rõ xấu tới mức nào. Vào trong phòng của ông ta, Hưng không có ở đây, chưa kịp định thần anh lập tức ăn ngay một đám vào mặt. Tuy không đau lắm nhưng anh cũng choáng váng mặt mày. Anh vô cùng ngạc nhiên, không hiểu sao mình lại bị đánh:

- Anh Sơn, em đã phạm lỗi gì mà anh lại đánh em?

Sơn chửi đồng:

- Mày còn hỏi mày phạm lỗi gì ư? Khốn kiếp, thế việc mày cho ba thằng đánh em trai tên Thiên, thậm chí lôi cả cảnh sát vào, mày muốn phá tổ chức hả ranh con?

Việt đáp:

- Dạ không, em chỉ muốn tạo thuận lợi cho Vinh thâm nhập vào băng đảng bọn chúng.

- Lại là thằng đó, tao đã bảo mày không được làm gì khi tao chưa cho phép, mày dám không nghe, thích chết phải không?

- O thưa anh... em...

Ngay lúc này, cửa phòng bỗng mở ra rồi một giọng nói vang lên:

- Tôi vừa về tới đây mà đã nghe tiếng cãi nhau, có chuyện gì thế?

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 17

Người đó là Hưng, ông ta vừa đi tiếp khách về. Sơn không trả lời Hưng ngay mà hỏi ông ta trước:

- Công việc ra sao rồi?

- Thành công tốt đẹp, mọi thứ xong xuôi hết cả. Mà khoan nói cái này, đang có chuyện gì nghiêm trọng mà anh nổi nóng đến thế?

- Là do thằng ranh con này, chưa xin phép chúng ta mà nó đã kéo thêm ba đứa nữa đi đánh em trai tên Thiên.

Hưng kinh ngạc hỏi lại:

- Quái, sao tự dưng nó đi đánh thằng Hoàng đó làm gì?

Sơn cười khẩy:

- Còn làm gì nữa, chả phải là tạo điều kiện cho thằng Vinh nào đấy thâm nhập vào bên tên Thiên ư?

- Là hần ta à?

Hưng nghe xong lập tức cau mày, đúng là ông ta cảm thấy khá là hứng thú với tên Vinh, nhưng ông ta chưa đến mức vì kẻ ngoài mà gây ảnh hưởng đến tổ chức. Ông ta quay sang hỏi Việt:

- Việt, anh ta nói đúng không?

- Dạ... đúng...

- Mày... chết tiệt... chẳng phải anh đã nói từ từ hay sao hả.

Việt nói ngập ngừng:

- Dạ tại... em thấy không nên bỏ lỡ thời cơ, em mới... mới làm trước.

Hung đập bàn đánh rầm, quát:

- Mày đừng tưởng được trọng dụng thì muốn làm gì thì làm. Phạt một tháng không lương, mày mau tìm cách rút lui, nếu không mạng mày đừng mong giữ được, hiểu chưa?

- Dạ... dạ... em...

- Cà,m cãi, tao sẽ cho người điều tra thẳng đó, nếu hấn là kẻ bình thường, tao sẽ dẫn mặt hấn, ngược lại, mày lo hậu sự của hấn đi.

Son nói:

- Khỏi cần báo ai, tôi tự mình điều tra, còn Việt, mày liệu hồn đấy.

Việt chào hai người họ rồi nhanh chóng rời khỏi căn phòng. Anh không hiểu vì sao họ lại nổi giận khi mọi thứ đang rất thuận lợi.

Nhưng cũng không thể trách Son và Hung được. Phải tốn biết bao công sức, thậm chí đổ cả máu mới có thể dựng nên sự nghiệp ngày nay. Vì vậy làm việc gì họ đều suy nghĩ, tính toán, liệu hết mọi bề. Trong phòng, Hung hỏi Son:

- Anh định đích thân làm thật à?

- Tất nhiên là thật, cảnh sát đã đánh hơi được chuyện đáng ngờ, tôi không thể tin người nào khác ngoài anh và chính tôi. Sáng ngày mai tôi sẽ làm luôn

Hung thở dài:

- Thằng ranh đó thật là, càng lúc càng khiến tôi thất vọng. Không biết trọng dụng hấn là đúng hay sai.

- Chẳng phải trước đó tôi đã nói rồi sao, không thể tin tưởng kẻ như tên ranh con đó được.

- Chỉ đúng phần lớn thôi, ít ra nó cũng có thực tài, chỉ là còn quá bông bột.

- Thôi, đừng nhắc đến việc này nữa, quay lại vấn đề xây dựng đi, bây giờ tất cả thủ tục đều đã hoàn tất, chúng ta phải mau chóng xây xong chứ chẳng bao lâu nữa cơm sẽ chú ý. Bọn Hắc Báo là ví dụ đấy.

Hung gật đầu:

- Tôi biết chứ, sáng mai tôi và anh ra công trường đẩy nhanh tiến độ.

Son đáp:

- Ủ.

Cứ làm theo như dự định, hôm sau Hung và Son ra công trường để đốc thúc thợ cũng như bổ sung thêm người mới để tăng tiến độ. Son thì không ở đó lâu mà nửa tiếng sau, ông ta rời đi để điều tra về Vinh. Hung trở nên bận rộn hơn vì phải điều hành một mình. Ấy thế mà đúng lúc này có một vị khách bất ngờ đến thăm. Tên đàn em thông báo cho ông ta:

- Thưa anh, ông Phong có chuyện quan trọng muốn gặp anh.

- Phong à? Sao hấn lại đến vào lúc này chứ? Ông ta đang ở đâu.

- Dạ ông ta đang đợi ở khu điều hành ạ.

- Ủ, còn mày đi gọi "Răng thỏ" đến trông chừng công trường cho anh.

- Vâng ạ.

Hung đi đến khu điều hành thì thấy Phong đang đứng đợi cùng với năm sáu người cấp dưới. Hung nói:

- Chào anh, thật không ngờ hôm nay anh rảnh rồi đến thăm công trường của tôi đấy.

Phong bắt tay Hung và đáp:

- Ha ha, công trình của anh xây lớn như thế, tôi phải đến xem chứ.

Tổ chức hai bên đối đầu gần chục năm nay, vẻ hoà hảo như thế này đương nhiên chỉ là sự giả tạo. Cả hai xã giao vài câu rồi Hung đi thẳng vào vấn đề chính:

- Hôm nay anh đến gặp tôi bất ngờ thế này chắc có việc gì quan trọng?

Phong giữ im lặng chốc lát, đồng thời liếc mắt nhìn xung quanh. Hưng hiểu ý, bèn ra hiệu cho đàn em rời khỏi khu điều hành. Phong cũng lệnh cho đám đàn em:

- Ở đây hết việc của các cậu rồi. Các cậu hãy ra bên ngoài đợi tôi.

Chỗ này là địa bàn của đối phương, bọn chúng dĩ nhiên lo lắng kẻ thù sẽ làm hại đến ông chủ nên chần chừ không đi:

- Ở nhưng mà thừa anh...

Phong lắc đầu, nói:

- Không nhưng nhị gì cả, tôi và anh ấy sẽ bàn luận chuyện làm ăn, không sao đâu.

- Dạ thế bọn em ra ngoài ạ.

- Ừ.

Khi trong phòng chỉ còn hai người, Hưng mở đầu trước:

- Nào nói đi, rốt cuộc anh đang có ý đồ gì?

Căn phòng rất kín nên hai người không sợ bị lộ thông tin. Phong đáp:

- Chắc anh cũng biết vụ "Văn tét" gây ra ảnh hưởng nghiêm trọng thế nào rồi chứ.

Hưng cười khẩy:

- Đây là các vị tự làm tự chịu, sao đến tìm tôi làm gì. Đó chẳng phải vẫn là tác phong mà các vị thường làm hay sao? Kể ra cũng thú vị.

- Hừ, không cần nghĩ cũng biết tên hung thủ là kẻ giả mạo, hẳn chỉ may mắn có được khẩu đó thôi.

- Ha ha, vậy lại càng chứng tỏ đám thuộc hạ của anh chỉ là lũ vô dụng, vật phòng thân mà không giữ được.

- Thằng ranh con tên Việt tôi qua gây sự với tên Thiên bị cấm mời đi uống nước, tôi thấy cũng chẳng khá hơn đâu.

Cuộc nói chuyện chưa được mấy câu đã bắt đầu có mùi thuốc súng, khiêu khích hẳn ta như vậy là đủ rồi, Hưng không muốn gay gắt hơn nên đổi giọng:

- Thẳng vào vấn đề chính đi, hôm nay anh đến đây có việc gì?

- Tôi nhắc đến tên Văn chắc anh hiểu được ý tôi. Ảnh hưởng đến ba tổ chức quá lớn, chúng ta phải nhân cơ hội này triệt hạ luôn bọn Mạnh Tuấn.

Hưng bật cười:

- Chúng ta sao? Ha ha, sau vụ đó, các anh bị ảnh hưởng nặng nhất, hợp tác là điều tất yếu. Nhưng mà sao lại chọn phía tôi?

Phong thờ dãi:

- Tôi phải thừa nhận anh và Sơn đã đặt nền móng ở đây nên hợp tác với anh vẫn tốt hơn nhiều.

- Ha ha, lời lẽ của anh thay đổi nhanh thật đấy, nhưng đúng là ý này khá tốt. Tôi bắt đầu hứng thú đôi chút rồi.

- Nếu đã thế thì anh đưa ra quyết định đi.

Hưng trầm ngâm giây lát rồi đáp:

- Ồ, quyết định à? Hiện tại tôi chưa thể nói trước được điều gì. Tôi và Sơn cùng lãnh đạo ên cần phải có ý kiến của anh ta đã.

- Tôi hiểu, nhưng anh phải đưa ra quyết định trước ngày họp của ba tổ chức. Cơ hội tốt nhất để triệt hạ bọn chúng là ngày hôm đấy.

- Từ đây đến hôm đó còn hơn một tháng rưỡi nữa, chuyện đâu còn có đó.

- Được, tôi sẽ chờ hồi âm của anh, cáo từ.

- Thứ lỗi không tiễn.

Phong xoay người lại đi ra khỏi phòng. Đám đàn em của hắn ta đang đứng chờ đến sốt ruột ở bên ngoài. Thấy hắn ta ra ngoài thì hỏi ngay:

- Anh Phong, bọn chúng có giờ trò gì không?

Phong lắc đầu:

- Bọn chúng dám sao? Chúng ta về thôi, anh có rất nhiều việc giao cho bọn mày đi là đây.

Nghe có nhiệm vụ thì tên nào tên nấy đều trở nên hưng phấn:

- Việc gì thế anh?

- Đi quấy phá bọn thằng Thiên, làm cho chúng vốn đang lo vụ ầu đã lại thêm rối loạn.

Phong đã bắt đầu thực hiện ý đồ của mình mà không đợi lời hỏi đáp từ Hưng. Vẫn chưa rõ Phong sẽ làm gì nhưng đề nghị của ông ta hôm nay khiến Hưng suy nghĩ khá nhiều. Khi Sơn quay về, Hưng truyền kể lại đầu đuôi sự việc. Sơn nghĩ ngợi hồi lâu rồi nói:

- Tôi thấy ý này cũng khá hay. Có điều chúng ta còn cần phải xem xét nên dùng cách gì để không bị thiệt hại gì.

Hưng đáp:

- Cân nhắc mọi đường, tôi thấy cách của tên nhóc Việt vẫn tối ưu, chúng ta cũng không bị ảnh hưởng bao nhiêu. À phải, anh điều tra đến đâu rồi?

- Xong rồi, tuy đúng là gã tên Vinh chẳng có gì đáng ngờ nhưng tôi muốn dùng phương pháp khác.

- Còn cách nào tiêu diệt kẻ thù ngoài cách đục từ bên trong ra đâu.

- Dẫu vậy... mà thôi, chúng ta cứ gọi thằng nhóc đến trước rồi bàn tính sau.

Hưng tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Anh không đùa chứ? Anh định cho nó tham gia chuyện quan trọng này à? Lỡ nó là nội gián thì sao?

- Nếu là nội gián thì sẽ có phản gián.

- Ha ha, phải phải, để tôi gọi nó.

Hưng lấy điện thoại bấm số gọi cho Việt. Việt bắt máy ngay:

- Alo, dạ em Việt đây ạ.

- Mày đến tổng bộ ngay nhé. Anh có nhiệm vụ giao cho mày.

- Dạ vâng, em sẽ có mặt ngay.

Việt vội vàng lấy xe máy phóng đến tổng bộ của tổ chức.

Khi vào phòng họp, Việt thấy sắc mặt hai ông chủ hình như không được tốt lắm thì tron lòng cảm thấy lo lắng. Trước hết Việt chào hỏi Hưng và Sơn. Họ gật đầu đáp lễ, bảo Việt ngồi xuống, sau đó Sơn lên tiếng:

- Mày đã làm theo những gì anh nói chưa?

Việt trả lời:

- Dạ cách rút lui em đã nghĩ ra rồi, tuy nó không hoàn hảo cho lắm nhưng tuyệt đối không để lại dấu vết gì. Chốc nữa em sẽ thực hiện.

- Mày chưa tiến hành thì thôi khỏi cần làm nữa, cứ giữ nguyên tình trạng như bây giờ.

- Ở vì sao lại thế ạ?

Việt kinh ngạc bật thốt lên. Đầu óc anh bỗng chốc trở nên mù mờ. Anh quả thật không thể bắt kịp suy nghĩ của hai ông trùm này. Chỉ mới hôm qua vừa ra lệnh cho anh dẹp chuyện này đi khiến anh vất vả tìm cách rút êm. Hôm nay anh đang định liên lạc với Vinh thông báo cho hẳn ta chuẩn đi thì bất ngờ Sơn bảo không cần rút lui nữa. Rốt cuộc hai người họ đang suy tính điều gì. Lại nghe Sơn nói:

- Không vì gì cả, thời thế thay đổi buộc chúng ta phải biến đổi theo. Anh không rõ kế hoạch lúc trước của mày như thế nào nhưng anh biết quy mô nó nhỏ. Bây giờ mày nghĩ làm sao đó làm cho nó rộng hơn.

Việt lại thêm một phen kinh ngạc:

- Mở quy mô kế hoạch rộng thêm ấy ạ? Có gì đặc biệt sao ạ?

Son gật đầu:

- Đúng vậy, lần này sẽ có cả bang Hắc Báo tham gia cùng chúng ta.

Lần này thì Việt giật mình kinh hãi:

- Hắc Báo cũng tham gia à? Sao bọn chúng biết chuyện này nhỉ?

- Chúng không biết, nhưng anh muốn kéo thêm vào để chịu trận chung. Như vậy càng khiến hai phe bọn chúng đầu đá càng dữ dội hơn, chúng ta sẽ được rảnh tay phần nào.

Bổng Hưng lên tiếng:

- Tôi thấy đó là kế lâu dài, từ từ cũng được, trước mắt chúng ta cần phải suy tính ngày ba tổ chức họp mặt đã.

Son gật gù đồng ý:

- Ủ phải, lần này phải huy động khá nhiều vốn đây. Miếng bánh ngọt này không thể thiếu phần chúng ta.

Việt không hiểu hai người họ đang bàn luận điều gì, bèn hỏi:

- Ở ngày gì thế à? Lại cả miếng bánh ngọt rồi ba bang họp mặt nữa à.

Hưng đáp:

- Cho chú mày biết cũng không sao. Mày nhớ trước đây thành phố đưa ra quyết định dời cảng không?

- Dạ có.

- Dời sang cảng mới thì cảng cũ bị bỏ hoang, giờ nó chẳng có giá trị gì, không ai ngó ngang tới.

"Chết tiệt! Thì ra là chỗ đó." Việt giật mình lo sợ, chỗ Hưng nhắc chính là bãi đất trống anh thường dùng để luyện công. Anh giữ yên lặng nghe Hưng nói tiếp:

- Hưng đó chỉ là tạm thời thôi, nếu cứ đúng lộ trình cũng như tuân theo bản thiết kế bí mật mà anh biết thì tầm ba tới năm năm nữa thì thành phố sẽ xây dựng xa lộ và những công trình khác quanh đó. Khi đấy đất ở khu đó sẽ trở nên đắt giá, và không chỉ thế đâu, giá trị kinh doanh của nó sẽ tăng lên mức không ngờ. Miếng mồi ngon như thế sao có thể bỏ lỡ được. Giờ thì chú mày hiểu chưa?

- Dạ rồi à. Có điều anh biết bản thiết kế thì chắc chắn hai tổ chức kia cũng biết nên mới sinh ra ngày họp mặt đó.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 18

Hưng gật đầu:

- Không sai, mày thông minh lắm. Nhưng khu đất hoang đó chẳng thể dùng nắm đầm mà lấy được, phải dựa vào thực lực kinh tế thu mua. Có lẽ chú mày cũng biết, nếu so về kinh tế, chúng ta còn thua sút bọn Mạnh Tuấn, Hắc Báo.

- Dạ em có biết chút ít, chính vì gặp phải vấn đề kinh tế, việc hợp tác với Hắc Báo lại càng quan trọng, cần phải suy xét thấu đáo.

- Cũng nên cảm ơn thằng nào đẩy đến nhà "Văn tét" định giết hấn ta khiến cơm tập trung chú ý vào bang Hắc Báo. Do đó bọn chúng gặp phải khó khăn nghiêm trọng, đích thân tên Phong đã đến gặp anh đề nghị hai bên hợp tác.

- Hấn ta chủ động đến cầu viện sao à? Vậy thì...

Việt cau mày suy nghĩ, một lúc sau bỗng Việt vỗ trán đánh bốp và nói:

- Em có kể này hai anh xem thử dùng được không nhé?

Son đáp:

- Mày cứ trình bày tự nhiên, nếu tốt thì bọn anh sẽ đồng ý để mày tiến hành.

- Dạ vâng, kể của em như thế này...

Việt hạ thấp giọng xuống chỉ đủ cho ba người nghe:

- Ban đầu chúng ta sẽ chấp nhận hợp tác với tên Phong kia, đồng thời tiến hành các cuộc tập kích vào những khu làm ăn của chúng. Sau đó ta tiếp tục...

Việt trình bày chi tiết kế hoạch mà mình vừa nghĩ ra. Hai ông trùm nghe xong không khỏi gật gù hài lòng. Sơn bổ sung thêm:

- Kế hoạch khá đầy, nhưng muốn bọn chúng hoàn toàn không phát hiện ra điều gì khả nghi, mới đầu ta nên chấp nhận chịu thiệt đôi chút; cùng lúc đó mày sử dụng tên Vinh đánh lạc hướng kẻ địch.

Việt nghĩ bụng: "Lợi dụng Vinh sao? Ông ta thâm độc thật, chỉ là mình là cấp dưới, không thể phản bác lại, đành phải làm theo thôi." Việt gật đầu:

- Em sẽ cố gắng làm hết sức.

- Tốt.

- Dạ hai anh còn nhiệm vụ gì giao cho em nữa không ạ?

Hung trả lời:

- Nhiệm vụ thì không nhưng tối này mà khỏi đến vũ trường nữa, cùng anh đi tiếp khách.

- Dạ vâng, nhưng mà em chưa quen với những đối tác của tổ chức nên có khi em sẽ phạm lỗi làm mất mặt công ty.

- Không sao, vị khách lần này là Khoa, người bán khu đất cho chúng ta. Chẳng phải mày quen anh ta sao?

- Vâng ạ.

- Thế thì cứ đi cùng anh, dẫu sao mày cũng sắp đảm nhiệm việc của tổ chức rồi:

"Vậy là mình sắp được giao việc lớn." Việt nghe thế thì tinh thần phấn chấn, lập tức nhận lời:

- Vâng ạ, em rõ rồi ạ.

- Tốt, tối nay sáu giờ có mặt ở đây.

- Vâng ạ, em xin phép về chuẩn bị.

- Ủ, mày đi đi.

...

Cứ như thế, Việt dần được giao cho đi làm những việc quan trọng của tổ chức, uy tín của anh trong bang hội cũng bắt đầu được nâng cao.

Bên cạnh đó, đúng theo kế hoạch đã bàn từ trước, tổ chức của anh và Hắc Báo thường đưa người phá chỗ làm ăn của bọn Mạnh Tuấn, chỉ là lần nào cũng giả bộ thua trận bỏ chạy. Đồng thời về mặt kinh tế, phe anh chịu chút thiệt hại, nhường cho Tuấn mấy vụ làm ăn lớn. Tuy phe anh cũng thắng vài lần nhưng so ra đều kém hơn.

Điều đặc biệt là trong các chiến thắng của chúng, phần lớn toàn do Vinh "hiền kế" cho Thiên rồi Thiên chuyển lợi lên cho Mạnh Tuấn. Thấy hiệu quả từ những mưu kế của Vinh, Thiên càng tin tưởng anh ta hơn, hầu như mọi việc đều đem ra bàn với Vinh. Nhờ thế mà phe Việt biết được một số thông tin quan trọng của kẻ địch.

Một tháng nhanh chóng trôi qua, ngày họp mặt mỗi lúc càng gần, chỉ hơn tuần nữa là ba băng đảng sẽ giáp mặt nhau.

Con đường làm ăn của Việt đang diễn ra rất thuận lợi, ấy thế mà đường tình cảm lại không tốt đẹp cho lắm. Việt đang cố gắng tạo ấn tượng tốt với Ngọc để khiến cho mối quan hệ giữa hai người gần gũi thêm. Bản thân Ngọc hiểu quá rõ ý ngầm của anh, cô cũng thử mở lòng đón nhận anh, nếu quả thật chuyện êm đẹp thì quá tốt rồi.

Vào một buổi tối, trong lúc đang đọc sách thì Việt bất ngờ gõ cửa phòng Ngọc. Việt hiếm khi tới đây vào buổi tối nên cô ngạc nhiên:

- Ô, sao Việt lại tới đây giờ này?

Việt trả lời một cách dè dặt:

- Ngọc đi chơi với mình nhé? Chỉ hai chúng ta thôi.

Ý của Việt đã khá rõ ràng, cô yên lặng hồi lâu rồi đáp:

- Cũng được, nhưng không đi quá khuya nhé, mai mình còn phải đi học nữa.

- Ừ.

- Thế Việt ra ngoài đợi mình chút.

Ngọc sửa sang lại vẻ ngoài rồi Việt chờ cô đi. Việt dẫn cô đi uống nước một lúc, sau đó thì hai người đi ra phía biển dạo mát. Hôm nay đi chơi với anh, bất chợt cô cảm thấy tâm trạng mình thoải mái hơn nhiều, lần đầu tiên sau nhiều ngày, cô đã có lại nụ cười. Nhìn vẻ tươi tỉnh của Ngọc, Việt buột miệng khen:

- Đấy, bạn cười lên không phải dễ thương hơn sao? Đừng giữ vẻ mặt nặng nề kia nữa.

Cô nghe anh khen mình thì ửng hồng hai má, chỉ yên lặng bước đi dạo cùng anh trên bãi biển. Đang đi bỗng dưng anh quàng tay qua vai Ngọc và kéo cô sát vào người anh. Hành động bất ngờ này làm cô giật mình hoảng hốt. Cô định đẩy tay Việt thì giọng anh vang lên bên tai:

- Ngọc, hãy cho mình một cơ hội được không?

Thân thể cô run nhẹ. Suy nghĩ trong cô phút chốc trở nên rối bời. Suốt cả tháng qua, nhận được sự chăm sóc ân cần của anh, cô dĩ nhiên thấy rất cảm động. Bản thân cô cũng thừa nhận mình đã thích anh phần nào, thế nhưng tiến xa hơn nữa thì cô chưa nghĩ tới. Cô đẩy ta anh ra và đáp:

- Chuyện này... chuyện này quá đột ngột, Ngọc thật sự không biết nên làm gì lúc này. Ngọc cần thời gian suy nghĩ.

- Ở kia Ngọc...

- Xin Việt đừng đề cập đến chuyện này nữa, mình... mình rối lắm.

Đúng là chẳng thể ép buộc cô thế này thế kia, Việt thở dài:

- Thôi được, không nhắc nữa, chúng ta chỉ đi dạo thôi.

Anh và cô cứ đi dọc theo bãi biển, không khí thân mật ban đầu đã bị Việt phá hỏng cả, ai cũng khó mở miệng nói tiếp. Việt bèn đổi chủ đề:

- Nay Ngọc, bạn rời khỏi nhà khá lâu rồi, nên trở về thôi chứ không thì gia đình bạn sẽ nghi ngờ đấy.

Nhắc tới cha mẹ của Ngọc đúng là có hiệu quả, sắc mặt cô đượm buồn. Cô rời xa gia đình khá lâu rồi, khó tránh khỏi nỗi nhớ nhung. Nhân tiện Việt nói, cô gật đầu đồng ý:

- Việt nói phải, mình nên về kéo họ mong. Hai ba ngày nữa mình sẽ dọn đồ.

- Ừ, vậy thì tốt.

Anh và cô đi thêm một đoạn nữa thì bất gặp Đình Hiếu và đám bạn của hắn xuất hiện ở hướng ngược lại. Thấy Việt đi cùng Ngọc, trong lòng hắn ta rất tức giận và ghen ghét. Việt cũng chả ưa gì hắn, giữa hai bên vốn đã có mâu thuẫn, thậm chí thù oán là đằng khác. Có điều danh nghĩa bạn bè cùng lớp, vẫn cần tạo vẻ thân thiết "xã giao". Hiếu mở lời trước:

-Ồ, trùng hợp quá, không ngờ lại gặp hai bạn ở đây.

Có trùng hợp hay không thì Ngọc cũng chẳng quan tâm, gặp hắn chỉ khiến cô nhớ lại "đêm đó" dù rằng cô chưa biết hắn chính là thủ phạm. Cô quay đầu sang chỗ khác và yên lặng không đáp. Việt trả lời thay:

- Ừ, mình thấy mấy bữa nay Ngọc có vẻ không vui lắm nên đưa cô ấy dạo chơi một lúc.

- Ra vậy, đã ở đây rồi thì hai bạn đi chung cho vui, toàn người quen cả mà.

- Tiếc quá, bọn mình dạo chơi khá lâu rồi, Ngọc hơi mệt nên mình chuẩn bị chờ cô ấy về.

- Vậy sao? Đành hẹn dịp khác vậy.

- Ừ, tạm biệt.

- Tạm biệt.

Nói xong Việt và Ngọc nhanh chóng rời đi. Việt cố ý nói những câu khiến Đình Hiếu hiểu lầm. Lửa giận đã bốc lên tận đầu, Hiếu nghiến răng kèn kẹt, lăm lăm chửi rủa Việt. Hắn bắt đầu tìm cách trả thù hai người.

Vì gặp Hiếu nên hai người mất cả hứng dạo chơi. Việt chờ Ngọc về rồi quay lại phòng mình. Vừa mở cửa ra thì anh nhận được tin nhắn từ Quỳnh. Khuôn mặt anh cau có khi đọc tin của cô.

Việt thờ dài, vào buổi nào đó phải hẹn Quỳnh đi chơi ở đâu đó để giải quyết cho xong chuyện đau lòng này thôi, anh thật sự đã qua mệt mỏi khi đứng giữa hai cô gái lắm rồi.

Hai ngày trôi qua, vì quá bận công việc ở vũ trường, Việt chỉ có thể liên lạc với Quỳnh qua điện thoại, ngay cả Ngọc anh cũng không thể đến đón như mọi khi. Đến buổi kế tiếp là thứ sáu, Ngọc gọi cho anh nói anh tới giúp cô chuyển hành lý về nhà. Hai người học buổi sáng xong về sẽ thu dọn đồ đạc.

Trên đường từ trường trở về, cả hai đang đi bình thường, đột nhiên Việt hự một tiếng, gương mặt cau có, hai bàn tay anh chợt siết chặt lại làm xe đứng lại lập tức. Ngọc theo quán tính đập người vào Việt. May sao giữa trưa đường vắng, hai người đi làn phía trong, ở sau không có xe nên không xảy ra tai nạn. Ngọc tưởng Việt chơi xấu, định mắng Việt thì bỗng anh tấp vào lề, xuống xe rồi ôm ngực ngồi khụy xuống đất. Cô hoảng hốt, vội vàng hỏi thăm:

- Việt... Việt sao thế, đừng làm Ngọc sợ.

Việt không đáp. Cô thấy anh ôm chặt ngực, bàn tay siết rất chặt, cơ gân nổi lên cuộn cuộn. Mặt anh thì méo mó, mồ hôi tuôn ra đầy mặt, mắt anh lại nổi vằn đỏ, hiển nhiên anh đang cực kỳ đau đớn. Cô đã kinh hãi, anh còn sợ hơn. Anh cảm thấy chân khí chạy loạn lên trong kinh mạch, tả xung hữu đột khắp nơi khiến toàn thân anh đau đớn vô cùng. Anh khiếp hãi: "Mình bị tẩu hỏa nhập ma ư? Không đúng, chẳng lẽ..."

Từ sau đêm cùng với Ngọc, thân thể anh vẫn hai bị đau nhức giống vậy, chỉ là chưa lần nào đau đớn như hôm nay. Anh sức nghĩ tới một khả năng, anh bèn cắn răng chịu đau, điểm các huyệt quan trọng tạm thời ngăn chặn chân khí tán loạn, sau đó quay sang nói với Ngọc:

- Ngọc... phòng mình ở... gần đây... Ngọc chờ mình... đi nhé...

- Không được, Việt đau thế này, chúng ta đến bệnh viện.

Việt lắc đầu:

- Không... cứ chờ mình... về phòng.

- Nhưng...

- Đừng nhưng... gì cả... mau lên...

Dù không hiểu vì sao Việt muốn thế nhưng Ngọc vẫn dìu Việt lên xe rồi chạy nhanh về phòng theo chỉ dẫn của anh.

Vừa vào phòng Việt lập tức đóng cửa lại rồi dặn dò Ngọc:

- Trông chừng không... cho ai... làm phiền mình.

Nói xong anh lập tức ngồi xếp bằng, mở lại các huyệt và bắt đầu vận Thuận Dương Công.

Ngọc bắt gặp tư thế kỳ lạ hiện giờ của thì giật mình sợ hãi. Cô vẫn bị ám ảnh bởi ký ức khủng khiếp về đêm ấy. Cô nép sát vào cánh cửa, nhìn chăm chăm vào anh. Anh đang rất đau đớn, cô không thể bỏ chạy lúc này.

Chẳng qua điều cô lo lắng không xảy ra, anh cứ giữ nguyên thế đó. Gương mặt méo xệch vì đau đớn, toàn thân đỏ bừng, mồ hôi tuôn ra như tắm ướt đầm áo quần. Khắp người anh hình như toả khí trắng rồi tán ra xung quanh.

Trong người Việt, chân khí chảy cuộn cuộn khắp các kinh mạch. Kinh mạch căng phồng như muốn vỡ tung ra, đau đớn vô cùng. Bấy giờ Việt đã khẳng định chính xác suy nghĩ trước đó. Anh đang ở cách cửa tầng thứ hai của Thuận Dương Công. "Đau chết đi sống lại", lời này quả chẳng ngoa chút nào. Lần đột phá đầu tiên xảy ra khi anh mất lý trí nên anh chưa cảm nhận rõ ràng, còn hiện thì thực sự được ném trái cảm giác "tuyệt vời" rồi.

Đứng bên cạnh quan sát, Ngọc đã quên đi cơn ác mộng kia mà chỉ còn lo lắng cho Việt mà thôi, muốn giúp anh giảm đi cơn đau đớn hay tới lau mồ hôi nhưng không thể. Cô cắn môi nắm chặt tay, móng tay đâm sâu vào da bật cả máu tươi.

Việt đang ở thời khắc sinh tử tồn vong, hề sơ sẩy một chút là mất mạng ngay lập tức.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 19

Không biết sau bao lâu, Việt bỗng hú dài một tiếng khiến Ngọc giật mình. Anh búng người vọt lên cao, lộn một vòng trên không rồi đáp xuống đất về sau hơn hai mét. Việt vươn vai, lắc đầu lắc cổ vài cái, sau đó cười sang sảng:

- Ha ha ha! Thành công rồi.

Sắc đỏ trên người Việt dần biến mất, trả lại màu da bình thường như cũ. Cơ thịt từ chỗ căng phồng từ từ xẹp xuống. Chân khí không những vận hành tốt mà còn mạnh hơn rất nhiều. Anh cảm thấy toàn thân thư thái, nhẹ nhàng.

Thấy Việt không xảy ra chuyện gì, Ngọc mừng rỡ chạy đến bên cạnh hỏi han:

- Việt thế nào rồi? Có chỗ nào bị đau không?

Việt lắc đầu:

- Mình không sao, rất khoẻ nữa là khác.

- Việt đừng nói thế, lúc nãy mình thấy Việt khiếp lắm, tưởng chừng như... như...

- Ấy ấy, Ngọc đừng nói gì nữa, mình ổn mà.

- Mình sợ lắm, mình cứ nghĩ Việt sẽ...

- Chết phải không? Thôi mà, Ngọc cứ suy nghĩ lung tung, mình có thể kiểm soát được. Mà này...

Biết tinh thần hiện giờ của cô bất ổn, anh vội lảng sang việc khác:

- Lúc này Ngọc lo lắng cho mình như thế, chà lẽ thích mình rồi?

Ngọc đỏ mặt, gất lên:

- Việt nghĩ đi đâu thế, mình chỉ lo cho Việt với tư cách bạn bè thôi.

Hiện tại xem ra là cơ hội tốt, Việt đâu thể bỏ qua dễ dàng. Anh nắm lấy vai Ngọc, nhìn thẳng vào mắt cô và nói:

- Ngọc đừng tự dối lòng mình nữa, thôi nào, Ngọc hãy cho Việt cơ hội cũng như tự cho mình cơ hội, được không?

Ngọc cúi đầu xuống né tránh ánh mắt của anh. Cô do dự một lúc lâu rồi đáp lại:

- Chuyện này mình bàn sau nhé, giờ người Việt đầy mồ hôi, Việt đi tắm trước đi.

Nghe cô nói thế Việt mới sực tỉnh, phải, vừa vượt qua cửa ải sinh tử, người anh khá là bẩn, đi tắm cho sạch đã, nếu không thì thật mất lịch sự. Lấy quần áo xong, anh chợt nói với cô:

- Chúng ta vẫn chưa ăn trưa, trong tủ lạnh mình còn thức ăn, phiền Ngọc làm giúp cái.

- Ừ, để mình đi làm.

Cô cũng biết một chút về gia cảnh của Việt, thấy anh đã sắm được tủ lạnh thì không khỏi ngạc nhiên lẫn hiếu kỳ. Cô mở tủ lạnh, bên trong rau, thịt, cá đều có đầy đủ, Việt chuẩn bị chu đáo mọi thứ. Cô cảm giác dường như anh có rất nhiều bí mật.

Cô bắt đầu rửa soạn nấu bữa cơm, có điều tay thì làm nhưng đầu óc lại cứ suy nghĩ miên man, chủ yếu là Việt. Cô thừa nhận bản thân đã nảy sinh tình cảm với anh. Đặc biệt là sau chuyện ban nãy, cô sợ đến hồn vía lên mây, sợ rằng anh sẽ không qua khỏi. Bây giờ nhớ tới điều đó, tim cô như thắt lại. Cô nhận ra có lẽ cô yêu anh thật rồi. Bỗng nhiên giọng Việt vang lên:

- Ngọc, cẩn thận.

Nay sau là tiếng "coong" vang lên khiến Ngọc giật mình. Việt vội chạy lại hỏi han:

- Ngọc nghĩ gì mà sững người ra thế, suýt chút nữa là cắt phải tay rồi đấy.

Cô nhìn xuống thì thấy con dao đã rút khỏi tay, trên mặt lưỡi dao có một cục tẩy. Thì ra Việt tắm xong, ra ngoài đúng lúc Ngọc sắp cắt phải tay nên vội lấy cục tẩy ném trúng con dao. Anh vận kinh chỉ vừa đủ khiến nó rơi chứ không làm tay Ngọc đau. Sau khi đột phá Thuần Dương Công, uy lực thay đổi đáng kinh ngạc.

Việt thở phào nhẹ nhõm:

- Cũng may chưa đứt tay.

- Cảm ơn Việt.

- Không sao, nên làm mà. Chúng ta nấu đồ ăn thôi, muộn rồi.

- Ừ.

Qua cơn sợ hãi, Ngọc lại tò mò về Việt, có nhiều điều cô rất muốn biết nhưng định mở miệng thì lại nuốt xuống bụng. Bất gặp điệu bộ kỳ lạ của cô, Việt hỏi:

- Ngọc muốn nói gì phải không? Cứ việc nói đi.

Ngọc ấp úng:

- Ở mình... mình muốn hỏi sao Việt ném cục tẩy ghê thế? Rồi cả... rồi cả...

Anh tiếp lời cô:

- Cả chuyện mình bị đau ban nãy chứ gì?

- Ừ.

- À, tất cả là do mình luyện võ đay mà, ha ha, quả thật có hơi khác người một chút.

- Giống như trên phim kiếm hiệp à?

- Ha ha, làm gì đến mức đó, chỉ khoẻ hơn người bình thường thôi.

Ngọc bán tín bán nghi, nhưng cô không hiểu rõ vấn đề này nên không hỏi thêm. Cô chỉ tiếp vào tủ lạnh:

- Việt đang là sinh viên mà có thể mua được nó thì rất giỏi đấy.

- Tại mình đi làm rồi, tích góp lâu lắm mới đủ để mua. Mình lại chẳng thích ăn quán nên mua nhiều cho vài ngày, cần nó để bảo quản.

- Vừa học vừa làm mà đã được thế này, mình khâm phục Việt rồi.

- Mình không muốn khâm phục, mình muốn hơn thế cơ. À... xong cả rồi, chúng ta ăn thôi. Sau đó sẽ qua phòng Ngọc thu dọn kéo trề.

Hai người bắt đầu bữa trưa. Tự dưng Ngọc cảm giác cô và anh cứ như một cặp tình nhân đang góp gạo thổi cơm chung vậy. Cô liếc trộm anh, hai má ửng hồng lên. Đáng tiếc Việt không hề hay biết. Anh đã trải qua nửa ngày vất vả nên bụng đói cồn cào, anh chỉ tập trung vào thức ăn, nào có để ý điều gì khác.

Sau bữa trưa, hai người chỉ nghỉ ngơi một chút rồi tiếp tục quay về phòng Ngọc để thu dọn đồ đạc. Đồ đạc cô sử dụng chẳng bao nhiêu nên loáng cái đã xong. Ngọc ngồi xuống giường, nhìn lại căn phòng lần cuối. Nơi này đã phần nào giúp cô trải qua khoảng thời gian đau khổ trước đây, giờ xa nó, trong lòng cô có cảm giác bồi hồi, khó tả. Việt ngồi cạnh Ngọc, vòng tay ôm lấy eo cô kéo sát vào mình. Anh hỏi nhỏ:

- Ngọc sao thế? Không nhớ rồi đi à?

Bất ngờ là Ngọc không đẩy anh ra, mà còn nghiêng người tựa đầu vào anh. Hành động này đã cho Việt câu trả lời rồi, anh vui lắm. Thế rồi Anh nghe tiếng cô ầy thờ dài:

- Giờ trong lòng Ngọc rất phức tạp, Ngọc phải làm gì mới đúng đây? Rốt cuộc kẻ nào đã làm ra chuyện đáng hận này?

Tìm Việt nhảy lên mấy cái, chưa thể nói cho cô biết thủ phạm vào lúc này kéo gây ra tai họa. Anh lựa lời an ủi cô:

- Ngọc yên tâm, Việt sẽ tìm bằng được kẻ đó, lấy lại công bằng cho Ngọc.

- Mong sao được như vậy.

Hai người ngồi yên lặng hồi lâu, sau đó Việt nói:

- Thôi, tới lúc phải về rồi.

- Ừ.

Anh và cô đứng dậy đi ra ngoài. Bỗng cô dặn anh:

- Chốc nữa đến nhà Ngọc, Việt giữ khoảng cách chút nhé.

- Sao thế? Mẹ Ngọc cấm có bạn trai à? Ngọc cũng đã năm hai rồi chứ nhỏ gì nữa đâu.

Cô trừng mắt, mắng:

- Việt không cần biết, làm theo là được.

- Rồi rồi mình làm theo. Nhưng mà giờ hai ta xưng hô sao đây?

- Cái đó... tùy Việt.

- Ờ... thế thì... lên xe nào em yêu...

- Hừ... đáng ghét.

Tầm mười phút sau, Việt đã chờ Ngọc đến trước cửa nhà cô. Anh hiểu tâm trạng của cô lúc này nên khi đã bỏ đồ xuống xong, anh chào cô:

- Thôi em vào nhà đi nhé, anh không tiện ở lại đây lâu.

- Vâng ạ.

"Bíp bíp!"

Đúng lúc Việt vừa quay xe thì một chiếc ô tô con bấm còi ở sau lưng anh khiến cả hai người giật mình. Chiếc xe từ từ dừng lại song song với Việt. Cửa ô tô mở ra rồi một người phụ nữ bước ra. Khuôn mặt Ngọc rất giống bà ấy nên Việt có thể dễ dàng nhận ra đây là mẹ cô. Bà nhìn về phía Ngọc, nói với giọng hờn hờ:

- Ngọc về rồi đấy hả con?

- Dạ dạ, con vừa về tới.

- Để mẹ xem con gái mẹ nào, ôi, con gầy đi nhiều quá.

- ...

Phía bên này, bố của Ngọc đến gần Việt, hỏi thăm:

- Chào cháu, cảm ơn cháu đã chờ Ngọc về.

Việt mỉm cười, đáp lại lễ phép:

- Dạ không có gì ạ, chỉ là việc nhỏ thôi ạ.

- Cháu tên gì nhỉ? Cháu là bạn của Ngọc à?

- Dạ cháu tên Việt ạ. Cháu là bạn cùng lớp với Ngọc.

- À, chú nghe lớp đi tình nguyện đông vui lắm, chắc cháu cũng tham gia tình nguyện phải không?

- Dạ không ạ, đợt này cháu bận đợt xuất không đi được. Ban nãy cháu tình cờ Ngọc mang hành lý trên đường nên tiện đường chờ cô ấy đi luôn ạ.

- Ra thế, bạn bè giúp nhau vậy là tốt, mà cháu vào nhà uống cốc nước đã.

- Dạ thôi ạ.

Việt nhìn đồng hồ giả tạo vẽ gấp gáp:

- Cháu còn bận việc. Dạ cháu xin phép cô chú cháu đi.

- Ừ, hẹn cháu dịp khác vậy.

Việt nổ máy chạy đi. Bố Ngọc đưa mắt nhìn theo, đôi mắt nhúu lại như suy tư điều gì đấy. Vợ ông gọi:

- Anh ơi, anh nhìn gì đấy, chúng ta vào nhà thôi.

- Ừ, anh vào ngay đây.

Trước khi vào nhà, ông quay sang anh chàng lái xe dặn:

- Cậu giúp tôi việc này. Cậu đi tìm hiểu cậu nhóc đó là người như thế nào, quê ở đâu, gia cảnh ra sao nhé.
- Vâng thưa sếp.
- Tốt, cậu đi đi.
- Vâng, em chào sếp.

Việc này của ông rất dễ hiểu và chẳng thể chê trách được. Với tư cách là một người cha, ông cần quan tâm đến những người bạn của con mình, nhất là gia đình ông thuộc hàng giàu có, bạn bè con cái cũng có năm bảy loại bạn. Có điều, ông làm một cách kín đáo để con gái khỏi buồn lòng. Ông vào trong thì chỉ thấy vợ mình nên hỏi:

- Con đâu rồi em?
- Con bé bảo hơi mệt nên lên phòng nghỉ rồi. À, anh này, cậu bé đó...
- Anh biết ý em mà, không sao, anh cho người đi lo rồi.
- Con bé bỗng dưng có bạn trai chở về, em thấy hơi lo, xã hội bây giờ phức tạp, em sợ con bé bị gạt. Lớn thì lớn chứ, dù sao...
- Được rồi mà, chẳng phải anh nói em cứ yên tâm sao. Giờ anh đi tắm rửa, tối nay anh phải đi tiếp khách, em với con cứ ăn cơm đi nhé.
- Dạ, mà đối tác nào vậy anh?
- Thì là tập đoàn phân phối linh kiện điện tử Lê Phong trong nam đây. Họ muốn mở rộng thị trường, xây thêm một trung tâm lớn thứ hai tại ĐN. Họ muốn chúng ta làm đối tác đầu tiên.
- Dạ, mà thằng hai cũng thật là, ba thì bận cả ngày, không chịu về giúp ba, lại chỉ thích đi làm ngoài.
- Kệ nó đi em, con có chí hướng riêng, nên vui mừng chứ.
- Biết vậy nhưng em vẫn lo. Mà thôi, anh tắm đi để còn đi làm, để việc nhà em lo.
- Ừ, cảm ơn em.

Ông cúi đầu hôn lên má vợ một cái rồi đi sửa soạn. Buổi tối, ông lái xe đến nhà hàng Hưng - Sơn. Ông đã đặt trước một phòng VIP để làm nơi hẹn khách hàng. Trong khi đi tới phòng, ông vô tình bắt gặp một thanh niên trẻ có dáng dấp khá giống với cậu nhóc tên Việt ông gặp chiều nay. Anh ta đi lên tầng trên, mỗi khi nhân viên phục vụ hay bảo vệ thấy anh ta đều cúi đầu chào. Chỉ là ông đứng khá xa, mà lại nhìn nghiêng nên không dám chắc đó là Việt.

Ông cũng không có nhiều thời gian nghỉ ngơi. Ông đợi mười phút thì khách hàng đến. Ông đứng dậy, đưa tay ra bắt, đồng thời nở nụ cười thân thiện và nói:

- Chào anh Phong, rất vui được gặp anh.
- Tôi cũng vậy, rất vui được gặp anh, anh Tâm.
- Nào, mời ngồi.
- Cảm ơn.

...

Hai người vừa ăn vừa bàn công việc. Hôm nay là buổi gặp đầu tiên nên chỉ thăm hỏi đối tác là chủ yếu. Công ty của ông Tâm là công ty kinh doanh hàng điện tử lớn nhất ĐN, dĩ nhiên có sức hút lớn nhất đối với tập đoàn Lê Phong. Ông Tâm cũng đâu thể bỏ qua đối tác lớn như vậy. Bởi thế, cuộc nói chuyện diễn ra khá cởi mở.

Tạo được ấn tượng tốt lẫn sự tin tưởng ban đầu với tập đoàn Lê Phong, ông Tâm rất vui. Sáng hôm sau ở công ty, ông lập tức giao cho cô thư ký các nhiệm vụ để làm cho đối tác đồng ý ngồi vào bàn ký kết hợp đồng.

Cô thư ký vừa ra thì anh chàng lái xe đi vào. Ông Tâm hỏi:

- Cậu có thông tin nhanh thế sao?
- Dạ vâng thưa sếp.
- Nói tôi nghe xem nào.

- Dạ thông tin không nhiều lắm, cậu nhóc đó đúng là bạn cùng lớp với con gái sếp, gia cảnh cậu ta cũng không được tốt cho lắm.

- Thật à? Hừm...

Ông Tâm hơi thất vọng, suy nghĩ "tên đào mỏ" thoáng hiện lên trong đầu ông.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 20

Anh lái xe nói tiếp:

- Nhưng có điểm đặc biệt đáng chú ý ạ. Hiện tại cậu ta đang là cấp dưới của hai ông trùm Hưng, Sơn và dường như rất được họ tin tưởng.

Hưng, Sơn giỏi thế nào, phần lớn người dân đều biết. Danh từ "ông trùm" được nhắc thường xuyên. Ông tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Ô, vậy à? Thú vị đấy. Tôi sẽ lưu tâm cái này. Việc cậu đã xong, cậu có thể ra ngoài được rồi.

- Vâng, em xin phép ạ.

Anh ta lui khỏi phòng chủ tịch công ty. Ông Tâm sực nhớ lại cậu thanh niên tối qua, có lẽ cậu ta đúng là Việt. Nghĩ tới đây, ông bắt đầu hứng thú với cậu bạn của con gái mình. Ông thấy cần lựa dịp nào đấy để nói chuyện với Việt, tìm hiểu kỹ hơn về cậu nhóc này. Bỗng bên ngoài có tiếng gõ cửa.

- Mời vào!

Cô thư ký mang vào cho ông một tập tài liệu. Cô nói:

- Thưa sếp, đây là bản báo cáo kế toán tháng này, mời anh xem và ký vào ạ.

- Ừ, cô để đây, khi nào tôi xem xong sẽ ký.

- Vâng ạ, em xin phép ra ngoài.

- Ừ.

...

Một ngày nữa trôi qua, xong việc, ông trở về nhà. Mọi khi, anh con đầu của ông đã có mặt trước ở nhà, nhưng hôm nay thì không thấy đâu. Ông Tâm hỏi vợ:

- Thằng hai vẫn chưa về hả em?

- Nó đi chơi với bạn rồi.

- Thằng bé này thật là, hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi rồi mà chưa có người yêu gì cả, suốt ngày đi chơi với bạn, thế này thì biết bao giờ mới có vợ được.

- Kệ nó đi anh, thanh niên bây giờ phần lớn đều thế cả mà.

- Ôi, đành vậy.

Anh con đầu của hai vợ chồng ông là Thắng, vốn dĩ anh ta cũng đã có bạn gái rồi nhưng lười đưa về nhà ra mắt cha mẹ nên mới làm hai cụ lo lắng như thế. Tối nay anh ta đang đi chơi với đám bạn ở quán rượu Thanh Thiên. Quán rượu này không ồn ào như bar hay vũ trường, nó rất sang trọng và được giới trẻ ưa thích. Thắng đang ngồi cùng cô người yêu và một cặp đôi khác. Thắng nói:

- Nay Khoa, chuyện mày và Tuyền định kéo dài đến bao giờ đây?

Khoa thở dài:

- Tao không biết nữa, công ty chỉ mới vừa đi vào ổn định, tao không muốn phá vỡ tình trạng hiện giờ.

- Là bạn bè tao chỉ khuyên mày thế thôi.

Thắng nhấp một ngụm rượu, đưa mắt nhìn xung quanh rồi chợt lăm lăm một câu chả liên quan gì cả:

- Ủa, thằng nhóc đó không phải là bạn trai con bé à?

Khoa nghe được, tò mò nhìn theo. Anh ngạc nhiên, quay lại hỏi Thắng:

- Mà quen nó à?

- Không, nhưng có lần tao thấy nó đi cùng em gái tao, hai đứa có vẻ rất thân thiết.

Cả Khoa và Tuyền đều sùng sốt. Tuyền nghĩ thầm: "Lần trước nó đi chơi với cô bé tên Hằng gì đó mà, sao bây giờ lại thành bạn trai của em gái anh ta nhỉ." Cô chỉ nghĩ vậy chứ không nói ra vì e ngại tạo điều không hay.

Giọng Khoa vang lên:

- Vậy à? Thế tao gọi nó lại để mày hỏi chuyện nhé? Mày cũng nên tìm hiểu nó chứ.

- Thôi, lần đó tao nhìn từ xa thôi, nhưng xem chừng nó chả tốt lành gì. Mà mày đâu quen biết gì nó.

Khoa bật cười:

- Hê hê, ai nói thế, để tao gọi... Ê Việt, em lại đây chút.

Việt giật mình khi nghe tiếng người gọi mình. Việt ngoảnh đầu sang phía giọng nói phát ra thì nhìn thấy Khoa đang vẫy tay kêu mình tới. Việt đi tới chào hỏi:

- Chào các anh chị, anh chị có yêu cầu gì ạ?

- Không, mày ngồi xuống đi, anh chị lâu không gặp mày nên gọi qua trò chuyện chút cho vui.

- A dạ.

Việt theo lời lấy ghế ngồi xuống. Khoa hỏi:

- Em dạo này thế nào? Có hay đi hùng biện kinh tế nữa không?

Việt cười gượng:

- Dạ em cũng bình thường, cảm ơn anh chị đã quan tâm. Lần đó em múa rìu qua mắt thợ, không ngờ ông anh nhớ lâu thật.

- Ha ha, chú em hùng biện hoành tráng thế, anh không nhớ không được.

Tuyền lên tiếng hỏi Việt:

- Em làm việc ở đây à?

- Dạ vâng ạ.

- Thế sao em không mặc đồng phục giống như nhân viên khác.

- A dạ em làm phó quản lý ở đây nên không mặc như thế.

- Phó quản lý? Em đang đùa đấy à?

- Dạ không hề.

Vốn dĩ thời gian trước Hưng và Sơn định mở thêm một vũ trường nữa nhưng Việt có ý tưởng khác. Việt thấy loại hình quẩy rượu kiểu mới này ở ĐN chưa phổ biến, hơn nữa đều quy mô nhỏ nên mạnh dạn trình bày suy nghĩ của mình. Sau khi thảo luận kỹ càng, hai ông thấy khả thi nên đồng ý, đồng thời cho Việt làm quản lý nhưng Việt lấy cớ đã quản lý vũ trường rất bận nên từ chối. Hưng quyết định cho Việt làm phó quản lý.

Khoa bắt gặp vẻ mặt kinh ngạc của Thắng, suýt nữa là ôm bụng cười lớn. Bấy giờ anh ta mới giới thiệu Thắng cho Việt biết:

- Chú mày khá lắm, anh phục chú đấy. À quên giới thiệu...

Khoa lần lượt chỉ vào Thắng và cô bạn đi cùng:

- Đây là bạn anh, tên là Thắng và bên cạnh là bạn gái của cậu ta.

- Em chào anh chị ạ.

Việt thấy Thắng có nét quen quen, rồi Việt nhớ lại có lần Ngọc từng bảo cô có anh trai tên Thắng. Việt nhìn kỹ thì đúng là anh ta khá giống Ngọc. Việt tìm cách làm thân:

- Em thấy anh quen lắm... ừm... anh có bạn bè nào hay người thân tên Ngọc không?

Thắng tưởng Việt không biết mình nên cũng giả bộ ngẫm nghĩ:

- Ở bạn bè thì không, nhưng tôi có em gái tên như thế.

- Cô ấy học QTKDA trường KT đúng không ạ?

- Ừ, đúng thế, sao em biết?

- Em là bạn cùng lớp với Ngọc, thảo nào thấy anh, em cứ ngỡ ngọc.

- Ra vậy. Mà hai đứa thân nhau lắm hả?

Việt gãi đầu gãi tai, đáp:

- Dạ cũng không thân lắm, chỉ lâu lâu hỏi bài nhau thôi ạ.

"Hừ, không thân lắm mà ra biển đi chơi riêng với nhau hả? Nói dối hay thật" Dù bất mãn nhưng Thắng vẫn không nói thẳng ra mà gật gù:

- Ừ, hỏi bài nhau thì tốt đấy. Mà này, em gái anh nó lo họ lắm, chú mày đừng làm phiền nó quá nhé.

Việt nghe thì giật thót người, tự hỏi không rõ anh ta biết mối quan hệ giữa anh và Ngọc đến đâu. Trong lúc Việt chưa biết đối đáp ra sao, bỗng điện thoại nhận được tin nhắn. Việt nhìn màn hình rồi quay sang nói với họ:

- Giờ em có hẹn với bạn, em phải đi rồi ạ, các anh chị thứ lỗi.

- Không sao, em cứ đi đi, tạm biệt nhé.

- Vâng ạ, tạm biệt các anh chị.

Việt đi xa rồi, Khoa bật cười lớn:

- Ha ha, thế nào Thắng, chả phải mày nói mày chưa bao giờ đánh giá sai mà nhì. Ừm, nhớ rồi, "xem chừng nó chả tốt lành gì", ha ha.

- Ừ, thì tao thừa nhận đã sai, hai người không cần mĩa mai thế.

- Ha ha...

Việt không biết vô tình anh đã gây ấn tượng mạnh với Thắng, chỉ ít đó tạm thời là một điều tốt. Khi đã ra khỏi quầy rượu, anh lập tức lấy điện thoại ra, là Quỳnh đã nhắn cho anh. Tối nay anh hẹn cô đi chơi để nói những điều cần thiết giữa hai người. Có điều lúc này trò chuyện với Khoa hơi lâu nên có lẽ hơi muộn giờ, Quỳnh đợi sốt ruột, bèn nhắn tin cho anh. Đến nơi, thấy cô làm mặt giận, anh lập tức xin lỗi:

- Anh trễ hẹn, anh xin lỗi em.

Cô nguyền anh một cái, im lặng không đáp. Việt giải thích rồi rít:

- Anh tan việc muộn, chỉ trễ mười lăm phút thôi mà.

- Chỉ mười lăm phút? Anh...

- Tha cho anh đi.

- Hừ... được rồi... tạm tha anh lần này. Lần sau thì liệu đấy.

Đây là lần đầu tiên anh trễ hẹn, Quỳnh chỉ chọc cho anh hoảng lên vậy thôi chứ không tức giận mấy. Việt nghe thế thì cười xòa:

- Biết rồi, biết rồi, sẽ không có lần sau đâu. Chúng ta đi nào.

- Dạ.

Việt chở cô đến những nơi quen thuộc mà cả hai vẫn thường đi, cảnh sắc những nơi đó rất đẹp nên ngắm đi ngắm lại nhiều lần không thấy chán. Hai

người dạo chơi hồi lâu, cuối cùng thì quay về công viên, ngồi sát vào nhau tận hưởng bầu không khí hạnh phúc, êm đềm

Nhưng mà tâm tưởng Việt bây giờ thì lại đang nổi cơn bão tố, phải làm sao để Quỳnh bớt đau lòng đây. Hai mắt anh ngược nhìn lên bóng đêm thăm thẳm. Anh mãi suy tư mà quên chú ý Quỳnh gọi anh:

- Anh ơi... ơ anh Việt... anh Việt... anh có nghe em nói không đây?

Quỳnh đập lên tay anh thì anh mới sực tỉnh. Cô hỏi:

- Sao anh lại ngồi thờ người ra thế?

Việt vội lắc đầu:

- Không có gì, anh chỉ nghĩ vẩn vơ thôi.

- Đạo này em thấy anh cứ nghĩ đầu đầu ấy, không chú ý tới em gì cả.

- Mấy bữa nay sếp giao cho anh nhiều việc quá. Anh không quan tâm em như trước, anh thật lòng xin lỗi.

- Công việc bận rộn lắm hả anh?

- Ừ, công ty anh lại sắp tổ chức sự kiện lớn nên anh cũng khá bận. Quỳnh này... anh...

Quỳnh nói với giọng run run:

- Hay là em đã làm gì khiến anh tức giận, không muốn quan tâm đến em nữa.

Thấy ánh mắt e sợ của Quỳnh, tim Việt thất lại, anh ôm cô vào lòng và trấn an cô:

- Không, không phải đâu, là lỗi của anh, anh xin lỗi, sau này anh sẽ để tâm hơn.

Lời chia tay anh chẳng thể phát ra thành câu, chỉ biết ôm chặt lấy cô an ủi. Mọi chuyện mỗi lúc một trở nên phức tạp, vẻ sợ hãi của cô đã dập tắt tất cả can đảm mà khó khăn lắm anh mới có được. Cả hai đều cảm nhận được dường như có một khoảng cách mỏng manh, vô hình chần giữa anh và cô. Điều này ảnh hưởng khá lớn đến tâm trạng của Việt khiến cho hai người cũng không vui vẻ như mọi khi. Chính vì thế, Việt đã không để ý đến mọi thứ xung quanh. Khung cảnh ôm nhau lúc này của hai người đã bị một kẻ chứng kiến từ đằng xa. Tên đó vô cùng tức tối, hai mắt long sông sọc. Hắn ta nghiền răng nghiền lợi:

- Thăng chó, không những cướp gái của tao, lại còn bắt cả hai tay. Được lắm, tao sẽ cho mày chìm sâu vào địa ngục.

Hắn ta bật cười đầy quái dị, sau đó xoay người bỏ đi, vẻ hiểm độc hẳn rõ trong đôi mắt khiến cho bất kỳ ai thấy cũng đều phải gai người. Hắn ta cảm điện thoại bấm số để gọi:

- Alo, Trường, tao và mày có việc để làm rồi, đến gặp tao ngay nhé, nhớ gọi luôn thằng Tâm luôn.

- Ừ, tao đến ngay đây.

- Ừ, chỗ quán cũ ấy.

Nói xong, hắn ta cúp máy và cười một tràng thật to. Trong khi đó, Việt không hề hay biết mình sắp bị đối phương tính kế hãm hại.

Sau khi chờ Quỳnh về lại phòng trọ xong, Việt quay xe dạo vài vòng, trong đầu lại suy tính việc của tổ chức, bởi dù sao, áp lực công việc vẫn rất nặng nề. Bản kế hoạch do anh đưa ra, anh không làm thì ai làm.

Việt đến địa điểm đã được ba tổ chức cùng lựa chọn là nơi gặp nhau. Nó nằm khá gần khu công trường xây dựng, vào buổi tối, ở đây thiếu ánh sáng của đèn điện nên lượng người qua lại sẽ không quá nhiều nhưng cũng vừa đủ để không gây chú ý tới cảnh sát. Hơn nữa, nó nằm sâu trong hẻm, phía ngoài lại được phụ trợ thêm tiếng ồn từ các quán bar, vũ trường thì dù có xảy ra xung đột vẫn không kinh động ra bên ngoài. Việt khá hài lòng với nơi này.

Khảo sát xong, Việt quay về tổng bộ, hai ông chủ đã ra lệnh mười giờ tối nay cần có mặt. Chỉ còn bốn ngày nữa, Việt phải trình bày rõ kế hoạch cho những người tham gia chuẩn bị trước.

Khi vào phòng, Việt đưa mắt nhìn quanh vì anh cảm thấy không khí trong này có gì đó là lạ. Bổng Sơn lên tiếng:

- Mày đã đến trễ, còn không nói rõ kế hoạch sắp tới mà còn đứng đó làm gì vậy hả?

Việt hỏi:

- Dạ em trình bày ngay đây, nhưng những người đứng sau tấm màn đó có tham gia không ạ?

Hung sững sốt rồi cười phá lên:

- Giỏi giỏi, sao mày biết sau đó có người?

- Dạ em nghe thấy tiếng hít thở của họ ạ, khoảng cách chỉ mười mét nên em có thể nghe được.

Từ ngày đột phá Thuần Dương Công, nội lực của anh tăng tiến nên tai cũng nghe được xa hơn. Hung nói với họ:

- Các anh nghe rồi đấy, nào, ra đi.

Hung nói xong thì năm người nấp ở tấm gỗ sau lưng Hung bước ra.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 21

Anh lái xe nói tiếp:

- Nhưng có điểm đặc biệt đáng chú ý ạ. Hiện tại cậu ta đang là cấp dưới của hai ông trùm Hung, Sơn và dường như rất được họ tin tưởng.

Hung, Chương 21:

Việt quan sát năm người, họ tầm tuổi như Hung và Sơn, bước đi nhanh gọn, vững chắc, ánh mắt của ai cũng đều rất sắc bén, chắc chắn họ đã lăn lộn giang hồ nhiều năm. Đồng thời phía bên kia, năm người cũng đang đánh giá Việt. Chợt một trong số đó lên tiếng:

- Nghe Hung nói chú mày rất khá, hôm nay gặp ở đây, xem chừng không ngoa chút nào.

Việt mỉm cười đáp lễ:

- Rất cảm ơn anh.

Anh ta nói

- Đừng cảm ơn sớm thế, anh còn phải xin lỗi mày trước.

Việt không khỏi ngạc nhiên:

- Vì sao ạ?

- Vì thế này...

Lời chưa dứt thì anh ta đã vọt tới gần Việt và tung ra một nắm quyền tới nhanh như gió mang theo sức mạnh đáng sợ. Việt nghiêng đầu tránh rồi nhảy lùi về sau; vừa nói từ "sao..." thì một quyền khác đã ập sát tới mặt. Lần này Việt không lùi nữa mà gạt tay nửa vòng tròn, đánh ra chiêu trong Lão Mai Quyền hất quyền của đối phương ra. Đòn đánh hàm chứa cả Thuần Dương Công nên kinh lực hùng hậu. Anh kia trụ không nổi, thân hình loạng choạng, lật dật lùi về vài mét. Anh ta ngó người giãy lắt rồi cười phá lên:

- Ha ha ha, giỏi, giỏi lắm, không ngờ Hung lại thu được thằng đệ thế này.

Hung cũng cười theo:

- Giờ anh tin lời tôi rồi chứ gì.

- Phải, tôi có thể yên tâm rồi.

Hung thấy Việt ngờ ngác nhìn hai người thì nói:

- Giới thiệu với chú mày đây là những anh em đã từng vào sinh ra tử với anh và Sơn nhiều năm trước. Lần này họ nhận lời tham gia, chú mày không cần giấu diếm gì cả.

Việt gật đầu chào họ. Sau đó anh nói:

- Dạ vâng, kế hoạch như thế này ạ...

Việt diễn tả lại trình tự lại các công đoạn. Hưng và Son vốn đã biết nên không quan tâm lắm, chỉ có năm người mới là cần quan tâm nó. Khi nhắc đến bước quan trọng thứ hai, Việt thò tay vào túi áo lấy ra một tờ giấy đưa cho Son và nói:

- Bước này em đã thay đổi đi khá nhiều, anh xem thử có được không ạ?

Son đọc qua một lượt rồi hỏi:

- Xem chừng cái này tốt hơn trước nhiều, nhưng mà thuốc kiểm đầu đây?

- Dạ thuốc này là bài thuốc gia truyền của nhà em, được lực mạnh lắm ạ. Hiện tại em đang phối chế, hai ngày nữa đủ số lượng, em sẽ đưa cho anh, anh cứ yên tâm ạ.

Son không khỏi ngạc nhiên:

- Thuốc gia truyền à? Nghe hay đấy, cứ làm theo đó đi. Đoạn sau chắc cũng thay đổi theo nhĩ?

- Dạ không, đoạn sau căn bản vẫn giống cái cũ, chỉ bỏ bớt những chỗ thừa thôi ạ.

Hưng gật gù:

- Tốt, bản kế hoạch lần này rất tốt, đáng khen cho chú mày.

Hưng đứng dậy, quay sang nói với năm người kia:

- Nào, chúng ta đi thư giãn gân cốt, đã lâu chúng ta chưa có dịp làm vài hiệp.

- Ha ha ha, phải đấy, tôi đang muốn xem anh có còn như ngày xưa không.

- Đi nào, có tầng hầm phía dưới.

Hưng dẫn những người bạn xuống dưới hầm, Việt cũng được cho đi theo. Khi xuống dưới tầng rồi, Việt há hốc miệng kinh ngạc khi nhìn thấy căn hầm. Nó không những rộng rãi, thoáng mát mà còn có đầy đủ các dụng cụ như tạ, mộc nhân,... Hóa ra nơi này Hưng thường dùng để luyện công. Lúc này, Hưng đã cởi áo ngoài, để lộ cơ bắp cuộn cuộn, rắn chắc, cả đối thủ của ông ta cũng vậy. Hai người hét lớn một tiếng rồi lao lên tung ra những đòn đánh mạnh mẽ.

Việt đứng bên ngoài quan sát hai bên, nghĩ bụng: "Xét về nội công thì anh Hưng không mạnh bằng mình nhưng chiêu thức thì hơn hẳn. Rõ ràng anh ta luyện võ rất nhiều năm rồi, các bài quyền quyền vào nhau một cách liền mạch, mình vẫn chưa được như thế. Rồi ông ta sẽ thắng thôi."

Sau đó Việt nhìn sang Son: "Mình chưa thấy anh Son ra tay, anh ta giấu nghề hay thật sự không biết võ."

Mà trận đấu đã kết thúc với phần thắng thuộc về Hưng, đúng như Việt đoán.

Việt muốn nhờ họ tư vấn về võ thuật, đặc biệt là Hưng nên cũng tham gia. Hưng lăn lộn trong thế giới ngầm bao nhiêu năm, kinh nghiệm thực chiến vô cùng phong phú, chắc chắn sẽ giúp cho anh rất nhiều.

...

Hai ngày sau, Việt thi kết thúc học phần môn thứ tư, chỉ còn ba môn nữa là sẽ xong học kỳ hai. Ngọc đi sóng đôi với anh, cô hỏi:

- Mấy ngày nay anh bận chuyện gì mà không gọi cho em lần nào cả?

Việt gãi đầu gãi tai:

- Chết thật, dạo vừa rồi anh lu bu công việc quá, quên không gọi cho em, anh xin lỗi. Để anh bù em một buổi xem phim, thế nào?

Cô nguyệt anh một cái:

- Hừ, lần này em tha, nếu còn tái phạm thì anh liệu hồn đấy.

- Hà hà, anh biết rồi.

- À, chiều nay anh rảnh không, bốn giờ qua trung tâm AA đón em.

- Được, anh sẽ đến. Nhưng mà em đến đó làm gì thế?

- Em đi học anh văn ấy mà, nhớ phải đến đúng giờ đấy.

- Ủ, em đừng để anh phải chờ dài cổ như lần trước là được.

- Hừ, chờ đợi là nhiệm vụ của anh.

Bỗng giọng Hằng vang lên ở phía sau làm hai người giật mình:

- Hai bạn anh em tự nhiên quá ta, không lẽ hai người...

Hằng lấp lửng, hai mắt lại nhấp nháy ra chiều đùa giỡn. Ngọc xấu hổ ửng hồng hai má, nhất thời chưa biết đối đáp thế nào, Việt thì da mặt dày, tất nhiên gạt đầu:

- Ủ, mình với Ngọc chỉ mới gần đây thôi.

Vốn Ngọc chưa muốn cho bạn bè mình biết điều này nên khi Việt thừa nhận, cô tức giận, lén đưa tay捏 anh một cái. Hằng mỉm cười:

- Thật sao? Chúc mừng hai bạn nhé.

- Cảm ơn Hằng.

Ngọc bắt gặp nét buồn thoáng qua trong đôi mắt cô bạn, hơn nữa giọng Hằng hơi lạc đi thì cô cảm nhận điều gì đấy khác lạ. Việt là đàn ông con trai, khó mà hiểu được, nhưng Ngọc là phụ nữ, cô tất nhiên dễ dàng nhận ra biểu hiện khác thường ở cô bạn, "lẽ nào"... Ngọc không dám nghĩ tiếp, dù sao, hai người cũng là bạn tốt của nhau.

Phía bên này, Việt nhìn đồng hồ, đã gần trưa rồi, còn nhiều việc ở phòng, cần điều chế đủ lượng thuốc để dùng cho mấy ngày tới nên phải về nhanh. Anh nói với hai cô gái:

- Minh bạn đột xuất đi bây giờ, xin lỗi nhé. Ngọc này, chiều nay anh sẽ đến, em đừng lo.

- Vâng.

- Tạm biệt.

Nói xong, Việt vội vã rời đi. Hai cô gái đổi sang chủ đề khác. Hai cô hợp ý nhau, nói chuyện rất vui vẻ, ít ra bề ngoài là như vậy.

Tạm biệt Hằng trước cổng trường, Ngọc trở về nhà với bao nỗi niềm. Cô cảm thấy đầu óc cứ lúng búng, suy nghĩ rồi rầm hết cả lên, chẳng thà không hay biết thì thôi, giờ đã hiểu rõ tâm tư của Hằng, cô thật sự không biết nên ứng xử ra sao mỗi khi hai người gặp nhau, đầu thế cười đùa vô tư như trước đây.

Suy nghĩ đó cứ mãi luẩn quẩn làm Ngọc không thể tập trung làm tốt việc gì, chỉ khi đến lớp Anh Văn, cô mới có thể dùng việc học tạm thời xua nó đi.

Tan học, cô đứng đợi Việt như đã hẹn ở buổi sáng. Năm phút... rồi mười phút trôi qua, vẫn không thấy bóng dáng Việt đâu, Ngọc bắt đầu cảm thấy bức tức; rõ ràng sáng thì bảo đừng để anh đợi lâu, giờ thì anh ta lại bắt cô đợi. Thêm một phút nữa trôi qua, chưa thấy, cô nhìn sang ở bên kia đường thì bất gặp Việt từ trong quán cà phê đi ra và tiến về phía cô. Cô tròn mắt, phùng má mắng anh:

- Hừ, tưởng anh bận gì, hóa ra nãy giờ ngồi trong quán cà phê.

Việt vội vàng giải thích:

- Ấy, em đừng giận. Anh bận thật mà, không phải uống cà phê rồi quên đâu.

- Hừ, thế anh bận gì mà ngồi trong đó hả?

- À... anh... anh...

- Cái gì nói mau.

Trong khi Việt chưa kịp đáp thì một giọng nói trầm đục vang lên:

- Ô, Việt, cháu đón con bé nhà chú à?

Việt và Ngọc xoay người lại, lập tức giật mình. Ngọc ngạc nhiên tới mức sững người ra. Cô lắp bắp:

- Ba... ba... sao ba lại đến đây.

Ông Tâm cười đáp:

- Ba có việc đi ngang qua đây, tiện thể đón con luôn, chi không nghĩ con có bạn đón rồi.

- Ồ dạ con...

Ngọc ngượng ngùng, lúng túng chẳng biết nói thế nào. Ba cô quay sang nói với Việt:

- Lúc này chú cứ nghĩ cháu bạn đi đâu, không ngờ cháu lại qua đây đón con bé, cảm ơn chú.

- Dạ không có gì ạ.

Ngọc nghe thì ngẩn ra. Cô hỏi:

- Ô, ba và anh ấy... à bạn ấy gặp nhau rồi ạ?

Ông gật đầu:

- Ủ, ban này ba đi xe qua, bắt gặp đứng ở đây, ba bèn mời cậu ấy qua làm ly cà phê ấy mà.

Ngọc tò mò lo lắng:

- Thật vậy ạ? Ba với Việt đã nói gì thế?

- À à, chỉ là mấy chuyện phiếm ấy mà. Được rồi, nếu con có bạn chờ rồi, ba cũng không cần đón con nữa, ba trở về công ty nhé.

- Dạ ba đi ạ. (Dạ chú đi ạ!)

- Ủ, con nhớ về sớm.

- Dạ, con biết rồi ạ.

Ông vào xe và bảo tài xế lái về công ty. Việt, Ngọc chờ cho xe của ông khuất hẳn rồi mới nổ máy chạy đi. Ngọc biết nguyên nhân Việt tới muộn nên không tức giận nữa. Cô tò mò lúc Việt trong quán cà phê, bèn hỏi:

- Khi này ba em nói gì với anh thế?

Việt nhún vai:

- Có gì đâu, ba em chỉ hỏi chúng ta đến mức nào thôi.

- Thế anh trả lời sao?

- Anh nói chúng ta đã có quan hệ... à nhầm, đã hơn quan hệ tình bạn một chút.

Ngọc đỏ mặt, nắng:

- Anh mà nói vậy thì chết với em.

Cô đưa tay捏 hõng Việt một cái khiến anh phải kêu la oai oái. Anh phân bua:

- Anh có nói gì vậy đâu, anh chưa muốn chết. Không khéo ba em lột da anh luôn đấy chứ.

- Hừ, biết là tốt.

- Rồi rồi, thế giờ em muốn đi đâu đây?

- Mình đi đâu đó chơi đi anh.

- Ồ anh tưởng em định đi mua sắm, sáng nay em nói thế mà.

- Đúng là thế, nhưng giờ em không có tâm trạng đi mua sắm, chỉ thích đi đâu đó.

- Vậy mình ra công viên nhé?

- Dạ được, đi dạo trong đó cũng hay.

Việt chạy tới bãi gửi xe rồi hai người khoác tay nhau, đi bộ vào trong công viên. Anh hỏi thăm cô mấy câu những cô chỉ mỉm cười lắc đầu, lặng lẽ bước đi; thấy vậy, anh cũng không hỏi nữa vì anh nghĩ sau này cô cũng sẽ tâm sự với anh thôi.

Giữa lúc cả hai đang tận hưởng khoảnh khắc êm dịu ấm áp thì đột nhiên có tiếng nói trong trẻo của một cô gái:

- Quốc Việt, anh đang làm cái gì vậy hả?

Nhận ra giọng nói, Việt giật mình kinh hãi. Anh quay đầu lại nhìn, là Quỳnh chứ nào phải ai đâu. Anh không ngờ cô lại xuất hiện ở đây, lại đứng ngay lúc này nữa. Anh áp ứng:

- Ô Quỳnh... sao em... sao em...

Đôi mắt đầm lệ của Quỳnh thẫn thờ nhìn anh, vừa bàng hoàng vừa đau khổ. Cô nói trong tiếng nấc nghẹn ngào:

- Sao tôi lại ở đây phải không? Ban đầu nghe người ta nói, tôi còn không tin, nhưng khi đến đây, tận mắt chứng kiến anh với cô ta... Tôi... tôi...

Cô chẳng thể nói trọn câu được. Mọi người xung quanh lập tức chú ý sang phía bên này. Họ nhanh chóng hiểu được chuyện gì và nhìn Việt bằng ánh mắt khinh bỉ, nhưng Việt không thèm quan tâm. Anh vội vàng ngắt lời Quỳnh:

- Quỳnh, em bình tĩnh đi, em nghe anh giải thích đi.

Quỳnh cười khẩy:

- Bình tĩnh ư? Anh nói tôi bình tĩnh sao đây? Anh...

- Quỳnh, xin em nghe anh nói, thật ra... thật ra anh có nỗi khổ riêng.

- Nỗi khổ riêng? Anh còn nói thế được sao? Ha ha, nực cười.

Hai dòng lệ trào ra, Quỳnh hét lớn:

- Giờ thì tôi đã hiểu tại sao mấy bữa nay anh lạnh nhạt, hờ hững với tôi như thế, hóa ra... là bởi anh đã có người khác. Tôi không ngờ anh... anh... là kẻ tồi tệ như thế.

Đau khổ, giận dữ, hờn ghen,... bao cảm xúc ứa đến dồn dập, quá hoảng loạn, cô vung tay tát mạnh Việt một cái, sau đó ôm mặt chạy đi. Việt đang định đuổi theo thì Ngọc lên tiếng:

- Anh đứng lại, cô ta là ai? Những lời cô ta nói có thật không?

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 22

Vì mãi lo lắng về Quỳnh, Việt quên mất Ngọc cũng đang đứng ở ngay sau lưng anh và cô đã nghe thấy toàn bộ. Việt đã từng nghĩ đến cảnh này nhưng anh không ngờ nó xảy ra nhanh như thế, anh thật sự không biết nên làm gì mới tốt.

- Ngọc... anh... anh... với cô ấy...

Việt cứ áp ứng mãi. Giọng của Ngọc lạc hẳn đi:

- Anh với cô ta như thế nào? Anh nói đi chứ.

- Anh... anh...

- Anh làm sao? Hay anh là tên Sở Khanh, tôi và cô ta chỉ là thú vui qua đường của anh mà thôi.

Việt bàng hoàng khi nhìn vào mắt cô, nó không còn đau khổ nữa mà là sự trống rỗng đến vô hồn. Tìm Việt thất lại, hơi thở ứ nghẹn, trong khoảnh khắc này, anh mới nhận ra bản thân đã có tình cảm với cô. Không lẽ anh đúng như cô nói, là tên lừa đảo, gặp ai yêu đó hay sao? Anh muốn an ủi, dỗ dành cô bằng những lời ngon ngọt nhưng sao chẳng thể mở miệng ra được. Thấy Việt không đáp, Ngọc nở nụ cười chua chát:

- Ban đầu tôi cứ tưởng anh thật lòng quan tâm, yêu thương tôi, hóa ra tất cả đều là dối trá...

"Bốp!" Việt ăn thêm một cái tát nữa từ Ngọc.

- Anh khiến tôi quá thất vọng..

Nói xong, Ngọc xoay người chạy đi, để mình Việt đứng bần thần giữa bao ánh mắt gièm pha, khinh bỉ. Vô số câu hỏi lẫn lộn trong đầu anh: "Đuổi theo

đi chứ. Nhưng đuổi theo ai? Rốt cuộc mày yêu ai hả thằng kia? Ai quan trọng hơn ai hả? Thằng ngu, làm gì đi."

Anh vẫn sẽ cứ ngỡ ngác như vậy nếu chuông điện thoại không réo lên. Việt lấy ra xem thì thấy là Vinh gọi tới. Anh do dự hồi lâu rồi mới bắt máy:

- Alo!

Hình như Vinh đang tức giận:

- Alo, chú mày đang ở đâu thế hả, sao gần năm giờ rồi mà chưa thấy mày đến?

Buổi trưa Việt đã hẹn Vinh ra bàn về các bước thực hiện kế hoạch, nào ngờ lại xảy ra chuyện này làm anh quên mất. Nghĩ tới công việc, anh đã biết cái gì quan trọng hơn. Anh hít sâu một hơi và đáp:

- Em xin lỗi, em đang trên đường tới. Anh chờ thêm chút nữa nhé.

Việt tạm gác tình cảm cá nhân sang bên, chạy tới chỗ đã hẹn Vinh từ trước. Việt dựng xe ở đối diện bên kia đường, sau đó thay mũ bảo hiểm bằng mũ lưỡi trai rồi mới đi vào quán. Vinh đang ngồi đợi ở trong, trên bàn có vài món nhậu cùng một hai chai bia. Thấy Việt xuất hiện, Vinh nói với giọng bức tức:

- Chú mày làm gì mà đến trễ thế hả? Anh đợi chú lâu lắm rồi đấy.

Việt đáp:

- Em xin lỗi, em bận việc đột xuất, không từ chối được.

- Thôi thôi, không sao, mày...

Vinh ngẩng đầu nhìn Việt thì phì cười:

- Mặt mày bị gì mà đỏ tấy lên thế, đánh nhau với ai hả?

Việt gạt đầu:

- À, em đi dẹp vụ lộn xộn trong địa bàn, đánh nhau với đám lưu manh ấy mà.

- Ha ha, lưu manh hả? Anh nghĩ chú bị đàn bà đánh thì có. Dấu tay rõ thế kia, làm gì có tên du côn nào đánh nhau bằng mấy cái tát tai, ha ha.

- Không phải... hầy, đúng vậy, bị ăn hai cái tát dù chỉ là hiểu lầm... Mà thôi, dẹp nó đi, công việc quan trọng hơn.

Vinh vừa rót bia vừa nói:

- Phải, đừng đến đàn bà nhức đầu, nào, uống cho quên sầu đi.

Việt uống cạn cốc, sau đó hỏi Vinh:

- Nay ông anh, tình hình bên anh thế nào, bọn chúng chuẩn bị ra sao rồi?

Vinh hạ giọng nói nhỏ:

- Bọn chúng chuẩn bị kỹ lắm, xem chừng chúng định đánh lớn, không chết không thôi.

Việt bật cười:

- Thế càng hay, chúng tụ tập càng đông càng tốt, làm một mẻ hết sạch luôn.

Vinh vẫn chưa hiểu được ý đồ của Việt:

- Vậy không tốt đâu, nếu đông quá, khi đánh nhau sẽ gây ra tiếng động rất lớn, bọn có mồm thính lắm, không khéo vào tù cả lũ.

Việt nhấp ngụm bia rồi đáp:

- Ông anh yên tâm, em tính sẵn cả rồi, nhìn đây...

Việt lôi ra một bình nhỏ và nói:

- Đây là thuốc mê, không màu, không mùi, không vị, chỉ cần mở nắp ra thì người nếm phải lập tức ngủ li bì.

Vinh nghe nhưng không tin:

- Làm gì có loại thuốc nào như thế, chú mày tưởng anh là con nít lên ba à.

Việt bình thản, đổ ra một ít bột ra lòng bàn tay, tay kia cầm một mẩu thịt và rắc lên đó.

- Biết chắc ông anh không tin nên em cầm theo thuốc để chứng minh.

Việt lựa lúc không ai để ý ném mẩu thịt đến chỗ con chó chủ quán nuôi, đồng thời Việt lấy ra bình thuốc khác, mở nắp để đó.. Con chó thấy có miếng thịt thì chạy lại, nhưng vừa nuốt xong, nó lập tức gục xuống, không cựa cựa nữa. Việt đập nắp bình đang mở, cất vào túi áo nói tiếp:

- Lượng thuốc rất nhỏ nên con chó chỉ ngủ mười đến mười lăm phút sẽ tỉnh lại.

- Thuốc này hay thật đấy.

Vinh há hốc miệng kinh ngạc, mân mê bình thuốc khi Việt đưa. Việt hiểu anh ta nghĩ gì, nhếch mép cười khẩy:

- Anh đừng hòng dùng nó đi hại người. Dù anh ném nó bây giờ cũng chả có tác dụng đâu, nó cần chất xúc tác, chính là bình thuốc hơi mở nắp ban nãy.

Vinh cười khà khà để lấp sự xấu hổ vì bị nói trúng tim đen:

- Chú mày nghĩ đi đâu thế, anh đang nghĩ tới lúc kế hoạch thành công thôi. Mà đến lúc đấy, anh s làm gì để chuốc thuốc bọn chúng.

- Đơn giản thôi, trước buổi gặp, chắc chắn bọn chúng phải ăn hay uống thứ gì đấy, anh lén rắc thuốc vào đó. Trong lúc buổi gặp diễn ra, em mở bình thuốc hơi, thế là xong.

Chợt Vinh sực nhớ ra điều gì đấy, bèn hỏi lại Việt:

- Khoan đã, nếu thuốc ở dạng hơi thì mọi người ở trong căn phòng đều sẽ hít phải nó. Như thế tất cả ngủ hết, vậy sao chúng ta ra tay được chứ.

Việt đáp:

- Yên tâm, em tính hết cả rồi. Hai loại thuốc này trộn với nhau mới có tác dụng. Nhưng mà bình hơi có tác dụng phụ, có thể khiến mất mớ, tai ù đi trong một khoảng thời gian. Ông anh cầm cái này.

Anh lấy thêm một bình thuốc nhỏ khác đưa cho Vinh:

- Đây là thuốc giải, uống vào thì bách độc bất xâm chừng hai ba tiếng đồng hồ. Anh nhớ kỹ là phải uống hết từng này mới không bị ảnh hưởng bởi thuốc mê.

Vinh lắp bắp:

- Chú mày... chú mày đào đâu ra mấy loại thuốc này thế?

- Đây là thuốc gia truyền. Anh nhớ kỹ, phải uống hết thuốc giải, thiếu thì anh bị mê đi đấy. Thuốc này sẽ không một ai thoát nổi.

Vinh giờ ngón cái lên khen Việt:

- Chú mày quá giỏi, một kế hoạch vô cùng hoàn hảo, lần này bọn khốn đó chết chắc.

- Đúng vậy, ngày đó phải một lần diệt hết cả rở.

Hai người cụng ly, làm một hơi uống cạn rồi cùng bật cười lớn đầy khoái trá.

...

Việt trở về phòng trọ trong tình trạng bất ổn. Anh uống cảm chừng nên không hề say, có điều, chút hơi men trong người cũng đủ khiến anh loạn trí. Hình ảnh hai người con gái với vẻ đau đớn ngập tràn đầu óc anh làm anh khổ sở như phát điên lên. Anh ôm đầu lăn lộn trên giường, chỉ muốn xóa chúng ra khỏi đầu như không sao làm nổi. Chúng hành hạ anh suốt đêm, mãi đến tờ mờ sáng anh mới chợp mắt được vì đã quá mệt.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, ngày mà ba băng đảng gặp nhau cuối cùng cũng tới. Trước đó, Việt đã sửa soạn mọi thứ theo đúng kế hoạch. Thuốc giải anh đã đưa đầy đủ cho những ai tham gia trận này. Đúng giờ hẹn anh mang theo thuốc xúc tác đến tổng bộ của tổ chức. Anh thấy ngoại trừ năm người bí ẩn kia chưa xuất hiện thì tất cả đều có mặt. Việt lại gần Hưng hỏi nhỏ:

- Anh Hưng, sao em không thấy họ đâu cả ạ?

Hưng hiểu Việt nhắc đến ai, ông ta đáp:

- Họ bận việc riêng, sẽ đến sau.

- Dạ vâng.

Ngoài Hưng, Việt cùng năm ông bạn kia thì còn có mười mấy anh em nữa tham gia. Tất cả đều uống thuốc giải do Việt bào chế, giờ cần đợi lệnh xuất phát của Hưng nữa thôi. Hưng đứng trước đám đông, ra hiệu cho tất cả im lặng và nói một cách đồng dục:

- Các anh em, tôi biết các anh em không ưa gì bọn Hắc Báo hay Mạnh Tuấn. Thời gian vừa qua, chúng ta hợp tác với Hắc Báo, chắc anh em bị chúng gây sự không ít. Tối nay sẽ là lúc ta tiêu diệt chúng.

Đám đông hưng phấn hô theo:

- Phải, diệt sạch bọn chúng.

Hai mắt Hưng sáng quắc, ông ta vung tay nói lớn:

- Nào các anh em, chúng ta đi thôi.

Hưng dẫn đầu đám đông lên xe bắt đầu khởi hành. Thấy chỉ có mỗi mình Hưng, Việt cảm thấy khó hiểu nên hỏi:

- Ủa, anh Hưng, sao anh Sơn không đi cùng chúng ta ạ?

Hưng đáp:

- Anh ta ở lại để trấn thủ ở tổng bộ, đề phòng bọn kia đánh úp.

- Ra vậy, em hiểu rồi, luôn phải có hậu chiểu.

- Đúng vậy, chú mấy tham gia cũng lâu rồi, chắc đã hiểu những tiểu xảo kiểu này. Chúng rất mạnh nên không thể không đề phòng.

- Dạ vâng.

Trên đường đi, Việt đưa mắt quan sát chung quanh mà không thấy năm người kia đâu thì cảm thấy tò mò anh Hưng đã phái họ đi làm việc gì. Có điều để bảo đảm tính bí mật tuyệt đối, Việt không hỏi. Xe chạy thêm một đoạn nữa thì tới chỗ hẹn. Phe nào cũng mang theo mười mấy thuốc hạ. So sánh tổng thể thì bọn Hắc Báo đông hơn cả, hơn nữa, theo như Việt quan sát thì dường như bọn chúng chính là toán đặc nhiệm bang Hắc Báo.

Nhằm tránh cho tên Tuấn nghi ngờ Hắc Báo ngầm hợp tác với tổ chức của mình, Hưng châm chọc một câu:

- Ô kìa anh Phong, chúng ta đến đây bàn bạc, thương thảo chứ có phải đánh nhau đâu mà anh mang theo lắm người thế.

Phong cười lớn:

- Thì có sao đâu, càng đông càng vui mà. Hơn nữa, chắc hẳn hai anh cũng sẽ làm lớn cuộc vui này thôi, ha ha ha!

Tuấn cười khẩy:

- Có khi anh lại là người mở màn cuộc vui cũng nên.

- Có thể lắm chứ, ha ha ha.

Việt lên tiếng cắt ngang cuộc đấu khẩu:

- Hai anh có thể quay lại vấn đề chính của hôm nay được không? Ba bên đều đã có mặt đầy đủ, chúng ta bắt đầu thôi.

Người làm trung gian cho cuộc họp gật đầu đồng ý:

- Phải đấy, các vị đừng cãi nhau nữa, tránh làm lãng phí thời gian.

Người trung gian này có tiếng tăm khá lớn trong thành phố, có mối quan hệ rất rộng. Ba tổ chức dù ghê gớm nhưng vẫn nể ông ta ba phần. Bởi vậy tiếng nói của ông ta lúc này rất có trọng lượng, ông ta giờ đã đề nghị, Hưng cũng không tiện dây dưa thêm. Hưng đáp:

- Vậy chúng ta đi vào trong.

Ông ta mới chỉ bước một bước thì chợt nhớ ra điều gì đấy bèn nói:

- Suyt chút thì quên, để bảo đảm không làm sứt mẻ hòa khí hôm nay, tôi nghĩ tất cả mọi người bắt buộc bỏ hết những thứ có khả năng gây sát thương ở bên ngoài. Các vị thấy sao?

Tuấn thấy hợp lý nên gật đầu đồng ý ngay:

- Tôi tán thành ý kiến này, mọi người để hết vũ khí bên ngoài này đi.

Hung và Tuấn đều đã đồng ý, Phong cũng không có lý gì phản đối. Ông ta ra lệnh cho đám đàn em bỏ hết vũ khí. Phía bên cạnh, thuộc hạ của Hung và Tuấn cũng đều đã đặt vũ khí xuống. Hung quay sang bảo Việt và một tên đàn em khác:

- Chú mày đi kiểm tra đám người kia xem bọn chúng còn giấu cái gì không?

Việt gật đầu:

- Vâng ạ.

Tuấn nghe thế thì tỏ vẻ bức bối:

- Anh không tin lời tôi à?

Hung nhún vai:

- Tất nhiên là tin, nhưng cẩn thận vẫn hơn mà. Anh cũng có thể làm như vậy. Việt, mày cứ kiểm tra đi.

Việt làm theo lệnh, bản thân anh cũng muốn tự mình loại bỏ hết vũ khí của bọn chúng để đảm bảo thắng lợi cho kế hoạch. Mà đối phương cũng e sợ lẫn nhau nên đều soát đồ rất kỹ càng. Khi đã chắc chắn không để sót bất cứ vũ khí gì, ba ông trùm để vài ba thuộc hạ canh chừng bên ngoài, sau đó mới cùng nhau tiến vào bên trong phòng. Sau khi tất cả đã yên vị, Tuấn mới nói tiếp:

- Nào, chúng ta bắt đầu thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 23

Thời gian dần trôi qua, tình hình cuộc họp mỗi lúc một căng thẳng. Khi đề cập vấn đề sẽ gây ảnh hưởng đến địa bàn, kinh tế của mình, ai không muốn phần lợi là mình chứ. Hung thấy thời cơ đã chín muồi, bèn đánh mắt cho Việt ra tay. Việt quay sang ra dấu với Vinh, nhận được hồi đáp của anh ta, Việt lờ ra bình thuốc hơi bữa trước và mở nắp. Lúc này Tuấn đang rất tức giận vì Phong và Hung âm thầm chèn ép hắn. Hắn dường như không kiềm chế nổi nữa:

- Hai anh đừng quá đáng, nếu không tôi..

Vừa nói đến đây thì hắn gục đầu xuống bàn. Dực lực quá mạnh khiến hắn mê man ngay lập tức. Đám thuộc hạ của hắn cũng ngã xuống nền nhà. Hung vỗ tay lên người hắn:

- Này Tuấn, anh sao thế, tự xưng ngủ là sao, tỉnh dậy, tỉnh dậy nào.

Hung vỗ mạnh thêm vài lần nhưng Tuấn không hề có phản ứng. Ông ta cảm cây kim nhỏ đâm một cái, Tuấn vẫn không cựa cựa. Xác định chắc chắn hắn ta đã ngủ say, Hung bật cười:

- Anh định làm gì nữa hả Tuấn? Giết tôi à? Ha ha ha.

Sau đó Hung gật gù ra chiều hài lòng:

- Việt, mày làm tốt lắm, tao có lời khen đấy.

- Dạ em chỉ làm đúng bổn phận thôi.

- Có công thì mày cứ nhận, khỏi khiêm tốn, giờ chúng ta xử lý phần còn lại, diệt tận gốc bọn Tuấn Thiên.

- Để đó tôi lo.

Bỗng Phong lên tiếng. Hắn ta nhìn Hung bằng ánh mắt dữ tợn:

- Hôm nay tôi sẽ dọn sạch chỗ này, cả một con gián cũng đừng hòng thoát.

- Tức là xử luôn tôi phải không?

Phong cười khẩy:

- Người thông minh như anh phải tự hiểu chứ. Phe tôi đông hơn phe anh rất nhiều, anh thua rồi.

Hung vẫn tỏ ra bình thản khi nghe Phong nói thế:

- Ông bạn có chắc chắn không thế?

- Còn nghi ngờ được sao?

- Ồ, vậy ta cùng xem nhé.

Hung quay sang hỏi một thằng đàn em:

- Sao rồi.

- Dạ em đã liên lạc với họ cách đây mười lăm phút.

- Tốt lắm.

Cùng lúc với lời Hung nói, cửa phòng bỗng mở ra và một đám người tiến vào, dẫn đầu chính là năm chiến hữu của Hung. Nhìn thấy những người này, Phong cảm thấy không ổn, bọn thuộc hạ bên ngoài e rằng lành ít dữ nhiều. Quả nhiên... Một trong năm người kia nói:

- Mọi việc đã xong.

Hung hỏi lại:

- Bọn chúng ra sao rồi?

- Không còn một ai.

Hung cười lớn còn Phong thì tái mặt. Ông ta không ngờ Hung còn có chiêu này, nhất thời ông ta chẳng thể thốt nên lời.

Người ban nãy ném cho Việt cây gậy. Việt tiếp nhận vũ khí. Trước khi đi tới đây, Việt quyết định sử dụng thanh côn này. Người kia lại đưa một bọc vải cho Hung. Hung cầm lấy và quay sang nói với Phong:

- Anh bạn từng trải qua bao nguy hiểm thì nên biết những kẻ như chúng ta luôn che giấu một lưỡi dao găm chứ. Anh nên cảm thấy vinh dự khi chết dưới tay tôi.

- Mày...

Phong tròn trừng hai mắt nhìn Hung đầy thù hận, thế rồi...:

- Ha ha ha!

Một tràng cười bỗng vang lên, Tuấn đang hôn mê đột nhiên đứng dậy làm giật mình phe Hung, Việt. Hung hoảng hồn:

- Sao lại như vậy? Rõ ràng mày đang...

Tuấn cắt ngang:

- Bị trúng thuốc mê phải không? Ha ha ha... chẳng phải như mày nói những kẻ như chúng ta luôn có hậu chiêu hay sao?

Việt thấy Tuấn vẫn tỉnh táo như thường thì vô cùng kinh hãi, không khỏi thốt lên:

- Hậu chiêu? Thật vô lý, thuốc của tao rất mạnh, đến bò mộng cũng phải ngủ, trừ phi...

Nói đến đây Việt bỗng dừng lại, quay sang nhìn Vinh đang đứng:

- Trừ phi hán không dùng thuốc... cũng có nghĩa là...

Việt tức giận, quát lớn:

- Vinh, sao mày phản bội anh Hung và tao hả?

Vinh cười rộ lên:

- Ha ha ha, ngay từ đầu chúng ta đã là kẻ thù, phản bội quái gì chứ.
- Ngay từ đầu là kẻ thù? Không lẽ mày...
- Ha ha ha, thông minh lắm, ta vốn là thuộc hạ của anh Tuấn, được lệnh đi lợi dụng mày.
- Tức là chuyện giữa mày và con ả đó là giả? Khốn kiếp...
- Ha ha ha, không sai, chỉ có mày ngu dốt tự sa đầu vào bẫy thôi.

Việt rút qua kẻ rặng:

- Hừ, tao quyết không tha cho mày.

Thiên nghe thế thì cười nhếch mép:

- Lúc này mà mày còn cứng miệng, hừ, chết đến nơi còn không biết.

Hung đáp lại một cách bình tĩnh:

- Với lũ ruồi nhặng chúng mày thì làm được gì chứ? Mày thừa hiểu sức mạnh của bọn tao phải không Tuấn?

Tuấn cười khẩy:

- Mạnh thật sao?

Tuấn giẫm mạnh xuống nền, sau đó đá văng chiếc bàn họp. Trong lúc phe Hung, Việt chưa hiểu gì thì bỗng nhiên nền phòng bật tung lên, sau đó hàng chục tên côn đồ với vũ khí sắc lạnh nhảy ra. Tên nào tên nấy đều bặm trợn, chỉ chờ chờ xông vào đánh. Nhìn vẻ mặt sừng sờ của đám người Thành Hưng, Tuấn cười khoái trá:

- Ha ha ha! Ngạc nhiên lắm hả, cũng may người trung gian là bạn cũ của Phong, bọn tao mới chưa được nhiều người như vậy.

Hung và Việt cùng nhìn sang Phong, giờ thì hai người đã hiểu vì sao hắn tỏ ra bình thản này giờ. Phong gằn giọng:

- Hung, Việt, hôm nay là ngày chết của bọn mày, để xem bọn mày thoát đi đâu.

Lúc này trong người Việt tràn đầy lửa giận, anh rút lên:

- Muốn giết tao, nằm mơ đi.

Việt nắm chặt cây gậy, quát lớn một tiếng, vung tay vút mạnh tới tên du côn gần nhất. Cú đánh quá bất ngờ, tên đó không kịp tránh, ngực trúng kinh lực cực mạnh từ thanh côn, làm gã ngã văng ra nền, bất tỉnh ngay lập tức.

Sự việc diễn ra quá nhanh. Việt vừa quát một tiếng thì tên kia đã nằm đo đất. Ai nấy đều đứng sững ra. Việt nện tiếp cây gậy xuống nền, nói lớn:

- Thằng nào là kẻ tiếp theo?

Hung tỉnh lại trước tiên, thấy thế thì cười to:

- Ha ha ha, đánh hay lắm... hay lắm...

Hai mắt ông ta ngập tràn sự điên cuồng. Hung cảm thấy như mình trẻ lại, được quay trở về khoảng thời gian tung hoành ngang dọc trước đây. Ông ta giật mạnh lớp vải bọc vũ khí, để lộ ra thanh đại đao sáng loáng và sắc bén vô cùng, toàn thân thanh đao phả ra hơi lạnh toát. Ngay cả Việt khi nhìn thấy nó cũng không khỏi giật mình chứ đừng nói đám du côn đứng xung quanh. Trên mặt bọn hắn rõ sự khiếp hãi. Hung tiếp tục dương oai:

- Tên nào muốn chết lên đây.

Hung ra uy, vung tay chém vào ghế, cái ghế lập tức bị xé làm đôi. Ai nấy đều rùng mình. Khí thế bị bắt lợi, Mạnh Tuấn tìm cách gia tăng động lực cho bọn thuộc hạ:

- Xông lên, sau tối nay, ai cũng sẽ được thưởng đậm.

Nghe tới tiền, bọn tay chân sáng rực hai mắt, lập tức hò hét lao lên. Đám Hung, Việt cầm vũ khí đánh trả dữ dội.

"Chát, chát!"

- Mày chết đi.

"Keng, keng!"

Tiếng hò hét xen lẫn với tiếng vũ khí va chạm nhau liên hồi.

Cuộc chiến giữa hai bên diễn ra ác liệt, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng hét thê thảm của những kẻ xấu số.

Đám đàn em Hưng dẫn theo đều là những người giỏi nhất trong tổ chức, một có thể đấu hai. Có điều, đối phương đông gấp ba gấp bốn lần, nên phe Hưng, Việt liên tục gặp bất lợi; phần cũng vì Hưng và Việt e ngại Tuấn và Phong đang đứng quan sát nên chưa tung hết sức. Hơn nữa Việt chưa bao giờ giết người nên không dám ra đòn sát thủ. Một khoảnh khắc chủ quan khinh địch khiến Việt rơi vào tình cảnh nguy hiểm.

- Việt! Cẩn thận...

Ngay khi Việt sắp trúng đao thì người bất ngờ nhảy ra trước mắt đỡ đòn thay.

- Không... người anh em...

Thấy anh bạn thường ngày vẫn hay cùng nói chuyện, nhậu nhẹt vì đỡ thay cho mình mà chết, Việt vô cùng đau đớn. Anh tức giận, Anh vùng thanh côn đánh gục hai ba thằng liền, tuy không giết nhưng chúng chẳng thể động đậy được, chỉ nằm chờ chết, giờ không thể nhịn nữa.

Bên kia, tận mắt chứng kiến thuộc hạ thân tín, nhất là năm chiến hữu lần lượt từng người mất mạng thì trong lòng Hưng vừa bi thương vừa phẫn nộ, lập tức đánh ra võ công mạnh nhất, chém tới tấp lên kẻ thù. Một, hai, rồi năm tên chết thảm, máu nhuộm đỏ cả thanh đại đao.

Thanh đại đao trong tay Hưng là món vũ khí hiếm thấy, đã nặng lại thêm sắc bén làm cho nó có sức sát thương cực lớn. Cách đây chừng hai mươi năm, Hưng vô tình cứu sống một người thợ rèn. Để cảm ơn, người thợ rèn tặng cho ông ta thanh đại đao này. Hôm nay, Hưng lại mang nó ra sử dụng, uy lực kinh khiếp. Những kẻ hám tiền thường khi chứng kiến kết quả thê thảm của đồng bọn đều sợ hãi lui ra xa, nhờ thế Hưng lại có cơ hội tàn sát nhiều hơn.

Phong hoàn toàn bị bất ngờ, không khỏi e ngại:

- Hừ, không nghĩ tới Hưng có vũ khí lợi hại như vậy.

Phạm Huỳnh nói:

- Anh Phong, để em đi giết hắn.

- Không, mày không phải đối thủ của hắn, tao sẽ đích thân ra tay.

Phong từ chối đề nghị của Phạm Huỳnh. Ông ta rút một con dao phay từ dưới gầm bàn, hưng phấn:

- Đã lâu không dùng đến, hôm nay sẽ cho nó tắm máu kẻ thù. Hưng, chết đi.

Mạnh Tuấn gầm lên. Hắn nhảy vọt tới, vung dao chém từ trên cao xuống đầu Hưng.

"M*! Tên khốn này nhảy vào rồi." Hưng nâng đao chống đỡ. Dao và đao đập vào nhau bật ra âm thanh chói lùa.

- Dao tốt!

Mạnh Tuấn buột miệng khen.

Hưng và Phong gườm gườm nhìn nhau không nói. Hai bên vờn đi vờn lại một hồi rồi lao vào nhau như hai con hổ. Mạnh Tuấn đứng ngoài quan sát, nghĩ thầm: "Phong dùng dao pháp thật tàn độc và cổ quái. Hắn đã kiếm chế Hưng mọi hướng rồi. Mấy thằng ngu đứng ngoài muốn ăn hôi đều bị liên lụy."

Trong khi Tuấn vẫn tỏ ra điềm tĩnh thì Thiên lại đứng ngồi không yên. Thiên đứng ngồi không yên. Vừa thấy Việt, hận thù lập tức bùng lên, hắn cảm một con dao găm, bước tới tiếp cận Việt không một tiếng động hòng đâm lên Việt một nhát. Hắn đâu ngờ giác quan thứ sáu của Việt cực mạnh. Hắn chưa kịp ra tay thì Việt đã phát hiện khiến hắn đâm hụt. Việt cười khẩy:

- Muốn giết tao? Để xem ai là kẻ bỏ mạng.

Việt vận nội lực hất cây côn, đầu côn vọt lên như tên bắn. Thiên chỉ kịp vệt sáng loé lên, ngay sau đó, đầu côn đập mạnh vào cằm hắn. Thiên trúng đòn nặng, gào rú thảm thiết, người hắn văng lên cao nửa mét, sau đó rớt "bình" xuống đất, ngất xỉu, máu từ miệng chảy ra ồ ạt. Có lẽ sau này hắn chỉ húp được môi cháo mà thôi. Hắn chẳng là gì so với Việt bây giờ.

Đột nhiên Việt thấy tóc gáy dựng đứng hết cả, bên nhìn sang trái thì bắt gặp một tên vừa rút súng ra đang định bắn. Anh vội nhặt mảnh cốc vỡ ném về phía hắn. Bị mảnh thủy tinh cắm vào cổ tay, tên kia buông súng, nắm chặt cổ tay la hét. Việt chớp thời cơ hất khẩu súng cho bạn, thế là năm sáu thằng bên đối phương tử nạn.

Tuấn cảm thấy không ổn nên nhảy vào tham chiến. Việt đang bùng bùng lửa giận, lập tức vùng gậy, thi triển Độc Lư Thương đánh hắn tới tấp. Tuấn dù giỏi võ nhưng công lực Việt ghê gớm làm hắn rất vất vả, hai tay nhức nhối. Hắn kinh hoàng: "Thằng ranh này sao mạnh thế, không khéo mình thua mất." Hắn bậm môi bậm miêng gắng gượng chống đỡ.

Phạm Huỳnh thấy Tuấn không ổn nên nhảy vào giúp đỡ. Tuấn chẳng ưa gì Huỳnh vì Huỳnh thuộc phe Hắc Báo, có điều hai người phải hợp tác mới đánh thắng được Việt. Qua tầm chục phút nữa, phe Việt càng lúc càng mất nhiều người, giờ chỉ còn Hưng, Việt và một người nữa. Ba người co cụm vào một chỗ, bỗng anh kia kêu lên:

- Anh Hưng, chạy mau... em bọc hậu.

Anh ta quét dao một vào rồi lấy thân hứng một đòn cho Hưng, Việt nhằm tạo ra khoảng trống để cả hai thoát đi. Chỉ có thể giương mắt nhìn anh ta từ nạn đương trường, Hưng và Việt dẫu đầy lửa hận trong lòng nhưng cố kìm nén đau thương. Hai người vừa đánh vừa lùi dần ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 24

Hưng, Việt ra sát cửa thì xoay người lại thoát thân, nào ngờ chưa kịp bỏ chạy thì một gã bịt kín mặt đột ngột xuất hiện trước mặt hai người.

- Đừng hòng trốn thoát.

Hắn ta quát lớn, song quyền tống ra. Hưng, Việt không còn cách nào khác dùng cứng đầu cứng. Kinh lực đòn đánh của gã kia quá mạnh, hất văng cả hai văng ngược về sau.

"Sao lại có tên quái vật nào ở đây?" Việt giật mình kinh hãi, hai tay tê nhức.

- Á Á

Tiếng hét thảm của Hưng vang lên. Ông ta thân mang trọng thương, lại trúng đòn nặng, miệng học ra máu tươi, hai chân khuyu xuống. Kẻ thù đục nước béo cò, hơn mười tên đồng loạt chém xuống. Hưng vô phương tránh né, cuối cùng nhận lấy cái chết thê thảm, kết thúc một đời kiêu hùng. Việt chẳng thể ứng cứu vì bản thân anh cũng dính một đao sau lưng.

- KHỐN KIẾP!!!!

Anh hết cách, đành tự cứu lấy mình. Anh quét cây gậy một vòng sát đất, những kẻ đứng gần đều trúng đòn, ôm chân kêu la oai oái. Anh xoay người rất nhanh và lao theo khoảng trống, đáng tiếc gã bịt mặt đó lại nhanh hơn, đứng chặn trước cửa. Việt hạ tấn xuống thấp, vung thanh côn đánh vào hạ bàn hắn ta. Hắn ta nhảy lên tránh được. Việt biến hoá theo, chọc côn từ dưới lên, chiêu số vô cùng độc địa. Đối phương thấy kinh lực rất mạnh nên cũng không dám đỡ, vội lạng người né tránh. Việt buông tay phóng thanh côn vào thẳng mặt hắn rồi vọt ra khỏi cửa.

Gã kia nghiêng đầu, tung quyền đánh gãy đôi thanh côn, sau đó đuổi theo Việt. Thân pháp của gã rất nhanh, thoáng cái đã đến sát Việt. Gã tung quyền đâm vào lưng Việt. Việt thuận tuý dựa vào nội lực của bản thân, vận hết sức bình sinh, đưa lưng hứng chịu.

- Ái chà!

Gã bịt mặt hô lên một tiếng. Nội lực của Việt đã hất gã về sau vài bước. Thế nhưng quyền đập vào lưng Việt rất mạnh. Miệng anh tóe máu. Anh cắn răng nén đau, lợi dụng lực đẩy, thi triển tuyệt kỹ khinh công, chạy mất hút trong màn đêm. Gã kia không thể đuổi kịp, giận dữ nghiêng răng nghiêng lợi chửi rủa:

- Khốn kiếp, com vào miệng còn roi, lại đến hấn sông mát.

Lúc này đám Mạnh Tuấn đã chạy ra. Tuấn hỏi gã:

- Hắn thoát rồi à?

Gã đáp:

- Đúng vậy, việc tôi được nhờ đã xong, giờ thì tạm biệt.

Dứt lời gã bỏ đi ngay, Tuấn chưa kịp hỏi thêm gì thì không thấy bóng dáng gã đâu nữa. Tuấn thở dài đầy tiếc nuối vì không diệt luôn được Việt. Phong nói:

- Kệ gã đi, điều cần làm bây giờ là dọn dẹp trong kia.

Tuấn gật đầu:

- À phải, tôi quên mất.

- Hơn nữa, anh nghĩ đi, sau tối nay, liệt đám Thanh Sơn sót lại có thể tồn tại được bao lâu nữa?

- Ha ha ha, anh nói đúng.

Chẳng qua Tuấn và Phong chưa tính thiệt hại của phe bọn chúng. Hai phần ba số kẻ tham gia không chết cũng tàn phế suốt đời, thiệt hại bọn chúng húng chịu cũng không hơn phe Hưng, Việt bao nhiêu.

Sau khi vào trong phòng, Phong và Tuấn ra lệnh bọn đàn em phải nhanh chóng lau chùi sạch sẽ, xóa toàn bộ dấu vết để lại. Quy mô trận chiến khá lớn, chắc chắn đã gây sự chú ý với cảnh sát.

...

Việt chạy theo những con đường vắng người và tối, cố hết sức tàn chạy về tổng bộ. Vết thương sau lưng tuy không sâu lắm nhưng do mất máu quá nhiều khiến cho nó nặng thêm. Bước chân anh mỗi lúc một nặng nề, khi anh về tới nơi thì người đã mệt nhoài. Hai bảo vệ đứng canh ngoài cửa thấy chỉ có một mình Việt thì ngạc nhiên, vội hỏi ngay:

- Việt, sao chỉ có mỗi anh quay về vậy, anh Tâm và mọi người đâu cả rồi.

Việt trả lời đứt quãng:

- Đừng hỏi nhiều... tao có việc rất... quan trọng cần gấp anh Sơn gấp.

Hai bảo vệ giật mình, vội vàng mở cửa ngay lập tức. Quốc Việt bước khập khiễng vào trong nhà. Hai bảo vệ chụm đầu bàn tán.

- Này, mày thấy gì không? Việt bị thương ở lưng đấy.

- Tao thấy rồi, xem chừng đánh nhau ác liệt lắm.

- Ủ! Chắc anh ta đi xin viện quân.

- Suyt! Mày nhỏ tiếng thôi, anh ta mà nghe được là chết.

Thanh Sơn đang ngồi chờ tin tức ở trong phòng, nghe tiếng bước chân thì đoán có lẽ Hưng đã xong việc. Nhưng khi thấy Việt với tình trạng không thể tì tì hơn thì hai chân mày nhướng lại:

- Hưng và các anh em khác đâu rồi, sao chỉ có mình mày trở về?

Việt ngồi sụp xuống vì đau nhức. Anh trả lời trong hơi thở uất nghẹn:

- Dạ chúng ta thất... bại rồi anh, anh Hưng và các em khác... hi sinh hết, chỉ mình... em là thoát được.

Sơn đứng bật dậy, hai mắt tròn trừng, hỏi dồn:

- Cái gì? Mày nhắc lại xem nào?

- Dạ ngoại trừ em ra, không còn ai sống sót.

Sơn sững sờ, hai tay ông ta siết chặt vai Việt, vừa lắc mạnh vừa quát lớn:

- Sao có thể như vậy được? Kế hoạch của chúng ta thắng chắc mà.

- Dạ ban đầu em cũng tưởng như vậy, không ngờ thằng Vinh vốn là thuộc hạ của Tuấn giả làm thân với ta.

- Nhưng chúng ta đông người hơn.

- Dạ không, Hắc Báo giả bộ hợp tác với chúng ta, thực ra chúng đã thông đồng với bọn Tuấn từ trước.

- Không thể nào, sao lại như thế?

Thần sắc Sơn trở nên rối loạn, miệng cứ lẩm bẩm câu gì đấy. Thế rồi ông ta đột ngột phóng tay tới, siết chặt lấy cổ Việt. Ông ta truy hỏi Việt:

- Nói, mày làm nội gián cho ai?

Việt lắc đầu:

- Em không phải nội gián đâu.

Son cất lời:

- Còn nói láo. Ngay từ ngày mày tham gia tao đã nghi, ban đầu thì thằng Văn chết, giờ thì Hưng, khôn kiến, nói! Mày làm cho ai?
- Em không phải nội gián thật mà.
- M* kiếp, còn cãi, nếu không thì sao mày còn sống? Nói!

Việt thờ khò khè, đáp lại một cách nặng nhọc:

- Em may mắn không chết... em... có vô số... cơ hội để ra tay... nếu... là nội gián... sao phải chờ đến giờ.
- Mày nghĩ xem, các vụ lớn mày tham gia có cái nào thành công không? Lấy gì chứng minh hả?
- Em cũng không biết... tại sao... nhưng anh nghĩ... thử em đã bị... thương thế này... quay lại chẳng lẽ không... bị anh giết?

Những lời Việt nói quả thật rất hợp lý, tay Son thả lỏng bớt. Ông ta trừng mắt nhìn Việt hồi lâu rồi lẳng Việt ra nền nhà. Việt ngã mạnh xuống sàn. Anh ôm ngực ho sù sụ, miệng vết thương lại toét ra, máu bắt đầu chảy. Son quát lớn:

- Mày mau cút ra ngoài, nếu còn ở đây giây nào nữa, tao sẽ giết mày.

Việt chống tay gượng đứng dậy, dựa vào tường lê từng bước khó nhọc; ra khỏi phòng khá xa rồi mà anh vẫn nghe thấy tiếng gào thét của Son. Anh quần vãi quanh lưng để ngăn máu tiếp tục chảy, sau đó quay về phòng trọ.

Vừa về đến cửa thì anh nhận được tin nhắn, là số máy của cha Ngọc. Từ sau lần hai người nói chuyện với nhau trong quán cà phê, cha Ngọc đã nhân nhượng cho anh và con gái ông quen nhau. Đã vào giờ này rồi mà ông ấy còn bảo anh đến gặp ông ở công ty, chắc có việc quan trọng. Anh vội vàng vào phòng, rửa sạch vết máu trên người, thay bộ quần áo mới và chạy đến công ty ông Tâm. Khi vào phòng ông Tâm, anh không thấy ông ấy đâu cả, anh ngồi xuống ghế chờ đợi. Cốc cà phê còn nóng, có lẽ ông mới đi đâu đó thôi.

Việt đưa mắt nhìn quanh phòng, anh chợt phát hiện ở dưới đất có thứ gì đó khá lớn. Anh tò mò lại gần để xem thì giật mình kinh hãi. Ông Tâm đang nằm bất tỉnh nhân sự. Phía sau đầu ông có vết bầm tím, hình như ông đã bị đánh một cú rất mạnh.

"Chuyện gì thế này, sao ông ấy lại bị đánh." Việt vội vàng cúi xuống xem xét thương thế của ông Tâm, xem chừng khá nặng. Đột nhiên anh bị đập mạnh một cú vào gáy, đau đến đầu óc choáng váng, hai mắt tối sầm rồi anh lịm đi, không hay biết gì nữa.

Hồi lâu sau, Việt dần dần tỉnh lại. Lực cú đánh ban nãy thật kinh khủng, anh đến giờ vẫn còn thấy váng đầu, rớt cuộc là tên khốn nào đã đánh lên anh chứ. Anh chống tay ngồi dậy thì phát hiện tay mình đang cầm gậy gỗ.

Việt vát cây gậy sang bên, nghĩ bụng "Sao cái này lại ở đây?" Việt càng nghĩ càng thấy kỳ quái. Thế rồi cảm giác không khí xung quanh rất nóng, nóng hừng hực, giống như anh đang ở giữa đám cháy vậy. Cháy ư?

Việt hoảng hồn, quay đầu nhìn quanh, quả thật, công ty của ông Tâm đang bốc cháy và lửa đang lan đến căn phòng này.

- Bác Tâm, bác Tâm, bác tỉnh lại đi, chúng ta mau chạy thôi.

Anh lay tỉnh ông Tâm mấy lần liền nhưng vô dụng, ông ấy vẫn hôn mê.

- M* nó! Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra thế này?

Việt chửi đổng một câu. Người thì bất tỉnh, nhà thì bị cháy, mọi thứ cứ rối mù lên làm anh nhất thời luống cuống chân tay. Anh bắt đầu nhận ra có điều không ổn, nhưng mà chưa rõ ràng.

Lửa đã bén tới cửa, không còn thời gian suy nghĩ nữa, Việt cắn răng chịu đau, cõng Văn Sơn trên lưng, vận toàn bộ công lực đá văng cánh cửa chạy ra ngoài và tìm cách thoát ra khỏi toà nhà.

Vừa tới cửa ra vào công ty, Việt nghe tiếng còi hú hơi quen thuộc. Ô! Cảnh sát... đó là tiếng của xe cảnh sát. Anh nhìn thấy họ đang chạy tới, có cả xe cứu hỏa và gia đình của Ngọc nữa. Họ chỉ còn cách anh khoảng trăm mét.

Không thể để họ thấy tình trạng hiện tại của anh, nhất là những vết thương trên người. Anh đặt ông Tâm ở nơi anh toàn rồi xoay người bỏ chạy. Ông cảnh sát chạy đầu bắt gặp bóng người lạ, lập tức hét lên:

- Đứng lại, nếu không tôi bắn.

Ông ta rút súng đe, đáng tiếc Việt có khinh công, chạy đi rất nhanh ông ta không thể phản ứng kịp. Ông ta gọi thêm vài người đuổi theo Việt. Quan sát hướng Việt chạy, ông ta rút điện đàm liên lạc với trạm cảnh sát khác:

- Alo, anh mau bố trí người mai phục ở đầu cầu YX, đối tượng đang chạy về hướng đó.

- Rồi.

Ông ta đã phán đoán đúng. Chỉ là lúc Việt chạy qua hai phần ba cầu thì trong lòng cảm thấy bất an, phía trước mặt rất ít người, dường như có gì đó không ổn. Anh bèn dừng lại và đổi hướng. Anh hít một hơi thật sâu, vận kinh toàn thân, sau đó nhảy từ trên cao xuống dòng sông. Áp lực nước làm vết thương lại nứt ra. Việt cắn răng chịu đau, không ngoi lên ngay mà lặn thật xa rồi mới nổi lên. Anh tiếp tục hít sâu, lặn thêm một quãng nữa.

Cảnh sát hoàn toàn bị bị động trước hành động của Việt. Họ không ngờ rằng Việt lại biết họ mai phục mà nhảy cầu trốn đi. Tận khi họ hò hét truy tìm Việt thì Việt đã biến mất dưới dòng sông, rọi đèn thì chỉ thấy vết máu loang lổ trên mặt nước. Vị cảnh sát chỉ huy tổ tìm kiếm tỏ vẻ sốt ruột:

- Phải cố gắng tìm ra hắn ta trong đêm nay. Hình như hắn đã bị thương nặng, không thể bơi xa được đâu.

Lần này thì ông ấy đã nhầm, Việt nhờ có nội công hộ thể nên gắng gượng thoát đi khá xa. Anh bò lên bờ một cách khó nhọc. Vết thương ở lưng đang chảy máu, vừa đau vừa xót, hơn nữa chân khí trong người mất kiểm soát, chạy tán loạn, có vẻ anh sắp ngất tới nơi rồi. Bỗng nhiên có ai đó vỗ vào anh, gọi:

- Anh Việt, anh Việt, anh sao thế này... anh nghe em nói không?

Là giọng của một cô gái, Việt ngẩng đầu lên nhìn. Anh thấy mờ mờ gương mặt rất quen thuộc, Quỳnh ư? Cô ấy hoảng hốt, không ngừng gọi anh:

- Anh Việt... anh nghe em nói không?

Là cô thật rồi, Việt nhận ra giọng của cô. Anh thều thào:

- Có... anh nghe.

Thấy tình trạng của Việt, Quỳnh lo sợ kêu lên:

- Sao anh bị thương nặng thế này, để em gọi cấp cứu.

- Đừng... đừng... gọi cấp cứu.

Việt nghe thế thì ngăn cản ngay, bây giờ mà đi cấp cứu, sẽ bị cảnh sát phát hiện.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 25

Việt gắng sức nói với Quỳnh:

- Anh đang bị truy sát... em đừng hỏi vội, anh sẽ... giải thích sau. Em có... chỗ nào kín đáo không?

Vì Quỳnh đang rất lo lắng và sợ hãi nên cô không kịp suy nghĩ nhiều. Cô gật đầu:

- Để em đưa anh về phòng trọ của em, cũng gần đây thôi.

- Tốt quá, cảm ơn em

Quỳnh dìu Việt lên xe, cho anh dựa vào lưng cô rồi nhanh chóng chở anh về phòng trọ của mình. Cô mở cửa phòng đưa anh vào nằm trên giường, sau đó ra ngoài quan sát có ai theo dõi không rồi mới chốt cửa lại. Khi cô vào Việt đã rên hừ hừ, cả mặt đỏ bừng, toàn thân nóng hầm hập. Hôm nay Việt đã dụng công quá độ, khiến cho Thuần Dương Công chạy loạn xạ trong kinh mạch. Bây giờ anh đang rơi vào tình trạng mà người luyện võ thường hay nói, tẩu hỏa nhập ma. Anh dần mất đi tri giác. Trong khi nửa tỉnh nửa mê, anh cảm giác như mình đang ở thiên đường; sau đó một cơn mưa mát lạnh đổ xuống, xua đi cơn nóng hừng hực do Thuần Dương Công gây ra, sáng khoái vô cùng.

Không biết qua bao lâu, Việt từ từ tỉnh lại, đầu óc vẫn còn choáng váng, toàn thân ra mồ hôi. Việt chống tay cố ngồi dậy, anh phát hiện mình ở trần, một lớp vải trắng dày quấn quanh thân. Vết thương sau lưng đã ngừng chảy máu. Quỳnh từ trong phòng vệ sinh đi ra, thấy anh tỉnh lại thì chạy lại nói:

- Anh đừng cử động, vết thương chỉ vừa cầm máu thôi.

Việt đáp:

- Anh không sao đâu, em đừng lo, chỉ là thương tổn ngoài da thôi.

Quỳnh mắng:

- Vết thương sâu như thế mà anh còn nói không sao. Anh ngồi yên đó.

Việt cười cười an ủi cô:

- Thật sự anh không sao đâu. Mà anh hôn mê bao lâu rồi em?

- Dạ khoảng nửa tiếng ạ.

- Nửa tiếng? Lâu thế ư? Không xong rồi.

Việt nhồm dậy định đi ngay. Quỳnh sợ đến tái mặt, lập tức nắm lấy vai anh giữ lại:

- Anh đang bị thương nặng, em tuyệt đối không cho anh đi.

Việt lắc đầu:

- Không, anh phải đi, anh có việc phải giải quyết ngay bây giờ, trễ phút nào thì hỏng việc phút ấy.

Anh đứng dậy kiên quyết rời đi. Quỳnh vội đứng dậy ngăn lại, bỗng cô cau mày, hai chân loạng choạng suýt ngã, may mà Việt đỡ cô. Việt lấy làm ngạc nhiên, hỏi cô:

- Em bị đau ở đâu à?

- Dạ không.

- Rõ ràng em bị đau, còn nói không?

Anh chợt nhìn thấy có vết máu trên chân, nó hoàn toàn khác với những vết máu loang lổ khác, nó không phải do vết thương trên người anh gây ra. Anh chợt liên tưởng đến về kỳ lạ của Quỳnh ban nãy, anh nghĩ tới một điều... "Khốn kiếp! Sao mày lúc nào cũng làm hại người mày thương yêu vậy hả?" Anh giận chính bản thân mình, nghiêng rặng đậm mạnh xuống giường một cái. Quỳnh kinh hãi:

- Anh bị gì thế, sao lại đâm lung tung vậy, máu chỉ vừa mới ngừng chảy thôi.

Việt nắm vai Quỳnh, nhìn thẳng vào cô và hỏi:

- Quỳnh này, lúc nãy anh có làm gì gây hại đến em không thế?

- Ồ dạ... dạ không... anh bị ngất đi.

- Có thật không đấy, em đừng dối anh.

- Không thật mà.

Quỳnh cắn môi dưới, vẫn nói đi nói lại câu đấy. Hình như cô đang che giấu điều gì đó nên cô lảng tránh ánh mắt của anh:

- Không có gì thật mà, giờ anh quan trọng hơn. Anh nói em nghe rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì, nếu anh không nói em sẽ không cho anh đi đâu.

Việt trầm thờ dài, Quỳnh không muốn nói anh cũng không gắng hỏi nữa, anh cần đi ngay bây giờ. Nhưng cô không cho anh đi, có lẽ anh nên nói thật để tránh khỏi mất thêm thời gian:

- Thôi được rồi, là thế này...

Việt kể lại cho Quỳnh từ đoạn anh vào công ty của ông Tâm đến khi anh leo lên bờ. Tất nhiên anh không kể rõ tên tuổi, chi tiết, chỉ giúp cô hiểu anh bị hãm hại. Quỳnh nghe xong, trái lại càng lo lắng hơn:

- Em không cho anh đi, từ tin nhắn trên điện thoại ông kia, chắc chắn anh đã bị cảnh sát nghi ngờ, anh quay lại đó lỡ bị phát hiện thì...

Cô nói có lý, Việt vuốt cằm ngẫm nghĩ:

- Ủ... em nói đúng... để xem nào... À, anh nhớ ra có một cách. Anh đi đây.

- Nhưng mà...

- Không nhưng nhị gì cả, em cứ yên tâm, anh sẽ cẩn thận, muộn rồi, em nên đi ngủ sớm đi.

Việt đang tiến ra cửa, bỗng dừng bước, quay đầu nói với cô:

- Anh không phải là một kẻ vô trách nhiệm, xong việc này, anh sẽ có câu trả lời cho em, cũng như về chuyện của ba người chúng ta. Anh đi đây, em nhớ khóa cửa cẩn thận.

Nói xong Việt chạy đi. Quỳnh đóng cửa, sau đó cô lại ngồi bần thần ở giường, hai mắt nhìn vết máu trên chân, trong lòng ngổn ngang trăm mối.

Việt quay về phòng trọ, có vẻ như cảnh sát chưa đến đây. Anh vào phòng, nhanh chóng rịt thuốc vào vết thương, thay một bộ đồ mới, chuẩn bị dụng cụ thật kỹ rồi chạy tới công ty của ông Tâm. Lúc này đám lửa đã được dập nhưng công ty thiệt hại khá lớn. Anh không thấy gia đình Ngọc, có lẽ họ đưa ông Tâm đến bệnh viện. "Không rõ tình trạng của ông ấy thế nào rồi." Việt rất lo cho vết thương sau đầu của ông Tâm.

Anh quan sát chung quanh kỹ hơn, Lính cứu hỏa và cảnh sát đang tập trung ở tầng dưới để thu dọn tàn cuộc. Đây là cơ hội tốt để lên tầng trên tìm hiểu vụ việc. Cảnh sát đang tập trung tìm kiếm chứng cứ và hỏi những người sống xung quanh tòa nhà nên Việt lên vào trong rất dễ dàng. Anh leo lên tầng không một tiếng động, ở đây không có ai. Anh bắt đầu quan sát phòng ông Tâm làm việc cũng như các phòng lân cận.

Đúng lúc này nghe choang một tiếng, cửa kính nào đó đã vỡ. Cảnh sát bên dưới nghe động tĩnh trên này giật mình, bèn hô lớn:

- Có người trên lầu, mau lên xem.

Việt cũng hoảng hốt, quá ư quái lạ, tự dưng cửa kính bị vỡ.

- Hấn kia rồi, mau bắt lại.

"Chết tiệt mình dính bẫy của tên đó rồi." Việt ngoảnh đầu lại thì thấy cảnh sát đã xuất hiện ở đầu hành lang. Không còn thời gian điều tra nữa, trốn trước đã. Việt vội xoay người bỏ chạy.

Bất ngờ một bóng đen từ trong một căn phòng khác chạy vọt ra với tốc độ rất nhanh. Hấn nhảy qua khung cửa kính, bám vào cột trụ bị cháy đen tuột xuống đất.

"Tên đó chắc chắn là kẻ đánh bác Tâm và mình." Việt tức tốc đuổi theo. Anh nhảy qua khung cửa như gã kia, sau đó bám vào cột và nhảy xuống đất. Đáng tiếc anh đã mất dấu hấn. Anh đành bỏ trốn theo hướng khác.

Cảnh sát ở tầng trên chừng hững hờ nhìn Việt nhưng cảnh sát ở dưới thì ở gần đó nên đuổi theo ngay.

- Hấn ta có đồng bọn, mau chia hai ra.

Cảnh sát chia hai hướng để truy bắt. Gã kia chạy trước, chắc sẽ trốn được, còn Việt bị rượt sát sau lưng. Anh hoảng sợ, vừa chạy vừa cố nghĩ cách thoát thân. Anh bèn chạy vào trong rừng núi. Anh hi vọng cây cối cộng với trời tối giúp anh khỏi bị bắt. Quả nhiên khi vào trong rừng, cảnh sát bị lạc phương hướng, nhất thời để mất dấu Việt. Cảnh sát Phương chỉ tay sang phải và ra lệnh:

- Chúng ta chia hai, các cậu dắt theo mấy con chó đặc vụ sang bên phải tìm kiếm, còn tôi sang trái.

- Vâng thưa sếp.

Thế là cảnh sát chia nhau ra tìm. Tuy có chó đặc vụ nhưng cây cối quá rậm rạp, hơn nữa khu vực này rất rộng, để tìm một ai đó trong màn đêm chẳng phải việc dễ dàng. Chừng bảy tám phút sau, bất ngờ hai tiếng chuông vang lên làm tất cả giật mình. Một người cảnh sát hô lớn:

- Tiếng súng phát ra từ mé Tây, sếp Phương đang tìm phía đó, đi qua trợ giúp.

Tất cả cảnh sát đổ về nơi ông Phương đang truy đuổi Việt. Ông Phương vẫy tay gọi họ:

- Đối tượng đang chạy về hướng Tây, hấn ta đã trúng hai phát đạn, không chạy nhanh được đâu. Chúng ta mau đuổi theo.

- Rõ.

Tiếng người hò hét, tiếng chó sủa vang động khắp khu rừng. Việt hoảng sợ, co giò bỏ chạy. Anh đã bị bắn hai phát một vào vai, một vào cổ chân, máu không ngừng túa ra. Anh cắn răng chịu đau, vận hết sức bình sinh, thi triển khinh công chạy thục mạng. Anh càng lúc càng tiến sâu vào trong rừng. Qua hồi lâu, tiếng truy đuổi nhỏ dần rồi mất hẳn. Anh thở phào nhẹ nhõm.

- Cuối cùng cũng thoát rồi, có thể nghỉ ngơi một chút. May mà mình kịp nghĩ ra cách chạy vào rừng, không thì tiêu rồi.

Anh giảm tốc độ rồi thành đi bộ. Vui mừng chưa được mấy giây, bỗng anh thấy chân mình bị hẫng, sau đó người bỏ nhào về trước. Thì ra anh mãi bỏ trốn, không chú ý phương hướng nên đi tới bờ núi lúc nào không hay. Anh sợ tái xanh cả mặt, vội đưa tay nắm lấy một cành cây chìa ra trước mặt. Việt thờ ơ hất:

- Hú! Suýt chết! Đúng là...

"Crắc" cành cây bất ngờ gãy đôi do không chịu nổi sức nặng của Việt.

- ...KHÔN KIẾP...

Mất trụ, Việt lập tức ngã lún xuống, tiếng hét thảm của Việt hét thảm cả sườn núi.

Kiếp nạn lần này của anh thật sự quá lớn.

...

Trong khi chưa rõ tình hình Việt sống chết ra sao thì ở bệnh viện, ông Tâm đang được các bác sĩ cấp cứu. Ngọc và mẹ cô ngồi lả trên ghế, gương mặt hai người vẫn chưa hết vẻ bàng hoàng, sợ hãi. Mắt họ đỏ ngầu lên, cứ nhìn chăm chăm vào cửa phòng cấp cứu. Thắng - anh trai Ngọc thì đi tới đi lui không ngừng.

Vài phút sau thì rớt cuộc của phòng cấp cứu mở ra. Ba người vội vàng chạy lại hỏi bác sĩ:

- Bác sĩ, chồng tôi sao rồi, anh ấy tỉnh lại chưa?

Bác sĩ trả lời một cách chậm rãi:

- Chồng chị tạm thời đã qua cơn nguy hiểm. Nhưng mà... ông ấy vẫn đang còn hôn mê, cũng may các vị đã đưa ông ấy đến kịp thời.

Bà Loan (mẹ của Ngọc) nghe vậy thì càng thêm lo lắng:

- Thế khi nào chồng tôi có thể tỉnh lại thưa bác sĩ.

- Tôi cũng không biết chắc, có thể rất nhanh mà cũng có thể rất lâu. Chúng tôi cần phải theo dõi thêm.

- Vậy sao? Chúng tôi... có thể vào đó với ông ấy được không?

- Được, nhưng các vị đừng ở trong đó quá lâu. Sức khỏe của ông ấy hiện đang rất yếu.

- Vâng vâng, cảm ơn bác sĩ.

Ba người mở cửa đi vào trong. Lúc này thì cảnh sát Phương đã quay về bệnh viện. Sau khi tìm kiếm Việt khá lâu mà không thấy, ông phân phó cho cấp dưới tiếp tục truy quét trong rừng, còn ông thì trở về biết tình hình của ông Tâm. Ông hỏi một anh cảnh sát cấp dưới:

- Ông Tâm thế nào rồi.

- Dạ thưa sếp, ông ấy hết nguy hiểm tính mạng, nhưng không biết bao giờ mới tỉnh lại.

- Nặng như vậy sao?

Ông Phương thở dài:

- Nếu thế thì chuyện này phức tạp rồi. Bây giờ tôi về đồn, khi nào họ bình tĩnh lại rồi, cậu đưa họ đến gặp tôi nhé.

- Vâng thưa sếp.

Ông Phương quay về cùng những đồng nghiệp. Trên đường đi, ông hỏi:

- Khi ở hiện trường có hai kẻ bỏ trốn, các anh có bắt được tên còn lại không?

Một người đáp:

- Xin lỗi anh, chúng tôi không bắt kịp hắn, tên đó lẩn trốn rất nhanh.

- Không bắt được à? Cả hai đối tượng đều trốn thoát, vụ này khó rồi đây.

Ông tỏ ra khá thất vọng, ông nói tiếp:

- À phải, các anh có manh mối gì liên quan đến hung thủ không?

- Dạ có nhưng rất ít. Theo những gì em kiểm tra thì người mà ông Tâm liên lạc là Quốc Việt, một sinh viên.

Ông Phương rất ngạc nhiên khi nghe đến cái tên này:

- Quốc Việt? Chẳng phải đó là cậu nhóc mà chúng ta bắt vì tội gây rối trật tự công cộng mấy ngày trước ư?

- Đúng là cậu ta đấy ạ.
- Tại sao cậu nhóc đó lại biết ông Tâm nhỉ?
- Dạ Việt hiện tại là bạn trai của con gái ông Tâm.

Ông Phuong đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác:

- Thật vậy ư? Xem ra tôi phải hỏi chuyện với gia đình ông Tâm càng sớm càng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 26

Với tình hình của ông Tâm hiện tại thì chỉ biết chờ đợi. Ngọc đã thả lỏng phần nào tâm trạng nặng nề. Cô theo mẹ và anh trai đến đồn cảnh sát, ông Phuong đang đợi ở đây. Thấy họ, ông Phuong nói:

- Mời các vị ngồi. Hừm, trước tiên tôi xin chia buồn về chuyện xảy ra với chồng chị và cũng mong ông nhà mau khỏe lại.
- Cảm ơn anh.
- Thứ hai, vì để tạo thuận lợi cho điều tra vụ án, tôi sẽ hỏi các vị một vài điều, hi vọng mọi người trả lời thật tốt.
- Vâng anh cứ hỏi, nếu tôi biết gì tôi sẽ trả lời.
- Vậy chúng ta bắt đầu.

Những câu hỏi ông Phuong đưa ra đều khá đơn giản. Bà Loan (mẹ của Ngọc) đều trả lời rõ ràng. Rồi ông hỏi về Việt:

- Chị có hiểu rõ về một cậu sioh viên tên Quốc Việt, là bạn của con gái chị không?
- À, tôi từng gặp cậu ta một lần nên không rõ lắm, có điều nhìn vẻ ngoài của thằng bé thì không phải người xấu. Nhưng mà sao anh lại hỏi thế.
- Là thế này...

Ông Phuong đặt một chiếc điện thoại lên bàn và nói:

- Chắc chị nhận ra đây là điện thoại của chồng chị. Chúng tôi lấy được nó từ trong túi quần của ông nhà và đã xem xét nó kỹ càng. Người cuối cùng ông ấy liên lạc chính là Quốc Việt. Ông ấy nhắn tin báo cậu ta đến gặp ông có việc.

Bà Mai nghe thế thì vội mở điện thoại ra xem, quả nhiên có tin nhắn như thế. Ngọc dù đang giận Việt nhưng khi nghe anh đính đáng đến vụ này thì ngoảnh đầu qua nhìn. Lại nghe ông Phuong tiếp tục nói:

- Khoảng thời gian từ lúc ông ấy nhắn tin đến khi chồng chị bị hại rất phù hợp với quãng đường Việt đi tới chỗ ông nhà. Cho nên Việt nằm trong vùng nghi vấn của chúng tôi. Chúng tôi đã gọi vào số của cậu ta nhưng không liên lạc được.
- Ý của anh là Việt có thể là hung thủ? Cậu ta đã sợ tội bỏ trốn.

Ngọc muốn phản đối nhưng cô lại sợ không dám mở miệng. Ông Phuong lắc đầu:

- Không, chúng tôi chỉ đang liên kết các chứng cứ. Có lẽ cậu ta biết điều gì đó, vụ án này sáng tỏ hơn nếu cậu ta ra mặt. Chúng tôi sẽ cố gắng tìm cậu ta.

Ông Phuong liếc sang Ngọc. Ngọc ấp úng hỏi lâu rồi mới nói:

- Cháu và anh ấy... à bạn ấy không gặp nhau hai ba ngày nay rồi ạ. Cháu cũng không biết bạn ấy ở đâu.

Bà Loan hỏi:

- Con và nó đang giận nhau à?
- Dạ không... thật ra Việt đã có công việc rồi, công việc của bạn ấy khá bận. Con cũng không tin Việt làm ra những chuyện đấy đâu.

Ông Phuong bèn trấn an cô:

- Cháu cứ yên tâm, chú chỉ đang xem cậu ta là nhân chứng thôi.

Đúng lúc này một anh cảnh sát bước, cầm một tập hồ sơ đưa cho ông Phuong và nói:

- Thưa sếp, đã có kết quả kiểm tra từ phòng giám định rồi đây ạ.

-Ồ nhanh vậy sao, tốt rồi.

- Em xin phép ra ngoài.

- Ừ.

Ông Phuong mở tập hồ sơ ra đọc, bỗng hai hàng chân mày chau lại. Ông sợ mình nhầm, bèn đọc bèn đọc kỹ lại một lượt nữa. Ông trầm ngâm hồi lâu rồi mới nói:

- Kết quả kiểm tra rồi, nhưng mà kết quả không như mọi người trông đợi đâu.

Ngọc cùng mẹ và anh trai nhìn ông Phuong đầy lo lắng. Ông Phuong nói:

- Chúng tôi đã tra xét dấu vân tay trên hung khí, chỉ có của duy nhất một người; và theo như trong hồ sơ lưu trữ thì người có dấu vân tay trùng khớp, chính là Quốc Việt.

Bà Loan và Thăng đều giật mình khi biết kết quả giám định, còn Ngọc thì hoàn toàn mất bình tĩnh. Cô không ngừng lắc đầu, vừa khóc vừa lẩm bầm:

- Không, không phải đâu, anh ấy không phải hung thủ đâu. Anh ấy rất tôn trọng ba cháu nên không thể là hung thủ được. Chú xem kỹ kết quả lần nữa đi ạ.

Ông Phuong thờ dãi:

- Chú cũng không muốn tin điều này, nhưng phòng giám định đã kiểm tra kỹ càng, kết quả là chính xác.

- Cháu xin chú kiểm tra lại đi ạ, cháu không tin anh ấy lại hại ba cháu đâu.

- Dù chú và cháu tin cậu ta vô tội chẳng nữa nhưng giờ có chứng cứ rõ ràng, chú đành xếp Việt vào danh sách tình nghi gây án thôi.

Ngọc định nói thêm nhưng mẹ cô ngăn lại:

- Ngọc, bình tĩnh lại đi con. Con cần bình tĩnh lại để suy xét thật kỹ. Nếu quả thực cậu ta vô tội thì sẽ không có việc gì đâu. Cây ngay không sợ chết đứng mà? Giờ con khóc lóc cũng đâu thể giải quyết vấn đề.

Ngọc sực tỉnh: "Mẹ nói đúng, ba đang nằm viện, Việt lại chưa biết đang ở đâu, bản thân mình không nên khiến mọi việc rối thêm." Ngọc hít sâu một hơi cố xốc lại tinh thần. Thấy con gái đã tốt hơn, bà Loan mỉm cười hài lòng, sau đó quay sang hỏi Phuong:

- Con gái tôi như thế thật ngại quá, không biết chúng tôi có thể về được chưa?

Ông Phuong gật đầu:

- Về cơ bản thì tôi đã hỏi đủ rồi, các vị có thể trở về. Khi nào cần thêm thông tin gì, chúng tôi sẽ đến hỏi chị.

- Vâng, tôi lúc nào cũng sẵn sàng phối hợp. Vậy tôi chào anh, tôi về.

- Vâng chào chị, chị và các cháu nhớ giữ gìn sức khỏe.

- Cảm ơn anh.

Ông Phuong đứng dậy tiễn mẹ con bà Loan ra cửa. Khi bóng họ đã khuất trong màn đêm, ông quay vào phòng và nói với cô gái đứng bên cạnh:

- Hương này, theo cháu suy đoán, Việt có khả năng là hung thủ không?

Cô gái trầm ngâm giây lát rồi trả lời:

- Dạ cháu không có thời gian tìm hiểu thông tin về Việt nên không dám khẳng định. Có điều, thông qua hồ sơ vụ án cháu đọc thì đều đang chứng tỏ cậu ta là hung thủ.

- Hừm. Ông Tâm có ý tham gia đấu thầu khu đất hoang. Hưng, Sơn và cả Mạnh Tuấn đang tranh giành chỗ đấy nên Hưng phái Việt đi hại ông Tâm cũng dễ hiểu. Nhưng nếu có người muốn hại Việt thì kẻ đó là ai. Hẳn làm thế với mục đích gì?

- Phức tạp quá chú nhì? Để cháu giúp chú đi nơi khác điều tra.
- Không cần đâu, chẳng phải cháu đang nhiệm vụ gì đó à. Cháu cứ đi làm đi, chú sẽ tự lo vụ này.
- Ồ... nhưng mà... vậy thôi cũng được ạ.

Ông Phurong ngả người ra ghế bóp trán suy nghĩ. Vụ án này vừa phức tạp vừa kỳ lạ. Quan trọng nhất là vụ này gây tổn hại cho nhiều người vô tội, ông quyết đưa hung thủ ra chịu tội cho dù kẻ đó là ai đi chăng nữa.

Ngọc quay về bệnh viện mà tâm trạng rối bời. Sóng này chưa tan, sóng khác đã dập xuống, cô vốn đã rất đau khổ vì Việt bắt cả hai tay, giờ thêm việc ba cô bị đánh phải nằm viện, rồi Việt bị tình nghi là hung thủ. Mọi chuyện cứ ào tới dồn dập khiến cô suy sụp hoàn toàn, không biết nên làm gì lúc này. Cô ngồi nhìn ông Tâm, hai mắt đờ đẫn. Bổng Thắng vỗ nhẹ lên vai cô và nói:

- Ngọc à, em về nghỉ đi, chuyện ở đây để anh lo.

Cô sực tỉnh, cô ngẩng đầu lên đáp lại:

- Anh hai, em không mệt, em muốn ở đây với ba.
- Sắc mặt em xanh xao thế kia mà còn kêu không mệt. Nghe lời hai, về nghỉ ngơi đi. Ba ở hiện gặp lạnh, sẽ mau khoẻ lại thôi.
- Nhưng mà hai...
- Đừng nhưng nhì nữa. Hai hiểu tâm trạng em lúc này, anh từng gặp Việt mấy ngày trước. Qua lời kể của bạn anh thì cậu ta khá tốt đấy. Mà chẳng phải nó rất yêu em sao, anh tin nó không hại ba mình đâu.

"Anh ta thật sự yêu mình sao?" Ngọc nghe mà trong lòng nhói đau, tim thắt lại.

Thấy cô im lặng, Thắng bèn nói tiếp:

- Hơn nữa, giờ ba bệnh, chắc chắn anh sẽ bận rộn hơn trước rất nhiều. Nếu em cũng gục ngã thì ai lo cho mẹ đây chứ. Nào ngoan, nghe lời hai, em về nhà đi, ngủ một giấc, sáng mai em sẽ thấy đỡ hơn rất nhiều.

Lời khuyên của Thắng đã có tác dụng phần nào, "phải rồi, hai nói đúng, mẹ đang rất buồn, nếu mình cũng như thế thì mẹ sẽ ra sao, mình phải phấn chấn lên thôi." Nghĩ vậy, Ngọc nói:

- Được rồi, em về, nhưng hai hứa với em là hai phải lo cho cho ba chu đáo nhé?

Thắng cười cười, xoa đầu cô:

- Yên tâm đi, anh sẽ lo tốt.
- Dạ, thế em về đây.
- Ừ, ngủ ngon nhé.
- Dạ.

Ngọc cùng mẹ của mình trở về nhà. Bà cũng đã quá sợ hãi, căng thẳng nên cần nghỉ ngơi, còn mỗi Thắng ở bệnh viện lo cho ông Tâm.

Ngọc nằm trên giường mà không sao ngủ được. Cô trần trọc với bao nỗi niềm, mãi cho đến khi quá mệt cô mới thiếp đi. Trước khi chìm vào giấc ngủ, đầu cô còn ngồn ngộn bao câu hỏi:

- Việt, anh đã làm gì? Anh đang ở đâu? Sao anh không nghe máy?
- Việt, rốt cuộc anh là hạng người nào?

...

Thời gian thấm thoát thoi đưa, đã qua vài tháng rồi nhưng ông Tâm vẫn chưa tỉnh lại. Bà Loan càng ngày càng lo lắng, bà tìm bác sĩ khắp nơi những ai cũng nói chỉ có cách chờ đợi điều kỳ diệu xảy ra. Thắng tạm thời đảm nhận công việc của ba mình, điều hành công ty.

Ngọc đã trở lại trường đi học. Tâm trạng cô tuy vẫn chưa bình ổn, nhưng mà anh trai cô nói đúng, hãy cứ tiếp tục sống với những điều đau buồn, tìm cách giảm nhẹ nó chứ đừng khiến mọi việc tồi tệ thêm.

Bạn bè Việt thì bắn khoăn, lo lắng, không hiểu vì sao anh đột nhiên biến mất, đi học cũng không. Ai cũng muốn tìm hiểu nguyên nhân chuyện này. Dĩ nhiên, không phải không có ngoại lệ, Tân, Trường và Hiếu đang rất vui vẻ. Nhất là Hiếu lẫn Trường, Việt không ở đây, hai thằng có cơ hội tiếp cận Ngọc

và Hằng. Hằng gây chú ý với Ngọc, làm nhiều việc vui, ai ủi Ngọc hòng lấy lòng cô.

Thông thường đối với các cô gái, chiều này rất có tác dụng, đáng tiếc, Ngọc không nằm trong số đó. Cô đang rầu rĩ, lấy đầu ra tâm trạng nghĩ đến thứ khác. Một buổi chiều nọ, tan học về, Hiếu lân la bắt chuyện nhưng cô lơ hẩn. Cô lấy điện thoại gọi cho ai đó:

- Alo, cô đang ở đâu, chúng ta gặp nhau được không?

- Được, chúng ta gặp nhau ở quán Vô Thường đi.

- Được, tôi ra ngay đây.

Ngọc bỏ đi làm Hiếu thêm một phen chưng hửng. Hẩn đứng nhìn theo Ngọc, bụng đầy lửa giận. Ngọc chạy xe đến quán café Vô Thường và đi đến bàn đã có một người ngồi sẵn ở đó.

Còn Quỳnh sau khi tin ông Tâm bị hại đăng lên báo thì mới biết gia đình bị hại mà Việt kể cho cô chính là gia đình Ngọc. Quỳnh rất bất ngờ về chuyện này. Cô quen Việt mấy năm nay, cũng không tin rằng anh lại là hung thủ tàn ác. Nhưng bão tố trong lòng vẫn chưa tan nên cô vẫn chần chừ không nói với cảnh sát về việc anh đã đến ở chỗ cô đêm đó.

Về phần Việt, sau buổi tối trốn chạy trong rừng, Việt hoàn toàn mất tâm mất tích, không người nào biết anh đang ở đâu, làm gì. Dù rằng anh bị oan thật đấy, nhưng với tình hình này, ai cũng nghĩ anh sợ tội bỏ trốn.

Tạm bỏ qua tung tích của Việt, hãy nhắc đến tình hình thế giới ngầm. Kể từ khi Hưng tử nạn trong cuộc chiến đẫm máu vào đêm đó, bang phái Hưng - Sơn suy yếu thê thảm. Mất Hưng như rắn mất đầu, các mối làm ăn lớn với tổ chức dần mất đi, địa bàn bị chia nhỏ, thu hẹp lại, lực lượng chủ chốt đã tổn thất phần nửa. Thanh Sơn gắng hết sức mới duy trì được nền tảng kinh tế bình ổn.

Những kẻ hưởng lợi nhiều nhất dĩ nhiên là bang Hắc Báo và băng đảng của Mạnh Tuấn. Sau chuyện này thế lực bọn chúng tăng lên đáng kể. Ấy vậy mà bọn chúng vẫn không vui mừng được bao lâu. Diệt Hưng xong chúng mới thấy được sức mạnh kinh khủng của tổ chức Hưng - Sơn đã gây dựng suốt bao nhiêu năm. Những băng đảng nhỏ lẻ trung thành với Hưng đều phát động trả thù Tuấn, Phong khắp nơi. Thế lực bọn này không lớn, chỉ nổi lên rồi bị dập nhưng lại khiến cho việc làm ăn của hai bang phái bị ảnh hưởng khá nhiều. Khách hàng thấy bọn du côn thường xuyên đến phá phách, đâm ra sợ hãi nên ít lui tới hơn.

Tuấn không lường trước được điều này. Ông ta ngồi trong văn phòng, căng não tìm cách giải quyết. Hôm qua ông ta bị ám sát, may mà bản thân giỏi võ cùng với sự giúp đỡ của bảo vệ công ty nên thoát nạn. Suy nghĩ một hồi, ông ta đứng dậy, xuống dưới nhà xe, lái xe chạy đi.

Ông ta định đi đâu?

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 27

Hưng chạy đến một cửa hàng rửa xe ô tô. Ông ta chạy thẳng vào trong gara rồi mở cửa, đi đến chỗ anh chàng rửa xe và nói:

- Nam, mày vào trong nhà, anh có việc muốn nói với chú mày.

Người kia gật đầu:

- Anh đợi em một lát.

Nam cất đồ đạc, đi rửa tay rồi theo Tuấn vào trong nhà. Nam nói:

- Anh hai, anh có chuyện gì thế.

Tuấn nghe Nam hỏi thì thờ dãi:

- Là vấn đề trong tổ chức, anh đang đau đầu vì chúng đây.

Hóa ra Nam là em trai của Tuấn. Tuấn và Nam là anh em cùng mẹ khác cha. Nam vốn cũng là một kẻ lăm muru nhiều kế, nhưng mẹ hẩn trước lúc lâm chung dặn ông ta chăm sóc cho Nam. Bởi vậy ông ta không để cho hẩn tham gia tổ chức. Tuy thế, thỉnh thoảng ông ta vẫn nhờ Nam giúp đỡ nên hẩn ta cũng nắm được phần nào tình hình bang phái. Thấy tâm trạng ông anh có vẻ nặng nề, Nam hỏi:

- Có việc gì thế ạ, là chuyện mâu thuẫn nội bộ à?

Tuấn gật đầu:

- Ủ, mày cũng biết thằng Vinh rồi. Mưu kế của hắn giúp chúng ta thắng nên anh phải thưởng đúng với công trạng và khả năng của hắn. Hắn được thăng chức, quản lý phần nhân sự của công ty. Có điều mảng này Thiên kiểm luôn. Giờ quyền lợi bị cắt nửa, dĩ nhiên hắn đâm ra đố kỵ. Tuy hai thằng đó âm thầm đấu nhau nhưng anh biết rất rõ. Phế thằng Vinh không được, cắt nhắc Thiên thì chẳng còn vị trí nào nữa. Chú mày xem có cách nào giúp anh không?

- Nội bộ lục đục thì chúng ta nguy mất, đề em nghĩ thử... ca này khó đây...

Nam trầm ngâm một lúc lâu. Khi Tuấn bắt đầu sốt ruột thì Nam bật cười:

- Há há, em nghĩ ra rồi.

- Có cách rồi, nói anh nghe nào.

- Cách này cũng không có gì đặc biệt. Nếu anh đã chia đôi quyền của thằng Thiên thì giờ chia ba luôn đi. Sau đó anh cắt nhắc thằng nào đó lên, tạo thành thế chân vạc. Tham vọng của thằng Vinh chẳng nhỏ đâu. Bọn chúng sẽ dè chừng lẫn nhau mà không dám làm bậy.

Tuấn gật gù:

- Cách này nghe cũng được đấy, nhưng biết đưa tên nào lên bây giờ.

- Có thằng Hoàng Lâm đó anh.

- Tên bảo vệ đó hả, nó đâu có công trạng gì mà đưa lên.

- Thế chẳng phải tôi qua hắn cứu anh một mạng còn gì. Việc này cả công ty đều biết hết cả rồi.

- Ủ, vậy anh chia thế này, để Vinh quản lý phần nhân sự công ty, Thiên làm mảng kinh doanh còn tên Lâm cho hắn lo thể lực ngầm. Anh thấy tên này có sức khỏe mà lại ít mưu mô, để hắn đi dẹp rắc rối là hay nhất.

- Đúng thế, thằng Lâm tính cục mịch, chắc chắn anh dễ kiểm soát hơn hai thằng kia.

- Ủ, được rồi, anh về công ty lo liệu.

Tuấn đứng dậy đi ra cửa, bỗng hắn dừng lại, hỏi:

- Chú mày nhớ đừng cho ai biết quan hệ chúng ta, nếu không sẽ rắc rối lắm đấy.

- Dạ vâng, em luôn cẩn thận mà.

- Tốt. Anh đi đây.

- Vâng.

Tuấn chạy về lại công ty. Trước khi đi vào trong nhà để xe, hắn ta nói với người bảo vệ:

- Lâm, cậu lên phòng tôi có việc nhé.

- Vâng thưa sếp.

Hoàng Lâm chừng ba mươi mốt, ba mươi hai tuổi, thân hình cao to, mà không đẹp trai cho lắm, thậm chí có phần thô kệch và đáng sợ. Trên mặt có vết sẹo mờ mờ, dài xuống tận cằm. Hắn ta làm bảo vệ cho công ty được thời gian khá lâu, cơ bản nắm được tình hình công ty.

Lâm nghe ông chủ nói, dù không hiểu ông ấy muốn nói với mình việc gì nhưng đây là lệnh, đương nhiên Lâm phải làm theo. Lâm đi phía sau Tuấn vào trong phòng.

- Cậu ngồi xuống đi, tôi có vài điều muốn hỏi anh.

Lâm đợi Tuấn ngồi xuống ghế rồi hắn ta mới ngồi. Hắn đáp:

- Dạ anh hỏi đi ạ.

- Cậu trước đây làm nghề gì?

- Dạ em trước đây làm công nhân bốc vác ạ.

Tuấn tặc lưỡi, lắc đầu tỏ vẻ không hài lòng. Ông ta đổi giọng:

- Hừm, chú mày làm ở đây lâu rồi, chắc chắn biết vài thứ nhỉ. Mày cứ trả lời thành thật; nhìn chú, anh biết chú mày cũng thuộc dạng bất hảo.

Lâm giật mình khi nghe Tuấn nói. Hắn ngó người giãy lắt, sau đó gật đầu:

- Dạ không giấu gì anh, em vốn là dân buôn lậu, ngoài kia khó làm ăn quá em phải chạy vào đây.

Tuấn bắt đầu có hứng thú với Lâm:

- Vậy sao? Thế sao mày đến đây làm bảo vệ, định bỏ nghề cũ à?

- Dạ em không dám giấu anh. Lúc trước em bị truy bắt dữ dội quá... muốn lẩn trốn một thời gian... nên mới xin vào làm công ty anh.

- Ra vậy.

Tuấn nghĩ bụng: "Tên này khá trực tính, được đấy." Hắn nhấp ngụm nước rồi nói tiếp:

- Vậy ngày mày bị thương là do mày bị cớm đuổi chứ gì. À à, đừng ngạc nhiên, thằng Nam là bạn anh, chính hắn cứu mày và giới thiệu mày cho anh đấy. Mấy viên đạn găm trên tay và chân mày là loại cớm dùng, không khó để đoán ra.

Lâm không khỏi kinh ngạc:

- Ra thế, cảm ơn anh đã ưu ái. Vậy hôm nay anh gọi em lên, chẳng hay anh...

Tuấn ngắt lời hắn:

- Đừng nóng ruột, rồi mày sẽ biết. Anh còn một vài điều nữa muốn hỏi:

- Trong nhà mày còn ai không? Có anh chị em gì không?

Lâm thờ dãi:

- Dạ mẹ em sinh khó nên đã mất khi em vừa lọt lòng, ba em cũng mất ba năm trước vì lên con đau tim khi nghe tin em bị truy nã. Em còn đứa em gái lấy chồng xa, em và nó lâu rồi không liên lạc. Có thể nói giờ em tứ cố vô thân.

- Số mày kể cũng thảm. Nhưng mà... vậy cũng tốt... làm cái nghề này, tốt nhất đừng cho ai biết thân thích của mình. Còn câu cuối, tối hôm kia, anh thấy mày đánh đám du côn rất tốt, mày từng học võ rồi à?

- Vâng, hồi trước em ở ngoài bắc, có theo học một võ sư nên cũng biết võ vế vài chiêu.

Tuấn trầm ngâm hồi lâu: "Thằng này trực tính, sống cô độc ở đây, lại giỏi võ, có thể sử dụng được. Hơn nữa Thiên đã bị thằng ranh con Quốc Việt đánh tàn tạ, võ công kém đi nhiều, không thích hợp để xử lý mấy chuyện kiểu đó nữa. Thay bằng Lâm xem chừng là cách hay nhất." Tính toán xong, Tuấn nói với Lâm:

- Tốt rồi, chú mày đạt những yêu cầu anh đề ra, anh sẽ giao những việc quan trọng đi làm.

- Việc gì thế ạ?

- Cứ ngồi yên đó rồi anh sẽ giao.

Tuấn nhắc điện thoại bàn lên gọi:

- Thư ký, cô gọi Thiên và Vinh lên gặp tôi ngay nhé.

- Vâng thưa sếp.

Một lát sau, ngoài phòng vang lên tiếng gõ cửa.

- Vào đi.

Thiên mở cửa và cùng Vinh bước vào trong. Thiên hỏi:

- Dạ anh cho gọi em?

- Ủ, hai cậu ngồi xuống đi, anh có một số việc cần thông báo.

- Dạ.

Thiên và Vinh ngồi xuống, tiếp đó cùng nhìn sang Lâm, "một tên bảo vệ ngồi ở đây làm gì", cả hai đều cảm thấy khó hiểu.

Lại nghe Tuấn nói:

- Thiên này, lúc trước anh giao cho chú mày rất nhiều công việc khiến mày làm không xuể, hai bên hắc bạch mày đều tham gia. Bởi thế anh cắt bớt một phần sang cho Vinh.

Nhắc đến chuyện này, Vinh không khỏi tối mắt vì tức tối, quyền lợi hắn bị mất khá là lớn. Chỉ là hắn không thể hiện tâm trạng ra bên ngoài, mà tiếp tục im lặng theo dõi lời của Tuấn:

- Nhưng anh quan sát mấy tháng qua thì thấy khối lượng công việc mày đảm đương vẫn còn khá lớn nên có vẻ như mày khá mệt. Bởi vậy, anh quyết định giảm thêm một phần công việc, đợi chú mày khỏe lại đã rồi tính sau.

Thiên sừng sốt, vẻ mặt hắn thay đổi hẳn. Đây rõ ràng là Tuấn đang mất lòng tin với hắn, làm sao hắn không lo lắng cho được. Còn Vinh ngồi bên cạnh thì khắp khối mừng thầm, Thiên mất việc, Tuấn không giao hắn thì giao ai, đáng tiếc thực tế lại hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của hắn. Tuấn nói:

- Lâu nay phần các anh em phía dưới mày lo Thiên nhỉ. Giờ mày cứ tập trung mảng kinh doanh của công ty, còn phần đó thì để Hoàng Lâm lo liệu.

Vinh và Thiên kinh ngạc, "sao anh Tuấn giao việc này cho một thằng bảo vệ cơ chứ, thật vô lý." Thiên vội vàng lên tiếng:

- Anh Tuấn, em khỏe rồi mà, em có thể làm được, mong anh hãy tin tưởng em

Tuấn lắc đầu:

- Thiên, mày nhầm rồi, không phải anh không tin tưởng mày mà là anh nhận ra anh giao cho mày lắm thứ quá.

- Nhưng thằng Lâm chưa có công trạng lớn nào, anh làm thế em sợ cấp dưới không phục.

- Chẳng phải tối qua Lâm cứu mạng anh đấy sao. Thôi, dù sao thì anh đã quyết định rồi, chú đừng nói gì thêm nữa.

Thái độ Tuấn hơi thay đổi, Thiên không dám ho he gì nữa, chỉ là trong lòng hắn rất bất mãn lẫn lo lắng. Hắn nghĩ rằng từ sau khi hắn thất bại dưới tay Việt, Tuấn không còn tin tưởng hắn như trước nữa. Ngược lại, Vinh đang hí hửng vì tình trạng hiện giờ của Thiên, hắn bắt đầu tìm cách tạo ấn tượng tốt hơn với Tuấn. Còn Lâm thì chỉ biết chờ Tuấn giao nhiệm vụ, hoàn toàn không nảy sinh những suy tính sâu xa như hai kẻ kia.

Tuấn nói:

- Cứ như vậy đi, các chú quay trở về phòng tiếp tục công việc của mình. À phải, Thiên, mày dẫn Lâm đi giới thiệu cậu ta cho các anh em, tiện thể bàn giao việc lại cho cậu ta luôn.

- Dạ vâng ạ.

- Tốt lắm, các cậu đi đi.

- Em xin phép đi ạ.

- Ừ. Anh tôi quên, Lâm, mày ở lại đây chút, anh có vài việc giao cho mày. Nhận xong, mày qua chỗ Thiên nhờ cậu ta hướng dẫn.

- Vâng ạ.

Lâm ở trong phòng để nhận việc, còn Thiên quay về phòng với một bụng đầy tức giận vì địa vị của hắn trong tổ chức đã bắt đầu lung lay. Cho nên khi tên Lâm qua tìm hắn nhờ giúp đỡ công việc và làm quen với đám tay chân ở dưới, hắn chỉ ậm ừ, giải thích qua loa; rồi xin lỗi vì bản thân mình rất bận, chỉ có thể giúp được đến đó thôi.

Lâm không vì thế mà để bụng, bởi lẽ hắn vốn ít học nên không rành rẽ về kinh tế, kinh doanh hay mấy thứ liên quan tới buôn bán. Hắn thấy mình hợp với những việc kiểu bạo lực, đánh đấm hơn, vừa hay lại được ông chủ giao cho đi làm.

Hắn bắt đầu đi làm quen với mọi người trong bang phái. Bao lâu nay những người này nghe lệnh của Thiên, khi biết tin Hoàng Lâm thay vị trí của Thiên thì đều không phục. Lâm bèn đề nghị ai không phục thì có thể đứng ra đấu với hắn một trận. Ở trong bang, ai chẳng nghe tin một mình hắn đánh gục mấy thằng định ám sát Tuấn. Thực lực này chỉ thua mỗi ông chủ là Tuấn, so với Thiên e rằng chỉ hơn chứ không kém. Cũng có vài tên lên đấu nhưng sau vài ba chiêu đã bị Lâm vật ngã lăn kềnh ra. Thấy vậy, ai nấy đều thôi ý nghĩ đánh đấm với hắn ta. Lâm chờ một lúc lâu mà không có ai lên nữa mới mở miệng nói tiếp:

- Tôi biết mọi người theo Thiên đã lâu nên nhất thời chưa tiếp nhận lời của tôi ngay được. Không sao cả, hiện giờ tôi có một nhiệm vụ do anh Tuấn giao. Tôi cần một vài người đi cùng. Ai muốn đi cùng thì bước lên.

Có kẻ tò mò:

- Đó là nhiệm vụ gì vậy?

Lâm đáp:

- Là đi đòn toàn bộ số tiền một gã tên Hoàng đã nợ chúng ta.
- Là ông ta sao? Chẳng phải vài ngày trước mới đi đòi ông ta ư? Chúng ta cũng đồng ý cho hắn ta khát thêm vài ngày nữa rồi mà.

Lâm hơi ngạc nhiên:

- Ô, vậy là nợ khó đòi nhỉ. Hừm, không sao, hôm nay tôi sẽ quyết lấy hết cả vốn lẫn lãi về.

Nghe hắn ta nói mạnh mẽ như thế miệng, đám lưu manh dĩ nhiên chẳng tin lời hắn. Dầu vậy, đây là nhiệm vụ ông chủ giao cho, chúng không dám kháng lệnh. Một vài thằng sợ bị phạt tội nên bước lên trước. Lâm thấy có vẻ ít người nên chọn thêm vài thằng nữa. Sau đó cả bọn lên xe máy đi đến nhà gã Hoàng nợ để đòi nợ.

Vợ ông Hoàng từ trong nhà đi ra thì bắt gặp bọn này còn cách nhà mình mười mét. Bà sợ đến tái mặt, vội vàng chạy vào nhà lấy chìa để khóa cổng. Đáng tiếc quá trễ, một tên lưu manh đã đẩy cổng bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 28

Đám lưu manh hùng hùng hổ hổ tiến vào phòng khách. Tên mở cổng cười khẩy:

- Muốn trốn sao, bà có chạy đằng trời.

Bà vợ ông Hoàng run như cày sậy:

- Các người định làm gì... chúng tôi... đã nói là vẫn chưa... có tiền trả rồi mà.

Tên kia nói:

- Đừng nói nhiều, chồng bà đâu, mau gọi ông ta ra đây. Nếu ông ta không xuất hiện thì chúng tôi sẽ mạnh tay hơn đấy.
- Ông ấy... ông ấy...

Chợt có tiếng trầm đục vang lên:

- Các người sao lại đến đây nữa vậy, chẳng phải cậu Thiên đã đồng ý cho chúng tôi khát nợ thêm vài ngày nữa hay sao.

Một người đàn ông hớt hơ hớt hải chạy từ sau nhà lên. Đây chính là ông Hoàng, ông ta nghe tiếng kêu hoảng hốt của vợ bèn chạy tới can ngăn.

"Hóa ra là bạn của Thiên." Thông qua giọng điệu của ông ta, Lâm lờ mờ nhận ra Hoàng có mối quan hệ khá tốt với Thiên. Chả trách món nợ của ông ta mới có thể khát lâu ngày như thế. Lâm tăng hăng gây chú ý cho Hoàng rồi hắn nói:

- Ông Hoàng này, nợ của ông chúng tôi gia hạn rất nhiều lần rồi, không thể để lâu hơn nữa đâu.

Ông Hoàng hỏi:

- Thiên đâu, sao tôi không thấy anh ta? Còn anh là ai? Tôi không quen biết anh, tôi không đưa tiền cho anh được.

Lâm ngồi xuống ghế, vừa nhip tay vừa trả lời:

- Tôi là Hoàng Lâm, Thiên đã được chuyển sang vị trí khác rồi. Tôi là người thay anh ta. Đây là giấy nợ ông đã ký, ông nhận ra nó đúng không.

Lâm đưa giấy nợ ra trước mặt Hoàng. Hoàng nhìn kỹ rồi gật đầu:

- Đúng là nó.

Xác nhận đúng giấy ghi nợ, sắc mặt Hoàng lập tức tối sầm. Lâm cắt giấy vào túi áo. Hắn nhếch mép cười đều:

- Ông tin rồi chứ gì. Đúng là Thiên cho phép ông khát nợ, nhưng mà hôm nay ông chủ của chúng tôi ra lệnh phải lấy bằng được toàn bộ số tiền ông nợ,

cả gốc lẫn lãi. Ông đừng nhiều lời nữa, mau trả tiền.

Hoàng hạ giọng van xin:

- Chúng tôi chưa có tiền trả, mong anh thư thả cho chúng tôi thêm vài ngày nữa thôi.
- Không được, tuyệt đối không, một giờ cũng không. Ông mau đem tiền ra đây.
- Chúng tôi thật sự không có tiền.

Lâm nổi giận vỗ mạnh lên ghế làm hai vợ chồng Hoàng run lập cập. Lâm nhìn chăm chăm vào Hoàng, nghiêng răng kèn kẹt:

- Hừ, không thích uống rượu mời mà uống rượu phạt chứ gì, được thôi.

Lâm quay sang bảo mấy tên thuộc hạ:

- Bọn mày giúp anh Hoàng ngồi xuống ghế nói chuyện đàng hoàng nào.

Hai gã hiểu ý, đi tới tách hai vợ chồng ông Hoàng ra, sau đó hai gã giữa bà vợ, hai gã khác giữ vai Hoàng đè ông ta ngồi xuống đối diện với Lâm. Lâm cười khẩy:

- Giờ tôi hỏi lại lần nữa, ông có trả tiền hay không?
- Tôi đã nói là không có rồi mà.
- Vẫn không kia đấy. Tốt lắm! Nay, các cậu tìm thứ gì có giá trị mang về hết đi, lấy cho đủ số nợ đấy.

Đám tay chân nghe lệnh, lập tức đi vác TV, đầu máy,... Ông Hoàng hoảng hồn, kêu lên:

- Các anh không được làm thế, đó là công sức chúng tôi tích góp bao nhiêu năm đấy.
- Thiếu nợ thì phải trả, nếu không muốn căn nhà này trống không, tốt nhất ông hãy nghĩ tiền để ở đâu.

Vợ ông Hoàng meo mào:

- Sao anh ác độc quá vậy, đâu phải chúng tôi không trả tiền, sao các anh không tha chúng tôi một con đường sống.

Lâm nhún vai ra chiều bất đắc dĩ:

- Đã vay tiền chúng tôi thì hãy xác định hậu quả đi. Tôi cũng là kẻ làm thuê, phải nghe lệnh chủ thôi.
- Nhưng..

Lâm trừng hai mắt nhìn bà ta và đe:

- Bà còn nói thêm từ nào nữa thì ông chồng của bà sẽ lãnh hậu quả đấy.

Lâm quay lại nói với Hoàng:

- Còn không trả tôi sẽ mạnh tay đấy.

Lâm lấy miếng giẻ trên bàn vo thành một cục nhỏ, sau đó hất bảo tên đàn em:

- Nếu ông ta hay vợ ông ta nói thêm một lần nào nữa thì mày nhét miếng giẻ này vào miệng họ cho tao.
- Vâng ạ.

Bất gặp Lâm tỏ vẻ hung ác, lại thấy vết sẹo kinh khủng trên mặt hất ta, vợ chồng ông Hoàng sợ đến mặt mày tái mét. Bà vợ không chịu nổi áp lực từ hất ta, càng không muốn chồng mình bị hất hại, bà vừa khóc vừa nói:

- Được rồi, chúng tôi trả mà. Xin anh đấy, chúng tôi không có tiền nhưng có giấy tờ nhà. Anh cầm về, giữ tạm trong vài ngày. Sau một tuần chúng tôi sẽ mang tiền đến chuộc. Anh thấy thế nào?

Lâm trầm ngâm giây lát rồi gật đầu:

- Nư vậy cũng được. Tôi thấy giấy nợ có đề cập giấy thờ nhà. Tôi nể tình hai người có quen biết với Thiên, sẽ gia hạn thêm cho ông bà năm ngày. Nếu năm ngày sau mà ông bà không mang tiền đến thì có thể nói lời vĩnh biệt ngôi nhà này rồi.

- Chúng tôi sẽ mang tiền đến.

- Tốt, các anh em, chúng ta đi.

Lâm vỗ vai Hoàng nhắc nhở lần nữa. Tiếp đó hắn ta đứng dậy rồi cùng thuộc hạ từ từ rời đi. Ông Hoàng quá phấn uất, miệng lẩm bẩm chửi rủa đám lưu manh.

Sau khi ra khỏi nhà ông Hoàng, trên đường trở về công ty, một thằng hỏi Lâm:

- Này anh Lâm, ban nãy anh dữ dằn quá. Nếu họ không trả tiền thật thì anh có đánh không?

Lâm cười cười, lắc đầu:

- Đương nhiên là không, tao chỉ dọa họ thôi.

- Ồ, anh tài thật, đoán trước bà vợ lão Hoàng đó trả tiền.

- Gì mà tài. Vợ chồng tên Hoàng không phải như những kẻ lẩn lộn giang hồ như chúng ta, chỉ cần dọa họ chút đỉnh, họ nghe lời chúng ta ngay.

- Anh nghĩ ra cách này, bọn này không thì chả tài là gì.

- Ha ha, tao hơn bọn mày kinh nghiệm thôi. Tao từng có thời gian làm nghề đòi nợ thuê cho người ta nên hiểu rõ mấy chuyện kiểu đó.

- À ra thế.

- Thôi không tán nhảm nữa. Về tới công ty rồi, tao về báo cáo công việc với anh Tuấn.

- Tạm biệt, nếu ông anh có thường nhớ khao bọn này đấy.

- Không thành vấn đề.

Lâm đi thẳng lên phòng Mạnh Tuấn để báo cáo, đúng lúc gặp cả Thiên và Vinh ở đấy. Tuấn thấy Lâm thì hỏi:

- Có chuyện gì quan trọng không, chú mày nói ngắn gọn thôi, anh đang bận.

Lâm đặt giấy tờ nhà của ông Hoàng lên bàn Tuấn và nói:

- Dạ việc anh giao em em làm xong rồi ạ.

Tuấn không khỏi ngạc nhiên:

- Xong rồi à? Tốt, chú làm việc nhanh đấy. Vậy sau này anh có thể yên tâm giao việc cho chú rồi.

- Cảm ơn anh, em xin phép ra ngoài.

- Ừ.

Lâm vừa đi được một đoạn thì Thiên gọi:

- Này Lâm, anh đi đòi nợ tên Hoàng nhanh thật đấy, tốt lắm, tôi bắt đầu nể anh rồi đấy.

Vì chưa hiểu ý Thiên nên Lâm chỉ đáp:

- Tôi mới nhận việc nên đi luôn, cũng đâu ngờ đây là nhiệm vụ lúc trước của anh.

Thiên gật đầu:

- Đúng vậy. Có điều khi đấy tôi thấy gia đình hắn nghèo quá nên mới gia hạn thêm mấy ngày khiến nảy sinh mấy phiền phức nhỏ. Giờ anh đã làm xong rồi, tôi thật sự mừng cho anh.

- Cảm ơn, tôi làm theo lệnh thôi, nên chỉ biết cố gắng hết sức mình.

Chợt Vinh chen vào:

- Thế cũng tốt rồi, Thiên lúc trước khi ở vị trí của anh làm rất tốt mọi việc, anh nên học hỏi kinh nghiệm từ anh ấy.

"Hai người này có vẻ có mâu thuẫn với nhau, mình nên tránh xa thì hơn." Nghĩ vậy, Lâm đáp:

- Đó là điều đương nhiên. À phải, tôi có việc cần đi là ngay, tôi xin đi trước, hẹn gặp lại hai anh sau.

- Tạm biệt.

Vinh quay sang nói với Thiên:

- Tôi cũng có việc phải đi, chào anh.

- Chào anh.

"Khôn kiếp, từ sau khi được thăng chức, hần càng lúc không xem ai ra gì." Tuy ngoài mặt Thiên tỏ vẻ bình thản, nhưng trong bụng lại thầm chửi rủa vì câu nói đùa của Vinh với hần.

Tâm trạng bức bối đó đến tận buổi tối vẫn chưa hết Thiên ngồi trong vũ trường uống rượu. Trước đây hần từng quản lý toàn bộ chỗ này, dẫn đám thuộc hạ đánh khắp nơi, oai phong biết bao nhiêu, giờ chỉ ngồi đây với cốc rượu, hần không khỏi uất ức. Bỗng một cô gái đi tới ngồi xuống cạnh hần. Cô ta hỏi:

- Anh nghĩ gì mà thù người ra vậy?

Thiên trả lời:

- Anh đang nghĩ đến thằng Vinh. Đúng là anh đã sai lầm khi chấp nhận hần ta tham gia kế hoạch.

Cô gái thở dài:

- Anh nhắc lại làm gì, em cũng đâu ngờ vì chuyện đó mà anh sa sút như vậy. Nếu biết trước thế này, em đã không đồng ý đóng kịch với hần.

Đây chính là cô gái đã đóng giả làm bạn gái của Vinh để lừa Việt vào bẫy. Chính bản thân cô ta cũng chẳng ưa gì tên Vinh.

Thiên nhấp một ngụm rượu rồi hỏi cô ả:

- Em có cách nào nào để hạ bệ thằng Vinh không?

Cô ả nghe thế thì bật cười:

- Anh lăm mưu nhiều kẻ, em lại thân gái trời gà không chặt, giúp anh làm sao được. Chả phải anh là đại ca ả, kiếm vài đứa đàn em âm thầm xử hần là xong.

Thiên đáp:

- Đã từng thôi, giờ anh bị kẻ khác thay thế rồi.

- Cái gì? Anh không đùa đấy chứ? Tên nào to gan như vậy?

- Là tên kia.

Thiên hát cảm về phía một gã đàn ông to cao với một vết sẹo dài trên mặt. Cô ả nhìn theo, tức thì giật mình kinh hãi khi thấy gương mặt dữ dằn của hần. Cô ả xuất xoa:

- Úi chao, làm em hết cả hồn, thật là, sao một kẻ thô lỗ như hần lại có thể làm chức vị đó chứ.

- Đúng vậy, anh thật không hiểu tại sao anh Tuấn lại đưa hần ta lên thay anh nữa.

- Ôi! Ra là anh Tuấn ra lệnh à, vậy thì em không dám xen vào vấn đề này đâu, anh tự mình giải quyết nhé.

- Ủ, Mà này, gã tình nhân của em đâu, hôm nay hần không đến à.

- Dạ không, dạo này anh ta bận tập luyện cái gì đấy, không thường xuyên đến đây được. Em phải đi rồi, em còn có việc. Anh nhớ cẩn thận, hai đánh một không chột cũng què.

- Ủ, cho anh chuyển lời cảm ơn đến thằng bò của em nhé.

- Dạ vâng, em sẽ chuyển lời.

Nói xong cô ả đứng dậy rời đi, còn Thiên lại tiếp tục ngồi uống rượu một mình. Sau cuộc nói chuyện với cô gái kia, hần càng bức mình thêm. Bị tước bỏ hai phần ba quyền lực trong công ty, con tức này khó mà nguôi được. Hần muốn lấy lại những gì đã mất. Nhớ lại câu cô ả nói ban nãy, Thiên trầm tư suy nghĩ: "Phải tìm cách nào đó để loại bỏ tên Vinh, tuyệt không thể để hần ngồi trên cái ghế đó lâu hơn nữa. Hai đánh một không chột cũng què ả? Tạm thời chưa thấy thằng Lâm có tham vọng gì, tốt nhất là lôi kéo hần về phe mình để diệt tên Vinh trước, sau đó mới diệt hần. Hừm... Hê hê hê! Có cách rồi..." Thiên nở nụ cười khoái trá, dường như hần ta đang dần tìm lại được phong thái trước đây. Thiên đứng dậy muốn đi tìm Lâm thì bên ngoài cửa vũ trường

có tiếng cãi vã. Thế rồi cánh cửa đột nhiên bật tung ra và hai bảo vệ đứng canh bên ngoài bị đánh ngã lăn vào trong. Sau đó một đám du côn tiến vào, tên nào tên nấy mặt mũi bặm trợn. Tất cả mọi người đều đứng lại, hướng mắt về bọn chúng. Tên đại ca dẫn đầu rất nghênh ngang, hần nhìn khắp vũ trường và quát lớn:

- Các anh em, phá nát chỗ này cho anh. Tên nào muốn sống thì mau biến khỏi đây.

Tên đại ca vung tay đâm ngã hai, ba bảo vệ của vũ trường, xem chừng hần cũng chẳng phải hạng xoàng. Mấy tên du côn được thể lần tới, lập tức lật đổ bàn rượu hay giật võ đèn, đập phá rất dữ dội. Khách đến vui chơi ở vũ trường thấy mà sợ đến tái mặt, phần lớn vội vã bỏ chạy ra ngoài, thoáng chốc vũ trường đã vắng hần, chỉ lác đác vài người.

"M* kiếp! Cứ hai ba bữa lại có vụ phá phách, cứ thế này thì sao làm ăn được, phải dẫn mặt bọn chúng một trận." Thiên tức giận, đứng dậy định đánh đám du côn. Ngoài mấy ông trùm, hần chỉ ngán nhất là Việt, giờ Việt đã mất tích, hần chả sợ ai nữa. Bọn này chỉ là tép riu với hần.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 29

Đương lúc Thiên sắp sửa ra tay thì hần thấy Lâm xuất hiện. Thiên bèn dừng lại để quan sát tình hình. Hần nghe ông chủ hần nói Lâm giỏi võ, lại có sức mạnh hơn người, hần muốn xem thực hư ra sao. Phía bên kia, Lâm đi đến trước mặt gã đại ca của đám lưu manh. Hai mắt hần nhìn trừng trừng vào tên đó và nói:

- Mày! Cút khỏi đây trước khi tao nổi giận.

Tên kia cũng tỏ vẻ dữ tợn không kém:

- Mày là thằng ch* nào mà dám nói vậy với tao hả?

- Tao là ai mày không cần biết, mày chỉ cần biết nếu mày không mau cút khỏi đây thì mày sẽ không lết nổi nữa.

- Mày... chết đi.

Tên kia quát lớn, vung tay tấn công Lâm trước. Tên kia khá giỏi võ, Lâm tránh không kịp, bị ăn một đấm ngay vào mặt. Không ngờ hần ta lại cười khẩy, lập tức xoay hông, đấm trả tên kia. Tuy Lâm to con nhưng rất nhanh nhẹn; gã đại ca chỉ kịp thấy vệt đen phóng tới, rồi con đau ở đầu khiến gã choáng váng, ngã gục xuống đất.

Chuyện diễn ra quá nhanh, đám du côn đứng sững người ra, mỗi Thiên là nhìn kịp. Mười mấy giây sau bọn kia mới hò hét lao lên. Lâm vung chân múa tay đánh gục hết, có điều bản thân hần ta cũng trúng phải mấy quyền, mặt mày thâm tím. Thiên đứng ngoài cuộc, vừa quan sát vừa nghĩ bụng: "Thằng Lâm tuy đứng là có sức mạnh đấy, nhưng chiêu thức võ công thì quá đơn giản. Hừ, thế mà đòi làm đại ca gì chứ."

Thiên còn thấy Lâm vẫn đứng nguyên tại chỗ, thì tức giận. Hần bèn đi lại gần đó và nói:

- Này, anh còn đứng đó làm gì chứ, gọi bảo vệ vắt bọn chúng ra ngoài đi. Có mà đến đây hỏi thì phiền lắm.

Lâm giật mình khi nghe giọng Thiên. Hần ta quay đầu sang, hỏi:

- Ô Thiên, anh cũng ở đây à?

- Đúng thế, tôi ở đây khá lâu rồi. Ban nãy tôi định đến đập cho bọn kia một trận nhưng anh ra tay trước nên tôi không tiện xen vào nữa.

- Ô, ra thế. Thôi anh cứ tiếp tục việc của mình, tôi báo nói bảo vệ tổng bọn này ra ngoài.

Lâm gọi hai, ba bảo vệ lại dọn dẹp hiện trường. Đám du côn đã bị Lâm đánh cho trọng thương, không còn khả năng kháng cự, bị quăng hết ra ngoài đường. Bọn chúng cũng rất sợ hãi, vội vàng giúp nhau đứng dậy rồi bỏ chạy.

Sau khi đuổi hết đám lưu manh, Lâm đưa mắt nhìn xung quanh, vũ trường giờ đã trở nên vắng lặng. Hần thờ dài, hần đi tới nơi Thiên đang ngồi và nói:

- Này anh Thiên, suốt thời gian qua, tôi thấy những cơ sở kinh doanh của chúng ta đều bị quấy phá, không lái nhiều như trước.. Như tối nay chẳng hạn, bị phá, khách bỏ chạy hết cả, lấy gì kinh doanh được. Anh có cách nào giải quyết chuyện này không?

Đây cũng là vấn đề đang làm cho Tuần đau đầu, thậm chí phía bang Hắc Báo cũng bị tương tự. Thiên nghe xong, thờ dài:

- Cách thì không phải không có nhưng nó gần như bất khả thi.

- Sao lại thế?

- Hừm, cách hay nhất là kéo mấy đứa đàn em đi đập bọn tới quậy phá một trận cho chúng sợ xanh mặt luôn.

Lâm ngắt lời:

- Cái này dễ mà, gọi anh em đi là xong, đâu có bất khả thi chứ.

Thiên cười khẩy:

- Dễ thế thì nói làm gì nữa, anh không biết à, bọn chúng đều là những băng đảng nhỏ, số lượng lại nhiều vô kể, đi đánh chúng chỉ tổ tốn công, tốn thời gian, hiệu quả cũng thấp. Hơn nữa làm vậy sẽ gây náo loạn khiến bọn cóm chú ý tới, chúng ta càng khó làm ăn hơn.

Lâm ngẫm nghĩ lời của Thiên hồi lâu rồi gật gù:

- Anh nói thì rất đúng, nhưng mà ta ngồi đợi thời cơ thì biết đợi đến bao giờ.

- Ít nhất cũng phải đợi vụ án của thằng ranh Quốc Việt lắng xuống đã. Rồi cả tin đồn về gã Thành Hưng "đột nhiên mất tích" nữa. Chúng ta ra tay bây giờ thì không tránh khỏi sự nghi ngờ của người khác; dù sao trước giờ ta luôn là đối thủ của chúng.

- Tôi lại không thích chờ đợi cho lắm, tôi nghĩ cứ dẫn mặt chúng một lần để chúng truyền tin cho những kẻ khác. Cho dù chúng có tức giận những sẽ không dám làm âm lên đâu.

Thiên yên lặng suy nghĩ: "Cách này không tệ, dùng tạm cũng được. Mà mình nhân cơ hội này kéo hấn về phía mình, sau này có xảy ra chuyện gì thì đã có hấn làm lá chắn. Một mũi tên trúng hai đích." Nghĩ vậy, hấn gật đầu đồng ý ý kiến của Lâm:

- Ý của anh được đấy, có điều, nếu ra tay thì phải làm cho gọn gẽ.

Lâm bật cười:

- Anh yên tâm, những việc kiểu này tôi từng làm rồi.

- Vậy thì tốt. À phải, bữa nào đấy chúng ta làm bữa nhậu đi, từ ngày hai ta biết nhau, chưa có dịp nói lâu lâu một chút.

- Hay đấy, tôi cũng muốn làm quen vị trí mới, anh lại là người đi trước, tôi cần học hỏi anh nhiều hơn.

- Được, thế hẹn anh ba ngày sau nhé. Giờ tôi thấy anh nên quay lại làm việc đi, khách lại đang vào rồi kia. Tôi cũng có việc phải đi, tới hôm đấy tôi sẽ liên lạc với anh.

- Ủ, tạm biệt.

- Chào anh.

Thiên đứng dậy rồi đi, trong bụng khoái chí vì đã đạt được mục đích.

Đúng lúc này, Vinh từ bên ngoài tiến vào. Thấy Thiên, hấn nở một nụ cười và nói:

- A, chào anh, có tin gì hay mà trông anh vui thế?

- Ha ha, chào anh, cảm ơn anh đã quan tâm. Đúng là tôi vừa có tin vui

vinh hơi ngạc nhiên:

- Thật sao? Tôi mừng cho anh. À này, tôi nghe nói vừa nãy ở đây đã có ầu đã hả?

Thiên gật đầu:

- Đúng thế, ầu đã khá lớn.

Bỗng dưng Thiên hạ giọng nói nhỏ với Vinh:

- Nhưng Lâm đã xử lý rất nhanh. Anh nhớ cẩn thận, đừng giống tôi trước đây, để hấn ta cướp đi vị trí hiện tại.

Nhìn vẻ mặt bị bất ngờ của Vinh, Thiên bật cười:

- Có gì mà ngạc nhiên chứ, bị cướp, tôi chỉ muốn mau khừ hấn. Anh cứ nghĩ kỹ đi, thằng Lâm chẳng phải tay vừa đâu.

Vinh tỏ vẻ hồ hững:

- Cảm ơn lời khuyên của anh, tôi sẽ lưu tâm.
- Anh đã nói vậy thì hay lắm, tôi không ở đây lâu hơn nữa, tạm biệt.
- Chào.

Thiên nhanh chóng rời đi. Rõ ràng những lời vừa nãy đã tác động không nhỏ đến suy nghĩ của Vinh. Vụ Thiên bị soán mất cái ghế khiến hắn dè chừng các thành viên trong băng đảng hơn, đặc biệt là các thành viên cấp cao. Hắn chọn một ghế ở bàn rượu, sau đó ngồi xuống ghế và gọi một ly rượu. Thế rồi chợt hắn nghe loáng thoáng tiếng bàn tán của mấy bảo vệ vũ trường:

- Này, mày thấy ông Lâm đó thế nào? Giỏi đấy chứ.
- Ủ, tuy chưa bằng anh Thiên nhưng cũng khá giỏi.
- Phải đấy, tao cũng thấy thế. Chả bù cho cái gã gì đấy nhĩ, đánh đấm chẳng ra gì, mà phong cách còn lâu mới so với anh Thiên, chả hiểu sao hắn lại ngồi lên cái ghế đó được.
- Ê ê, bọn mày đừng tán nhảm lại đi kéo tai vách mạch rừng, rước họa vào thân đấy.
- Lo hão, nhạc to thế này, chả ai nghe được đâu.
- Cẩn thận vẫn hơn. Ê tụi mày, ông chủ đi tới kia, mau đi làm việc thôi.
- Ủ, đi đi.

Những bảo vệ đó lập tức tản ra, trở về làm công việc của mình, chỉ là họ không hay biết rằng sau lưng họ, Vinh đã nghe được gần như toàn bộ.

"Khốn thật! Hóa ra bọn chúng chỉ tôn trọng mình ở ngoài mặt. Hừ, xem ra phải hạ bệ tên Thiên thì mình mới có khả năng thăng lên. Cả thằng Lâm nữa, chưa gì đã được khôi phục, mình không thể không diệt hắn. Có điều nếu chúng hợp tác thì mình tiêu chắc, cần làm chúng bất hòa thì mới dễ cho mình. Phải tìm cách thôi."

Trong khi hắn vừa uống rượu vừa nghĩ cách thì bỗng có tiếng người nói với hắn:

- Chào anh, sao lại ngồi đây uống một mình thế ông bạn?

Vinh ngẩng đầu lên nhìn, Lâm đang đứng bên cạnh hắn. Hắn nói:

- A, chào anh Lâm, anh làm tôi giật mình đấy.
- Ồ xin lỗi nếu như tôi đã quấy rầy anh. Tôi thấy hôm nay anh đến đây uống rượu một mình nên tôi muốn hỏi thăm xem thế nào ấy mà.

"Đúng là buồn ngủ gấp chiếu manh, sẵn tiện đây mình hích một cú." Vinh đáp lại Lâm:

- Không sao đâu, anh ngồi xuống đi, chúng ta cùng uống vài ly.
- Được.

Sau khi hai người đã uống cạn ly đầu tiên, Vinh hỏi dò Lâm:

- Lúc này tôi thấy Thiên từ trong đi ra với vẻ giận dữ, có chuyện gì thế?

Lâm đáp:

- Có gì đâu, anh ta cũng đến uống rượu như anh thôi. À, chắc anh ta tức vì bọn đến phá phách ấy mà. Này Vinh, tôi có cảm giác hình như anh và anh ta không ưa nhau thì phải; giữa hai người có mâu thuẫn à?

Vinh lắc đầu:

- Làm gì có, có lẽ do chúng tôi ít nói chuyện với nhau nên cách nói... Ừm... không hợp nhau lắm.
- Tôi là người từng trải nên nhận ra được, nhưng nếu anh không muốn nói thì cũng chẳng sao.

"Mình nên nhân lúc này để tạo ấn tượng xấu về Thiên cho gã này, như vậy bọn chúng khó mà hợp tác với nhau." Nghĩ vậy, Vinh bèn thờ dãi tỏ vẻ bất đắc dĩ:

- Nói ra chỉ sợ mang tiếng mất đoàn kết nội bộ nhưng đúng là giữa tôi và Thiên có một vài mâu thuẫn nhỏ. Chính vì thế mà tôi và anh ta không hợp nhau

lắm.

- Ra thế.

- Anh nhớ cẩn thận với anh ta. Anh ta thay đổi sắc mặt rất nhanh. Một khi đã sống trong thế giới này, tốt nhất không tin ai cả.

Lâm nghe thế thì bật cười:

- Nếu nói vậy, chắc tôi không thể tin anh được.

Vinh ngăn người vài giây rồi cũng cười:

- Ha ha, đúng thế, đừng tin một ai ngoài chính bản thân mình, nhất là những người như Thiên và tôi.

- Ha ha ha, tôi sẽ nhớ kỹ mấy lời của anh hôm nay.

Vinh cười theo. Hắn nhấp một ngụm rượu và nghĩ bụng: "Mày nhớ càng kỹ càng tốt, có thế tao mới có thể cô lập mày được. Hạ bệ mày xong, tao sẽ dễ dàng tiếp quản phần của mày. Khi đấy, tên Thiên không là gì nữa."

Thế rồi hắn sực nhớ ra một điều: "À phải, tên Lâm sẽ làm ông chủ bảo kê ngầm khu chợ phía Tây thay cho Thiên. Mình nên sai một thằng đáng tin nào đấy tới thăm giám sát hắn để dễ giải quyết hơn." Tham vọng của Vinh đang lộ rõ với mưu kế thâm hiểm.

Lâm nhận ra được mâu thuẫn giữa Thiên và Vinh nhưng hắn không nắm rõ tình hình bang phái, lại chưa bao giờ rơi vào tình huống này nên chỉ tìm cách bảo vệ bản thân. Cách tốt nhất bây giờ là dựa vào ông chủ của hắn.

Ở góc vũ trường gần nơi hai gã đang uống rượu, một vị khách trả tiền rượu, sau đó đứng dậy rời khỏi vũ trường. Hắn ta chạy xe đến một căn biệt thự. Hắn mở cổng, để xe trên sân rồi đi vào trong nhà. Có hai người đàn ông ngồi trên salon xem TV. Thấy tên đó, một người lên tiếng:

- Mày đi xem xét tình hình thế nào rồi?

Tên đó trả lời:

- Dạ thưa anh Phong, hình như hôm nay tên Tuấn đã thăng chức cho một thằng nào đấy, thay cho vị trí của Thiên.

- Ồ thế à, làm sao mày biết?

- Dạ em thấy hắn nói chuyện ngang hàng với tên Vinh.

- Thú vị nhỉ, mày có hình thằng đó không?

- Dạ có, em đã chụp lại rồi.

Phong cầm chiếc điện thoại của tên thuộc hạ xem. Hắn bật cười:

- Đây là tên gác cổng cho công ty của Tuấn mà. Hắn đưa gã này lên làm gì nhỉ? À phải, mày nghe được gì nữa, kể lại đi.

- Dạ em sợ chúng nhận ra nên em không dám lại gần, em chỉ nghe được một ít thôi, là như thế này ạ...

Tên thuộc hạ tường thuật lại những gì mình biết cho ông chủ, từ lúc Thiên xuất hiện tới khi hắn ra khỏi vũ trường. Phong nghe xong thì gật gù hài lòng, khen tên đấy vài câu và bảo hắn ra ngoài. Lúc này thì người ngồi bên cạnh Phong mở miệng hỏi:

- Anh Phong, sao tự dung tên Tuấn lại cất nhắc một gã bảo vệ quèn lên thay tên Thiên thế nhỉ? Hay hắn không tin gã nữa?

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 30

Phong đáp:

- Chuyện này đơn giản thế mà chú mày không hiểu à? Rõ ràng sự xuất hiện của Vinh đã làm Thiên mất quyền lợi dẫn đến bọn chúng xung đột nhau. Tuấn dĩ nhiên nhận ra, nên mới đưa thằng gì ấy nhỉ, à Lâm, lên để cân bằng lại thôi.

Phạm Huỳnh nói:

- Nhưng mà em thấy chúng càng mâu thuẫn hơn ấy chứ.
- Đúng thế. Có vẻ như tên Tuấn vì quá lo lắng cho sự lục đục nội bộ nên quên mất điểm này. Đây là phản ứng phụ dễ xảy ra nhất.
- Em hiểu rồi. Có điều, em cho rằng Tuấn không phải là người nghĩ ra cách này mà ai đó đã hiến kế cho hắn. Tên này khá là thông minh, đáng tiếc không nắm rõ tình hình nội bộ nên mới có cách đó.
- Không sai, nếu là Tuấn thì hắn sẽ không cất nhắc thuộc hạ đơn giản thế được.
- Vậy anh Phong, giờ anh định làm gì tiếp theo ạ?
- Tất nhiên là giúp đồng minh của chúng ta không còn lục đục nữa thôi.
- Ồ sao lại giúp ạ?
- Thì trừ khử cả ba thằng đó thì không phải giúp họ hết lục đục à.
- À à, vậy bắt đầu từ tên Lâm trước.

Phong lắc đầu:

- Ồ không, thằng đó mới vừa lên từ chân gác cổng, khoan đừng hấn vội, chúng ta sẽ chăm sóc thằng Thiên trước.
- Nhưng tên Thiên rất thâm hiểm, khó trúng kế lắm ạ.

Phong cười cười:

- Ai bảo chú mày tính kế hại hắn. Hắn rất hận thằng Vinh nhưng lại sợ tên Tuấn nên thiếu động lực ra tay. Chúng ta sẽ tiếp sức cho hắn đúng không? Hê hê, mối quan hệ giữa bọn giờ chẳng khác một bể nước đục ngầu. Ta thả một viên sỏi vào rồi khuấy nhẹ một cái thì bùn đất lập tức văng tung toé lên thôi.

Phạm Huỳnh gật gù ra chiều đã hiểu:

- Tên Vinh bị khử xong rồi, tên Thiên sẽ dễ dàng làm gỏi nót tên Lâm. Khi đấy Tuấn sẽ loại bỏ hắn, cơ hội để chúng ta ra tay là nó.

Phong rất hài lòng:

- Giỏi lắm, mày hiểu ý anh rất nhanh. Anh giao cho chú, chú tìm cách khích thằng Thiên nổi giận.
- Vâng, em sẽ hoàn thành nhiệm vụ, không để anh thất vọng đâu ạ.
- Tốt. À quên, trong thời gian này, mày cũng phải lệnh cho anh em tìm tung tích thằng ranh Quốc Việt. Nếu thấy nó thì báo ngay cho cóm, tuyệt đối không để cho nó quay về phe tên Sơn.
- Vâng em nhớ rõ rồi ạ.

Đúng lúc này có bốn năm thằng đàn em vịn cửa bước từng bước khó nhọc đi vào trong. Một tên thều thào:

- Đại ca, cứu bọn em với.

Phong và Huỳnh quay đầu sang nhìn thì lập tức giật mình. Hai người thấy đám đàn em của mình ai nấy đều bị trọng thương, cả người đầy vết bầm tím, trầy xước. Máu từ miệng chảy ra, dính khắp mặt và dưới cằm. Huỳnh gọi thêm mấy thuộc hạ nữa đỡ chúng ngồi xuống, sau đó đưa bông băng, thuốc đỏ cho chúng trị thương. Hai hàng chân mày của Phong chau lại khi bắt gặp thảm cảnh của đàn em. Hắn hỏi:

- Là kẻ nào làm bọn này ra nông nỗi này?

Một thằng đáp:

- Dạ bọn em không biết. Hắn che mặt... Hắn vừa thấy... bọn em là lao lên đánh.

Phong hỏi tiếp:

- Dáng vẻ hắn thế nào?
- Dạ... hắn to, cao, hai mắt sắc lạnh... rất đáng sợ, đặc... biệt là sức mạnh và tốc độ thì... vô cùng khủng khiếp... Mỗi cú đánh của hắn... đều khiến em đau như... muốn ngất đi.

Sắc mặt của gã vẫn lộ rõ vẻ kinh hoàng khi nhắc đến tên che mặt kia. Gã hít sâu một hơi để bình tĩnh lại rồi nói:

- Tên đó... tên đó còn nói... tất cả chỉ vừa mới bắt đầu.

Phong và Huỳnh nhìn nhau, trong đầu cả hai đồng thời hiện lên hình ảnh của một người - Việt. Phong ra lệnh cho đàn em đưa những thằng bị thương đi chữa trị, sau đó hắn tiếp tục nói với Huỳnh:

- Mà biết phải làm gì rồi đấy, mau đi điều tra kẻ gây ra chuyện này là ai; rất có thể là tên ranh con đó đã quay trở lại.

- Dạ vâng, em sẽ đi ngay bây giờ luôn.

- Ừ, càng nhanh càng tốt. Thằng đó có một khẩu của chúng ta, nếu lộ ra thì chúng sẽ gặp phiền phức rất lớn.

- Vâng ạ.

Huỳnh đứng dậy đi hỏi vị trí đám thuộc hạ bị đánh và mang theo bảy tám gã đàn em tới đó điều tra.

Hắn vừa tới nơi thì thấy cảnh sát đã đứng hỏi người dân sống xung quanh để điều tra tình tiết. Vinh hoàn toàn không ngờ thù phạm lại ra tay ngay ở chỗ đông người. Hắn ta hỏi anh chàng gần hắn:

- Này anh, có đánh nhau hay sao mà tụ tập đông thế? Có cả cảnh sát nữa.

Anh kia gật đầu:

- Đúng vậy, ban nãy có một gã che mặt lao vào một đám người, chỉ đánh vài phát thôi mà làm họ kia ngã lăn ra đường hết, máu me chảy nhiều lắm.

- Ừa vậy họ đâu hết rồi:

- Đi hết rồi, gã kia đánh xong thì chạy mất hút luôn. Nạn nhân thì sợ hắn quay lại nên đều nhau bỏ trốn rồi. Khi cảnh sát đến thì chả còn ai nữa.

- Hóa ra là vậy, cảm ơn anh.

- Không có gì.

Phạm Huỳnh nghĩ bụng: "Vậy ra hắn đang cố ý gây rối loạn bang của mình."

Bỗng có giọng ai đó vang lên:

- Ô hô, sao mày lại dẫn người sang địa bàn của tao? Định gây sự đấy phỏng?

Vinh nhìn về phía âm thanh phát ra thì thấy Thiên đang nhìn hắn với vẻ tức giận. Thiên đang trên đường về thì nghe người ta bàn tán ở xa phía trước có đánh nhau dữ dội. Hắn nghĩ chắc là bọn đàn em nên chạy tới xem thế nào, đâu ngờ bất gặp đám Phạm Huỳnh cũng có mặt ở đấy. Thiên cho rằng Huỳnh dẫn người tới kiếm chuyện nên tức tối. Hắn gằn giọng:

- Bọn tao không gây bọn mày thì chớ, có gì bọn mày lại đánh đàn em của tao?

Huỳnh nghiêng răng đáp lại:

- Đừng hàm hồ, người bị đánh tối nay là đàn em của tao, đừng có chưa biết gì đã la toáng lên.

Thiên rất ngạc nhiên, bang Hắc Báo bị đánh ngay trên địa bàn của hắn (Thiên), đùa ư? Thiên cười khẩy:

- Vậy ý của mày là tao cho đàn em đánh à?

Huỳnh lắc đầu:

- Không, thù phạm tối nay là kẻ mà hai phe chúng ta đều ghét, thằng ranh con đó.

Thiên giật mình, hắn dĩ nhiên hiểu Huỳnh đang nhắc đến ai. Thiên liếc nhìn xung quanh, lúc này bọn hắn đã cách khá xa đám đông nên không ai nghe được cuộc đối thoại. Hắn hỏi:

- Không phải mày đang nói dối đấy chứ? Làm sao hắn được có thể trở về được?

- Thằng đó mất tích chứ đâu có chết, tao chả cần nói dối mày làm gì.

- Điều vô lý như thế, tao không thể tin được.

- Hừ! Đám đàn em tao chạy về kể lại kẻ đánh bọn chúng ra tay rất tàn độc. Đứa nào đứa nấy chỉ bị trúng một đả thương mà trọng thương đến mức suýt nữa nhập viện. Mày nghĩ ai có khả năng vậy hả?

Thiên đứng trầm ngâm nghĩ ngợi. Huỳnh nói tiếp:

- Anh Phong đã biết chuyện này rồi, mày cũng nên báo cho chủ mày đi. Liên minh giữa hai bang chưa chấm dứt ngay được đâu.

Thiên cảm thấy Huỳnh nói có lý, bèn gật đầu:

- Được rồi, tao sẽ quay về điều tra. Nếu quả chuyện đúng như mày nói thì hai phe phải tiếp tục hợp tác để giải quyết việc này.

- Tao chờ tin tốt từ mày. Các anh em, chúng ta đi.

Nói xong, Huỳnh dẫn đám thuộc hạ quay về, Thiên cũng quay về lại vũ trường. Trên đường, hắn lấy điện thoại gọi Tuấn. Tuấn hỏi:

- Giờ này mày gọi anh có gì không? Nếu không có gì quan trọng thì để mai nói.

Thiên đáp:

- Dạ thưa anh, em có chuyện rất quan trọng muốn nói. Thành Việt đã xuất hiện rồi.

- Cái gì? Chú mày có chắc không?

- Dạ em đang điều tra, nhưng theo những gì em đã biết thì em chắc chắn hơn sáu phần mười.

- Thế vẫn chưa được, mày liên lạc với Vinh và Lâm, phối hợp bọn nó làm cho ra nhẽ. Anh sẽ bảo thêm vài đứa nữa đi tìm hiểu.

- Dạ vâng ạ.

Thiên ngắt cuộc gọi, sau đó bấm số của Vinh:

- Này Vinh, có việc rồi.

- Việc gì thế?

- Việc này không tiện nói qua điện thoại, à, Lâm có ở đó không?

- Có, anh ta ngồi với tôi ở vũ trường từ nãy đến giờ, mà này rốt cuộc là có việc gì?

- Tôi đang trên đường quay lại vũ trường, hai anh ra ngoài cửa đợi tôi rồi tôi sẽ kể lại.

- Được rồi.

Vinh quay sang nói với Lâm:

- Chúng ta đi thôi.

Lâm ngạc nhiên:

- Đi đâu?

- Tôi không rõ lắm, nhưng tôi theo ý của Thiên thì hình như là việc hệ trọng.

- Thật à? Tôi cũng mong có việc gì làm chứ ngồi không thế này cũng chán.

- ...

Sự xuất hiện của kẻ được cho là Việt đã làm Phong và Tuấn đứng ngồi không yên. Rõ ràng sau trận chiến đó, thực lực của Việt khiến bọn chúng lo ngại. Chính vì vậy, dù đây là tin đồn hay sự thực thì bọn chúng đều quyết không cho anh một con đường sống.

...

Sáng hôm sau, ba người Thiên, Vinh và Lâm cùng đến gặp Tuấn. Tuấn hỏi:

- Mấy đứa dò là thế nào rồi? Thực hư ra sao?

Thiên kể lại những lời Huỳnh đã nói với hắn tối qua. Tuấn có hơi bất ngờ, nhưng giữ im lặng nghe Thiên tiếp tục trình bày:

- ... Em và Lâm đã phái mấy thằng đi tìm hiểu, liệu có đúng là Việt xuất hiện hay không thì không ai khẳng định được nhưng có kẻ tấn công bang Hắc Bảo thì hoàn toàn chắc chắn. Hắn ta ra tay ngay giữa đường phố, rất nhiều người thấy. Có điều tên đó đội mũ trùm sụ, lại đeo kính và mang cả khẩu trang nên chả ai biết mặt hắn thế nào.

Tuấn ngẫm nghĩ hồi lâu rồi đáp:

- Xét theo tình hình trước mắt thì chưa có gì nghiêm trọng. Dù gã đó là Việt thật, hắn cũng chỉ đang rung cây dọa khỉ thôi. Đừng làm tin này rộng ra thêm để mọi người đi làm bình thường. Hắn ta không muốn lộ mặt nên trong thời gian tới, hắn không ra tay đâu. Thiên, mày phối hợp với Vinh dò la tung tích của Việt.

- Dạ vâng ạ.

Thiên và Vinh lập tức nhận lệnh, còn Lâm thấy mình không được Tuấn giao việc nên cảm thấy buồn bực. Hắn đang định lên tiếng thì Tuấn cắt lời:

- Anh hiểu mày muốn nói gì, anh không đồng ý đâu, hiện tại có rất nhiều chuyện cần mày đi làm.

- Ở việc gì vậy ạ?

- Nhiều lắm, đầu tiên là chú mày phải đi dẹp mớ hỗn độn ở khu chợ trước, sau đó đến các việc khác sau.

Lâm không hiểu ý của Tuấn nên hỏi lại:

- O, khu chợ nào ạ?

Tuấn bật cười, vỗ trán rồi đáp:

- À anh quên, mày mới lên nên chưa biết hết. Khu chợ đó nằm ở phía Tây, nó khá là lớn đấy. Khu đấy vốn được chúng ta bảo kê. Có điều dạo này khu không có ai quản lý làm nên chợ loạn hết cả lên. Phần việc của mày là đó, còn chuyện điều tra cứ để Thiên lo.

- Vâng em hiểu rồi.

Thấy "đại ca" không nhắc tới mình, Vinh cảm thấy bực bội, chỉ là không dám biểu hiện ra mặt. Lúc này, Tuấn cầm một bì giấy màu vàng đưa cho Vinh và hỏi:

- Vinh, dự án khách sạn anh nói với chú bữa trước chú lo đến đâu rồi?

- Dạ em đã liên lạc với đối tác, hiện tại em đang đàm phán với họ ạ.

- Ủ, mày lo liệu cho tốt, thiếu vốn anh sẽ cấp thêm.

- Dạ vâng.

Vinh càng thêm tức tối, đây rõ ràng là không muốn hắn tham gia vào thế lực ngầm của công ty mà. Ý đồ của Mạnh Tuấn quả thực đúng như thế, hắn phân chia ba công việc khác nhau cho ba người để tránh những xung đột không đáng có. Hắn hỏi lại lần cuối:

- Ba cậu đã nắm rõ việc của mình chưa?

- Rồi ạ.

- Tốt, nếu đã rõ cả rồi thì các cậu bắt tay vào làm đi, anh còn việc khác phải làm nữa.

- Vâng ạ, bọn em xin phép ra ngoài.

- Ủ!

Ở bên ngoài phòng, Lâm vừa đi vừa nói:

- Này Thiên, thằng Việt gì đấy lợi hại lắm à?

- Hừm, dù có hận thù nhưng tôi vẫn phải thừa nhận hắn rất ghê gớm, võ công thì vô cùng đáng sợ, tôi không phải đối thủ của hắn.

Vinh nghe những lời Thiên nói xong, sắc mặt cũng chẳng thay đổi gì. Lâm lẩm bẩm:

- Thế à? Nhất định tôi phải thử võ của tôi và hắn ai mạnh hơn.

Vinh và Thiên cùng nhếch mép cười khinh bỉ, đây là câu nói nực cười nhất bọn chúng từng được nghe.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 31

Nhắc lại Mạnh Tuấn, khi chỉ còn một mình trong phòng, Tuấn dùng điện thoại gọi cho em trai hắn:

- Năm, anh muốn nhờ mày giúp chút, mày đi loanh quanh xem dạo này tên Thanh Sơn có hay đi gặp ai không?
- Là tin đồn về Việt chứ gì, sao anh không bảo Thiên làm?
- Thăng Việt không biết mày nên mày tìm hiểu dễ hơn.
- Dạ được rồi, em sẽ cố gắng.
- Mày nhớ cẩn thận đấy.
- Vâng ạ.

Gã Năm làm theo lời anh trai đi dò hỏi tung tích của Việt, Tuấn cũng phái đàn em tìm ráo riết nhưng qua mấy ngày mà không có tin gì. Ngay khi Tuấn nghĩ đó chỉ là tin đồn thất thiệt hoặc đó là âm mưu của bọn Hắc Báo thì ngay ở khu chợ do Lâm quản lý xảy ra một vụ ẩu đả lớn. Ông ta lập tức sai Thiên đến hỗ trợ và giám thiếu căng thẳng.

Thiên vừa tới khu chợ thì nhìn thấy Lâm đang đánh nhau với một gã bịt mặt rất ác liệt. Đám tay chân trong bang đều nằm lộn dưới đất, miệng không ngừng kêu la đau đớn. Gã bịt mặt bắt gặp Thiên từ đằng xa chạy tới thì nghĩ bụng: "Mình đấu với đám này khá lâu rồi, giờ tên Thiên cũng đã đến. Nếu còn dây dưa ở đây thêm nữa, chỉ e khi cảnh sát đến, mình khó thoát. đành tha cho chúng vậy." Nghĩ vậy, gã bèn thét lớn, đồng thời đâm ra một quyền, kinh lực mạnh kinh người.

Tên Lâm nào chịu kém, cũng quát một tiếng và tung quyền ra, dùng cứng đấu cứng. Hai quyền đụng nhau đánh chát. Gã kia nhờ phản lực nhảy lùi lại rồi búng người vọt đi, Lâm lại đứng nguyên tại chỗ, không có bất cứ hành động nào. Thiên chạy tới hỏi:

- Sao anh không đuổi theo hắn?

Lâm hít thở sâu, sau đó lắc đầu:

- Tôi không thể, cú đâm của hắn khiến toàn thân tôi tê dại, đến đi còn khó chứ đừng nói chạy.
- Thật vậy sao? Hắn càng ngày càng ghê gớm.
- Đúng thế. Dẫu vậy, sau cú va chạm ban nãy, hắn cũng đã bị thương nhẹ rồi. Hừ, để thắng được tôi, hắn phải trả giá không ít đâu.

Thiên thở dài:

- Nghe anh nói tôi mới yên tâm phần nào.

Trong bụng hắn lại nghĩ đến điều khác: "Gã Hoàng Lâm này gần như có thể đánh ngang tay với thằng Việt, cũng tốt, mình sẽ kết thân với hắn trước sau đó dùng kế mượn dao mổ bò."

Chợt Lâm lên tiếng:

- Tôi đã đỡ hơn rồi, anh cứ về công ty đi, ở đây tôi lo được.

Thiên lắc đầu:

- Không, anh Tuấn bảo tôi đến hỗ trợ anh, đồng thời nhắc anh cùng tôi quay về báo cáo khi đã xong việc.
- Thế à? Vậy thì tôi sẽ về công ty ngay.

...

Ở công ty, Tuấn hỏi Lâm:

- Chú mày thấy được rõ mặt hắn không?

Lâm lắc đầu:

- Dạ không, hấn đội mũ, đeo kính và đeo cả khẩu trang, khuôn mặt của hấn hầu như được che kín. Hấn cũng giỏi võ, em hoàn toàn không có cơ hội lật tẩy hấn.

Tuấn gật gù:

- Hừm, xem chừng đúng là tên Việt rồi. Lâm, mày làm khá lắm, dù chưa lật mặt hấn nhưng ít ra đã ngăn chặn được hấn, rất tốt.

Thiên nói:

- Dạ đúng, Lâm là người mới nhưng làm việc tốt, em cũng khâm phục anh ta.

- Biết vậy thì chú mày và Vinh nhớ mà học theo nó.

- Vâng ạ.

Hai mắt Vinh loé lên sự giận dữ và đố kỵ. Thiên thấy thế, khoe miệng nhếch lên thành điệu cười khoái trá. Mục đích của hấn đã hoàn thành, giờ chỉ còn chờ Vinh ra tay hăm hại Lâm thì hấn sẽ xử nốt tên Vinh.

Sau khi ra khỏi phòng Tuấn, Thiên quay sang nói với Lâm:

- Lâm này, đến tối chúng ta làm bữa nhậu mừng chuyện chiều nay nhỉ?

Lâm cảm thấy trong người không khoẻ nên lắc đầu từ chối:

- Xin lỗi tôi không đi được, tên Việt đã khiến tôi bị nội thương, tối nay tôi cần về phòng chữa trị, hẹn anh vào ngày kia vậy.

Thiên thấy thần sắc của Lâm quả là hơi tái, bèn nói:

- Không sao, anh thấy mệt thì ngày kia cũng được, anh cứ dưỡng thương cho tốt.

- Cảm ơn, tôi sẽ gọi lại cho hai anh sau, tạm biệt.

- Tạm biệt.

Vì mang thương thế trong người nên Lâm vội vã quay trở về. Hấn vào phòng, lôi chiếc vali dưới gầm giường ra rồi mở khóa, sau đó hấn lấy từ trong đó một xấp giấy mỏng. Hấn chọn một tờ và để nó ở trước mặt, tiếp đó hấn ngồi xếp bằng, vận khí theo đúng đồ hình vẽ trên giấy.

Thời gian trôi qua khoảng chừng một tiếng thì Lâm thở hắt ra một hơi. Nội thương tuy chưa thể lành hấn ngay được nhưng ảnh hưởng của nó không còn quá nghiêm trọng như trước nữa. Hai mắt Lâm nhìn chăm chăm vào xấp giấy có chứa đựng võ công, trong đầu lại nghĩ thầm: "Sức mạnh của thằng Việt đúng là đáng sợ như lời đồn, may mà mình có nội công chống đỡ phần nào."

Rồi hấn lại nghĩ tiếp: "Mình nhất định phải vượt qua hấn, không thể để sự tồn tại của hấn gây hại cho bang phái." Võ công hấn luyện là từ xấp giấy mỏng trước mặt hấn. Môn võ ghi trên giấy chủ yếu là luyện nội công. Trước giờ hấn ý vào đó để hạ gục kẻ thù. Nhưng chiều nay, khi chống đỡ với những đòn đánh hiểm độc của đối phương, hấn nhận ra rằng mình còn rất kém. Bởi vậy, hấn muốn đi tìm Thiên học hỏi thêm, dù gì thì Thiên cũng nổi tiếng về võ học. Trong đầu đã có ý định sẵn, Lâm đi tìm Thiên để nhờ chỉ dạy võ thuật. Nghe lời đề nghị từ Lâm, Thiên khá là ngạc nhiên, hấn chưa từng lường trước điều này. Thiên cho rằng đây là cơ hội để kéo Lâm về làm đồng minh nên sau hồi lâu suy nghĩ, Thiên đồng ý dạy cho Lâm. Ngoại trừ mấy môn võ bí truyền, hấn đem những bài căn bản truyền thụ lại cho Lâm. Lâm không phật lòng vì điều đó, hấn nghĩ, chừng đó đã đủ dùng rồi.

Thêm mấy ngày nữa trôi qua, khu chợ dần bình thường, gã bịt mặt lặn đầu mất tăm, không thấy hấn đi gây sự. Tuấn cho rằng hấn đang có ý quấy rối tổ chức và cả bang Hắc Báo nên dặn dò đám thuộc hạ phải cẩn thận mọi việc để khỏi chuốc phiền phức vào người.

Hiện giờ Lâm đang nói chuyện với mấy gã trong băng đảng, hấn muốn tìm hiểu thêm về Thiên và Vinh. Mặc dù hấn và bọn chúng không còn xa lạ nữa, nhưng qua kinh nghiệm của bản thân, hấn biết tốt nhất là không nên thân cận quá mức.

Chợt có gã đàn em chạy đến chỗ hấn nói:

- Anh Lâm, đằng kia có ông bà già không chịu đóng phí. Bọn em sợ lão già đó xảy ra chuyện nên không dám làm gì.

- Thế à? Được rồi, để tao đi xem.

Lâm đi đến chỗ quầy hàng của ông bà lão nọ. Hấn thấy đúng như lời gã đàn em thì nói:

- Này lão già, đến kỳ nộp phí rồi.

Bất gặp gương mặt dữ tợn và đáng sợ của tên đại ca, hai ông bà sợ run người, khó khăn lắm ông lão mới đáp:

- Cậu thư thả cho chúng tôi vài ngày được không? Đạo này ít khách đến mua quá, chúng tôi chưa có tiền đưa cho cậu được.

Lâm cười khẩy:

- Hừ, ông già, ông nói hay thật đấy. Ông đừng tưởng tôi không biết, mặt hàng hai người bán là độc nhất khu chợ này, thế mà bảo ít khách mua hả. Đùa ai chứ.

- Tôi nói thật mà, cậu cứ việc kiểm tra.

Lâm lắc đầu:

- Tôi bất kể đúng hay sai, tới kỳ là phải nộp phí, ai trong này cũng như vậy, không có ngoại lệ.

Bà lão tức tưởi kêu lên:

- Cậu... cậu...

Bà uất ức vô cùng, giọng nghẹn ngào dường như sắp khóc rồi, ầy thế mà Lâm vẫn lạnh lùng đến đáng sợ:

- Tôi sao hả? tôi nói lần nữa, nếu ông bà không chịu trả phí, đừng trách tôi nặng tay.

Hai ông bà run lẩy bẩy, vẻ mặt bàng hoàng:

- Cậu muốn làm gì?

- Yên tâm, tôi không phá quán đâu, tôi chỉ sẽ đi...

- Anh đi làm gì hả?

Hắn chưa kịp nói hết câu thì có tiếng quát cắt ngang. Hắn quay sang thì thấy đó là một cô gái, tuổi chừng hai mươi hai mốt. Hắn tức giận mắng cô gái:

- Con ranh, đây không phải chuyện của mày, mau cút đi.

Cô gái không chịu kém:

- Tôi không đấy, anh làm gì tôi.

- Cô...

Cô gái lại cắt ngang:

- Tôi sao hả? Một thanh niên như anh lại đi ức hiếp người già, anh có còn là con người không?

- Mày...

Lâm vung tay định đánh cô gái. Cô gái không hề sợ hãi, cô nhìn thẳng vào hắn, tiếp tục quát:

- Sao? Giờ còn muốn đánh tôi nữa hả? Có giỏi thì đánh đi, để xem anh còn mặt mũi gặp ai không.

- Mày... aa...

Ngay khi hắn thấy ánh mắt kiên quyết của cô gái, đầu hắn đột nhiên đau như búa bổ. Một tay của hắn ôm đầu, hai chân bước loạng choạng về sau, cơ mặt co quắp và hai mắt hắn thì đỏ ngầu lên. Mọi người đều sửng người ra trước hành động bất ngờ của hắn. Cô gái nói tiếp:

- Bây giờ sao nữa đây? Xấu hổ quá nên tìm cách gỡ gạc hả?

- Mày...

Lừa gạt xong lên tận óc, Lâm chịu đau, vùng dậy vùng nắm đấm đến cô gái.

- Đánh đi!

Cô gái mặc kệ hắn đau thật hay giả, vẫn trừng mắt nhìn hắn. Ai cũng sợ xanh mặt, không dám nhìn cảnh tiếp theo. Thế nhưng, thêm một lần đối mặt với cô gái lại càng khiến con đau đầu dữ dội hơn. Nắm đấm mới tới nửa đường đã thu về. Lâm khụy gối rồi gập người xuống, hai tay ôm lấy đầu. Đau đớn cùng cực làm hắn phải hét lên.

Chứng kiến cảnh này ai nấy đều giật mình, ngay cả cô gái cũng ngỡ ngàng, dường như hắn thật sự đang vô cùng đau đớn. Đám lưu manh hoảng hồn, hò hét đe dọa cô gái:

- Con kia, mày đã làm gì hả?

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía cô gái.

- Tôi... tôi.

Lần đầu gặp phải cảnh này, cô gái nhất thời lúng túng lẫn sợ hãi, không biết xử lý thế nào. Tiếng của Lâm lại vang lên:

- Khốn kiếp!

Hắn đã đỡ đau đi chút ít. Hắn chống tay gượng đứng dậy. Đám đàn em vội vàng chạy tới đỡ hắn. Lâm nhìn cô gái, gằn giọng:

- Con à kia, hôm nay tao sẽ đi, nhưng mày liệu hồn đấy, tao không dễ dàng bỏ qua như vậy đâu.

Đám đàn em đỡ Lâm rời khỏi quán của hai ông bà lão tội nghiệp. Cô gái và mọi người nhìn theo hướng đi của tên lưu manh mà lòng tràn đầy lo lắng. Giờ hắn đã bị chọc giận, e rằng cuộc sống sau này của người ở chợ sẽ trở nên khó khăn hơn nhiều.

Lâm về lại chỗ nghỉ, hai tay vẫn ôm chặt đầu và không ngừng rên đau. Mãi lâu su con đau đầu mới vơi đi, hắn thở hắt hắt vừa lẩm bầm chửi rủa cô gái. Một gã đàn em hỏi hắn:

- Anh Lâm, thế chuyện thu phí hai ông bà già đó thế nào?

Lâm đáp:

- Sáng mai chúng ta sẽ quay trở lại đó, để xem con à đó bảo vệ họ được bao lâu.

- Thế còn cô ta thì sao ạ?

- Yên tâm, cô ta sẽ không bị thiếu phần đâu. Được rồi, việc hôm nay tới đây là được rồi, tao sợ nếu còn đi thu phí thì có khi bọn cóm sẽ đến hỏi thăm đấy.

- Dạ vâng ạ.

Lâm ngồi nghỉ thêm một hồi nữa. Con đau đầu thật kinh khủng, đến giờ mà hắn còn cảm thấy choáng váng. Hắn vừa ngồi xoa đầu vừa ngắm xem cô gái đã làm gì hắn hay ít ra cái gì đã khiến đầu hắn đau như thế. Đáng tiếc, dù suy nghĩ rất lâu, hắn vẫn không có nguyên nhân hợp lý.

Hết giờ làm việc, Lâm quay về phòng trọ chứ không đi nhậu với đám thuộc hạ. Tất cả bọn chúng đều biết chuyện đã xảy ra nên không trách hắn. Sau bữa tối, Lâm cảm giác tinh thần uể oải, toàn thân cũng rất mệt. Cho nên khi xem xong thời sự, hắn lập tức lên giường đánh một giấc.

...

Đột nhiên Lâm thấy mình xuất hiện giữa khu rừng tối đen như mực và hắn đang... chạy thực mạng, phía sau là tiếng người hò hét lẫn tiếng chó sủa. Hắn đang chạy trốn cảnh sát. Hắn thì lúc chạy mé đông, lúc lại chạy mé tây. Hắn cứ chạy mãi, chạy mãi; thế rồi hắn chạy tới sát vách núi. Hắn đã không thể ghì lại kịp nên trượt chân ngã từ trên cao xuống.

- AAAAAAAAAA...

Lâm hét lớn và ngồi bật dậy, trong lòng cực kỳ sợ hãi, lưng áo hắn mặc đã ướt đầm mồ hôi. Hắn quay đầu nhìn quanh, hắn vẫn đang ở phòng trọ của mình. Hắn thở phào nhẹ nhõm, hóa ra khung cảnh ban nãy chỉ là cơn ác mộng.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 32: Ngày trở về

Lâm chưa thể hoàn hồn sau khi thoát ra khỏi cơn ác mộng. Khung cảnh khu rừng âm u, tiếng chó sủa, tiếng rượt đuổi vẫn còn quanh quẩn trong đầu hắn. Những ký ức xưa cũ tưởng như đã bị vùi lấp giờ quay trở lại ám ảnh hắn.

Lâm thở hắt ra một hơi và lắc lắc đầu xua tan dư âm của ác mộng. Lâm liếc nhìn đồng hồ, gần năm giờ rưỡi sáng rồi. Thời gian trôi qua nhanh thật, mới đặt lưng ngủ đó thôi mà đã qua sáng hôm sau. Hắn rời khỏi giường và đi lấy khăn để tắm trước khi đi làm.

Dòng nước mát lạnh xối thẳng vào người làm tâm trạng của hắn dần bình tĩnh lại. Hắn nhớ tới cô gái hắn gặp ở chợ chiều qua. Đúng là khó hiểu, trước đó

hắn vẫn bình thường, tại sao đến khi gặp cô ta, đầu hắn lại đau như búa bổ. Chẳng lẽ cô ta biết tà thuật và đã sử dụng trên người hắn. Nhưng... Lâm càng nghĩ càng thấy vô lý, nhất định phải điều tra cô ta thật kỹ càng. Có điều hắn phải đích thân làm việc này, chứ nếu để lộ chuyện hắn thua một cô gái ra ngoài, hắn sẽ mất hết mặt mũi.

Bây giờ sáng, hắn đến công ty làm việc. Sáng nay hắn phải nộp số tiền phí thu được của ngày hôm qua cho Tuấn, đồng thời báo cáo tình hình khu chợ. Tuấn rất hài lòng về khả năng làm việc của Lâm. Hắn không tiếc lời khen ngợi:

- Chú mày làm giỏi lắm, mới chỉ vài ngày mà có kết quả tốt thế này, xem ra không thường mày không được rồi. Đây, cầm lấy, anh thưởng nóng cho chú mày.

Tuấn đưa cho Lâm một phong bì, trong đó chứa bao nhiêu tiền chỉ có Tuấn biết. Lâm chẳng đại gì mà từ chối:

- Dạ em cảm ơn anh nhiều.

"Cốc cốc"

Đúng lúc này có tiếng gõ cửa. Tuấn đáp:

- Vào đi.

- Thưa anh, anh ký cho em chỗ giấy tờ này với ạ.

Vinh mở cửa bước vào. Hắn liếc sang Lâm thì bắt gặp cảnh Lâm đang đút phong bì vào túi áo trong và đi ra khỏi phòng. Vinh dĩ nhiên hiểu chỗ phong bì đó là gì, trong lòng lập tức nổi giận. Vinh nghĩ hắn có công hơn Lâm nhiều mà chưa bao giờ được thưởng nóng, còn tên Lâm chưa mấy ngày đã được. Chính vì vậy mà khi Lâm chào hắn, hắn chỉ gật đầu đáp lại một cái chứ không mở miệng chào.

Lâm cũng không quan tâm đến điều đó. Hắn ta đang hí hửng vì được thưởng tiền. Hắn sực nhớ tới lời hẹn với Thiên thì vội rút điện thoại ra gọi:

- Alo chào anh.

- Vâng chào anh.

- Hà hà, là thế này, mấy bữa trước tôi bận quá, không có dịp mời anh. Tối nay tôi và đứa đàn em có làm bữa nhậu, anh qua dự với chúng tôi cho vui.

Thiên đáp:

- Vậy à, hay lắm, tối nay tôi nhất định sẽ đến.

- Được tối nay khoảng bảy giờ tôi sẽ liên lạc với anh để thông báo địa điểm.

- Được, vậy hẹn tối nay. Tạm biệt.

- Tạm biệt.

Thiên ngắt cuộc gọi xong thì nhếch mép cười đều. Hắn nghĩ bụng: "Cơ hội đến rồi, tối nay sẽ kéo tên Lâm về phe mình, sau đó khiêu khích hắn ra tay với tên Vinh. Sau cùng mình sẽ hạ luôn hắn."

Đúng giờ hẹn, Thiên đi tới vị trí mà Lâm đã thông báo, là phòng trọ của một thằng đàn em trong băng đảng. Khi đến nơi, Thiên bắt gặp Lâm đang nói chuyện với năm sáu thằng khác nữa. Thấy hắn ta xuất hiện, bọn chúng vội chạy ra đón:

- Anh Thiên, mời vào, bọn em đợi anh mãi.

Thiên rất được đám thuộc hạ nể trọng. Dù hắn đã thảm bại nhiều lần dưới tay Việt nhưng sự tôn trọng của đàn em đối với hắn ta vẫn không hề suy giảm. Đồ ăn đã bày sẵn nhưng chưa một ai động đũa, đúng là bọn chúng chờ hắn đến rồi mới bắt đầu. Thiên nâng cốc mở màn:

- Dù tôi không còn quản lý mảng này nữa nhưng hôm nay anh em tập họp ở đây mà còn nhớ tới tôi, tôi rất vui, cảm ơn các anh em.

Có gã đáp:

- Anh Thiên, được làm việc cho anh, cũng như anh Lâm hiện giờ là vinh dự cho bọn em, có tiệc nhất định phải mời anh chứ.

- Nói hay lắm, nào cạn.

Bữa ăn diễn ra trong không khí rôm rả và vui vẻ. Trò chuyện hồi lâu, Thiên quay sang hỏi Lâm:

- Này Lâm, tôi thấy võ công của anh rất giỏi, có thể đánh ngang tay với thằng Việt. Anh luyện môn phái nào thế.

Lâm cười cười lắc đầu:

- Tôi không có môn phái, tôi được truyền thụ từ một ông tiều phu.

Thiên không khỏi ngạc nhiên:

- Tiều phu ư? Đừng đùa tôi, tiều phu mà giỏi võ sao? Tôi không tin đâu.

- Tôi nói thật đấy.

- Vậy anh chứng minh đi.

Đám đàn em thấy Lâm giỏi võ vốn đã rất tò mò, giờ thấy Lâm sắp tiết lộ thân thế, lập tức dừng cuộc nói chuyện cá nhân, đồng tai lắng nghe hắn nói:

- Là thế này... chắc ai ở đây cũng biết lúc trước tôi làm lâm tặc. Có lần, tôi lẩn trốn trong rừng nhiều ngày, lương khô lại sắp dùng hết. Đúng lúc tôi gặp một ông tiều phu đang đi lên, tôi lập tức chạy lại cướp thức ăn, nào ngờ ông ta tuy thấp bé nhẹ cân mà võ giỏi khiếp. Ông ta dùng tay không đập tôi vài cái đã làm tôi không gượng dậy nổi. Sau đó ông thấy tôi đáng thương nên đã cứu tôi khỏi chết. Tôi ở nhà ông ta mấy bữa, được ông ta truyền thụ nội công chứ không dạy chiêu thức.

Nghe tới đây Thiên gật gù ra vẻ đã hiểu:

- Thảo nào hai lần tôi thấy anh đánh nhau đều bị trúng đòn. Anh nhờ tôi hướng dẫn tập quyền, hóa ra là vì muốn loại bỏ nhược điểm này.

- Đúng vậy đấy, tôi có nội công nhưng chẳng có chiêu thức, rốt cuộc chỉ là bao cát cho họ đánh. Tôi cảm ơn anh vì đã chỉ dạy tôi.

Thiên bật cười:

- Nào, cạ ly mừng tình bạn của chúng ta.

- Cạ.

Cả hai cùng ngửa cổ uống cạ.

"Hê hê hê! Tốt, lời kéo tên Lâm bước đầu đã thành công." Thiên khoát trà trong bụng khi đạt được mục đích.

Bữa tiệc tiếp tục trong không khí rất vui vẻ, bọn chúng say sưa tới tận mười rưỡi, mười một giờ mới tan. Lâm uống khá nhiều nhưng nhờ có nội công, hắn âm thầm vận khí đẩy hơi rượu ra ngoài. Nhờ vậy hắn vẫn còn tỉnh táo để trở về phòng trọ. Khi hắn đi ngang qua một đoạn đường vắng, hắn chợt nghe thấy có tiếng cãi nhau lẫn tiếng con gái khóc. Hắn nhìn về hướng đó thì chứng kiến được cảnh bốn năm thằng lưu manh chặn của một cặp nam nữ. Cả hai bị dồn đến một góc tường, người nam thì bị đánh đến mặt mũi bầm dập, cô gái đã sợ đến mặt mày tái mét.

Lâm bực mình khi thấy cảnh đó, lại sẵn có cón trong người, hắn ta chạy lại chỗ đám lưu manh và quát lớn:

- Này, dùng tay lại, bọn mày định cướp giật phải không?

Bị phá đám, bọn lưu manh tức tối, một gã quay sang chửi đồng:

- Việc gì đến mày, biến.

Lâm cười khẩy:

- Lão nhí, thế bọn mày đã nghe cái tên Hoàng Lâm thay vị trí của Thiên chưa?

- Lâm hay Lâm gì kệ mày, tao bảo mày biến.

Có vẻ bọn này chưa nghe tin nên mới nói vậy, đã thế lại khiến Lâm nổi giận hơn. Lâm chẳng nói chẳng rằng, bắt ngờ vung chân đá vào bụng một tên. Tên đó đau đến gập người xuống, nhả cả nước dãi. Lâm chưa dừng lại, tay phải đâm móc từ dưới lên trúng cấm tên đó khiến gã bật ngửa ra, ngã phịch xuống đất, miệng chảy máu ông ộc, thế là xong kẻ đầu tiên. Chứng kiến cảnh đó, cả bọn lưu manh lẫn đôi nam nữ đều kinh hãi, đứng sững người hồi lâu. Lâm phui phui tay và hét bọn du côn:

- Còn dám chửi tao hã. Sao, bọn mày vẫn chưa chịu đi à?

Bọn kia sợ tình, la ó mắng chửi, lập tức xông lên đánh Lâm. Lâm nghiêng người né một tên đang đâm dao tới, bàn tay trái chặt xuống tay gã, tiếng gãy xương nghe rảng rác. Tiếp đó không để cho tên đó kịp la, hắn túm lấy hông gã ta rồi vận kinh, lẳng về phía thằng khác. Hai thằng ngã chổng lên nhau đánh rầm. Thằng nằm dưới đầu chịu nổi kinh lực ném lẫn lực đè, hộc ra máu tươi. Thằng còn lại chậm chạp nhất, chưa kịp hoàn hồn thì Lâm vung chân đá bay con dao, cuối cùng giáng đòn chí tử vào lưng gã, gã gục ngay lập tức. Bốn thằng nằm la liệt dưới đất, đau đớn rên rì.

Lâm quát:

- Còn không mau cút đi.

Bọn lưu manh sợ mất mặt, vội vàng diu thẳng bị ngắt xiu chạy đi. Dọn dẹp chưa đầy hai phút, võ công của Lâm sau khi học hỏi từ Thiên xem chừng đã có tiến bộ rất lớn. Đuổi chúng đi xong rồi, Lâm nói với cặp nam nữ:

- An toàn rồi, hai người mau về đi. Trời tối mà còn đi đường vắng, ngu ngốc.

Người con trai đáp:

- Cảm ơn anh đã giúp.

- Không có gì, à, xe của mày phải không? Giá bao nhiêu?

Dù không biết Lâm hỏi với mục đích gì nhưng vẫn trả lời:

- Dạ hơn mười sáu triệu.

Lâm gật gù:

- Xe đẹp mà chỉ giá nhiều đó, ngon đấy.

Anh chàng kia thấy hần nhìn chăm chăm chiếc xe thì phát hoảng. Nhớ tới cảnh Lâm đánh bọn lưu manh sợ chạy tán loạn thì vô cùng lo lắng, lơ như... nghĩ tới đây, anh ta toát cả mồ hôi hột, cô gái vội nép sau lưng anh ta. Lâm ngắm chiếc xe vài phút rồi ngẩng đầu lên nói:

- Xe ngon giá rẻ. Cảm ơn mày đã cho biết giá để tao biết mà mua một chiếc như thế. Thôi tao đi đây, hai đứa bây về cẩn thận.

Nói xong, Lâm xoay người đi thẳng, làm cặp nam nữ đứng ngơ ngác nhìn theo. Đi được một đoạn, Lâm chợt nghĩ: "Sao mình cứ thấy hai người đó quen quen. Cứ như mình đã trước đây rồi. Là ai nhỉ?" Suy nghĩ hồi lâu không ra, hần đành tạm gác nó sang một bên.

Lâm đã gần về tới phòng, chỉ cần qua phía bên kia đường, sau đó đi thêm một đoạn nữa là tới. Trời vừa tạnh mưa không bao lâu, trên đường đọng rất nhiều nước. Đương lúc Lâm băng qua đường thì "vèo", một chiếc xe máy xẹt qua trước mặt Lâm, làm nước bắn hết lên người hần. Hần tức giận chửi đồng theo:

- Đui hả thằng kia.

Nhưng hần chưa kịp chửi đến câu thứ hai, bỗng hần nghe tiếng động cơ xe phát ra từ phía sau lưng, đèn sáng lóa cả mắt. Hần vừa xoay người lại thì...

"Bình!"

Một chiếc xe con bất ngờ phóng tới, do không kịp phanh nên tông trúng hần, lực tông mạnh khiến hần phải ché. Việc xảy ra quá nhanh, trong lúc nguy cấp, Lâm chỉ theo bản năng đưa hai tay ra trước đỡ lại. Lâm đau đớn cùng cực, cảm giác như các khớp xương vỡ vụn, hơi thở hần nghẹn lại. Tức thì Lâm phun ra một ngụm máu văng trúng kính chắn gió của chiếc xe kia. Người hần bay vào lề đường hơn mười mét rồi nằm thẳng cẳng, không cựa cựa gì nữa.

Chiếc xe bỏ chạy sau khi tông phải Lâm thì sợ tội bỏ chạy ngay, để mặc Lâm trọng thương, nằm trơ trọi giữa đường vắng.

Không biết bao lâu sau, Lâm mới từ từ lấy lại được tri giác. Chiếc xe nọ không tông chết hần mà chỉ khiến hần bất tỉnh thôi. Đầu hần bị đập mạnh xuống máu chảy chan hòa. Hai mắt Lâm tối sầm, tai ù cả lên. Hần cảm thấy đầu óc lâng lâng giống y như say rượu hay đang phê thuốc vậy. Tới khi hần bắt đầu tỉnh táo trở lại, thì toàn thân đau nhức khủng khiếp. Xương cốt như bị nhũn hết cả. Hần dần dần nhìn rõ mọi thứ, hần còn nghe xung quanh có tiếng rầm rì:

- Này, anh ta chưa chết, anh ta tỉnh rồi.

- Có ai biết anh ta bị gì mà ra nông nổi này không?

- Tôi không biết, khi tôi thấy anh ta thì anh ta đã bất tỉnh rồi. Mà thực thật, tôi đã gọi cấp cứu rồi mà giờ này vẫn chưa thấy đâu.

- ...

Lâm xoa xoa phía sau đầu thì mới biết đầu mình bị chảy khá nhiều máu. Khi đỡ chóng mặt rồi, Lâm chống tay gượng đứng dậy. Có người vừa đỡ hần vừa nói:

- Anh ngồi yên đi, anh đang chảy máu đấy.

Lâm xoa tay:

- Tôi không sao, các người mau tránh ra, tôi đi được.

Lâm đã đứng dậy được, một tay ôm đầu, một tay gạt những người xung quanh, chân đi tập tễnh về phía trước.

Quyển 2 - Chương 33: Phong ba bão táp

Lâm lúc lắc cái đầu, miệng xuyết xoa:

- Đau đầu quá! Khốn kì*p thật! Thằng lái xe say rượu hay đui mắt mà không thấy có người đi qua đường, con m* nó! Tỷ chết.

Còn có thể mở miệng mắng chửi người khác thì ít ra vết thương cũng không quá nghiêm trọng. Lâm đưa mắt nhìn xung quanh, tự nói:

- Đây là đâu? À, đường về phòng. Phòng trọ mình cách đây trăm mét nữa. Cứ về nhà trước đã, sau đó tính gì tính.

Mặc cho nhiều can ngăn nhưng Lâm vẫn ngoan cố lê từng bước khó nhọc, cố gắng quay về phòng mình. Khi xe cấp cứu chạy tới chỗ Lâm ngã xỉu thì Lâm đã mất hút trong màn đêm.

Phải mất khá nhiều thời gian, Lâm mới về được phòng. Hiện tại hắn hoàn toàn kiệt sức, cho nên vừa vào trong, cởi giày xong, hắn lập tức đặt lưng xuống giường ngủ mê mết, đến mặt cũng không rửa.

Thế rồi hắn thấy mình ngồi trong một căn phòng, không khí nóng bức, ngột ngạt. Lại ở chỗ hắn không phải là hắn mà hắn là một thanh niên chỉ tầm hai mươi hai một tuổi. Hắn đang ngơ ngác thì bất ngờ bị đánh một cú sau đầu, đầu óc hắn choáng váng, hai mắt tối sầm... Hắn lại thấy căn phòng đang bốc cháy dữ dội, ngoài ra trên lưng hắn còn cồng một người khác. Hắn nhìn khắp nơi nhưng không tìm thấy đường thoát ra. Hắn chạy qua trái, dốc hết sức bình sinh đá vỡ cửa kính rồi nhảy ra ngoài. Vừa nhảy ra thì khung cảnh đột ngột thay đổi, hắn lại trở về khu rừng âm u của con ác mộng lần trước. Khuôn mặt hắn bỗng dưng là mặt hắn. Sự việc diễn ra giống hệt lúc trước, hắn bị cảnh sát truy đuổi trong rừng và ngã xuống núi. Khung cảnh biến chuyển thêm lần nữa, tự dưng hắn ngã vào một ngôi nhà và hắn lại biến thành gã thanh niên lạ hoắc nọ. Hắn cùng hai ai đó nữa bị rất nhiều người với vũ khí trên tay vây vào giữa. Đám kẻ thù xung quanh liên tục giáp công làm ba người chống đỡ vô cùng vất vả.

- Anh Hưng, em đoạn hậu, anh chạy mau.

Bất ngờ kẻ đứng bên cạnh hắn hét lớn bảo hắn và người kia chạy đi, sau đó lao ra chắn trước mặt hắn hứng thay để hắn và ông kia thoát đi. Đáng tiếc một tên đeo mặt nạ bất ngờ xuất hiện đánh bật hai người trở lại. Ông kia lập tức chết trận. Kẻ thù vung đao chém tới hắn. Ngay khi lưỡi đao kề sát hắn, hắn sợ quá vùng vẫy.

Hắn thấy mình vẫn ở trong phòng trọ. Hóa ra tất cả đều là ác mộng, những con ác mộng khủng khiếp.

Hắn thở phào nhẹ nhõm. Hắn vẫn còn nhớ những ác mộng đó, quái lạ, chỉ là mơ mà cứ đau đớn như thật vậy, Và rồi... chợt hai mắt hắn tối sầm, đầu hắn đột nhiên đau như búa bổ. Con đau thậm chí kinh khủng hơn lúc ở khu chợ. Hắn ôm đầu, nghiêng rặng nghiêng lợi chịu đau, cơ mặt hắn co quắp, nhìn rất đáng sợ. Vô số hình ảnh, âm thanh kỳ lạ chẳng biết từ đâu ào tới dồn dập khắp não hắn. Lâm vò đầu bứt tóc, lăn lộn trên giường, hắn lấy hai tay đập liên hồi lên đầu nhưng con đau không hề giảm xuống. Cuối cùng không chịu nổi nữa, hắn vùi mặt vào gối, hét lên thảm thiết... rồi hắn lịm đi.

Không rõ bao nhiêu phút trôi qua, Lâm dần tỉnh lại. Hắn chống tay ngồi dậy, ngơ ngác nhìn quanh phòng, lăm bảm tự hỏi bản thân:

- Ủa, đây là đâu, sao mình lại ở đây?

Lâm sao thế nhỉ? Cả phòng mình trọ mà hắn cũng không nhận ra, chả lẽ con ác mộng khiến hắn sợ đến ngu người rồi ư? Bao nhiêu hình ảnh kỳ lạ đồng loạt sáng bừng trong trí óc khiến Lâm ngơ ngẩn hồi lâu, hắn mới à lên:

- Mình đã nhớ rồi, đã nhớ ra rồi.

Hắn bước xuống giường và vào phòng vệ sinh. Hắn đi tới trước gương soi rồi thấm nước vào các ngón tay, thấm nước lên cả cổ. Tiếp theo hắn làm một việc mà nếu ai đó được chứng kiến, chắc chắn sẽ sợ tái xanh mặt. Lâm bấu ngón tay vào da cổ rồi kéo mạnh ngược lên trên đầu. Tức thì da cổ, da mặt hắn bị xé toạc, tóc cũng bị nhổ khỏi đầu; ấy thế mà Không một vết máu chảy. Cái quái gì thế này?

Lâm ngẩng đầu nhìn vào gương, trong gương là một khuôn mặt hoàn toàn khác, không có vết sẹo, đỡ xấu xí hơn, trẻ hơn, góc cạnh hơn. Khuôn mặt đã gieo rắc nỗi khiếp đảm cho Tuấn, Thiên và Phong - Quốc Việt.

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Có gì Lâm lại biến thành Việt?

Sự thực thì Việt và Lâm chỉ là một người mà thôi. Cái đêm mà Việt bị ngã xuống núi, đầu anh đập mạnh vào đá nên anh bị chứng mất trí nhớ tạm thời. Nếu tới nay không nhờ vụ tai nạn, có lẽ phải rất lâu anh mới có thể lấy lại ký ức. Nhưng cú hích đầu tiên vào đầu óc anh chính là ngày anh (hay là Lâm khi đấy) gặp cô gái ở khu chợ. Cô gái đó là Quỳnh. Ánh mắt của Quỳnh đã khắc sâu trong lòng Việt nên việc đối mặt với nó như giáng một đòn lên trí não anh. Vụ tai nạn đóng vai trò phá tan bức tường ngăn cách Việt với ký ức của mình.

Thế thực hư mọi chuyện thế nào? Tại sao khuôn mặt Việt thay đổi hoàn toàn như vậy? Tất cả bắt đầu từ buổi tối ở phòng Quỳnh. Sau khi rời khỏi đó, Việt quay về phòng mình thay đồ và cài trang. Mục đích cài trang là để tránh bị cảnh sát phát hiện nếu anh bị bắt. Việt học thuật cài trang này từ trong quyển bí kíp của vua Quang Trung và nó được biết đến với cái tên: Thuật Dịch Dung. Thuật này khó học, Việt chỉ mới sơ thành, mặt nạ anh làm còn khá thô, nhưng ít ra hoàn toàn khác với khuôn mặt của anh.

Sau khi dịch dung xong, Việt quay trở lại công ty của ông Tâm để truy tìm sơ hở của kẻ hãm hại anh để lại. Có điều anh chưa tìm ra thứ gì thì bị phát hiện rồi cảnh sát truy đuổi vào tận trong rừng. Anh ngã xuống núi khi vẫn mang mặt nạ da. Năm, em trai Tuấn đi qua gần đó, thấy có người bị ngã giữa vùng máu nên đưa về chữa trị. Việt tỉnh lại, bị chứng mất trí nhớ tạm thời nên quên cả tên mình, bèn lấy tên Hoàng Lâm. Sau đó Năm giới thiệu Lâm (Việt) cho Tuấn vào vị trí bảo vệ, thay cho gã gác cổng đã tử trận. Do Việt vẫn đang dịch dung nên Tuấn không nhận ra anh. Ông ta đồng ý ngay. Việt cứ mất trí nhớ như thế cho đến tận vụ tai nạn tối nay. Ngẫm lại vụ tai nạn, Việt không khỏi thở phào: "May mà mình bị hất bay vào đồng cỏ trên lề đường, với lại có nội công hộ thể, chứ nếu không đã mất mạng rồi. Tuy vậy sáng mai mình vẫn nên tới bệnh viện kiểm tra não có bị tổn thương không thì mới yên tâm."

Ngẫm lại vụ tai nạn, bỗng anh liên tưởng sang một khía cạnh khác. Anh sức nhớ khoảnh khắc chiếc xe máy lao xẹt qua trước mặt hắn, hai tháng ngồi trên xe còn nhếch mép cười, y như vừa lừa được con "nai" nào đấy. Thần sắc Việt chuyển thành nghiêm trọng, nhất định ẩn chứa điều gì đó không bình thường ở đây. Việt dám chắc trên bảy mươi phần trăm có kẻ nào đây muốn hại chết anh. Hắn ta đã sai thuộc hạ hoặc thuê người đi làm chuyện này. Nhưng hiện tại, theo Việt biết thì không có thù hằn với ai cả. Anh nghĩ bụng: "đội đối phương tự tìm đến là ngu, tốt hơn là chủ động ra tay trước. Mình sẽ điều tra kẻ nào muốn hại mình."

Đó là điều Việt dự định sẽ làm vào sáng mai, còn bây giờ anh phải đi ngủ tiếp, mới ba giờ rưỡi sáng, vì con ác mộng phá giấc ngủ của nên anh cảm thấy rất mệt. Anh cần đi ngủ để lấy lại sức. Việt quay lại giường ngủ, ác mộng đã biến mất.

Sáng hôm sau, Việt không đi làm ngay mà anh đến bệnh viện trước. Anh vẫn mang mặt nạ để tránh không bị người khác phát hiện. Anh muốn kiểm tra xem phần đầu có bị gì nghiêm trọng không, cũng may bác sĩ bảo anh bình thường, chỉ bị xước da đầu chứ não không có vấn đề gì. Anh thở phào nhẹ nhõm.

Giờ Việt bắt tay vào điều tra thủ phạm. Bước đầu tiên là khoanh vùng đối tượng. Anh đang đóng vai Lâm, những kẻ có khả năng ngoài bang Hắc Báo, tổ chức của Thanh Sơn thì chỉ có Thiên, Vinh và đám lưu manh anh đánh tối nay nữa thôi. Chợt Việt mỉm cười, anh nghĩ ra được một cách.

Anh mua cuộn vải trắng được dùng để băng bó, sau đó anh quấn vải quanh bàn tay và kéo xuống tận một phần hai cẳng tay nhằm giả bộ bị gãy xương. Tiếp theo anh dẫn đám đàn em ở khu chợ quản lý cẩn thận rồi anh đến công ty. Anh lựa đúng thời điểm để cùng gặp Vinh và Thiên. Bọn chúng thấy tình trạng của anh thì đều rất ngạc nhiên. Thiên hỏi:

- Ở kia Lâm, anh sao vậy? Hôm qua mới nhậu đó mà giờ bó bột là thế nào?

Việt (Lâm) thở dài:

- Cũng tại tôi, băng qua đường không cẩn thận nên bị xe đụng, chắc do tối qua tôi đã chiu choáng rồi.

- Vậy à? Anh gặp may đấy, đúng là không nên uống quá say khi đi đường.

Việt gật gù:

- Anh nói đúng, may là chiếc xe kia hãm lại một chút. Mà đấy là tôi đi bộ chứ tôi đi xe thì nặng hơn. Ôi, lần sau có nhậu tôi chẳng dám uống say nữa.

Việt vừa nói vừa liếc nhanh qua mặt Thiên và Vinh. Cả hai đều rất ngạc nhiên nhưng Thiên dường như không hay biết việc này; còn thần sắc Vinh thoáng hiện lên sự tức giận. Hơn nữa, khi nghe anh nói "chiếc xe kia hãm lại một chút" thì khoé miệng hắn ta giật giật, hai mắt có vẻ tức tối.

Việt đã xác nhận được Vinh có khả năng là thủ phạm hại anh. Việt nói thêm với bọn chúng đôi ba câu nữa rồi kiếm cớ rời đi. Thiên, Vinh cũng về phòng làm việc của mình.

Vinh gọi cho thằng đàn em:

- Hôm qua mày nói đã xử gọn thằng Lâm, sao hôm nay nó vẫn đi làm bình thường hả?

- Không thể nào, chính mắt em thấy hắn vắng lên lề đường kia mà, bị cú nặng như thế, hắn sống sao nổi chứ.

Vinh nghiêng răng kèn kẹt:

- Thế mà nó chỉ bị gãy một tay thôi thằng ngu. Bây giờ tao sẽ qua xử bọn mày.

Nói xong Vinh liền tắt máy. Hắn chạy xe máy tới chỗ đám đàn em. Hắn đi thẳng vào trong, chiếc xe đâm phải Việt đang đậu ở đấy. Vinh vừa vào đã quát lớn:

- Bọn mày làm ăn kiểu khi gì thế hả? Xe ô tô tông mà hắn cũng không chết.

- Không thể nào.

Bọn kia sùng sốt đến đờ người ra. Vinh tiếp tục chửi mắng:

- Ý bọn mày là nghĩ tao bịa chuyện hả? Hấn nói bọn mày hãm phanh lại, có đúng không?

Bọn chúng lắc đầu lia lịa:

- Dạ không hề, bọn em còn tăng tốc hơn nữa ấy chứ, chắc hấn ta...

Vinh cắt ngang:

- Cảm ngay, không giải thích gì nữa, chúng mày mau nghĩ cách khác, khi nào xong nhiệm vụ mới nhận được tiền.

Vinh đi tới chiếc xe ô tô, không biết vì sao hấn vô cùng giận dữ. Vinh chỉ tay vào đầu mui xe, quát lớn:

- Khốn kiếp, chúng mày đã làm gì với cái xe thể hả mấy thằng kia?

Bọn kia run như cây sậy:

- Dạ không phải bọn em đâu, do thằng Lâm làm đấy ạ.

- Đùng hòng lừa được tao, hấn là người thường, sao có thể làm ra cái này.

- Bọn em cũng là người thường.

Vinh nghe thế thì trầm ngâm suy nghĩ: "Chết tiệt, không lẽ do thằng Lâm thật? Vô công của hấn kinh khủng tới mức này rồi ư?"

Điều gì khiến Vinh lo lắng như vậy? Hóa ra Vinh đã vô tình phát hiện đầu mui xe bị móp, lõm sâu xuống, hai vết lõm có hình bàn tay, hiển nhiên là tay con người. Chính Việt đã tạo ra hai vết lõm này.

Tối hôm qua, khoảnh khắc trước khi bị tông, Việt kịp đẩy hai tay tới trước, đánh lên mui xe. Dù Việt mất trí nhớ nhưng vẫn có nội công hộ thể. Trong lúc nguy cấp, Thuận Dương Công theo bản năng tự vệ, bộc phát hoàn toàn ra hai bàn tay. Kinh lực mạnh kinh hồn, đầu mui xe làm bằng kim loại cũng không thể chịu nổi cường lực nên bị lõm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 34

Vinh đứng gần người hồi lâu thì quay sang chửi đấm đàn em:

- Một lũ vô dụng, mau đi sửa xe ngay, đồng thời tìm cách khử luôn thằng khốn kia đi. Bọn mày sửa xe, nhớ cẩn thận vì đây là xe lậu, nếu có bất trắc thì đừng trách tao độc ác.

- Dạ vâng, dạ vâng.

Nói xong, Vinh lấy xe máy nhanh chóng rời khỏi ngôi nhà. Ở quán cóc phía bên kia được, một thanh niên quay đầu nhìn theo. Người thanh niên này là Việt. Từ lúc nhận thấy biểu hiện khác thường của Vinh, Việt đã đưa hấn ta vào diện nghi vấn. Vinh vừa rời khỏi công ty, Việt lập tức âm thầm bám gót anh ta. Vinh vào trong căn nhà đối diện, anh cảm thấy khó hiểu: "Quái, hấn đến đó làm gì." Anh bèn ngồi xuống quán nước đối diện căn nhà để theo dõi Vinh, tiếc rằng không phát hiện được điều gì.

Vinh ra khỏi ngôi nhà và đi đâu đó, Việt nghĩ không tiện theo hấn lúc này. Anh ẩn mình vào trong bức tường rồi lấy mặt nạ da đeo lên mặt, cải trang lại là Lâm, sau đó lấy dây treo tay lên như bị gãy. Anh muốn quay lại khu chợ để tránh bị kẻ thù nghi ngờ. Khi về khu chợ, đám thuộc hạ ở chợ bắt gặp tình trạng của Việt (Lâm) thì ngạc nhiên. Chúng hỏi:

- Ô anh Lâm, anh gãy tay à?

- Ừ, hôm qua tao băng qua đường thì bị xe tông, trật cổ tay, may mà không mất mạng.

- Phải, may thật đấy.

- Thôi đừng nhắc chuyện này nữa, còn bọn mày làm gì mà mặt bầm dập thế kia, đánh nhau hả?

Việt chỉ vào mấy thằng đang ngồi trên ghế ôm mặt, xuyt xoa. Một gã gật đầu:

- Dạ vâng, tên Việt hôm nay lại đến đánh, không có anh ngăn hấn, ba bốn đứa đã bị thương khá nặng.

Việt thở dài buồn bã:

- Xin lỗi, sáng nay tao phải đến bệnh viện kiểm tra phần đầu và băng bó, khiến bọn mày thành ra như thế.

- Không sao đâu ạ, anh bị nặng hơn, phải ưu tiên chứ.

Việt tỏ vẻ tức giận:

- Khốn kiếp, rốt cuộc thằng Việt đó định gây hấn đến bao giờ đây?

Ngoài mặt là vậy nhưng trong bụng anh lại nghĩ: "Minh là Việt, thế thì thằng nào đang giả danh mình lộng hành nhỉ." Việt nhớ tới lần đối đầu trước. Anh chỉ thấy gã đó đội mũ, đeo kính, mang cả khẩu trang, căn bản anh không nhận ra hấn ta là ai. Nếu hấn là kẻ bí ẩn ngầm hãm hại thì quá vô lý. Tối hôm đó, hấn trợ giúp Tuấn và Phong nên không lý gì quay sang đánh người phe mình. Rốt cuộc kẻ đi làm loạn khắp nơi là tên nào? Hấn ta làm vậy với mục đích gì?

Có điều Việt nghĩ rằng điều tra gã đó vào lúc này không quan trọng bằng việc rửa oan cho chính mình. Đáng tiếc ngoài những suy đoán đơn giản, anh chưa có manh mối nào để bắt đầu điều tra. Xem ra anh không thể không nhờ người khác giúp đỡ và anh chỉ biết mỗi một kẻ làm tốt điều này.

Từ sau trận đại chiến đẫm máu, thế giới ngầm liên tục xảy ra bạo loạn khiến cảnh sát ra quân ráo riết hơn. Kẻ anh cần gặp tuy không dính líu nhưng hấn ta cũng có danh tiếng bất hảo nên khó tránh khỏi bị theo dõi. Bởi vậy, khi ăn bữa chiều xong, Việt đợi cho trời tối hấn thì mới thay đồ đến gặp kẻ đó.

Trên đường đi, Việt thỉnh thoảng nhìn ngang liếc dọc xem có ai đi theo không, tạm thời vẫn chưa có gì đáng nghi. Việt đứng trước cổng nhà của người đó thì thấy hấn ta đang ngồi hóng gió ngoài hiên. Việt bèn viết vài chữ lên mảnh giấy nhỏ, sau đó bọc xung quanh viên sỏi và ném vào trong. Việt vận kinh vừa vặn, viên sỏi bay vút đi, rớt ngay trên ghế hấn ta. Gã kia giật mình đánh thót, ban đầu gã tưởng có đứa con nít nào nghịch nên ngẩng đầu nhìn. Gã không thấy ai, cúi xuống thì thấy có mảnh giấy trắng tróc ra khỏi viên sỏi. Gã lấy làm kỳ, bèn cầm nó lên đọc, tức thì sắc mặt thay đổi. Gã trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu rồi đứng dậy đi vào trong nhà. Gã thay đồ, mang theo vài dụng cụ nhỏ, khóa cửa cẩn thận và nổ máy chạy đi.

Gã chạy ra bên cảng mà gã thường làm việc, vào giờ này có khá đông người qua lại. Gã nhìn quanh rồi tiến tới chỗ một người đang đứng ngắm cảnh, khi còn cách chừng hai mét, người đó nói:

- Chào mày Chung ruồi, đã lâu không gặp rồi nhỉ?

Chung ruồi ngạc nhiên vì hấn đang đứng phía sau mà đã bị phát hiện. Nhưng khi nhớ lại thực lực của đối phương, hấn chỉ biết lắc đầu cười. Chung ruồi đi lên, đứng song song với anh ta và nói:

- Chào Việt, lâu rồi không gặp, cũng hơn ba tháng rồi.

Việt kéo sụp mũ rồi đáp:

- Ủ, sao? Đạo này mày làm ăn thế nào? Kiếm được nhiều không?

- Cũng tạm đủ sống qua ngày. Mà mày đừng nói chuyện không liên quan nữa. Tao không thích vòng vo, vào đề luôn đi, sao mày biết tao sẽ đến mà không báo cảnh sát? Lý do mày muốn gặp tao là gì?

Việt bật cười:

- Hoi nhiều câu hỏi đấy, cũng chả sao, tao sẽ nói từng cái một. Đầu tiên, tuy lệnh truy nã chưa phát ra nhưng với khả năng của mày, có lẽ đã biết chuyện của tao. Mày từng làm vài vụ với tao nên tao chắc mày không báo, đơn giản thế thôi. Thứ hai, lý do tao muốn gặp mày tối nay liên quan đến miếng cơm manh áo của mày đấy, giúp tao giải oan.

Chung cười khẩy:

- Mày có điên không? Mày nghĩ tao có nên giúp không trong khi tao còn chưa biết mày oan thật hay giả?

- Mày nghĩ tao có thể đánh ba vợ tương lai không hả? Tao làm vậy có lợi gì chứ.

- Được rồi, cứ cho mày bị oan đi, thế suốt ba tháng nay mày biến mất tăm tích, có khác gì sợ tội bỏ trốn đâu, tao làm sao tin mày được đây.

Việt thở dài:

- Chuyện này lại nằm ngoài dự tính của tao, nó khá phức tạp, có dịp tao kể cho mày sau. Giờ nếu mày xem tao là bạn thì mày hãy giúp tao.

- Được rồi, tao tạm tin mày, hơn nữa, tao đã ra đây rồi, không giúp thì không hay lắm. Nói đi, mày tính thế nào, có đối tượng khả nghi chưa?

- Vẫn chưa, nhưng tao hi vọng mày điều tra những người thường xuyên tiếp xúc với bác Tâm, có thể trong số đó có hung thủ hay ít nhất là đồng bọn với hung thủ.

- Ý này khá hay, còn tên hung thủ, mày có manh mối nào không?
- Tạm thời thì không, nhưng theo tao suy đoán thì hung thủ quen biết với bác Tâm nên mới dễ dàng ra tay.
- Mày nói cũng có lý. Chúng ta cứ làm vậy đi. À, còn cái này nữa, mấy bữa nay có kẻ cứ đi gây sự khắp nơi, là mày hả?

Việt lắc đầu:

- Không phải tao đâu. Lúc hắn ta đi gây sự, tao đang ở tỉnh khác. Tao cũng bực vì tên đó mà chưa biết điều tra bằng cách nào.
- Cần tao giúp không?
- Không, tao định dụ hắn ra đấu một trận để lật mặt nạ của hắn.
- Vậy cũng tốt, nhưng nhớ phải cẩn thận, nghe đâu tên đấy rất mạnh, so với mày chắc chênh lệch không quá nhiều.
- Ủ, cảm ơn mày đã nhắc nhở, tao sẽ lưu tâm hắn hơn. Được rồi, tối này như vậy thôi, có gì sau này tao với mày qua điện thoại. Đây là số mới, số cũ tạm thời không dùng được.
- Ủ.

Hai bên trao đổi số điện thoại, sau đó Việt xoay người rời đi. Việt quay về phòng.

Anh nhớ lại lời Chung ruồi nói ban nãy, Chung nói không sai chút nào, gã bí ẩn rất mạnh, nếu đánh tay đôi thì khó nói trước được kết quả. Chính vì thế anh quyết tâm luyện công để đột phá lên tầng thứ ba Thuận Dương Công.

Việt vận khí chuyển động theo tâm pháp nội công. Tưởng chừng mọi thứ đều thuận lợi, dè dặt ngay khi Việt vận toàn bộ nội công thì đột nhiên một luồng chân khí kỳ lạ từ đâu xuất hiện trong kinh mạch, đàn áp Thuận Dương Công. Hai luồng chân khí vừa đụng nhau, lập tức xung đột dữ dội khiến toàn thân anh đau đớn cùng cực. Việt hoảng hồn, anh lập tức ngừng vận công thì quá lạ, cơn đau cũng giảm xuống theo.

"Thế này thì làm sao luyện công đây?" Việt lấy là kỳ, nghĩ bụng:

"Quái dị thật, luồng chân khí đó từ đâu ra vậy nhỉ?" Việt cố gắng nhớ lại khoảng thời anh bị mất trí, lúc đấy hình như anh ít khi luyện võ. Khoan đã? Anh vẫn có tập luyện chứ. Anh suy nghĩ nửa thì quên xấp giấy có ghi võ công trên đó. Khi Việt thay quần áo để quay lại công ty của ông Tâm điều tra, do qua vội vàng nên anh quên mình từng nhét xấp giấy đó vào trong túi quần mà chưa cất Thành ra khi anh ngã xuống núi và mất trí nhớ. Việt (lúc này là Lâm) phát hiện thấy nó, dẫn đến Việt vô tình luyện võ công ghi trên giấy.

Việt đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Tập võ công này là của ông cụ mà anh đã cứu mạng gần một năm trước tặng cho anh (xem lại Quyển 1 chương 45). Hồi đó, vì vốn luyện Thuận Dương Công nên anh xem thường nó, không thèm quan tâm, lâu lâu tò mò mới lôi ra đọc. Nhưng giờ anh biết mình đã vô tình phạm sai lầm rất lớn.

Thật không ngờ, xấp giấy chỉ có mười tờ thôi, thời gian luyện lại khoảng ba tháng, ấy vậy mà luồng chân khí nó tạo ra đã gần như ngang ngửa với chân khí Thuận Dương Công. Một bên mất một năm, một bên chỉ ba tháng, với phép so sánh đơn giản, quá đủ để hiểu bộ võ công của ông cụ ghê gớm đến mức nào.

Việc lại luyện thêm một bộ thần công nữa không những không làm anh vui vẻ, mà lại càng khiến anh lo lắng hơn. Bởi lẽ, giờ trong người Việt luôn có hai luồng chân khí liên tục xung đột với nhau. Vì thế, Việt không thể phát huy toàn bộ uy lực của bất kỳ môn võ công nào, như vậy thì làm sao đánh thắng kẻ muốn hãm hại anh.

"Rốt cuộc mình phải làm gì bây giờ?" Việt lâm vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan, tập trung tâm trí để luyện một trong hai thứ là việc rất khó khăn; còn muốn bỏ đi một thứ, anh lại không biết cách. Hơn nữa đầu anh hiện tại có vô vàn câu hỏi: ông cụ đó là người như thế nào? Thần công ghi trên xấp giấy là gì? Nó cực kỳ lợi hại, một thứ quý báu như thế, sao ông cụ lại tặng anh? Ông ấy có ý đồ gì? Chừng nào chưa gặp lại được ông cụ thì những câu hỏi đó vẫn sẽ còn treo lơ lửng trong đầu anh. Có lẽ việc tốt nhất bây giờ là thôi không nghĩ đến võ công kỳ lạ kia, tập trung tu luyện, nâng cao Thuận Dương Công để áp chế được nó; hi vọng sẽ thành công như ý muốn.

...

Sáng hôm sau, Việt (bề ngoài vẫn cái trang thành Lâm) rảnh nên định đi tìm Tuấn. Giờ khi đã quen với công việc, nếu không có gì quan trọng, anh đều giao lại cho bọn thuộc hạ lo liệu.

Anh đi tìm Tuấn để hỏi vài vấn đề của công ty hắn. Mục đích chủ yếu là tìm hiểu xem tổ chức của Tuấn có sơ hở nào để lợi dụng. Hắn đến phòng Tuấn đúng lúc hắn nói chuyện điện thoại. Tuấn ra đầu báo anh đợi một chút. Việt nghe loáng thoáng hắn nói mấy câu;

- Ủ, mày cứ đến đó trước đi Năm, anh sẽ đến ngay. Ủ, yên tâm đi, anh quen vài ông giỏi lắm.
- Rồi rồi, đợi vài phút.

- ...

Tuấn tắt máy xong thì quay sang hỏi Lâm (Việt)

- Mà có việc gấp anh hả? Quan trọng không?

- Dạ không, em chỉ muốn hỏi mấy vấn đề xung quanh mảng em làm thôi ạ.

- Nếu vậy, mà cứ đi hỏi thằng Thiên ấy, nó hiểu rõ mà. Bây giờ anh có việc gấp phải đi.

- Dạ thế để lần sau cũng được ạ.

- Ừ, anh đi đây.

Tuấn khóa phòng rồi rời đi. Việt nhìn theo hần, nghĩ thầm: "Năm? Cái tên nghe quen quen. À, đó là người cứu mình khi mình bị ngất ở chân núi. Hình như Tuấn rất coi trọng hần, tên Năm vừa giới thiệu mình là Tuấn đồng ý cho mình làm bảo vệ ngay. Mình nên điều tra mối quan hệ của bọn chúng là gì."

Việt bèn âm thầm bám theo xe của Tuấn. Anh thấy hần chạy đến bệnh viện. Tên Năm đang đứng đợi trước cổng bệnh viện, trông hần ta rất khoẻ mạnh, tại sao chúng lại đến đây chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 35

Việt chen vào trong đám đông, đi theo Tuấn và Năm mà cả hai không hề hay biết. Tuấn dẫn Năm đến khoa tai mũi họng rồi đi vào phòng khám. Việt đứng bên ngoài, giả bộ như là người bệnh đang chờ tới lượt. Anh nghe thấy Tuấn nói:

- Chào bác sĩ, bác sĩ khám cho em tôi với, chả hiểu tự dưng hai hôm nay có vật gì đó vương vướng ở cổ nó. Nó nói rất khó khăn, uống nước cũng đau.

- Được rồi, để tôi xem. Há miệng ra nào.

- ...

Việt không khỏi ngạc nhiên: "Hóa ra Năm là em trai Tuấn. Hần ta giấu kỹ thật, ngay cả Hắc Báo và anh Hưng cũng không biết." Anh lại nghe bác sĩ nói:

- Em trai anh bị đau cổ họng là do ở đó nổi một u nhỏ.

Tuấn tỏ ra vô cùng lo lắng:

- Thật sao bác sĩ? Nghiêm trọng đến mức nào vậy bác sĩ?

- Tôi vẫn chưa xác định được đây là u lành tính hay ác tính, anh cần đưa em anh đi xét nghiệm trước.

- Dạ vâng, phiền bác sĩ viết cho tôi giấy đi xét nghiệm.

- Anh đừng lo, tất nhiên tôi sẽ viết.

- ...

"Mình biết như vậy là đủ rồi, đi thôi, hi vọng bệnh tình của tên Năm không quá nghiêm trọng." Việt dù có thù bất cộng đái thiên với Tuấn nhưng Năm có ơn cứu anh, anh cũng không mong hần xảy ra chuyện. Anh xoay người rời khỏi khoa Tai Mũi Họng.

Đang đi, bỗng dưng anh khựng người lại khi thấy cô gái từ đằng xa đi tới, là Ngọc. Nhìn thấy cô, ngực anh đau thắt, cô ấy trở nên tiêu tụy đi nhiều. Đáng tiếc, anh đang mang mặt nạ nên Ngọc không nhận ra anh. Cô ấy đi ngang qua anh vài mét rồi rẽ phải.

Việt nghĩ thầm: "Em tới đây làm gì nhỉ? Em bị đau gì sao?" Việt lo lắng, liền đi theo phía sau cô. Ngọc đi một đoạn khá xa, sau đó vào trong phòng bệnh. Việt nhìn xuyên qua tấm cửa kính thì bất gặp cảnh ông Tâm nằm hôn mê trên giường bệnh. Đây là phòng chăm sóc riêng. Gia đình ông Tâm muốn ông được chăm sóc tách biệt với các bệnh nhân khác, cho nên đã thuê một phòng để tiện cho việc theo dõi tình trạng sức khỏe của ông.

"Hơn ba tháng rồi mà ông ấy vẫn chưa tỉnh lại sao? Tất cả là lỗi của mình." Việt hoàn toàn bất ngờ trước tình trạng của ông Tâm. Anh cảm thấy rất xót xa, dù ông Tâm là người không liên quan nhưng lại vì anh mà thành ra nông nỗi này. Anh phải có một phần trách nhiệm, có điều anh không biết bản thân nên làm gì để bù đắp lỗi lầm. Giả như có thuốc tiên có thể chữa bách bệnh, tiếc là mơ thì vẫn là... à, khoan đã... Việt chợt nhớ lại món quà ông cụ tặng lúc

trước. Ngoài võ công và mấy lọ thuốc linh tinh thì còn có một loại thuốc cực kỳ đặc biệt. Anh nhớ ông cụ nói rằng, đó là thuốc chữa bách bệnh, chỉ cần còn một hơi thở là còn cứu được. Ông cụ nói thêm là ông đã mất rất nhiều thời gian để bào chế nó. Thuốc đó chỉ có năm viên, ông cụ tặng anh hai viên vì đền ơn cứu mạng.

Ban đầu Việt không tin vì cho rằng làm gì có loại thuốc như thế, nhưng sau khi xảy ra chuyện vô tình luyện môn võ công lạ, anh bắt đầu tin những lời của ông cụ. Anh biết khả năng cứu tinh ông Tâm rất mong manh, thuốc đó là cơ hội cuối cùng và duy nhất để anh chuộc lỗi nên phải liều thôi.

Nghĩ vậy Việt nhanh chóng chạy tới chỗ anh giấu thuốc cùng quyền bí kíp Thuần Dương Công. Anh luôn biết rằng một khi tham gia vào thế giới ngầm thì bao giờ cũng phải cất giấu những thứ quan trọng của mình ở nơi bí mật.

Việt đặt thuốc và bí kíp vào hộp rồi chôn nó xuống đất. Bấy giờ lấy nó lên lại, anh thấy tất cả đều còn nguyên vẹn.

Anh đem tất cả về phòng trọ mới để nghiên cứu cách sử dụng thuốc. Loại thuốc chữa anh cần chỉ có hai viên, anh phải sử dụng tiết kiệm. Anh đọc hướng dẫn ghi trong xấp giấy một cách cẩn thận. Có vài điều không như anh dự tính. Hướng dẫn viết là nếu anh muốn phát huy tác dụng của thuốc thì bắt buộc dùng võ công ông cụ đưa. Nhưng lúc này nếu mà làm vậy sẽ khiến hai luồng chân khí đối chọi nhau dữ dội hơn, mà thể thì không tốt chút nào. Việt thở dài, trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu. Cuối cùng anh quyết định sử dụng thuốc để chữa trị cho bác Tâm, mặc những hậu quả có thể xảy ra. Việt cầm tờ giấy hướng dẫn đọc hết một lượt, sau đó ngồi xếp bằng và vận khí theo hình trong giấy. Anh tập luyện nhiều lần để làm quen với nó.

Đến khuya, Việt chạy đến bệnh viện. Hơn mười giờ tối nên bệnh viện khá vắng vẻ, Việt theo đường cũ đi đến phòng của bác Tâm. Hình như đang có người trong phòng, là anh trai của Ngọc. Anh ta hình như đã ngủ rồi.

Việt rón rén bước lại gần kiểm tra, đúng là đã ngủ say. Việt đến cạnh giường bác Tâm nằm, lấy lọ thuốc ra và cho nửa viên thuốc cùng với một ít nước vào miệng ông ấy. Tình trạng ông ấy hiện tại quá yếu, không thể tiếp nhận cùng một lúc.

Khi thuốc đã được nuốt xuống, Việt đặt một tay lên ngực bác Tâm rồi vận công truyền chân khí sang người ông. Được lực từ từ khuếch tán đi khắp nơi trong cơ thể ông ấy. Việt truyền chân khí khoảng chừng mười lăm hai mươi phút thì dừng lại, bước đầu tiên đã xong. Vì anh làm lên lút nên chỉ thực hiện được từng đó thời gian thôi. Hơn nữa, hướng dẫn của ông cụ nói rằng, tốt nhất không nên chữa quá lâu thời gian trong một ngày mà nên chia ra nhiều lần. Lượng thời gian phụ thuộc số thuốc đã dùng và tình trạng sức khỏe của bệnh nhân. Vì vậy, mấy ngày tiếp theo Việt vẫn phải đến, hi vọng sẽ thuận lợi như tối nay. Việt bước nhẹ nhàng rời ngoài phòng rồi chuẩn khỏi bệnh viện mà không gây ra động tĩnh nào.

Gần mười một giờ, ngoài đường đã vắng dần. Việt bước đi thong thả, đầu anh mãi suy nghĩ, ngoài việc chữa trị cho bác Tâm thì bản thân cần làm những gì nữa. Xét đến vị trí, của "Lâm" trong công ty Tuấn, có khá nhiều kẻ ganh ghét với anh, trong đó bao gồm Vinh và cả Thiên. Dựa theo thái độ của Thiên đối với "Lâm" suốt nhiều ngày nay, anh tất nhiên nhận ra ý đồ của hắn. Chiều暮 dao giết người đúng là hiểm độc, thậm chí còn là một mũi tên trúng hai đích. Nếu không phải anh may mắn kịp thời khôi phục trí nhớ, chắc chắn anh đã trúng kế rồi. Cái thứ hai chẳng phải chính Vinh đó sao, Việt dám chắc hẳn ta là kẻ có khả năng đứng sau vụ tai nạn nhất Việt bị tai nạn. Nhắc đến điều này, dù gì anh cũng nên cảm ơn Vinh, hắn đã tạo cơ hội giúp anh lấy lại ký ức.

Hiện tại bọn chúng đều cho rằng nhân vật Lâm hữu dùng vô mưu, rất dễ bị lợi dụng, vậy cũng tốt, như thế anh càng dễ tương kế tựu kế. Anh sẽ sử dụng lại mảnh của chúng. Thiên quý quyết hơn Vinh nhiều nên cản trở hắn trước, kế tiếp là Vinh và cuối cùng là Tuấn. Việt sẽ kích Vinh gây hấn với Thiên, còn Tuấn sẽ do anh lo liệu với con mồi là Năm. Năm từng cứu anh lúc anh gặp nạn, anh sẽ không hại tính mạng hắn. Nhưng độc kế đưa "Lâm" làm lá chắn giữa Vinh và Thiên, anh đâu thể bỏ qua được. Đến lúc Việt phản đòn rồi.

Xác định xong phương hướng sắp tới, Việt cảm thấy nhẹ nhõm phần nào, Việt bước đi nhanh hơn để trở về phòng trọ. Đột nhiên có gã nào đẩy lao ra chặn ngay trước mặt Việt khiến Việt giật mình. Gã ta đội mũ sùm sụp, mặt bịt kín chỉ chừa hai con mắt. Tuy hắn không đeo cặp kính đen nhưng Việt vẫn nhận ra được đôi phương chính là gã đã giao đấu với anh ở khu chợ. Một kẻ địch thực sự đáng sợ. Hắn ta mở miệng nói trước:

- Đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh, đang muốn tìm kẻ nào đánh thì gặp ngay mày. Trận lần trước chưa phân thắng bại, hôm nay xem như mày xui xẻo.

Đối mặt với kẻ giả mạo mình, Việt cảm thấy rất thú vị. Anh đáp lại một cách điềm tĩnh:

- Mày bỏ lớp nguy trang Việt, ai cũng biết là mày gây ra những chuyện này rồi, mày chả cần đến chúng nữa đâu.

Không ngờ gã kia lại thuận nước đẩy thuyền. Gã bật cười chế nhạo anh:

- Sắp giết mày mà bỏ lớp nguy trang để bị phát hiện à, tao đâu ngu, khích tướng chỉ vô ích thôi. Mày nhận ra tao là Việt rồi thì biết sợ đi là vừa.

Việt cười khẩy:

- Muốn giết tao, còn phải xem bản lĩnh của mày.

- Được... thôi...

Nói chưa dứt câu gã kia đã vọt tới trước mặt Việt, kế tiếp tung thẳng ra một quyền. Tốc độ của gã nhanh khủng khiếp, hơn nữa lực đâm cũng mạnh kinh hồn. Việt dù đã chuẩn bị tinh thần mà vẫn không khỏi giật mình, vội vàng búng người lộn hai vòng về sau. Tên kia lại vọt lên áp sát, nhưng lần này Việt vung tay gạt đi rồi đánh một quyền.

Vì chưa rõ kẻ địch là ai và sợ bại lộ thân phận nên Việt không dám sử dụng võ công thật sự của bản thân. Anh chỉ dùng mấy quyền pháp cơ bản mà Thiên đã hướng dẫn lúc trước để đánh. Chiêu thức tên kia sử dụng cũng rất giỏi, lại cộng thêm sức mạnh ghê gớm của hắn dẫn dồn Việt vào thế yếu.

Hắn ta càng đánh càng mạnh, Việt chống đỡ không nổi, nhiều lần bị trúng quyền của hắn; may mắn có Thuần Dương Công hộ thể nên tạm thời không sao.

Vài phút trôi qua, trận đấu vẫn chưa phân thắng bại. Thế rồi nhân lúc Việt đang loạng choạng, bất ngờ tên kia vung chân đạp thẳng vào bụng Việt. Việt lâm nguy bất loạn, anh lập tức lùi lại một bước và vận toàn lực tung quyền đáp trả. Quyền cước đập nhau đánh chát, Việt với kẻ địch đều bị chấn động mạnh. Hai bên đồng thời nhảy ngược về sau.

"Tức thật, nếu không phải nội công bị xung đột, mình sẽ không lép vế như vậy." Việt xoa bóp cổ tay, lực chân kẻ địch thật khủng khiếp, làm cho cổ tay anh đau ê ẩm. Anh nhìn sang đối phương, hắn đang xoa bàn chân lên đất, hiển nhiên hắn cũng chẳng dễ chịu gì. Bỗng gã cười lớn:

- Ha ha ha, thú vị, rất thú vị, võ công của mày đã tiến bộ, tốt lắm, hôm nay tao phải hạ gục mày.

Hắn định lao tới đánh tiếp thì Việt lên tiếng ngăn lại;

- Khoan, tao muốn nói mấy câu.

Tên kia hơi ngạc nhiên nhưng vẫn muốn xem Việt muốn nói gì, bèn đứng lại rồi hỏi:

- Được thôi, có lời trần trối nào thì nói hết ra đi.

Việt đáp:

- Tao vào thẳng vấn đề luôn, tao muốn hợp tác với mày.

Đối phương cười lớn hơn nữa:

- Ha ha, buồn cười quá, chưa bao giờ ta thấy có chuyện nào tức cười hơn cái này. Hợp tác ư? Ha ha, nằm mơ đi..

Việt nói:

- Chẳng phải mày căm thù bọn Hắc Báo và tổ chức của tao ư? Chúng ta hợp tác đối phó bọn Hắc Báo chả phải hay hơn à.

Gã kia gật gù:

- Ồ, ý hay đấy, thế sao tao lại không hợp tác với Hắc Báo diệt bọn mày nhỉ?

Việt đáp:

- Tên Phong giỏi võ hơn cả tao. Chính hắn đã giết tên sếp Hưng của mày còn gì? Đánh nhau với hắn ta khoái hơn đánh với tao đúng không (hiện tại Việt ở vai Lâm và gã kia được xem là vai "Việt")

Tên kia cười khẩy:

- Ý mày rất hay nhưng chưa đủ thuyết phục tao.

- Vậy tao bắt tay với tên Phong đập mày thì sao?

- Ha ha, tao quên mất điều này, cảm ơn nhé. Tốt nhất là tao khừ mày trước nhỉ?

Việt cũng cười to:

- Ha ha ha, đừng tự tin quá thế. Qua vài chiêu ban nãy, chắc bản thân mày cũng biết khó có thể giết tao được. Tao đã đưa ra cách giải quyết tốt nhất rồi, mày suy nghĩ kỹ đi.

Nghe Việt nói, tên kia không khỏi sùng sốt: "Khốn kiếp, thằng Lâm này thông minh hơn mình tưởng, nhưng phải thừa nhận là hắn nói đúng. Vậy cũng được, mượn tay hắn thực hiện ý đồ của mình." Nghĩ tới đây, hắn nở nụ cười quái dị khiến Việt thấy mà nổi da gà.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 36

Gã giấu mặt cười khăng khặc:

- Mày nói không sai, tên Phong đúng là đáng chết hơn mày. Tao tạm để mạng mày lại, xử hắn trước cũng được. Mày có ý hợp tác, vậy kế hoạch là gì thì mau nói đi.

Việt lắc đầu:

- Tao trước vốn toàn đi làm thuê nên vẫn chưa nghĩ ra kế hoạch gì. Tao nghe tiếng mày lắm mưu nhiều kế, mày nghĩ thử xem có cách nào không?
- Cái gì? Mày muốn hợp tác mà lại không có mưu kế, đầu mày có bị gì không đấy?

Việt nhún vai tỏ vẻ bất đắc dĩ:

- Biết làm sao được, tao cũng biết để thắng Hắc Báo thì phải đánh kinh tế chúng trước. Nhưng tao không biết mấy vấn đề đó nên chưa nghĩ ra kế gì hay. Hơn nữa, Thiên và Vinh vượt hẳn tao về khoản này, tao khó mà qua mặt chúng.
- À, thì ra mày lo bọn chúng sẽ ngăn đường mày. Hừ, tên Vinh vẫn còn rất sợ tao, chỉ cần hù dọa hắn, hắn sẽ làm theo ngay.
- Chẳng phải lần trước mày bị hắn lừa à?
- Lần trước là tao sơ suất, giờ thì dừng hòng. Đáng ngại hơn là tên Vinh, hắn ta rất trung thành với tên Tuấn, muốn thành công thì cần khử hắn đi.
- Mày muốn tao khử hắn?
- Không, tao muốn mày nghĩ cách cho tên Tuấn tự tay khử hắn. Cái này mày là được chứ?
- Tao sẽ tìm cách giải quyết chuyện này.
- Tốt, vậy cứ xong bước này đi đã, những bước tiếp theo tao sẽ nói sau.
- Thế cũng được, tao đợi tin từ mày.

Khi tên giấu mặt đi rồi, Việt nhớ lại lời hắn nói ban nãy, chợt anh nảy ra suy nghĩ: "Tên này hình như đang muốn giúp Vinh hơn là đe dọa gã. Bên cạnh đó, mình vẫn chưa rõ mục đích của hắn là gì, nhưng rõ ràng hắn không chả ưa Thiên và muốn định tay mình để đạt được ý đồ. Cho nên mình phải nhanh chóng tìm hiểu hắn có ân oán gì với Vinh và Thiên."

Rồi lúc suy xét lời đề nghị của đối phương, Việt lại nghĩ: "Có điều hắn nói không sao chút nào, Thiên rất trung thành với Tuấn. Nếu muốn hạ bệ Tuấn, mình cần loại trừ Thiên đầu tiên, phải tìm cách nào đây thôi."

Khi nghĩ tới đây thì anh đã về trước cửa phòng trọ. Anh thay quần áo rồi đi ngủ, thời gian này anh mất ngủ hơi nhiều nên anh luôn tự nhắc bản thân sinh hoạt điều độ để giữ sức khỏe và tinh thần ở trạng thái tốt nhất.

Sáng hôm sau, anh âm thầm chạy đi gặp Chung ruồi, anh muốn nhờ hắn giúp đỡ. Chung thấy anh đến thì nói:

- Mày muốn hại tao phải không? Mày đang là tội phạm mà đi lại lung tung thế này thì liên lụy chỗ này đấy.

Việt lắc đầu:

- Yên tâm, trên đường tao quan sát kỹ lắm, với lại tao gặp mày nhanh thôi.

Chung nói:

- Hỏi việc kia hả, mày vội vàng quá, mới một hai ngày, chưa thể có tin gì đâu.

Việt đáp:

- Không phải, việc đó từ từ cũng được, sáng nay tao đến gặp mày để nhờ mày giúp cái khác.
- Khó lắm, đám đàn em của tao hiện giờ rất bận.
- Yên tâm, việc này không nguy hiểm. Tao chỉ muốn mày phái vài ba thằng đi xem thử tên Vinh có thân với thằng nào không?

Chung tỏ ra rất ngạc nhiên:

- Sao lại thế? Có ai phát hiện ra mày và báo cho hắn à?
- Không, chỉ là tối qua tao đã giao đầu với gã quái lạ nọ, thằng hay đi gây sự ấy. Sau đó tao với hắn đã thoả thuận hợp tác cùng đối phó Hắc Báo. Có điều hắn sơ suất làm tao không khỏi nghi ngờ hắn quen biết Vinh và đang bảo vệ Vinh.

- À, tao hiểu rồi, mày muốn xem tên Vinh hay đi gặp những ai để xác định danh tính gã giấu mặt chứ gì?

- Phải.

Bỗng Chung thở dài:

- Việt này, tao khuyên mày một câu, rửa oan xong thì mày hãy quay về chính đạo, làm một sinh viên bình thường thôi. Con đường này không hợp với mày đâu.

Việt lắc đầu:

- Mày khuyên tao vô ích thôi, một khi tao đã quyết định thì không ai cản nổi, kể cả... kể cả những người tao yêu thương nhất.

- Nhưng rốt cuộc thì mày muốn làm gì, đến mức suýt chết mà vẫn làm? Trả thù hay tham vọng tiền tài?

- Tao muốn nuốt gọn tổ chức Thiên Hạ (tổ chức do Mạnh Tuấn lập nên).

Chung ruồi nghe mà sững sờ:

- Cái gì? Mày đùa tao đấy hả? Mày hoang tưởng quá rồi, việc đó là không thể?

- Đối với tao không gì là không thể. Mà nếu không thể nuốt nó thì tao sẽ đập nát nó.

- Đập nát ư? Việt, tao biết mày rất muốn trả thù, tao hiểu cảm giác này, lửa giận thấm tận tim gan, nhưng mà... tin tao đi, sau vụ Văn tét (Chương 7), tao nhận ra, sau khi trả thù xong, cảm giác duy nhất còn sót lại trong tao là sự trống rỗng thôi.

- Tao biết, biết rất rõ là đằng khác, có điều tao vẫn quyết đi con đường tăm tối này, cho dù phải để những điều đáng quý lại phía sau.

- Mày...

- Thôi mày đừng nói nữa, mày cứ giúp tao rửa oan và tin tức của tên Vinh. Tao sẽ lo phần còn lại, sẽ không để mày cùng anh em của mày bị liên lụy. Bây giờ tao phải đi làm việc khác nữa, tạm biệt.

- Ủ, tạm biệt.

"Thực ra mày đang tính làm gì mà trở nên đen tối đến thế hả Việt?" Chung thở dài, tưởng có thể khiến tên bạn quay đầu, ngờ đâu kết quả ngược lại hoàn toàn, hắn không khỏi cảm thất hụt hẫng.

...

Việt nhanh chóng cài trang rồi trở về khu chợ để tránh bị nghi ngờ. Về việc thôn tính công ty của Tuấn, quả thực anh vẫn chưa nghĩ ra được kế gì hay, cả chuyện hạ bệ Thiên cũng như vậy, có lẽ anh nên bắt đầu từ tên Năm. Tên Năm là em trai Tuấn thì ít ra cũng hưởng được chút lợi ích từ Tuấn. Ngoài ra tên Năm đang bị bệnh, Tuấn sẽ hơi mất tập trung vào công việc nên qua mặt hắn cũng dễ dàng hơn. Việt thấy mình hiện giờ cũng chả có việc gì làm nên đi đến nhà Năm "chơi".

Khi ngang qua một quán cà phê, bỗng Việt khựng người lại, anh bắt gặp có cô gái đang bước vào trong. Đó không phải là người đã cùng Vinh đóng kịch lừa anh mắc bẫy hay sao? Cô ta ở đây làm gì nhỉ? Việt nhìn theo cô ta thì thấy cô ta ngồi xuống trước mặt một người đàn ông. Ở vị trí Việt đứng, anh chỉ nhìn được sau lưng người đàn ông đó. Anh không tiện chạy lên xem anh ta là ai vì sợ nếu sơ suất, cô gái kia sẽ phát hiện anh đang theo dõi họ.

Việt chỉ thấy gã đàn ông nói gì với cô ta mấy câu rồi cô ta mỉm cười bẽn lẽn. Nhìn gương mặt đỏ bừng vì xấu hổ của cô ta, anh vừa buồn cười vừa cảm thấy tò mò muốn biết gã kia là ai. Rất có thể hắn có liên quan đến Thiên hay Vinh. Hai người đó nói thêm một lúc nữa rồi khoác tay nhau rồi khỏi quán. "Chết tiệt! Hắn không quay mặt lại, hay chúng phát hiện ra mình rồi. Mình nên đi theo xem thế nào." Việt định bám đuôi cặp nam nữ thì Chung ruồi bắt ngờ gọi tới. Hắn ta liên lạc với anh lúc này ắt hẳn có việc gì quan trọng. Anh đành đứng lại nghe điện thoại:

- Alo, có tin gì mới à?

- Ủ, đúng là có mấy thông tin khá quan trọng.

- Thế đợi tao chút, tao chạy qua chỗ này.

- Thôi khỏi, tao nói qua điện thoại được rồi. Đầu tiên là vụ của ông Tâm, bước đầu đã có manh mối. Hung thủ quen biết với ông ấy, điều này dễ đoán, nhưng chắc mày không nghĩ là do chính người trong công ty ông ấy đâu nhỉ?

Việt ngạc nhiên:

- Người trong công ty à? Quả thật tao chưa tính tới cái này, là tên khốn nào thế?

- Tao vẫn chưa biết, có điều tao đoán tên này chức vụ khá cao đấy. Tao thông báo điều này cho mày để mày khoanh vùng, rút ngắn thời gian điều tra.

- Ủ, tao cảm ơn. Còn mấy thông tin khác thì sao?

- Thêm tin này nữa, thằng Tuấn có một thằng em trai tên Năm

Tin này Việt biết rồi nên không ngạc nhiên, nhưng anh khâm phục mạng lưới thông tin của Chung ruồi; mới vài ngày mà đã tìm ra được tên Năm. Anh đáp:

- À, cái này tao vừa biết hồi nãy. Tao tình cờ phát hiện bọn chúng ở quán cà phê.

- Ủ, mày đã biết thì tốt, hiện tại tao chỉ có thể nói cho mày chừng đó. Nếu có gì mới, tao sẽ liên lạc mày sau.

- Ủ, tao đợi tin từ mày.

Việt cúp máy, sau đó nhìn sang bên kia đường thì cặp nam nữ nọ đã đi mất dạng, đáng tiếc vẫn không biết gã đàn ông là ai. Việt nhớ lại mấy lời của Chung ruồi: "Người trong công ty à? Lại cấp khá cao nữa, hay cổ đông nào đang bắt mối với bác Tâm? Mọi chuyện có vẻ phức tạp rồi đây."

Việt không nắm được nội tình công ty của bác Tâm nên chưa biết bắt đầu điều tra từ đâu. Xem ra phải đợi ông ấy tỉnh lại trước đã. Muốn vậy, việc cần phải làm là cố gắng cứu tỉnh ông ấy bằng loại thuốc thần kỳ đó. Buổi tối, anh đi đến bệnh viện để tiếp tục chữa trị cho bác Tâm. Anh chọn đường tắt để đi cho nhanh. Đoạn đường này vào lúc khuya thường vắng người.

Đột nhiên anh cảm giác tóc gáy dựng đứng hết cả lên. Anh quay đầu lại nhìn thì thấy có một chiếc ô tô đang chạy đến rất nhanh. Đường vắng tanh, lái xe vẫn hay chạy với vận tốc lớn. Nhưng Việt nhận ra có gì đó không ổn.

Thế rồi, ô tô bất ngờ lao từ dưới lòng đường phóng lên vỉa hè. Thế này thì rõ ràng là có ý đồ hại anh chứ còn gì. Anh đã chuẩn bị trước, khi xe còn cách chừng hai mét, anh lập tức thi triển tuyệt kỹ khinh công, tung mình nhảy sang bên phải xe. Sau đó lựa lúc xe lao qua đúng tâm, anh vận toàn bộ nội công, vung chân đập ngang ra. Va chạm tạo thành tiếng nổ to như sấm.

Chiếc xe có vận tốc cao, chân Việt không khỏi đau nhức. Việt loạn choạng ngã chúi về phía trước. Có điều kinh lực ẩn trong một cước ban nãy cũng cực mạnh, đẩy ô tô đi chệch hướng. Gã lái xe bị giật mình, xoay sở vô cùng vất vả. Cuối cùng xe mất khống chế, bánh xe chà trên mặt đường là nó quay mấy vòng rồi đâm sầm sang bên kia đường, thiếu chút nữa đã lật ngửa luôn. Việt chạy vù tới ngay, không thể để cho tên kia chạy thoát.

"Cái quái gì đây, võ công của mình đã tiến bộ đến mức này rồi sao?" Nhìn thấy tình trạng cánh cửa mà Việt há hốc miệng kinh ngạc. Cánh cửa kim loại của chiếc xe bị đá méo mó, biến dạng, dấu chân lõm sâu vào vài phân. Đây là thành quả thể hiện uy lực của Thuần Dương Công. Chiều nay anh đã đột phá tầng thứ ba. Tuy mấy lần đứng trước cửa tử thần, nhưng nhờ vào ý chí kiên cường rồi cuộc anh đã vượt qua. Kết quả thực sự không phụ sự kỳ vọng của anh.

Trở lại hiện tại, Việt nhìn vào trong xe, chỉ có một mình gã tài xế, hắn ta gục đầu vào vô lăng. Hình như hắn chưa chết sau khi xe đâm vào cây, hơn nữa, hắn vẫn còn tỉnh. Việt cảm cánh cửa, vận kinh lực giật thật mạnh, thêm một lần anh phải sững sốt, cửa xe bung ra dễ dàng. Đối với anh, nó dường như nó trở nên quá nhẹ và chót giữ quá yếu. Vì bị bất ngờ nên anh tuột tay để nó rớt xuống đất. Anh tạm thời bỏ qua việc tìm hiểu võ công. Anh bèn thò tay vào trong xe kéo hắn ra ngoài. Mặt hắn bầm dập, chảy đầy máu do va đập với vô lăng. Sợ hắn ngất xỉu, anh lập tức tra hỏi:

- Kê nào đã sai may đến giết tao? Nói mau!

- Lâm... mày... chết..

Tên tài xế chỉ kịp mở miệng nói ba tiếng thì đã nghẹn đầu sang một bên. Việt vội đưa tay tới kiểm tra ở cổ và ở ngực hắn ta rồi chửi đồng:

- M* kiếp! Sớm không ngắt, muộn không ngắt lại ngắt ngay lúc này. Việt dù tức giận nhưng vẫn lấy điện thoại ra gọi xe cấp cứu:

- Alo! Cho một xe cấp cứu đến ngay số 1x0 đường abcdxyz ngay nhé, vừa có một vụ tai nạn ô tô xảy ra ở đây, phải, khá là nặng.

Anh đặt tên tài xế nằm ngay ngắn và nói:

- Hừ! May cho mày là tao còn chút nhân từ đấy.

Anh đợi ở đó thêm một lúc, đến khi nghe thấy tiếng còi hú mới lần vào bóng tối chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 37

Công an đến cùng với xe cấp cứu, ở hiện trường không có ai ngoài tên tài xế. Bác sĩ nhanh chóng đưa gã tài xế lên xe cấp cứu rồi chạy ngay về bệnh viện. Cảnh sát thì ở lại xem xét hiện trường xảy ra tai nạn. Một anh công an giao thông nhìn thăm cảnh mà lắc đầu, tắc lưỡi ngán ngẩm:

- Tai nạn gì mà khiếp thế này, bay luôn cả cửa xe ô tô.
- Không phải bay cửa đâu, đã có người đã tháo nó ra đấy.

Một anh công an khác chỉ vào rìa cánh cửa và bản lề trên ô tô. Ông kia ngơ vực:

- Anh đùa tôi hả, làm gì có ai có thể kéo nó ra như thế này chứ.
- Nhưng..

Bỗng một giọng nói cắt ngang:

- Chào anh Hòa, khuya rồi mà còn phải làm nhiệm vụ, khổ nhĩ.

Người kia quay lại đáp:

- A, anh Phương, chào anh, lại tai nạn giao thông ấy mà. Anh đang đi chơi cùng gia đình đấy à?

Cảnh sát Phương gật đầu:

- Ủ, nghề chúng ta anh biết rồi, lâu lâu mới có giờ rảnh rỗi, tranh thủ chờ vợ con đi chơi một bữa. Trên đường về, tôi nghe tiếng còi hú nên chạy qua xem thế nào. Tai nạn nghiêm trọng lắm hả?

Ông kia thờ dãi, chỉ tay vào chiếc xe:

- Ủ, thanh niên bây giờ đi xe ẩu quá. Anh nhìn tình trạng thể thảm của chiếc xe kia, chắc... May là tài xế không sao.

Cảnh sát Phương ngoảnh đầu sang, bất chợt bắt gặp vết lõm trên cửa xe ô tô bị bung ra thì cau mày. Ông gọi một anh công an trẻ:

- Này cậu, cậu mang cái cửa lại đây tôi xem một chút.

Ông Phương cầm cửa xe lên để quan sát kỹ vết lõm, vẻ mặt của ông trở nên đăm chiêu. Ông Hòa tò mò hỏi:

- Anh phát hiện được điều gì hả?

Ông Phương lắc đầu đáp:

- Không, không có gì tôi chỉ cảm thấy kỳ lạ, cửa bị biến dạng một cách quái dị.

Ông lại gần chiếc xe, bất ngờ ông thốt lên:

- Ồ, tôi biết chiếc xe này..

Ông Hoà ngạc nhiên:

- Sao cơ? Anh biết ư?
- Đúng thế! Chủ của nó là Vinh, giám đốc công ty Thiên Hạ, tôi đã gặp anh ta vài lần rồi.
- Vậy thì chắc người lái xe là Vinh.

Một công an khác đi tới nói:

- Thưa anh không phải đâu ạ, tài xế tên là Mạnh, chứng minh thư của anh ta đây ạ.
- Mạnh sao?

Ông Phương liếc nhanh qua tấm chứng minh, ông sững sờ: "Là hấn." Ông dễ dàng nhận ra tấm hình trong chứng minh thư, hấn ta một tay anh chị khét tiếng khu vực này. Ông nảy ra một suy nghĩ khác, có điều không tiện nói lúc này. Ông bèn kiểm lý do rời đi:

- Anh Hoà này, khuya quá rồi, tôi phải chờ vợ con tôi về để cháu nó ngủ nghỉ, hẹn gặp lại anh sau.

- Phải đấy, vậy tạm biệt anh, hẹn gặp anh sau.

...

Việt đến bệnh viện tiếp tục chữa trị cho bác Tâm.

Bốn mươi phút sau anh đã quay về phòng trọ. Anh hình dung lại chiếc xe hồi nãy, nó giống hoàn toàn với chiếc xe tông anh lần trước. Như vậy, có thể khẳng định kẻ chủ mưu của hai vụ là một.

Thứ hai, nếu kẻ chủ mưu là Vinh thì tại sao tối nay hắn ta bảo đàn em hại anh chứ. Chẳng lẽ gã giấu mặt chưa liên lạc với hắn, hay gã kia mới chính là kẻ chủ mưu. Sự việc càng lúc càng phức tạp, anh thực sự không biết nên điều tra từ đâu. Tạm thời anh chỉ khoanh vùng được một vài đối tượng muốn hại anh: Vinh, Thiên, gã anh đang hợp tác và rất có thể có cả kẻ đã đánh lén anh với Hưng lúc trước (Chương 24). Việt cứ suy nghĩ chuyện này suốt, dần dần anh cả thấy mệt mỏi rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Việt cũng không lường được một điều là hành động "quá tay" của anh tối nay đã gây chú ý cho lực lượng cảnh sát. Họ đã bắt đầu vào cuộc điều tra những điều ẩn sau vụ tai nạn. Đây là lệnh từ ông Phuong.

Khi nhìn thấy vết lõm trên cửa xe, ông đã nghĩ đến Việt đầu tiên, rồi tiếp theo là kẻ chuyên đi gây sự suốt hai tuần nay. Bởi vậy ngay từ sáng sớm, ông đã lập tức đến cơ quan, triển khai điều tra một cách âm thầm. Và cũng bởi vì tên Mạnh thuộc tổ chức của Tuấn nên ông nhận định Việt có liên quan. Do vậy, ông tăng cường theo dõi phòng trọ cũ của Việt và những người Việt quen biết.

Bốn, năm ngày trôi qua, Việt dần thấy có sự bất thường nên hạn chế liên lạc với Chung ruồi hơn. Mặt nạ da anh đeo cũng hiếm khi bị tháo xuống để đảm bảo an toàn cho danh tính mới. May là ở bệnh viện không tăng cường giám sát, anh có thể tiếp tục trị bệnh cho bác Tâm.

Sang đến buổi trị thứ sáu, sáng hôm đó, anh giả vờ đi ngang qua phòng bác Tâm. Anh bấp gặp bác sĩ đang kiểm tra tình hình ông ấy thì dừng lại trước cửa nghe ngóng. Bác sĩ nói:

- Ô, tình trạng của ông ấy đang tiến bộ một cách đáng ngạc nhiên. Tín hiệu thần kinh ở não lẫn các chỉ số trong cơ thể ông ấy rất tốt.

- Thật vậy sao bác sĩ?

Gia đình ông Tâm cả mừng, vội vàng hỏi lại:

- Có đúng là chồng (ba) tôi tốt lên không bác sĩ?

Bác sĩ gật đầu:

- Đúng vậy.

Bên ngoài, Việt cũng vui mừng không kém: "Hay quá, thuốc ông lão tặng mình quả thực có công dụng khôi phục từ hồi sinh. Vậy mình có cơ hội chuộc lỗi rồi." Anh lại nghe bác sĩ nói tiếp:

- Mặc dù tôi không biết vì sao xảy ra chuyện này nhưng tôi dám chắc ông nhà tốt hơn nhiều rồi. Theo điện não đồ thì rõ ràng não bộ của ông ấy đã bắt đầu hoạt động mạnh mẽ trở lại.

- Nói như vậy có nghĩa là chồng tôi có thể tỉnh lại đúng không bác sĩ?

- Tỉnh lại thì tôi nghĩ có thể phải mất khá lâu, nhưng ít ra ông ấy sẽ khôi phục một số giác quan. Ví dụ như Xúc giác hay Thính giác.

- Vậy tốt quá, ông ấy có thể cảm nhận được thế giới xung quanh, thế đã là rất tốt rồi.

- Đúng vậy, mọi người tiếp tục ở lại với ông nhà, tôi còn có việc, nếu ông ấy có gì đó bất thường, hãy gọi ngay cho tôi.

- Vâng, cảm ơn bác sĩ.

Bác sĩ đi ra phòng bệnh, Việt cũng nhanh chóng rời khỏi đó để tránh bị nghi ngờ. Tình hình của bác Tâm dần khả quan hơn làm anh rất vui. Anh nghĩ nên kéo dài thời gian của mỗi lần chữa trị.

Bỗng nhiên anh nhận được lệnh của Tuấn quay về công ty gấp. Nghe giọng của hắn ta, xem chừng là việc rất quan trọng. Khi tới nơi, anh bắt gặp Thiên và Vinh cũng có mặt ở đó, hơn nữa, Tuấn đang nhăn mặt nhăn mày, có nghĩa là anh đã đoán đúng. Việt hỏi Tuấn:

- Anh Tuấn, có chuyện gì mà anh có vẻ thất vọng vậy.

Tuấn đáp:

- Tối qua, xe ô tô của thằng Vinh gặp tai nạn, tài xế bị thương nặng phải nhập viện.

- Thật thế à?

Việt tỏ vẻ ngạc nhiên. Anh nhìn Vinh, nghĩ bụng: "Tên Tuấn nói tốt qua xe của thằng Vinh gặp tai nạn, trùng hợp đến thế sao? Xem ra Vinh chính là kẻ muốn hại mình."

Tuấn đáp:

- Đúng vậy, nhưng đây không phải nguyên nhân chính ba cậu ở đây, điều quan trọng hơn là chiếc xe. Xe này Vinh chưa hoàn tất thủ tục giấy tờ. Nếu có điều tra rõ, e rằng chúng ta sẽ gặp rắc rối, tiền phạt không nhỏ đâu. Thậm chí còn có thể liên lụy đến công ty.

Việt nghe xong thì hiểu ra được vài thứ: "Hừ, hóa ra là xe lậu. Hay lắm, nếu đánh sập đầu mỗi này thì công ty của bọn chúng sẽ lao đao ngay." Anh lại nghe Tuấn nói:

- Lâm chưa có kinh nghiệm xử lý những rắc rối kiểu này nên Vinh, Thiên, hai chú mày đi lo hộ anh.

Việt không khỏi ngạc nhiên: "Tên Tuấn không giao việc đó cho mình, thế hắn gọi mình đến đây làm gì? Hay hắn đã nghi ngờ mình?" Anh chưa hỏi thì hắn nói:

- Còn Lâm, chốc nữa mày sang bên Hắc Báo để hoà giải. Hôm qua đàn em hai bên vì xích mích nhỏ đã đánh nhau.

Việt nhân cơ hội này nói luôn:

- Dạ em thắc mắc là sao chúng ta không đánh bài ngựa với chúng ả? Chúng nhiều lần gây sự trước, em sắp không nén giận nổi nữa.

Tuấn thờ dãi:

- Không phải anh không muốn thế, nhưng mà hiện tại thế lực chúng vẫn rất lớn, đầu đá sẽ khiến chúng ta chịu tổn thất lớn. Đám người Thanh Sơn chỉ chờ chờ cơ hội trời đất. Trong lúc này trở mặt không tốt chút nào.

Thiên gật đầu đồng ý:

- Dạ em cũng nghĩ vậy, nền tảng chính của chúng ta dù sao vẫn là kinh tế. Công ty đã đầu tư lượng vốn khá lớn vào nhiều hạng mục. Nếu đầu bây giờ, em e là phải tốn nhiều sức lực lẫn tiền bạc.

Chợt Vinh lên tiếng:

- Em lại không nghĩ như vậy, em cho rằng chúng ta nhân lúc bọn Hắc Báo đang lơ là, nên hành động trước. Chúng sẽ không kịp trở tay.

Việt nghĩ bụng: "Ồ, tên Vinh đang ủng hộ ý của mình, xem ra gã kia đã gặp hắn rồi. Nhưng nếu thế thì tại sao tên Vinh lại muốn hại mình? Quái lạ thật."

Còn ở bên kia, Thiên định mở miệng phản bác lời của Vinh thì Tuấn cắt ngang:

- Đừng đưa ý kiến nữa, anh đã quyết định rồi, mấy chú mày cứ hoàn thành nhiệm vụ anh giao, những cái khác anh tự mình lo.

- Dạ vâng ạ.

Tuấn thực sự chưa muốn đấu trực diện với bọn Hắc Báo, Việt tạm thời chẳng làm gì được. Tuy vậy, anh vẫn có cách khơi mào cuộc chiến, dĩ nhiên, anh cần thực hiện một cách âm thầm.

Có điều, trước hết phải "giảng hòa" với Hắc Báo. Anh đi đến chỗ hẹn thì thấy Huỳnh đã có mặt ở đấy. Anh tỏ vẻ tức giận:

- Anh đến trễ quá đấy, giảng hòa mà không có thành ý thì đến làm gì hả?

Việt (Lâm) đáp:

- Xin lỗi, nơi này hơi khó tìm nên tôi đến trễ.

- Đừng lời thôi nữa, vào việc chính đi. Giờ anh giải thích vì sao mấy đàn em của anh đánh thuộc hạ của tôi hả?

- Đúng là chúng tôi có lỗi, tôi thật sự xin lỗi anh.

- Hừ, Mấy thằng kia vẫn thường đi làm việc cho tôi, giờ chúng nằm viện. Anh tưởng một câu xin lỗi là xong hả.

- Vậy làm như thế này.

Tay phải Việt cầm lấy cốc thủy tinh rồi đập mạnh nó xuống bàn tay phải. Chiếc cốc lập tức vỡ tan tành. Nhìn máu và nước lẫn lộn cùng những mảnh thủy tinh găm trên bàn tay anh, người nào người nấy cũng đều giật mình. Chẳng ai ngờ tới hành động này của Việt. Việt quay sang nói với Huỳnh:

- Tôi dùng hành động này để thể hiện thành ý và xem như bù cho tổn thất thuộc hạ anh, thế nào?

Huỳnh trầm ngâm rồi gật đầu:

- Nếu anh đã làm như vậy, tôi cũng không nên quá đáng, bỏ qua đi, chuyện đến đây kết thúc.

Hai bên bắt tay nhau, tiếp tục duy trì tình trạng đình chiến hiện tại. Bỗng dung một tên đàn em của Huỳnh tiến lại gần hấn ta thì thầm gì đấy. Huỳnh nghe xong, quay sang nói với Việt:

- Anh Lâm, tôi còn việc phải làm, cáo từ. Hi vọng sẽ không có lần sau như thế này.

- Yên tâm, sẽ không, chào anh.

Huỳnh đi khỏi rồi, Việt ra lệnh cho thuộc hạ:

- Bọn mày kiểm tra trong phạm vi bán kính hai trăm mét, đề phòng đối phương đánh úp.

- Vâng ạ.

...

Tầm chín giờ ba mươi phút tối, Phong từ trong nhà hàng đi ra. Ông ta đứng đợi Huỳnh lái xe tới. Đột nhiên có tiếng của một người đàn ông vang lên phía sau lưng hắn.

- Chào anh Phong, chúng ta cần nói chuyện đây.

Phong quay lại thì chỉ thấy đối phương che mặt kín bưng, ông ta hoàn toàn không thể nhận diện đối phương là ai. Nghe giọng tên này mang theo vẻ hống hách, ông ta cười khẩy:

- Đứng trước mặt tao mà dám nói giọng kiêu đấy, mày đúng là to gan. Mà mày tháo luôn khẩu trang và kính đi Quốc Việt, đừng nghĩ tao không nhận ra mày.

- Quốc Việt ư? Ha ha, thằng ranh con đó đã bị tao giết lâu rồi.

- Cái gì? Mày đã giết thằng ranh đó?

Phong nghe mà giật mình, với võ công của bản thân, ông ta còn chưa dám tự tin đánh bại được Việt, ấy vậy mà gã này lại có thể làm được, thật sự khó tin.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 38

Phong nói:

- Mày tưởng tao tin lời mày sao?

- Mày tin hay không thì tùy. Dù gì tối nay tao gặp mày là có mục đích khác.

- Mục đích gì?

Huỳnh vừa lái xe tới thì bắt gặp Phong đang nói chuyện với một kẻ trùm kín từ đầu đến chân. Sắc mặt Phong đang cau có nên hắn ta cho rằng hai bên sắp xung đột, lập tức chạy hỏi ngay:

- Anh Phong, tên này là ai? Kẻ thù à?

- Chưa biết, nhưng hắn ta ăn nói rất hống hách.

- Thật vậy ạ? Thế để em đánh hắn một trận.

Huỳnh chẳng nói chẳng rằng, vung tay đánh. Phong cũng muốn xem thực lực đối phương nên không ngăn cản. Huỳnh chắc nắm đối phương sẽ bầm mặt, nào ngờ nắm đấm của hắn bị chụp lại, sau đó năm ngón tay đối phương bóp chặt khiến hắn đau thấu trời. Gã kia cười mỉa:

- Sức mạnh không tệ, nhưng vẫn không là gì với tao, biến sang một bên.

Gã nhả lực rồi hất tay một phát. Huỳnh chịu không nổi kinh lực, người loạng choạng bước lùi về sau. Gã kia quay sang phía Phong nói tiếp:

- Tôi đến đây không phải để gây sự mà để thông báo tin tức. Tên Tuấn có một khu chuyên bán lậu xe ô tô ở số xy đường ABU. Bọn chúng đang gặp bất lợi nên đang tìm cách chuyển địa điểm ngay trong tối nay. Nếu anh có hứng thú thì hãy đến đó thăm hỏi một chút.

Phong vừa kinh hãi trước thực lực của đối phương vừa ngạc nhiên về tin tức mới. Hắn đổi giọng lịch sự, hỏi lại:

- Anh nói với tôi cái này để làm gì?

- Anh là người thông minh, tự biết nên làm gì. Tôi chỉ báo tin thế thôi, còn làm gì thì tùy anh chứ. Anh nghĩ kỹ đi, tôi đi đây.

Nói xong gã xoay người đi luôn. Phong đứng im lặng hồi lâu. Ông ta dường như hiểu ý đồ của đối phương. Huỳnh lên tiếng:

- Anh Phong, em nghĩ tên đó chắc chắn là Quốc Việt.

- Có thể là hắn mà cũng có thể không, võ công thăng ranh đó không ghê gớm như tên này, trong vòng ba tháng, thăng Việt khó mà lợi hại như vậy.

- Vậy giờ anh định làm thế nào ạ?

Phong đáp:

- Huỳnh, chú mày kéo thêm mấy thằng đàn em đến vị trí đó xem xét thực hư thế nào. Nếu đúng như lời gã kia thì ra tay.

- Dạ vâng, em nhớ rồi.

- Anh tự lái xe về, mày làm ngay đi, nhớ làm kín đáo, không được để bọn chúng phát hiện.

- Dạ em đi ngay đây.

Huỳnh vâng lệnh ông chủ, vội vàng chạy đi tập hợp đám đàn em

...

Nhắc lại Việt, anh đang chạy đến bệnh viện để chữa trị cho bác Tâm. Khi anh vào phòng bệnh, thấy không có ai thì cả mừng. Anh quan sát bên trong và bên ngoài, đều vắng vẻ. Anh lại gần giường bệnh, đặt tay lên người bác Tâm rồi vận công trị thương cho ông ấy.

Anh chữa chừng nửa tiếng thì cửa phòng bệnh bất ngờ mở ra, sau đó có tiếng chân bước vào. Anh mãi chữa trị nên quên không chú ý xung quanh. Việt giật mình quay người lại. Bắt gặp Ngọc đang ở đây thì Việt sửng người ra. Anh không lường trước được tối nay cô trông nom ba cô, hơn nữa đến giờ này mà cô vẫn chưa ngủ.

Về phần Ngọc, phát hiện có một gã đàn ông lạ hoắc trong phòng bệnh của ba mình thì hoảng sợ (Việt đang dịch dung). Ngọc định tri hô thì Việt kịp thời lao tới ép cô vào tường, đồng thời dùng tay bịt miệng cô lại. Ngọc càng sợ hãi hơn, sắc mặt trở nên tái mét. Việt không muốn to chuyện nên nói:

- Yên tâm, tôi chỉ muốn giúp ba cô, chỉ cần cô không la hét, tôi sẽ thả cô ra.

Ngọc rất sợ nên lập tức gật đầu lia lịa. Việt nói lỏng tay, phát hiện cô mở miệng thì vội vàng bịt ngay lại. Anh thấy chỉ còn cách lộ diện mới có thể khiến cô yên lòng, anh bèn nói một cách nhẹ nhàng:

- Anh là Việt, Quốc Việt đây. Anh không làm hại em đâu, em đừng hét lên nhé.

Đây thực sự là giọng của Việt, Ngọc nghe mà không tin nổi vào tai mình, cô tròn tròn hai mắt nhìn anh. Cô nhận ra ánh mắt này, đúng là của Việt. Nhưng cô vẫn không tin người đàn ông có vết sẹo trên mặt lại là anh. Để làm cô tin hơn, Việt đưa tay kia lên lột chiếc mặt nạ da ra. Lúc này thì Ngọc đã tin hoàn toàn, trên mặt cô hiện rõ vẻ ngạc nhiên lẫn kinh hãi. Việt tiếp tục nhỏ nhẹ:

- Anh thả tay ra đây, em đừng hét đấy. Có gì chúng ta từ từ nói chuyện.

Việt nói lỏng tay, anh và cô đối mắt nhìn nhau. Ngọc dần dần lấy lại bình tĩnh, câu đầu tiên cô nói là:

- Anh mau lui ra xa giùm tôi.

Giờ hai người đang áp sát nhau, cả hít thở của đối phương cũng cảm nhận được, chẳng trách cô lại có phản ứng như vậy. Anh vẫn sợ cô gây kinh động ra bên ngoài nên không dám buông cô ra. Ngọc nói:

- Yên tâm, tôi không làm loạn đâu.

- Được rồi, được rồi.

Việt bước từng bước lùi về sau. Giờ anh mới quan sát cô được kỹ hơn, cô tiều tụy đi nhiều, lòng anh nhói đau. Anh ngập ngừng hỏi cô:

- Ngọc, em dạo này khỏe không??

Thu Ngọc đáp lại một cách hờ hững:

- Tôi vẫn bình thường, cảm ơn anh đã quan tâm. Còn anh, anh còn dám đến đây sau những việc anh đã gây ra sao?

Anh biết cô vẫn còn hận anh vì anh đã lừa dối tình cảm của cô nên đương nhiên cô sẽ hiểu lầm về chuyện đáng tiếc xảy ra với bác Tâm. Anh thở dài buồn bã:

- Ngọc, xin em tin anh, bác Tâm là ba của em, sao anh có thể làm chuyện này được chứ. Anh bị người ta hãm hại.

- Hừ, nói hay gớm nhỉ, thế hung thủ là ai, anh nói xem.

- Hung thủ là ai, hiện giờ anh vẫn chưa biết. Nhưng em yên tâm, chắc chắn vài tuần nữa sẽ có tin tức.

- Anh... hừ... cứ cho là vậy đi. Nếu anh bị oan thật, sao lại bỏ trốn, không đến đồn cảnh sát trình báo mà đến phòng bệnh ba tôi làm gì?

- Anh... anh đến đây để giúp ba em tỉnh lại.

Ngọc cười đầy mỉa mai:

- Nực cười quá, hung thủ gây án lại đi cứu giúp nạn nhân hay sao? Anh thôi ngay những lời dối trá đó đi.

Việt :

- Em và anh quen nhau lâu như vậy, em rất hiểu anh là người thế nào đúng không? Hôm nay em cũng nghe rồi đấy, ba em đã tiến triển rất tốt, đó là nhờ thuốc của anh đấy.

Ngọc nghe mà giận đến tím mặt:

- Anh... những lời như vậy mà anh cũng thốt ra được sao, tôi... tôi thật không ngờ... anh... quá mức vô liêm sỉ.

- Anh... anh có nỗi khổ riêng, đến khi anh điều tra mọi việc rõ ràng, anh sẽ giải thích cho em hiểu, xin em cho anh thêm chút thời gian.

- Cuối cùng vẫn là để nói sau, đàn ông các người toàn như thế cả.

- Anh...

Việt biết bây giờ anh nói gì thì cô cũng không tin, anh cũng đành chấp nhận. Anh lại thở dài, sau đó đeo mặt nạ lên rồi xoay người đi về phía cửa sổ. Trước hành động kỳ lạ của Việt, trong mắt Ngọc thoáng hiện vẻ lo âu, nhưng ngoài miệng, cô vẫn cứng rắn:

- Và anh định dọa tự sát hòng làm tôi tin anh vô tội ư? Mấy trò đó xưa lắm rồi, nó càng khiến tôi xem thương anh hơn thôi. Việt bật cười:

- Anh đâu nhu nhược đến mức phải dùng kế nhục nhã đến thế. Tôi mai anh vẫn đến đây chữa trị cho ba em. Nếu em tin tưởng anh thì mong em đừng báo cảnh sát. Đây là cơ hội duy nhất giúp ba em tỉnh lại.

Dứt lời Việt mở cửa sổ và nhảy ra ngoài. Thu Ngọc giật mình kinh hãi, vội vàng chạy lại cửa sổ nhìn xuống. Cô thấy Việt đạp chân vào tường và đáp xuống đất bình an vô sự. Cửa sổ này ở tầng hai, với võ công của anh thì việc này quá ư dễ dàng. Anh ngẩng đầu lên ra hiệu cho Ngọc rằng mình an toàn, sau đó quay lưng chạy đi.

Ngọc dõi theo Quốc Việt tới Khi bóng anh biến mất trong màn đêm thì cô mới nấc lên, nước mắt trào ra. Cô ngồi bệt xuống nền, ôm mặt khóc nức nở.

Việt không biết điều này, bị Ngọc phát hiện hành tung, anh vô cùng lo lắng. Anh sợ rằng cô sẽ báo tin cho cảnh sát, khi đấy cơ hội giúp bác Tâm tỉnh lại sẽ gần như bằng không. Phải làm sao đây? "Ngọc ơi, em hãy suy nghĩ thấu đáo để có quyết định đúng nhé."

Đúng lúc này, Thiên bất ngờ gọi điện thoại cho Việt:

- Lâm, mau đến đường ABU hỗ trợ, bọn tao bị đánh lén.

- Thật sao? Tao đến ngay đây.

Việt tức tốc chạy đến chỗ Thiên. Bảy tám phút sau, anh đến đầu đường ABU. Anh gọi lại cho Thiên để biết vị trí cụ thể thì nghe giọng hần nói rất nhỏ:

- Mày đừng chạy tới nữa. Bọn cớm đang ở gần chỗ tao, tốt nhất mày ở nguyên đó, tìm chỗ nào ẩn nấp đi.

- Chết tiệt, sao cóm xuất hiện vậy?

- Tao không biết, mà giờ tao không nói lâu được, tao cúp máy đây.

Nói xong Thiên tắt cuộc gọi luôn, chứng tỏ tình hình hiện tại của hắn rất bất lợi. Việt đứng nép vào bức tường rồi ló đầu ra quan sát xung quanh, khung cảnh rất yên tĩnh và vắng lặng. Đợi thêm mười phút nữa thì tiếng động cơ xe máy khởi động vang lên, sau đó hàng loạt xe cảnh sát chạy vụt qua. Việt vội vàng nép sát vào tường. Cảnh sát đang rút khỏi hiện trường khi đã bắt được sáu, bảy tên lưu manh. Việt thấy thế thì nghĩ bụng: "Không rõ tình hình đám tên Thiên thế nào rồi."

Anh bèn men theo các bức tường tiến dần đến hiện trường. Khi anh tới nơi thì bắt gặp Thiên đang tập hợp đám đàn em. Anh hỏi hẳn:

- Này, đến đây cóm làm gì thế? Tao thấy cóm bắt mấy người nữa.

Thiên đáp:

- Chỗ này là địa bàn kinh doanh của chúng ta, tao không biết tại sao bọn cóm lại xuất hiện. Hồi nãy có bọn lưu manh đến gây sự, chắc người dân xung quanh sợ quá nên báo cho bọn cóm.

Thiên vẫn giấu đây là nơi chúng lén lút kinh doanh xe lậu. Việt biết nhưng không bàn luận về chủ đề này. Anh chỉ nói:

- Thế thì có gì đâu chứ, chả phải mấy chuyện kiểu này xảy ra như cơm bữa ư? Yên tâm đi, tôi tin chẳng có gì nguy hiểm đâu.

- Có điều khu này công ty mới hoạt động, vẫn chưa lộ ra ngoài, làm gì có ai biết mà đến phá, huống hồ gì là cóm.

- Vậy à? Nếu thế thì không bình thường rồi.

Thiên giận đến mức nghiến răng kèn kẹt.

- Phải, không riêng chuyện đám lưu manh đến gây sự, cả chuyện cóm can thiệp đúng lúc cũng rất đáng ngờ, lẽ nào trong tổ chức có gián điệp.

- Anh nói hợp lý, có điều kẻ nào là gián điệp đây?

- Cái này phải xem xét thật kỹ.

Thiên nghĩ thầm: "Những người biết chỗ này chỉ có mỗi anh Tuấn, mình và Vinh thôi. Đám thuộc hạ chỉ nghe lệnh, đâu biết gì, Lâm cũng không biết. Chả lẽ tên Vinh là gián điệp."

Trong lúc Thiên đang suy xét "tên gián điệp" thì Việt lên tiếng:

- Thế mới lộn xộn này anh định giải quyết thế nào.

Thiên đáp:

- Giờ mọi thứ đều hồng cả rồi thì tốt nhất là tiêu hủy hết, tuyệt đối không để lại bất cứ dấu vết gì.

Không thể xác định được danh tính của tên chủ mưu, Thiên càng nghĩ càng tức giận, hắn rít qua kẽ răng:

- M* kiếp, rốt cuộc là kẻ nào đứng sau chuyện này?

Việt (Lâm) nói:

- Cái đó tạm thời chưa quan trọng bằng việc anh phải ăn nói ra sao với anh Tuấn về chuyện xảy ra tối nay kia kìa. Chỉ riêng việc chúng ta thua đám du côn sẽ khiến anh Tuấn tức giận rồi chứ đừng nói đến cảnh sát cũng nhúng tay vào.

Nghe vậy, Thiên không khỏi cảm thấy lo lắng:

- Phải, anh nói đúng, tôi cần nghĩ cách xoa dịu cơn giận của anh Tuấn.

- Ừ, chúng ta cũng nên rời khỏi đây thôi kẻo công an lại kéo đến thì rắc rối to.

Thiên thấy đám đàn em đã dọn xong đồng đồ nát thì ra hiệu cho bọn chúng nhanh chóng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 39

Sáng hôm sau, nghe Thiên trình bày hết mọi thứ, Tuấn tức giận đến đỏ mặt tía tai. Ông ta gằn giọng:

- Thiên, mày làm anh thất vọng quá, chỉ có vài thằng lưu manh mà cũng không đối phó được.

Thiên đáp với giọng hơi run:

- Dạ bọn chúng kéo đến bất ngờ quá, bọn em không kịp trở tay. Hơn nữa nơi đó vô cùng bí mật, em cho rằng có nội gián.

Án ý của Thiên dĩ nhiên Tuấn dễ dàng hiểu được. Hắn trừng mắt nhìn Thiên quát lớn:

- Mày nghĩ anh là con nít ba tuổi hả? Thằng Lâm vừa gia nhập thì không biết, chỉ mày và Vinh biết. Rốt cuộc trong hai đứa mày, thằng nào đã làm lộ thông tin?

Thiên trả lời với giọng run run:

- Anh Tuấn, em theo anh bao năm qua, lòng trung thành của em vẫn không thay đổi. Hơn nữa, có cả cơm đến đó. Nếu em làm thế, em sẽ bị cơm tẩm, đối với em có lợi gì đâu

Tuấn thấy Thiên nhắc đến lòng trung thành, sắc mặt ông ta thay đổi phức tạp, tiếp đó Tuấn quay sang phía tên Vinh:

- Còn mày thì sao? Tới qua mày không có mặt ở đây, mày giải thích chuyện này thế nào?

Vinh đáp:

- Dạ tới qua em nhậu với mấy đứa đàn em. Bọn nó có thể làm chứng ạ.

- Chúng gồm những ai?

Vinh lần lượt kể tên những người tham gia bữa nhậu. Tuấn thấy Vinh đưa ra được bằng chứng ngoại phạm cho bản thân, Tuấn càng cảm thấy khó hiểu: "Tới qua thằng Vinh có chứng cứ ngoại phạm, nhưng không bảo đảm hắn không tiết lộ trước đó. Liệu hai thằng này khai thật không đây? Lẽ nào chuyện xảy ra tới qua thực sự do chúng tiết lộ bí mật. Thằng hiền không có gì chứng tỏ mình vô tội thì đáng nghi nhất. À, cả thằng Lâm nữa, dù hắn không biết thật chẳng nữa, cũng không thể loại trừ hắn là nội gián." Nghĩ tới đây, Tuấn giật mình sững sốt. Gã nhận ra gã bắt đầu nghi ngờ những đàn em thân tín và gã hiểu được có thể gã đã rơi vào bẫy ly gián của kẻ thù. Có điều, ý nghĩ có nội gián ẩn nấp trong các thành viên cấp cao vẫn quanh đi quẩn lại trong đầu Tuấn. Sau một hồi yên lặng, Tuấn lên tiếng:

- Hừ, được rồi, như thế này vậy, anh cho bọn mày ba ngày. Trong ba ngày này, bọn mày phải tìm ra được kẻ nào đã để lộ bí mật. Nếu qua hết thời hạn mà chưa có kết quả thì...

Tuấn nhìn ba người với ánh mắt dữ tợn, hàm ý của ông ta thế nào, cả ba đều quá rõ. Thiên gật đầu:

- Dạ vâng, em sẽ cố gắng hết sức bắt bằng được thủ phạm

- Tốt, chú mày nhớ lời hôm nay đây. Qua ba ngày mà không được như vậy thì nhận hậu quả gì mày biết rõ rồi. Hai đứa kia cứ theo đó mà làm.

- Vâng ạ!

- Rồi, giờ tất cả lui ra hết đi, anh còn việc khác phải giải quyết.

Thiên, Vinh và Việt nhanh chóng rời khỏi phòng. Hai kẻ kia không nói gì nhưng lại nhìn nhau rồi nhìn Việt bằng ánh mắt hình viên đạn. Việt cười thầm trong bụng, hiện giờ nội bộ bọn chúng đang trở nên rối loạn, càng dễ cho kế hoạch của anh hơn.

Anh thấy lúc này không nên đi gặp ai nên anh cứ chạy đến khu chợ như bình thường. Đi được một đoạn, bỗng nhiên anh dừng lại và nói:

- Mày bám theo tao khá lâu rồi, hãy lộ mặt đi.

- Ha ha, giỏi lắm, không ngờ mày có thể phát hiện được tao. Tao có lời khen đấy.

Việt xoay người lại nhìn hắn ta. Tên này vẫn che kín mặt, Việt chỉ cười khẩy chứ không đáp. Anh rất tò mò muốn biết khuôn mặt thực sự của kẻ này là ai. Lại nghe hắn ta nói:

- Cái cách mày kêu người đến phá hoại tổ chức của chính mình khiến tao ngạc nhiên đấy. Ra tay lạnh lùng, tàn nhẫn, rất hợp với phong cách của tao.

Việt lắc đầu:

- Xem ra thằng Vinh đã kể lại vụ tới qua cho mày. Nhưng mày đã hiểu nhầm rồi, tao hoàn toàn không biết gì về chỗ đó thì sao thực hiện được.

- Đến mày cũng không biết thì người ngoài chẳng thể biết để phá hoại.

- Mày tin hay không tao cũng chẳng quan tâm. Tao còn việc khác phải làm. À quên, tao nói điều này luôn, tên Thiên đang rất hận tên Vinh, mày nhắc hắn cẩn thận, Thiên là kẻ thâm hiểm, xảo trá.

Nói xong, Việt xoay người đi thẳng, lạ ở chỗ tên kia không vì thế mà tức giận. Việt thấy tên này vẫn bình tĩnh đến lạ thường thì lại càng thêm e ngại hắn.

...

Tại trụ sở của bang Hắc Báo. Phong hỏi Huỳnh:

- Tối qua mày xử lý sao rồi?

Về mặt Huỳnh hiện lên sự lo lắng. Hắn ta trả lời ấp úng:

- Dạ thưa anh, chúng ta đã phá hủy thành công khu vực kinh doanh đó. Nhưng bọn em mới đánh nhau với đám thằng Thiên chưa bao lâu thì cóm bắt ngờ tập kích.

Phạm Huỳnh vừa nói vừa theo dõi sắc mặt của Phong, thấy ông ta vẫn bình thản thì hắn mới dám nói tiếp:

- Phần lớn bọn em đều trốn được, chỉ còn bốn người bị bắt cùng với hai tên của đối phương.

Phong đập bàn quát lớn:

- Cái gì? Cóm bắt bốn người của chúng ta, vô lý. Cóm đâu biết kế hoạch của chúng ta mà chạy đến đúng lúc như vậy được. Ngoại trừ ai đó đã mật báo cho chúng.

- Ý anh là kẻ tối qua? Nhưng tên đó đâu biết chúng ta ra tay khi nào. Hơn nữa em còn phải mấy đàn em do thám, nếu cóm mai phục trước thì đã bị phát hiện rồi.

- Mày nói cũng hợp lý, chỉ là...

Bất ngờ điện thoại của Phong kêu lên cắt ngang lời của hắn. Hắn lấy làm kỳ lạ khi thấy một số lạ gọi tới. Hắn chần chừ vài giây rồi bắt máy:

- Alo?

Giọng nói trầm đục của một người đàn ông đáp:

- Chào anh Phong, còn nhận ra tiếng tôi chứ.

- Anh... sao anh biết số này?

Phong rất ngạc nhiên vì số điện thoại hắn đang trả lời chỉ đàn em của hắn biết.

Gã kia đáp:

- Muốn biết có khó gì đâu, tìm tên đàn em nào của anh hỏi thôi.

- Cái gì... Thằng đàn em của tôi thế nào rồi?

Đối phương bật cười:

- Yên tâm, hắn không sao, chỉ bị ngắt đi thôi.

Phong vẫn còn bình tĩnh để nói:

- Hừ! muốn gây sự phải không? Rốt cuộc mục đích của anh là gì? Nói mau.

- Rất lạnh lùng và nhanh gọn, quả nhiên danh bất hư truyền. Ha ha, mục đích của tôi đơn giản chỉ chúc mừng anh phá hoại kẻ thù thành công thôi. Dù mấy tên đàn em bị bắt cũng chẳng có gì đáng ngại nhì.

- Hừ, đẹp mấy cái giả vờ thân thiện đó mà hãy vào thẳng vấn đề luôn đi.

- Ấy ấy, tôi chúc mừng anh thật lòng mà. À tôi quên một chuyện thú vị, tên Thiên và Tuấn đang bất hòa.

- Anh nói với tôi cái này làm gì?

- Làm gì thì tùy anh thôi, tôi đã nói xong tin tức mới, tôi cúp máy đây.

Phong chưa kịp trả lời thì chỉ nghe được tiếng "Tút tut", đối phương đã ngắt cuộc gọi. Phong không khỏi tức giận, trước giờ chưa có ai dám tỏ thái độ hống hách như thế đối với hắn. Có điều hiện giờ hắn chưa biết nhân dạng thực sự của đối phương nên không dám manh động. Hắn nghĩ lại lời đối phương nói ban nãy thì cảm thấy cần phải điều tra rõ vụ này. Nếu quả đúng như thế thì đây đúng là cơ hội ngàn năm để hạ gục tổ chức của Tuấn. Bởi vậy, hắn ra lệnh cho Huỳnh:

- Đến lúc sử dụng tên nội gián của chúng ta rồi đây. Mày bảo hắn tìm hiểu tình hình tên Thiên và Tuấn.

- Nhưng mà thằng đó chỉ có chức vụ nhỏ, em e là điều tra hơi khó.

- Không sao đâu, nhiệm vụ của hắn đơn giản thôi, chỉ cần tìm hiểu thái độ của tên Tuấn đối với Thiên thôi.

- Dạ vâng, em sẽ báo nó.

- Ừ, càng nhanh càng tốt.

Phong trầm ngâm một hồi rồi nói tiếp:

- À, mày phải mấy thằng đàn em đi điều tra xem ngoài thằng Việt ra còn có kẻ nào đối địch với tên Tuấn nữa không.

- Ý anh muốn em điều tra cái gã đã cung cấp thông tin cho chúng ta phải không ạ?

- Đúng thế, anh đang nghi ngờ tên Thanh Sơn đang cho thuộc hạ phá rối.

- Em hiểu rồi ạ, những lần hành động sau em sẽ cẩn dặn đàn em cẩn thận hơn. Tuyệt đối không để tên Tuấn phát hiện.

- Mày hiểu thì tốt. Giờ mày đi thực hiện kế hoạch đã bàn, nhớ là làm cho sạch sẽ đây.

- Vâng ạ, chào anh em đi.

- Ừ.

Phong ngồi suy nghĩ cách làm sao để khiến cho Thiên gặp mình mà không có bất cứ xung đột gì. Tạm thời hắn chỉ nghĩ được cách duy nhất là nhờ cái gã đã giúp hắn và Tuấn đánh bại băng đảng của Hưng. Chỉ là, sau buổi tối hôm đó, gã ta biến mất tăm tích. Phong hi vọng gã ta sẽ xuất hiện trở lại khi có tin đồn Việt đang quay lại báo thù băng đảng của hắn và của Tuấn.

Nhắc tới Việt thì mọi thứ đang diễn ra gần như đúng với kế hoạch mà Việt đã vạch ra. Ban

đầu anh lấy thông tin về nơi Tuấn buôn lậu từ Chung ruồi. Kế tiếp anh cải trang thành kẻ cung cấp tin tức cho Phong, sau đó lại tiết lộ tình hình bên tên Tuấn cho Phong. Bây giờ anh chỉ còn chờ đợi xem ông ta sẽ có hành động gì tiếp theo mà thôi.

Khi gọi điện cho Phong xong, Việt đi gặp một người. Nhìn vẻ mặt bức bối của đối phương, Việt cảm thấy hơi lo lắng. Người đó lên tiếng trước:

- Hừ, anh tới trễ quá đây.

Việt gỡ đầu gối tai tỏ vẻ xấu hổ:

- Thật xin lỗi, tôi bận chút việc nên đến trễ.

- Được rồi, tôi cũng không muốn nhiều lời. Tôi hẹn anh ra đây để hỏi tình hình bên tên Tuấn thế nào rồi?

- Tuấn đã bắt đầu nghi ngờ lung tung. Thiên và Vinh, thậm chí cả tôi cũng đều được liệt vào danh sách cần phải đề phòng. Ngoài ra, nơi hắn dùng để buôn lậu xe đã bị phá hủy làm mất đi một phần ba lợi nhuận. Tên Tuấn đang phát điên lên vì việc đó. Chắc chắn hắn sẽ sơ sẩy thôi.

- Lần này cậu làm tốt lắm, tôi có lời khen cậu đó.

- Cảm ơn. À quên, còn một điều nữa. Theo tôi thấy thì không bao lâu nữa, Hắc Báo sẽ đánh nhau với băng đảng của Tuấn, đó là lúc thích hợp nhất để chúng ta ra tay, ngư ông đắc lợi.

- Thật vậy sao? Tôi sẽ lưu ý điều này.

- Vậy thì tốt. Thông tin tôi đã cung cấp rồi, giờ tôi đi đây, tôi còn việc cần phải giải quyết.

- Ừ, anh về đi để tránh bọn chúng nghi ngờ.

- Phải, tôi đi đây.

Việt gật đầu xem như cảm ơn lời nhắc nhở của đối phương, sau đó anh xoay người rời đi. Anh trở về khu chợ để tiếp tục công việc lập đi lập lại một cách nhàm chán. Chứng cứ rửa oan thì chưa có nên anh chỉ còn biết đợi sự trợ giúp từ Chung ruồi. Trong lúc này thì luyện công và chữa trị cho bác Tâm là quan trọng nhất.

Đến tối, Việt lại vào phòng bệnh của ông Tâm. Căn phòng ngoài anh trai của Ngọc ra thì không hề có cảnh sát. Xem chừng Ngọc vẫn đặt sự tin tưởng và hi vọng vào anh nên không báo cho cảnh sát. Việt thấy anh trai của Ngọc vẫn chưa ngủ say nên thả một ít mê hương để phòng anh ta tỉnh lại bất ngờ. Khi xong xuôi, anh sẽ thả thuốc giải lại cho anh ta. Việt đến giường bệnh của bác Tâm vận khí để chữa trị như thường lệ.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 40

Hai ngày sau, Việt bỗng muốn đi xem Quỳnh dạo này sống thế nào. Từ sau khi hồi phục trí nhớ, anh mãi tính kế kẻ thù nên quên mất việc thăm Quỳnh và Ngọc. Nếu không phải bị Ngọc phát hiện, có lẽ đợi đến lúc giải quyết rắc rối xong xuôi, anh mới thăm hai cô ấy.

Buổi trưa, Việt (có mang mặt nạ hóa trang) đứng bên này con đường nhìn sang cổng trường SP ở phía đối diện. Giờ này sinh viên bắt đầu tan học, Việt chờ thêm một lúc thì nhìn thấy Quỳnh đang tiến ra cổng trường. Thấy cô, lòng anh bỗng trở nên rộn ràng khó tả. Chỉ là vui vẻ nhanh chóng tan biến khi anh bắt gặp có một anh chàng sinh viên chạy lại gần bắt chuyện với cô. Anh dễ dàng nhận ra đó là người đã theo đuổi Quỳnh trước đây. Lúc đó Việt tấn công Quỳnh liên tục nên anh ta gần như không có cơ hội. Giờ Việt "mất tích", anh ta mất đi đối thủ nặng ký nên anh ta tấn công ráo riết hơn.

Việt không biết Quỳnh và anh ta nói chuyện gì nhưng khi thấy nụ cười xuất hiện trên môi cô, lòng anh như bị trăm nghìn mũi kim đâm vậy. Có điều, anh cảm thấy thế cũng tốt, khi yêu anh, cô chỉ toàn nhận lấy thất vọng và đau khổ, cả chuyện đáng tiếc kia nữa. Anh thật sự đã hại cô, dù vô tình, nhưng vết thương lòng mãi mãi thành vết sẹo, mà bản thân anh cũng sống trong sự cắn rứt suốt đời. Nếu có người có thể xoa dịu vết thương trong lòng cô, anh sẽ từ bỏ, dù rằng đau thì thật đau. Việt thở dài buồn bã, xoay người định rời đi. Đúng lúc một thanh âm trong trẻo vang lên:

- Cảm giác thấy người mình yêu vui vẻ, hạnh phúc bên người khác đau lắm đúng không?

Nghe giọng nói nhẹ nhàng mà cay đắng đó, Việt không khỏi giật mình, bởi vì Việt rất giỏi việc bám đuôi, áy áy mà không phát hiện chính mình bị theo dõi. Anh không quay đầu lại, anh vẫn biết người đó là ai. Anh đáp:

- Ngọc, em theo từ lúc nào thế?

- Từ lúc tôi bắt gặp anh đi ngang qua ngã ba đường kia.

Vậy là Ngọc đã đi theo anh một đoạn khá xa rồi, cô cũng biết anh đang làm gì. Cô hồ hững hỏi:

- Đau lắm phải không?

Cô đánh mắt về phía Quỳnh, hàm ý không cần nghĩ cũng hiểu. Quốc Việt lắc đầu rồi lại gật đầu.

Ngọc cười mỉa mai, tiếp tục hỏi:

- Anh không có hành động gì à? Sao để họ tự do như thế? Nhanh lên, cô ấy sắp đi xa rồi kia.

Anh lắc đầu:

- Đến gặp cô ấy sao? Không, anh không thể làm như vậy được chứ. Nếu như cô ấy đã tìm được hạnh phúc, anh sẽ chúc phúc cho cô ấy.

Thu Ngọc bỗng nổi giận mắng anh:

- Đàn ông các anh ai cũng như nhau, đều vô tình. Anh gây đau khổ cho người ta rồi chạy làng, chối bỏ trách nhiệm. Anh còn là người không vậy.

Quốc Việt ngăn ra. Anh không rõ cô biết những gì xảy ra giữa anh và Quỳnh chưa. Liệu lời này của cô đơn giản chỉ là một câu chửi mắng thông thường hay có ẩn ý sâu xa gì? Anh không dám chắc lắm. Chẳng qua cô nói hoàn toàn chính xác, anh đã gây ra tội lỗi rất lớn. Vì thế anh chẳng hề chối cãi:

- Em mắng anh rất đúng. Nhưng bây giờ anh không thể xuất hiện trước mặt cô ấy được. Anh chỉ dám âm thầm bù đắp lỗi lầm của mình mà thôi.

Ngọc bĩu môi chế giễu:

- Hừ, vẫn là những câu sáo rỗng trốn tránh trách nhiệm, anh càng lúc càng khiến tôi thất vọng.

- Anh...

Việt chả biết phải biện minh với cô như thế nào nữa. Đúng lúc này thì chuông điện thoại bất ngờ rung liên hồi. Ngọc đứng bên cạnh thấy thế thì nói:

- Anh bận rộn nhì, lúc nào tôi gặp anh cũng thấy anh không việc này cũng việc khác.

Việt thờ dài:

- Ủ, dạo này công việc anh dồn dập, không có thời gian suy nghĩ đến khác nữa.

- Hừ!

- Ái chà!

Anh ngạc nhiên khi nhìn vào số điện thoại hiện trên màn hình, là số của Chung ruồi. Bỗng dưng hắn ta gọi anh thế này, chắc hẳn có việc gì đấy. Việt bật máy lên nghe ngay khi Quỳnh tiến tới chỗ anh đang đứng. Quỳnh đi ngang qua gần sát Việt. Tim Việt đập bình bình vì xúc động nhưng hai mắt anh vẫn cố tạo vẻ lạnh lùng như hai người lạ. Anh gắng gượng trả lời Chung ruồi bằng giọng bình thản:

- Alo! Mày gọi tao có chuyện quan trọng phải không?

- Phải, tao tìm thấy kẻ đó rồi.

Tin giật gân này làm Việt vô cùng ngạc nhiên, anh không khỏi lộ ra sự thất thố trước mặt Ngọc. Việt cũng chẳng quan tâm điều đó. Anh hỏi lại:

- Kẻ đó là ai?

Chung đáp:

- Cứ bình tĩnh, chuyện này tạm thời không thể nói qua điện thoại. Hay thế này đi, giờ mày rảnh không, đến gặp tao, tao sẽ nói cụ thể hơn.

- Được, mày nhắn tin chỗ mày đang đứng cho tao. Tao sẽ chạy tới đó ngay.

- Ủ, nhưng tới nhanh kẻo lỡ mất cơ hội.

- Ủ.

Việt ngắt cuộc gọi, sau đó quay sang nói với Ngọc:

- Anh có việc gấp phải đi ngay bây giờ, tạm biệt em. À, tối nay anh vẫn sẽ đến chữa trị cho ba em. Hi vọng em vẫn không báo cảnh sát.

Không đợi Ngọc đáp lại, Việt lập tức chạy vụt đi. Để tránh Chung ruồi biết thân phận hiện tại của mình, Việt tháo mặt nạ da ra rồi đội mũ và đeo kính râm lên. Khi đến chỗ của Chung ruồi, anh thấy hắn đứng ở ngã tư nhìn vào quán cà phê phía bên kia đường. Việt đi đến bên cạnh hắn và hỏi:

- Sao mày lại đứng đây? Kẻ khả nghi đâu?

Chung trả lời:

- À ta trong quán cà phê kia, ngồi ở bàn sát cửa sổ.

- À ta? Hung thủ là phụ nữ à?

Việt ngạc nhiên khi nghe câu nói của Chung. Anh nhìn theo hướng hắn chỉ, tức thì sững sốt. Anh hỏi Chung:

- Ý mày là cô ta sao? Không thể nào, ai chứ cô ta thì tao nghĩ không thể làm chuyện đó đâu.

- Ban đầu tao cũng nghĩ như mày, nhưng sau đó tao đã thấy một việc khác. Mày cứ tiếp tục theo dõi đi đã.

Việt đứng yên một hồi thì anh phát hiện có một người đàn ông bước vào quán. Ông ta đi đến bàn của người phụ nữ kia rồi ngồi xuống đối diện với cô ta. Việt chưa hiểu có gì bất bình thường thì Chung nói:

- Đàn em của tao xác định được người vừa mới đến là nhân viên thuộc một trong những đối thủ của ông Tâm. Có điều ông ta che giấu thân phận quá kín nên tao vẫn chưa biết ông ta làm cho công ty nào.

Việt thấy cô ta cũng người đàn ông kia cười nói rất vui vẻ, anh tỏ ra lưỡng lự:

- Mày có chắc không đấy. Nếu thông tin mày cung cấp chính xác thì rốt cuộc cô ta phản bội với mục đích gì. Lợi ích cô ta có được từ công ty của bác Tâm đâu phải nhỏ.

Chung cười khẩy:

- Nếu nhiều tiền không được thì rất nhiều tiền sẽ sai khiến được.

Việt trầm ngâm hồi lâu mới lên tiếng đáp lại:

- Được rồi, khoảng bảy giờ tối nay phiền mày mời cô ta đi gặp tao một chuyện. Tao có vài điều cần hỏi cô ta. Địa chỉ tao sẽ nhắn tin cho mày sau.

- Tao hiểu rồi, hẹn gặp mày tối nay.

- Ủ, tao đi đây.

Việt rời đi mà trong đầu ngổn ngang bao nhiêu suy nghĩ. Nếu đúng như tin từ Chung ruồi thì bác Tâm lẫn gia đình ông ấy đang gặp nguy hiểm rất lớn. Hơn nữa, anh cũng không biết ăn nói với Ngọc thế nào để cô ấy phòng bị trước. Thôi, có lẽ đành đợi đến khi điều tra rõ ngọn ngành rồi hãy nói, hiện giờ chỉ còn cách âm thầm bảo vệ gia đình cô ấy.

Đối với Ngọc bây giờ, toàn bộ tâm trí của cô đều đặt lên ba mình. Cô hầu như chẳng muốn quan tâm đến điều gì khác ngoài mong ba cô tỉnh lại. Cô không báo cảnh sát vì cô vẫn còn chút lòng tin với Việt. Hơn nữa, trước đây cô đã thấy được khả năng phi thường của Việt. Chính vì vậy, cô vẫn hi vọng, dù rất mong manh, rằng Việt sẽ cứu ba cô tỉnh lại. Cũng bởi lo lắng cho ông Tâm mà sức khỏe cô kém đi nhiều. Những người yêu thương cô đều khuyên bảo, tiếc là cô lại ít nghe theo.

- Ngọc, em đã ở bệnh viện với ông ấy cả chiều rồi, em nên về đi thôi. Trời đã tối rồi, em còn phải tắm rửa, ăn uống nữa chứ.

Tuyết, thư ký của ông Tâm đang khuyên bảo Ngọc. Anh trai Ngọc cũng nói cô nên về nhà. Ngọc không muốn làm mẹ và anh trai lo lắng nên đành gạt đầu đồng ý. Ngọc cùng mẹ và Tuyết rời khỏi bệnh viện. Khi đến cổng, Ngọc nói với bà Loan:

- Mẹ, con đến cửa hàng mua một ít đồ dùng cho ngày mai đi học. Mẹ về trước đi ạ, con sẽ về sau.

- Ủ, nhanh con nhé, đừng để mẹ chờ com.

- Dạ vâng ạ.

Tuyết nói:

- Cháu cũng phải về đây ạ. Cháu chào bác ạ.

- Ủ.

Ba người tách nhau ra ở cổng bệnh viện. Tuyết đi được hai ba trăm mét, đột nhiên cô cảm thấy đau nhói ở cổ, sau đó đầu óc quay cuồng rồi lịm xuống. Khi cô tỉnh lại thì phát hiện cô đang ở trong một căn nhà lụp xụp, bụi bặm. Cả người lại bị trói chặt vào ghế. Có một gã to cao, vạm vỡ đang đứng trước mặt cô. Mặt mũi bặm trợn, trên tay xăm trổ những hình quái dị. Tuyết không khỏi kinh hoàng, mặt mày tái mét. Bất ngờ một giọng nói ồm ồm vang lên sau lưng Tuyết khiến cô giật nảy mình:

- Chào bà chị, đã lâu không gặp, bà chị dạo này có khỏe không?

"Giọng nói này sao nghe quen quá vậy." Tuyết lăm bắm trong miệng.

- Nghe quen quen thôi sao? Tôi thất vọng quá, mấy tháng không gặp, bà chị quên mau thật đấy.

Việt từ sau lưng Tuyết đi đến vỗ vai cô ta, sau đó ngồi xuống đối diện với cô. Thấy gương mặt Việt, Tuyết sợ run cầm cập, toàn thân đột nhiên lạnh toát. Cả người cô như hóa đá trên ghế, chẳng thể nhúc nhích dù là một ngón tay. Nhìn thấy vẻ ngạc nhiên của cô ta, Việt nở nụ cười "thân thiện" và nói:

- Ô hay, bà chị sao thế, mới đó mà không nhận ra thằng này nữa ư.

Hơn một phút sau Tuyết mới hoàn hồn. Câu đầu tiên cô ta thốt ra lại là:

- Cậu vẫn chưa chết à?

Việt lắc đầu:

- Tôi có cứu tinh trợ giúp nên vẫn mạnh khỏe như thường.

Tuyết thở dài:

- Vậy cũng tốt, Ngọc đỡ lo cho cậu hơn.

- Cảm ơn, nhưng mà đây không phải mục đích chính của tôi. Tôi trở lại là để tìm ra kẻ đã hại tôi.

- Cậu muốn tìm tên hung thủ thì đi tìm đi, sao lại bắt tôi đến đây. Hơn nữa còn trói tôi nữa chứ.

Việt cười khẩy:

- Nếu tôi muốn tìm thấy hung thủ thì phải hỏi chị để biết hắn ta là ai mới đúng chứ.
- Hỏi tôi? Cậu đang nói gì vậy? Tôi hoàn toàn không hiểu ý của cậu.

Việt cầm chiếc cốc sứ lên hóp một ngụm nước, sau đó cười khẩy:

- Chị thật sự không hiểu hay giả vờ không hiểu. Hừ...

Việt vận kinh rồi bất ngờ bóp chiếc cốc trong tay nát bấy. Anh thả cho vụn cốc rơi là tả xuống. Kế tiếp anh nói như đọc một mình:

- Chà, chiếc cốc này mềm quá, bóp nhẹ đã nát. Không biết tên hung thủ cứng hơn hay chiếc cốc cứng hơn nhỉ?

Bỗng Việt ngẩng đầu lên hỏi Tuyết:

- Còn cô, cô liệu cái cổ của cô cứng hơn nó không?

Khi Tuyết thấy Việt bóp nát cốc sứ thì ả đã sợ đến tái mặt mày. Nghe Việt hỏi, ả lắp bắp:

- Tôi... tôi... cậu... muốn làm gì?

Việt nhún vai:

- Tôi có làm đau chị đâu mà chị sợ thế, tôi chỉ muốn hỏi tên đồng phạm với chị là ai thôi.
- Hắn tên là...

Biết mình vừa hớ lời, Tuyết vội nói lảng đi:

- ... sao tôi biết được chứ, tôi... trước giờ luôn trung thành với công ty.

Việt trừng hai mắt nhìn chăm chăm vào chị ta. Anh gằn giọng:

- Là ai? Chị nói mau. Tuy tôi vốn không đánh phụ nữ, nhưng mà... chuyện này liên quan đến mạng người, tôi sẽ bất chấp đấy.

Tuyết lắc đầu:

- Tôi thật sự không biết.

Đúng lúc này, Chung ruồi nhận được tin nhắn. Chung đọc tin xong thì cau mày. Hắn nói nhỏ vào tai Việt điều gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 41

Việt nói:

- Tôi hỏi chị lại lần nữa, chị đã giúp kẻ nào? Nếu còn không khai thì đừng trách tôi độc ác.
- Cậu đã hãm hại ông Tâm mà bây giờ còn dám hại cả tôi. Tôi chưa chửi cậu là tôi còn tôn trọng cậu đấy.
- Còn cứng miệng nữa hả!

Việt nghe ả mắng mình thì tức giận đập bàn đánh rầm khiến cô ả giật mình. Bốn chân bàn rung rinh như sắp gãy. Việt chưa dừng lại, tay anh phóng tới, chộp lấy cổ của ả và rít qua kẽ răng:

- Hung thủ là ai, khai thật mau, nếu không cổ cô sẽ như chiếc cốc kia.

Tuyết sợ run cầm cập. Dù vậy, ả vẫn lắc đầu nói mình không biết. Việt cười gằn, nắm ngón tay siết lại. Mặt cô ả dần đỏ bừng lên vì hít thở khó khăn. Cô ta vẫy vùng muốn gỡ tay Việt ra, nhưng với công lực của Việt thì chả có tác dụng gì. Anh tiếp tục truy hỏi:

- Có phải cô có đồng phạm không?

- Tôi... ặc... không biết thật mà.

- ... Hừ... khôn kiếp... đừng thách thức sự kiên nhẫn của tôi.

Việt nhắc bông cô ta lên khỏi mặt đất, nắm ngón tay siết chặt hơn, sắc mặt Tuyết càng lúc càng tím tái, hơi thở khô khè. Ngay cả Chung cũng lo ngại cô ả xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vội ngăn cản Việt:

- Việt, mau dừng tay đi, cẩn thận chết người.

Việt đáp lại một cách dửng dưng:

- Tao giờ là tội phạm bị truy nã, thêm một tội nữa cũng chẳng là gì. Nào bà chị...

Việt nghiêng răng kèn kẹt:

- Bà chị có đồng phạm đúng không? Từ thần đang chờ sau lưng chị đấy.

Bàn tay Việt siết ngày càng chặt. Trước ánh mắt hung tàn, không một chút nhân từ của Việt, cô ả rút cuộc vẫn không dám đánh cược mạng sống của mình nên gật đầu liên tục. Việt nhếch mép cười

- Hừ, nói từ đầu có phải hay hơn rồi không, đúng là thân lừa ưa nặng.

Việt nói lỏng tay, tiếp đó lắng cô ta ngã ra ghế. Tuyết ôm cổ ho liên mấy cái. Việt không để cô ta nghỉ ngơi, lập tức hỏi ngay.

- Nói, đồng phạm của cô là kẻ nào?

Tuyết hít sâu một hơi lấy lại bình tĩnh rồi mới trả lời:

- Là... là... ông chủ nhà hàng cậu làm việc trước đây, ông ta là... Thanh Sơn.

Việt nghe mà giật mình:

- Là ông ta thật sao? Cô chắc chắn không?

- Tôi chắc chắn, cái chết đang cận kề, cậu nghĩ tôi nói dối được sao.

- Hai người đã làm như thế nào?

Tuyết cười rộ lên:

- Cậu đừng giả ngu, cậu thông minh như thế chả nhẽ không đoán ra sao.

Việt trợn mắt nhìn cô ta. Cô ta biết mình ban nãy quá lỗ, không dám đùa giỡn với Việt nữa, vội vàng trả lời:

- Tôi lấy điện thoại của ông Tâm nhắn tin báo cậu đến, sau đó thì đánh ngất cậu hòng vu oan cho cậu rồi.

Việt tiếp tục truy hỏi:

- Nhưng lúc đó tôi đang ở cạnh Thanh Sơn, ông ta không thể là hung thủ được.

- Tất nhiên là không rồi, ông ta có quá nhiều thuộc hạ để làm thay cho ông ta.

Việt trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu mới nói:

- Nghe cũng có lý đấy, nhưng cô đừng tưởng cô là bồ nhí của ông ta thì qua mặt được tôi. Theo tôi biết, hình như cô còn đồng phạm khác nữa.

Tuyết hoảng sợ, miệng lắp bắp:

- Đồng phạm... khác ư? Thanh Sơn... có nhiều thuộc hạ như vậy... làm sao tôi biết được.

- Cô dám cam đoan những lời cô đã nói đều là sự thật không?

Tuyết gật đầu liên hồi như gà mổ thóc

- Tôi... tôi thề... đều là sự thật.

- Hừ... được rồi, lần này tạm tha cho cô lần. Nhưng nếu tôi phát hiện cô có nửa câu dối trá thì coi chừng cái mạng cô đấy.
- Tôi... tôi... không dám nói dối đâu.
- Có hay không tôi sẽ điều tra. Còn nữa, tôi cảnh cáo cô, nếu cô báo cảnh sát về chuyện tôi nay thì hậu quả thế nào ngay cả tôi cũng không hình dung nổi đâu.
- Tôi biết... biết rồi.
- Tốt, giờ thì biến đi.

Thấy được thả cho về nhà, cô ả mừng ra mặt. Việt quay sang Chung nói:

- Anh bạn, nhờ mày đưa cô ta về giúp tao, tao muốn đi hỏi thăm sức khỏe ông chủ cũ của tao một chút.
- Ngay bây giờ à?
- Ừ.
- Vậy cẩn thận đấy.

Ra khỏi căn nhà hoang, Việt và Chung ruổi chia theo hai hướng khác nhau mà đi. Đi được một đoạn, bỗng nhiên Việt dừng bước và nói:

- Ai đang theo sau tôi thì bước ra đi.

Không có gì bất thường, màn đêm vẫn tĩnh lặng. Việt xoay người lại, vừa đi tới một cây lớn phía bên trái vừa nói:

- Ra mặt đi, đừng để đến khi tôi ra tay thì không tốt đâu.

Vẫn không có ai. Việt đi tới gần cây lớn nọ, vung tay định tấn công thì một bóng người lao ra. Thấy gương mặt người đó, tay Việt lập tức khựng lại giữa không trung. Việt không ngờ người theo dõi anh chính là Ngọc, may mà anh gìm kinh lực đúng lúc. Nhìn sắc mặt của cô đã tái xanh vì sợ, anh cười gượng:

- Sao lại là em?
- Sao không thể là tôi.
- Em... hầy, em thật là, suýt chút nữa anh đánh trúng em rồi đấy, may mà anh dừng tay kịp. Em đi theo anh từ lúc nào?
- Từ khi anh ra khỏi căn nhà đó.

Việt kinh ngạc. Ngọc đứng ngoài căn nhà nghe cuộc truy vấn, vậy mà anh không hề hay biết, chắc có lẽ do anh mãi tập trung vào hỏi Tuyết. Anh nói:

- Thế tức là em đã nghe thấy hết toàn bộ những gì cô ta khai đúng không?

Ngọc gật đầu:

- Đúng vậy, nhưng không có nghĩa tôi tin anh vô tội.
- Anh hiểu mà. Đợi đến khi ba em tỉnh lại hay ít nhất anh có đủ bằng chứng, em sẽ tin anh vô tội.
- Ba tôi có thể tỉnh lại được ư?
- Đương nhiên là được, theo tình trạng ba em hiện nay, rất nhanh ba em sẽ khỏe lại thôi.
- Điều đó... điều đó... ngay cả bác sĩ cũng không chắc chắn cơ mà.

Việt ôm lấy vai Ngọc, nhìn thẳng vào mắt cô và nói:

- Ngọc, em hãy tin tưởng anh, anh quyết giúp ba em tỉnh lại, hơn ai hết anh là người mong ba em tỉnh lại nhất.

Ngọc định nói gì thêm nhưng rồi lại im lặng, xem như chấp nhận. Việt nói:

- Giờ em đừng đi theo anh nữa, chỗ anh đến rất nguy hiểm, tốt nhất em nên về nhà.

Ngọc nghĩ lại, cô thấy Việt nói không sai. Sơn là ông trùm xã hội đen, quả thật cô nên nghe lời anh, trở về nhà. Việt thở phào nhẹ nhõm:

- Để anh đưa em về.

Về nhà một mình giữa đêm hôm, đường lại vắng vẻ, Ngọc cũng sợ nên cô đồng ý để anh hộ tống cô về. Về đến cổng nhà, trước khi vào trong, Ngọc quay lại dặn Việt:

- Tôi nay anh nhớ đến bệnh viện đấy. Muốn anh tin tôi anh thì anh phải làm được những gì anh hứa với tôi.

- Ủ, anh sẽ đến đó ngay sau khi gặp sếp cũ của anh xong. À Ngọc này, về vụ Tuyết, em khoan hãy tiết lộ cho người khác, kể cả gia đình em kéo tránh bút dây động rừng.

Ngọc là cô gái biết phân nặng nhẹ. Cô gật đầu:

- Tôi đương nhiên hiểu mình nên làm gì, không cần anh phải nhắc.

Dù oan ức tạm thời được hóa giải, nhưng cô vẫn còn vẫn rất hận anh. Việt chỉ đành gượng cười:

- Ủ, vậy tốt rồi, bây giờ em vào trong nhà đi.

Việt đứng nhìn cô vào hẳn trong nhà anh mới xoay người rời khỏi. Anh đi đến tổng bộ của tổ chức anh từng tham gia. Vì đã quá quen thuộc chỗ này, anh đột nhập vào trong rất dễ dàng. Anh xuống tầng hầm, lúc trước vẫn hay cùng chiến hữu luyện quyền, giờ tất cả đều đã ra đi, trong lòng anh tự dưng có cảm giác hoài niệm lẫn buồn bã. Anh thấy Thanh Sơn cũng ở đây. Anh tăng hắng một tiếng. Sơn đang tập trung nghĩ cái gì đấy, nghe tiếng động sau lưng thì giật nảy mình, vội quay đầu lại. Ông ta bắt gặp Việt thì vô cùng ngạc nhiên, không khỏi bật thốt lên:

- Là mày thật hả Việt? Sao mày lại ở đây?

Việt đáp:

- Có gì lạ đâu chứ, tôi quá quen chỗ này rồi.

Sơn vẫn bình tĩnh:

- Mày đã bỏ trốn nhiều tháng rồi còn về đây làm gì? Đừng nói với tao là mày muốn tham gia trở lại đấy.

Việt lắc đầu:

- Tất nhiên là không, tôi nay tôi đến gặp ông anh là để hỏi một chuyện.

- Chuyện gì?

- Ông anh xem cái này sẽ hiểu.

Việt mở tấm hình, tiếp đó anh vất điện thoại sang chỗ Sơn. Sơn bắt lấy để xem. Khi thấy tấm hình trên điện thoại, sắc mặt ông ta hơi đổi khác. Sơn ngừng đầu lên hỏi:

- Cậu nói tôi xem hình này là có ý gì?

- Ông anh rất thông minh mà, tôi có ý gì anh quá rõ rồi, chúng ta đừng vòng vo nữa, mất công lắm.

- Cậu ám chỉ tôi hại ông Tâm để vu oan cho cậu hả? Cậu có đầu óc không vậy? Tình hình lúc đó cực kỳ nguy cấp, tôi chả có thời gian nghĩ đến mấy việc vớ vẩn đó.

Việt im lặng. Đúng là ông ta nói có lý, nhưng ông ta đang cạnh tranh giành khu đất hoang với bác Tâm, ông ta giờ thù đoạn hại người không phải điều lạ. Anh hỏi ông ta:

- Nếu ông anh bị oan thật thì hãy đưa ra chứng cứ chứng minh bản thân mình vô can chứ nói miệng chả có ích gì đâu.

Đến đây thì Sơn không biết nói gì để bào chữa nữa, ngoài việc Anh gặp ông ta tại trụ sở của tổ chức ra thì không có bằng chứng nào khác. Việt tiếp tục lần tới:

- Ông anh đừng nghĩ im lặng thì thoát được tội. Anh thừa hiểu khả năng của thằng em này. Nếu anh không nói sự thật, đừng trách em nặng tay.

Sơn cười lớn:

- Ha ha, có chuyện gì mà tao chưa trải qua. Tao nhiều lần đứng trước cái chết mà vẫn sống, mấy lời đó của mày đem đi mà dọa con nít.

- Nói vậy nghĩa là anh gián tiếp thừa nhận mình là hung thủ.

- Tất nhiên là không. Tao chẳng hơi đâu mà làm mấy chuyện vớ vẩn đấy.

- Vậy xem ra tôi phải mạnh tay hơn rồi.

- Ha ha ha, ranh con, mày làm việc cho tao cũng khá lâu, chắc đã hiểu tao là người thế nào. Tối nay mày đến đây gây hấn thì liệu xem có thể toàn mạng thoát khỏi đây không?

Việt đưa mắt quan sát xung quanh, nhưng không phát hiện cái gì bất thường. Dầu công lực mạnh hơn trước rất nhiều, Việt vẫn không dám chắc trong căn phòng này có ẩn giấu nguy hiểm nào hay không. Hơn nữa Sơn rất cẩn thận, luôn chừa đường lùi cho mình. Chính vì vậy, sau khi suy đi tính lại, tối nay đành bỏ qua cho ông ta, chờ cơ hội khác. Việt cảnh cáo Thanh Sơn:

- Nếu tôi tìm được bằng chứng ông anh là hung thủ thì khỏi cần cảnh sát, tôi sẽ đích thân ra tay.

- Cứ tìm được rồi hãy nói.

- Hừ, ông anh cứ chờ đấy.

Nói xong Việt rời khỏi căn hầm ngay. Sơn đứng nguyên tại chỗ, ông ta thở dài, lắc đầu ngán ngẩm.

Việt rời khỏi tổ chức cũ mà lòng cảm thấy nặng nề. Dù đã hoàn thành mục đích đến đây, nhưng thật chẳng ngờ, một người từng là "chiến hữu" phút chốc lại biến thành đối địch. Hơn nữa, anh vẫn chưa hiểu rốt cuộc cô ả đó phản bội bác Tâm với động cơ gì. Như những gì anh điều tra được, nếu thương vụ thành công thì lợi ích công ty của bác Tâm cho cô ả không hề nhỏ chút nào. Điều này có lẽ sẽ có manh mối khi anh xem danh sách các số điện thoại cô ta thường liên lạc. Tiếc là ban nãy anh đã quên mất chi tiết này.

Nhắc đến vấn đề của bác Tâm, anh chợt nhớ cũng tới lúc bổ sung nửa viên thuốc còn lại rồi. Tình trạng của ông ấy tốt hơn nhiều nên sẽ không xuất hiện tác dụng phụ. Bớt đi được một chuyện xấu thì lại nảy sinh thêm một mối lo khác.

Nghĩ tới bác Tâm anh chợt nhớ tới Ngọc. Cô nghe lén anh hỏi ả Tuyết, chắc chắn cô phải bám theo anh khi anh rời khỏi phòng trọ. Bỏ qua chi tiết anh chủ quan không phát hiện ra cô, điều anh thấy khó hiểu là tại sao Ngọc biết nơi ở hiện tại của anh. Dù cô đã thấy gương mặt hóa trang của anh thì cũng khó điều tra được anh đang làm gì, ở đâu. Trừ phi có ai đó biết thân phận thật sự của anh và tiết lộ những thông tin đó cho Ngọc. Đây là một việc rất nguy hiểm cho anh và cho cô ấy.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 42

Nghĩ vậy, anh gọi điện thoại cho Ngọc ngay. Ngọc nói với giọng bức tức:

- Anh có bị gì không đấy, tại sao lại gọi tôi vào giờ này hả! Tôi chuẩn bị đi ngủ rồi.

- Anh có vài điều phải hỏi em bây giờ.

- Anh... được rồi... anh hỏi đi.

- Đầu tiên anh muốn hỏi ai đã nói cho em biết chỗ ở của anh?

Nghe câu hỏi này, Ngọc ngó người ra vài giây rồi mới trả lời:

- Tôi tự đi tìm chứ không có ai giúp.

- Thật không? Thành phố rộng lớn, dù em đã nhìn thấy mặt nạ hóa trang của anh, em chẳng thể tìm ra chỗ anh ở dễ dàng và nhanh chóng như vậy được.

- Hiện tại anh rất nổi tiếng, tìm chỗ ở của anh chẳng khó khăn gì.

- Nổi tiếng ư?

Việt nghe Ngọc nói xong thì càng khó hiểu, rốt cuộc là ai đây chứ? Ngoài xã hội đen ra, liệu còn ai biết lỏp vỏ bọc của anh? Không còn cách nào khác, anh đành nói thẳng với Ngọc:

- Ngọc à, hiện tại anh đang bị kẻ thù truy sát, em cứ theo dõi anh sẽ gặp nguy hiểm, cả người kia cũng thế. Bởi vậy, anh mong em hãy nói cho anh biết đó là ai để anh còn nghĩ ra cách bảo vệ tính mạng của hai người.

Ngọc cười khẩy:

- Hừ... bảo vệ tôi và bảo vệ cô ta ư? Tôi và... thì có nguy hiểm gì cơ chứ.

Tôi đây Ngọc biết mình đã hơi lời nên lập tức lảng sang ý khác. Dù vậy, Việt vẫn lơ mơ đoán được là ai rồi, chỉ là anh ngàn vạn lần cũng không nghĩ tới cô ấy. Việt lại nói:

- Cô ta? Là một phụ nữ sao? Vậy anh càng cần phải biết cô gái đó là ai. Anh không thể để xảy ra chuyện xấu ngoài ý muốn được.

- Anh... đừng nói thêm gì nữa, tôi mệt lắm rồi, tôi cúp máy đây.

Ngọc nói xong, không đợi Việt có phản ứng, ngắt điện thoại ngay lập tức làm Việt chưng hửng. Việt thờ dài, theo như thói quen của Ngọc thì anh đã biết cô gái đó là ai. Sáng mai anh phải tới gặp cô ấy để cảnh báo về nguy hiểm.

Buổi trưa ngày hôm sau, Việt đợi ở cổng trường SP. Khi thấy Quỳnh xuất hiện, anh đến sau lưng cô và thì thầm:

- Quỳnh, là anh đây, anh muốn nói vài điều với em.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc của Việt, cả người Quỳnh run rẩy, cô quay đầu mở miệng định đáp lại thì Việt cắt ngang:

- Chúng ta tìm chỗ nào đó, ở đây nói chuyện không tiện. Chúng ta ra công viên đi.

Quỳnh gật đầu đồng ý. Việt không đi bằng xe máy nên dùng xe của Quỳnh chở cô ấy đến công viên. Hai người chọn một chiếc ghế đá ngồi xuống. Quỳnh mở lời trước:

- Không ngờ anh còn dám đến gặp tôi đây.

Việt im lặng giây lát rồi đáp:

- Anh biết mình đã phạm sai lầm rất lớn. Có điều hôm nay anh tới gặp em không phải vì xin em tha thứ mà vì anh hi vọng em đừng theo dõi anh nữa. Nếu không thì em sẽ gặp nguy hiểm đấy.

Quỳnh tỏ vẻ ngạc nhiên. Cô không rõ làm thế nào mà anh biết cô đang theo dõi anh. Dù sự thực đúng là thế nhưng ngoài miệng cô vẫn không thừa nhận điều đó:

- Anh bị gì vậy hả? Anh bỏ trốn biệt tăm mấy tháng trời, tôi biết anh ở đâu mà theo dõi chứ. Hơn nữa, tôi còn bận học, không rảnh đến mức đi theo dõi anh.

Việt nói:

- Anh đã phát hiện Ngọc theo dõi anh rồi. Anh cũng biết em đã nói chuyện của anh với Ngọc.

Quỳnh định nói gì đấy nhưng Việt giơ tay ngăn lại:

- Em cứ để anh nói xong đã. Anh đoán hai người có lẽ đã có được thỏa thuận nào đấy với nhau rồi để cùng theo dõi anh. Cũng vì vậy anh mới đến tìm em, khuyên em đừng làm thế nữa. Vào lúc này anh có vô số kẻ thù, tính mạng của hai người có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào.

Quỳnh vẫn tỏ ra bướng bỉnh:

- Tôi chưa bao giờ bắt tay với cô ta. Những chuyện dính dáng đến anh tôi cũng không muốn quan tâm nữa. Hiện tại tôi đang sống rất tốt.

Việt nhớ tới chàng trai đứng nói chuyện với cô ở cổng trường lần trước, trong lòng anh vui buồn lẫn lộn. Anh thờ dài:

- Nếu như em và Ngọc thực sự không quan tâm chuyện của anh nữa thì tốt rồi. Anh sẽ không còn lo lắng chúng làm hại hai người nữa. Xin em hãy nhớ kỹ mấy lời anh nói hôm nay.

Khuyên nhủ Quỳnh xong, Việt đứng dậy. Trước khi rời đi, anh nói một câu:

- Anh sẽ đưa ra câu trả lời tốt nhất cho chuyện giữa ba chúng ta khi anh đã xử lý hết khó khăn. Tạm biệt em, em phải giữ an toàn cho bản thân mình đấy.

Quỳnh vẫn còn hận anh nên chỉ im lặng không nói. Việt ra khỏi công viên mà lòng nặng trĩu. Bản thân anh cũng không biết đến lúc nào mới có thể giải quyết hết kẻ thù để yên tâm xử lý vấn đề tình cảm. Tận sâu trong suy nghĩ, dù anh hiểu là vô vọng nhưng anh vẫn muốn níu kéo cả hai cô gái cho mình. Phải chăng đây chính là bản tính tham lam của đàn ông?

Việt đi ngang qua một căn nhà cấp bốn. Trong lúc đang suy nghĩ bộ váy vợ, bỗng Việt nghe được một giọng nói quen thuộc:

- Này anh họ à, yên tâm đi, mọi chuyện vẫn đang nằm trong sự kiểm soát của chúng ta.

Đây là giọng của tên Vinh. Tiếng của hắn vang ra từ bên trái ngôi nhà xập xệ đó. Theo những gì anh nghe được thì hình như hắn đang nói chuyện với anh

họ của hắn. Bọn chúng đang bàn nhau kiểm soát tình hình gì đấy. Việt tò mò nên tiến gần đến chỗ bọn chúng, áp sát vào tường để nghe lén. Anh nghiêng đầu để xem tên Vinh đang nói với ai. Anh thấy hắn ta nói với một tên đội mũ trùm súp, đeo kính đen. Dù tên đó đứng hơi nghiêng, anh không nhìn được rõ mặt hắn; nhưng anh vẫn nhận ra đó là kẻ bí ẩn đang hợp tác với anh để hạ bệ tên Thiên. Việt nghĩ bụng: "hắn là anh họ của Vinh sao? Chả trách hắn rất tự tin khi báo sẽ ép được Vinh ngoan ngoãn hợp tác với mình. À phải, Vinh nói tình hình vẫn trong tầm kiểm soát, bọn chúng đang âm mưu gì đây?"

Lúc này Vinh đứng quay mặt về phía Việt, có điều Vinh đang mãi bàn mưu tính kế nên không phát hiện ra Việt. Việt nghe tên đeo kính râm nói:

- Thăng Lâm thì khỏi cần quan tâm, tuy hắn ta giỏi võ, có cả vài kẻ hiểm nhưng vẫn không qua mắt anh được đâu. Lợi dụng hắn mấy lần nữa thì hắn chẳng đánh đồng xu. Anh xử lý hắn lúc nào cũng được. Quan trọng nhất vẫn là Mạnh Tuấn. Lão ta là tên cáo già, rất khó đối phó, không cẩn thận thì sẽ bị lão ta phát hiện ngay.

Vinh tỏ vẻ nghi ngại:

- Nhưng em khó mà làm được việc anh nói lắm.

Gã kia bật cười:

- Ha ha, yên tâm, có anh đứng sau lưng hỗ trợ, cậu cứ tin chắc sẽ thành công. Đến khi cậu lên chức đại ca chúng rồi thì có thể làm bá chủ thế giới ngầm trong thành phố này rồi.

Việt nghe mà giật mình sững sốt: "Bọn này còn định đối phó cả Mạnh Tuấn, thậm chí còn muốn là bá chủ, tự tin hay tự cao đây. Nhưng nói gì thì nói, mình không thể xem thường bọn này.."

Việt bất tri bất giác từ từ áp sát gần hơn để thu thập thêm nhiều thông tin. Đáng tiếc vì quá tập trung nghe lén nên anh vô tình đá phải thanh sắt nằm trên mặt đất tạo thành tiếng loảng xoảng. Bọn chúng lập tức hô lớn:

- Ai?

Vinh quay đầu về phía phát ra tiếng vang.

"Không ổn, chúng phát hiện rồi." Việt thụt nhanh đầu lại, nhưng vẫn không thể thoát khỏi ánh mắt của Vinh. Vinh la lên:

- Là thằng Việt, thằng ranh con Quốc Việt.

Gã kia nghiêng răng ken két:

- Là hắn thật sao? Khốn kiếp, lần này mày đừng mong thoát khỏi tay tao.

Việt tự chửi mình: "Chết tiệt, lộ mặt rồi, ngu quá, ban nãy quên mang theo mặt nạ." Anh nghe tiếng chân của bọn chúng chạy tới gần. Anh do dự giây lát, cuối cùng quyết định xoay người thi triển tuyệt kỹ khinh công, vọt đi như tia chớp. Gã kia rất mạnh, hơn nữa hiện tại anh không thể để cảnh sát biết anh đang ở đây. Bởi vậy anh mới bỏ chạy. Gã kia thấy thế thì quát lớn:

- Đứng Quốc Việt đấy, đuổi theo mau. Nãy giờ hắn nghe lén rất nhiều nếu để hắn trốn thoát thì sẽ rắc rối to.

Vinh gật đầu:

- Ừ, nhanh lên xe.

- Chạy xe khó bắt hắn lắm.

Vinh chưa kịp leo lên xe thì gã kia đã bỏ hắn ở phía trước rất xa rồi. Hắn kinh ngạc đến trợn tròn hai mắt:

- Cái quái gì vậy, sao chúng chạy nhanh thế được.

Một thằng bỏ chạy, một kẻ đuổi theo. Cảnh đuổi bắt trên đường không có gì kỳ lạ, nhưng chạy bộ với tốc độ nhanh kinh khiếp, lao vùn vụt qua những con phố thì quả thật chưa bao giờ xuất hiện. Khá nhiều người rút điện thoại định quay phim lại, nhưng vừa cầm lên, chưa kịp mở camera thì cả hai đã ở tít đằng xa, chỉ còn những hình ảnh mờ mờ.

Thấy kẻ thù vẫn bám riết sau lưng, Việt không khỏi hoảng hốt: "Khốn kiếp, khinh công của tên này cũng ghê gớm quá." Việt cố ý chạy vòng vèo, lúc rẽ trái, lúc ngoặt phải nhưng vẫn không sao cắt đuôi được hắn ta. Anh đổi hướng thêm lần nữa, đáng tiếc xui xẻo đụng phải bức tường chắn rất cao - đường cụt rồi. Anh nhất thời chưa nghĩ ra cách thoát.

Việt quay đầu lại nhìn, gã kia đã chạy đến sau lưng, hắn chỉ cách anh vài mét thôi. Tình hình trở nên vô cùng nguy cấp. Hắn ta vừa chạy vừa bắt đầu tụ kinh vào hai lòng bàn tay, sắp sửa tung ra một đòn tấn công cực kỳ mạnh mẽ, đồng thời hắn cười rộ lên:

- Ha ha ha, ngộ cụt rồi Quốc Việt, mày tưởng có thể thoát khỏi tay tao hay sao, nhầm to rồi đấy.

Việt cười khẩy:

- Thật không?

Nào ngờ Việt vẫn giữ được bình tĩnh, đột nhiên anh tăng tốc, dốc hết sức bình sinh mà chạy tới bờ tường trước mặt. Anh hét to một tiếng, vận nội công, giẫm mạnh chân trái một cái tung mình nhảy lên, thân hình vọt cao gần hai mét. Chân phải chạm vào tường một cái, thân hình lại vọt lên cao hơn hai mét. Cả người vượt qua bức tường sang phía bên kia, và chạy đi mất hút.

Gã kia sừng sốt, đứng như trời trồng, trơ mắt đứng nhìn cơ hội trừ khử Việt trôi qua mà chẳng thể làm gì được. Cơm vào miệng còn rơi, hắn ta giận dữ gầm lớn:

- M* nó, lại để vượt mất hán nữa, Khốn kiếp!

Hắn dồn hết sự tức giận lẫn sức mạnh trút sang thùng rác xanh dựng cạnh đó khiến nó vỡ tan tành. Người dân trong nhà nghe tiếng động lớn bên ngoài thì bức bối, chửi đồng lên:

- Thằng khốn nào đập phá trước cửa nhà ông thế hả? Ông mà biết được thì chết với ông.

Và từ trong mấy ngôi nhà vang lên tiếng bước chân hỗn loạn.

- M*! Lại thêm mấy thằng nhiều chuyện.

Vừa thất bại lại bị nghe chửi, hai mắt tên ác nhân toả ra sát khí nhưng hắn cố kiềm chế bản thân, hắn bỏ đi với vẻ không cam tâm. Khi những người dân quanh đó chạy ra công, họ chỉ kịp nhìn thấy một bóng xám vù qua trước mắt và sau đó thì biến mất. Họ kinh ngạc, nhìn nhau tự hỏi không lẽ gặp ma giữa ban ngày? Nghĩ tới đây, người nào người nấy xương sống lạnh toát.

Ra khỏi ngõ cụt thì gã kia gọi điện thoại cho Vinh. Vinh lo sợ ý đồ của mình bị bại lộ nên hỏi thăm tình hình ngay lập tức:

- Sao rồi, bắt được hán chưa?

Đầu bên kia trả lời bằng giọng tức tối:

- Không, hán lại chạy thoát rồi, khốn kiếp thật, mà hình như hán đã nghe toàn bộ cuộc nói chuyện của chúng ta rồi đấy.

- Thế thì nguy hiểm quá, lỡ hán đi báo cho Mạnh Tuấn thì khốn.

- Yên tâm, giữa chúng có thù oán nên hán sẽ không đi nói cho tên Tuấn đâu.

- Nhưng vẫn phải cẩn thận, hán rất lợi hại đấy.

- Biết rồi, lần này anh sẽ không phạm sai lầm như lúc trước đâu.

- Ủ, phải mau chóng khử hán đi, tránh đêm dài lắm mộng.

- Ủ. Cậu cứ lo phần của cậu, tôi sẽ lo tên Việt.

Gã ngắt cuộc gọi, hai mắt hiện lên sự tàn bạo và thâm độc. Vinh giờ là mấu chốt để gã đạt được tham vọng nên gã không muốn Vinh xảy ra việc không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 43

Gió thổi nhẹ ngoài bờ biển không thể làm dịu cơn giận dữ của anh họ Vinh. Gã đứng im như tượng nhìn ra khơi xa, miệng không ngừng chửi rủa. Hai nắm đấm xiết chặt, không ngờ trên tay gã lại xuất hiện mờ mờ những tia điện mảnh màu tím. Lúc này có một ông lão từ đằng xa đi tới bắt chuyện với gã:

- Này cậu thanh niên, cháu chỉ giúp ta con đường đến...

Gã kia không ngẩng đầu lên, cắt ngang lời ông lão:

- Không, tôi đang bận, ông đi chỗ khác mà hỏi.

Ông lão vẫn không giận. Ông tiếp tục hỏi hán:

- Chỉ đường thì có tốn bao nhiêu thời gian của cháu đâu. Cháu giúp ta một cái.

"M* kiếp! Lão già dai như đĩa!" Gã tỏ vẻ khó chịu khi bị ông lão làm phiền, nhất là trong lúc tâm trạng gã đang cực kỳ tức giận. Hắn quay sang nói như tát nước vào mặt:

- Tôi nói ông cút đi ông có nghe không hả? Ông bị điếc?

Ông lão sững sờ đứng ngây ra, một lúc sau tỉnh lại chỉ tay vào gã quát:

- Này ranh con! Mày đừng hỗn..

- Chết m* ông đi!

Lửa giận bùng lên, gã không đợi ông lão nói hết câu, gã tích tụ năng lượng vào nắm đấm, quay người đấm ngay giữa ngực ông lão một cái rất mạnh. Cú đánh đập lên ngực ông lão, vài tia lửa điện bắn tung tóe, đốt áo ông lão mặc trên người cháy "xèo xèo", để lộ cả da thịt bên trong.

Nhưng thật bất ngờ, ông lão vẫn không hề hấn gì, thậm chí gã kia còn cảm thấy tay mình ngâm ngâm đau.

Hai người đều đứng sững người ra vì kinh ngạc. Gã kia hoàn toàn bị bất ngờ trước điều vừa xảy ra. Còn ông lão thì cũng sững sờ giây lát vì hành động táo bạo của tên thanh niên. Sau đó ông lão bỗng cười rộ lên đầy khoái trá:

- Ha ha ha! Đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh, công sức bao năm nay của ta đã không uổng phí, cuối cùng ta đã tìm được người phù hợp rồi, ha ha ha.

Gã kia sực tỉnh bởi tiếng cười của ông lão. Hắn thấy trước mặt hắn rõ ràng là một lão già sáu, bảy mươi tuổi; vậy mà vẫn cười to sau khi bị trúng phải cú đấm, đúng là một tên quái nhân. Hắn chưa kịp phản ứng thì hai tay lão già đó đã bóp chặt vai hắn, đồng thời hỏi hắn:

- Ha ha, cậu thanh niên, cậu tên gì, tại sao cậu lại có sức mạnh này?

Vì quá hưng phấn nên ông lão không kiềm chế được kinh lực của mình. Hai tay bóp vai gã kia rất đau, đau đến mức khiến hắn phải nhăn mặt nhăn mày. Gã cố tụ kinh rồi hất tay lão già ra. Nào ngờ bàn tay lão già như kim sắt cứ bóp chặt vai hắn, dù hắn ta dùng cách nào cũng không hất ra được. Hắn vừa hoảng sợ vừa tức tối, bèn quát lớn:

- Ông làm nhảm nhiều quá đấy, chết đi!

Hắn vùng tả quyền đánh thẳng vào mặt ông lão. Quyền hắn đã rất nhanh, ông lão còn nhanh hơn gấp bội. Chỉ kịp thấy vệt sáng loé lên, ông lão đã có thể dễ dàng chop lấy quyền của đối phương. Tiếp đó, lão ta chẳng những hóa giải hết "lực điện" trên tay gã kia mà còn truyền sang luồng điện cực lớn. Lão ta gằn giọng:

- Ranh con! Đừng tưởng có chút khả năng đặc biệt là có thể vênh váo táo bạo. Đối với lão già tao, mày chả là cóc khờ gì đâu.

Mặc dù khắp người gã kia chứa đầy điện nhưng cũng không chịu nổi luồng điện từ ông lão truyền sang. Người hắn co giật liên hồi, hai mắt trợn ngược lên. Thậm chí hắn còn cảm giác được toàn bộ điện năng trong cơ thể mình dường như bị lão già thao túng, điều khiển; sức mạnh bản thân tuôn ra ào ạt, bị hút về phía lão ta.

May sao, lão già chỉ muốn đe dọa, phóng điện hơn một phút thì ngừng tay và buông gã ra. Chân tay hắn đều rã rời, đầu óc thì choáng váng, cả người lão đảo rồi ngã ngửa xuống bãi cát. Hắn ta thở hồng hộc, trong bụng thâm rủa mủi tăm đòi tổ tông lão già. Tuy vậy, bề ngoài hắn lại tỏ ra biết điều hơn:

- Rốt cuộc thì ông muốn gì ở tôi?

Ông lão quan sát hắn từ đầu đến chân, cười khềnh khệch nói:

- Rất đơn giản, tao muốn nhận mày làm đệ tử.

Gã kia nghe mà há hốc miệng kinh ngạc:

- Ông muốn nhận tôi làm đệ tử sao? Thôi bớt khùng đi ông già.

Ông lão tức tối mắng hắn:

- Ranh con! Được ta nhận làm đệ tử chính là may mắn của mi đấy.

Gã kia vẫn lắc đầu tỏ vẻ khinh thường

- Ông dẹp cái ý đó đi, thằng này không phải đứa trẻ lên ba. Ông đúng là một lão quái nhân.

Ông lão ngán mặt giây lát rồi cười to:

- Lão quái nhân? Ha ha ha ha! Mấy mươi năm rồi mới nghe lại hai từ này. Ha ha ha!

Thấy lão già bỗng dưng cười rộ lên, gã chép miệng:

- Một kẻ điên khùng, nên đi thôi.

Gã không thèm để ý lão ta nữa, xoay người bỏ đi. Ông lão bỏ sung thêm một câu:

- Nhóc con, lúc này mi đã kiểm chứng được sức mạnh của ta rồi. Đây là cơ hội ngàn năm có một để tăng cường sức mạnh, đừng đánh rơi nó, không có lần hai đâu.

Gã kia nghe thế thì mí mắt giật giật, đây là tham vọng hiện giờ của bản thân nên gã dừng lại lập tức. Tuy vậy, gã vẫn do dự đôi chút. Gã thừa nhận lão già này quả thật mạnh hơn mình rất nhiều, nhưng làm đệ tử của lão thì lại là chuyện khác. Biết đâu lão có âm mưu gì khác thì khôn nản. Điều này hoàn toàn nằm trong dự đoán của lão quái nhân. Với thực lực lợi hại, ông ta khỏi cần ép buộc mà để đối phương tự nguyện. Lão tiếp tục nói:

- Thấy tâm trạng mi rất tức giận, chắc hẳn đánh nhau thua người ta phải không?

Lão già nhắc đến việc này càng khiến gã thêm phần nộ, những vằn máu đỏ hiện rõ trên hai mắt. Lão già được thế lần tới:

- Ta sẽ truyền thụ sức mạnh cho mi để đánh bại kẻ thù, tể nào hả?

Gã cười khẩy:

- Hừ! Ông khoác lác quá đấy, liệu ông có làm được điều đó không.

"Đây là cơ hội tăng sức mạnh, nếu quả như ông ta nói, có lẽ mình cần xem xét lại." Gã là kẻ có dã tâm rất lớn nên đã đồng ý nửa phần.

Lão già cười ha ha:

- Nếu ta không chứng minh sức mạnh thì mi sẽ không chịu chứ gì? Được thôi, xem đây...

Lão quái nhân nắm tay lại, từng luồng điện tập trung về bàn tay lão, sau đó từ từ hình thành nên quả cầu điện, nhỏ như trái bóng tennis màu tím. Lão ta bất ngờ ném mạnh nó ra tít xa ngoài biển. Quả cầu điện rơi xuống nước rồi nổ tung tạo thành tiếng vang như sấm. Sức công phá kinh khiếp làm cho mặt biển dao động dữ dội, những cột nước dâng cao đến hơn năm mét. Tất cả những người đang ở biển lẫn người đi đường đều đã tập trung lại rất đông và cùng nhìn về nơi vụ nổ phát ra. Họ đang rất ngạc nhiên, muốn biết chuyện gì vừa xảy ra. Thậm chí nhiều người còn cho rằng ai đó vừa sử dụng mìn, thế là hoảng sợ, tri hô thất thanh, kẻ cả bỏ chạy.

Gã kia thấy lão quái nhân vẫn tỏ vẻ không quan tâm, bèn hỏi:

Đình Hiếu gầm lên:

- Ông điên hả? Ông không sợ ai đó phát hiện rồi gọi cảnh sát đến, hay ông muốn bị bắt vào tù?

Lão quái nhân cười rộ lên:

- Ta là quái nhân mà. Đây chính là sức mạnh của ta! Sao hả ranh con, muốn nhận ta làm thầy không?

Lúc này chỉ có kẻ ngu mới từ chối, gã dĩ nhiên không ngu nên gật đầu chấp nhận:

- Được, tôi đồng ý làm học trò của ông, chúng ta mau rời khỏi đây không thì nguy lắm.

- Ha ha ha! Tốt lắm! Tốt lắm! Đi thôi.

Lão quái nhân nắm sau lưng gã nhẹ nhàng nhắc gã lên rồi lão lựa lúc không ai chú ý, lập tức chạy vụt đi, thoáng chốc đã cách đám đông rất xa. Gã kia nặng chừng sáu mươi cân, nhưng với lão ta thì chẳng thấm vào đâu. Lão ta vừa đỡ hân bằng một tay vừa chạy cực kỳ mau lẹ, như thể đủ biết lão lợi hại đến nhường nào. Gã kia không khỏi kinh hãi. Bên cạnh đó hân cũng rất hưng phấn, lão già này mạnh như thế thì hân mới có khả năng đề thăng sức mạnh. Hân hỏi lão già:

- Chúng ta đang đi đâu?

- Đến chỗ của ta.

Hơi thở của lão ta vẫn đều đặn.

- Phải cho tôi chuẩn bị chứ.

- Khởi cần, chúng ta bắt đầu ngay luôn.

Lão quái nhân bèn tăng tốc. Cả người lao đi vùn vụt trong khi những người khác mãi hướng mắt ra nơi phát ra vụ nổ ban nãy. Bởi vậy nên không ai nhìn thấy chuyện lạ là một ông già đang xách theo một thanh niên mà vẫn chạy đi nhanh như gió.

Thật không biết kết quả chuyện này sẽ ra sao nhưng có một điều chắc chắn là tương Việt có một kẻ thù có sức mạnh kinh khủng.

Việt sau khi vọt qua bức tường thì vẫn không dừng lại mà tiếp tục chạy dọc theo góc ngách trong các khu phố một lúc lâu mới dừng lại. Việt dựa lưng vào tường ôm ngực thở dốc.

"Phù! Xém tí là tiêu. Không ngờ thằng đó ghê gớm như vậy, đuổi theo sát ngay sau mình. May mà mình luyện thành Thần Phong Bộ từ lâu." Nghĩ lại tình cảnh ban nãy mà Việt lạnh gáy. Anh bỏ chạy một phần là không muốn bị cảnh sát bắt gặp, phần lớn là do bản thân anh cũng biết có thể sẽ đánh thua đối phương. Anh cảm thấy con đường phía trước càng ngày càng khó khăn. Ngoài kẻ đã đẩy anh vào tội hại bác Tâm, giờ lại thêm thằng em họ tên Vĩnh nữa. Hai kẻ này đều có sức mạnh không dưới anh, nếu thân phận của anh bị lộ, bọn chúng bắt tay nhau thì anh chỉ có đường chết. Chính vì vậy, anh càng quyết tâm luyện công để tăng cường thực lực bản thân.

Đúng lúc này có người gọi điện thoại cho anh. Anh nhìn vào màn hình thì thấy đó là Chung ruồi. Anh bắt máy:

- Alo, tao nghe đây.

Chung nói:

- Mày giải quyết gã Thanh Sơn thế nào rồi?

Việt đáp:

- Vẫn chưa, hôm đó tuy rằng tao bắt ngờ đến gặp ông ta nhưng vẫn sợ ông ta đặt cạm bẫy xung quanh nên tao không ra tay. Mày chắc hiểu phần nào tính của ông ta đúng không?

- Ủ, cẩn thận vẫn hơn. Ngoài ra, tao cho rằng khỉ ông ta bây giờ không ổn lắm, e là sẽ khiến đám thuộc hạ của ông ta làm loạn lên. Khi đấy, cóm vào việc thì chúng ta khó hoạt động lắm.

- Ủ, có lý đấy, tao cũng đã nghĩ tới vấn đề này. À, mày gọi tao không đơn giản chỉ hỏi thăm thế thôi chứ?

- Tất nhiên là không, tao có tin tức rất quan trọng báo cho mày đây. Trong vòng một tuần tới sẽ có một chuyến hàng lớn được vận chuyển từ bên kia đến. Đây là cơ hội tốt, mày phá gì thì phá đi.

Việt không khỏi ngạc nhiên, lập tức hỏi lại Chung ruồi:

- Thật à? Mày chắc chắn không đấy?

- Chắc hơn tám mươi phần trăm.

- Nguồn tin từ đâu thế?

- Từ tên Năm đấy, một thằng đệ của tao giả bộ làm thân với hắn rồi vô tình moi được thông tin này từ hắn.

"Không ngờ Chung ruồi có thể lợi dụng được tên Nam." Việt rất ngạc nhiên. Trong khi anh chưa tìm ra cách lợi dụng thì Chung đã moi được tin từ hắn ta. Chung ruồi quả thật không hề đơn giản. Mà nếu Chung đã nói thế thì đó là sự thật. Việt bật cười:

- Hay lắm, tao đoán sẽ lại có thêm một màn gió tanh mưa máu nữa. Cơ hội tao chờ đợi lâu nay rốt cuộc cũng đến rồi, cảm ơn mày đã báo tin cho tao.

- Không có gì, mày thành công thì tao cũng có lợi mà.

- Được rồi, tao phải đi lo chút việc, nếu có chuyện gì sẽ liên lạc mày sau.

- Ủ, tạm biệt.

Chung ruồi ngắt cuộc gọi không bao lâu thì lại có người khác gọi đến Việt. Số điện thoại là của Mạnh Tuấn. Việt nghĩ bụng: "Hắn ta gọi mình đột xuất thế này chắc có việc quan trọng."

Quả nhiên khi Việt nhấn nút nhận cuộc gọi thì Tuấn nói ngay:

- Lâm (Việt), mày đang ở đâu vậy, anh cần chú việc công ty lập tức. Anì có vấn đề cần bàn luận.

Có chuyện gì mà Tuấn gọi Lâm (Việt) về công ty gấp gấp như thế?

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 44

Để tránh bọn chúng nghi ngờ, Việt trở về công ty của Tuấn ngay lập tức. Khi Việt vừa vào cổng thì Vinh cũng tới nơi. Việt giả bộ ngạc nhiên. Anh hỏi thăm dò:

- Này, anh Tuấn cũng gọi anh về công ty hả?

Vinh chỉ gật đầu chứ không đáp lại. Hắn đang lo sợ việc hấn cầu kết với anh họ của hắn đã bị bại lộ. Cho nên Tuấn mới gọi hắn về công ty gấp thế này. Việt không biết những suy nghĩ đó trong đầu hắn, anh bèn hỏi tiếp:

- Anh biết nguyên nhân vì sao sếp gọi về gấp không? Tôi cảm thấy việc này không tầm thường đâu.

Vinh lắc đầu:

- Tôi cũng như anh, vừa chạy từ nơi khác về nên tôi không rõ lắm.

- Ra thế. Chúng ta cùng lên gặp anh Tuấn thì sẽ biết thôi.

- Ừ.

Việt cùng Vinh lên lầu và đi đến phòng của Tuấn. Khi hai người vào trong thì bắt gặp Thiên cũng đang ở đấy nhưng Tuấn thì lại không thấy. Cả ba đều phải có mặt, hiển nhiên đã có chuyện rất quan trọng xảy ra. Việt thử dò hỏi Thiên:

- Này Thiên, đại ca triệu tập ba chúng ta nhưng giờ không thấy anh ấy ở đây?

Thiên lắc đầu:

- Tôi không rõ lắm, tôi cũng chỉ vừa mới đến.

- Thế anh có biết chuyện gì không, hé lộ cho anh em biết chút ít.

- Cái này tôi chịu. Có điều tôi đoán có thể là vấn đề kinh doanh của công ty hoặc là anh Tuấn đã phát hiện ra nội gián là kẻ nào.

Bề ngoài Vinh đang tỏ vẻ không quan tâm Thiên và Lâm (Việt) nói chuyện, trong bụng lại giật thót khi nghe mấy lời Thiên nói. Hắn không khỏi cảm thấy lo lắng. Việt liếc nhanh sang phía hắn, bắt gặp hai mắt hắn ta đảo qua đảo lại thì anh nhếch mép cười khẩy. Anh định hỏi thêm mấy câu để hù Vinh lòi đuôi chuột của hắn thì bỗng cửa phòng được mở ra và Tuấn bước vào trong. Hắn nhìn qua ba người một lượt, sau đó tiến lại bàn làm việc, ngồi xuống ghế và nói:

- Xin lỗi ba chú mày phải chờ, hồi nãy anh bận nghe điện thoại lâu quá.

Việt nghĩ bụng: "Lý do này mà cũng đem dùng được sao? Chẳng lẽ có người quan trọng đến mức có thể khiến Tuấn trả lời điện thoại lâu như vậy?"

Tuấn ngồi vào bàn làm việc, sau đó ông ta nói:

- Anh tập trung ba đứa lại là vì anh có mấy việc cần giao cho bọn mày đi làm. Đầu tiên là Vinh, mày mau chóng xử lý vụ chiếc xe, anh nghĩ bọn cóm sắp sửa tìm ra chứng cứ rồi. Mày liệu liệu mà làm cho gọn gàng.

- Dạ em vẫn đang tìm cách giải quyết, dù rằng có hơi khó một chút.

Vinh trả lời lấp liếm. Nhắc đến chiếc xe bị tịch thu, Vinh bỗng giật mình. Mấy bữa nay do quá bận nên hắn quên bống luôn. May là lúc trước khi lấy chiếc xe lậu này hắn đã dọn đường trước. Hắn đã tính sẽ đưa một thằng đàn em chết thay nên lo lắng cũng chỉ thoáng qua.

Tuấn gật gù:

- Càng nhanh càng tốt, anh còn mấy việc nữa cho mày đi làm.

Tuấn thấy vẻ mặt Vinh vẫn bình thản thì biết hắn giải quyết được. Tiếp theo ông ta quay sang nói với Thiên:

- Thiên, khoảng chừng mười ngày nữa tháng nữa sẽ có một chuyến hàng từ Bạch Hổ chuyển đến. Số lượng hàng rất lớn, nếu giao dịch thành công thì lợi nhuận chúng ta thu về sẽ vô cùng lớn.

Việt nghe thế thì cảm thấy khó hiểu: "Hàng từ Bạch Hổ sang đây sao? Chẳng phải lúc trước mình đã đàm phán được với bọn chúng rồi ư? Sao bây giờ chúng lại nhảy sang làm ăn với tên Mạnh Tuấn chứ." Anh lại nghe Tuấn tiếp tục nói với Thiên:

- Vụ xe cộ lần trước chú mày khiến anh thất vọng, nhưng anh nghĩ mày đã lập rất nhiều công lao nên chưa phạt. Ngoài ra sau khi tên Hưng chết, mày là người kéo Bạch Hồ làm ăn với chúng ta nên anh vẫn quyết định cho mày thêm một cơ hội nữa.

Việt nghe xong thì tỏ tường mọi việc: "Thì ra tên Thiên lợi dụng lúc phe Hưng - Sơn đang rối loạn, đã cướp đoạt tác làm ăn, chửi trách tổ chức suy yếu đến thế." Từ sau khi tham gia vào băng đảng của Hưng - Sơn, Việt đã có một chút tình cảm với nó nên khi biết tổ chức cũ bị cướp mất, anh khó chịu trong lòng.

Ngược lại, tên Thiên ở bên cạnh anh thì tỏ vẻ vui mừng:

- Dạ anh cứ yên tâm, em sẽ làm hết sức mình.

Tuấn nói:

- Lần này số lượng người Bạch Hồ sang đây có thể sẽ khá đông, anh sợ một mình mày không kham không nổi nên anh cử thêm một đứa đi theo hỗ trợ mày. Ban đầu anh muốn Vinh đi cùng mày, nhưng bây giờ nó bận việc khác nên anh thay thế bằng Lâm.

- Dạ vâng ạ!

Thiên khá hài lòng về điều này, hần nghĩ thầm: "Tốt lắm, như vậy mình càng dễ dàng lợi dụng thằng Lâm hơn. Phên này thằng Vinh chết chắc."

Tuấn hỏi Việt (Lâm):

- Chú mày có ý kiến gì không?

Việt đáp:

- Dạ em chỉ có kiến nghị nhỏ thôi ạ.

- Ồ, chú cứ trình bày tự nhiên.

- Dạ là thế này, em không biết gì về Bạch Hồ cũng như sự hợp tác giữa chúng ta với họ. Cho nên em chỉ theo Thiên để làm những việc đơn giản đại loại như bảo vệ phe mình khi xảy ra mâu thuẫn. Anh nghĩ sao ạ?

Tuấn gõ gõ ngón tay lên bàn, hần trầm ngâm hồi lâu rồi đáp:

- Chú mày nói cũng có lý. Được rồi, cứ làm như ý kiến của mày đi.

- Dạ.

Việt thầm thở phào nhẹ nhõm. Ban nãy anh đưa ra ý đó là để tiếp tục giả dạng làm kẻ hữu dũng vô mưu, tránh khiến kẻ thù nghi ngờ. Bọn chúng đều là những tên cáo già, sơ sẩy chút thôi thì lập tức bị phát hiện ngay.

Vinh tỏ ra bất mãn:

- Anh Tuấn, em cũng khá rõ phi vụ với Bạch Hồ, sau khi em xử lý xong vụ chiếc xe, anh có thể cho phép em tham gia không?

Tuấn lắc đầu:

- Nhiệm vụ của chú mày tương đối đơn giản thế thôi chứ phức tạp lắm đấy. Anh không cho mày tham gia là vì không muốn mày bị phân tâm. Hơn nữa, Thiên và Lâm đều giỏi võ, nếu có bất trắc xảy ra, bọn nó vẫn có thể xoay sở để thoát được.

Ý của Tuấn đã quá rõ ràng: mày vẫn chưa đủ khả năng đâu, tao không cho đấy. Vinh đương nhiên là hiểu, hần chỉ đành âm thầm chửi rủa Lâm (Việt) trong im lặng. Thiên thì cười khẩy đầy đắc ý.

Sau khi phân công công việc xong, ba người tự động ra khỏi phòng của Tuấn. Thiên nói với Việt (Lâm):

- Này Lâm, anh về cố gắng luyện tập võ công. Bọn Bạch Hồ đều là cao thủ, mà chỉ có hai chúng ta khá nhất nên nếu xảy ra mâu thuẫn thì mệt đấy.

Vinh vốn đang rất giận dữ, câu này của Thiên chẳng khác gì đổ thêm dầu vào lửa, chẳng qua Vinh vẫn kiềm chế được. Việt tất nhiên dễ dàng nhận ra tâm trạng tức tối của hần, nhưng vì anh còn cần vai trò của Vinh nên anh không chọc tức hần ta. Anh đáp lại Thiên rất đơn giản:

- Tôi chỉ tham gia cùng anh theo lệnh của anh Tuấn. Hơn nữa tôi cũng không hiểu phi vụ kia cho lắm nên kế hoạch thế nào anh cứ lên toàn bộ, tôi sẽ thực hiện y như thế. Cứ vậy nhé, tôi còn việc khác phải đi làm, hẹn gặp lại anh sau.

"Tên này bề ngoài tuy thô kệch, không ngờ tâm lý rất vững vàng." Thiên nhìn theo bóng lưng Việt (Lâm) đang rời đi, trong đầu lại nghĩ lời kéo Việt bằng cách khác.

Sau khi ra khỏi công ty của Tuấn một đoạn xa, Việt quan sát xung quanh, chắc chắn không có ai, anh mới lấy điện thoại nhắn tin cho Chung ruồi:

- Chà phải mày nói mấy ngày nữa chuyến hàng sẽ đến sao? Tên Tuấn lại nói khoảng chừng nửa tháng nữa. Rốt cuộc nguồn tin của mày có đáng tin không vậy?

Hiển nhiên Chung không biết điều này. Hắn rất ngạc nhiên, hắn nhắn tin hỏi lại:

- Tên Tuấn nói vậy thật ư?

- Phải, có lẽ cần phải kiểm tra lại tin tức từ thằng đệ mày đấy. Mà tao cũng phải đi thăm một người bạn cũ để xem hắn ta có biết tin này không.

- Bạn cũ sao? Là ai mà có khả năng đó?

- Từng là đồng minh, thôi tao đi đã, có gì sẽ thông báo cho mày sau.

- Ừ.

Việt cất điện thoại vào túi quần. Anh sợ tai vách mạch rừng nên nãy giờ hai người chỉ trao đổi với nhau bằng tin nhắn. Việt đến khu chợ như thường lệ chứ không đi gặp người bạn cũ nọ ngay vì vào buổi tối mới dễ gặp hắn ta hơn.

Còn Chung ruồi đang cảm thấy mất mặt khi biết mình đã cung cấp tin tức sai cho Việt. Hắn lập tức triệu hồi tên đàn em đó về tra hỏi. Nghe giọng điệu đầy tức giận của đại ca, tên đó hoảng hồn, vội vàng chạy đến gặp. Thấy sắc mặt tức tối của Chung ruồi, hắn lắp bắp:

- Đại ca, em đã làm gì sai mà khiến anh giận như vậy ạ?

Chung trừng mắt nhìn hắn, quát:

- Mày làm gì mà còn không biết hả? Mày nói mày nghe lấy thông tin đó từ bọn Hắc Báo, còn dám bảo đảm đúng trăm phần trăm, thế mà sai bét nhè ra. Nói, bọn chúng đã cho bao nhiêu tiền?

Tên đàn em sợ đến tái mặt tái mày:

- Đại ca, có trời chứng giám, em xin thề em không hề nhận một đồng nào từ bọn chúng. Em chỉ nghe lén bọn chúng nói chuyện thôi ạ. Lúc đấy gã Phạm Huỳnh cũng có mặt, hắn không phát hiện ra em nên em nghĩ tin đó hoàn toàn là sự thật.

Chung chửi đồng một câu:

- Một lũ vô dụng, đi kiểm chứng lại cho tao, nếu không tìm ra sự thật thì đừng vac mặt về đây. Khốn kiếp, chả lẽ lần nào tao cũng phải đích thân ra tay.

- Dạ dạ... không cần đâu ạ, em đi tìm ngay ạ.

Tên đàn em gật đầu như gà mổ thóc, sau đó ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài.

Thực tế thì đúng là tên đàn em chỉ truyền đạt những gì nghe được lại cho Chung ruồi. Tên Phạm Huỳnh không phát hiện bản thân bị theo dõi. Hắn trao đổi thông tin với người khác qua điện thoại, sau đó chạy đến công ty nói cho Phong biết. Phong tỏ vẻ vui mừng, lệnh cho Huỳnh lực lượng.

Buổi tối Huỳnh trở về nhà trong tâm trạng hớn hờ. Hắn hi vọng sẽ kiếm được rất nhiều tiền nếu hắn làm thành công vụ giao dịch với đám người Bạch Hổ. Khi về đến nhà, hắn thấy cửa ra vào đã khoá, bên trong tối đen thì nghĩ chắc vợ đưa hai đứa con đi chơi rồi. Hắn lẩm bẩm:

- Hừ, đi chơi mà không đợi mình, lát nữa mẹ con nó về thì phải phạt thật nặng.

Hắn mở cửa bước vào, đưa tay định bật đèn thì giọng ồm ồm của đàn ông bất ngờ vang lên làm hắn giật mình:

- Nếu mày bật đèn thì sẽ một viên kẹo đồng sẽ ghim ngay giữa trán mày đấy.

Huỳnh theo bản năng rút tay về, ngẩng đầu lên nhìn, phía trước không có ai. Hắn lắc đầu bật cười, tự cho rằng mình làm việc căng thẳng quá nên nghe lầm. Hắn vói tay định bật đèn thì giọng nói ban nãy lại vang lên:

- Mày rất lì lợm, tao đã cảnh cáo mà mày vẫn không nghe.

Lần này giọng nói vang lên sau lưng Huỳnh. Huỳnh hoảng hồn thật sự. Hắn quát "Ai?" và quay ngoắt lại, nhưng hắn vẫn không thấy ai cả.

Không gian tối đen như mực, ngoại trừ âm thanh chuyển động của hắn thì không còn ai hay bất cứ thứ gì nữa. Ngay khi Huỳnh bắt đầu run rẩy và toát mồ hôi hột thì tiếng nói lại vang vọng bên trái hắn:

- Nhìn đi đâu thế, tao bên này cơ mà.

Huỳnh vội vàng nhìn theo, vẫn không thấy ai. Hắn cảm giác sống lưng lạnh toát, toàn thân mồ hôi đầm đìa.

- Tao ở đây.

Một bóng đen đột ngột xuất hiện gần ngay trước mắt Huỳnh làm hấn kinh hãi, thiếu chút nữa đã hét toáng lên, người không tự giác nhảy lùi về sau. Huỳnh chỉ thấy được ánh mắt sáng quắc của đối phương nhìn chăm chăm vào mình. Hấn lắp bắp:

- Mày... mày... là... ai?

Bóng đen bật cười trước bộ dạng hồn phi phách tán:

- Ha ha, mày càng ngày càng nhát gan, ha ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 45

Huỳnh lại hỏi:

- Mày... mày là ai?

Hấn ta chưa kịp hoàn hồn nên giọng nói vẫn còn run run. Bóng đen kia lùi lại, ngồi lên ghế đối diện với hấn ta, sau đó trả lời:

- Lâu ngày không gặp nhau, chả trách mày không nhớ được tao.

Đã xác định được đối phương là người thường, Huỳnh hít sâu lấy lại bình tĩnh. Hấn nói:

- Rốt cuộc thì mày là ai?

Huỳnh vừa nói vừa nhúc nhích tay hông bật đèn lên, đáng tiếc động tác đó của hấn không thoát khỏi ánh mắt của bóng đen. Bóng đen cười khẩy:

- Cầm rọc rịch, cây súng trong tay tao đang nhắm ngay giữa trán mày đấy.

- Mày...

Quả thật Huỳnh nhìn thấy trong tay bóng đen cầm vật gì đó tựa tựa như súng. Tuy hấn ta không chắc bóng đen nói thật hay giả nhưng hấn hấn cũng không dám đem mạng mình ra đánh cược. Huỳnh bèn hỏi:

- Mày thật ra là ai? Đến đây với mục đích gì?

Bóng đen đáp:

- Đừng nóng nảy thế, người bạn cũ đến thăm mà mày bất lịch sự quá. Hơn nữa, tao có lòng tốt rủ mày tham gia một phi vụ lớn, đáng tiếc thật.

Huỳnh nghiêng răng nghiêng lợi, tỏ vẻ tức giận:

- Mày là ai? Tao không biết mày... A khoan đã, mày là... Quốc Việt?

Ban đầu đúng là Huỳnh không nhận ra đối phương, nhưng khi hấn nhớ lại sự thoát ẩn thoát hiện của bóng đen ban nãy khiến hấn liên tưởng đến Việt. Bóng đen nghe thế thì bật cười ha ha:

- Giờ mới nhận ra tao sao? Thật đáng thất vọng.

- Vậy là mày đến đây để trả thù?

Khi đã biết bóng đen là Việt, Huỳnh trở nên cẩn trọng hơn. Hấn tập trung quan sát từng cử chỉ nhỏ của Việt. Việt dường như nhìn thấu suy nghĩ của hấn, anh cười ha ha:

- Yên tâm, tao tạm tha cho mày, tao cần mày hợp tác với tao làm một phi vụ, chỉ cần thành công, tao sẽ tha mạng cho mày.

- Mày nghĩ tao là con nít lên ba sao? Mày muốn làm gì thì làm đi, tao đây không sợ đâu.

- Hừ, mày lẩn lộn giang hồ lâu rồi, dĩ nhiên không sợ nhưng tao e những người khác thì không như mày đâu.

- Mày nói vậy là có ý gì?

Việt cười khẩy:

- Ý gì à? Mày cứ nhìn xuống dưới chân ghế bên kia thì sẽ hiểu ngay thôi.

Huỳnh đưa mắt theo hướng Việt chỉ thì thấy vợ con hắn nằm gục dưới nền nhà. Tuy hắn chỉ thấy mờ mờ nhưng hắn vẫn nhận ra được đó là vợ và con hắn. Hắn định chạy tới thì Việt lên tiếng:

- Này anh bạn, đừng manh động, nếu không hậu quả lớn lắm đấy.

Huỳnh nghe thế thì lập tức dừng bước. Hắn rít qua kẽ răng:

- Thằng khốn, mày hại cả phụ nữ, trẻ em, mày có còn là đàn ông không hả?

Việt đáp một cách hờ hững:

- Tao sẽ dùng mọi cách để đạt được mục đích của mình. Nào, trả lời tao, mày có muốn hợp tác với tao làm phi vụ này không? Hai người họ không phải là dân xã hội đen như mày đâu.

- Thằng khốn, mày thử đụng vào họ xem, tao liều mạng với mày.

- Ha ha, cái này tao không đảm bảo đâu, nếu có bản lĩnh thì làm đi. Chấp nhận hay không?

Giọng nói của Việt chuyển sang lạnh như băng khiến Huỳnh không rét mà run. Gã sợ Việt thực sự ra tay thì nguy mất. Do dự hồi lâu gã mới đáp:

- Hừ, mày cũng phải nói đó là phi vụ gì tao mới xem xét đã chứ. Nếu là chuyện trái đạo nghĩa thì tao thà chết không làm

- Vất m* cái đạo nghĩa đó đi, vợ con mày chết chứ phải mày đâu. Mà cứ yên tâm, tao không bắt mày làm chuyện kiểu đấy, sao, đồng ý hay không?

- Được, nếu mày nói thế thì tao đồng ý hợp tác với mày. Mày nói cho tao nghe phi vụ đó là gì?

Việt gạt gù tỏ vẻ hài lòng:

- Tốt. Phi vụ này là ba ngày tới Bạch Hổ sẽ đưa hàng tới đây. Mày giúp tao đoạt chuyển hàng đó. Đơn giản thế thôi.

Huỳnh nghe mà kinh ngạc, gã bật thốt lên:

- Chả phải ba ngày nữa Bạch Hổ mới có quyết định có đưa hàng sang...

Nói đến đây gã bỗng im bặt, hiển nhiên gã biết mình đã nói hớ. Nhưng chừng đó đã giúp Việt hiểu được phần nào: “Ra vậy, có vẻ như đàn em của Chung ruồi đã nghe lầm.” Suy nghĩ của Việt thoáng qua giây lát, Việt nói tiếp:

- Mày chậm quá, tao nhận được tin chắc chắn khoảng đám Bạch Hổ ba, bốn ngày nữa sẽ chuyển hàng sang đây. Hơn nữa bùnh quyết định buôn bán với tổ chức của bọn Mạnh Tuấn.

- Không thể nào.

- Tin hay không tùy mày. Nhưng mày đã hứa là hợp tác với tao, nhớ lấy điều đó. Nếu mày không giữ lời, hậu quả thế nào thì mày tự hiểu. Tạm biệt, ha ha ha!

Việt cười một tràng dài, sau đó nhún chân, vọt qua cửa chính chạy ra khỏi nhà của Huỳnh. Kinh công của Việt nhanh đến mức dù Huỳnh đứng ngay trước cửa chính mà vẫn không kịp phản ứng. Đến khi hắn xoay người lại nhìn thì Việt đã mất hút trong màn đêm. Huỳnh vội vàng bật đèn lên và chạy tới kiểm tra tình hình vợ con thế nào thì mới phát hiện mình đã bị lừa. Cảnh vợ con hắn nằm trên sàn hóa ra chỉ là đồng gối, chăn được phủ bởi quần áo của họ. Phía trên còn dán mảnh giấy được Việt ghi mấy chữ: Mày bị lừa rồi thằng ngu.

Đọc câu này, Huỳnh tức đến mức thiếu chút hộc máu, tờ giấy trong tay đã bị vò nát. Đồng thời hắn càng lo lắng cho vợ con mình, liệu có xảy ra chuyện gì bất trắc hay không. Đúng lúc này bên ngoài nhà hắn ta vang lên tiếng mở cổng, sau đó vợ hắn dắt theo hai đứa con đi vào trong. Huỳnh lật đật chạy ra, vội hỏi vợ ngay:

- Ba mẹ con em vừa đi đâu về thế? Có chuyện gì không?

- Không có gì cả, ba mẹ con em chỉ đi chơi về thôi. Sao anh hỏi lạ thế?

Huỳnh lắc đầu bảo hắn lo lắng vì ba mẹ con về trễ. Vợ Huỳnh vừa đi vào nhà vừa nhìn hắn với vẻ khó hiểu. Đến khi cô ta nhìn thấy chăn mền, quần áo vất lung tung trên sàn thì kinh hãi. Cô ta bèn hỏi chồng:

- Có trộm vào nhà hả anh?

- Ù!

- Có mất gì không anh?

Huỳnh lắc đầu trấn an vợ:

- Em yên tâm, chúng ta không bị mất gì cả. Anh cũng đuổi tên đó đi rồi. Em đưa hai con lên phòng ngủ, nhớ đừng nói cho chúng biết kéo chúng sợ.

- Dạ vâng.

Cô ta dắt hai đứa nhỏ lên trên lầu, còn Huỳnh dọn đồng lộn xộn giữa nhà. Sau đó gã ngồi trên ghế salon, cố tìm hiểu vì sao Việt lại cố công dựng nên trò lừa đảo này. Chẳng lẽ chỉ đơn giản là yêu cầu hợp tác?

Đương nhiên ý đồ của Việt không chỉ có vậy. Bên cạnh việc điều tra thực hư về tin tức chuyển hàng của Bạch Hồ, trò lừa của anh còn là lời đe dọa đến Huỳnh: có thể dễ dàng lấy mạng mày bất cứ lúc nào. Chẳng qua Huỳnh hiểu được điều đó hay không, Việt cũng chẳng thêm quan tâm. Hiện tại Việt đang rất vui vì sự mạo hiểm tối nay đã không uống công. Tin tức về đám Bạch Hồ chỉ là phần nhỏ, chủ yếu là anh đã thu thập được tư liệu phạm pháp của Huỳnh. Sau này chắc chắn sẽ có lúc anh phải dùng tới nó. Việt lấy điện thoại gọi Chung ruồi để báo cho hần biết về tin tức vừa nhận được, cũng như để hần khỏi mất công sai đàn em đi điều tra lại. Đồng thời anh muốn hỏi thăm Chung có thêm thông tin gì mới từ mẹ Tuyết hay không. Đáng tiếc, mẹ ta vẫn không lộ ra sơ hở nào về kẻ chủ mưu đứng đằng sau. Việt hiểu rõ rằng nếu cứ ép mẹ ta sẽ khiến kẻ thù phát hiện và đề phòng. Cho nên anh cũng đành chờ đợi thời cơ mà thôi. Việt quay về khu chợ. Giờ trời đã khuya, ở khu chợ không một bóng người, anh đến đây làm gì chứ?

Việt tới trước một ngôi nhà cấp bốn và nhìn vào trong. Bên trong có đôi vợ chồng già vừa xem phim vừa cười nói với nhau. Việt thờ dài, hai mắt hiện lên sự hối hận cùng tự trách. Bỗng nhiên một tiếng nói trong trẻo vang lên sau lưng anh:

- Anh đứng đây làm gì, anh làm hại họ chưa đủ hay sao?

Việt quay lại nhìn thì thấy đó là Quỳnh. Quỳnh đã biết thân phận hiện giờ của Việt nên cô đang nói về vấn đề gì, Việt đương nhiên hiểu được. Anh đáp lời cô bằng giọng buồn bã:

- Hôm đó anh không thể không chế được bản thân mình mà gây ra điều đáng tiếc. Anh cũng rất hối hận.

- Anh không thể kiểm soát bản thân ư? Rồi cả hối hận nữa chứ. Nực cười.

Việt nhún vai, nói:

- Anh biết em không tin anh, bây giờ anh cũng chẳng thể giải thích cho em được. À phải, sao em lại ở đây?

- Từ ngày hôm đó, tôi vẫn thường đến đây chơi với hai ông bà. Còn anh, tôi không nghĩ ra lý do anh ở đây.

- Suốt thời gian qua anh đã phạm phải rất nhiều sai lầm nên giờ anh đang tìm cách chuộc tội. Anh...

Việt thật sự muốn trải hết lòng mình với cô nhưng lúc này chưa phải thời cơ tốt. Bởi vậy, anh nói ra nửa chừng rồi dừng lại. Thấy anh im lặng, Quỳnh lại càng nghĩ xấu về anh hơn:

- Sao anh không nói nữa. Hừ, chỉ toàn những lời vô trách nhiệm, tốt nhất là anh hãy đi khỏi đây, đừng để tôi khinh thường anh hơn. Sao lúc trước tôi lại yêu anh chứ.

Hiểu lầm giữa cô và anh ngày càng lớn. Vì để giải oan, anh chỉ có thể chấp nhận. Anh đáp:

- Được rồi, anh đi đây, em nhớ giữ gìn sức khỏe. À, em đừng nói với ai tung tích của anh, kể cả cảnh sát, nếu không em sẽ gặp nguy hiểm đấy.

Nói xong, anh xoay người rồi đi và biến mất trong màn đêm. Quỳnh nhìn theo, lệ đã rom rớm nơi khoé mắt. Cô hít sâu một hơi lấy lại bình tĩnh, sau đó cô vào trong nhà của ông lão, bà lão nọ. Cô ngồi chơi với hai người hơn tiếng sau mới trở về phòng trọ. Khi cô đóng kín cửa phòng trọ thì Việt bước ra từ sau gốc cây ở đằng xa. Anh nhìn đăm đăm về phía phòng cô hồi lâu, cuối cùng anh chỉ thốt ra ba chữ: "Anh xin lỗi!". Anh thờ dài nảo nuốt rồi rời đi.

...

Bốn ngày sau.

Ở công ty của Mạnh Tuấn.

Việt đi ngang qua phòng Mạnh Tuấn, vô tình anh nghe được cuộc đối thoại giữa Tuấn và Thiên. Tuy căn phòng của Tuấn cách âm rất tốt, nhưng với công lực hiện giờ, Việt vẫn có thể nghe rõ. Giọng Tuấn vang lên:

- Thiên, tối nay chú mày đến gặp đại diện của Bạch Hồ tại phòng A300 khách sạn XXX.

Thiên ngạc nhiên hỏi lại:

- Ô sao lại sớm thế ả? Không phải là nửa tháng nữa ả?
- Không, hôm đó là ngày mày đi gặp đường chủ của Bạch Hồ. Còn tối nay mày đến khách sạn đó để biết giờ và địa điểm giao dịch.
- Vâng ả, em hiểu rồi.
- Hiểu rồi thì tốt, chú mày đi làm việc đi.
- Vâng ả.

Thiên sắp đi ra ngoài, Việt nhanh chóng nắp sát vào gờ tường để tránh bị hấn phát hiện. Sau khi Thiên đi xa anh mới theo sau. Dù đang thắc mắc tại sao bọn Bạch Hồ sang đây quá sớm so với kế hoạch, nhưng anh vẫn bám theo Thiên biết tên "đại diện" đó là ai. Đang tiếc ngay lúc vừa rời khỏi công ty của Tuấn thì anh nhận được tin dữ từ Chung ruồi. Chung gọi đến anh:

- Việt, có chuyện không hay rồi. Con mụ Tuyết tử ọ rồi.

Việt nghe mà giật mình, không khỏi bật thốt lên:

- Cái gì! Mày nói thật đấy hả? À đó chết rồi sao?
- Ừ, tao cũng vừa biết sáng nay.

Việt hỏi dồn:

- Mụ đó chết khi nào? Làm sao mà chết? Do tai nạn hay bị giết?
- Mày từ từ thôi, hỏi gì lắm thế, tao đâu biết hơn mày, tao cũng vừa mới hay tin thôi.
- Chết tiệt thật, tự dưng lại xảy ra chuyện này. Thế giờ mày biết thì thể ả ta ở đâu không?
- Ở trong nhà của ả. Nhưng mày không vào đó được đâu, bọn cóm đã quây khu vực đó lại rồi.
- Bây giờ tao sẽ đến đó. Tao nghi ngờ ả ta bị diệt khẩu nên tao sẽ cố tìm cách len vào bên trong tìm dấu vết của hung thủ.
- Ừ, mày cẩn thận đấy, đừng để cóm thấy mặt.
- Tao biết rồi, cảm ơn vì đã báo tin cho tao.

Việt ngắt cuộc gọi và cắt điện thoại vào túi quần. Việt đành tạm gác chuyện Bạch Hồ sang một bên, án oan của anh quan trọng hơn. Anh nhanh chóng chạy đến nhà ả Tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 46

Nhắc lại Thiên, hấn ta nhanh chóng đến khách sạn XXX, đúng số phòng mà Tuấn đã nói. Không lâu sau khi hấn vào trong quầy tiếp tân, Vinh bất ngờ xuất hiện ở phía bên kia đường, đối diện với khách sạn. Tên Vinh lấy điện thoại gọi cho ai đó. Người ở đầu kia hỏi:

- Có phát hiện gì kỳ lạ không?

Vinh đáp:

- Dạ không, từ chỗ công ty đến đây em không thấy có gì, thậm chí Thiên cũng bình thường.

Là Tuấn đang nói chuyện với Vinh. Vì sao tên Vinh lại ở đây? Chẳng lẽ Tuấn không còn tin tưởng Thiên nữa, thay vào đó là Vinh nên Tuấn mới sai Vinh đi điều tra Thiên? Theo tình hình trước mắt thì có vẻ đúng là như vậy. Lại nghe Tuấn nói:

- Bây giờ chú mày đừng vội rời khỏi, mày cứ ở yên đó tiếp tục âm thầm theo dõi. Sơ hở không bao giờ lộ ra ngay đâu.
- Dạ em hiểu ý anh rồi.

- Tốt, nhớ quan sát thật kỹ đấy.

- Vâng ạ.

Vinh đứng chờ bên ngoài một hồi thì Thiên từ bên trong đi ra. Vừa ra khỏi cửa khách sạn, hắn bỗng dừng lại và lôi điện thoại ra nghe. Hình như có ai gọi đến máy hắn. Vinh không biết chuyện gì xảy ra, chỉ thấy sắc mặt của Thiên càng lúc càng khó coi. Hiện nhiên người đầu dây bên kia đã nói nhiều lời chẳng dễ chịu gì và đương nhiên là Thiên cũng chả ưa gì đối phương. Có điều sau khi cuộc điện thoại kết thúc thì Thiên không về gặp Tuấn để báo cáo mà đi tới chỗ nào đấy.

Vinh đứng theo dõi từ xa thì cảm thấy kỳ quái: "Lạ thật, là ai gọi cho hắn mà hắn đi vội vàng thế nhỉ? Bám theo hắn xem sao." Nghĩ vậy, Vinh bèn chạy theo sau Thiên.

Dường như Thiên có việc rất quan trọng nên hắn mới gấp gấp tới mức không phát hiện ra mình đã bị Vinh theo dõi. Vinh thấy Thiên chạy đến một quán cà phê rồi đứng lại. Thiên quay đầu nhìn quanh nhìn quất giây lát rồi mới bước vào bên trong.

Vinh quan sát từ xa, gã hoàn toàn không ngờ rằng Huỳnh đang ngồi trong quán và Thiên đã ngồi xuống đối diện với tên đó. Vì lo ngại sẽ bị phát hiện, Vinh không dám tiến lại sát quán cà phê. Quán cà phê lại dùng kính màu tối nên Vinh không thấy rõ sắc mặt của Thiên và Huỳnh. Hơn nữa, hắn cũng không biết cách đọc khẩu hình nên khi quan sát hai người kia bắt đầu nói chuyện, hắn chỉ hiểu bập bõm.

Trong quán cà phê.

Hắc Báo và băng đảng của Thiên trước giờ vốn chẳng ưa gì nhau nên khi vừa ngồi xuống, Thiên đã vào đề ngay:

- Mà có chuyện gì thì nói mau đi, tao không có thời gian.

Huỳnh đáp:

- Nóng nảy quá ông bạn, chả lẽ phi vụ giao dịch với Bạch Hồ có vấn đề gì rồi hả?

- Cái gì? Sao mà...?

Thiên nghe mà sừng sốt, hai mắt trợn trừng lên nhìn Huỳnh. Huỳnh cười khẩy:

- Tại sao tao biết phải không? Ha ha ha... bây giờ mà có thể ngồi yên từ từ nói chuyện được chưa?

Thiên hừ một tiếng đầy tức giận. Hắn không ngờ chưa làm ăn với Hắc Báo mà tin tức đã lộ. Tuy chưa hiểu được mục đích của Huỳnh nhưng trước mặt kẻ địch, Thiên không muốn lộ vẻ thất thố. Bởi vậy Thiên nén giận hỏi cho rõ ràng:

- Mà muốn nói cái gì thì nói thẳng ra đi.

Huỳnh lắc đầu:

- Người muốn nói chuyện không phải là tao.

- Vậy thì là ai?

- Là tôi.

Bất ngờ một giọng đàn ông vang lên ở sau lưng Thiên khiến hắn ta giật mình. Khi hắn quay đầu lại nhìn thì càng ngạc nhiên vì Phong đang đứng sau lưng hắn. Hóa ra Phong mới thực sự là người gặp Thiên. Vinh đứng bên ngoài thấy Phong xuất hiện thì cảm thấy có điều gì đó bất bình thường, bèn nghĩ bụng: "Sao tên Phong lại đến đây gặp Thiên nhỉ? Chẳng lẽ tên Thiên thực sự đang hợp tác với bọn Hắc Báo. Đáng tiếc mình ở xa quá, không nghe được gì cả."

Bên trong quán cà phê, Thiên há hốc hỏi Phong:

- Hừ, rốt cuộc thì có việc gì quan trọng mà ông lại cần gặp tôi.

Phong ngồi xuống ghế đối diện với Thiên rồi đáp:

- Rất đơn giản, tôi muốn cậu bỏ tên Tuấn đi, sang làm việc cho tôi.

Thiên sừng sốt khi nghe những lời này, sau đó thì hắn cười to:

- Ha ha ha, thường ngày ông rảnh quá nên hóa điên rồi hay sao mà bảo tôi làm việc cho ông? Tức cười quá, ha ha ha.

Phong vẫn tiếp tục nói một cách bình thản:

- Đừng tỏ vẻ ta đây rất trung thành thế. Đợi đến khi Bạch Hồ quay sang hợp tác với tôi thì sẽ biết nó cười hay không thôi.

Hai mắt Thiên tròn trừng lên nhìn chăm chăm vào Phong. Hấn gần giọng:

- Cứ thử đi, để xem bản lĩnh của bọn mày thế nào.

Phong chỉ nhếch mép cười khẩy:

- Phía các anh biết thời gian đợt hàng mà Bạch Hổ đưa tới, chẳng lẽ tôi không biết.

- Bọn mày biết thì sao chứ?

- Chả sao cả, đó là vấn đề của anh đấy chứ. Bản thân anh cũng biết Tuấn bắt đầu không tin anh nữa. Nếu lần này anh vẫn thất bại, hậu quả thế nào anh rõ hơn tôi nhỉ?

Thiên rít qua kẽ răng:

- Hừ, tao sẽ không thua bọn mày, cứ chờ đó mà xem. M* kiếp, làm phí thời gian vàng ngọc của tao.

Thiên đứng dậy rời khỏi quán. Bỗng Phong nói thêm một câu:

- Văn Thiên, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, hay suy ngẫm đề nghị của tôi thật kỹ.

Thiên không quay đầu lại, chỉ đáp:

- Không bao giờ.

Nói xong, Thiên đi luôn. Thấy Thiên rời khỏi quán café, Vinh nấp vào sau tường để tránh bị phát hiện. Sau đó, hấn gọi cho Tuấn:

- Đại ca, em thấy Thiên đã đi gặp Phong, họ nói chuyện khá là thân thiện. Em lại cách khá xa nên không biết chúng nói việc gì.

- Vậy à? Chú mày làm tốt lắm. Mày đừng theo dõi Thiên nữa, phần việc của mày đã xong, giờ mau quay về công ty, còn lại anh sẽ lo liệu.

- Vâng ạ.

Vinh nghe theo lệnh, lập tức đi ngay. Vinh không biết rằng hành động của mình đã bị một gã đàn em của Phong bắt gặp. Tên đó nói với Phong:

- Đại ca, em nhìn thấy tên Vinh ở ngoài kia. Thiên vừa ra ngoài thì hấn ta cũng rời khỏi đây. Chúng ta có cần theo dõi hấn không ạ?

Phong lắc đầu:

- Không cần. Nếu gã đó đúng là Vinh thì càng hay. Bọn chúng sẽ tự xử nhau, chúng ta chẳng cần ra tay. Giờ thì về công ty thôi.

Vì không còn tin tưởng Thiên như trước nên Tuấn ra lệnh cho Vinh theo dõi Thiên. Bởi vậy hấn ta đã vô tình rơi vào bẫy của Phong. Điều này đối với Việt tốt hay xấu vẫn chưa xác định được rõ ràng. Lúc này anh đang lo lắng về cái chết của ả Tuyết hơn hết thảy.

Nhắc lại Quốc Việt, anh nhanh chóng rời khỏi hiện trường vụ án sau khi đã tìm được một số đầu mối về hung thủ. Việt chạy một quãng khá xa nhà mẹ Tuyết mới dừng lại gọi điện thoại cho Chung ruồi. Thấy số điện thoại của anh thì hỏi ngay:

- Tình hình sao rồi? Mày có tìm thấy manh mối nào không?

Việt thở dài:

- Có, nhưng không nhiều lắm. À, mày biết trong thành phố tên có tội phạm nào nổi tiếng về dùng điện không?

Chung vô cùng ngạc nhiên:

- Dùng điện hả? Tao chưa bao giờ nghe kẻ nào như mày cả. Mà sao hỏi thế, chả lẽ hung thủ liên quan đến điện?

- Không sai, mẹ Tuyết bị sát hại bằng sốc điện.

- Cái gì! ả ta chết vì sốc điện ư? Thằng nào mà ra tay tàn ác đến vậy chứ?

- Bởi quái lạ thế nên tao mới hỏi mày, đáng tiếc cả mày cũng không biết, tao đành tự mình tìm hiểu thôi.

- Xin lỗi vì không giúp gì được cho mày. Nhưng mà sao mà mày biết những manh mối này?

- Mày biết khả năng của tao thế nào rồi đấy. Tao dùng võ lên vào nghe lỏm bọn cóm nói với nhau.

Nghe Việt nói vậy, Chung cũng không băn khoăn nữa:

- Ủi, tao quên mất điều này. À, ngoài manh mối về điện thì mày còn thu thập thêm gì không?

Việt đáp:

- Tiếc là không, một phần do tao tới hiện trường trễ, một phần tao sợ ở lâu sẽ bị phát hiện nên thông tin chỉ được từng đó.

- Vậy bây giờ mày tính làm gì tiếp theo?

- Trước mắt mày cứ điều tra giúp tao những kẻ xấu nào dùng điện, phần thông tin khác tao sẽ tìm kiếm thêm.

- Ủi, tạm thời cứ làm như mày nói đi. Những kẻ quái gở như thế không có nhiều đâu, chắc sẽ tìm ra nhanh thôi.

- Hi vọng là thế. Thôi tao còn vài việc cần xử lý, tao cúp máy đây, có gì tao liên lạc với mày sau.

- Ủi.

"Ái chà, không ổn rồi!" Vừa nói chuyện với Chung xong, Việt chợt nhớ ra một điều quan trọng. Anh vội vàng gọi cho Ngọc:

- Alo, Ngọc hả? Anh là Việt đây, em biết tin về mẹ Tuyết.

Ngọc đáp:

- Tôi cũng vừa mới biết, là anh làm sao?

- Tất nhiên là không. Anh làm thế thì có lợi gì cho anh đâu chứ.

Ngọc thấy cũng hợp lý, cái chết của Tuyết vào lúc này chỉ gây thêm phiền toái cho Việt. Cô hỏi tiếp:

- Nếu không là anh thì anh có thể đoán được hung thủ là ai không?

Việt đáp:

- Tạm thời thì anh vẫn chưa biết, anh sẽ cố gắng truy tìm. Nhưng mục đích anh gọi em không phải cái này. Anh có việc quan trọng hơn cần nhắc nhở em.

- Hừ, còn việc gì hơn cả vụ án của mẹ Tuyết chứ.

- Có, đó là vấn đề an toàn của ba em.

Ngọc vẫn chưa hiểu ý của Việt

- Ba tôi ngoài bệnh ra thì còn gì khác nữa đâu.

Việt nói:

- Mẹ Tuyết bị sát hại, chắc chắn là do hung thủ phát hiện mẹ bị anh uy hiếp. Hấn sợ thân phận bại lộ nên đã ra tay trước. Bây giờ chỉ còn ba em là nhân chứng duy nhất buộc tội được hắn. Bởi vậy, có khả năng rất lớn là hung thủ sẽ ra tay bịt đầu mối.

Ngọc nghe mà hoảng sợ:

- Cái gì? Anh không đùa đấy chứ? Ba tôi đang hôn mê, đâu thể làm được gì.

- Nhưng ba em đã thấy tên hung thủ, chắc chắn gã đó sẽ sử dụng mọi thủ đoạn để xóa mọi chứng cứ phạm tội của y.

- Nghiêm trọng vậy sao? Theo anh tôi phải làm gì đây?

- Điều đầu tiên là em phải dẫn dờ người trong gia đình giữ kín tình trạng sức khỏe của ba em. Tuyệt đối không cho ai biết ngoại trừ cảnh sát, tốt nhất là mỗi chú Phương biết.

- Làm vậy khó lắm, liệu mấy bác sĩ trong bệnh viện giữ bí mật bao lâu chứ.

- Đó là lý do anh khuyên em chỉ nên thông báo cho chú Phương. Chú ấy là cảnh sát, sẽ tự có cách xử lý. Về khuya thì anh có thể lo liệu được phần nào nhưng con ban ngày thì phải nhờ vào cảnh sát.

- Được rồi, tôi tạm tin anh, tôi sẽ nhờ họ.

- Ủi, nhưng em đừng nói với cảnh sát đây là ý của anh. Em cứ bảo là sau vụ mẹ Tuyết thì em rất sợ nên nhờ họ bảo vệ ba em. Chắc chắn họ sẽ giúp thôi.

Vì Việt có ý tốt nên dù đang xích mích với Việt, Ngọc vẫn cảm kích những lời cảnh báo của anh. Bởi vì hung thủ vô cùng đáng sợ, sẵn sàng ra tay hại người đã từng hợp tác với mình, nên ban đầu anh rất lo lắng. Rồi sau khi dặn dò Ngọc lo liệu an toàn của cha cô ấy xong, Việt cũng yên tâm phần nào.

Việt nhìn đồng hồ, từ lúc Thiên ra khỏi công ty đến hiện tại đã trôi qua gần một giờ, có lẽ tên Thiên đàm phán với bọn Bạch Hồ xong rồi. Anh vừa nghĩ tới đây thì con giận lập tức bùng lên. Nếu không vì hấn ta, anh đã biết người bọn Bạch Hồ phải tới để làm ăn là ai rồi. Hiện tại anh vẫn chưa rõ tình hình giữa Thiên và Bạch Hồ như thế nào nên tạm thời không thể có cách "xử đẹp" bọn chúng.

Anh chạy đến chỗ khách sạn để lấy thêm thông tin về bọn Bạch Hồ. Không ngờ trên đường đi, anh bắt gặp ngay lúc Thiên vừa rời khỏi quán cà phê. Vì anh không mang mặt nạ da và anh đội mũ che nửa khuôn mặt nên hấn ta không phát hiện ra. Anh đang tò mò vì sao Thiên ở đây thì mười phút sau đến lượt đám Hắc Báo rời đi. Lúc này anh đang nấp một bên quan sát Thiên nên đám Hắc Báo cũng không thấy anh.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 47

Việt nhìn theo hướng bọn chúng đi, trong lòng cảm thấy quái lạ: "Chả phải Thiên luôn xem Hắc Báo là kẻ thù ư? Tại sao hấn lại đi cùng Phong chứ?"

Anh nghe loáng thoáng tiếng Huỳnh nói với Phong:

- Đại ca, anh tin vụ này thật sự sẽ thành công ă?

Phong gật đầu:

- Tất nhiên, chỉ cần chúng ta phá đám thành công thì hấn ta có thể đi đâu được nữa chứ.

Một chiếc xe vụt qua, tiếng động cơ át tiếng đối thoại của Phong và Huỳnh. Việt chỉ nghe được mấy câu sau đó:

- Nhưng động đến ông ta, em sợ mọi chuyện lại phức tạp hơn đây ă.

Phong chỉ nhếch mép cười khẩy:

- Yên tâm, có anh ở đây, ông ta cũng phải nể ba phần. Chú mày sẽ không sao đâu.

- Vậy thì em yên tâm rồi..

Phong cùng đám đàn em đi mỗi lúc một xa, tiếng nói bọn chúng nhỏ dần rồi tắt hẳn. Việt không bám theo vì lo ngại bị phát hiện. Tình hình giờ đang rất nhạy cảm nên phải rất thận trọng. Anh nghĩ thầm: "Phong gặp Thiên chắc hấn là moi thông tin về bọn Bạch Hồ. Nhưng Thiên vốn trung thành với Tuấn, sao lại đồng ý gặp Phong. Chẳng lẽ do Tuấn đã ít tin tưởng Thiên hơn nên hấn muốn phản bội?" Có điều, Việt suy đi tính lại thì thấy giả thiết chưa hợp lý cho lắm. Mà nếu vẫn chưa chắc chắn thì cần phải thúc đẩy hơn nữa, phải khiến Tuấn càng mất lòng tin ở Thiên. Việt đã nghĩ ra một cách.

Đến hoàng hôn, Việt đi đến tổng bộ của tổ chức cũ của mình. Việt chờ bên ngoài một chút thì thấy một người đàn ông từ trong đi ra. Anh âm thầm bám theo hấn ta một đoạn xa. Sau khi xác định không ai nhận ra mình, Việt tăng tốc áp sát gã đó rồi lên tiếng nói với gã:

- Chào ông bạn cũ.

Gã đó bị tiếng của Việt làm giật thột. Hấn vội quay đầu lại nhìn xem tên nào to gan dám hù dọa hấn; vừa thấy mặt đối phương, hấn tức thì sững người ra. Việt thì cũng không có hành động gì mà đứng nguyên tại chỗ. Mãi nửa phút sau, gã kia mới nói:

- Thăng phản bội, mày còn dám đến gặp tao sao.

Việt không giận, chỉ đáp lại một cách thản nhiên:

- Tao không phản bội. tao mà có thì mày đã chẳng thể đứng nổi ở đây đâu Dững.

Thì ra gã này là Dững, người đã cùng Việt bắt tên nội gián khi Việt mới gia nhập tổ chức của Hưng – Sơn. Khi nghe Việt nói, Dững càng thêm tức tở. Hấn nghiêng rang kèn kẹt:

- Nếu mày thật sự trung thành thì sau khi thất bại, mày phải về tổ chức chịu tội, nhưng ngược lại mày tự dung biến mất tăm tích, không phản bội thì là gì.

Việt lắc đầu:

- Nhắc lại thêm bức, tao trúng kế liên hoàn của kẻ thù, cuối cùng tao bị tóm truy bắt. Tao buộc lòng phải trốn chui trốn nhủi, muốn đi mua đồ còn khó, huống chi quay về tổ chức.

Dũng cười nhạt:

- Mày tưởng tao là con nít lên ba sao? Mày đang bỏ trốn, tự dưng bữa nay quay về làm gì, có thì cũng chỉ là mấy thằng ngu.

Việt mặc kệ mấy lời khích bác của hắn ta, anh nói tiếp:

- Tao có một vài manh mối của kẻ đã hại tao nên tao mới lộ mặt. Tao tình cờ phát hiện một phi vụ rất lớn nên muốn thông báo cho mày biết.

- Hừ, lừa ai chứ, bị thất bại thảm hại mà còn dám đến gặp mọi người sao?

- Nếu không phải bị hãm hại thì tao đã quay về chịu tội lâu rồi. Ôi, ầu cũng là cái già phải trả khi quyết định đi theo con đường xã hội đen. Hôm nay tao gặp mày cốt để cung cấp thông tin một phi vụ lớn nhằm đoái công chuộc tội.

Dũng nghe vậy thì rất hiếu kỳ. Hắn không nén nổi sự tò mò, bèn hỏi Việt ngay:

- Phi vụ gì mà lớn?

- Hàng của Bạch Hổ. Chắc mày vẫn còn nhớ lợi nhuận đợt hàng lần trước chứ.

- Còn, lần đó là mày đã đoạt hàng cho chúng ta.

- Đúng vậy, lần đó tao mang về. Nhưng sau khi chúng ta thất bại, bọn Bạch Hổ đã quay sang làm ăn với tên Mạnh Tuấn. Đợt hàng thứ hai này bọn Bạch Hổ bán cho tên Tuấn. Bởi vậy, tao mới thông báo tin này cho mày hay. Một mũi tên trúng hai đích, tao vừa có thể giúp tổ chức kiếm lời, vừa trả được thù bọn thằng Tuấn chơi đùa tao.

- Mày nghĩ anh Sơn sẽ tin lời mày hay sao. Mày muốn lợi dụng tao để hại anh Sơn ư? Nằm mơ giữa ban ngày à.

- Tao chỉ muốn giúp những chiến hữu cũ, mày tin lời tao hay không thì tùy. Chừng gần hai tuần nữa, mày định làm thế nào, hãy suy nghĩ thật kỹ. Bây giờ tao còn việc phải đi làm, tao sẽ nhắn tin cụ thể ngày tên Tuấn và bọn Bạch Hổ giao dịch sau.

Việt nói xong, đang định rời đi thì anh chợt nhớ ra một việc. Anh xoay người lại hỏi:

- À, tao hỏi mày điều này. Mày là dân gốc ở đây, lại tham gia xã hội đen khá lâu rồi, mày có biết tên tội phạm nào chuyên dùng điện thoại hại người không?

Cũng như Chung ruồi, sau khi nghe Việt hỏi câu đó, Dũng rất ngạc nhiên. Hắn lắc đầu:

- Chưa bao giờ, từ lúc cha sinh mẹ đẻ đến nay, tao chưa từng nghe ai nhắc đến.

- Thật à? Vậy thì đúng là quái lạ thật. Trước không có, giờ lại xuất hiện, thế là có làm sao.

Dũng thấy Việt cứ lăm lăm một mình thì chả hiểu gì cả, bèn hỏi:

- Mà tại sao mày hỏi cái đó? Có vấn đề gì à?

Việt đương nhiên sẽ không kể cho Dũng vụ án của mụ Tuyết:

- Không có gì, chỉ là vấn đề cá nhân tao thôi.

Nếu Dũng mà biết vụ án, mọi thứ sẽ càng thêm rối rắm. Mặt khác anh cũng thông qua Dũng tiết lộ một ít tin tức cho Sơn nhằm thăm dò động tĩnh của ông ta. Chỉ cần Thanh Sơn làm ra bất cứ hành động gì bất thường, chứng tỏ ông ta có liên quan. Nghĩ đến đây, Việt lại càng lo lắng hơn nữa. Hiện tại, thời gian đã gấp lắm rồi, nếu càng chậm trễ, hung thủ càng có cơ hội phi tang chứng cứ. Anh lập tức đi ngay, trước khi đi, anh còn nhắc Dũng nhớ suy xét chuyển hàng sắp tới của bọn Bạch Hổ.

Sau khi đã cân nhắc kỹ càng, Dũng quay về công ty nói lại điều này với Thanh Sơn. Thanh Sơn nghe xong, không đưa ra quyết định ngay mà nghĩ bụng: "Lần trước vì mình và Hưng quá tin tưởng thằng ranh con đó nên mới bị thất bại thê thảm. Lần này mình chưa nắm rõ ý đồ của nó, nếu cứ bắt chước đồng ý đề nghị, chi e sẽ xảy ra nhiều nguy hiểm." Cũng không thể trách Sơn quá đa nghi. Bởi lẽ những cú ngã rất đau trước đây đã khiến ông ta ít tin tưởng người khác hơn. Ông ta hỏi tiếp Dũng:

- Thằng Việt có nói với mày điều gì khác nữa không?

Dũng trả lời:

- Dạ không.

Nhưng ngay sau đó, Dũng chợt nhớ ra cái gì đó nên gấp đầu:

- Trước khi bỏ đi, thằng Việt hỏi em có biết tên tội phạm nào thường hại người bằng điện hay không ạ?

- Vậy à?

Tại sao Việt biết cụ thể thời gian của chuyến hàng sắp tới đây, Thanh Sơn cũng lờ mờ đoán được. Còn câu thứ hai Việt hỏi Dũng, ông ta dù nghĩ mãi nhưng vẫn không thể hiểu nổi. Hai điều trước sau chẳng liên quan gì cả. Đến khi ông ta liếc qua tờ báo trên bàn và đọc được tin vụ án mạng Tuyết, ông ta dần dần đoán ra được phần nào: "Thứ quan trọng nhất hiện đối với thằng ranh đó là giải oan cho chính bản thân nó. Chả lẽ gã tội phạm mà nó cần biết có liên can đến cô à sao?"

Thanh Sơn chợt nhớ lại lần Việt đến đe dọa ông ta thì hiểu ngay: "Thì ra thằng ranh này hỏi thế là để thăm dò tin tức của tên hung thủ từ mình, đúng là ngu hết chỗ nói. Hừ, vì trả thù, hẳn tung tin về chuyến hàng của bọn Bạch Hồ ra ngoài nhằm khích mình và gã kia xuất hiện. Được lắm ranh con, mày muốn chơi thì tao sẽ chơi đến cùng, để xem mày còn trò gì hay nữa."

Có vẻ như Sơn đã quyết giành mối với băng của Mạnh Tuấn lẫn bang Hắc Báo. Đương nhiên, dù ông ta có dự định liên lạc nhưng trong bụng vẫn còn nghi ngờ ý đồ của Việt khi Việt đề nghị hai bên hợp tác với nhau.

Thực ra Việt đã giảm bớt suy nghĩ Sơn là kẻ hãm hại anh như trước đây. Bởi từ sau vụ án mạng Tuyết, anh nhận thấy một điều mâu thuẫn. Nếu trước đó Thanh Sơn cấu kết với một kẻ như tên hung thủ kia, ông ta sẽ không thua thê thảm, đến mức Hưng phải bỏ mạng như vậy. Bây giờ anh đề nghị ông ta hợp tác với mình chủ yếu là để tăng cường thực lực đối đầu với Hắc Báo.

Vấn đề giờ là ông ta hay Việt sẽ liên lạc với người kia trước. Bởi lẽ cả hai đều hiểu rằng kẻ chủ động thì chịu bất lợi nhiều hơn. Rốt hai ngày sau, Sơn buộc phải gọi vào số điện thoại mà Việt cho Dũng từ trước. Việt thấy thế thì thở phào. Ông ta mà không gọi thì anh cũng gọi trước. Nếu trễ thêm một ngày nữa thì kế hoạch anh khổ công dựng lên sẽ đổ bể hết. Anh nói:

- Xin chào ông anh, lâu ngày quá rồi nhỉ, ông anh vẫn khỏe chứ?

Sơn đáp:

- Bớt nói nhảm đi, tôi nghe thằng Dũng nói cậu muốn phá vụ làm ăn của tên Tuấn để lập công chuộc tội phải không?

- Tất nhiên là không, tôi chỉ nhớ tới cái nghĩa đã từng cùng chung hoạn nạn, muốn hợp tác để đôi bên cùng có lợi.

- Đôi bên cùng có lợi ư? Hừ, cậu có điều kiện gì thì nói đi. Nếu tôi thấy được thì sẽ hợp tác.

Việt bật cười:

- Được, điều kiện của tôi rất đơn giản, giúp tôi đánh bại Hắc Báo trên thương trường. Anh giúp tôi đánh sập giá cổ phiếu của chúng, tôi giúp anh giành lại mối làm ăn. Điều kiện này không tệ chứ.

- Cậu đang nằm mơ giữa ban ngày đấy hả? Việc này tôi đã cố suốt bao nhiêu năm qua mà vẫn không thể. Cậu nghĩ mình là ai?

Việt vẫn cười:

- Anh hoặc tôi thì đúng là không thể, nhưng nếu thêm hai nguồn vốn cực lớn nữa thì khác. Liệu bọn Hắc Báo chịu được bao lâu.

Sơn ngạc nhiên hỏi lại:

- Hai nguồn vốn cực lớn? Ý cậu là sao?

- Tôi đã nói rõ đấy thôi, có hai nguồn vốn đủ lớn để giúp anh đánh bại Hắc Báo. Vấn đề là anh có hứng thú tham gia hay không?

- Làm sao tôi biết lời cậu nói có đáng tin hay không? Những nguồn vốn trong tay cậu chắc gì hạ bệ được lũ Hắc Báo.

- Đáng tin hay không thì anh thử mới biết được chứ. Hơn nữa, đây là cơ hội duy nhất chúng ta có thể đánh gục bọn chúng. Anh thật sự bỏ qua được không?

Sơn trầm ngâm giây lát rồi đáp:

- Được, lần cuối cùng tôi tin cậu, nhớ phải thắng bằng được.

Việt nói:

- Nhất định phải như thế. Nếu lại thất bại, không chỉ ông anh thua thê thảm mà bản thân tôi cũng chẳng thể toàn mạng.

- Tốt, vậy thì cậu hãy trình bày chi tiết kế hoạch của cậu đi.

- Kế hoạch của tôi như sau, đầu tiên tôi sẽ...

Việt bắt đầu giải thích cụ thể các bước mà hai người phải làm sắp tới. Khi nghe xong, Sơn thấy kế hoạch này quả thật quá chu toàn, nhưng cũng vì thế mà ông ta cảm giác có gì đó không ổn. Cuối cùng, ông ta nói:

- Trở về nhà, tôi sẽ nghiên cứu thêm. Tôi nghĩ hiện tại tạm thời chúng ta chưa nên gặp mặt nhau, hãy cứ tiếp tục liên lạc qua điện thoại hay mail, đợi chuyển hàng của Bạch Hồ thì hãy bàn tiếp.

Việt đồng ý:

- Thế cũng được. Trong tình hình hiện nay, tôi vẫn chưa thể lộ mặt, có gì thì liên lạc theo cách của anh. Tôi cúp máy đây, tạm biệt.

Việt ngắt cuộc gọi, sau đó nghĩ bụng: "Tuyệt đối không thể xảy ra sơ sót nào, nhất định phải làm cho tất cả bọn chúng thua thật thê thảm." Anh bèn gọi điện tới số "Chung ruồi":

- Alo, tao Việt đây, bây giờ mày rảnh không, tao có việc muốn nhờ mày giúp.

- Bây giờ à? Được, hẹn gặp ở chỗ cũ.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 48

Ngày hôm sau, cổ phiếu của Hắc Báo bất ngờ xuống vì xuất hiện một số tin bất lợi cho chúng. Điều này khiến cho Phong hứng chịu tổn thất khá lớn. Ông ta phái người đi điều tra nguyên nhân thì mới biết là do có kẻ chơi đùa. Sau đó ông ta ra mặt giải thích đó chỉ là những lời đồn thất thiệt, đáng tiếc vẫn không thể cứu vãn được tình hình. Các cổ đông vừa và nhỏ sau khi nghe được tin công ty của Phong có thể dính dáng đến xã hội đen thì vô cùng lo sợ, nên bắt đầu bán cổ phiếu trong tay ra. Thế rồi số cổ phiếu đó bị mua lại gần như ngay lập tức.

Phong cũng không quan tâm đến số cổ phiếu đó lắm, cái ông ta lo lắng nhiều hơn là chưa tìm ra kẻ nào đang chơi đùa ông ta. Nhưng lại xảy ra một chuyện hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Phong. Đang lúc Phong gần như kiểm soát được tình hình thì bất ngờ một cổ đông lớn của công ty đột ngột bán số cổ phần trong tay mình. Vì thế mà Hắc Báo tưởng chừng sắp bình ổn thì lại lao đao lần nữa. Số cổ phần này ngay lập tức bị một công ty nhỏ mua lại. Không chỉ vậy, giữa lúc Phong vẫn chưa kịp tìm hiểu thông tin công ty đó thì tổ chức của hắn bị loại ra khỏi danh sách được tham gia đấu thầu, do nghi án dính tới xã hội đen. Đây là một dự án lớn, hắn đã đầu tư nguồn lực vào đây rất nhiều. Bị loại, số tiền thiệt hại khó mà tính nổi. Những cú ngã sắp mặt liên tiếp làm đầu óc hắn choáng váng và hắn nhanh chóng nhận ra chuyện lần này không trùng hợp đến như thế, rõ ràng có những kẻ khác hợp tác hại hắn.

Hiện giờ Phong đang làm việc ở công ty với tình trạng rất tức giận. Ngồi đối diện hắn là cổ đông đã bán cổ phần trong tay ra. Phong hỏi bằng giọng khá gay gắt:

- Hoà, giá cổ phiếu của chúng ta liên tục giảm, anh biết rõ hậu quả thế nào khi bán chúng cơ mà. sao anh lại làm điều ngớ ngẩn như vậy hả?

Hoà thở dài:

- Xin lỗi, thực tình tôi cũng đâu muốn thế, nhưng vì an toàn của bản thân, tôi bắt buộc phải thế.

Phong nghe xong thì tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Vì an toàn của anh ư? Không lẽ có kẻ nào đã đe dọa anh?

Hoà gật đầu:

- Cũng gần như thế, có kẻ nào đó nắm được chứng cứ phạm tội của tôi. Hắn đã đe dọa tôi phải bán số cổ phần tôi nắm, nếu không hắn sẽ công bố những chứng cứ đó.

Phong cười khẩy:

- Anh bịa ra lý do vô lý như thế mà bảo tôi tin được sao. Nói, có gì mà anh phản bội tôi.

- Không, tôi đang nói sự thật mà, tôi...

Giữa lúc hai người đang cãi nhau thì điện thoại của Hoà reo lên. Trên màn hình hiện số lạ. Hoà bắt máy. Đầu dây bên kia nói:

- Số cổ phần đó đã giao dịch xong, ông làm tốt lắm, tôi...

Phong đứng bên cạnh nên có thể nghe được tiếng điện thoại. Lời người kia chưa dứt thì Phong đã giật lấy nói ngay:

- Khốn kiếp, mày là thằng nào?

Người kia im lặng giây lát vì sừng sốt, sau đó cười lên mấy tiếng:

- Ha ha ha, xin chào ông anh, lâu lắm rồi không gặp. Đạo này vẫn khoẻ chứ.

- Grừ, mày là thằng chó nào?

- Ấy ấy, đừng chửi bậy thế, lâu quá rồi ông anh quên giọng thằng Việt tôi rồi ư? Rất cảm ơn vì số cổ phần đó. Nhờ ông anh chuyển lời cho ông Hoà là số tiền cọc sẽ được gửi tới sớm thôi, số còn lại sẽ được chuyển khi ông ta hoàn thành xong thoả thuận.

- Cái gì, mày... tiền cọc nào?

- À, tiền cọc là tiền cọc chứ còn tiền nào, nhân đây tôi muốn chia vui với ông anh về việc bị đồng minh đâm sau lưng. Thế nhé, tạm biệt.

Nói xong, không đợi cho Phong kịp phản ứng, Việt cúp máy liền. Phong ngây người mấy giây rồi quay sang hỏi Hoà với giọng đầy tức giận:

- Anh mau giải thích cho tôi, thực hư những lời thằng ranh đó nói là thế nào?

Hoà hoảng hốt, vội đáp lại:

- Lời thằng ranh con đó có thể tin được sao? Rõ ràng là hắn đang muốn chia rẽ chúng ta. Anh hiểu điều này quá rõ còn gì.

- Hừ, cái này khó nói lắm, có thể đúng như vậy, mà cũng có thể không. Để bảo đảm an toàn của bản thân, anh bán luôn số cổ phần của mình thì không có gì chắc chắn cả.

Hoà càng lúc càng tức giận:

- Nay, tôi và anh là chiến hữu hơn chục năm trời, anh lại tin lời kẻ thù mà không tin tôi, anh làm tôi quá thất vọng đấy.

Phong nhếch mép cười khẩy:

- Anh tự giấu lại câu đó dành cho anh hay cho tôi. Được rồi, tôi không tranh cãi nữa, tôi sẽ điều tra chuyện này. Nếu quả thực anh đã làm thì đừng trách tôi tàn ác.

Nói xong, Phong xoay người rời đi. Nội bộ tổ chức của ông ta xảy ra xung đột đều đã nằm trong suy tính của Việt.

Lúc này Việt đang ngồi bàn tính kế hoạch với "Chung ruồi". Lâu nay Chung vốn tự phụ mình có mạng lưới thông tin cực tốt, thế nhưng hắn vẫn không thể thu thập được những thông tin phạm tội của tên Hoà đó. Chung ruồi thắc mắc tại sao Việt có được chúng. Cho nên sau khi kết thúc cuộc gọi với Phong, Chung hỏi Việt:

- Tao chưa bao giờ hết bất ngờ về mày đấy. Mấy thằng đệ tao chịu tìm không ra được, còn mày thì lấy đâu ra những bằng chứng đó vậy?

Việt cười đáp:

- À, mấy bữa trước tao đi gặp một người bạn cũ, tình cờ hắn có thông tin nên tao biết ấy mà.

Chung biết Việt đang nói nửa thật nửa giả nên không hỏi sâu thêm:

- Ủ, ai cũng có những nguồn bí mật nên tao hiểu. Chả trách mày có thông tin của hắn ta nhanh thế. Tiếp theo mày định làm gì nữa.

- Tiếp theo tao đi gặp mấy chiến hữu cũ để thực hiện các bước tiếp theo.

- Lão Thanh Sơn ấy à?

- Ủ.

- Thế mày đi đi, hẹn gặp lại.

Việt rời khỏi chỗ của Chung thì đi đến gặp Thanh Sơn. Anh thấy ông ta đang ngồi trước máy tính để theo dõi biến động giá cổ phiếu. Giá cổ phiếu của công ty Hắc Báo hình như đã tăng nhẹ. Việt hỏi ông ta:

- Giờ ông anh là một cổ đông lớn trong công ty của bọn chúng. Anh muốn bán ra lại để đề giá xuống hay tiếp tục tìm cách mua vào?

Thanh Sơn trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu rồi mới trả lời:

- Không nên bán cổ phiếu lúc này vì bọn chúng sẽ vung tiền ra mua lại.

Việt ngạc nhiên:

- Anh đùa đấy à, bọn chúng còn tiền ư?

- Phải, nguồn lực kinh tế của chúng mạnh lắm, cậu không tưởng tượng được đâu. Tôi cũng đang đau đầu vấn đề này đây.

- Thế anh có ý gì hay không?

- Có thì có, nhưng hơi khó một chút. Nếu như xuất hiện thêm một tin xấu cho chúng nữa thì tốt.

Việt à lên tỏ vẻ đã hiểu:

- Ý của anh tức là giá cổ phiếu rớt do tin xấu khiến Hắc Báo chịu thiệt hại càng lớn; buộc lòng bọn chúng phải tranh giành mỗi hàng từ Bạch Hổ. Nếu Hắc Báo tiếp tục thất bại nữa, bọn chúng gần như sẽ sụp đổ hoàn toàn. Khi đó việc giải quyết bọn chúng sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Son gật gù:

- Không sai chút nào, nhóc con, cậu rất thông minh. Vấn đề bây giờ là tìm đâu ra thông tin xấu về bọn chúng đây.

- Tôi sẽ cố gắng điều tra thêm, hi vọng sẽ có trước khi bọn Bạch Hổ sang đây.

- Nếu được vậy thì tốt, hãy nhớ đây là cơ hội tốt nhất và duy nhất để chúng ta đánh gục hoàn toàn bọn chúng.

Rồi Việt sực nhớ ra một việc, bèn nói tiếp:

- À phải, nếu anh có cái nội gián trong băng đảng của Tuấn thì hãy bảo tên đó tìm cách gia tăng hiềm khích giữa hai tên Thiên và Vinh, như vậy thì càng dễ cho chúng ta ngư ông đắc lợi.

Son gật đầu:

- Chuyện này không thành vấn đề, chỉ cần tên Thiên bỏ đi thì bọn chúng sẽ yếu đi rất nhiều.

- Hi vọng anh làm được như anh nói. Hôm nay tôi đến để trao đổi mấy vấn đề vậy thôi. Giờ tôi còn việc khác phải đi, tôi sẽ liên lạc với anh sau, tạm biệt.

- Được rồi, cậu đi đi.

Việt đeo lại mặt nạ da hóa thân thành Lâm, sau đó anh trở về công ty của Tuấn. Cả ngày hôm nay anh hầu như biến mất tăm nên cần gấp bọn chúng để xem xét tình hình. Anh đi đến phòng làm việc của Tuấn, đúng lúc bắt gặp Thiên và Trường cũng đang ở đây. Về mặt bọn chúng dường như có gì đó rất khác lạ, đặc biệt là Trường, nét mặt sa sầm hẳn xuống. Anh bèn hỏi dò:

- Có chuyện gì lớn hay sao mà trông anh Tuấn và hai người tỏ vẻ nghiêm trọng vậy.

Tuấn hừ một tiếng rồi đáp:

- Là vụ xe lậu bữa trước. Một tên đàn em của Trường đã vô tình để lọt một chiếc xe vào tay bọn cóm. Đaóm cm hình như tìm ra manh mối gì rồi nên gọi điện hỏi thăm Trường và cả thằng đó nữa.

Việt vờ tỏ vẻ giật mình lo lắng:

- Thế có bị lộ điều gì quan trọng không ạ?

Tuấn lắc đầu:

- Tạm thời thì chưa, nhưng về lâu về dài thì cần phải giải quyết sạch sẽ.

- Vậy vẫn may quá, ít ra chúng ta còn thời gian tìm cách xoá sổ chúng cứ.

Tuấn lắc đầu:

- Trái lại, chuyện xe lậu bị lộ dấu vết nên Trường không thể tham gia vào vụ giao dịch với Bạch Hổ. Nếu như nó làm ra động tĩnh bất thường nào, bọn cóm sẽ ập đến ngay.

Việt nghe mà mừng thầm trong bụng. Anh giả ngu hỏi tiếp:

- Ở thế nếu Trường không đi thì đâu có ai ngoại trừ anh và Thiên là đủ sức đi gặp Bạch Hổ thương lượng ạ.

- Phải, anh cũng đang đau đầu vì vấn đề đó đấy. Sắp tới anh bận quá nhiều việc nên không thể đi được. Ban đầu anh tính chờ cho Trường thu dọn hết chứng cứ để giao nhiệm vụ, ấy vậy mà mãi vẫn không xong. Vì thế, giờ anh quyết định chọn Thiên đàm phán, đồng thời phải chú ý theo dõi để bảo vệ Thiên.

-Ồ, em có biết bày mưu tính kế đâu mà anh giao nhiệm vụ cho em ạ.

Việt rất ngạc nhiên. Thực ra anh chỉ định dùng lời nói của mình nhằm gia tăng mâu thuẫn giữa Thiên và Trường. Ngờ đâu Tuấn lại lôi anh vào vụ này.

Tuấn đáp:

- Anh biết chứ, thế nên anh giao cho mày đi lần này là để bảo vệ Thiên. Trong tổ chức, võ công của chú mày gần như cao nhất, việc giữ an toàn cho anh em và hàng là phù hợp nhất.

Việt lại gật gù giả bộ đã hiểu:

- Anh đã giao nhiệm vụ thì em sẽ cố hết sức mình để đảm bảo mọi điều được an toàn.

- Tốt, đó là việc thứ nhất. Việc thứ hai là về dự án công trình mà chúng ta đang tham gia đấu thầu. Khi nghe Hắc Báo bị loại khỏi cuộc đấu thầu do vụ lùm xùm nọ, anh tưởng sẽ dễ dàng thắng thầu. Ngờ đâu, gã Sơn lại nhảy vào tham gia với lượng vốn khá lớn. Anh muốn bọn mày điều tra nguồn gốc của số vốn đó và thắng nào cả gan đầu tư cho hắn.

Bỗng Thiên lên tiếng:

- Em thấy có gì đáng lo đâu ạ. Hành động này của bọn chúng chỉ là gây chết mà thôi.

Hiếm khi Trường lại cùng ý kiến với Thiên:

- Em cũng như vậy đấy ạ. Ngoài chúng ra, những công ty đủ khả năng cạnh tranh với chúng ta chỉ đếm trên đầu ngón tay. Có điều tất cả số đó hoặc đang gặp khó khăn hoặc không am hiểu lĩnh vực này.

Tuấn không nhận xét ngay mà quay sang hỏi Việt:

- Thế chú mày có nghĩ giống hai đứa kia không?

"Minh tuyệt đối không thể chúng có cơ hội phát hiện tên tuổi của người đã cấp vốn, nếu không sẽ họ gặp nguy hiểm tính mạng." Nghĩ vậy, Việt đáp:

- Em thấy đúng ạ. Sau khi thất bại thê thảm, bọn chúng đã không còn đủ khả năng đấu với ta nữa rồi.

Tuấn thở dài tỏ vẻ không hài lòng:

- Bọn mày nghĩ một mà không nghĩ hai. Nếu Sơn có vốn đầu tư thì chắc chắn hắn vẫn còn cái chống lưng. Nhỏ cò nhỏ tận gốc, chúng ta không thể để chúng phát triển mạnh lên từ gốc sọt lại.

Thiên hỏi:

- Tức là anh muốn khiến kẻ cấp vốn cho hắn ta phải chết à.

- Không nhất thiết phải đến mức ấy, chỉ cần dọa cho kẻ đó sợ mà rút vốn thôi. Nhưng, nếu kẻ đó ngoan cố thì cứ làm thẳng tay luôn cho anh.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngàn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 49

Việt nghe xong thì giật mình: "Chết tiệt, mình phải đẩy nhanh tiến độ để đánh lạc hướng chúng, tình hình bắt đầu nguy cấp rồi." Việt bèn nói:

- À, còn một chuyện này nữa, em vừa hay được tin là một cổ đông lớn trong công ty của bọn Hắc Báo vừa bán hết số cổ phần của mình. Rồi gần như ngay sau đó đã có người mua ngay.

Ba người kia đồng thời hô lên đầy kinh ngạc:

- Có chuyện đó à?

- Dạ vâng đúng thế ạ. Chuyện đó mới xảy ra hôm qua, chắc tại mọi người mãi lo vụ xe lậu nên chưa biết thôi.

- Để anh vào mạng xem thực hư thế nào.

Tin này đối với Tuấn khá là quan trọng nên sự chú ý của hắn đã bị đẩy sang tin mới này. Khi Tuấn đọc tin từ trên mạng, hai hàng chân mày của hắn chau lại, hình như hắn đã đoán ra vài manh mối. Hắn nói:

- Kẻ gây ra chuyện này cho Hắc Báo ắt hẳn là người quan trọng của bọn chúng; hay ít ra là một tên nội gián được cài vào lâu rồi.

Thiên nói:

- Vậy rất có thể là Sơn, hắn ta trước giờ vốn nổi tiếng với cách dùng kế như thế mà.

- Không, không phải hắn ta, hoặc cùng lắm hắn chỉ là kẻ thực hiện, bởi nếu như hắn có thông tin thì đã làm từ sớm rồi. Anh nghĩ một kẻ nào đó đang giật dây phía sau.

Việt nghe mà giật mình, không phải vì sợ mà vì sự nhớ lại tên Tuấn này là kẻ rất tàn nhẫn; để ngăn không cho Sơn có cơ hội trở mình, tên Tuấn sẵn sàng ra tay hãm hại những người có liên quan đến Sơn. Bỗng Vinh lại lên tiếng:

- Em thấy anh nói đúng. Nếu Sơn chủ mưu vụ này thì hắn ta lấy đâu ra lượng vốn lớn đến mức vừa đầu tư vào vụ đấu thầu vừa đi mua cổ phần kia chứ. Nhất định kẻ hại Hắc Báo phải có thâm thù đại hận với bọn chúng.

Tuấn gật gù:

- Có lý đấy. Nhưng anh chưa thấy có kẻ nào hận Hắc Báo ghê gớm ngoại trừ thằng ranh Quốc Việt. Tạm thời chúng ta chưa biết hắn đã dùng cách nào để hại Hắc Báo, nhưng mục đích của hắn rõ ràng là gây mâu thuẫn giữa chúng ta và Hắc Báo, sau đó thì ngư ông đắc lợi.

"Lâm" gãi đầu gãi tai giả bộ hỏi ngư:

- Nhưng mà thưa anh, hiện giờ việc phải xử lý quá nhiều. Bọn em nên làm như thế nào đây ạ?

Tuấn gõ nhịp tay, ngồi yên lặng suy nghĩ một hồi rồi đáp:

- Trước mắt tạm gác vấn đề bọn Hắc Báo sang một bên. Thằng Vinh lo giải quyết triệt để vụ xe lậu. Thiên thì tập trung lên kế hoạch đàm phán mới hàng sắp tới của Bạch Hồ. Lâm đi lựa chọn mấy người giỏi trong các anh em phía dưới để hỗ trợ cho Thiên. Còn anh sẽ cử vài thằng đi điều tra bên Hắc Báo. Ba đứa đã nắm rõ phần việc của mình chưa?

- Dạ rồi.

- Tốt, vậy ba người các cậu bắt tay vào việc đi và trả kết quả về cho tôi càng sớm càng tốt.

- Vâng.

Thiên, Vinh và "Lâm" (Việt) rời phòng của Tuấn và nhanh chóng ra khỏi công ty. Việt vừa ra khỏi cổng thì hoàng hôn đã buông xuống. Những tia nắng cuối ngày nhuộm đỏ không gian khiến lòng anh nặng trĩu. Chân anh cứ tiếp tục bước mà đầu chất chứa bao nỗi niềm nhưng không thể thổ lộ cùng ai. Việt đi được vài trăm mét, bỗng nhiên có cảm giác như đang bị ai theo dõi. Nếu không có giác quan thứ sáu hơn người thì anh khó có thể phát hiện ra kẻ đó. Kẻ có thực lực mạnh như thế thì chỉ có tên thân bí nọ mà thôi. Anh đứng lại và lên tiếng:

- Mày theo dõi tao khá lâu rồi, giờ cũng nên lộ mặt đi.

- Ha ha, không ngờ mày có thể phát hiện được tao, đáng khen, đáng khen.

Cách chỗ Việt đứng chừng mười hai mươi ba mét, một giọng nói ồm ồm vang lên. Kế đó, từ sau góc của một ngôi nhà, gã đàn ông với chiếc mũ phớt sùm sụp cùng khẩu trang và chiếc kính râm che kín mặt xuất hiện. Hắn ta bước tới chỗ Việt.

Việt nói tiếp:

- Sao mày theo dõi tao?

Gã đó không trả lời mà nói sang vấn đề khác:

- Muu kế lần này của mày khá lắm. Tiết lộ vụ xe lậu ra ngoài để thằng Vinh không thể tham gia phi vụ với Bạch Hồ. Mày làm vậy là có ý gì? Chẳng phải chúng ta đã thỏa thuận loại bỏ tên Thiên rồi.

Việt tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Vụ xe lậu cả tao còn không biết mà sao mày lại biết. Đến chiều nay tao mới biết thì làm sao tao có muu kế như mày nói chứ.

Gã kia quan sát về mặt đối phương mà không phát hiện điều gì khả nghi thì đáp:

- Cứ cho mày nói thật thì chúng ta phải làm gì tiếp. Nếu để Thiên thương lượng với Bạch Hổ thành công thì Vinh sẽ gặp khó khăn.

Việt thở dài giả ngu:

- Tao vẫn chưa biết phải xử lý tiếp thế nào và cũng không dám trái lệnh của anh Tuấn, đành đi bước nào hay bước đó. Thôi, tao nên đi rồi để tránh tai vách mạch rừng. Khi nào tao có kế hoạch, tao sẽ liên lạc sau.

Nói xong, Việt xoay người đi thẳng. Còn gã kia đứng đó nhìn theo, hai mắt hấn nheo lại, cuối cùng lẩm bầm tự nói với mình:

- Rốt cuộc mày thật sự làm cho Tuấn hay là tên gián điệp đây?

Nếu Việt nghe được câu này chắc hẳn sẽ giật mình. Gã giả danh kia đã nghi ngờ thân phận "tên Lâm" bao lâu nay nhưng chưa có bằng chứng để khẳng định. Cũng may Việt vốn có tâm tư để phòng hấn ta nên tạm thời không có sơ hở. Việt về đến phòng thì gọi ngay cho Chung ruồi:

- Alo, mày có nhiều thông tin về thằng Vinh làm cho Tuấn không?

- Cũng không nhiều lắm, mà có chuyện gì à?

- Có, nhưng không quan trọng lắm. Trong số những thông tin mày thu thập được, có cái nào nhắc đến thân thích của tên Vinh sống tại thành phố này không?

- Không, hẳn từ ngoại tỉnh đến, không hề có thân thích, họ hàng nào cả.

- Thế à, được rồi. Tao cúp máy đây, có gì sẽ liên lạc mày sau.

- Ừ.

Việt nghĩ bụng: "Lạ thật, trước đây, khi điều tra tên Vinh, mình bỏ qua thông tin nào không nhỉ? Mà chính ông Sơn cũng tự điều tra cũng không phát hiện gì khả nghi hay sao? Nếu vậy thì gã đó là ai mới được chứ? Mà cũng không cần biết, chỉ cần hắn không xuất hiện khi đang xuất hiện khi đang đàm phán với Bạch Hổ là tốt rồi."

Đúng lúc này bỗng dưng có người gọi điện thoại vào số của anh. Anh bắt máy:

- Alo, tôi là Việt đây.

Bên kia vang lên giọng nói của một người đàn ông:

- Tôi mai mười giờ đến gặp tôi, vẫn ở chỗ hẹn cũ.

- Mười giờ tối mai à? Nếu lúc đó tôi rảnh thì tôi sẽ liên lạc lại.

- Tốt, có gì gọi lại tôi.

Người kia nói xong thì dập máy ngay. Việt yên lặng nghĩ ngợi hồi lâu rồi mới lên giường đi ngủ.

...

Ngày hôm sau, trên các mặt báo đồng loạt đăng những thông tin gây bất ngờ. Chúng đều là tin xấu liên quan đến Hắc Báo, khiến cho cổ phiếu công ty của Hắc Báo tiếp tục rớt xuống, hàng trăm triệu đồng bốc hơi trong nháy mắt. Trước đó Phong tưởng rằng đã bình ổn được phần nào, ngờ đâu sáng nay xảy ra chuyện động trời làm cho tình hình công ty lại lao đao. Đồng thời lại xuất hiện tin đồn người đã mua số cổ phần mấy ngày trước có ý định sẽ lại đẩy ngược ra lại sàn để tránh bị lỗ một lượng vốn lớn. Điều này khiến giá cổ phiếu công ty của Hắc Báo vốn đã thấp lại càng rớt thê thảm hơn nữa.

Phải liên tiếp đón nhận những điều xấu xảy ra, Phong đã không thể giữ nổi bình tĩnh nữa. Hắn không ngừng truy hỏi đám đàn em về thông tin của kẻ to gan dám tung tin hại tổ chức của hắn, đáng tiếc vẫn không có gì. Thấy Phong đang vô cùng tức giận, Huỳnh bèn nói:

- Anh Phong, chúng ta khó lòng kiểm soát được tình hình hiện giờ, chỉ bằng chúng ta hãy...

Phong vội cắt ngang:

- Không cần, anh vẫn thấy chưa cần dùng cách đó, mà hơn nữa, với tình hình hiện tại thì cách này cũng chẳng có ích gì.

Huỳnh nói tiếp:

- Vậy thì chúng ta chỉ còn cách dựa vào chuyển hướng của Bạch Hổ để bù đắp lại thiệt hại thôi ạ.

Phong gật đầu:

- Đúng vậy, à phải, chú mày điều tra chuyến hàng tới đâu rồi?
- Hàng chắc chắn đã đến, chỉ là chưa biết Bạch Hổ giờ ở đâu. Nhưng theo em đoán thì chừng ba ngày nữa sẽ có giao dịch.
- Lần này tên Tuấn đích thân chỉ đạo nên thằng Tý mà chúng ta cài vào có lẽ không phát huy tác dụng. Mày nhắc hắn nằm im, đừng để lộ sơ hở. Chúng ta sẽ tìm cách khác.
- Dạ vâng. Nếu anh không còn việc gì giao cho em nữa thì em xin phép đi ạ.
- Ừ. À quên, chú mày đi điều tra xem thằng nào đã để lộ thông tin của chúng ta. Anh nghi trong bang có nội gián.
- Dạ vâng.

Huỳnh nói xong thì ra ngoài, sau đó về văn phòng của mình. Chợt điện thoại của hắn đổ chuông. Một số lạ hiện trên màn hình, nhưng không phải là số di động mà là điện thoại cố định. Huỳnh bắt máy, đầu dây bên kia vang lên tiếng của một người đàn ông:

- Là tao. Tao gọi để cảm ơn nhưng thông tin mày đã cung cấp.

Huỳnh đáp lại bằng giọng bức tức:

- Khốn kiếp, nếu không phải vì sự uy hiếp của mày, tao đã không làm thế. Giờ thỏa thuận đã xong, mày mau rút đi cho tao.

Huỳnh đang định tắt điện thoại thì người kia nói:

- Ấy, đừng nóng, tao còn muốn làm thêm một giao dịch với mày nữa. Giá trị là số cổ phần trong tay tao. Thế nào, hợp tác tiếp chứ?

Giá cả này quả thật quá lớn, Huỳnh không khỏi do dự. Hắn nói:

- Tùy theo yêu cầu của mày là gì. Nếu vẫn gây ảnh hưởng đến bang phái của tao thì tao nhất quyết không làm.
- Trung thành gồm. Được, yêu cầu của tao rất đơn giản, vẫn là thông tin thôi. Giá trị cổ phần mày nhận được phụ thuộc lượng thông tin mày cung cấp.
- Cái giá cũng lớn quá nhỉ, thông tin gì mà khiến mày bỏ ra cái giá đến mức đó?
- Thông tin về gã đeo mặt nạ đã giúp thằng Tuấn và Hắc Báo bọn mày đánh bại phe tao trong trận chiến trước đây.

Đương nhiên Huỳnh hiểu ý đối phương hỏi về ai. Hắn trả lời:

- Tao cũng không biết tên đó là ai. Những lần hắn đến gặp ông chủ tao đều che giấu rất kỹ, hoàn toàn không biết hắn.
- Hừ, mày thật sự không biết gì?
- Đúng vậy.
- Ồ, kể ra cũng tiếc thật, không có thông tin thì mày sẽ không được gì. Nếu muốn có, mày biết làm sao rồi đấy. Giờ thì tạm biệt.

Người kia dứt lời, lập tức ngắt cuộc gọi. Huỳnh sững sờ, hắn chưa kịp có phản ứng thì đối phương đã dập máy. Huỳnh rất tức giận, trước giờ chưa có kẻ nào dám tỏ thái độ như thế với hắn, nhưng mà giá trị thỏa thuận này quá hời, hắn không khỏi do dự.

Ở phía bên kia, Việt bước ra khỏi trạm buro điện. Anh không ngờ với cái giá anh bỏ ra mà câu trả lời của Huỳnh lại là như vậy, dù không rõ Huỳnh nói thật hay giả nhưng đầu mối duy nhất để truy ra thông tin của kẻ giả danh đã không còn nữa. Chung ruồi hỏi Việt:

- Tao bó tay với mày đấy Việt, thông tin của tên đó có đáng để mày bỏ ra số cổ phần đấy không hả?

Việt đáp:

- Tao đâu khờ, mày thử nghĩ xem gã sử tên Huỳnh nắm một ít cổ phần đó và bị tên Phong phát hiện ra thì kết quả giữa bọn chúng sẽ như thế nào?

Chung sững sờ giây lát rồi cười to:

- Ha ha ha, kẻ gặp lừa bỏ tay người này của mày hiểm ác thật, tiếc là không được như ý muốn.
- Tao cũng chỉ cầu may mà thôi chứ cũng không chắc tên Huỳnh có thông tin hay không.

Chung nhìn đồng hồ rồi vỗ trán:

- A chết tiệt, tao quên là giờ này tao có chút việc, thôi tao đi đã, hẹn gặp mày sau vậy.

- Ủ, mày có việc thì cứ đi đi.

...

Buổi tối, trước giờ hẹn, rảnh rồi không có việc gì làm, Việt bèn ra ngoài đi dạo cho thư thái đầu óc. Dạo này vì phải đối mặt với quá nhiều vấn đề phức tạp nên Việt khá căng thẳng, thậm chí gần như bị stress nặng. Việt đi vẩn vơ một lúc bỗng nhiên cảm giác lông tóc gập người dựng đứng hết cả lên. “Cả đi dạo cũng không yên nữa sao.” Việt vận công toàn thân để phòng có nguy hiểm nào đó đột ngột ập đến.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 50

Quốc Việt ngo ngoe quanh quất, cảm giác bất an trong lòng càng lúc càng mạnh, từ lúc anh tham gia vào thế giới ngầm, chưa bao giờ cảm giác bất an lại nhiều đến thế này. Việt căng mắt ra quan sát nhưng vẫn không phát hiện điều gì bất thường, đúng lúc này một luồng gió mạnh từ trên thổi ập xuống đầu với uy lực cực kỳ khủng khiếp. Việt ngẩng đầu lên nhìn thì thấy một bóng đen ở trên cây tung mình nhảy xuống, đá thẳng một cước vào đầu anh. Việt lâm nguy không loạn, xoay chân tạo thế vững chãi rồi xoay hông, tả quyền thủ thế trước ngực, hữu quyền đánh vung ngược lên trên, đánh trúng ngay cước của đối phương.

Quyền chưởng đụng nhau tạo thành âm thanh chất chúa, cả hai người đều chấn động toàn thân, đồng thời cùng hô một tiếng rồi nhảy lùi về sau.

Việt liếc nhanh đối phương thì thấy gã đó bịt kín mặt, toàn thân mặc áo đen thui; tuy võ công gã này rất cao nhưng thông qua dáng vóc, ánh mắt thì anh chắc chắn gã ta không phải là kẻ đang giả danh mà anh đang điều tra. Sau khi tiếp đất, gã ta không cho anh cơ hội điều hoà nhịp thở, lập tức vận công xông đến tấn công tới tấp.

“Đại cảm nã thủ sao?” Việt sững sốt khi thấy chiêu thức của đối phương tung ra. Môn võ công này anh đã xem vài lần trên TV, một chương trình giới thiệu các môn võ thuật còn tồn tại ở thế giới hiện đại, gồm mười hay mười một tập gì đấy và “Đại cảm nã thủ” được nhắc đến suốt hai tập phim. Mặc dù anh không luyện tập, nhưng chiêu thức của môn võ này rất nguy hiểm trong thực chiến nên anh nhớ khá kỹ để phòng khi đối mặt với nó. Hôm nay gặp phải kẻ địch sử dụng nó, không có cơ hội kiểm chứng nào tốt hơn nữa, Việt cố gắng quan sát nó thật kỹ.

Tên áo đen tung ra những đòn tấn công liên hoàn, tất cả đều nhằm vào những tử huyệt lẫn vị trí yếu nhược trên người Việt. Vốn với khả năng của Việt thì vẫn đủ khả năng đối phó với tên này, nhưng anh giả bộ rơi vào thế kém, phải chống đỡ vất vả hòng tìm hiểu điểm mạnh điểm yếu của Đại cảm nã thủ. Hai bên giao đấu qua lại chừng vài chục chiêu, Việt dần dần nhận thấy sức sát thương của các chiêu thức trong Đại cảm nã thủ rất lớn, lại vô cùng hiểm độc, tốc độ ra đòn cũng cực kỳ nhanh; đấu môn võ này có số lượng chiêu thức hạn chế nhưng các chiêu cào, cứa, xé, bẻ khớp gì cũng đều có, áp dụng vào thức chiến quả rất hiệu quả. Những người học võ bình thường chắc chắn sẽ gặp phải rất nhiều nguy hiểm nếu phải đối mặt với môn võ công này.

Dù thực lực của Việt không hề kém cỏi, có điều lần đầu giao đấu với Đại cảm nã thủ, đôi khi không khỏi có chút lúng túng. Một thoáng chần chừ, anh để lộ sơ hở trước ngực, gã áo đen không để lỡ thời cơ, lập tức tung quyền đánh mạnh tới. Một quyền của gã áo đen đập mạnh lên ngực Việt, một trào cào ngay lên vai Việt xé luôn một mảng áo lớn. Gã cứ tưởng hai đòn này sẽ khiến Việt bị thương, ngờ đâu nội kinh của hai môn thần công trong người Việt tự nhiên cùng bùng lên dội ngược trở lại khiến cánh tay gã tê rần. Thân hình gã hơi rung rung, chân giật lùi lại một bước, dường như gã hơi ngạc nhiên khi thấy nội lực của Việt mạnh đến như thế. Nhân lúc khoảnh khắc gã ta đang lơ là phòng bị, Việt chớp lấy tiền cơ, vung chân đá một cái trúng bụng hân, có điều, cú đá khá nhẹ, chỉ đủ để hân loạn chạng đờng không vững, phải lùi tiếp về ba bước nữa.

- %^%VVUITY&(Y&&&!

Gã đó tức tối tuôn một tràng tiếng nước ngoài rồi bỗng nhiên tung mình bỏ trốn mất dạng. Sự việc xảy ra quá bất ngờ, Việt không nghĩ hành động của kẻ địch lại như thế, đã để gã đó chạy thoát. Hơn nữa, do hoàn toàn mù tịt về đối phương và cũng chẳng biết có ai hỗ trợ phía sau đối phương hay không nên Việt không đuổi theo, anh bèn thi triển khinh công nhanh chóng về thẳng phòng trọ của mình. Về đến phòng, Việt nhìn cái áo của mình thì tức giận. Lúc nãy giao đấu, áo anh mặc bị Đại cảm nã thủ của đối phương xé toạc một mảng lớn ở phần vai. Việt vừa thay quần áo ngoài vừa chửi đồng lên:

- Tự dung bị thằng ch* nào đánh lên làm rách cả cái áo mới mua; áo bị rách đến thế này mặc cái khi gì nữa, giờ phải vất đi; mặc cái áo chưa được mấy ngày, tốn hơn hai trăm ngàn, m kiếp nó chứ.

Việt đem cái áo rách vứt vào thùng rác, sau đó vào lại phòng; trong bụng lại cười thầm: “Hừ, định dùng thủ đánh lên để theo dõi tao sao? Tưởng tao không biết hà, bọn mày còn kém lắm.”

Thì ra gã áo đen kia trong khi đang giao đấu, thừa lúc ra chiêu cảm nã thủ xé áo anh thì đã nhanh tay gắn một thiết bị theo dõi lên trên áo anh mặc. Tuy võ công hân cao cường nhưng Việt còn cao tay hơn nhiều, giả vờ yếu thế hơn đối phương để lừa hân. Gã kia thấy mưu kế của mình “thành công” nên chạy đi ngay. Thực ra nếu đem áo đến tiệm vá thay lại chỗ bị hỏng thì vẫn có thể mặc được nhưng làm thế thì anh phải lấy thiết bị theo dõi ra; mà nếu làm thế chả khác gì đánh rần động cò, rất có thể sẽ làm bọn chúng nảy sinh thêm ý nghĩ khác tởi tộ hơn nữa. Tốt nhất là anh cứ tiếp tục giả bộ ngu dốt vứt luôn cái áo đó đi. Tổng được thiết bị theo dõi kia đi rồi, chắc chắn không còn gì đáng nghĩ, Việt gọi đến một số điện thoại lạ:

- Tối nay tôi bị tập kích nên sẽ không đến chỗ hẹn nữa, để hôm khác đi.
- Vậy sao? Có bị gì không?
- Tôi không sao cả, chỉ bị vết thương nhỏ, có gì tôi sẽ liên lạc lại sau. Tôi cúp máy đây.
- Ủ, đi đứng nhớ cẩn thận đấy.

Đầu dây bên nói xong thì lập tức ngắt cuộc gọi. Tối nay Việt vốn có cuộc hẹn nhưng giờ tình hình diễn ra phức tạp nên tốt nhất là huỷ đi để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, còn riêng chuyện chữa bệnh cho bác Tâm thì một hai giờ sáng rồi đến bệnh viện cũng được.

Việt ngồi xuống ghế, trầm ngâm suy nghĩ: “Theo ngôn ngữ của kẻ tập kích mình nói, hình như hắn ta là người nước X. Bọn nào muốn giết mình đây? Cũng không đúng lắm, nếu muốn giết mình thì tên đó đã tiếp tục tấn công chứ không bỏ chạy, xem ra bọn chúng đang thăm dò mình thôi. Không biết có phải do tên Tuấn nhờ bọn chúng làm hay không? Nếu đúng như thế thì tên Tuấn vẫn thật sự chưa tin tưởng mình, còn nếu không thì bọn chúng làm thế với mục đích gì? Và bọn này là ai mới được chứ? Hừm, khả năng lớn là tên Tuấn đã nhờ đến bọn Bạch Hồ dò la giùm hắn.”

Việt nhìn vết xước đỏ au trên vai thì càng thêm lo lắng: “Nếu đúng như thế thì nguy, chỉ một tên thuộc hạ bình thường mà võ công đã cao như vậy thì võ công của đại ca hắn ta còn ghê gớm tới mức nào nữa chứ, còn cả ôm trùm của chúng? Rốt cuộc thì mình đã đụng phải bọn nào đây?”

Lần đầu tiên Việt cảm thấy sợ hãi trong lòng.

Nhắc lại gãi áo đen, nghĩ ra gian kế của mình đã thành công, hắn chạy đi ngay. Hắn chạy đến vào một khách sạn sang trọng, lên tầng năm và vào phòng 5xx, trong đó có vài người ngồi chờ hắn. Người ngồi ở ghế trung tâm mở miệng hỏi hắn bằng tiếng nước X:

- Mà làm việc sao rồi? Gắn được rồi chứ?

Người ở ghế trung tâm rõ ràng là người lãnh đạo cao nhất trong phòng này. Gã áo đen trả lời đại ca của gã:

- Dạ rồi ạ, hắn ta không hề phát hiện ra rằng mình bị em gắn máy theo dõi.

Tên đại ca quay sang bảo một thằng thuộc hạ khác:

- Mà mở máy lên xem thằng đó đang làm gì?

Thằng thuộc hạ mở máy theo dõi lên thì phòng trọ của Việt hiện trên màn hình. Hắn mở máy đúng lúc Việt vừa trở phòng. Hắn chỉ nghe được câu chửi của Việt xong thì màn hình máy theo dõi ghi lại hình ảnh đem cái áo vắt vào thùng rác. Sau đó thì màn hình đen thui và cũng không nghe được Việt nói gì thêm nữa. Những người ở trong phòng đều rất ngạc nhiên trước hạnh động này của Việt. Gã áo đen hỏi tên đại ca:

- Đại ca, chẳng lẽ thằng ranh đó đã phát hiện chúng ta theo dõi hắn?

Tên đại ca hỏi ngược lại:

- Cái áo của nó bị rách nhiều không?

Gã áo đen mừng rỡ lại cuộc đấu ban nãy rồi trả lời:

- Dạ em xé luôn ống tay áo của nó, nhưng em thấy không đến nỗi phải vắt cái áo đó đi chứ, vẫn sửa để mặc lại được mà.

Tên đại ca lắc đầu ngán ngẩm:

- Chỉ có mà mới thôi thôi, tao thấy thằng ranh đó vắt áo đi là đúng rồi, chắc hắn không phát hiện đâu. Bỏ đi, tao hỏi mày việc khác. Trong lúc giao đấu với hắn, có nhận thấy điều gì kỳ lạ ở võ công của hắn không? Mày nhận xét gì về võ công của hắn?

Gã áo đen hồi tưởng lại trận giao đấu ban nãy một lúc rồi đáp:

- Chiêu thức của hắn chỉ căn bản thôi ạ, ờ, thậm chí là hơi kém nhưng nội công của hắn thì phải nói là khá mạnh. Em dùng đại cảm nã thủ đánh trúng hắn nhiều lần nhưng đều bị nội công của hắn phản ngược lại tê dại cả tay.

- Ồ, lạ đấy, mày nhận ra võ công đó không?

- Dạ chiêu thức của hắn rất hỗn tạp nhưng đều là những loại căn bản mà người mới học võ đều phải học; còn nội công của hắn thì em hoàn toàn không biết.

- Thế mày cũng chưa giao đấu với kẻ nào có võ công như vậy hả?

- Dạ đúng vậy ạ.

Tên đại ca gõ nhịp tay trên bàn, yên lặng hồi lâu rồi nói:

- Vậy là được rồi, có lẽ chúng ta không phải lo ngại nữa. Số hàng đó bọn mày lo liệu xong hết rồi chứ?

Một trong số nhưng tên thuộc hạ xung quanh đáp:

- Dạ rồi ạ, số hàng đó vẫn được bảo quản rất tốt ở nơi vô cùng kín đáo ạ.

Tên đại ca gật đầu rồi quay sang nói với gã áo đen:

- Mày gọi điện cho tên Tuấn hẹn ngày giao dịch. Chúng ta đến đây lâu rồi, cần nhanh chóng đẩy hàng ra để tránh đêm dài lắm mộng, sau đó trở về báo cáo với bang chủ.

- Dạ vâng ạ.

Gã áo đen vội vàng làm theo lệnh của tên đại ca.

...

Sáng hôm sau ở công ty của Tuấn, vết thương trên tay của Việt gây tò mò cho không ít người. Thiên hỏi:

- Tay mày bị sao thế, bị con nào cắn à?

“Lâm” (Việt) đáp:

- Ủ, tối qua tao bị một con chó cắn, chạy không kịp nên bị cắn cho một phát thế đấy.

Thiên tưởng đối phương nói khích mình thì rất tức giận:

- Mày nói thế là có ý gì hả?

Việt nhún vai:

- Không có ý gì, tao chỉ tức thẳng nào thả chó chạy rong để nó cắn tao thôi. Nếu để tao biết hẳn là ai thì thẳng đó sẽ biết chó cắn đau như thế nào.

- Mày...

Thiên trợn trừng hai mắt, nắm tay siết lại tưởng như muốn đánh nhau đến nơi. Đúng lúc này thì Tuấn xuất hiện:

- Hai đứa bây đang cãi nhau đấy à? Lại có chuyện gì thế? Ủa, Lâm, tay chú mày bị thương hả?

- Dạ không có gì đâu anh, hôm qua em bị tập kích bất ngờ, cũng may em xử lý được, chỉ là vết thương nhỏ thôi ạ.

Tuấn nhắc nhở:

- Chú mày sau này đi đâu thì cẩn thận chút, nhất là giai đoạn hiện nay.

- Dạ vâng ạ.

Trong khi nói chuyện, ánh mắt của Tuấn hơi thay đổi, dù chỉ thoáng qua nhưng Việt vẫn nhận thấy được. Việt nghĩ thầm: “Quả nhiên là hắn ta, xem ra hắn chưa tin tưởng mình như tên Thiên. Sau vụ tối qua, với những gì mình thể hiện, chắc hẳn sẽ giảm bớt nghi ngờ rồi.”

Lại nghe Tuấn nói:

- Hai đứa đi làm việc của mình đi. À, Thiên vào phòng anh, anh có mấy văn bản cần chú đem đi giải quyết hộ anh.

- Dạ.

Thiên cùng Tuấn vào phòng của hắn. Việt nhủ mày, hai tên đó vào trong phòng chắc chắn là để bàn luận vấn đề quan trọng. Việt vừa đi vừa liên tưởng với chuyện bị tập kích tối qua thì khả năng lớn là chúng bàn về phi vụ làm ăn với Bạch Hồ. Anh bèn lấy điện thoại ra gọi cho một người:

- Alo, giờ rảnh không? Tôi có chuyện cần gặp.

- Bây giờ à, tôi rảnh, chúng ta gặp nhau chỗ cũ.

- Tốt, tôi tới ngay.

Việt cúp điện thoại và ra khỏi cổng công ty. Anh liếc nhìn xung quanh để xác định không có ai đi theo rồi thì triển khinh công chạy nhanh đến chỗ hẹn.

Quyển 2 - Chương 51

Lúc này ở bệnh viện, bác sĩ kiểm tra sức khỏe cho ông Tâm thì không khỏi ồ lên:

- Thật đáng kinh ngạc, tình trạng của ông nhà đang tiến triển tốt đến không ngờ. Suốt quãng thời gian làm việc của tôi, chưa bao giờ tôi gặp trường hợp nào như ca của ông nhà cả.

Bà Loan rất vui mừng, lập tức hỏi lại ngay:

- Bác sĩ nói thật sao? Chồng tôi sẽ tỉnh lại được chứ?

Bác sĩ gật đầu:

- Nếu như lúc trước, tôi rất khó khẳng định ông nhà có cơ hội tỉnh lại, nhưng hôm nay khi khám cho ông ấy, tôi thấy điện não đồ thì thấy các chức năng của não cũng như các vùng trên não đang dần khôi phục lại với tốc độ khá nhanh. Cứ với tốc độ này thì rất có thể ông nhà sẽ tỉnh lại trong khoảng thời gian ngắn hơn nhiều so với những bệnh nhân có tình trạng tương tự. Chắc chắn tôi phải nghiên cứu trường hợp của ông nhà thêm nữa để biết nguyên nhân vì sao, sau này có lẽ sẽ giúp thêm nhiều bệnh nhân khác nữa.

- Vậy tốt quá rồi, cảm ơn

Về mặt của bà Loan đã giãn ra nhiều, rốt cuộc bà có thể trút một phần gánh nặng lo âu trong lòng bao lâu nay rồi. Còn Ngọc đứng bên cạnh cũng vui mừng khôn xiết. Cô chợt nghĩ đến Việt, thành quả hiện tại của ba cô phần lớn là nhờ vào Việt, dù cô không biết đã dùng phương pháp gì nhưng rõ ràng nó có hiệu quả rất tốt, xem ra Việt không phải hung thủ ra tay với ba cô. Cô nhận lúc ra không ai để ý ra ngoài phòng bệnh gọi cho anh để thông báo tình hình ba cô với anh. Việt nghe xong cũng rất vui sướng, ngày được giải oan đã rất gần rồi. Thuốc để chữa cho ông Tâm, hiện tại anh còn hai viên, dùng tiếp một viên nữa thì chắc chắn ông Tâm sẽ mau chóng tỉnh lại. Anh cũng thầm cảm ơn ông già nọ (Quyển 1 – chương 44, 45), nhờ vào loại thuốc kỳ lạ của ông ấy, anh mới có cơ hội ngàn năm như thế. Khoảng chín giờ tối, đương lúc xem TV, Việt bất ngờ nhận được cuộc gọi từ tên Tuấn:

- Bây giờ mày đang ở đâu? Đến ngay văn phòng của anh tại công ty nhé.

Không dung mà Tuấn gọi triệu tập vào giờ này, chắc hẳn ta có việc gì quan trọng. Việt hỏi lại:

- Dạ em đang ở nhà, bây giờ em đến công ty luôn hả anh? Dạ vâng, em đến ngay.

“Đã đến thời điểm ra tay rồi.” Triệu tập vì chuyện gì cơ bản Việt đã đoán được. Nhưng trước khi đi anh gọi điện thoại cho Ngọc cái đã:

- Alo, Ngọc này, khuya hôm nay có việc quan trọng cần làm nên anh sẽ không đến chữa bệnh cho ba em được. Em nhớ chăm sóc cho bác tốt nhé.

Ngọc nghĩ trời khuya như vậy rồi mà Việt còn làm việc thì ắt hẳn việc đó cũng chẳng tốt lành gì, hơn nữa vì chuyện chữa cho ba mình bị gián đoạn nên Ngọc hơi bất mãn:

- Được rồi, tôi biết rồi. Anh cứ làm việc của mình

Việt biết cô đang tức giận, có điều vụ giao dịch tối nay anh bắt buộc phải có mặt nên cũng đành để cho cô giận mình, sẽ tìm cơ hội nào đấy để giải thích với cô. Anh còn dặn dò thêm:

- Mà em cũng đừng liên lạc với anh cho đến sáng mai nhé, công việc này của anh không thể nghe điện thoại giữa chừng được đâu.

- Biết rồi, tôi cũng chẳng có cái gì để gọi cho anh cả.

- Vậy thì tốt rồi. Em nhớ đi ngủ sớm đấy, anh phải cúp máy đây.

Việt ngắt cuộc gọi, sau đó nai nịt gọn gàng chuẩn bị cho cuộc phản công. Phía bên kia Ngọc đang nghĩ hoặc không rõ Việt đang gặp rắc rối gì hay không. Cô nhận ra được giọng của Việt hơi khác thường, giống như lời trăng trối vậy; đầu cô rất hận anh nhưng trong lòng cũng yêu anh rất nhiều, cho nên nghe những lời anh nói, cô không khỏi lo lắng và thầm hi vọng cho anh mọi việc đều bình an.

Việt thì không biết những suy nghĩ đó của Ngọc, lúc này Việt đang tập trung hoàn toàn vào kế hoạch cho tối nay. Khi Việt đến nơi thì thấy Tuấn và Thiên có mặt ở đó rồi, ngoài ra còn có thêm mười mấy tên đàn em nữa; quả nhiên như anh dự đoán, Tuấn triệu tập lực lượng của mình lại để đi gặp bọn Bạch Hồ. Tuấn nói với Thiên:

- Tôi nay anh có công việc không thể bỏ dở nên chú mày cùng với thằng Lâm dắt theo đám thuộc hạ đến gặp người đại diện của Bạch Hổ đàm phán lấy số hàng kia. Địa chỉ và thông tin chi tiết của vụ giao dịch anh đã ghi trong tờ giấy này, chú mày lúc đi mở ra sẽ thấy.

“Viết trên giấy ư? Không ngờ lão ta cẩn thận đến mức đó, đúng là một tên cáo già. Xem chừng để tuần thông tin cho ông Thanh Sơn không dễ dàng chút nào.” Việt nghĩ Tuấn cũng chỉ đề phòng trong những tên thuộc hạ của mình có nội gián của kẻ thù nên càng giữ kín bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu; chẳng qua Việt đã lường trước tính huống này nên vẫn có thể đối phó được. Bên này, Thiên nhận lấy tờ giấy gấp tư từ Tuấn rồi nói:

- Dạ vâng, em nhớ rồi. Ủa, sao em chưa thấy thằng Vinh đến ạ?

Tuấn nói:

- Anh sai hấn đi lo lót phần phía sau rồi, nếu có động tĩnh bất thường gì chúng ta sẽ biết mà có cách xử lý, chuyến hàng này khá lớn, tốt nhất không được có sơ sẩy gì.

Sau đó Tuấn quay sang nói với “Lâm” (Việt):

- Như lời anh đã nói hồi nãy, chú mày đi cùng với Thiên đến đàm phán với bang Bạch Hổ. Phần việc của chú mày là phải quan sát xung quanh, sử dụng khả năng của mình để bảo vệ các anh em. Chú hiểu ý anh chứ?

Nói thẳng ra là Việt cùng đám thuộc hạ sẽ đảm nhận phần hộ vệ cho tên Thiên chứ không được tham gia vào cuộc thương lượng. Việt đang đóng vai một kẻ hữu dũng vô mưu, tên Tuấn làm thế là điều đương nhiên, vậy càng tốt, anh không mở lời càng khó để lộ thân phận của mình. Việt đáp:

- Dạ rồi, anh cứ yên tâm, em sẽ luôn cảnh giác ở mức cao nhất, đảm bảo an toàn cho mọi người.

- Mấy đứa nghe anh nhắc lại đây, luôn giữ mình trong tầm an toàn và cảnh giác với mọi yếu tố bất thường. Đặc biệt, dù biết ép thế nào cũng không được đắc tội với đối phương.

- Dạ vâng ạ.

Thiên cầm điện thoại gọi cho Vinh, không rõ Vinh nói gì với hấn, chỉ thấy hấn gật gù vài cái rồi cúp máy. Sau đó Tuấn nói:

- Phía hậu trường của thằng Vinh, nó đã lo liệu tạm ổn, mấy đứa chuẩn bị kỹ lại lần nữa rồi đi.

Đoàn người Thiên và Việt rời khỏi công ty, lên xe rồi chạy đến chỗ hẹn. Trên đường đi, Việt cũng không hỏi Thiên về địa điểm giao dịch, câu “tò mò quá sẽ gây họa” thường chính xác. Lâu nay, Thiên vốn nghi kỵ anh, nếu hỏi hấn trong hoàn cảnh hiện tại thì lại làm tăng sự nghi ngờ của hấn mà thôi; bởi vậy, Việt tập trung hỏi sự chuẩn bị của mấy gã xung quanh đến đâu.

Thiên chỉ đạo đoàn xe chạy hết rẽ trái rồi vòng phải, lòng vòng tới lui qua nhiều con phố, cuối cùng dừng lại trước cổng một ngôi biệt thự khá lớn. Việt không khỏi kinh ngạc thốt lên:

- Ái chà, không ngờ lại ở một nơi sang trọng thế này, họ cũng chơi trội quá nhỉ.

Biểu hiện của Việt chả khác nào một thằng gà mờ lần đầu tham gia một vụ làm ăn lớn, Thiên hừ một tiếng ra vẻ khinh thường:

- Mày nhiều chuyện quá, họ làm gì kệ họ đi, nhiệm vụ của chúng ta là có hàng để mang về, mọi thứ khác chúng ta không cần quan tâm.

“Lâm” (Việt) gật gù:

- Ờ ờ, mà tao không hiểu tại sao họ chọn nơi này nữa, khác hoàn toàn những ông chủ cũ tao làm trước đây. Chỗ không phải quá phô trương hay sao? Họ không sợ bị lộ à?

Thiên lắc đầu ngán ngẩm với “thằng này”:

- Hết lời để nói với mày, chỗ nguy hiểm là chỗ an toàn nhất, mày chưa nghe à. Tao thấy mày không bị bắt mà vẫn sống nhón nhở đến tận bây giờ thì không phải may mắn bình thường đâu.

“Lâm” (Việt) thờ dài buồn bã:

- Năm xưa mày mà tao có những anh em tốt nên mới thoát nạn. Nghĩ đến họ không tốt như tao, tao lại không khỏi chạnh lòng.

Thiên cười khẩy:

- Mày bớt nói nhảm giùm tao, người của bang Bạch Hổ ra rồi, chúng ta vào trong thôi.

- Ủ ừ.

Một người trong bang Bạch Hổ nói với Thiên bằng tiếng nước ngoài:

- Ông chủ tôi đang đợi ở phía sau, mời đi theo tôi.

Thiên đáp lại cũng bằng ngôn ngữ của người đó:

- Được, xin dẫn đường giúp cho.

Thấy Thiên nói được ngôn ngữ này, Việt không khỏi kinh ngạc. Dù anh cũng biết chút ít tiếng nước này nhưng không thể nghe hay nói tốt như Thiên, giờ anh mới hiểu tại sao suốt thời gian Thiên phạm nhiều sai lầm mà Tuấn vẫn tin dùng hẳn cho vụ giao dịch này. Hẳn thật sự là có thực tài.

Thiên và Việt theo gã dẫn đường ra sau hậu viên của căn biệt thự, còn đám tay chân thì không được phép vào trong mà phải đứng ngoài đợi. Hai người đi vào thì thấy năm người đang có mặt ở đây, trong đó có một người ngồi tại một chiếc bàn lớn ở vị trí ghế chủ tọa và bốn người kia thì đứng phía sau ông ta. Thông qua ánh mắt của mấy người đó, Việt nhanh chóng nhận ra gã áo đen đã tập kích anh, có điều là anh vẫn tỏ ra lả lẫm để không muốn bị bọn chúng đề phòng. Tên đại ca bên Bạch Hồ thấy Thiên xuất hiện thì nở nụ cười, đứng dậy đi tới chỗ Thiên bắt tay và nói vài chào hỏi xã giao. Bất chợt ông ta nhìn sang Việt rồi hỏi Thiên:

- Ô, ông bạn này là ai thế? Lúc trước tôi không thấy ông bạn này.

Thiên trả lời:

- Đây là Lâm, chiến hữu của tôi.

- Ô ra vậy, chào Lâm tiên sinh, tôi là Hắc Lôi.

Tên đại ca quay sang nói với Việt, đồng thời đưa tay ra bắt. Việt gật đầu bắt tay với hắn, đồng thời đáp lại bằng tiếng bản địa của mình:

- Xin chào anh Hách Nôi.

Thực ra Việt cũng hiểu và nói được mấy câu giao tiếp cơ bản bằng tiếng nước X nhưng anh muốn giả ngu, nhân cơ hội “chơi chữ” một phen, bèn cố ý phát âm chệch đi. Họ tên là danh từ riêng, dù ngôn ngữ khác nhau thì cách phát âm vẫn phải gần đúng, cho nên khi nghe Việt phát âm sai tên của mình khá nhiều, gã Hắc Lôi không khỏi nhún mày tỏ vẻ khó chịu. Có lẽ hẳn không hiểu tiếng bản địa mà cho dù có cũng chưa chắc hẳn biết cách chơi chữ thế này. Hắn ta quay sang nhìn Thiên. Thiên lúc này đang nín cười, ngoài mặt cố tỏ ra bình thản. Thấy ánh nhìn của Hắc Lôi, Thiên vội vàng chữa lại:

- Thật xin lỗi Hắc Lôi tiên sinh, ông bạn của tôi không biết ngôn ngữ của các vị nên phát âm sai một chút, mong thứ lỗi cho. Để tôi nhắc nhở anh ta.

Thiên quay sang nói với “Lâm”:

- Anh nói sai rồi, tên ông ấy là Hắc Lôi.

Nghe xong, “Lâm” (Việt) tỏ vẻ xấu hổ:

- A thì ra không phải Hách Nôi mà là Hắc Lôi, tôi nói sai quá, thật xin lỗi Hắc Lôi tiên sinh.

Thấy đối phương đã nhận lỗi, Hắc Lôi cũng không cần tính toán gì nữa. Hắn ta gật đầu, mỉm cười hài lòng rồi xoay người trở lại ghế chủ tọa.

Nhìn theo hắn, Việt nghĩ bụng: “Hắn ta là cao thủ đây, nội công rất thâm hậu.” Trong cái bắt tay với Hắc Lôi lúc này, Hắc Lôi đã ngầm truyền một luồng nội kinh sang người Việt. Luồng nội kinh truyền sang rất mạnh, chẳng qua trước đó Việt đã đề phòng tên này sẽ thử mình, đã kiềm nén Thuần Dương Công và môn thần công kia, không cho chúng phát sinh lực kháng cự quá mạnh tránh làm cho Hắc Lôi nghi ngờ. Đây cũng là một nguyên nhân anh “chơi chữ”, “hù, muốn chinh thắng này ư? Chú còn kém lắm”

Phía bên kia, Hắc Lôi cũng đang âm thầm đánh giá kẻ tên “Lâm”, đồng nghiệp của Thiên: “Tên này nội công kể ra cũng không quá mạnh, nhưng nếu so với mấy thuộc hạ của mình thì đúng là cao hơn một hai bậc, chà trách tên Tuấn lại lo lắng như thế. Mà tên này nếu chỉ thế thì cũng chẳng đáng cho mình phải đắn đo, làm việc thôi.” Nghĩ vậy Hắc Lôi nói:

- Được rồi, mời các vị ngồi xuống.

Thiên và Việt cảm ơn một câu rồi ngồi xuống ghế. Lại nghe Hắc Lôi nói tiếp:

- Chúng ta vào vấn đề chính đi, các vị đã chuẩn bị xong hết rồi chứ?

Thiên gật đầu:

- Xong hết rồi, chúng ta bắt đầu thương lượng đi.

Đương lúc Thiên sắp sửa ra giá thì một giọng nói ồm ồm bất ngờ vang lên:

- Ấy, Hắc Lôi tiên sinh, các vị có đơn hàng lớn như thế, cũng nên để chúng tôi cạnh tranh công bằng với công ty phía anh Thiên chứ.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 52

Thiên và Việt nghe mà giật mình. Cả hai đều rất quen giọng nói người này, hẳn ta chính là Phong, đầu lĩnh của băng đảng Hắc Báo trong thành phố này. Về phần Hắc Lôi, khi thấy Phong xuất hiện thì hẳn ta chỉ cười cười và gật đầu chào Phong một cái. Đường như Hắc Lôi đã quen biết với Phong từ trước, hơn nữa cũng đã được đàn em thông báo rằng Phong sẽ đến đây.

Phong có mặt ở đây làm kế hoạch của Thiên đảo lộn hết cả lên vì Thiên cứ nghĩ phi vụ tối nay là giao dịch bí mật với bang Bạch Hồ. Thiên bèn quay sang hỏi Phong:

- Sao ông lại đến đây?

Phong cười đáp:

- Tôi đương nhiên đến để bàn chuyện làm ăn mà, có gì đâu mà anh ngạc nhiên thế.

Hắc Lôi biết hai bên có mâu thuẫn nhưng không xen vào giữa hai bên, chỉ ngồi xem vở kịch hai hồ đấu nhau, bởi lẽ hai phe đấu nhau cũng chỉ có lợi cho hẳn. Cái hẳn cần là đối tác có thực lực lớn chứ không phải mối quan hệ hợp tác hay chữ thoả thuận bí mật gì đó giữa hẳn với bang hội của Tuấn.

Lúc này “Lâm” (Việt) lên tiếng hỏi Phong:

- Sao ông biết chỗ này?

- Các vị biết, chẳng lẽ tôi không biết hay sao? Các vị nên nhớ, ở thành phố không chỉ có các vị là có thể lực đâu. Vụ làm ăn này tôi nhất định phải giành được.

Phong xuất hiện ở đây, bản thân mình cũng là khách của Hắc Lôi, chủ nhà không có ý kiến gì với Phong, Thiên cũng không thể đuổi kẻ địch của mình đi được, chỉ đành nghiêng răng tức giận:

- Muốn giành được mối làm ăn này còn phải xem thực lực của ông tới đâu, vượt qua được chúng tôi thì may ra ông mới có được nó.

Phong chưa kịp trả lời thì một giọng nói của một người khác cắt ngang:

- Ha ha ha, anh bạn nói không sai chút nào, muốn giành được mối hàng thì cần phải có thực lực chứ không phải nhờ vào cái miệng đâu. Ha ha ha.

Phong và Thiên sửng sốt, bọn chúng hoàn toàn không ngờ người này lại có thể xuất hiện ở đây, còn Hắc Lôi cũng hơi ngạc nhiên khi được thuộc hạ của mình chạy vào thông báo danh tính của người này, chỉ là không thể hiện ra ngoài mặt mà thôi. Thực ra, Hắc Lôi biết rõ thể lực của người này mạnh như thế nào, hơn nữa cũng từng làm ăn với bang hội của Hắc Lôi nên Hắc Lôi mới chấp nhận cho người này vào. Người này không ai khác ngoài Thanh Sơn, lãnh đạo cũ của Việt. Thanh Sơn không thêm đề ý đến ánh mắt của mấy người đó, hẳn đi tới trước mặt Hắc Lôi, vừa đưa tay ra vừa nói bằng tiếng nước của đối phương:

- Chào Hắc Lôi tiên sinh, xin lỗi vì đến đường đột mà không báo trước, rất hân hạnh được gặp anh. Tôi là Thanh Sơn, chắc tiên sinh đã nghe qua tên tôi rồi nhỉ?

Hắc Lôi đứng dậy bắt tay với Thanh Sơn, cười đáp:

- Chào Thanh Sơn tiên sinh, danh tiếng của anh tôi đã nghe đồng nghiệp kể lại nhưng chưa có dịp gặp mặt, hôm nay anh đến đây, tôi rất vinh hạnh.

- Cảm ơn, tiên sinh quá khách khí rồi. Nếu tiên sinh đã biết thì chắc tôi cũng có một ghé ở đây chứ nhỉ

- Ha ha ha, chắc chắn rồi, mời ngồi, các vị cũng ngồi xuống đi. Chúng ta cùng nói chuyện.

Ba phe đều ngồi xuống ghế, những cặp mắt nhìn nhau gườm gườm như toé lửa. Sắc mặt khó coi nhất là Thiên, hẳn cứ tưởng lần này sẽ lấy được hàng thành công, không ngờ giữa đường lại xuất hiện hai kẻ thù lớn nhất, xem chừng lần giao dịch này sẽ gặp cực nhiều khó khăn. Hẳn nghĩ rằng “tiền hạ thủ vi cường” nên giành lên tiếng trước:

- Hắc Lôi tiên sinh, chúng ta bắt đầu đàm phán được rồi nhỉ. Theo quy tắc bình thường, chúng ta sẽ đấu giá món hàng, đương nhiên ngài phải đảm bảo là hàng luôn có sẵn.

Hắc Lôi gật đầu:

- Tất nhiên là được rồi, hàng đang ở ngay đây. Nhưng mà tôi cũng muốn nói một vấn đề quan trọng. Theo tôi thấy thì tình hình hiện tại không giống như

trước nữa rồi, nếu chỉ có một mình công ty của anh thì tôi chấp nhận cái giá nhất định, nhưng giờ có đến ba công ty muốn lấy đợt hàng này thì cái giá cũng phải nâng lên chứ nhỉ.

Không đợi Thiên trả lời, Thanh Sơn đã gạt đầu:

- Cái này không thành vấn đề, chỉ cần là giá trị của chuyến hàng tốt, chúng tôi sẵn sàng bỏ ra cái giá cao một chút. Nhưng mà trước khi chúng tôi bắt đầu đấu giá, tiên sinh có thể cho chúng tôi xem đợt hàng này trước được không?

Phong và Thiên không hẹn mà cùng trợn mắt nhìn Thanh Sơn với vẻ căm tức, có điều nếu như bọn chúng phản đối thì sẽ thua về tay kẻ địch, cho nên Phong và Thiên đều đồng ý. Hắc Lôi cười lớn:

- Ha ha, đó là đương nhiên, các vị đợi một chút, người của tôi sẽ mang hàng ra ngay.

Đám thuộc hạ của Hắc Lôi nghe thế thì đi vào trong mang những chiếc vali chứa hàng ra, sau đó mở ra cho ba công ty cùng kiểm tra. Ba thế lực ngăm đi tới kiểm hàng, thấy hàng quả rất chất lượng thì đều gạt gù hài lòng. Hắc Lôi đang muốn đưa ra giá sàn cho đợt hàng này thì bỗng nhiên sắc mặt của hắn thay đổi. Hắn quay sang nói với một tên thuộc hạ điều gì đấy, tên đó vội chạy ra ngoài.

Phía bên này Việt này cũng nhận điều bất thường, lập tức đá vào chân Thiên một cái và nháy nháy mắt với hắn. Thiên dễ dàng hiểu ý hắn, một tay đưa xuống dưới bàn đề phòng có biến xảy ra; mà hai tên cáo già Thanh Sơn và Phong cũng có hành động tương tự. Tên thuộc hạ của Hắc Lôi, tên đó chạy ra ngoài một lúc rồi lại chạy vào thì thào vào tai hắn mấy câu. Nghe xong, Hắc Lôi nhú mày, nói với cả ba phe:

- Các vị, tôi rất muốn giao dịch số hàng này, nhưng ngay bây giờ tôi có việc gấp phải đi ngay bây giờ, giao dịch tối nay hãy dời lại thêm vài ngày nữa vậy.

Phong là lão cáo già, lập tức nhận ra ngay. Hắn ta phối hợp ăn ý:

- Không thành vấn đề, đợt hàng này có thể dời lại vài ngày được mà.

- Vậy chúng ta tạm biệt tại đây.

Tất cả đứng dậy định rời đi thì có tiếng nói vang lên:

- Tất cả mọi người bên trong đứng yên, cảnh sát chúng tôi đã bao vây chỗ này vất toàn bộ vũ khí xuống, nếu kháng cự, chúng tôi buộc lòng phải nổ súng.

Phong rít qua kẽ răng:

- Khốn kiếp, sao bọn cớm ập vào nhanh thế chứ, chả lẽ trong chúng ta có kẻ phản bội.

Cả ba phe gườm gườm nhìn nhau như muốn đánh nhau đến nơi. Sắc mặt Hắc Lôi trở nên tối sầm, hắn nói:

- Các vị, nội gián là ai, chúng ta tạm gác lại điều tra sau, chúng ta hay cứ bỏ đi đã, an toàn trên hết. Ở đây có cổng thoát, các vị theo tôi

Thực ra sống chết của đám người này, Hắc Lôi không quan tâm, nhưng nếu để họ bị bắt, hắn cũng không an toàn nữa nên buộc lòng hắn phải giúp họ trốn thoát. Hắn dẫn đoàn người ra cổng sau định tẩu thoát. Đáng tiếc, cảnh sát đã lường hết trước mọi việc, một lượng cảnh sát rất lớn đã bao bọc xung quanh ngôi biệt thự, e rằng cả ruồi cũng khó thoát. Thấy vậy, Hắc Lôi tức giận quát lớn:

- Khốn kiếp, hôm nay tao phải đại khai sát giới.

Hắn vận công toàn thân, tung liền mấy chục chiêu thức hiểm độc tấn công cảnh sát. Tốc độ của hắn nhanh kinh khiếp, tuy cảnh sát có súng trong tay nhưng khó lòng bắt kịp tốc độ của hắn đề bắn, hơn nữa, đám thuộc hạ của Hắc Lôi đông và có khá nhiều súng, bọn chúng bắn trả quyết liệt, thoáng chốc, rất nhiều người của hai bên cảnh sát và tội phạm đã ngã xuống, chết có, bị thương nặng có, chiến trường vô cùng hỗn loạn. Trước đó cảnh sát đã thông báo cho người dân xung quanh ở yên trong nhà, tuyệt đối không đi ra ngoài nên khi họ nghe thấy tiếng súng thì hồn vía lên mây, vội vàng đóng chặt cửa nẻo, chui vào chỗ an toàn ẩn nấp, tránh tay bay vạ gió.

Hắc Lôi không cần nói, có đám thuộc hạ đông đảo bảo vệ cùng với khinh công cao cường đã chạy thoát, nhưng Phong và Hinh thì không may mắn được như thế, đám đàn em của hắn chỗ thì bị bắt, chỗ thì bỏ mạng gần hết, hơn nữa, một gã áo đen che kín mặt xuất hiện đột ngột xuất hiện, vung quyền đánh gục nhiều đàn em của hắn, cuối cùng không thể nào thoát khỏi vòng vây bị tóm gọn. Đánh xong, gã đó tung mình nhảy đi, sự việc diễn ra quá sức bất ngờ, gã đó đến rồi đi nhanh như tia chớp, cảnh sát chưa kịp hồi tỉnh thì hắn ta đã biến mất. Cho nên họ đánh giương mắt đứng nhìn tên đó chạy đi mà không làm gì được.

Bên này, Thiên và “Lâm” thì cũng chạy tán loạn cả lên, may nhờ đám đàn em và bản thân có võ công, thêm vào cả kỳ tích, nhân lúc cảnh sát sững người vì gã áo đen đó, đã chạy thoát ra được bãi chiến trường. Hai người chia nhau hai hướng chạy thực mạng. Còn phía Thanh Sơn, trước đây ông ta nhiều lần thoát chết dưới hoàn cảnh hung hiểm hơn nhiều nên tìm được cách trốn được lần mưa đạn chạy đi được một đoạn khá xa. Chỉ là vẫn không thoát khỏi tầm kiểm soát cảnh sát, bị năm, sáu cảnh sát rượt theo. Ông ta chạy lòng vòng lẫn vào bóng tối nên cảnh sát đuổi theo rất khó khăn, khoảng cách giữa ông ta và cảnh sát cứ xa dần, ngay khoảnh khắc tưởng chừng Thanh Sơn sắp cắt đuôi được cảnh sát thì gã áo đen đó lại xuất hiện. Hắn nhảy từ trên cao xuống, đập một cước xuống đầu Thanh Sơn. Thanh Sơn ứng biến nhanh lẹ, vội vàng đỡ người xuống đất, lăn đi vài vòng, tránh được cú đập của gã áo đen

Nhưng chênh lệch thực lực giữa hai bên quá lớn, Thanh Sơn tránh được một đòn của gã áo đen, chưa kịp hồi nhip thở thì đối phương đã ập tới ngay. Gã áo đen vừa chạm đất đã vọt tới, tung quyền đánh tới Thanh Sơn. Quyền này vừa nhanh vừa mạnh, Sơn biết mình khó thoát kiếp, chỉ đành trơ mắt nhìn chiêu của đối phương đánh tới. May mắn thay, một bóng đen sau lưng Thanh Sơn nhảy tới, đánh ra một đòn đỡ lại chiêu của gã áo đen. Hai quyền đụng nhau chát chúa, hai người đều bị phản lực đẩy lùi về sau vài bước. Thanh Sơn định thần lại nhìn người vừa cứu mình thì thấy người này mặc đồ che kín toàn thân, chỉ để lộ hai mắt. Người này quay sang nói với ông ta:

- Còn không mau chạy đi, nếu cảnh sát đến đây thì ông anh chỉ có đường chết thôi.

Thanh Sơn nhận ra giọng nói của người này, bèn gật đầu xem như cảm ơn rồi lập tức bỏ chạy mất hút vào màn đêm. Dù Thanh Sơn chạy thoát nhưng gã áo đen không tức giận, hần chỉ nói:

- Quả nhiên là mày vẫn ở trong thành phố, Quốc Việt, tao có lời khen cho mày đấy.

Hoá ra người vừa cứu Sơn là Việt. Lúc gã áo đen xuất hiện bất ngờ đánh gục đám người của Phong, anh đã thấy gã ta, cho nên sau khi anh và Thiên chia ra hai hướng, anh liền lấy đồ che mặt quay lại hiện trường; may thay kịp lúc cứu được Thanh Sơn.

Cảnh sát ở không xa nữa, họ sắp chạy đến đây nên Việt muốn tận dụng chút thời gian để xác định xem tên này là kẻ nào:

- Thăng khôn, sao mày lại giả danh tao, rốt cuộc mày là ai? Làm vậy với mục đích gì?

Gã áo đen cười to:

- Ha ha ha, thử đoán xem tao là ai. Mày thông minh lắm mà, đoán thử đi, ha ha ha.

- Mày... tao có thù oán gì với mày cơ chứ?

- Ha ha ha, chỉ cần mày đoán ra tao là ai thì sẽ biết vì sao thôi. Ha ha, chúng ta đều biết đêm nay cả hai đều sẽ có mặt ở đây đúng không? Vậy thì hãy giải quyết cho xong đi.

Biết không thể moi được gì từ đối phương, cũng chỉ có cách đánh nhau mới mong dò ra được hắn là ai. Việt nghiêng răng kèn kẹt:

- Được lắm, vậy mày chết đi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 53

Dường như vì cơn giận bốc lên tận não nên Việt quên mất cảnh sát sắp ập đến. Anh đang định xông lên quyết sống mái với đối phương một trận thì nghe được tiếng bước chân và tiếng hò hét từ đằng xa vọng tới, đầu óc Việt như bị dội gáo nước lạnh, lập tức tỉnh táo lại. Anh hừ một tiếng:

- Khốn kiếp, cóm đến, may cho mày đấy.

Việt vừa nói vừa nhảy vọt lên cành cây trên cao rồi thì triển khinh công chạy đi nhanh như chớp. Gã áo đen thấy cơ hội giết Việt đã biến mất thì cực kỳ tức giận, bây giờ Việt đã chạy quá xa, không thể đuổi kịp nữa, hắn đành hậm hực bỏ đi. Phía cảnh sát xa vốn thấy hai người từ trước nhưng khi đến nơi thì đã không còn một ai, tìm loang quanh một lúc vẫn không có gì nên đành chán nản quay về.

Nhắc lại Thanh Sơn, sợ ở công ty mình cũng có cảnh sát mai phục chờ sẵn nên sau khi được Việt cứu thoát rồi thì ông ta chạy đến nhà an toàn mà ông ta cho xây từ trước. Chỗ này chỉ có ông ta và Thành Hưng biết, mục đích hai người làm ra chỗ này là để làm chỗ ẩn thân khi có biến cố lớn xảy ra. Vào trong nhà rồi ông ta mới dám thở phào nhẹ nhõm. Ông ta bật đèn, ngồi xuống ghế và rót một cốc nước uống lấy lại tinh thần. Bỗng nhiên một giọng nói vang lên làm ông ta giật mình thiếu chút nữa sặc nước:

- Ông anh chạy nhanh đấy, phải công nhận anh với anh Hưng xây nên chỗ này rất an toàn.

Thanh Sơn nhìn theo hướng phát ra tiếng nói thì thấy Việt đã ngồi ở đó từ bao giờ. Lúc này ông ta vừa trốn thoát xong, chưa kịp hoàn hồn, vừa vào nhà đã lấy nước uống, đầu để ý xung quanh nên không phát hiện Việt đã đến ngôi nhà này trước cả ông ta. Vì chỗ này chỉ có ông ta biết nên ông ta rất ngạc nhiên:

- Sao... sao mày lại biết chỗ này.

Việt không trả lời ông ta, chỉ nói:

- Tôi còn biết nhiều thứ lắm, chả phải bản thân ông anh vẫn an toàn sao, ông anh gì quan tâm nhiều thế.

- Mày...

Thanh Sơn muốn chửi Việt mấy câu nhưng nói giữa chừng lại thôi. Dù sao Việt cũng vừa cứu ông ta một mạng, mắng chửi Việt quả thật không hợp đạo nghĩa giang hồ, mà hơn nữa, Việt nói đúng, mình vẫn an toàn thì cần gì quan tâm. Ông ta uống hết cốc nước, trầm ngâm suy nghĩ điều gì đấy. Việt cũng không lên tiếng, ngôi nhà chìm vào im lặng. Một hồi lâu sau, Sơn nói:

- Anh càng nghĩ càng thấy lạ, sao bọn cóm lại biết Bạch Hồ chọn địa điểm giao dịch ở biệt thự đó mà đến chứ?

Việt hỏi ngược lại:

- Ý ông anh là sao? Em chưa hiểu lắm.

Sơn nói:

- Mày cứ thử ngẫm lại xem, vụ giao dịch này không mấy ai biết. Những người biết cũng chỉ có những tầng lớp cao tầng trong các thế lực xã hội đen biết mà thôi, bang Bạch Hồ là người giữ hàng, lại càng không thể.

Việt lại không cho là đúng:

- Họ không thể nhưng vẫn có thể có nội gián của bọn cóm trong ba thế lực xã hội đen của thành phố cơ mà.

Sơn lắc đầu:

- Khó lắm, chỉ tầng lớp cao tầng biết, nếu thật sự có nội gián thì tên nội gián đó thì hẳn phải có vị trí rất quan trọng và bọn cóm đã có thể loại trừ tất cả thế lực xã hội đen từ lâu rồi, cần gì mất cả mười mấy hai chục năm. Khả năng này rất nhỏ, trừ phi...

Việt gật gù đồng ý:

- Trừ phi trong số những kẻ cao tầng đã thông đồng với bọn cóm, tiết lộ thời gian và địa điểm giao dịch cho họ. Và dĩ nhiên...

Việt dừng một chút rồi nói tiếp:

- ...kẻ đáng nghi nhất chính là tôi đúng không?

Thanh Sơn trả lời:

- Đúng vậy, ngoài mày ra anh không thể liên tưởng đến ai khác, những tên kia đã phạm quá nhiều tội ác, bọn cóm càng không thể để cho xuất hiện những kẻ hai mặt được.

Nghe Sơn suy luận, Việt bỗng nở nụ cười khó hiểu:

- ...Ông anh quả nhiên không hổ là lão cáo già, có thể đoán ra chi tiết nhanh như thế.

Sơn nhìn vẻ mặt của Việt thì có thể chắc chắn suy nghĩ của ông ta đúng hoàn toàn. Không ngờ ông ta vẫn có thể bình tĩnh hỏi lại Việt:

- Ranh con, sao mày lại làm như thế? Làm thế thì mày có lợi gì chứ? Mày cũng là tội phạm cơ mà.

Việt đáp:

- Chả phải ông anh đã biết trước rồi sao, tôi gia nhập xã hội đen cũng chỉ vì muốn trả thù.

Thiên lại càng thêm mù mờ:

- Nếu mày muốn trả thù tên Tuấn hay Hắc Báo thì chúng ta vẫn có thể làm được, có gì mày phải làm như thế này chứ?

Việt lắc đầu, thờ dãi:

- Nếu đơn giản như ông anh nói thì tôi đâu cần khó nhọc nghĩ ra kế hoạch phức tạp đến vậy. Để tôi nói rõ luôn vậy, thực ra ban đầu tôi muốn gia nhập vào phe tên Tuấn, sau đó tìm cách leo cao chiếm luôn thế lực của hắn, nhưng rồi run rui thế nào tôi lại gia nhập vào phe của ông anh. Sau này nhiều lần vào sinh ra tử cùng các người, tôi cũng đã nảy sinh tình huynh đệ sinh tử với anh em trong bang. Cho nên tôi nảy ra ý muốn mượn thế lực của các người để đánh bại tên Tuấn. Kế hoạch thuốc mê cũng từ đó mà ra, ngờ đâu giữa chừng lại bị thất bại bởi một tên đeo mặt nạ, mọi thứ đều đổ sông đổ bể. Anh Hưng bị tên đeo mặt nạ giết chết, bản thân tôi thì cũng bị tên đó hãm hại mà phải trốn chạy. Thế rồi, trong những ngày lẩn trốn, tôi mới nghĩ ra kế hoạch khác. Tính ra, đến tận tối nay thì kế hoạch này gần thành công rồi.

Sơn phản bác lại:

- Kế hoạch của mày nghe thì rất tuyệt đấy nhưng tao vẫn còn ở đây, phe tên Tuấn vẫn chưa bị diệt, bang Hắc Báo chỉ mỗi tên Phong và tên Huỳnh bị

tóm, sao có thể nói là thành công được.

Việt đáp:

- Phải, có điều những điều này đã giúp tôi tiến thêm một bước lớn tới thành công. Có lẽ ông anh sẽ biết rõ hơn khi đọc cái này

Việt vừa nói vừa thò tay vào trong người lấy ra một bao bì màu vàng và đặt nó lên bàn trước mặt Sơn. Sơn cầm bao bì đó, lôi ra một xấp giấy, đọc cẩn thận. Sơn lăn lộn giăng hồ bao nhiêu năm, trong thoáng chốc ông ta đã hiểu được động cơ của Việt, khoe miệng hơi nhếch lên, trong phút chốc ông ta thấy mình dường như đã già đi chục tuổi. Việt thấy biểu hiện của Sơn thì biết ông ta đã hiểu, bèn nói tiếp:

- Tôi biết tuy bang hội của ông anh suy sụp đi nhiều nhưng thế lực lẫn nền tảng kinh tế ngầm khác của ông anh còn rất lớn, vì để trả thù tôi cũng chỉ đành làm cách này thôi. Ông cần chỉ cần ký vào tờ chuyển nhượng tài sản này thôi.

Sơn nói:

- Đúng là hậu sinh khả úy, nhưng mày nghĩ tao có thể giao hết những gì tao có cho mày hay sao? Mày đừng nằm mơ nữa.

- Chắc ông anh thừa biết tôi nay sẽ là điểm dừng cuối cùng của ông anh rồi nhỉ, nếu ông anh vẫn muốn thành quả của anh và anh Hưng tiếp tục phát triển thì chỉ có cách giao nó cho tôi. Bản thân tôi cũng không muốn nó lại tàn đâu.

- Nhưng cho dù mày có thể thống nhất hắc đạo của thành phố thì vẫn là tội phạm thôi, chạy không thoát bọn cóm được đâu, việc mày thông đồng với chúng vô ích rồi.

Việt cười khẩy:

- Tôi với họ đơn thuần là quan hệ hợp tác đôi bên cùng có lợi, họ cần tôi để tiêu diệt các thế lực hắc đạo, còn tôi cần họ để có tài lực, đơn giản thế thôi.

Sơn không khỏi ngạc nhiên:

- Tiêu diệt hắc đạo ư? Hắc đạo chết thì không phải mày công cốc à?

Việt lắc đầu:

- Trước giờ tôi không muốn làm hắc đạo, mà là muốn có tài lực để trả thù, trả thù bằng kinh tế mới là cách hay nhất, đáng tiếc tình thế bắt buộc phải đi vào con đường hắc đạo. Nếu như ông anh chấp nhận đề nghị của tôi thì tài lực hiện giờ của tôi bao gồm của Hắc Báo và của ông anh, xem chừng cũng đã đủ mạnh, tôi không cần đi theo con đường chết chóc này nữa.

Có vẻ Sơn đã ngộ ra điều gì đấy, ông ta lăm bắm như tự nói với bản thân:

- Thì ra thằng ranh này không chỉ muốn trả thù tên Tuấn. Chả lẽ người nó muốn trả thù là...

Sơn không khỏi hoài niệm hai chục năm trước đây, cũng tham vọng lớn, cũng sử dụng không biết bao nhiêu mưu kế nhưng vẫn không thể đạt được cái bản thân mình muốn. Nghĩ tới đây, ông ta cảm thấy bản thân thật sự đã già rồi. Việt ở bên này thấy Thanh Sơn trầm ngâm không nói gì nữa thì cho rằng ông ta đang do dự, anh bèn nói thêm

- Nếu ông anh muốn cơ nghiệp của mình khó nhọc dựng nên tiếp tục phát triển thì hãy giao cho tôi, thời gian của ông anh không còn nhiều nữa đâu.

Sơn nhớ lại hai người anh em sinh tử của mình đều đã ra đi cả rồi, chỉ còn mình ông ta tồn tại. Thanh Sơn biết mình đã đi đến điểm cuối con đường rồi, tâm trí ông ta rốt cuộc cũng thả lỏng, hai mắt sụp xuống, dần dần thêm một lúc nữa thì ông ta thờ dài:

- Được rồi, tao sẽ chuyển chúng cho mày như mày mong muốn. Nhưng mày nên nhớ, sau này cũng sẽ có kẻ phản bội mày như mày đã phản bội tao thôi.

Sơn nhận bút cùng con dấu từ tay Việt, ông ta nhanh chóng hoàn thành bản hợp đồng, ký và đóng dấu vào đó (thật ra chuyển nhượng cổ phần phức tạp hơn vậy nhiều, nhưng chẳng qua đây là truyện, cho nên cũng đơn giản hóa trình tự đó). Ký xong, ông ta đưa lại cho Việt và nói:

- Xong rồi đấy, mày hãy làm việc cuối cùng đi, tao đã sẵn sàng rồi. Có điều trước khi thực hiện, mày có thể nói cho tao biết kẻ thù của mày là ai không?

Việt cầm lại hợp đồng, cất vào người rồi đáp:

- Chỉ tới đây thôi, tôi đã xong việc rồi. Còn kẻ thù của tôi, tạm thời tôi không cho ông biết được. Khi nào báo thù xong tôi sẽ cho ông biết.

Nghe Việt nói mà Sơn rất kinh ngạc:

- Báo thù xong thì sẽ cho tao biết? Ý mày là...

Ngay lúc Sơn đang nói thì có tiếng phát ra từ xa, tuy rất nhỏ nhưng có thể nhận ra đó là tiếng còi cảnh sát. Họ đang hướng đến ngôi nhà này, Việt thu dọn hết dấu vết bản thân để lại trong phòng, kể đó cầm một con dao lên bàn:

- Họ do tôi đưa tới đây, tôi đã nói rồi, tôi có tình sinh tử với mọi người trong bang hội cho nên tôi sẽ không ra tay với ông anh. Cảnh sát đã đến trước cửa ngôi nhà rồi, bước cuối của ông anh như thế nào, ông anh hãy tự chọn đi.

Nói đến đây, tâm trạng đang tốt bỗng dung nặng nề, Việt thở dài buồn bã:

- Đại ca, thằng em này ở đây nói lời tạm biệt.

Mục đích đã xong, Việt không muốn gặp mặt cảnh sát nên dứt lời, Việt xoay người rời đi, để Sơn ngồi mình trong căn phòng suy ngẫm nên kết thúc mọi chuyện như thế nào.

Cảnh sát đã bao vây ngôi nhà, nhưng với cảnh giới võ công hiện tại của mình, Việt vẫn dễ dàng lẩn vào bóng đêm mà rời đi mà hoàn toàn không bị cảnh sát phát hiện. Việt đeo lại mặt nạ da, rồi trở về công ty của Tuấn để tránh cho tên Tuấn nghi ngờ. Anh có mặt ở đó thì Thiên cũng vừa về tới nơi.

Nghe Thiên và “Lâm” thuật lại mọi việc, Tuấn vô cùng tức giận. Thất bại vụ giao dịch tối nay, hắn không chỉ mất mặt mà mất luôn cả lượng tài chính rất lớn. Hắn đã đổ dồn nhiều tiền vào đợt hàng của Bạch Hồ, rồi cuộc lại mất cả chì lẫn chài. Sau tối nay công ty của hắn tổn thất khủng khiếp, nếu không có gì bù vào, chắc chắn sẽ bị kẻ thù chèn ép đến không còn đất sống. Hắn rít qua kẽ răng:

- Là thằng nào làm chuyện này? Nếu tao biết hắn là ai, nhất định sẽ băm hắn thành trăm mảnh.

Lúc này, Việt lên tiếng:

- Anh Tuấn, giờ chúng ta nên làm thế nào ạ? Em và Thiên cũng không chắc bọn cóm đã thấy mặt bọn em chưa nữa.

Tuấn hít sâu một hơi lấy lại bình tĩnh, sau đó mới trả lời:

- Trước mắt mấy đứa hãy xóa sạch dấu vết ngay trong tối nay cho anh, sau đó chúng ta tạm thời nằm im một khoảng thời gian, đợi chuyện này lắng xuống rồi hãy tiếp tục công việc làm ăn.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 54

Bỗng Tuấn nhận được cuộc gọi từ Vinh, có vẻ như Vinh đã mang được tin tốt về nên sắc mặt của Tuấn hoà hoãn phần nào. Tuấn cúp máy rồi nói với Thiên và “Lâm”:

- Phía thằng Vinh báo là toàn quân của tên Phong đã bị cóm tóm, mà mấy tên đàn em của Thanh Sơn cũng bị tóm, tên Sơn thì vẫn chưa có tin gì, có điều bọn cóm đã có vị trí của hắn và có lẽ hắn cũng không thoát được đâu. Hơn nữa, giống như chúng ta, lượng tiền của bọn chúng mang theo để giao dịch cũng bị cóm thu hết rồi.

Thiên nói:

- Vậy qua tối nay xem chừng thế lực của Sơn và Hắc Báo chắc chắn gần như biến mất ở thành phố này rồi. Em thấy tuy chúng ta có thiệt hại nhưng ít ra còn hơn bọn chúng nhiều.

Tuấn gật đầu:

- Có thể xem là thế, chỉ cần qua được nạn này chúng ta có thể độc bá trong thành phố này rồi. Được rồi, tối nay tới đây thôi, mấy đứa quay về nhà đi. Nhớ, nằm yên một thời gian, đừng gây chuyện nữa.

- Dạ vâng.

Thiên và “Lâm” vừa ra khỏi công ty thì gặp ngay Vinh cũng tới đây. Việt không muốn đồng dài với bọn này thêm nữa, bèn chào hỏi bọn chúng đổi ba câu rồi trở về phòng trọ của mình.

Sau khi đã tắm rửa, thay quần áo xong xuôi, Việt ngồi xuống ghế với tâm trạng trĩu nặng. Thực tình, anh không hề muốn đối xử với người từng cùng mình vào sinh ra tử như thế, chẳng qua để có thể trả được thù, anh chỉ có thể làm cách đó, và lại cũng là vì phải làm theo thoả thuận trước đây của anh với cảnh sát. Một thoả thuận anh không còn lựa chọn nào khác ngoài phải làm theo...

Vào cái đêm Việt trốn cảnh sát ở trong rừng (chương 25), trước khi rút xuống chân núi, vốn dĩ anh đã tìm được một chỗ an toàn để ẩn nấp. Vết thương trên người khá nặng, buộc lòng Anh phải ngồi xuống vận Thuần Dương công để chữa trị tạm thời; đáng tiếc anh chưa vận công bao lâu thì có tiếng nói vang lên:

- Ái chà, tìm cậu thật khó quá đấy, chẳng qua lưới trời khó thoát.

Việt giật mình, ngẩng đầu lên nhìn thì thấy cảnh sát Phương đang đi về phía anh từ đằng xa phía trước. Trong tình trạng thương thế hiện tại, cảnh sát Phương với khẩu súng trên tay thế này thì Việt khó lòng chạy thoát. Anh gượng cười:

- Chú quả không hổ là cảnh sát trưởng, nhanh như vậy mà đã có thể được cháu.

Ông Phương lắc đầu:

- Không phải tôi tìm thấy cậu mà là cô gái này.

Ông chỉ vào cô gái ở sau mình (chương 9) và tiếp tục nói:

- Chính cô gái này đã giúp tôi tìm thấy cậu đấy.

Việt suy đoán cô gái này có năng lực phi thường gì đấy nên mới có thể tìm ra chỗ ẩn nấp của mình. Việt quan sát cô gái đó một hồi mà không phát hiện điều gì khác thường, anh đoán xem chừng cô gái này là một cao thủ nên che giấu khả năng rất kỹ. Anh không nói gì nữa, âm thầm vận công trị thương hòng thoát khỏi nơi đây, nhưng hình như cô gái đó biết được ý đồ của anh, cô nói:

- Anh đừng cố gắng vận công nữa, vô ích thôi, anh không thể thoát khỏi chúng tôi đâu.

“Cô ấy biết cả điều này nữa ư?” Việt hoảng hồn, anh đã hiểu mình đang đối mặt với người như thế nào rồi; tối nay chắc chắn bị bắt rồi, Việt chỉ đành thở dài:

- Được rồi, cháu chịu thua, chú bắt cháu đi, chỉ là cháu vẫn buồn vì không thể giải oan cho chính mình thôi.

Ông Phương và cô gái ngồi xuống phía đối diện với Việt, họ bỗng nở nụ cười quái lạ. Ông Phương nói:

- Vụ việc của ông Tâm tôi biết cậu bị oan, nhưng không có bằng chứng để thả cậu. Như vậy đi, tôi muốn làm một thỏa thuận với cậu, à giao dịch thì đúng hơn.

Việt ngạc nhiên:

- Chú biết cháu bị oan sao còn muốn làm thỏa thuận gì nữa, chỉ cần tạm giam cháu, đợi có bằng chứng thì thả cháu ra thôi.

Ông Phương vẫn tiếp tục nụ cười đó:

- Tôi nói cậu bị oan trong vụ của ông Tâm, nhưng không nói cậu hoàn toàn vô tội. Thôi thì tôi nói rõ luôn vậy, tôi muốn làm một giao dịch với cậu, chỉ cần cậu giúp tôi loại trừ hết toàn bộ hắc đạo trong thành phố này, tôi sẽ xóa bỏ mọi chứng cứ của việc của tham gia vào thế lực ngầm của Thành Hưng và Thanh Sơn, tất nhiên bao gồm những bằng chứng cậu tham gia cuộc chiến của ba thế lực ngầm vào tối nay.

Nghe tới đây, sống lưng Việt lạnh toát, cả những chuyện này ông Phương cũng biết thì anh hiểu bản thân không còn đường nào để thoát nữa rồi. Đây là lần đầu tiên anh sợ hãi đến thế. Ông Phương thấy sắc mặt của Việt thì hiểu chiêu uy hiếp của mình đã phát huy tác dụng, kể đó ông vất ra một bịch đường:

- Thế nào? Tôi không cần biết cậu loại trừ hắc đạo bằng cách nào, chỉ cần cậu hoàn thành nó, tội danh của cậu được xóa sạch; chỉ cần cậu không giết người là được.

Việt nói ngập ngừng:

- Ồ cái này cháu... cháu...

Ông Phương nói tiếp:

Nghe kỹ xem, đi làm một nhiệm vụ tôi đưa ra đổi lấy sự vô tội và tự do cho bản thân mình, chẳng lẽ cậu không động tâm trước ưu đãi lớn như vậy sao?

Cái giá ông Phương đưa ra quả thật rất tốt, nhưng Việt vẫn cảm thấy có điều gì đấy không ổn nên còn do dự, bèn hỏi lại ông Phương:

- Nếu cháu làm theo thỏa thuận của chú, liệu chú có giữ lời hứa của mình không? Cháu không dám chắc điều này đâu.

Ông Phương bật cười:

- Cậu nghĩ cậu còn lựa chọn nào khác hay sao? Nào, mau lựa chọn đi, cấp dưới của tôi sắp tới đây rồi, cậu không còn nhiều thời gian đâu. Chấp nhận bị bắt vào tù hay chấp nhận mạo hiểm?

Việt trầm ngâm giây lát, cuối cùng đáp:

- Được rồi, cháu nhận giao dịch này, nhưng chú phải giữ lời hứa của mình, nếu không thì dù cháu phải trả cái giá nào, cháu cũng không cam chịu yên lặng đâu.

Ông Phuong gật đầu:

- Nếu cậu làm tốt nhiệm vụ này thì tôi tất nhiên sẽ giữ lời.

Bỗng ông Phuong rút súng ra nhắm tới Việt. Việt kêu lên sợ hãi:

- Chú muốn làm gì vậy?

Thấy vẻ mặt của Việt, ông Phuong cười to:

- Chỉ đánh lạc hướng cấp dưới của tôi thôi.

Nói xong, ông bóp cò, “Đoàng!” Tiếng nổ vang lên, ông Phuong đã bắn một phát vào chân Việt làm Việt kêu tru tréo vì đau đớn. Nghe tiếng súng, những cảnh sát xung quanh lập tức hò hét kéo tới. Ông Phuong nhìn ra đằng xa và nói:

- Được rồi, những người khác sắp đến đây rồi, không còn thời gian nữa, cậu mau chạy đi.

“Đánh lạc hướng thì cần gì bắn tôi chứ, đây là cảnh cáo thì đúng hơn.” Việt nén cơn giận, sau khi băng bó vết thương thì gượng đứng dậy, lê cái chân bị thương chạy thục mạng về phía đông. Ông Phuong chạy tới chỗ cấp dưới của mình, hô lên:

- Đối tượng đang chạy về hướng Tây, hẳn ta đã trúng một phát đạn, không chạy nhanh được đâu. Chúng ta mau đuổi theo.

Những cảnh sát kia nghe thế thì lập tức theo ông chạy về hướng ông chỉ. Mọi việc đúng như tính toán, Việt thuận lợi thoát đi, chẳng qua sự việc hơi lệch hướng là Việt bị ngã xuống núi và mất trí nhớ. Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, nếu không có chuyện đó xảy ra thì Việt cũng không dễ dàng thâm nhập vào thế lực của Tuấn và có thể đi tới thành quả hiện giờ, âu cũng là trời đã giúp Việt. Và nhờ vào việc anh thoả thuận với ông Phuong nên chuyện anh bị vu oan không bị tiết lộ ra bên ngoài. Ông Phuong cũng tự mình đến trường gặp hiệu trưởng để giải quyết vấn đề của anh, cho nên kết quả học tập của anh được bảo lưu, đồng thời tất cả những người bạn của anh đều không biết nguyên nhân nghỉ học lâu như vậy.

Khi anh hồi phục trí nhớ, anh gặp ông Phuong để đưa những chứng cứ phạm tội của những kẻ trong hắc đạo thì ông ta truy hỏi anh sao lâu thế mà không đến chỗ ông. Anh không giấu những gì đã xảy ra với mình trước đó, ban đầu ông Phuong đương nhiên sẽ không tin nhưng ông cũng không có cách nào để phản bác hay phê phán. Sau này bác sĩ chứng thực não của Việt từng bị tổn thương thì ông mới bỏ qua.

Thấm thoát mà thời gian đã trôi qua gần hơn nửa năm rồi. Bỗng nhiên lúc này tiếng chuông điện thoại vang lên, kéo Việt ra khỏi hồi tưởng, là ông Phuong gọi tới:

- Tội nay cậu làm tốt lắm, chúng tôi đã bắt được Phong và Sơn, chỉ còn mỗi thế lực của Tuấn nữa. Nhưng mà sao cậu chỉ giao chứng cứ phạm tội của Sơn về phần kinh tế, còn phần trong xã hội đen sao không có?

Việt đáp:

- Cháu xin lỗi, lão Sơn đó che giấu quá kỹ, cháu chỉ có từng đó mà thôi, cháu sẽ cố gắng tìm kiếm thêm.

Ông Phuong cũng không tiếp tục truy hỏi điều này nữa mà chuyển sang vấn đề khác:

- Được rồi, cậu cứ cố gắng đi. Đúng rồi, tên hung thủ hại ông Tâm có xuất hiện không?

Nhắc đến vấn đề này thì Việt lại bực mình, anh thờ dãi:

- Dạ có, nhưng đáng tiếc mọi việc dồn dập quá, cháu không có thời gian để lật mặt hắn.

- Không sao cả, cứ từ từ, việc đâu còn có đó, xong nhiệm vụ cậu sẽ hoàn toàn trong sạch thôi.

- Dạ vâng, à phải, tình hình của bác Tâm hiện giờ sao rồi ạ?

Ông Phuong đáp:

- Tôi cũng định báo cậu đây, theo kết quả của bác sĩ khám thì điện não đồ của ông Tâm bất ngờ tốt hơn rất nhiều, khả năng tỉnh lại đã tăng hơn nhiều.

Tin này làm Việt thư thả bớt:

- Vậy tốt quá rồi. Chú còn muốn dặn dò gì nữa không ạ? Tối nay cháu đã tốn quá nhiều sức nên bây giờ hơi mệt, cháu muốn đi nghỉ sớm ạ.

- Không còn gì nữa, cậu nghỉ ngơi đi, tôi chờ tin tốt từ cậu.

- Dạ vâng, cháu chào chú ạ.

- Ủ, tạm biệt.

Việt cúp máy, sau đó mở tủ lấy ra một tập giấy, không ngờ đó là những chứng cứ phạm tội của Thanh Sơn mà Việt chưa đưa cho ông Phương. Việt lấy bật lửa bắt đầu đốt nó, miệng lầm bầm:

- Đại ca, thằng em này chỉ có thể giúp ông anh đến thế này mà thôi, phần còn lại tùy vào số của anh vậy.

Đốt xong chứng cứ, Việt lên giường nghỉ ngơi sau một đêm ác liệt và đau thương. Sáng sớm hôm sau, đang trong giấc ngủ thì Việt bị điện thoại dựng dậy. Tiếng của Tuấn vang lên âm âm ở đầu bên kia:

- Lâm, mày đến công ty ngay, có việc rất quan trọng.

- Dạ vâng.

Việt tỉnh táo hẳn, trong lòng nghi hoặc việc gì hệ trọng tới mức mà Tuấn phải gọi mình đến vào sáng sớm tinh mơ thế này. Việt vội vàng làm vệ sinh cá nhân rồi chạy vội tới đó. Đến nơi, anh thấy Thiên cũng vừa tới và bên trong phòng thì Tuấn đang rất tức giận. Việt quay sang hỏi Thiên:

- Này, anh biết có chuyện gì không, xem chừng đại ca đang không vui.

Thiên lắc đầu, đây cũng là điều hắn đang thắc mắc. Thiên gõ cửa, được Tuấn cho phép thì cả hai bước vào trong. Tuấn hỏi cả hai:

- Hai đứa có thấy thằng Vinh đâu rồi không?

“Lâm” (Việt) đáp:

- Dạ không ạ. Sáng nay em đến đây cũng không thấy Vinh đâu cả.

Thiên cũng trả lời giống “Lâm”. Hai người nghe Tuấn nói với giọng tức giận:

- Thằng Vinh đã bị giết chết tối qua rồi.

“Lâm” kêu lên thảng thốt:

- Không thể nào, tối qua lúc đi về em và Thiên đã anh ta ngoài cổng công ty kia mà.

Tuấn nói:

- Nhưng thật sự là Vinh đã bị giết rồi bị giấu xác đi, đến sáng nay anh mới biết. Tối qua hai đứa mày gặp nó có thấy điều gì kỳ lạ không?

Thiên đáp:

- Dạ không, em thấy anh ta rất bình thường.

Việt lắc đầu:

- Dạ em chỉ chào tạm biệt Vinh một câu rồi về phòng ngay nên cũng không rõ anh ta có gì kỳ lạ không. Không lẽ anh ta đắc tội với ai đó nên bị họ ra tay sát hại.

Tuấn gật đầu đồng ý với ý kiến này của “Lâm”:

- Rất có thể... Sáng nay có người báo cho anh biết. Anh đến chỗ người đó thông báo thì thấy hắn bị giết khá lâu rồi, hơn nữa tìm được mấy thứ này trên thi thể của nó.

Tuấn vừa nói vừa lấy ra mấy tấm ảnh sau đó vất chúng đến chỗ Thiên và hỏi Thiên bằng giọng lạnh tanh:

- Thiên, mày giải thích cho anh chuyện này như thế nào.

Thiên cầm lấy những bức ảnh, vừa nhìn thì biến sắc mặt. Việt tò mò nhìn vào thì cũng sùng sốt bật thốt lên:

- Không thể nào, mấy cái này... Sao lại có thể thế được chứ.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 55

Trên tay Thiên là những bức ảnh này ghi lại cảnh Thiên gặp bọn Hắc Báo tại quán café trong lần Thiên đi gặp người bang Bạch Hồ (chương 46). Lần đó Việt không biết dùng cách nào để ghi lại thời điểm đó phòng khi sau này dùng chúng để uy hiếp Thiên, ngờ đâu còn có kẻ cao tay hơn, đã chụp lại trước cả anh. Thấy những cái này, cả Thiên và Việt đều hiểu Tuấn đang nghi ngờ rằng Thiên biết Vinh có những bức ảnh nên đã ra tay giết người diệt khẩu. Thiên không thể điều này xảy ra nên vội vàng giải thích:

- Anh Tuấn, em không hề phản bội anh. Cái này là lần anh bãi em đến gặp người bang Bạch Hồ để lấy ngày hẹn giao dịch hàng, không hiểu vì sao mà bọn Hắc Báo cũng biết nên cũng đến đó. Em với chúng chỉ gặp nhau tình cờ thôi.

Tuấn hỏi lại:

- Mày tưởng chỉ nói đôi ba câu thế thì có thể làm anh tin mày được sao?

- Em nói thật đấy, đúng là bọn chúng muốn lấy lợi để dụ dỗ em phản bội anh nhưng em lập tức từ chối. Em theo anh lăn lộn bao nhiêu năm rồi, sự trung thành của em thế nào anh hiểu rất rõ cơ mà. Hơn nữa, có thể kẻ báo tin cho anh cố tình chia rẽ nội bộ của chúng ta.

- Hừ, thời gian gần đây mày làm việc thất bại rất nhiều lần, hơn nữa đều thất bại trong tay bọn Hắc Báo, cái gì cũng có nguyên nhân của nó, đừng trách anh nghi ngờ mày.

Việt bỗng nói chen vào:

- Anh Tuấn, em thấy Thiên nói rất có lý, đôi khi Thiên trùng hợp gặp bọn Hắc Báo rồi bị kẻ thù nhìn thấy, chúng nhân cơ hội đó để gây chia rẽ nội bộ phe ta, điều ấy cũng dễ hiểu thôi à.

Thiên gật gù liên tục, đồng thời nhìn “Lâm” với ánh mắt cảm kích. Hắn đâu biết Việt đang tìm cách đục nước béo cò cơ chứ, cũng may cho hắn là Việt chưa có chứng cứ gì bất lợi cho hắn cả. Thế nhưng Tuấn lại lôi thêm ra một túi nilong, trong đó có chứa một con dao dính máu, sau đó hắn hỏi:

- Thế mày giải thích thế nào về con dao này. Anh biết con dao này chỉ mày mới có, trên đó còn có khắc biệt danh của mày.

Thấy cái này thì Thiên run rẩy toàn thân, sắc mặt vô cùng hoảng sợ, lại nghe Tuấn nói tiếp:

- Nếu anh đưa con dao này cho bọn cóm thì mày cũng biết hậu quả thế nào rồi đấy. Mày mau khai thật đi, vì có gì mày lại giết thẳng Vinh hà?

Việt nhủ mày, nghĩ bụng: “Chả lẽ tên Thiên đã giết Vinh thật hay sao? Và vì có gì hắn giết Vinh chứ?” Việt nhìn sang Thiên xem hắn sẽ nói gì. Tuấn đã có con dao, Thiên biết mình không thể giấu diếm chuyện này, đành phải kể ra sự tình:

Hoá ra Thiên đã ra tay với Vinh thật, nguyên nhân cũng chỉ vì con gà tức nhau tiếng gáy mà thôi. Tối qua khi ra khỏi cổng công ty, Việt và Thiên gặp Vinh, sau khi Việt bỏ đi thì Thiên có nói chuyện với Vinh vài câu. Sau đó Vinh lợi dụng vụ giao dịch thất bại đã nói nhiều lời châm chọc Thiên khiến Thiên phát khùng lên. Vốn sẵn trong bụng Thiên đang rất tức giận bởi phi vụ, giờ những lời của Vinh chỉ khác gì đổ thêm dầu vào lửa, cộng thêm giữa hai người có mâu thuẫn từ trước nên Thiên giận quá mất khôn, mất lý trí đã rút dao của mình ra đâm Vinh. Vốn so về võ công hay sức mạnh, Vinh không có cửa so với Thiên, và lại quá bất ngờ, nhát dao đó đâm xuyên tim của Vinh làm hắn chết tại chỗ.

Giết xong mới tỉnh ra, Thiên sợ đến hồn vía lên mây. Hắn không sợ vì giết người mà sợ vì đã giết Vinh. Vinh là nhân vật cấp cao trong tổ chức, chắc chắn hắn sẽ phải lãnh hậu quả thảm khốc nếu như để Tuấn biết. Hành động này của Thiên chính là tự đào mộ chôn mình, hắn lập tức nghĩ cách xử lý.

Hắn nghĩ ra được cách đem giấu xác của Vinh, xem như không liên quan đến mình. Hắn thấy trên đường không dính máu của Vinh vương ra nên ngay sau khi giấu xác thì hắn lập tức bỏ đi. Hắn cho rằng chỗ mình giấu xác rất kỹ, sẽ không ai nghi ngờ mình, ngờ đâu trong khi hắn đang xử lý cái xác thì có một đôi mắt rực đầy lửa giận theo dõi hắn. Tuy đang rất hận Thiên nhưng hắn ta không ra trả thù ngay lúc đấy mà đợi đến khi Thiên biến mất, hắn ta mới tiến ra chỗ giấu xác của Vinh, miệng lầm bầm:

- Mày giết em họ tao, tao sẽ khiến cho mày trả một cái giá thê thảm hơn nó nhiều.

Trên tay gã bỗng dung xuất hiện con dao mà Thiên đã sát hại Vinh. Thì ra sau khi Thiên giết Vinh, trong lòng hoảng loạn nên trong lúc giấu xác, Thiên đã quên cất con dao, gã kia âm thầm lấy con dao. Thiên xử lý cái xác xong, quay lại tìm thì không thấy, tuy hắn rất lo lắng nhưng biết không thể ở nơi này quá lâu, để người khác phát hiện là tiêu đời nên gã chạy đi ngay, Thiên đâu ngờ chút chủ quan đó đã khiến hắn phải trả giá đắt vào sáng hôm sau.

Vào lúc này, mọi chuyện đã bị lộ, đầu óc Thiên xoay chuyển liên hồi hồng tìm cách qua được nạn này; mặc dầu hắn vẫn không hiểu vì sao con dao đó lại có thể lọt vào tay của Tuấn. Bỗng nghe “Lâm” lên tiếng:

- Anh Tuấn, anh có thể cho biết ai đã đưa những cái này cho anh được không? Biết đâu kẻ này thật sự có ý đồ lợi dụng chuyện này chia rẽ nội bộ trong bang.

Tuấn trầm ngâm giây lát rồi nói:

- Chính là người bí ẩn đã giúp chúng ta đánh bại bọn Thanh Sơn lần trước. Hắn giúp chúng ta nhiều lần, chả có lý do gì để gây chia rẽ.

Tuấn trừng mắt nhìn Thiên, quát:

- Thiên, hậu quả của những việc mày đã làm như thế nào mày hiểu quá rõ rồi, bây giờ mày tự xử hay để tao đích thân ra tay?

Thiên sợ đến tái xanh mặt mày, hấn vội vàng nói:

- Anh Thiên, em thật sự trung thành với anh, em chỉ lỡ gây họa trong lúc mất lý trí, xin anh tha cho em một lần.

Tuấn kiên quyết lắc đầu:

- Bang quy rất nghiêm khắc, nếu anh không chấp hành xử phạt mày thì sao có thể ra lệnh cho người khác. Được rồi, nghĩ mày có công lao, anh cho mày một ngày để lựa chọn, giờ thì biến đi. Sẽ có người luôn giám sát mày, đừng ngu ngốc nghĩ cách bỏ trốn.

Thiên hiểu chuyện này không thể cứu vãn được nữa nên chỉ còn cách bỏ đi dưới sự theo dõi của những kẻ khác. Còn Việt ở lại cố “cầu tình” cho Thiên:

- Anh Tuấn, chả lẽ không thể vì công lao của anh ta mà tha được sao ạ?

- Không thể nào, bang quy đã đặt ra, khi hấn tham gia thì phải biết chấp hành, đã gây họa thì phải trả giá.

- Vậy em có thể biết Thiên sẽ bị trừng phạt thế nào không ạ?

- Đánh tàn phế rồi đuổi khỏi bang. Thôi, đừng nhắc chuyện này nữa, chú ra ngoài đi, anh muốn ở yên một mình.

- Dạ.

Việt chần chại ở lại lâu hơn, lập tức đi ngay.

Với Tuấn, dù gì giữa hấn và Thiên cũng có tình sinh tử mười mấy năm, giờ đích thân ra tay với đàn em, hấn không khỏi đau lòng; nhưng bang quy có bang quy, hấn không thể nể tình mà tha cho Thiên, nếu không chính hấn cũng không yên được.

Sau khi biết hậu quả chờ đợi, Việt vốn có thù oán với Thiên và Vinh, Việt cũng chẳng thương tiếc gì cho bọn chúng. Bọn chúng tự tư tự lợi mà hãm hại lẫn nhau, chả liên quan gì đến anh cả. Việt sức nhớ ra là cần phải báo chuyện này cho bên cảnh sát nên gọi điện thoại cho một người:

- Alo, chú Phương ạ, giờ chú có rảnh không ạ? Cháu có mấy việc quan trọng cần gặp chú.

Ông Phương đáp:

- Vậy à, trùng hợp tôi cũng đang có vài điều muốn hỏi cậu đây, cậu đến chỗ hẹn cũ trước đợi tôi.

- Dạ vâng ạ.

“Chú Phương muốn gặp mình chắc vì chuyện của Thanh Sơn thôi.” Việt dĩ nhiên hiểu việc này không tránh được, trước sau gì cũng sẽ phải nói rõ với chủ Phương, vậy bây giờ nói luôn đề sau này bớt rắc rối. Việt đến chỗ hẹn thì thấy chú Phương đã ngồi đợi sẵn ở đó. Việt lên tiếng trước:

- Cháu chào chú ạ, không biết chú gọi cháu đến có việc gì không ạ?

Ông Phương đáp:

- Có thì có rồi, nhưng cậu cứ nói vấn đề của cậu trước đi, nghe giọng cậu qua điện thoại, xem chừng nó rất quan trọng.

“Cũng tốt, vậy sẽ phân tán tư tưởng của chú ấy khỏi chuyện của Thanh Sơn.” Nghĩ vậy, Việt bèn kể lại:

- Dạ vâng. Sáng nay cháu đến công ty của Tuấn thì nghe được tin tên Vinh đã chết, hung thủ không ngờ lại chính là Thiên.

Ông Phương sùng sốt, lập tức hỏi lại ngay:

- Cái gì? Cậu nói thật đấy chứ?

- Dạ dĩ nhiên là thật ạ, chính bản thân cháu nghe Thiên thừa nhận việc đó trước mặt Tuấn mà, không hề giả đâu ạ.

- Thế sao tên Thiên lại giết Vinh?

- Dạ vì tên Vinh nói khích Thiên đúng lúc tên Thiên đang căng thẳng vì nhiệm vụ thất bại. Tên Thiên giận quá mất khôn, lỡ tay sát hại luôn tên Vinh. Cháu thấy thế cũng tốt, cháu đang tìm cách chia rẽ bọn chúng, giờ tên Thiên làm ra vụ như vậy, cháu đỡ mất công tính kế.

Ông Phương trầm ngâm, không rõ là ông ủng hộ hay không thích suy nghĩ này của Việt. Một hồi sau, ông mới nói:

- Cậu có chứng cứ gây án của tên Thiên không, hấn giết người, cảnh sát phải bắt hấn lại.

Việt biết điều chú Phương nói hoàn toàn đúng nên thở dài:

- Chứng cứ thì có nhưng cháu lại không giữ chúng mà chúng lại đang nằm trong tay tên Tuấn. Cháu cũng muốn tống tên Thiên vào tù để xử lý công việc hơn, đáng tiếc cháu không thể lấy những chứng cứ đó từ tên Tuấn được.

Ông biết Việt đang nói thực nên cũng không tỏ ra bất mãn. Nhưng nghĩ đến chứng cứ ông lại cảm thấy bức bối, ông nói với Việt bằng giọng tức giận:

- Nhắc đến chứng cứ, tôi cũng có vài điều muốn hỏi cậu đấy. Quốc Việt, cậu cũng liều thật đấy, dám dờ què sau lưng tôi.

“Ái chà, bắt đầu vào vấn đề chính rồi đây.” Việt tỏ vẻ ngạc nhiên không hiểu ý của ông Phương:

- O, cháu có làm gì đâu ạ.

Ông Phương trừng mắt lên nhìn Việt:

- Còn cái lại không à, chứng cứ phạm tội của Sơn, cậu đưa quá ít, số còn lại đâu, cậu nhanh đưa hết cho tôi, cậu đừng hòng qua mặt tôi.

Việt đáp lại bằng giọng run run:

- Cháu nói thật với chú rồi mà, cháu chỉ lấy được từng đó thôi. Chú cũng biết Thanh Sơn là ai mà, một tên cáo già như hấn, tất nhiên là giấu rất kỹ mọi thứ liên quan đến tội của hấn. Cháu khó khăn lắm mới lấy được từng đó đấy ạ, số còn lại vẫn chưa kịp lấy, nếu không phải vì bọn Bạch Hổ ra tay quá sớm thì cháu có thể lấy được nhiều hơn rồi.

Ông Phương quan sát kỹ thái độ và biểu hiện bên ngoài của Việt, thấy vẫn không có gì khác lạ thì biết Việt là cao thủ nói dối, nhưng ông cũng không có gì chứng minh Việt đang nói dối, chẳng thể làm khó Việt hơn nên đành chấp nhận tạm thời bỏ qua. Ông đề cập đến vấn đề khác:

- Vậy cậu giải thích cho tôi chuyện Thanh Sơn chuyển gần như mọi thể lực của hấn sang cho cậu?

Vấn đề này ông Phương chỉ cần điều tra một chút thì sẽ dễ dàng biết được. Việt vốn đoán được trước ông ấy sẽ hỏi cái này nên trả lại theo kế hoạch đã lên từ trước:

- Dạ cái này thì có gì đâu ạ, trước khi tham gia vào vụ Bạch Hổ, Thanh Sơn đã có cảm giác mình có thể sẽ gặp bất trắc, hấn ta lại không muốn mọi thành quả mình tạo dựng lên lại sụp đổ nên đã chuyển nhượng sang hết cho cháu trước đó vài ngày. Nhưng mà hấn ta chỉ nhượng phần kinh tế còn thể lực hắc đạo hấn ta vẫn làm chủ, bởi hấn ta biết nhưng tên thuộc hạ của hấn ta đâu nghe theo lệnh cháu.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 56

Trên tay Thiên là những bức ảnh này ghi lại cảnh Thiên gặp bọn Hắc Báo tại quán cà phê trong lần Thiên đi gặp Ông Phương là ai chứ, mấy lời của Việt làm sao gạt được ông. Ông truy vấn:

- Một kẻ như hấn ta mà lại nhượng toàn bộ thể lực phải khó nhọc gây dựng suốt mấy chục năm cho cậu là điều hoàn toàn không thể, trừ khi hấn ta rơi vào hoàn cảnh hiểm nghèo không còn cách nào khác, bắt buộc phải nhượng lại.

Việt lắc lắc đầu:

- Cái này cháu thật sự không biết. Nhưng mà giờ hấn ta đã bị bắt, chứng cứ phạm tội cũng đã có, số tài sản đó sẽ bị tịch thu, dù hấn ta có nhượng lại cháu rồi cháu cũng đâu hưởng được lợi lộc gì từ chỗ đấy đâu.

- Cái lạ thường chính ở đó, những tài sản hấn ta chuyển sang cho cậu lại không những không dính dáng gì đến chứng cứ phạm tội của hấn, mà còn tuân thủ luật pháp rất tốt. Dựa theo số cô phần, hấn ta quả thực là cô đồng lớn nhất, nhưng chỉ có vậy, hấn ta lại không can thiệp vào những công ty đó mà chỉ ngồi hưởng lợi tức thôi. Cho dù có tịch thu tài sản của hấn thì cũng chỉ giới hạn trong phạm vi phạm pháp.

Việt nhún vai bất đắc dĩ:

- Cháu đâu biết được nguyên nhân vì sao hấn ta làm thế, có thể hấn ta đã linh cảm trước mình sẽ gặp chuyện chẳng lành, không muốn công sức mình gây dựng đổ sông đổ biển nên mới chuyển sang cho cháu. Cháu thấy cũng không có hại gì nên cháu nhận thôi ạ.

Đây là kế thừa hợp pháp, ông Phương không biết dùng lời gì để phản bác lại cả, ông hỏi tiếp:

- Cậu... được rồi, thế cậu định làm gì với số tài sản trên trời rớt xuống đó?

Dù ông Phuong chưa rõ mục đích cho những hành động gần đây của Việt nhưng ông nhận ra được điều đó chẳng tốt lành gì cho lắm. Mà vì ông cũng không ngăn cản được nên ông tìm cách thăm dò xem Việt sẽ có kế hoạch gì trong tương lai. Cậu hỏi của ông không làm khó được Việt:

- Dạ cháu cũng chưa biết, đầu tiên là việc học hành của cháu vẫn còn nên cháu phải trở lại trường học, cháu nghĩ cứ đợi đến khi cháu tốt nghiệp. Ngoài ra, cháu đang là tội phạm, chẳng thể xử lý số tài sản đó được, trước mắt cháu cần phải cố gắng giải oan cho mình đã. Cháu mới nghe Ngọc nói là ba cô ấy đã tốt hơn hẳn, khả năng tỉnh lại tăng hơn nhiều, cho nên hi vọng được giải oan cũng không còn viễn vông nữa.

Ông Phuong giữ im lặng, Việt không rõ ông ấy đang nghĩ gì trong đầu. Việt cho là ông vẫn đang quan tâm đến vấn đề giữa anh và Thanh Sơn, anh bèn đánh lạc hướng:

- À phải, cháu quên mất một chuyện, tên Phong bị bắt, thế công ty của hắn thì sao ạ? Cũng bị tịch thu luôn ạ?

Điều này khá quan trọng, quả thực khiến ông Phuong phải đổi chủ đề. Ông Phuong lắc đầu:

- Hiện giờ chúng ta chỉ có chứng cứ phạm tội chứng tỏ tên Phong tham gia vào xã hội đen, còn bên phần kinh tế thì bên Kiểm Sát đang điều tra, nếu như có liên quan đến xã hội đen thì chắc chắn sẽ bị tịch thu, còn không thì đành chứng tiếp tục làm ăn, chúng ta chỉ có thể chú ý chứng kỹ hơn thôi.

Việt hỏi:

- Ô, tức là số cổ phần đã mua từ chúng vẫn có thể mất đi ạ? Vậy có khác gì mất trắng số tiền đầu tư để mua ạ, cháu thấy không ổn chút nào.

- Tôi cũng đang đau đầu vì cái này đây, nếu như mấy công ty đó không liên quan đến xã hội đen thì chúng ta không thể nhờ cò tận gốc được, nhưng nếu có liên quan thì người đầu tư sẽ lỗ lớn, chúng ta sẽ phải bù lại cho họ.

- À chú, tuy tên Phong đã bị bắt nhưng những cổ đông lớn của công ty đó hầu như đều có dính dáng đến xã hội đen, chú cần phải xử lý triệt để bọn chúng ngay chứ không thì bọn chúng sẽ vực lại được.

- Ủ, dù sao cậu cũng đưa tôi chứng cứ rồi, tôi sẽ nhanh chóng điều tra.

Ông Phuong làm cảnh sát bao nhiêu năm, đương nhiên không ai hiểu điều này hơn ông. Lúc trước vì chưa có bằng chứng nên ông chẳng thể làm gì bọn chúng, giờ thì khác rồi, xem chừng Hắc Báo cũng không tồn tại được bao lâu nữa. Bỗng dung điện thoại của ông Phuong đổ chuông, thấy số gọi đến, ông lập tức bắt máy, phía bên kia vang lên giọng nói của một cô gái:

- Alo, chú Phuong ạ, cháu có thêm một số thông tin về bọn chúng rồi ạ. Chú đang ở đâu vậy ạ? Cháu đến đó đưa thông tin cho chú.

Việt dễ dàng nhận ra giọng nói này, cô gái này chính là cô gái tên Thương, đi cùng cảnh sát Phuong mà anh đã gặp trong rừng khi đang trốn chạy. Theo như cảm giác của anh thì thực lực cô gái này dường như rất mạnh, chỉ là không biết cô ấy đang làm gì.

Ông Phuong nghe Thương nói thì sắc mặt hơi thay đổi. Ông đáp:

- Thế à, chú về đồn ngay, cháu cứ đợi chú ở đó.

- Dạ vâng ạ,

Ông Phuong cúp máy, sau đó quay sang nói với Việt:

- Được rồi, giờ tôi có việc phải đi rồi, cậu cứ tiếp tục nhiệm vụ của mình ở băng đảng của tên Tuấn, có gì bất thường thì cứ gọi cho tôi.

- Dạ vâng, cháu chào chú ạ.

Ông Phuong đi xa rồi, Việt mở điện thoại lên gọi cho Chung ruồi:

- Alo, mày điều tra thông tin của tên Vinh đến đâu rồi, hắn có ai thân thuộc ở đây không?

Chung đáp:

- Tao vẫn chưa tìm ra. Mày nói hắn ta có anh họ ở đây nhưng tao điều tra mãi mà vẫn không tìm ra đó là kẻ nào. Có thể là họ hàng xa, người trùng họ nhiều lắm nên việc điều tra rất khó.

- Ủ, tao biết mà, à phải, tối qua thằng Vinh bị tên Thiên giết hại rồi.

Chung ruồi kinh ngạc không khỏi bật thốt lên:

- Cái gì, mày đang nói giỡn hả, tên Thiên giết Vinh? Không thể nào, bọn chúng cùng phe mà.

- Tao cũng mới biết sáng nay thôi, tao có gián điệp trong băng đảng của tên Tuấn, người đó đã nói lại cho tao biết. Lần trước tao vô tình biết anh họ của

tên Vinh là một cao thủ nên mới nhờ mày điều tra hắn ta là ai, nếu hiện tại vẫn không có thông tin của hắn, tao e rằng ngày chết của tên Thiên đã tới rất gần rồi.

Chung hiểu Việt đang nói vấn đề gì. Tên Thiên chết cũng đáng tội nhưng quan trọng hơn, Thiên là đầu mối tốt nhất để truy ra anh họ của tên Vinh, kẻ đáng sợ nhất vẫn ở trong bóng tối. Cả Việt và Chung ruồi không thể lường trước khi nào hắn ta hãm hại hai người, nguy hiểm vẫn luôn rình rập bên cạnh. Chung bèn hỏi Việt:

- Thế mày tính làm gì? Tên Vinh che dấu kỹ như vậy thì chắc chắn số người biết chi tiết vô cùng ít.

Việt thở dài:

- Được rồi, để tao đi gặp tên Thiên dọa hắn xem thử hắn khai ra không.

- Cũng chỉ còn cách đó, mà tên Thiên khá cứng miệng, muốn lấy thông tin từ hắn mày phải bỏ ra không ít công sức đấy.

- Ủ, cái này tao hiểu rõ mà. Giờ tao cúp máy đây, có gì tao gọi lại cho mày.

Đương lúc Việt chưa biết nên đi đâu, làm gì tiếp thì Tuấn bất ngờ gọi điện đến, giọng của ông ta nghe có vẻ như rất tức giận:

- Lâm, dù chú mày đang ở đâu thì đều phải về ngay công ty, thằng Thiên nó bỏ trốn rồi, mày về triệu tập nhiều người đi lùng nó về đây cho anh.

- Dạ vâng.

Việt đáp lại qua loa rồi lập tức vọt về chỗ tên Tuấn, anh vừa chạy vừa lo lắng: “Chết tiệt, thật không ngờ thằng khốn đó lại bỏ trốn để tránh bị trừng phạt. Thế này thì kế hoạch của mình đổ sông đổ bể hết, nhất định phải tìm ra tên Thiên trước bọn thuộc hạ của Tuấn.” Về chỗ Tuấn, Việt hỏi hắn để biết rõ thêm tình hình:

- Tại sao tên Thiên lại bỏ trốn được vậy anh? Không phải luôn có một hai đứa đi theo dõi hắn ta hay sao?

Tuấn đáp:

- Hắn ta dùng kế đánh gục chúng rồi bỏ trốn, đúng là lũ vô dụng, mỗi có một việc theo dõi mà không làm được. Chú mày đừng hỏi nhiều nữa, mau dẫn theo mấy đứa đàn em tìm tên Thiên về cho anh.

- Vâng ạ.

Việt đi triệu tập khoảng mười mấy người trong băng đảng của Tuấn, sau đó nói với bọn chúng:

- Mọi người trở về khu vực mình quản lý, phải thêm các anh em đi tìm Thiên về. Dù phải lục tung cả thành phố này lên cũng phải đưa anh ta về gặp anh Tuấn, tất cả đã nghe rõ rồi chứ?

- Rõ rồi.

Vụ Thiên sát hại Vinh chưa lộ ra ngoài, không người nào trong băng đảng biết, mà Thiên lại là cấp trên, bởi vậy, khi nghe những gì “Lâm nói”, ai cũng cảm thấy khó hiểu. Nhưng vì đây là mệnh lệnh của Tuấn nên bọn chúng không dám hỏi nhiều, chỉ cứ thế mà làm thôi.

Việt dẫn theo vài thuộc hạ nữa bắt đầu đi tìm, có điều thành phố rộng lớn, muốn nhanh chóng tìm được tên Thiên trong một giờ một khắc không phải là điều dễ dàng. Cả đám tìm gần nửa ngày vẫn chưa có dấu hiệu khả quan thì bắt đầu có cảm giác chán nản; đúng lúc này có một tên thuộc hạ ở khu vực khác gọi vào số điện thoại của “Lâm”:

- Anh Lâm, bọn em tìm thấy anh Thiên rồi, chỉ là... chỉ là

Nói tới đây, gã đó tự dưng ấp úng làm Việt kỳ quái, Việt bèn giục hắn:

- Chỉ là cái gì, đàn ông con trai mà sao ăn nói ngập ngừng vậy hả, có gì nói thẳng ra đi.

Gã đó hít một hơi rồi đáp:

- Chỉ là anh Thiên bị giết rồi.

Gã kia chưa biết tội lỗi Thiên gây ra nên vẫn tỏ ra kính trọng Thiên, mà Việt cũng không để ý cái này. Vừa nghe được gã kia thông báo tin tức, Việt vô cùng sùng sốt: “Thiên bị giết rồi, khốn kiếp, là ai làm chứ?” Việt vội vàng hỏi lại đối phương:

- Mày đang ở đâu? Tao qua đó xem.

Sau khi có được địa điểm từ gã kia, Việt cúp máy và lập tức chạy đến. Việt tới nơi thì thấy ở đó đã có rất đông người đứng xem, có lẽ khó chen vào đám đông để tìm hiểu chi tiết cái chết của Thiên. Việt quay sang hỏi gã đã thông báo cho mình:

- Mày phát hiện Thiên đã chết như thế nào?

Gã kia trả lời:

- Ban đầu em chưa tìm thấy anh Thiên, sau đó em nghe thấy tiếng hét kinh hãi của ai đấy ở gần chỗ em. Em tò mò chạy lại xem thế nào thì mới biết anh Thiên đã chết.

Việt hỏi tiếp:

- Như vậy thì có người bảo cảnh sát rồi hả?

- Dạ vâng, những người phát hiện ra thi thể của anh Thiên đã gọi cho cảnh sát ngay, em cũng không thể can thiệp để che dấu vụ việc được.

- Ủ, tao gọi điện cho anh Tuấn.

Việt bấm số Tuấn gọi cho hắn ta:

- Anh Tuấn, Thiên đã chết rồi.

Tuấn không dấu nổi sự kinh hoàng:

- Cái gì? Nó chết rồi? Vì sao mà chết?

Việt đáp:

- Em cũng không biết. Một tên đàn em đã phát hiện ra rồi báo cho em. Chẳng qua người dân đã phát hiện ra xác của Thiên trước, họ cũng báo bọn cóm luôn rồi. Em cũng chưa biết xử lý ra sao.

- Hừm, thế thì bọn mày tạm thời im ắng, đừng làm gì cả, cứ để cóm xử lý, sau đó anh sẽ cố lấy thông tin từ nơi khác.

- Vâng ạ.

- Được rồi, mày bảo đám tay chân giải tán đi, tránh cho cóm nghi ngờ. Mày chỉ giữ lại hai ba thằng tiếp tục ở đó quan sát tình hình, có gì báo lại cho anh.

- Vâng ạ.

Tuấn đã cúp máy. Việt đứng đó trầm ngâm suy nghĩ: “Cảnh sát đến đây cũng tốt, mình cũng không có hiểu biết gì về y học, tốt nhất để bên pháp y điều tra rồi mình lấy thông tin từ chú Phương cũng được.” Nghĩ vậy, Việt ra lệnh cho đám thuộc hạ giải tán.

Tiếng còi xe từ xa vọng tới, cảnh sát đã tới rồi, dẫn đầu là ông Phương. Ông Phương vốn đã biết thân phận của Việt trong băng đảng của Tuấn nên không lạ gì với mặt nạ da của Việt, ông liếc nhanh qua anh rồi đi tới chỗ thi thể của Thiên. Phía cảnh sát bắt đầu chằng vải khoanh vùng, sau đó từng tốp người chia ra điều tra hiện trường. Vài người cảnh sát thì bắt đầu mở sổ ghi chép và hỏi những người dân đã gọi cho họ.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 57

Việt cẩn thận nhìn bên pháp y làm việc, họ vừa xem xét thi thể của Thiên vừa báo cáo lại cho ông Phương. Anh không rõ họ đã nói những gì, chỉ thấy hai hàng chân mày ông Phương cau lại, xem chừng vụ này có nhiều điều kỳ lạ. Ông biết Việt đang quan sát, bèn đưa tay về sau lưng âm thầm ra ám hiệu cho Việt rời đi. Việt quay sang bảo mấy tên đàn em:

- Đi thôi, cảnh sát đang ở chỗ này, chúng ta chẳng thể làm gì được đâu. Hơn nữa, chúng ta đang trong thời kỳ nguy hiểm, không nên đứng đây lâu kéo bị nghi ngờ.

Đám thuộc hạ thấy có lý nên theo Việt bỏ đi. Việt đi rồi, ông Phương mở điện thoại gọi:

- Alo Thương này, chỗ YXZ thuộc phường AA đã xảy ra một vụ án mạng, cháu đến gấp chú ngay nhé, chú cần cháu tư vấn vài điều.

- Dạ, cháu đến ngay đây.

Chú Phương cần đến mình, Thương hiểu vụ này không hề tầm thường, cô lập tức đánh xe đến. Vài phút sau cô đã có mặt, cô đến gần thi thể của Thiên quan sát một hồi, hai mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên. Cô quay lại nói với ông Phương:

- Chú à, tên Thiên đã bị giết bởi người thuộc kiểu A2, ở đây chúng ta không có đủ dụng cụ, chúng ta phải mang về phòng pháp y để điều tra thêm chú ạ.

- Vậy à, chú hiểu rồi.

Ông Phuong từng là người trong ngành, nghe Thương báo cáo là do người thuộc kiểu A2 ra tay, tức là vụ án đã trở nên nghiêm trọng hơn ông tưởng, bởi vậy ông bèn ra lệnh cho cấp dưới nhanh chóng giải quyết hiện trường.

Về phòng pháp y, ông Phuong quan sát các pháp y khám nghiệm tử thi mà gương mặt không dấu nổi vẻ suy tư. Giờ trong hắc đạo có thêm cả những người kiểu A2, đây không còn là các vụ án bình thường nữa rồi, ông cảm thấy rất khó hiểu là tại sao trước đây không có, đến khi thằng nhóc Quốc Việt tham gia vào thì kiểu người này lại xuất hiện; rốt cuộc Việt là kẻ thế nào? Ông gọi một cấp dưới đến hỏi:

- Này, nhiệm vụ điều tra thông tin lý lịch của Quốc Việt tôi giao cậu làm tới đâu rồi?

Vị cảnh sát này đưa ông một túi đựng giấy tờ và trả lời:

- Báo cáo sếp, thông tin nằm hết ở trong này. Em về tận quê của cậu nhóc này để điều tra nhưng thực sự cũng không có gì quá đặc biệt.

Ông Phuong vừa mở tập tư liệu vừa nói:

- Được rồi, trong lúc chờ kết quả pháp y, tôi đọc xem số tư liệu này thử thế nào?

Ông đọc tư liệu thì thấy Việt từ nhỏ đã sống với ông bà ở tỉnh H. Năm sáu tuổi, Việt trở nên mồ côi do cha mẹ đột ngột qua đời, sau đó thì ông bà nuôi lớn đến tận hiện giờ. Trước khi vào đại học, cậu nhóc này học tập rất tốt, tuy không lọt vào top đầu của trường nhưng cũng được rất nhiều giáo viên chú ý bởi thành tích của mình. Bạn bè của Việt cũng không nhiều, không tính bạn cùng lớp lên ở quê thì số bạn rất ít, với một đứa trẻ mồ côi thì sống thu mình lại cũng không phải điều gì quá khác thường.

Ông Phuong ngồi trầm ngâm nghĩ ngợi ở bàn làm việc của mình: “Lạ thật, chỉ từng này thôi à, vậy vì nguyên nhân gì mà nó có quyết tâm phải gia nhập hắc đạo đến thế?”; quả thật ngoài thành tích học tập đáng nể ra thì chẳng có gì đặc biệt đáng lưu tâm ở Việt cả.

Đúng lúc này, bên pháp y đã có kết quả, nguyên nhân gây ra cái chết của Thiên chủ yếu là do bị một vật rất cứng đập lên người, đồng thời bị sốc bởi dòng điện rất lớn. Nghe xong, ông Phuong vô cùng sửng sốt, cái này trùng hợp quá mức rồi. Thương hỏi ông Phuong:

- Chú à, có cần liên lạc với Việt không ạ?

Ông Phuong lắc đầu:

- Chưa cần, giờ nó có thể đang ở với tên Tuấn, không nên gọi bây giờ, để đến tối chủ gọi cho nó cũng được. Hơn nữa, chúng ta cần liên kết các manh mối với nhau trước xem có thể phát hiện được điều gì khả nghi không đã.

Liên kết các manh mối đã có với nhau, ông Phuong dường như tưởng mình đã nắm bắt được vấn đề rất quan trọng nhưng khi ngẫm kỹ, ông lại thấy mình chẳng thu hoạch được gì cả, điều này làm ông vô cùng khó chịu trong lòng. Ông ngẩng lên nhìn đồng hồ mới hay thời gian đã về chiều. Ông bèn gọi cho Việt để thông báo kết quả khám nghiệm tử thi. Lúc này Việt cũng vừa làm xong vài việc quan trọng, thấy trên màn hình điện thoại hiện lên số của ông Phuong thì anh bắt máy lập tức:

- Alo chú Phuong ạ, có kết quả rồi hả chú?

- Ủ, nhưng kết quả hơi bất ngờ?

- Bất ngờ ạ? Kết quả khám nghiệm như thế nào ạ?

- Nguyên nhân gây ra cái chết của Thiên hoàn toàn giống với vụ án của Tuyết, là cô thư ký của ông Tâm ấy.

Việt nghe mà không khỏi giật mình:

- Sao ạ, giống hoàn toàn với cái chết của á đó hay sao ạ? Cái này... cái này... cháu chưa bao giờ nghĩ đến trường hợp này.

Ông Phuong bồi thêm một cú nữa:

- Nguyên nhân cái chết không chỉ giống hoàn toàn mà lực đánh và lực điện gây ra còn mạnh hơn khá nhiều. Kể cũng lạ, bao lâu nay, cảnh sát chúng tôi chưa gặp vụ án nào ly kỳ như thế này, thế mà giờ lại phải điều tra những kiểu bất thường ngoài ý muốn.

Việt hiểu ông Phuong muốn nói là kẻ gây án đang trở nên nguy hiểm hơn trước rất nhiều và dĩ nhiên anh hiểu ông đang ám chỉ anh chính là nguyên nhân dẫn theo những kẻ quái dị, biến thái xuất hiện. Anh đành gượng cười, bởi anh cũng đâu ngờ mọi việc sẽ thành ra như vậy. Ông Phuong thấy Việt im lặng không trả lời thì tưởng Việt còn điều gì giấu mình, bèn hỏi:

- Hiện tại phía cảnh sát chúng tôi chưa có manh mối nào cả, cậu có nghi ngờ kẻ nào không? Cậu đừng giấu tôi vì vụ này không nhỏ đâu.

Việt đáp:

- Dạ cháu không giấu chú chuyện gì đâu ạ, mà cháu cũng không biết phải nghi ngờ ai cả. Cháu xin chú cho cháu một ít thời gian để khoanh vùng, phân loại đối tượng đã, sau đó cháu sẽ thông báo cho chú sau.

Ông Phuong chưa tin Việt cho lắm, ông nhắc nhở:

- Tốt thôi, bên cảnh sát sẽ phối hợp điều tra với cậu, đừng để hung thủ tiêu điều ngoài vòng pháp luật quá lâu, nếu không sẽ có thêm nhiều người bên hấn ta hại đấy.

- Dạ vâng cháu hiểu mà.

Việt sức nhớ lại cái gì đây nên nói ngay:

- À phải, cháu nhớ là hình như tên Phong đã từng tiếp xúc với hung thủ, chú có thể đến thăm vấn hấn xem thử có manh mối nào không.

- Ô thật thế à, vậy tôi sẽ đi thăm vấn hấn. Được rồi, hôm nay nói tới đây thôi, cậu cứ tìm hiểu đối tượng khả nghi đi, nếu có gì cứ báo cho tôi.

- Dạ vâng ạ.

Việt cúp máy xong, con tức trong bụng kim nén nẩy giờ bốc lên dữ dội: “Khốn kiếp, rốt cuộc là thằng ch* nào hại mình?”, hai tay anh vô thức siết chặt. Bỗng nghe “rộp” một tiếng, chiếc cốc nước làm bằng sứ trong tay anh đã bị bóp nát bảy.

Nước lạnh trong cốc tràn ra tay kéo tỉnh Việt từ cơn giận. Việt thở dài, chuyện quan trọng nhất phải làm hiện nay là đánh gục băng đảng của tên Tuấn, giờ băng đảng của hấn ngoài bản thân Việt ra thì cũng chẳng còn mấy ai để tên Tuấn tin tưởng nữa, cũng nên đến lúc kết thúc rồi. Bởi vậy, anh nhắn tin lại cho ông Phuong cảnh sát thúc đẩy cấp dưới của mình nhanh chóng xử lý vụ xe lậu của Tuấn.

Đúng lúc này lại có người gọi đến cho Việt. Nhìn số điện thoại hiện lên, Việt không khỏi ngạc nhiên: “Sao lại là hấn ta?” Người gọi đến là Năm, em trai của tên Tuấn, Việt do dự một chút rồi vẫn bắt máy:

- Alo, gọi tôi có chuyện gì không?

Tên Năm nói với cách rất không bình thường:

- Ờ Ờ, tôi có việc muốn anh giúp, chỉ là... chỉ là... nó hơi khó một chút.

Việt cảm thấy gãi này hôm nay có vẻ quái lạ, bèn nói:

- Sao lại áp úng thế? Có gì anh cứ nói thẳng ra luôn đi, nếu giúp được tôi sẽ giúp.

Tên Năm im lặng vài giây rồi mới trả lời:

- Hiện tại anh có nhiều tiền đó không? Tôi muốn mượn anh một ít tiền.

“Mượn tiền? Tên này muốn làm gì đây? Tên Tuấn thiếu gì tiền, sao tên Năm lại đi mượn mình chứ?” Việt cảm thấy khó hiểu, bèn hỏi tiếp:

- Có thì có nhưng tôi không có nhiều lắm đâu, anh muốn mượn bao nhiêu? Với lại anh mượn để làm gì thế?

- Ờ, tôi không mượn nhiều lắm, chừng từ bảy đến chín triệu thôi.

Việt bị câu nói này của tên Năm làm cho hoảng sợ, bốn hay năm triệu mà không nhiều lắm. Anh kêu lên:

- Anh đùa tôi đấy hả, từng đó mà không nhiều lắm. Tôi làm mấy thằng sợ là không có đủ số tiền đó nữa là. Mà anh mượn làm gì, không phải anh quen biết với anh Tuấn sao? Đi mượn anh ta ấy, tiền anh ta đâu có thiếu.

Vì trước đây tên Năm đã giới thiệu “Lâm” (Việt) với Tuấn để xin một công việc nên Việt chỉ nói là “quen biết” chứ không nói toẹt ra là “em trai” để tránh hai kẻ bọn chúng nghi ngờ anh. Tên Năm cũng không nhận ra điều gì bất thường ở đây, hấn chỉ nói:

- Tôi cũng không quen anh ta cho lắm, tôi với anh thân hơn nên tôi mới mượn tiền anh.

Việt thở dài tỏ vẻ khó khăn:

- Tôi thật sự không có số tiền lớn như vậy, nhưng tôi có thể cố gắng mượn người khác giúp cho anh, với điều kiện anh phải cho tôi biết anh mượn tiền để làm gì?

Năm im lặng một lúc mới đáp:

- Tôi nói thật cho anh biết cũng được, tôi đánh bạc với người ta bị thua một số tiền lớn, tiền của tôi thì đang gửi ngân hàng chưa thể rút ngay được, mà

bọn sông bạc thì bắt lại tôi trả ngay thì mới chơi tiếp được, tôi không biết mượn ai ngoài anh cả.

Thì ra tên Năm nợ tiền đánh bạc nên mới đi mượn Việt, nhưng sự việc chắc chắn không chỉ đơn giản như thế. Việt hỏi:

- Hiện anh đang nợ chúng bao nhiêu nữa?

Tên Năm kinh ngạc:

- Sao anh biết tôi nợ tiền bọn chúng?

- Có gì khó đâu, sông bạc cho phép người đánh bạc mượn mà, nếu anh hết thì chúng có thể cho anh mượn. Rõ ràng anh đã phải nợ rất nhiều rồi, chúng không cho anh mượn thêm nữa nên anh bắt buộc đi mượn tiền tôi đi trả nợ và đánh tiếp để lấy lại được vốn. Anh nợ bọn chúng bao nhiêu rồi?

Năm cười gượng:

- Không nhiều lắm, gần hai chục triệu thôi.

- Cái gì chứ? Hai chục triệu, mày...

Việt không biết nói gì nữa. Anh không ngờ tên này lại ham mê cờ bạc tới mức này, lạ ở chỗ là tên này sao không đi mượn tên Tuấn để trả nợ. Nghĩ tới đây, Việt sực hiểu ra, tên Tuấn không cho phép tên Năm đánh bạc và hẳn cũng không hề biết em trai hắn đi đánh bạc. Giờ tên Năm nợ chủ sông một đồng tiền, hẳn ta có điên mới đi mượn tiền Tuấn, nói cho anh hắn ta biết thì tên Tuấn chưa đập chết hắn là còn may mắn lắm ấy chứ. Tiếng Năm lại vang lên:

- Tao biết làm khó cho mày nhưng tao cũng hết cách rồi, tao không biết nhờ ai ngoài mày nữa cả. Chỉ cần qua được nạn tối nay thôi, ba ngày sau tao sẽ trả lại mày.

Việt trầm ngâm hồi lâu. Ban đầu Việt có ý định lợi dụng chuyện này nhưng sau đó nghĩ lại, bản thân Việt nợ hắn một ân tình vì Năm từng cứu mạng Việt. Dẫu Việt từng cứu mạng anh trai hắn, nghĩa là về mặt nào đó Việt và hắn không còn liên quan gì nữa, có điều xét về khía cạnh làm người, Việt không nên hãm hại hắn; bởi vậy, tốt nhất là để hắn ta tự sinh tự diệt. Việt trả lời tên Năm:

- Tao làm gì có nhiều tiền như thế mà. Mày cũng biết, tao ở công ty của anh Tuấn chỉ là một nhân viên nhỏ nhoi, lương không bao nhiêu cả, mấy lần làm việc theo lệnh của anh Tuấn tao cũng không nhận được bao nhiêu tiền thưởng cả. Còn mượn người khác hộ mày vài trăm còn có thể chứ vài triệu thì chắc họ không cho mượn đâu.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 58

Năm thở dài:

- Ủ, tao hiểu, tao cũng không làm khó mày nữa. Tao cúp máy đây.

Cuộc gọi kết thúc, Việt nhìn tập hồ sơ trong tay mà nhếch mép cười khẩy: “Hoạ vô đơn chí, ha ha, Tuấn à, tao muốn xem thử mày sẽ vượt qua kiếp nạn này như thế.” Sáng nay, sau khi từ chỗ hiện trường án mạng của tên Thiên về công ty của tên Tuấn, tên Tuấn đã giao cho Việt toàn bộ tài liệu của phi vụ xe lậu. Vốn dĩ cái này do Vinh chịu trách nhiệm, nhưng tên Vinh lẫn Thiên đều đã bỏ mạng thì chỉ còn “Lâm” có đủ khả năng được Tuấn cử đi làm. Chắc chắn anh sẽ khiến hắn ta mất thêm tiền trong chuyện xe lậu này.

Việt mở tập tài liệu ra để đọc. Mọi thông tin, chứng cứ phạm tội xe lậu của băng đảng do Tuấn cầm đầu đều ở trong này, anh tiếp tục mở máy tính lên và gõ toàn bộ số tài liệu này vào máy. Anh lưu nó thành một ra một bản, sau đó anh gửi phiên bản số của nó vào email của ông Phương. Ông ấy sẽ biết làm gì với những chứng cứ này.

Đáng ngạc nhiên hơn là mail ông Phương gửi lại vô tình tiết lộ thông tin khá quan trọng: trong mail ghi là ông sẽ xem xét hồ sơ này sau bởi ông sắp đi bắt một sông bạc mở chui. Điều này khiến Việt lập tức liên tưởng đến sông bạc mà tên Năm đang mắc nợ, cái này sao trùng hợp quá vậy, nhưng nếu như thật sự là vậy thì... nghĩ tới đây, Việt không khỏi cười to đầy sáng khoái. Tên Tuấn hết thua lỗ tiền tỷ vì giao dịch với bọn Bạch Hổ thất bại, đến bạc tỷ vì xe lậu, bây giờ mà hắn biết thêm em trai hắn lại dính vào cờ bạc đỏ đen, Việt thật muốn xem khuôn mặt của tên Tuấn lúc đó.

Việt ngẩng lên nhìn đồng hồ thì thấy đã đến giờ tới bệnh viện tiếp tục việc chữa trị cho ông Tâm. Tối nay đến lượt phiên hai anh em Ngọc trông chừng ba mình. Ngọc biết Việt sắp đến nên kiểm soát đây anh trai đi chỗ khác để Việt thuận lợi chữa trị.

Khi Việt xong việc, anh trai Ngọc vẫn chưa quay lại nên Việt nhân cơ hội rời đi ngay. Giờ công việc đã giảm đi nhiều, Việt cũng muốn tận dụng thời gian rảnh rỗi đi dạo một lát nên anh bước đi lững thững trong hành lang bệnh viện. Bỗng anh giật mình khựng lại, đôi mắt hướng về một bóng dáng một người

con gái đang đi tới từ đằng xa và dường như cô ấy đang hướng về chỗ anh đang đứng.

“Sao giờ này Quỳnh lại đến đây chứ?” Việt không mang mặt nạ da nên trở nên hoảng hốt, người con gái ngày nhớ đêm mong ở ngay phía trước nhưng hiện tại lại không thể gặp khiến trong lòng anh vô cùng đau khổ. “Không xong, dù thế nào cũng tuyệt đối không thể để cô ấy nhìn thấy mình.” Việt lập tức nghĩ cách lánh xa, anh bèn kéo mũ lưỡi trai sụp xuống, sau đó thò tay vào túi quần lôi điện thoại ra, cúi đầu cắm mắt vào điện thoại giả vờ bấm bấm, tay kia đưa lên trán che đi khuôn mặt đang trở nên méo mó. Việt ngang qua Quỳnh như một người xa lạ, đi thẳng một mạch đến khi gần cổng bệnh viện, Việt mới thờ phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu lên bước tiếp, chẳng qua Việt không hề biết rằng Quỳnh đang đứng nhìn theo bóng lưng anh với ánh mắt vui buồn, yêu hận lẫn lộn.

Đầu óc chưa được thanh thoi bao lâu lại chìm trong cảm xúc nặng nề. Việt không còn tâm trạng đi dạo nữa mà trở về phòng. Anh trần trọc, lẩn qua lẩn lại trên giường mà vẫn không sao ngủ được, mãi cho đến khi mệt tới nỗi cơ thể không chịu nổi nữa mới thiếp đi.

Sáng hôm sau, tại công ty Thanh Long, một trong những công ty danh tiếng nhất ở thành phố D, mà Phong là cổ đông lớn, có thể nói nó trực thuộc băng Hắc Báo, tức là nền tảng kinh tế Hắc Báo. Hôm nay các cổ đông đang ngồi trong phòng họp của ban lãnh đạo công ty. Vì các cổ đông đều đã biết tin tức Phong bị cảnh sát bắt nên khi nghe được thông báo họp hội đồng quản trị, họ vô cùng ngạc nhiên. Các cổ đông tụ vào bàn tán nguyên nhân họp hội đồng là gì, ai cũng đoán chắc có liên quan đến vị trí và số cổ phần của Phong, thậm chí là liên quan đến một cổ đông mới đã mua số cổ phần công ty trước đây, ai cũng tò mò về người này.

Tất cả mọi người đã đông đủ ngoại trừ cổ đông mới chưa có mặt, các cổ đông bắt đầu cảm thấy bức bối. Đúng lúc này cửa phòng họp mở ra và một thanh niên bước vào trong. Nhìn thấy gương mặt người này, các cổ đông đều sững sốt, có người bật thốt lên:

- Thăng ranh con, sao mày lại vào được đây? Bảo vệ đâu, mau tống cổ thằng này ra ngoài.

Thanh niên mới xuất hiện này không ai khác mà chính là Việt. Những người ở đây ít nhiều đều có liên quan đến băng Hắc Báo nên ai cũng biết Việt, kẻ thù xuất hiện ở đây đương nhiên tất cả tức giận, chỉ thiếu nước mở miệng thóa mạ mà thôi. Chẳng qua Việt vẫn điềm nhiên như không thèm quan tâm sắc thái của chúng, anh liếc mắt lướt khắp phòng họp một lượt rồi mở miệng nói:

- Tốt lắm, mọi người đều đã có mặt đầy đủ, chúng ta bắt đầu họp.

Một cổ đông không nén nổi cơn tức nữa, quát lớn:

- Thăng ranh con, mày không là cái thá gì ở đây, mau cút ra.

Vẫn là thái độ dửng dưng, Việt chỉ nở nụ cười:

- Tôi là một cổ đông lớn, chả lẽ không có tiếng nói hay sao? Nếu ai còn không tin thì có thể xem cái này.

Việt vừa nói vừa mở bì tài liệu trong tay, lôi những giấy tờ quan trọng đưa ra cho các cổ đông, chữ ký, dấu đỏ đều có. Trước cuộc họp, Việt nhận được tin từ ông Phurong là công ty Thanh Long vẫn được phép hoạt động, phần phạm pháp của Phong vẫn bị xử lý hình sự nhưng phần còn lại thì vẫn cho phép, dù phải nằm dưới sự điều tra của bên Kiểm Sát. Việt chỉ cần có vậy, lập tức đưa thông báo họp hội đồng quản trị để thực hiện ý đồ của mình.

Nghe Việt nói, các cổ đông vừa kinh hãi vừa giận dữ, họ không ngờ cổ đông mới là kẻ thù. Nhưng giấy tờ là thật, hoàn toàn hợp pháp nên họ không làm gì được, đành nén giận ngồi xuống tiếp tục cuộc họp. Việt lại nói:

- Hiện tại tôi đang nắm ba mươi phần trăm cổ phần trong công ty, tức là một cổ đông lớn, dĩ nhiên có đủ khả năng triệu tập hội đồng quản trị. Không để mọi người chờ lâu nữa, tôi vào thẳng vấn đề luôn, hôm nay tôi gọi mọi người đến đây là để thông báo một số việc. Đầu tiên là về số cổ phần của tôi.

Việt lấy ra thêm một bì tài liệu nữa, sau đó nói:

- Chắc mọi người đang thắc mắc tại sao không thấy anh Tài đến họp, đó là bởi vì cái này. Trong đây là giấy chuyển nhượng số cổ phần anh Tài đang nắm chuyển sang cho tôi.

Lòi vừa ra khỏi miệng lập tức làm các cổ đông ở đây kinh hoàng đến mức hai mắt trợn trừng lên vì việc này quá sức khủng khiếp. Trước đó, Việt cũng đã dùng cách ép cổ đông Tài chuyển cổ phần của ông ta cho anh bằng những chứng cứ phạm tội trong lĩnh vực kinh tế của ông ta. Để lấy được mấy tư liệu đó đã tốn không ít công sức lẫn tiền bạc của Việt. Những chứng cứ này nếu đưa ra thì ông ta chắc chắn sẽ ngồi tù một gông, ông ta còn có nhiều thứ không thể để mất nên không còn cách nào khác, bắt buộc phải thỏa hiệp với Việt. Chuyện này Việt làm rất kín đáo nên chẳng một ai biết, kể cả ông Phurong. Về sau ông ta có vào tù hay không thì phụ thuộc việc cảnh sát có nắm được chứng cứ phạm tội mấy khoản khác mà ông ta đã từng làm, cái này thì không liên quan đến thỏa thuận giữa anh và hắn ta.

Nhắc lại cuộc họp, Việt thấy vẻ mặt của các cổ đông khác thì rất hài lòng trong bụng. Anh nói tiếp:

- Hiện tại trong tay tôi đang có năm mươi hai phần trăm tổng số cổ phần, dựa theo luật kinh tế thì tôi nghiễm nhiên trở thành chủ tịch hội đồng quản trị, nắm toàn bộ quyền lãnh đạo công ty. Mọi người có dị nghị gì không?

Một cổ đông rít qua kẽ răng:

- Ranh con, mày đã dùng thủ đoạn gì để đoạt số cổ phần đó?

Việt đáp:

- Tôi không dùng thủ đoạn gì cả, chúng tôi chỉ hợp tác với nhau thôi, ông Tài chỉ muốn lui về vườn nên đã chuyển cho tôi thế thôi. Còn điều kiện hợp tác thế nào thì xin lỗi tôi không thể tiết lộ được.

Tất cả cổ đông từng lẫn lộn bao nhiêu năm, điều kiện là gì thì họ cũng mừng rỡ ra phần nào. Vì thế sắc mặt của họ cực kỳ giận dữ, hận không thể lao đến xé xác Việt ra làm trăm mảnh, chỉ là việc đã rồi, họ cũng không thể làm gì được ở đây, chỉ biết gườm gườm nhìn Việt. Việt phớt lờ hết thảy, anh cười cười:

- Tốt lắm, sang vấn đề thứ hai là các vị trí của công ty. Các vị có muốn thay đổi vị nào trong công ty hay không?

Chủ tịch mới lên nhậm chức, thay đổi là đương nhiên, chỉ là các vị trí trong công ty đều là người của chúng, họ chả dại gì mà muốn thay đổi nên các cổ đông đều lắc đầu. Thấy vậy, Việt gật đầu:

- Tốt lắm, tôi cũng không có ý kiến gì. Hiện nay tôi rất bận, sẽ không can thiệp sâu vào chuyện công ty, chẳng qua tôi sẽ vẫn giám sát. Tôi biết mọi người là nhân viên có trách nhiệm, tôi tin tất cả đều làm tốt công việc của mình, đúng không nào?

Đây rõ ràng là uy hiếp, uy hiếp một cách trắng trợn, chỉ là Việt đang nắm toàn quyền lãnh đạo nên những người ở đây chỉ có thể nuốt con tức vào bụng. Việt thâm hải lòng, anh nhìn quanh phòng và nói tiếp:

- Phần tôi đã xong, trong các vị ai có ý kiến hay đề xuất nào thì có thể đưa ra trong cuộc họp này, chúng ta sẽ cùng bàn bạc.

“Tao có đưa ra thì cũng bị mày bác bỏ thôi, tốt nhất là im lặng.” Đây là suy nghĩ chung trong đầu các thành viên của công ty Thanh Long, bởi vậy ai cũng lắc lắc tỏ ý đều chấp nhận. Việt thấy ý định của mình đã đạt được thành công nhất định nên anh gấp hết hồ sơ lại, sau đó đứng lên rồi nói:

- Nếu ai không có đề xuất nào thì chúng ta kết thúc cuộc họp tại đây. Mọi người có thể trở về tiếp tục công việc của mình.

Nói xong, Việt xoay người rời khỏi phòng. Mọi việc hôm nay tới đây là dừng, không phải anh không muốn thay máu nội bộ công ty Thanh Long mà chưa tới lúc đụng tới họ. Một ngày nữa anh còn một cuộc họp hội đồng quản trị của một công ty khác, khi giải quyết xong vấn đề bên đó thì mới đến lúc xử lý toàn bộ công ty Thanh Long. Việc làm tiếp theo của Việt là nghĩ cách để kéo giá cổ phiếu của công ty Thanh Long lên cao.

Việt quay về công ty của tên Tuấn, anh hỏi cô thư ký của Tuấn:

- Anh Tuấn có ở trong phòng không? Tôi cần gặp anh ấy có vài việc cần nói:

Cô thư ký đáp:

- Không có, anh Tuấn bận gì đấy nên đi vắng suốt cả sáng nay, đến tận bây giờ anh Tuấn vẫn chưa đến công ty.

- Vẫn chưa đến công ty sao? Được rồi, thế tôi không ở đây nữa, cô nhớ khi nào anh Tuấn về thì gọi ngay cho tôi.

- Vâng, có gì tôi sẽ liên lạc ngay.

Việt rời khỏi công ty, trong lòng thắc mắc tên Tuấn bận làm gì mà không xuất hiện, chả lẽ liên quan đến xe lậu. Việt bèn gọi điện cho ông Phương để tìm hiểu tình hình:

- Alo chú Phương, chú đã giải quyết vấn đề xe lậu chưa ạ?

- Vẫn chưa, sáng hôm nay tôi đã bắt đầu cho người đi điều tra thực hư rồi. Kết quả sẽ có nhanh thôi. Mà việc này cậu khỏi quan tâm, tôi tự biết làm gì.

- Dạ vâng ạ, à chú, vụ bắt sòng bạc tối qua, chú có tóm được ai tên là Năm không ạ?

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 59

Ông Phương đáp lại với giọng rất ngạc nhiên:

- Sao cậu biết trong số những người chúng tôi bắt có kẻ tên là Năm?

Quả nhiên sòng bạc tối qua là vụ ông Phương đi bắt, và tên Năm đã bị bắt rồi. Việt nhân cơ hội này nói thật cho ông Phương biết luôn để ông ấy khỏi nghi ngờ lung tung:

- Khi cháu rút xuống núi rồi mất trí nhớ ấy, có kẻ tên Năm đã chữa thương cho cháu, một lần vô tình cháu phát hiện được tên Năm đó là em trai của Tuấn. Tối qua tên Năm gọi cho cháu để mượn tiền đánh bạc nhưng cháu không có, rồi sau cháu nhận mail từ chú thì mới liên tưởng vụ của chú với chỗ tên Năm đánh bạc là một.

- Nghĩa là cậu gọi cho tôi với có là vụ xe lậu chứ thực ra là để thăm dò xem tên Năm bị bắt chưa đúng không?

Nghe giọng ông Phung có vẻ như đang tức giận, Việt cũng chỉ cười gượng:

- Dạ không, vì sáng nay tên Tuấn không đến công ty nên cháu gọi cho chú hỏi thăm tình hình vụ xe lậu thôi ạ. Giờ cháu biết rồi, nếu chú chưa đụng đến vụ này thì chắc chắn tên Tuấn đang chạy chọt án song bạc hồng cứu em trai hần ta ra.

Phung nói tiếp:

- Ra vậy, tôi sẽ lưu ý vấn đề này, tên Tuấn đang lo chạy vụ em trai của hần ta thì tôi tạm thời chưa đi hỏi hần về mấy chiếc xe lậu để tránh bút dây động rừng, trước mắt tôi sẽ cô lập tên Tuấn bằng cách xử lý những kẻ đã giúp hần qua cửa. Như vậy thì đến khi hần phát hiện thì không còn đường chạy nữa rồi. Cậu còn chuyện gì nữa thì hỏi luôn giờ đi, tôi bận lắm, ít có thời gian để tiếp cậu.

Việt đáp:

- Dạ còn mấy chuyện nhỏ thôi ạ, đầu tiên cháu muốn nhờ chú nói lại với người cấp vốn là hi vọng họ có thể kéo dài thời gian trả lại tiền ạ, hiện tại cháu chưa trả ngay được. Thứ hai cháu muốn hỏi là có manh mối nào về gã hung thủ đã giết tên Thiên không ạ?

Ông Phung đáp:

- Điều thứ nhất thì không thành vấn đề, tôi có thể thương lượng giúp cậu, còn điều thứ hai thì tôi không thể nói được, đây là chuyện bí mật của cảnh sát chúng tôi, không thể để cho người ngoài biết. Tôi đang rất bận, tôi không nói với nữa, cậu mau chóng hoàn thành việc tôi đã giao là đi.

- Dạ vậy cháu không làm phiền chú nữa ạ.

Ông Phung cúp máy cái rụp. Tuy Việt rất muốn điều tra hung thủ là ai nhưng ông Phung đã nói như vậy thì Việt đành chịu, dù gì đây cũng là quy định làm việc của bên cảnh sát. Kết thúc cuộc nói chuyện với ông Phung xong, Việt tiếp tục bấm số gọi đến một người khác:

- Alo, Dũng phải không? Tao là Quốc Việt đây. Tao có vài thứ cần nói với mày.

- Thương lượng cái m* này, cái thằng khôn kiếp, nếu không..

Không để cho Dũng nói hết câu, Việt lập tức cắt ngang:

- Này Dũng, tao biết mày giận tao nhưng chuyện đã qua rồi, dù mày có chửi tao thì cũng không quay lại được nữa. Giờ việc mày và tao phải làm là ổn định lại thế lực.

Lời của Việt không phải không có lý, Dũng hít sâu một hơi điều chỉnh lại tâm trạng của mình, sau đó nói:

- Hừ, được rồi, thế mày định nhờ tao giúp cái gì?

- Mày dẫn theo các anh em triệt tiêu đám Hắc Báo sót lại, tên Phong đã bị tóm bắt, giờ bọn chúng như rắn mất đầu, hoảng lên hết cả rồi. Xử lý bọn này xong rồi, chúng ta sẽ chuyển sang băng đảng của tên Tuấn, tao biết được tin cả tên Vinh và tên Thiên đều đã xong đời rồi, đây là cơ hội ngàn năm có một đấy.

Dũng sùng sốt khi nghe tin này:

- Hai tên đó chết rồi ư? Hay lắm, cơ hội cho chúng ta phản công đây rồi, mày yên tâm, tao sẽ làm tốt mấy chuyện này, ha ha ha!

Việt còn nhắc nhở hần thêm:

- Mày phải làm thật nhanh gọn, với lại cũng đừng làm quá lớn kéo kinh động đến công an, bọn mày bị bắt được thì khôn nạn.

- Tao hiểu chứ. Chuyện này tiến hành càng sớm càng tốt, tối nay tao sẽ kéo đàn em ra tay.

- Ừ, có gì cứ liên lạc cho tao, tao sẽ giúp một tay.

Việt nhớ lại ông Phung đang bị hai vụ án kia làm phân tâm nên thời điểm tốt nhất cho Dũng hành động đúng là tối nay. Sau khi hai người bàn xong kế hoạch hành động cho buổi tối, Việt trở về phòng của mình lôi ra một tập hồ sơ. Tập hồ sơ này anh lấy từ nhà của tên Thiên nhưng anh chưa kịp đọc do công việc quá nhiều.

Vào ngày tên Thiên bị giết, anh đã lên vào nhà của hần ta; cổng nhà hần ta khá cao, có điều với võ công của bản thân, anh chỉ cần nhân lúc không có ai để ý, bèn hít một hơi chân khí, vận kinh đập vào hàng rào một cái rồi nhảy vọt qua cổng một cách dễ dàng. Anh đi tiếp vào trong thì thấy cửa chính đã

khoá nhưng cửa sổ chỉ đóng hờ chứ không chốt lại, có lẽ trong lúc hốt hoảng bỏ trốn, tên Thiên đã quên khoá cửa sổ. Cửa sổ của hắn là cửa kính, không có song sắt bên trong nên Việt kéo một cánh sang bên là có thể đột nhập vào bên trong. Anh thấy có một tập tài liệu ở trên giường ngủ của hắn thì rất quái lạ, sao bỏ đi mà hắn không mang theo cái này. Việt nghĩ hồi lâu thì hiểu chỉ có một khả năng là tên Thiên bị tên hung thủ kia truy sát, quá vội vàng bỏ trốn nên không kịp cầm theo, còn gã hung thủ cũng vì thù hận mà không để ý đến tập tài liệu. May mắn cảnh sát chưa đến nhà của tên Thiên tìm kiếm đầu mối điều tra, Việt mới có cơ hội có được tài liệu.

...

Việt bắt đầu đọc tập hồ sơ, anh không khỏi nở nụ cười, những điều ghi trong này hầu như là chứng cứ phạm pháp của Tuấn, chỉ từng này thôi cũng đủ khiến cho tên Tuấn nằm khám dài dài rồi. Khi nghe Tuấn nói ra hình phạt cho mình, tên Thiên biết mình không thể thoát nạn, hắn đã thật sự cùng đường rồi, cộng thêm việc Tuấn không nề công lao bao năm nay mà muốn diệt trừ hắn nên Thiên có ý định dùng mấy cái này để đe dọa ngược lại; đáng tiếc, người tính không bằng trời tính, hắn bị anh họ của tên Vinh giết chết. Buồn cười nhất là Việt thì chẳng làm gì cả, trái lại chó ngáp phải ruồi, vô tình nắm được chứng cứ quan trọng trong tay.

Tầm gần trưa, điện thoại của Việt rung lên, Việt được cô thư ký của Tuấn thông báo là hắn ta đã trở về công ty, Việt cất tập tài liệu vào một nơi kín đáo, sau đó đóng cửa phòng rồi chạy ngay đến đó, anh rất muốn biết về mặt của Tuấn lúc này như thế nào. Tuấn đã được cô thư ký báo lại “Lâm” muốn gặp hắn nên hắn nén cơn tức với thằng em trai vào bụng nên khi “Lâm” tiến vào, thái độ của hắn bình thường như mọi khi. Thấy, Việt không khỏi thán phục hắn ta, trong tình huống thế này mà hắn vẫn tỏ ra không có gì cả. Tuấn hỏi “Lâm”:

- Chú có chuyện gì báo cáo với anh à?

- Dạ vâng, là chuyện về vụ xe lậu.

Theo như dự đoán của mình thì Việt nghĩ ông Phương đã cho cấp dưới tiến hành điều tra với những kẻ giúp tên Tuấn trong án xe lậu. Việt cố tạo ra giọng run run như đang sợ hãi:

- Anh Tuấn, em đã liên lạc với những người kia nhưng không gọi được cho bất kỳ ai, người thì máy bận không nghe, người thì tắt luôn điện thoại. Em đang lo không hiểu vì sao họ lại làm như thế. Chẳng lẽ có chuyện gì hay sao?

- Cái gì? Máy nói thật đấy hả? Để anh xem..

Vụ thằng em trai vẫn chưa giải quyết được, giờ Tuấn nghe thêm điều này, hắn không kiềm chế nổi tâm trạng của mình nữa, khuôn mặt lập tức tái xanh. Từ lời nghe được, hắn biết phía bên kia đã xảy ra bất trắc rồi, thậm chí là rắc rối lớn ấy chứ. Hắn lờ điện thoại ra gọi cho những người đó, quả nhiên đúng như thế, không thể liên lạc với một ai. Sắc mặt tên Tuấn càng lúc càng khó coi, hắn lẩm bẩm chửi rủa:

- Một lũ chết tiệt, lúc có lợi thì thằng nào cũng lao vào, tới khi thất thế thì “tao không biết mày”, khốn kiếp.

“Lâm” (Việt) hỏi hắn:

- Giờ em nên làm thế nào ạ?

Tuấn day day thái dương để bình tĩnh lại, sau đó hắn đáp:

- Hiện tại số lượng xe tồn đọng còn quá nhiều, trong nhất thời khó mà bán hết được, chúng ta chỉ còn cách chuyển sang chỗ khác tạm thời giấu đi thôi. Chúng ta vẫn còn một kho trống đủ sức chứa, mấy bữa nay anh rất bận, không thể đích thân chỉ đạo nên anh sẽ đưa địa chỉ cho chú mày, mày kêu thêm mấy thằng nữa chuyển xe đến đấy.

- Dạ vâng ạ.

- Nhớ là làm kín đáo một chút, đang là thời điểm nhạy cảm, càng kín càng tốt.

- Dạ em rõ rồi. Nếu anh không còn gì dặn dò nữa thì em xin phép đi xử lý ạ.

- Ừ.

Việt nhanh chóng rời khỏi công ty. Để đảm bảo chắc chắn trong việc đánh gục tên Tuấn, Việt bèn liên hệ với “Chung ruồi” bảo hắn đi thăm dò cái khó hàng mà Tuấn mới nói cho anh thử có phạm pháp hay không, có điều anh gọi mấy lần vẫn chỉ nhận được câu “số điện thoại này tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau”. Việt cảm thấy có gì đó không ổn, bình thường khi anh gọi, Chung ruồi đều luôn bắt máy ngay. Việt chạy đến chỗ Chung làm việc thì đàn em hắn nói Chung bận việc vừa về nhà xong.

Việt lại cùng một tên đàn em của Chung tìm đến nhà hắn, gõ cửa vài lần cũng không thấy hắn ra mở, rõ ràng là bất bình thường. Việt và tên đàn em đồng thời vung chân đá hai cánh đập mạnh vào tường đánh rầm, cả hai không ngờ cửa lại không khoá. Hai người ập vào, lập tức nhìn thấy Chung ruồi nằm co quắp trên sàn nhà, hai mắt trợn to lên lộ vẻ sợ hãi tột độ. Tên đàn em chạy lại đặt tay lên mũi hắn xem xét thì tay gã run rẩy, khó khăn lắm hắn mới nói được một câu:

- Anh Việt, đại ca em chết rồi.

Việt kinh hoàng bật thốt lên:

- Cái gì? Chết rồi ư? Không thể nào! Để tao xem.

Việt ngồi xuống kiểm tra hơi thở của Chung ruồi, kết quả không khác lời gã kia nói, Chung ruồi không còn thở nữa, đúng là chết thật rồi. Việt nhìn thi thể Chung ruồi hồi lâu, anh phát hiện vùng áo trước ngực hẳn ta đã bị cháy thủng một lỗ to, giữa lỗ thủng có dấu nắm đấm ấn sâu vào, da thịt ở đó bị xám đen, tình trạng giống hoàn toàn với thi thể của mẹ Tuyết lẫn tên Thiên. Điều này chứng tỏ cùng một hung thủ gây ra. Việt nén giận trong lòng, quay sang bảo tên đàn em của Chung ruồi:

- Mày gọi cảnh sát đi, hai chúng ta không thể làm gì được nữa đâu.

Gã kia gào lên:

- Báo cho cóm làm gì, tao muốn báo thù.

Gã đang rất kích động nên Việt không để bụng, anh nghiêng răng nói:

- Mày tưởng tao không giận ư, nhưng chúng ta không biết hung thủ là kẻ nào, tìm ai báo thù hả? Mà không báo cảnh sát, mày sẽ trả lời thế nào nếu những người ở cảng hỏi sao không thấy đại ca mày đi làm?

- Cái này...

Lời của Việt có lý, gã kia quả thật không biết phải nói thế, nhưng con giận đã bốc tận đâu, gã ta vẫn không làm theo. Việt nói tiếp:

- Để cảnh sát điều tra ra đi, khi có kết quả, chúng ta trả thù sau, chẳng phải bọn mày có mấy thằng bạn trong tù sao?

Gã kia nghe vậy thì cũng lấy lại được một ít lý trí, gật đầu:

- Cũng đúng, vậy tao gọi cho bọn cóm.

Việt đợi cho gã báo cảnh sát xong, Việt nói:

- Nhân lúc cảnh sát chưa đến, tao với mày tìm xung quanh xem hung thủ có để lại dấu vết nào không? Nhớ kiểm cái gì đeo vào tay, đừng để lại dấu vân tay kéo gây hiểu lầm.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 60

Hai người tìm kiếm khắp nhà, đáng tiếc tên hung thủ rất cao tay và gian xảo, hoàn toàn không để lại dấu vết nào; qua hai vụ của mẹ Tuyết và tên Thiên, Việt cũng không cảm thấy ngạc nhiên về điều này. Việt tìm kiếm chừng bảy tám phút thì nghe tiếng xe cảnh sát. Việt bèn nói với gã kia:

- Tao đang có án trên đầu, không tiện xuất hiện, tao sẽ nấp ở một bên. Một mình mày lo liệu việc này với cóm được không?

- Không thành vấn đề.

Gã kia gật đầu đồng ý. Gã tiếp xúc với Việt vài lần nên hiểu khá rõ hoàn cảnh khó khăn hiện nay của Việt. Xe cảnh sát đã đến trước cổng, Việt nấp trong nhà, đưa mắt nhìn qua khe cửa sổ thì không thấy ông Phương trong số những cảnh sát vừa xuống khỏi xe; có lẽ vì ông ấy quá bận vào hai vụ sòng bạc và xe lậu nên không thể tới. Việt nhân lúc cảnh sát chưa tiến vào trong, bèn thoát ra theo cửa sau rồi thì triển khinh công nhảy lên mái nhà ẩn nấp.

Cảnh sát cứ theo nguyên tắc mà làm, một cảnh sát khác thì hỏi hai nhân chứng là gã kia, vài người khác thì kiểm tra hiện trường và thi thể Chung ruồi, may là lúc này Việt và gã kia chỉ dò xét hơi thở chứ không động chạm gì đến thi thể của Chung. Việt nằm trên mái nhà theo dõi tình hình, mấy lần trước Việt chỉ đứng ngoài xem một lát rồi đi ngay nên không biết quy trình tiền điều tra lại phức tạp thế này, cảnh sát hỏi rất nhiều, sau đó lại bảo gã kia trong thời gian này không được ra khỏi thành phố, phải có mặt ngay khi có yêu cầu của cảnh sát.

Việt đợi cho cảnh sát dọn dẹp xong hiện trường và rút khỏi nhà Chung ruồi thì mới nhảy xuống đất. Gã kia biết ý, không muốn cảnh sát phát hiện Việt đang ẩn nấp quanh đây nên gã rời đi cùng lúc với cảnh sát. Việt cũng bỏ đi ngay lập tức bởi Việt hiểu rõ nơi này không thể ở lâu, cảnh sát có thể quay lại đây để điều tra bất cứ lúc nào. Việt đi một quãng xa, đến khi đảm bảo tuyệt đối không một ai theo dõi thì mới lấy điện thoại gọi cho ông Phương. Cả ba vụ án cùng một hung thủ gây ra, đương nhiên phải để cho ông Phương biết chuyện. Tiếng ông Phương vang lên:

- Cậu lại gọi cho tôi vì chuyện gì nữa đây?

Đang bận bù đầu mà trong một ngày nhận hai liên tiếp hai cuộc gọi từ Việt, ông Phương vô cùng tức giận. Bởi vậy, Việt cũng chỉ cười gượng:

- Dạ có chuyện quan trọng cháu mới liên lạc với chú đây ạ. “Chung ruồi” đã bị giết rồi ạ, bị giết ngay tại nhà riêng

Ông Phuong vốn biết Chung đang ngầm giúp đỡ cho Việt và cũng hiểu tầm quan trọng vai trò của Chung nên sau khi nghe tin, ông thốt lên đầy vẻ ngạc nhiên:

- Cái gì! “Chung ruồi” bị giết rồi sao? Cậu chắc chắn không đấy?

Việt đáp:

- Dạ chính mắt cháu và một tên đàn em của Chung thấy thi thể của anh ta ở nhà riêng mà. Người kia cũng báo cảnh sát rồi, có lẽ chuyện này sẽ đến chỗ chú rất nhanh thôi.

- Cậu báo cảnh sát rồi thì còn gọi cho tôi làm gì? Đẳng nào tôi chả biết.

- Dạ cháu hiểu chứ, nhưng có vấn đề nghiêm trọng hơn là tên hung thủ giết hại Chung ruồi chính là kẻ đã giết hại tên Thiên đấy ạ.

Vừa nghe xong, sắc mặt ông Phuong biến đổi hẳn, ông hỏi lại Việt:

- Cậu đảm bảo chính xác không đấy?

- Dạ chắc chắn, cháu đã nhìn kỹ thi thể Chung ruồi, hoàn toàn giống hệt với vụ án của Tuyết và Thiên.

Ông Phuong nói ra nghi vấn của mình:

- Tên hung thủ sao lại giết hại Chung ruồi chứ? Hắn ta và Chung ruồi chẳng biết tí gì về nhau mà.

Việt đã nghĩ tới điểm này trước đó nên có nhận định của mình:

- Thật ra thì trước đây cháu có nhờ Chung đi thăm dò xem anh họ của tên Vinh là ai, chỉ là lâu quá mà vẫn chưa thu được manh mối nào. Cháu nghĩ có lẽ hai ba ngày nay, Chung đã phát hiện ra điều gì đấy nên bị hung thủ diệt khẩu.

Ông Phuong hỏi tiếp:

- Hừm, nghe cũng hợp lý. Mà lúc cảnh sát có nhìn thấy cậu ở hiện trường không?

Đây là chuyện ông Phuong lo lắng nhất. Phần lớn cảnh sát trong thành phố đều biết Việt đang là tội phạm bỏ trốn, cũng đã có lệnh của cấp trên truyền xuống không được để lộ chuyện này ra ngoài, cho nên không một ai dám bàn luận dù cảm thấy khó hiểu. Tuy người ngoài mù mịt tin tức nhưng nếu Việt để cảnh sát khác bắt gặp thì sự việc sẽ trở nên nghiêm trọng. Đầu dây bên kia Việt trả lời “dạ không” khiến ông Phuong an tâm hơn nhiều. Ông im lặng giây lát rồi nói:

- Như vậy đi, tôi sẽ bảo Thương đến tiếp nhận vụ án, Thương đã quá quen những án kiểu này rồi.

- Dạ vâng ạ.

Việt cũng đồng ý với ông Phuong. Dựa vào biểu hiện của Thương trong rừng vào đêm nọ, Việt biết thực lực của cô gái này không tầm thường chút nào, thậm chí còn mạnh hơn bản thân anh nữa ấy chứ, hơn nữa cô ấy cũng tham gia vào thỏa thuận hợp tác giữa anh và ông Phuong nên có thể tin tưởng; ông Phuong hoàn toàn có lý khi giao vụ án này cho cô ấy điều tra. Nếu đích thân cô gái đó hỗ trợ điều tra vụ án, Việt không còn gì lo lắng nữa. Anh lại nghe ông Phuong nói tiếp:

- Về phần điều tra cậu khỏi phải lo, việc cậu cần làm là khoanh vùng những người có khả năng trở thành mục tiêu tiếp theo của hung thủ, nhất là những người có liên quan trực tiếp đến cậu.

- Dạ vâng ạ.

Cái chết bất ngờ của “Chung ruồi” đã nhắc nhở Việt phải lưu tâm đến vấn đề này nên trong lúc nói chuyện với ông Phuong, anh cũng bắt đầu đánh dấu những mục tiêu khả dĩ sắp tới của tên hung thủ. Ông Phuong căn dặn Việt mấy câu nữa rồi cúp máy.

Việt càng nghĩ càng cảm thấy khó hiểu, gã hung thủ ra tay giết hại tên Thiên và Chung ruồi thì anh còn có thể giải thích là do ân oán trong xã hội đen, còn vụ của mụ Tuyết thì có liên quan gì chứ? Chỉ với đầu mối mụ ta từng là bồ nhí của Thanh Sơn, liệu mụ ta có khả năng làm ra chuyện lớn gì đây. Việt chợt nhớ tới là mụ Tuyết cũng vô tình để lộ ra chi tiết mụ có gã nào đó chống lưng cho, rất có thể gã ta là đầu sỏ gây ra những án mạng này. Vậy thì hung thủ được gã thuê hay chính là bản thân gã? Nếu là chính bản thân gã thì Việt thực sự không tìm ra được ai lại có thể lực kinh khủng ngang với các ông trùm của ba băng đảng; mà nếu gã thuê người thì Việt càng đau đầu, tên hung thủ rõ ràng có thù oán rất sâu với anh, anh không tin có sự trùng hợp đến vậy. Việt thấy xem chừng phải vào thăm Thanh Sơn một lần, với lý do để có manh mối về gã hung thủ thì chắc ông Phuong sẽ không phản đối.

Đã muốn là làm, thời gian cũng không cho phép Việt do dự nữa, anh lập tức, đeo mặt nạ da lên và chạy đến chỗ Thanh Sơn giam giữ. Các cảnh sát ở đây không nhận ra Việt vì Việt đang dịch dung, ngoài ra trước đó Việt đã báo cho ông Phuong một tiếng nên khi nhìn thấy Việt, cảnh sát không nghi ngờ mà đưa anh vào gặp Thanh Sơn luôn. Bên trong Thương đã chờ sẵn, cô báo các cảnh sát khác ra ngoài rồi mới dẫn Việt đi gặp Thanh Sơn. Mấy cảnh

sát đây tuy cảm thấy kỳ quái nhưng Thương là cấp trên, họ không dám hỏi. Khi còn mỗi Việt và Thương thì Việt tháo mặt nạ da xuống, Thương vẫn tỏ ra bình thường bởi cô ấy cũng không lạ gì mấy thứ này.

Thanh Sơn hơi bất ngờ khi Việt đến thăm ông ta. Hai người gặp nhau trong hoàn cảnh cách nhau một tấm kính thì không khỏi có cảm giác kỳ quái. Sơn lên tiếng trước:

- Chú mày có thời gian rảnh để thăm anh à? Mà cũng phải cảm ơn chú mày, anh không nghĩ là chú mày lại nhẹ tay đây, cứ tưởng phen này không thoát được kiếp nạn.

Việt hiểu Sơn đang đề cập đến điều gì, Việt cười đáp:

- Có gì to tát đâu, dù sao giữa chúng ta vẫn có tình sinh tử cơ mà.

Thanh Sơn nói tiếp:

- Có chuyện gì thì chú mày nói thẳng ra đi, anh biết chú mày không đơn giản là đến thăm hỏi anh đâu.

Việt nói:

- Ha ha, em cũng thích nói thẳng. Em muốn hỏi ông anh biết có ai có năng lực mạnh hơn cả anh hay tên Phong không?

Sơn chau mày, nhìn Việt với ánh mắt quái dị một lúc rồi lắc đầu:

- Trong thành phố này thì không có ai, có chuyện quan trọng hả?

Việt gật đầu:

- Ông anh ở trong này nên không biết là tên Thiên và Chung ruồi đều bị giết hại cả rồi, em chỉ muốn biết ở đây ai cả gan dám qua mặt tên Tuấn đây. Ông anh dựng sự nghiệp ở đây nhiều năm chắc hiểu rõ hơn em.

Sơn là cáo già thành tinh, Việt chỉ nói nửa ý thì lão ta đã hiểu rồi. Tuấn và Sơn tranh đấu hơn chục năm bất phân thắng bại nên có thể nói rằng thế lực của hai bên ngang ngửa nhau nên nếu xuất hiện kẻ đủ khả năng qua mặt được Tuấn, tất nhiên Sơn cũng phải biết rõ. Bởi vậy, nghe Việt hỏi thì lão ta rất ngạc nhiên:

- Lại có kẻ đó nữa à? Suốt bao nhiêu năm qua, ngoài chú mày ra thì anh chưa từng gặp ai có gan lớn như vậy.

Không rõ là đối phương đang nói móc hay đang khen ngợi mình, Việt lắc đầu cười gượng:

- Nói như vậy thì ông anh cũng bó tay, xem ra chuyến đi này của em công cốc rồi.

Thiên lắc đầu:

- Cũng không phải công cốc, qua những lời chú mày kể thì anh khẳng định được kẻ này chắc chắn phải là dân bản địa hay chí ít hẳn cũng ở đây rất lâu rồi thì mới hiểu tường tận các thứ đang tồn tại.

Việt ngắt lời của Sơn một lúc thì gật gù

- Cũng đúng, nếu không thì sao hẳn lại biết Chung ruồi là ai mà xuống tay chứ.

Bỗng Việt nghe Sơn nói tiếp:

- Thêm một điều quan trọng nữa là tên Vinh được hẳn ta nâng đỡ, đưa vào trong công ty của Tuấn chứ không phải tên Vinh giúp đỡ hẳn. Như vậy càng chứng tỏ gã này có quen biết rất rộng với các ông lớn.

Việt nghe mà giật mình:

- A, sao em không suy ra điều này nhỉ? Đúng là người trong cuộc thường không tính nhiều như thế. Ông anh quả không hổ đã lăn lộn lâu năm.

Thiên bật cười:

- Rồi sao? Cũng không phải vào tù sao. Thực ra anh chỉ liên tưởng đến đây thôi.

- Không quan trọng, từng đó đã giúp em rất nhiều rồi.

Bỗng dưng lúc này Thương lại lên tiếng:

- Hết giờ thăm rồi đây Việt, chúng ta phải ra ngoài thôi kẻo sinh nghi.

- Được rồi, dù gì tôi đã có chút manh mối. Tạm biệt ông anh, lần sau rảnh em sẽ lại vào đây.
- Tạm biệt, cậu phải giữ lời hứa của mình đấy.
- Tất nhiên sẽ giữ lời chứ.

Chỉ có Việt và Sơn mới hiểu lời hứa đó là gì, Thương thì lại chỉ nghĩ là lời hứa “vào thăm lần nữa”. Việt đợi Thương đưa Sơn trở về phòng giam xong thì mang lại chiếc mặt nạ da rồi cùng cô đi ra ngoài. Thương vừa đi vừa nói:

- Đã hình dung được kẻ nào chủ mưu chưa?

Việt trả lời:

- Chưa, tôi là người ngoại tỉnh mới đến đây, đâu thể biết hết tất cả những thứ ở đây. Có lẽ chỉ có cô và chú Phương mới tìm ra được danh tính của hung thủ thôi.

Thương nói:

- Hiện giờ công việc của tôi rất nhiều, e rằng không có thời gian để tham gia điều tra, chú Phương cũng bận bù đầu, chắc tôi phải nhờ người bạn khác trong sở đến giúp đỡ.

Việt không khỏi âm thầm lè lưỡi than: “Cô còn có bạn ghê gớm như cô ư? Gì mà khiếp thế!” Việt vốn chẳng tin, cô gái này nói khoác thế chẳng qua để anh không moi được đầu mối gì từ cô ta thôi, mà mối quan hệ giữa hai người đơn thuần chỉ là hợp tác đôi bên cùng có lợi, cô ta không muốn tiết lộ, Việt cũng lờ đi; dù gì thì Sơn cũng đã cung cấp cho anh một vài manh mối có ích. Việt nói nhảm thêm vài câu với Thương rồi ai đi đường nấy.

Trời đã về chiều, Việt chạy đến chỗ cũ để tiếp tục luyện Thuần Dương Công. Anh có cảm giác Thuần Dương Công sắp sửa đột phá tầng thứ tư nên cần tận dụng thời gian rảnh lúc này để tu luyện.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 61

Một tiếng hét đau đớn cùng cực vang lên, Việt ngồi gập người, chống tay trên mặt đất, miệng thở hồng hộc một cách khó nhọc, cả người anh lúc này đỏ như máu, mũi anh mới thốt lên được một câu:

- Chết tiệt, suýt nữa thì bỏ mạng rồi.

Cuối cùng thì Việt cũng đã đột phá được tầng thứ tư của Thuần Dương Công, có điều quá trình thực hiện thì đau đớn không lời nào tả nổi. Đau đớn không chỉ đến từ đặc điểm của Thuần Dương Công mà còn do sự xung đột giữa Thuần Dương Công và môn thần công quái dị kia.

Hai môn thần công trong người anh càng mạnh thì chúng càng đối chọi nhau ghê gớm hơn. Hơn nữa, suốt thời gian qua anh phải tu tập môn thần công kia để chữa trị cho ông Tâm nên sự cân bằng giữa hai môn thần công đã bị phá vỡ, Thuần Dương Công đã trở nên yếu thế hơn. Lúc này khi luyện công, anh đẩy Thuần Dương Công lên mức tốt độ khiến cho xung đột cũng tăng lên mức khủng khiếp. Chính vì thế sự hung hiểm của lần này cao hơn những lần trước rất nhiều. Hai luồng chân khí một nóng một lạnh va vào nhau dữ dội khiến cho kinh mạch trong khắp người anh căng như muốn nổ tung vậy. Sờ đi Việt có thể vượt qua cửa ải này, tất cả nhờ ý chí kiên định cùng với sự cố gắng áp chế thần công bất đắc dĩ nọ, cộng thêm cả may mắn; hễ sơ sẩy một tý thôi thì đã bỏ xác đương trường rồi.

Nguy hiểm trôi qua đã lâu rồi mà trong lòng Việt vẫn chưa hết khiếp hãi. Tầng thứ tư đã đáng sợ như thế, khi sang tầng thứ năm sẽ còn như thế nào nữa đây? Việt hiểu nếu vẫn không tìm được cách khắc phục vấn đề, lần sau anh sẽ chết chắc; chẳng qua trước mắt chỉ đành tạm gác chuyện đó sang một bên. Việt ngồi nghỉ ngơi một lúc rồi đứng dậy trở về phòng.

Việt tắm rửa, ăn tối xong xuôi thì tiếp tục khoanh vùng các đối tượng có khả năng là tên hung thủ tàn ác đó. Sau khi có lại trí nhớ thì bình thường giờ này Việt đều lấy mấy quyển sách kinh tế ra để tự học; suốt gần một năm nay Việt không được đến trường nên anh mới tự học để không tụt lại quá xa. Chẳng qua tối nay anh không có tâm trạng học hành gì cả, tên hung thủ là vấn đề quan trọng nhất lúc này.

Việt ngồi tra xét từ những dữ liệu có sẵn của ba vụ án một lúc lâu thì cũng thu được một ít manh mối để tìm ra gã hung thủ. Bỗng dưng Việt nghe chuông điện thoại đổ, anh nhìn màn hình thì thấy số của Dũng; chắc hẳn ta đã thực hiện xong cuộc tập kích rồi. Anh bắt máy hỏi hân:

- Alo, tao Việt đây, việc tối đầu rồi?

Dũng đáp:

- Xong cả rồi, hai tên Phong và Huỳnh đã bị bắt, giờ không ai lãnh đạo băng đảng của bọn chúng, đâm ra đám tay chân ở dưới gành nhau làm đại ca nên băng đảng bọn chúng bung bét hết cả rồi. Tao vừa đánh tới thì bọn chúng sợ chạy loạn lên, thế là bị bọn tao diệt sạch.

Việt nghe mà giật mình:

- Cái gì? Mày giết hết bọn chúng rồi à?

Dũng nói:

- Không, tao không tàn nhẫn đến mức đó, chỉ đánh bọn chúng tàn phế thôi. Riêng thằng đại ca tạm thời thì bị chính bọn đàn em của hắn giết.

Việt ngạc nhiên hỏi lại:

- Hử? Sao lại thế? Sao tự dung đàn em của hắn phản bội thế?

Dũng bật cười:

- Đám bọn chúng thằng nào cũng sợ chết, tao vừa dọa lẫn dụ dỗ vài câu, thế là bọn chúng lao lên giết thằng đại ca luôn, tao cũng bó tay với bọn này, tổ chức tâm lý yếu quá.

Việt nghĩ bụng: “Cười người khác như thế, chả biết khi rơi vào hoàn cảnh đó mày có làm giống vậy hay không nữa?” Chẳng qua Việt chỉ giữ ý đó trong đầu chứ không nói thẳng ra với Dũng. Anh nói tiếp:

- Mày cho mấy đứa đàn em xử lý sạch sẽ hiện trường rồi ra lệnh cho chúng tản ra, tạm thời ẩn nấp vài ngày cho chuyện này lắng xuống rồi lại tiếp tục với băng đảng của tên Tuấn. Tao tình cờ mới được thông tin tên Tuấn cũng sắp xong đời rồi.

Dũng rất hào hứng khi nghe được tin bất ngờ này:

- Thế thì tốt quá, tao sẽ bảo đám đàn em chuẩn bị dụng cụ cho mấy ngày nữa.

- Ủ, tao cúp máy đây, nhớ lời tao dặn đấy, bảo mấy thằng nhanh chóng đi xử lý hiện trường.

- Ủ, tạm biệt, hẹn gặp mày mấy ngày nữa.

Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện với Dũng, Việt cũng không còn tâm trạng để học nữa, anh cần cân nhắc thời gian ra tay với băng đảng của tên Tuấn. Chuyện tối nay chắc chắn kinh động đến cảnh sát, nếu ra tay sát ngày quá tât sẽ gặp nhiều phiền toái; mặc dù đang trong quá trình hợp tác nhưng ông Phương không thể nào ủng hộ Việt sử dụng phương pháp này.

Việt nhìn đồng hồ thì thấy đã đúng lúc phải đến phòng bệnh của ông Tâm, Việt đứng dậy, cầm theo mặt nạ da chạy đi. Giờ trời đã khuya, chẳng còn mấy ai đi thăm bệnh vào giờ này, hơn nữa phòng bệnh của ông Tâm là phòng riêng nên khi tới gần phòng ông ấy nằm, Việt cũng yên tâm mà tháo mặt nạ da xuống. Tối nay là ngày Ngọc và anh trai của mình trực đêm, chắc chắn hiện giờ trong phòng ngoài Ngọc ra thì không còn ai khác vì bình thường thì Ngọc đã lừa anh trai đi mua đồ rồi, Việt bèn đi thẳng vào. Nhưng vừa tiến vào, Việt lập tức đứng ngậy người như phỗng bởi trong phòng bên cạnh Ngọc thì còn một người mà anh không bao giờ nghĩ là lại có thể xuất hiện ở đây; đồng thời người đối diện cũng nhìn lại anh với vẻ rất kinh ngạc. Cả hai không hẹn mà cùng thốt lên:

- Sao em (anh) lại đến đây? (giờ này)?

Vì quá kinh ngạc nên Việt không để ý hai chữ “giờ này” của đối phương. Người có thể khiến cho Việt sững sờ đến thế chỉ có mình Quỳnh và Ngọc thôi. Tối nay là ngày trực của Ngọc nên Việt mới đến sớm, anh chẳng thể ngờ Quỳnh lại xuất hiện ở chỗ này. Mà Ngọc đứng bên cạnh Quỳnh cũng ngạc nhiên không kém, thành ra cả ba người nhìn nhau sững sờ một lúc lâu. Việt tỉnh táo lại trước tiên, anh bèn lên tiếng để phá vỡ bầu không khí quái dị này:

- Sao em lại đến đây vậy Quỳnh? Em cũng biết ba của Ngọc đang nằm viện à?

Thấy thái độ của hai cô gái dường như không có thù địch nhau, Việt lấy làm kỳ, bởi theo bình thường, hai cô gái phải hận nhau đến mức sống chết ấy chứ, và lại hai cô chỉ mới thấy nhau một hay hai lần gì thôi. Nhưng khi nhìn sang ông Tâm nằm trên giường bệnh, Việt lập tức hiểu ra, hai cô chỉ tạm gác lại thù hận, Quỳnh đến đây có lẽ là vì cảm thông cho hoàn cảnh của Ngọc mà thôi, còn nguyên nhân Quỳnh biết chuyện này thì anh chịu.

Phía bên này, Quỳnh nghe Việt hỏi, cô đáp lại rất lạnh nhạt:

- Tôi đến đây thăm bác Tâm, còn vì sao tôi biết bác nằm viện thì không phải việc của anh.

Bỗng Ngọc lên tiếng:

- Anh mau chữa cho ba tôi đi, anh trai tôi sắp sửa quay lại rồi.

- Ủ, anh làm ngay đây.

Sau những gì bản thân mình gây ra cho hai cô gái, Việt biết mình có lỗi với Ngọc và Quỳnh rất nhiều, hai cô đối xử anh thế nào cũng chấp nhận. Việt tiến

lại giường của ông Tâm, đặt bàn tay lên người ông ấy, bắt đầu vận công để chữa trị cho ông.

Ngọc đã thấy cảnh này nhiều lần nên không còn ngạc nhiên nữa, nhưng Quỳnh lại khác, trước giờ cô cứ nghĩ võ công hay nội lực chỉ là lời đồn đãi của dân gian nên giờ bất gặp tư thế của Việt, cô không khỏi tò mò muốn xem thực hư của nó là thế nào. Cô nhìn chăm chú vào người Việt và ông Tâm, ban đầu chưa có gì nhưng qua vài phút thì cô thấy ở bàn tay của Việt đặt trên người ông Tâm bốc lên khí trắng, Quỳnh tròn to mắt nhìn, hoá ra có thể đẩy nội lực hoá thành khí ra bên ngoài hoàn toàn khác với những gì cô tưởng bấy lâu nay, chẳng qua cô không dám thốt lên câu cảm thán vì cô biết lúc này Việt rất cần sự yên tĩnh.

Trong quá trình chữa trị, thỉnh thoảng hai hàng chân mày Việt chau lại vì đau đớn bỗng dưng trong người. Việt hiểu đây là hậu quả của việc anh cố gắng tu luyện cả hai môn thần công, hai luồng nội lực càng mạnh thì càng xung đột dữ dội. Hiện tại hai môn thần công đã đạt tới một cảnh giới cao hơn trước khá nhiều nên hệ vận công quá mức một chút thì cũng rất đau đớn rồi. Việt hiểu điều này nhưng vì trách nhiệm với sức khoẻ của ông Tâm, anh vẫn phải chịu đựng.

Việt chữa trị một hồi lâu thì mới thu công và đứng dậy. Anh thở hắt ra một hơi rồi nói với Ngọc:

- Anh biết bác Tâm đã tốt hơn nhiều nên tối nay anh đã nâng cao mức chữa trị, anh tin ba em sẽ tỉnh lại rất nhanh thôi.

Ngọc chỉ gật đầu xem như trả lời. Quỳnh thì không nói gì, có điều Quỳnh vẫn không tin việc chữa trị kiểu khác người này có thể cứu tỉnh được ông Tâm, tuy cô đã nghe về sự thay đổi tình trạng sức khoẻ của ông Tâm suốt quãng thời gian qua. Nếu có thể cứu người bằng cách này thì cần gì đến bác sĩ nữa. Chẳng qua, ngay cả Việt đến tận bây giờ cũng chỉ mới biết dùng cách này để chữa trị chứ không nguyên nhân gốc rễ cho sự tiến triển này là hai viên thuốc quý mà ông lão kia tặng cho Việt (quyển 2 chương 35).

Thấy dừng dừng thái độ của hai cô gái, Việt không khỏi cảm thấy xấu hổ, đương lúc không biết làm gì để thoát khỏi hoàn cảnh khó xử này thì anh nghe được tiếng bước chân đang tiến lại gần phòng bệnh. Việt vừa nạng lại mặt na da vừa nói:

- Có người vào đây, hai em cứ nói là bạn của mình đến thăm bác Tâm nhé.

Từ sau khi đột phá võ công thì các giác quan của Việt đã tăng lên gấp nhiều lần nên khi hai cô gái chưa nghe được thì anh đã biết sắp có người vào phòng này, bởi vậy hai cô gái nhìn nhau đầy vẻ khó hiểu, đến khi anh trai của Ngọc đi vào thì hai cô mới vỡ lẽ ra. Anh trai Ngọc thấy mình rời khỏi phòng chưa bao lâu thì bỗng dưng xuất hiện thêm một người đàn ông thì rất ngạc nhiên, anh ta bèn hỏi:

- Chào anh, xin hỏi anh là?

Việt đáp:

- Chào anh, tôi là Lâm, bạn của Ngọc và Quỳnh, tôi đi thăm một người bạn nằm trong bệnh viện này, biết Ngọc và Quỳnh cũng đang ở đây nên tiện đường ghé qua thăm bác. Tôi xin lỗi vì sự đường đột.

- Ra là vậy, cảm ơn anh đã đến thăm ba tôi.

Anh trai Ngọc bắt tay với "Lâm", trong lòng lại lấy làm kỳ tại sao hai cô bé này lại quen biết với một gã hơn ba chục tuổi như thế này, chẳng qua anh ta chỉ giữ suy nghĩ trong bụng. Sau khi chào hỏi xong, anh ta quay sang nói với Ngọc:

- Mẹ sắp sửa đến đây rồi, em có thể về nhà nghỉ ngơi sớm để mai còn đi thi nữa.

Ngọc nói:

- Nhưng mà...

Anh trai Ngọc cắt lời ngay:

- Không nhưng nhị gì cả, việc học trên hết, ba ở đây có anh và mẹ lo, nghe lời anh, em về nhà nghỉ đi.

Ngọc biết anh mình nói đúng nên đành gật đầu:

- Được rồi, vậy một tý nữa em sẽ về.

"Mai Ngọc phải thi rồi mà tối nay còn phải đến bệnh viện ư?" Việt đứng bên cạnh nghe mà cảm thấy đau đớn trong lòng, nếu không phải vì anh thì có lẽ gia đình Ngọc sẽ không phải rơi vào hoàn cảnh khó khăn thế này, rồi anh nghĩ đến Quỳnh, nếu không có đêm đó thì... Tối đây thì Việt không còn tâm trạng ở đây thêm nữa, anh bèn lên tiếng:

- Tôi thấy thời gian đã không còn sớm nữa, tôi cũng nên đi thôi, tôi chúc bác Tâm mau hồi phục trở lại, cũng như mong gia đình anh luôn luôn mạnh khoẻ.

- Ồ cảm ơn anh, thứ lỗi tôi không thể tiễn anh được.

- Không sao, tạm biệt.

- Tạm biệt mọi người.

Việt khẽ thở dài, nhanh chóng rời khỏi phòng bệnh. Tiếng anh trai của Ngọc thuyết phục cô ấy về nhà vẫn văng vẳng sau lưng anh.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 62

Dù bản thân có rất nhiều điều muốn nói với Ngọc và Quỳnh nhưng trong hoàn cảnh thế này, Việt thật sự không biết phải mở lời như thế nào, chỉ đành nhanh chóng bỏ đi. Đáng tiếc có người còn đi nhanh hơn cả Việt, Việt chưa ra đến cổng bệnh viện thì hai cô gái đã đuổi kịp. Thấy hai cô gái xuất hiện, Việt cố nặn ra một nụ cười “tiêu chuẩn”:

- Hai người không ở lại với chú Tâm thêm một chút nữa à? Ngọc, sao em không đợi mẹ em đến rồi về luôn, để anh em một mình ở đó thì anh ấy vất vả lắm.

Ngọc đáp:

- Không sao, anh trai tôi lo được. Còn anh đi nhanh thật đấy, chả lẽ anh không có gì để giải thích chuyện giữa ba người chúng ta à?

Những lời của Ngọc như đang chế giễu Việt. Việt thở dài, việc gì đến sẽ phải đến, muốn trốn chạy cũng không thể chạy thoát được, hơn nữa chuyện này vẫn phải có kết thúc. Nghĩ vậy, Việt bèn nói:

- Không phải anh không muốn nói mà hoàn cảnh chưa cho phép, anh cứ tưởng Quỳnh và em chắc đang hận nhau đến cô sống tôi chết, khó mà ngồi xuống nói chuyện với nhau chứ...

Việt liếc một lượt qua hai cô gái, sắc mặt hai cô càng lúc càng khó coi vì những lời đó, Việt cũng mặc mà tiếp tục:

- ...mà bản thân anh cũng có vài điều muốn hỏi hai người. Như vậy đi, năm giờ chiều mai tại quán cà phê Ngẫu Nhiên gần cổng trường Đại học NN, chúng ta sẽ gặp nhau, thế nào?

Ngọc trầm ngâm giây lát rồi gật đầu:

- Được, giờ đó chiều mai tôi rảnh, vậy sẽ hẹn gặp giờ đó.

Việt nhìn sang Quỳnh, thấy Quỳnh cũng đồng ý đề nghị của mình thì thở phào nhẹ nhõm. Việt xem đồng hồ rồi nói:

- Đã khuya lắm rồi, để anh đưa hai người về.

Ngọc lắc đầu ngay:

- Không cần anh phải nhọc công thế, tôi có thể tự mình về nhà được.

Chuyện gì chứ chuyện này thì Việt không thể làm ngơ được, anh nói:

- Không được, gần đây anh đang bị một kẻ ác nhân hãm hại, những người bạn của anh đều đã bỏ mạng dưới tay hắn rồi. Anh không thể để chuyện đáng tiếc xảy ra với hai em được.

Nhớ tới các vụ án gần đây đều liên quan đến bản thân, Việt thật sự lo lắng cho hai cô gái nên mới nói thẳng mục đích ra cho hai cô hiểu. Thông qua biểu tình nghiêm trọng của Việt, Ngọc và Quỳnh biết lời Việt rất có thể là thật nên sợ đến tái mặt, sau một hồi do dự thì hai cô gái cũng đồng ý để hắn đưa về. Phòng trọ của Quỳnh gần hơn nên Việt đưa Quỳnh về trước rồi mới cùng Ngọc về nhà. Trên đường đi, Việt luôn im lặng bởi những gì cần nói anh đều đã nói hết rồi, cả vấn đề vì sao Quỳnh lại xuất hiện ở bệnh viện anh cũng cố kìm lại, dù gì vào cuộc hẹn chiều mai thì mọi chuyện đều sẽ được giải quyết. Việt thấy Ngọc khóa cổng rồi vào trong nhà thì Việt mới xoay người rồi đi. Việt đi được một lúc thì bỗng dừng dừng lại và nói:

- Theo dõi tôi từ nãy giờ cũng khá lâu rồi đấy, tốt nhất là hãy hiện thân đi, đừng ép tôi phải sử dụng vũ lực.

Một giọng nói trong trẻo đáp lại:

- Không ngờ anh lại có thể phát hiện ra tôi, xem ra võ công của anh lại tiến bộ hơn nhiều.

- Là cô à?

Thấy khuôn mặt người theo dõi mình, Việt hơi bất ngờ. Việt hỏi:

- Tại sao cô lại theo dõi tôi vậy hả, muốn gặp tôi thì chỉ gọi điện thoại là được, cần gì làm mấy trò mèo này, hơn nữa lại theo dõi tôi từ bệnh viện, cô cũng kiên nhẫn quá nhỉ

Mấy câu nói khích bác của Việt chẳng thể khiến cho Thương tức giận, cô chỉ nói:

- Tôi vốn ở bệnh viện, bắt gặp anh đi cùng hai cô gái kia, tiện lúc đang có chuyện cần bàn với anh nên đi theo thôi.

- Ra vậy.

Vốn dĩ Việt đã phát hiện có người bám theo mình từ cổng bệnh viện nhưng vì có Ngọc và Quỳnh ở bên nên không tiện vạch trần. Bây giờ biết người đó là Thương thì anh cũng không lo lắng sẽ có bất lợi gì cho hai cô ấy nữa. Anh hỏi Thương:

- Cô có chuyện gì muốn bàn với tôi thì nói nhanh đi, trời cũng khuya lắm rồi.

Thương nói:

- Chuyện đầu tiên là tối nay tàn dư của Hắc Báo đã bị người khác dọn dẹp hết, anh có biết không?

Chuyện này Việt đã lường trước được thể nào thì ông Phương cũng sẽ truy vấn mình nên Việt đã có cách đối phó. Anh tỏ vẻ kinh ngạc hỏi lại:

- Có chuyện này à, bọn nào cả gan thế, chả lẽ là băng đảng của tên Tuấn làm?

Thương lắc đầu:

- Tôi chưa biết, tôi cũng chỉ mới nghe tin thôi, vừa lúc gặp anh nên hỏi để có thêm thông tin ấy mà.

Việt thừa hiểu cô ta đang thăm dò mình nên anh tỏ vẻ tức giận, nói bằng giọng hơi lớn:

- Sao cô không hỏi thẳng luôn là tôi có tham gia vụ này hay không đi?

Thương nghe vậy thì bất cười hỏi ngược lại:

- Tức là anh thừa nhận có tham dự phải không?

Việt tròn trừng hai mắt nhìn cô gái, phản bác:

- Cho tôi xin đi, cô nghe tôi nói tham gia khi nào hả? Cả ngày tôi bận đủ thứ việc, tham dự bằng cách nào đây, tối nay tôi một mực ở phòng trọ để cố gắng truy ra dấu vết của tên hung thủ chứ rảnh rỗi gì mà làm chuyện không đâu thế.

Thương nhún vai đáp:

- Có phải việc không đâu hay không thì tự mỗi người hiểu tôi, tôi cũng chẳng quan tâm. Anh không làm việc gì phạm pháp là được.

Việt hiểu cô ả này đang dẫn dắt lung tung để anh lộ ra sơ hở, đã vậy thì tốt nhất là không nhắc đến vấn đề này nữa, anh bèn tảng lờ đi:

- Được rồi, hồi nãy cô có nói đây là chuyện thứ nhất, thế chuyện thứ hai cô cần bàn là gì thì nói ngay đi, tôi còn phải về ngủ để mai còn đi làm.

Thương đáp:

- Việc thứ hai tôi muốn nói là tối nay chúng tôi đã bắt đầu ra quân bắt những đối tượng có tham gia vào phi vụ xe lậu, đã có vài người bị bắt rồi, tiếp đến sẽ là tên Tuấn, anh nhớ lưu ý một chút.

Việt cảm thấy khó hiểu:

- Việc này là việc của phía cảnh sát các cô đấy chứ, tôi đâu có liên quan gì, cô nói với tôi cũng vô ích. Hơn nữa, lâu nay hắn ta vẫn luôn là mục tiêu của tôi mà, câu này của cô có ý gì?

Thương nói:

- Câu hỏi hay đấy, khiến tôi không khỏi tò mò anh đã dùng cách gì để leo lên cao trong hắc đạo?

Việt đang định ngoác miệng chửi mấy câu thì Thương đã nói tiếp:

- Tôi nói điều này là để anh lưu ý tới tên Tuấn. Cảnh sát chúng tôi ra quân chắc chắn sẽ kinh động đến thế lực của tên Tuấn, rất có thể hắn sẽ lo lắng cho an nguy của bản thân hắn mà trốn chạy. Tôi cần anh giám sát hắn ta thật kỹ để ngăn không cho hắn trốn thoát, tôi không nghĩ anh kém thế đấy.

Thương còn lắc đầu tỏ ra cực kỳ thất vọng. Việt cạn lời luôn, anh cố nén giận, nói:

- Tôi nghĩ tên Tuấn không dám bỏ trốn đâu, bởi lẽ theo tôi biết thì hình như em trai hắn ta vẫn chưa thoát tội, đúng không nhỉ? Nó không quá quan trọng như cô nghĩ đâu.

Thương nhìn Việt với ánh mắt như đang nhìn một thằng ngu vậy:

- Thế anh tưởng tội của tên Tuấn nhẹ à, em trai hắn cùng lắm thì tù vài năm, ra tù còn tốt chán, nhưng án phạt cho tên Tuấn chắc phải vài chục năm. Cho nên trốn được thì vẫn là hay nhất. Chuyện quá sức đơn giản thế mà anh không nghĩ ra à?

Lúc này Việt thật muốn rút dếp nện cho cô ả một cái, chẳng qua anh chưa rõ thực lực của hai bên có chênh lệch như thế nào nên chả dám liều mạng với cô ả. Anh hồi cộc lốc:

- Đã biết, còn chuyện gì nữa không?

- Hết rồi, chỉ từng đó thôi.

- Vậy thì tôi về ngủ đây.

- Đi đi, nhớ kỹ lời tôi nhắc nhở đấy.

- Biết rồi.

- Tốt, tôi đi đây.

Dứt lời thì Thương quay người đi thẳng, trong lúc bước đi còn lắc đầu, thở dài ra chiều ngán ngẩm. Việt dù tức giận nhưng không thể không thừa nhận cô ả nói rất có lý, những kẻ ủng hộ Tuấn bị bắt thì chắc chắn tên Tuấn sẽ sợ hãi mà bỏ trốn, anh tuyệt đối không thể chuyện này xảy ra, tên này trốn thoát được thì mọi thứ sẽ đổ sông đổ bể hết cả.

Lúc này Việt chợt nhớ ra mình còn một việc quan trọng khác phải làm. Việt nhìn đồng hồ, giờ này có lẽ vẫn gọi được điện thoại cho ông ta. Việt bấm một dãy số điện thoại rồi gọi. Phía bên kia nhanh chóng bắt máy. Việt nói:

- Alo, chào anh, tôi là Việt đây, ngại quá, giờ này mà còn gọi tới anh.

Bên kia đáp:

- Không sao, dù gì tôi cũng đang bận làm việc mà, bình thường tôi cũng ngủ khá muộn.

- À, vậy thì phiền anh một chút rồi, hiện giờ tôi có một ít hồ sơ, ngày mai anh có thể lên lịch giúp tôi để tổ chức một cuộc họp hội đồng quản trị của công ty Thành Đạt được không?

Người đàn ông nọ yên lặng giây lát rồi trả lời:

- Ô, không thành vấn đề, lịch làm việc của tôi đây gần đây cũng không quá bận rộn, hai ngày tới đây có thể sẽ được.

- Thế à, tốt quá rồi, đành làm phiền anh rồi, tiền thì tôi vẫn sẽ đưa ra như cũ, chắc không có vấn đề gì nhỉ?

- Không có vấn đề gì, khi nào có kết quả tôi sẽ liên lạc lại anh.

- Ô cảm ơn anh nhiều, tôi không làm phiền anh thêm nữa, tạm biệt.

- Vâng, tạm biệt.

Việt cúp máy, vẻ tươi tỉnh cuối cùng cũng hiện trên mặt anh sau nhiều ngày căng thẳng. Người mà Việt vừa gọi là luật sư Việt mời đến, cũng là luật sư đã giúp anh ở công ty của Hắc Báo. Anh gọi đến ông ta là vì muốn tham gia vào công ty mà Thanh Sơn đã chuyển cổ phần sang cho anh. Anh có một kế hoạch rất quan trọng.

Lo liệu trước sau xong xuôi thì Việt mới yên tâm lên giường đi ngủ.

...

Sáng hôm sau, điều đầu tiên Việt cần làm là chạy đến công ty của tên Tuấn. Dù không chắc tên này đã biết được tin tức liên quan đến vụ xe lậu hay chưa, anh nghĩ vẫn phải có mặt để phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn. Tên Tuấn vừa thấy anh xuất hiện thì rất tức giận, lập tức quát lớn:

- Mà đang làm cái gì vậy hả Lâm? Sao đến giờ xe vẫn chưa chuyển hết đến cái kho tao bảo?

Về mặt của “Lâm” hoảng sợ, bèn hỏi lại ngay:

- Đợt sáng nay nữa là xong mà anh Tuấn, chẳng lẽ có gì không hay xảy ra ạ?

Tuấn biết mình ban nãy đã thất thố nên hít một hơi thật sâu, sau đó đáp lại:

- Ài, tâm trạng anh mấy bữa nay không được tốt lắm. Có lẽ mày chưa biết những kẻ ủng hộ anh lúc trước đã bị bắt cả rồi nhỉ? Theo tình hình này nếu chú mày chậm trễ nữa thì cả mày và anh cũng không thể thoát tội đâu. Chú mày mau đi đốc thúc, kiểm tra việc chuyển hàng đi.

Việt nghe Tuấn nói mà nghĩ bụng: “Tên này biết tin rồi.” Việt hiểu tên Tuấn giục mình đi chuyển hàng là để đưa “Lâm” ra gánh tội thay để hắn ta có thể trốn chạy một mình, chẳng qua mọi việc Việt đều lường trước rồi, đã có cách để hắn phải thất bại hoàn toàn. Bề ngoài anh vẫn đáp lại “ạ vâng” nhưng bên trong thì nghĩ giờ này chắc bên cảnh sát đã ra quân và đang trên đường đến đây rồi. Việt bèn nói:

- Vâng anh Tuấn, nghe anh nói em cũng sợ quá, em đi đốc thúc ngay đây.

Nói xong Việt lập tức xoay người rồi đi, Tuấn thì nhìn theo hắn mà nợ nộ cười khinh miệt vì “Lâm” đã trúng kế của hắn, đáng tiếc hắn không biết rằng lúc này Việt cũng đang cười “độc kế” của hắn. Khi Việt ra khỏi cổng công ty thì bắt gặp ông Phuong đang dẫn theo cấp dưới từ đằng xa đi tới. Việt biết Thương đã nhìn thấy mình nên đánh mắt và gật nhẹ đầu một cái ra hiệu cho cô ta, sau đó anh chuyển hướng đi sang đường khác.

Trong phòng của mình, Tuấn đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị bỏ trốn thì đột nhiên thư ký của hắn đi vào nói:

- Thưa anh, nhân viên tiếp tân tầng dưới báo là cảnh sát đang lên đây để gặp anh.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 63

“Sao bọn cóm lại đến đây chứ? Chẳng lẽ mấy thằng khốn kia đã khai ra mình?” Tuấn nghe xong thì mặt mày xanh như tàu lá chuối, nét kinh hoàng không thể che giấu được nữa. Cô thư ký chỉ là nhân viên bình thường, không hề biết nội tình bên trong nên khi thấy hắn đứng trơ ra như phỗng không nói thì lấy làm lạ, bèn hỏi lại:

- Sếp, cảnh sát sắp đến đây rồi, em nói gì với họ đây ạ?

Lời cô thư ký làm Tuấn tỉnh lại, hắn cố trả lời bằng giọng bình tĩnh:

- Không có gì đâu, cảnh sát tới gặp tôi vì mấy chuyện nhỏ thôi, đáng tiếc giờ tôi phải đi gặp đối tác làm ăn nên cô cứ nói là tôi không có mặt ở công ty, cô cứ hẹn họ đến đây vào đầu giờ chiều.

Cô thư ký không ngốc chút nào, tên Tuấn nói như vậy thì rõ ràng là có vấn đề, chẳng qua cô là người làm công còn hắn ta là ông chủ, cô không thể làm trái được. Cô bèn gật đầu rồi đi về phòng làm việc của mình.

Tuấn mở cửa đi ra, nhưng hắn không đi tới cầu thang dẫn xuống tầng dưới mà đi tới vài bước rồi rẽ vào một căn phòng. Bên trong căn phòng đó còn một cánh cửa nữa, Tuấn lấy một chìa khóa mở ra rồi đi qua tiếp. Đây là căn phòng hắn xây lên để phòng những trường hợp khẩn cấp giống như hôm nay, căn phòng này có cầu thang đưa hắn xuống tầng dưới theo một lối bí mật dẫn ra phía sau công ty. Hắn thay lại bộ quần áo ngoài rồi dùng đường bí mật đi ra ngoài công ty

Tuấn đeo kính đen trên mặt bẻ ngược cổ áo lên, trên đầu đội mũ phớt và đeo khẩu trang kín mít, với trang phục thế này thì dù là người rất quen thân với hắn cũng khó lòng nhận ra. Bỗng dưng hắn nhận được cuộc gọi từ một tên đàn em:

- Anh Tuấn, tự dưng cóm ập đến chỗ này, toàn bộ số hàng ở đây đều bị lộ rồi, cả đám đều bị bắt gần hết, mỗi em với hai ba thằng thoát được. Chết, bọn cóm, em phải chạy tiếp, anh nhớ cẩn thận.

Tên đó nói xong không đợi Tuấn đáp lại thì cúp máy luôn. Tuấn tức giận nghiêng răng kèn kẹt:

- Khốn kiếp, tại sao bọn cóm lại biết chỗ kho hàng, chả lẽ thật sự có nội gián?

“Rốp!” Tên Tuấn vô tình vận lực bóp chiếc điện thoại trong tay gãy đôi, nhưng hiện giờ hắn cũng chả có tâm trí lưu ý đến cái này. Hắn ta dường như đã mường tượng ra được điều gì đấy, hai mắt tối sầm lại, hắn rít qua kẽ răng:

- Thằng Lâm chó chết, đợi đấy, rồi tao sẽ róc từng mảnh xương trên người mày ra.

- Tao cũng muốn xem mày làm điều đó như thế nào đấy.

Một giọng trầm đục vang lên phía sau lưng Tuấn làm hắn giật mình đánh thót. Hắn đã quá quen với giọng nói này, kẻ vừa mở miệng không ai khác mà chính là “Lâm”. Tuấn quay người lại nhìn, đồng thời quát lớn:

- Thằng chó, tao đã tin tưởng mày, thế mà mày lại bán đứng tao? Tại sao?

“Lâm” đáp:

- Đơn giản thôi, tao và mày luôn là kẻ thù, dĩ nhiên tao phải đánh gục mày.

Câu trả lời của “Lâm” khiến hấn ngỡ người ra:

- Tao với mày có thù oán gì chứ?

“Lâm” cười khẩy:

- Cái đó đợi sau khi mày vào tù thì mày sẽ biết.

- M* kiếp! Mày nghĩ dễ hạ tao vậy sao?

Hai mắt Tuấn đã đục ngầu, hấn dứt vào túi áo khoác rồi rút ra một khẩu súng, kế tiếp dí súng vào ngay giữa trán “Lâm”, tốc độ nhanh đến mức “Lâm” không thể phản ứng kịp. Tuấn cười gằn:

- Xem mày thoát khỏi cây súng này thế nào?

Tuấn cứ tưởng “Lâm” sẽ sợ đến vãi ra quần, nào ngờ “Lâm” chỉ cười cười đáp lại một cách bình tĩnh đến không ngờ:

- Vậy sao? Thế giờ mày nghĩ mày có thể sống nổi không?

Tuấn nghe mà sùng sốt. Không đợi hấn hiểu ý của “Lâm” thì, đồng thời một vật đen ngòm dí ngay vào thái dương hấn, tiếp đó là một âm thanh trong trẻo vang lên:

- Anh Tuấn, anh đã bị bắt, mau bỏ súng xuống.

Tuấn biết vật đen đen này là gì, hấn cảm thấy sống lưng lạnh thoát. Hấn ta liếc nhanh về chủ nhân khẩu súng thì thấy đó chỉ là một cô gái trẻ, chỉ chừng hai mươi mà thôi, nhưng ánh mắt và nét mặt vô cùng sắc lạnh, chứng tỏ cô ta đã quá quen với việc ngắm và bắn. Hơn nữa cô ta đến bên cạnh mà hấn không hề phát hiện một chút động tĩnh nào thì Tuấn biết hấn gặp phải thứ dữ rồi. Đáng tiếc, đương lúc hấn chưa hoàn hồn thì một vật cứng cứng chạm vào lưng hấn rồi một người đàn ông nói:

- Anh Tuấn, mau bỏ súng xuống, đừng ép chúng tôi phải bắn.

Lần này thì ba hồn bảy vía của tên Tuấn đã bốc lên tận mây xanh. Tuấn dễ dàng nhận ra người mới xuất hiện là ông Phuong, ông ta đang chia súng vào sau lưng hấn. Từng giọt mồ hôi chảy dài trên mặt tên Tuấn. Đột nhiên hấn cảm giác cổ tay đau nhói rồi khẩu súng trong tay mình bị đoạt đi, thì ra “Lâm” nhân lúc hấn hoảng sợ đã xuất thủ nhanh hơn ánh chớp cướp khẩu súng của hấn. Hấn lại nghe “Lâm” nói:

- Tuấn, mày đã bị bắt.

- Mày... mày là...

Những lời Việt vừa nói ra ban nãy không khác gì sét đánh ngang tai, Tuấn cảm giác giọng nói chủ nhân giọng nói này, là một trong những kẻ thù ghê gớm nhất của hấn... Quốc Việt. Tuy lúc trước bản thân hấn chỉ nói chuyện mấy lần với Việt nhưng hấn vẫn nhớ được mang máng. Bất ngờ này khiến hấn sững sờ ra giây lát.

Bên này, Thương đã ra tay như sấm vang chớp giật, cô chớp lấy hai tay Tuấn bẻ ngược ra sau, chiếc còng số tám lập tức khóa cổ tay hấn ngay sau đó. Dù bản thân đã đột phá tầng thứ tư Thuần Dương Công nhưng khi nhìn thấy thân thủ của Thương, anh vẫn âm thầm lắc đầu lè lưỡi ngán ngấm. Anh dùng bảy tám phần công lực cũng chỉ miễn cưỡng đạt đến mức này mà thôi, còn cô gái này ra đòn như thế nhưng sắc mặt, hơi thở vẫn rất bình thường, cứ như nhấc tay nhấc chân vậy. Sau khi đã bắt thành công tên Tuấn, Thương nói:

- Đứng trước một họng súng mà vẫn có thể điềm tĩnh như không có gì, tôi có lời khen ngợi đấy.

Việt nhún vai, cười cười đáp lại:

- Không có gì, chỉ là chút áp lực nhỏ, tôi vẫn chịu được.

Tên Tuấn đứng bên ngoài nghe hết thấy, đến lúc này thì hấn ta đã có thể chắc chắn một trăm phần trăm là Quốc Việt, mặc dù không biết vì sao dung mạo của “thằng ranh con” này thay đổi. Nhưng ông Phuong không để cho hấn có cơ hội biết thêm gì nữa, ông Phuong nói với cô gái:

- Được rồi, đã bắt được tên Tuấn, cháu mang hấn ta về sở trước, chú có vài việc cần nói với cậu ta.

- Dạ vâng ạ.

Thương gật đầu, sau đó xốc tên Tuấn lên, vung tay đánh ra mấy chiêu không chế tên Tuấn làm hấn không còn lực để giãy dụa nữa. Việt nhìn thấy thì

không khỏi gật gù tấm tắc khen hay, từ chiều thức đến lực đánh của cô gái đều vô cùng chuẩn xác. Thương kéo Tuấn ra xe, ở đó đã có vài cảnh sát chờ sẵn.

Ông Phuong tiếp tục nói với Việt:

- Mọi việc tạm thời đã kết thúc, trong thời gian trước khi ông Tâm tỉnh lại thì cậu không được làm ra bất cứ hành động nào gây ảnh hưởng trật tự xã hội. Cậu đừng bắt tôi phải nặng tay.

Việt đáp:

- Dạ vâng, cháu hiểu ạ. À phải, cháu có chuyện nhờ chú giúp ạ.

- Chuyện gì? Nếu tôi có thể giúp thì tôi sẽ giúp.

Việt đưa bi tài liệu có đựng những chứng cứ phạm pháp của tên Tuấn ra rồi nói:

- À trước hết cháu muốn chuyển cho chú cái này ạ.

Ông Phuong cầm lấy đọc. Khi thấy những thứ được ghi trong này, ông rất ngạc nhiên, bèn hỏi Việt:

- Sao cậu có được thứ này?

- Dạ cháu tìm thấy trong nhà của Thiên ngay sau khi rời khỏi hiện trường vụ án của hấn ta.

- Nhưng tôi thấy hình như cái này vẫn chưa đầy đủ, còn thiếu một ít thì phải.

- Dạ vâng, tên Thiên chỉ có chừng đó, cháu cũng không tìm thêm được gì nữa.

Việt chỉ đưa cho ông Phuong bảy phần mười chứng cứ, anh giữ lại ba phần để dùng vào việc khác. Ông Phuong thấy Việt đã nắm được những chứng cứ này trước cả cảnh sát nhưng không ngờ không lợi dụng nó mà lại đưa cho ông làm ông rất khó hiểu:

- Thế cậu muốn tôi giúp việc gì mà phải đưa cho tôi cái này?

Việt đáp:

- Cháu muốn chú công bố những tài liệu này ra ngoài càng sớm càng tốt ạ, dù sao thì sau này những thứ này cũng sẽ lộ ra.

Ông Phuong tiếp tục truy hỏi:

- Rốt cuộc cậu được lợi gì từ việc công bố chứng cứ phạm tội của tên Tuấn, hấn ta bị bắt rồi, cậu còn lo lắng cái gì nữa chứ?

Việt gãi đầu gãi tai ra chiều khó nói:

- Dạ cái này thì cũng không quan trọng lắm, cháu chỉ muốn...

“Reng reng”

- A cháu xin lỗi chú, cháu phải nghe đã.

Đương lúc Việt sắp nói ra mục đích của mình thì điện thoại của Việt bất ngờ đổ chuông. Sau khi lấy lại được trí nhớ, Việt đã mua thêm một sim điện thoại khác để liên lạc với ông Phuong nhằm giữ được bí mật với bọn Tuấn và Thiên. Người biết được số điện thoại này chỉ có ông Phuong, Thương và Ngọc mà thôi, cho nên khi có cuộc gọi vào sim này thì chắc chắn có chuyện quan trọng. Chính vì vậy, Việt không ngại mà dùng cuộc đối thoại với ông Phuong, sau đó lời điện thoại ra thì thấy là số của Ngọc, anh bắt máy:

- Alo, em gọi anh có chuyện gì không?

Ngọc đáp lại bằng giọng hân hoan sung sướng:

- Việt, mẹ tôi ở bệnh viện vừa gọi đến báo là ba tôi đã tỉnh lại rồi.

- Cái gì? Ba em tỉnh lại rồi sao? Tốt quá.

Việt bật thốt lên, đây là tin vui nhất anh nhận được trong khoảng gần đây, anh cũng mừng lây với Ngọc. Tầng đá tội lỗi đè nặng trong lòng anh cuối cùng cũng đã nhẹ vơi bớt đi phần nào. Anh hít sâu một hơi, cố gắng nói bằng giọng bình tĩnh:

- Ngọc, em cứ đến bệnh viện chăm nom ba em trước đi, anh về phòng chuẩn bị vài thứ rồi sẽ đến sau.

- Được rồi, tôi cũng không có nhiều thời gian để nói chuyện với anh đâu, tôi phải đi đến chỗ ba tôi đây.

- Ủ, em đi đi, mà này, đừng để cho bất kỳ ai ngoài gia đình em biết được tin ba em đã tỉnh lại, ba em vẫn chưa an toàn tuyệt đối đâu.

Dù đang trong tâm trạng cực kỳ vui sướng nhưng Việt vẫn chưa đánh mất tỉnh táo, anh bèn nhắc nhở vài câu với Ngọc. Ngọc là cô gái thông minh, đương nhiên hiểu được tầm quan trọng từ những lời nhắc của Việt, cô đáp lại câu đồng ý rồi cúp máy.

Ông Phuong đứng bên cạnh nên nghe được hết mọi thứ. Ông giữ im lặng đến khi cuộc gọi kết thúc thì ông mới nói:

- Ông Phuong đã tỉnh lại rồi thì rất tốt, tôi sẽ trở về đồn cử thêm vài người đến bảo vệ ông ấy.

- Dạ vâng ạ, cháu cảm ơn chú trước.

- Khỏi cần, đây là việc tôi phải làm.

Việt sực nhớ ra một điều, bèn nói:

- À chú đừng phái nhiều người đi quá sẽ khiến hung phạm nghi ngờ, cháu thấy hay nhất là chú cử những người đáng tin và tinh nhuệ để bảo vệ ông ấy từ xa, nếu được, cháu nghĩ cứ để Thương trực tiếp theo dõi, giám sát tình hình luôn ạ.

Ông Phuong gật đầu:

- Tôi tự biết cân nhắc chứ, tôi thấy Thương dạo này cũng rành rồi, vậy để con bé làm. Được rồi, tôi về đồn đây. Cậu nhớ lời tôi dặn, nằm im một chỗ không được phá phách.

- Dạ vâng ạ.

Việt thầm thở dài than khổ, bản thân anh không đứng lại đi gây sự người ta làm gì. Ông Phuong tạm thời tin lời Việt, tiếp đó ông xoay người bỏ đi, quên luôn hỏi mục đích của việc mà Việt nhờ ông làm. Việt thở phào nhẹ nhõm, anh thật sự không nghĩ ra lý do nào để che giấu mục đích thật sự của anh, may nhờ cuộc gọi của Ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 64

Trên đường về phòng trọ, Việt bấm số điện thoại của Dũng để gọi cho hắn:

- Alo, tao gọi để báo mày chuẩn bị đồ đi, tối mai sẽ ra tay với băng đảng của tên Tuấn.

Dũng khá là bất ngờ, hôm qua chả phải thằng Việt này nói là chờ thêm vài ngày rồi hãy ra tay ư? Sao giờ lại báo chuẩn bị đồ? Việt hiểu Dũng đang nghĩ gì nên không đợi hắn hỏi, anh nói ngay luôn:

- Tên Tuấn gặp nguy hiểm rồi, dù hiện tại tin tức này chưa lộ ra ngoài nhưng tao có nguồn tình báo nên đã biết trước rồi. Bởi thế tao mới báo mày đi chuẩn bị sẵn sàng.

- Tao hiểu rồi, tao sẽ sai mấy thằng đi gom hàng.

- Ủ, à quên, khi xuất quân thì nhớ đừng giết ai, bọn cóm mấy bữa nay đang chú ý đến phía chúng ta đấy.

- Ủ, tao nhớ rồi, chỉ là nếu không giết gà dọa khỉ, tao e là bọn chúng không biết sợ mà phản kháng đấy.

- Tao chỉ nói không giết chứ có nói không làm gì đâu.

- Ha ha ha, tao hiểu rồi. Trước khi xuất quân tao sẽ nhắn tin cho mày trước.

- Ủ, cũng không còn gì nữa, tao cúp máy đây.

- Ủ.

Kết thúc cuộc gọi với Dũng xong, Việt định gọi tiếp cho Quỳnh để báo cho cô ấy biết tình trạng sức khỏe của ông Tâm, nhưng rồi nghĩ đi nghĩ lại, Việt quyết định không gọi nữa. Bởi vì hiện tại, chuyện giữa ba người vẫn chưa giải quyết thấu đáo, Việt thấy liên lạc với Quỳnh quả thật không được hay lắm, hơn nữa, rất có thể Ngọc đã thông báo cho cô ấy biết luôn rồi.

Việt vừa mới cất điện thoại vào túi quần thì lại có người gọi đến, Việt nhìn số hiện trên màn hình thì thấy đó là số của luật sư đang cộng tác với anh. Việc mà Việt nhờ ông ta xử lý chắc đã có kết quả nên ông ta mới liên lạc, Việt bèn bắt máy. Người luật sư lên tiếng trước:

- Alo, chào anh, chúc một buổi sáng tốt lành.

Việt bật cười:

- Chào anh, chúc buổi sáng tốt lành. Anh gọi tôi thế này chắc chuyện kia đã xong rồi phải không

Luật sư đáp:

- Đúng vậy, nhưng chuyện này không tiện nói qua điện thoại, giờ anh rảnh không, chúng ta kiếm chỗ nào đây ngồi xuống từ từ bàn tiếp.

Việt ngẫm nghĩ giây lát rồi nói:

- Phải, gần đây có quán café Hoa Sữa, chúng ta gặp nhau ở đấy đi. Anh thấy thế nào?

- Cũng được, tôi biết quán đấy, quán Hoa Sữa có không gian khá yên tĩnh và kín đáo nên tôi vẫn thường đến đấy làm việc.

- Hay lắm, vậy cứ thế đi, mười phút nữa tôi sẽ có mặt ở Hoa Sữa.

- Được, hẹn gặp ở đấy.

Việt cúp máy, giờ phải gặp vị luật sư này thì đành tạm gác việc đến thăm ông Tâm rồi. Anh bèn nhắn tin cho Ngọc nói rằng anh có việc đột xuất phải xử lý nên anh không thể đến thăm ba cô ấy sớm được, mặc dù làm như vậy sẽ chọc giận Ngọc. Nhắn xong, Việt lập tức chạy đến chỗ hẹn

...

Tuấn đã bị Thương áp giải về đồn, ông Phuong không về thăm vấn hắn ta ngay mà đến bệnh viện ông Tâm trước. Khi ông vào trong phòng bệnh thì ông thấy gia đình của ông Tâm đều có mặt đầy đủ. Ông Tâm quả thật đã tỉnh lại, chẳng qua cơ thể vẫn còn suy nhược, sắc mặt thì tái nhợt. Ông Phuong không bắt chuyện với gia đình của ông Tâm ngay mà quay sang hỏi bác sĩ điều trị:

- Tình hình của bệnh nhân thế nào rồi bác sĩ?

Bác sĩ nói:

- Tình hình của ông Tâm đã tốt hơn rất nhiều, nếu không muốn nói là kỳ tích trong y học. Chẳng qua... có một số vấn đề nhỏ.

- Những vấn đề nào thế bác sĩ?

- À, vấn đề xuất hiện ở vùng phụ trách chức năng phát âm của ông Tâm, khu vực đó vẫn còn đôi chút thương tổn nên khả năng nói của ông ấy khó mà phục hồi trong thời gian ngắn được.

Ông Phuong biết vị bác sĩ đang nói đến vụ án, ý nhắc nhở ông là phải chú ý sức khỏe của bệnh nhân. Ông Phuong bèn hỏi:

- Ô, có khả năng hồi phục như cũ không bác sĩ?

Tình trạng của ông Tâm giờ hầu như đã vượt ra khỏi những kiến thức đã biết nên vị bác sĩ ngẫm nghĩ hồi lâu rồi mới trả lời:

- Khả năng để khu vực này hồi phục như cũ thì vẫn có nhưng theo tôi thấy phải mất khoảng thời gian khá khá đấy.

- Cảm ơn bác sĩ.

- Được rồi, mọi người muốn nói gì với bệnh nhân thì nói nhanh một chút, bệnh nhân vừa mới tỉnh lại, cơ thể đang rất yếu nên cần phải nghỉ ngơi nhiều một chút.

Vị bác sĩ nói xong thì đi rời khỏi phòng bệnh. Ông Phuong cũng không hỏi ông Tâm gì nhiều mà chỉ an ủi và dặn dò gia đình chăm sóc ông ấy thật tốt mà thôi, sau đó cũng ra khỏi phòng. Ông Phuong bảo với những người cấp dưới đang đứng ngoài cửa phòng bệnh:

- Hai người trong số các cậu ra trước cửa khoa đảm nhận nhiệm vụ canh gác khu vực đó, tập trung toàn bộ tinh thần để phát hiện người nào có biểu hiện bất thường. Những người còn lại tản ra lân cận quanh phòng bệnh này.

- Rõ thưa sếp.

An bài người bảo vệ cho ông Tâm xong xuôi đâu đó thì ông Phuong trở về đồn xử lý vụ án của tên Tuấn. Ông vừa đi vừa gọi cho Thương:

- Cháu bố trí phòng thẩm vấn đi nhé, chú sẽ về đồn đích thân thẩm vấn Tuấn.

Thương nói:

- Dạ cháu đã chuẩn bị xong cả rồi ạ. Chủ có cần cháu triệu tập thêm đồng phạm của tên Tuấn để đối chất với nhau không ạ?
- Tạm thời vẫn chưa, chúng ta chia ra đồng thời thẩm vấn hai bên, chủ sẽ lo tên Tuấn, còn cháu sẽ thẩm vấn đồng phạm của hắn.
- Dạ cháu hiểu rồi.
- Ừ, chủ cúp máy đây, những vấn đề khác đợi chủ về đồn rồi hẵng bàn tiếp.
- Dạ vâng.

Khi ông Phương về đồn cảnh sát thì bắt gặp Thương đã ngồi chờ mình từ trước. Thấy ông Phương bước vào, Thương đứng lên, cô đưa tập tài liệu cho ông rồi nói:

- Dạ thưa chú, đây là toàn bộ hồ sơ có liên quan đến các tội danh của tên Tuấn, trong đó có cả vụ xe lậu nữa.

Ông Phương lật ra xem sơ qua và hỏi:

- Có người nào dính dáng đến những tội danh này nữa không? Theo chú thấy thì phải có thêm nhiều người khác nữa chứ.

Thương hiểu ý ông đang muốn hỏi là gì, cô lắc đầu:

- Dạ không, có lẽ Việt vẫn đang giữ những chứng cứ đó ạ. Thật chả hiểu cậu ta giữ chúng với mục đích gì nữa? Những cái đó đâu mang lại nhiều lợi ích cho cậu ta đâu.

Ông Phương đáp:

- Mục đích gì thì sau rồi cũng sẽ rõ ràng thôi, dù gì chúng ta vẫn nên cảm ơn thằng nhóc đó vì đã giúp chúng ta tẩy sạch hàng ngũ cơ mà. Cứ để nó bình tĩnh lại một thời gian ngắn đã, chủ sẽ hỏi nó sau. Nào, cháu đi cùng chủ giờ chúng ta đi thẩm vấn tên Tuấn.

Thương ngạc nhiên:

- Ở thế không phải cháu sẽ thẩm vấn những tên đồng phạm vụ xe lậu của hắn ă?
- Không cần gấp như vậy đâu, cấp dưới của chủ dư sức buộc những kẻ đó phải khai ra toàn bộ.
- Vâng, thế thì cháu sẽ làm theo lệnh chủ. Tên Tuấn đã được đưa vào phòng thẩm vấn trước rồi ă.

Ông Phương và Thương tiến vào trong. Tuấn nhìn thấy Thương cũng đến thẩm vấn thì sắc mặt thoáng biến đổi bởi hắn đã tự thân cảm nhận được bản lĩnh của cô gái này; chẳng qua một kẻ từng trải bao nhiêu năm như hắn thì rất giỏi che giấu nỗi hoảng sợ. Thấy hắn có thể bình tĩnh lại nhanh chóng như thế, dù là giữa cảnh sát với tội phạm, ông Phương vẫn không khỏi thầm khen ngợi.

Ông Phương ngồi xuống bắt đầu công việc của mình:

- Chào anh Tuấn, tôi đã mong cuộc nói chuyện thế này lâu lắm rồi, tôi có rất nhiều điều phải hỏi anh đấy.

...

Bên ông Phương đang thẩm vấn tên Tuấn thì bên Việt cùng luật sư cũng đã bàn xong việc sẽ làm những gì trong cuộc họp hội đồng quản trị của công ty mà Sơn từng là cổ đông (hiện giờ đã chuyển nhượng sang cho Việt). Việt bắt tay luật sư, miệng tươi cười:

- Cảm ơn anh đã giúp, nếu chuyện này tốt đẹp tôi sẽ không quên công sức của anh.

Luật sư đáp:

- Đây là công việc tôi phải làm, anh không cần để ý đến vậy đâu.
- Ha ha, anh có lòng thì tôi cũng có, dù gì chúng ta sẽ còn hợp tác lâu dài mà.
- Ha ha, được rồi, có gì anh cứ liên lạc với tôi, còn bây giờ tôi cũng nên trở về văn phòng.
- Ồ vâng, tạm biệt.

Khi luật sư rời thì Việt mang mặt nạ dạ lên và quay lại công ty của Tuấn để làm một vài việc, đảm bảo kế hoạch của mình diễn ra đúng như dự tính. Việt đến bàn làm việc của cô thư ký:

- Chào em, anh Tuấn có ở đây không?

Cô thư ký vẫn chưa hay chuyện Tuấn đã bị cảnh sát bắt nên đáp:

- Dạ anh Tuấn vừa mới rời khỏi công ty không bao lâu. Anh gặp anh ấy có việc quan trọng lắm không?
- Không quan trọng lắm, chỉ là anh Tuấn có nhờ anh liên lạc với công ty Thành Dững bảo họ cử người đến để bàn bạc chuyện hợp tác ấy mà.

Việt đoán rằng trước khi Tuấn bỏ trốn thì đã dặn cô thư ký làm điều này, anh hỏi chỉ để chắc chắn hơn thôi. Quả thật suy nghĩ của Việt đã đúng như thế, cho nên cô thư ký không nghi ngờ gì Việt cả. Cô đáp:

- À, anh Tuấn cũng đã dặn em cái này, em đã liên lạc với họ rồi.

Việt hỏi tiếp:

- Ồ, thế họ nói sao?

Cô thư ký trả lời:

- Họ bảo sẽ đến trong vài ngày tới, chỉ là chưa xác định ngày cụ thể.
- Ồ vậy thì tốt rồi. Anh đi đây, nếu anh Tuấn quay về thì liên lạc với anh ngay nhé.
- Dạ vâng.

Đã đảm bảo được điều mình cần thực hiện đã được xử lý tốt, Việt trở về phòng trọ của mình. Ngay hôm nay, những chuyện khiến anh lo lắng nhất gần như đã xong hết nên tâm trí của anh đã thả lỏng đi nhiều, anh muốn nghỉ ngơi một chút. Việt ngã người xuống giường đánh một giấc thật ngon, mãi đến trời sập tối mới tỉnh lại. Anh tắm rửa, ăn tối rồi lấy phần chứng cứ phạm tội của tên Tuấn mà anh chưa đưa cho ông Phuong ra đọc, dù đã đọc một lần trước đó nhưng anh vẫn hi vọng tìm ra một điều gì đấy có thể lợi dụng. Việt đọc đến những dòng gần cuối trang thứ ba thì bỗng dưng biến sắc mặt. Anh vội vàng lấy điện thoại gọi cho Ngọc. Anh không đợi cho Ngọc nói gì mà anh lên tiếng hỏi ngay:

- Ngọc, sáng nay em gọi cho anh báo là ba em đã tỉnh lại thì em đang ở đâu?

Ngọc ngạc nhiên hỏi lại:

- Lúc đó tôi đang ở lớp học.

Việt hỏi dồn dập:

- Trong lớp hay ngoài lớp? Có ai nghe được em nói không?
- Lúc tôi gọi cho anh thì ở ngoài lớp, còn có ai nghe được không thì tôi không dám chắc, anh hỏi cái này làm gì?

Ngọc không hiểu vì sao Việt lại hỏi những điều kỳ quái như vậy. Việt bên này nghe được thì thầm kêu không ổn. Anh hỏi tiếp:

- À, anh hỏi vậy thôi, mà giờ em đang ở bệnh viện hay ở nhà? Anh đang định đến thăm ba em.
- Tôi đang ở nhà, sao tôi cảm giác anh không giống bình thường thế nhỉ?

Ngọc đang ở nhà thì anh cũng bớt một nỗi lo. Việt không muốn cô sợ hãi nên cố đáp lại bằng giọng bình tĩnh:

- À, có gì mà không bình thường chứ, anh chỉ quan tâm đến ba của em thôi chứ có gì đâu. Được rồi, em cứ ở nhà đi, anh đang trên đường đến thăm ba em đây.
- Ồ, vậy thì anh cứ đi đi, tôi sẽ đến sau.
- Được được, anh cúp máy đây.

Việt vừa ngắt cuộc gọi thì lập tức vọt ngay đến bệnh viện, nếu anh đoán không lầm thì giờ ông Tâm đang gặp nguy hiểm đến tính mạng, anh cần đến giúp ông ấy. Hiện tại Việt không có xe máy nên buộc lòng phải bắt taxi đến bệnh viện. Tài xế thấy anh có việc gấp nên cũng chấp nhận chạy với tốc độ rất nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 65

Việt đến bệnh viện rồi thì dùng khinh công leo tường vào phòng của ông Tâm qua đường cửa sổ chứ không đi chính diện. Vừa vào phòng thì anh bắt gặp ngay một kẻ bịt mặt đang chuẩn bị làm hại ông Tâm. Những người đang ở trong phòng chăm sóc cho ông Tâm đều đã bị tên đó đánh ngất cả rồi, không một ai bên ngoài nghe được động tĩnh trong này, còn ông Tâm nhìn tên đó với ánh mắt kinh hoàng. Ông Tâm rất muốn chạy trốn khỏi hắn ta thật nhanh, đáng tiếc cơ thể kiệt sức của ông đã không cho ông cơ hội đó.

Việt thấy cảnh này thì vô cùng phẫn nộ. Anh biết nếu tới nay mình không xuất hiện kịp lúc thì chắc chắn ông Tâm mất mạng rồi. Việt chửi thầm trong bụng: “Thằng cho* chết!”. Việt muốn làm cho tên bịt mặt đó bất ngờ nên âm thầm thi triển khinh công tới đa, tay phải vung ra đánh một quyền như sấm vang chớp giật vào sau lưng hắn ta.

Anh vốn đã nhanh nhưng tên bịt mặt còn nhanh hơn. Khi hắn ta cảm thấy gió thốc tới sau lưng thì lập tức xoay người, quyền đang đánh đến chỗ ông Tâm đột ngột chuyển hướng về sau đâm trả lại kẻ đánh lên hắn. Hai quyền đụng nhau bật ra âm thanh ghê rợn, cả hai người đều bị chấn động toàn thân bởi phản lực dội ngược, chân lùi về sau vài bước. Khi gã bịt mặt thấy được kẻ đánh lên mình là ai thì nghiêng răng tức tối:

- Khốn kiếp! Sao giờ này mà hắn vẫn còn ở đây?

Việt im lặng không đáp mà tiếp tục lao tới đánh hắn ta, mục đích của anh là gây động tĩnh lớn để những người bảo vệ ông Tâm ở bên ngoài biết mà xông vào bắt kẻ địch. Nhưng dường như gã bịt mặt đã cảm nhận được ý đồ của Việt, hắn hừ một tiếng, vừa tránh khỏi chiêu thức của Việt vừa nói:

- Muốn bắt được ta sao? Khó lắm..

Lúc này những bảo vệ bên ngoài đã nghe thấy tiếng động trong phòng thì lập tức chạy đến. Tiếng bước chân vang lên rầm rầm ngoài hành lang, gã bịt mặt hiểu mọi tính toán của hắn đề ra lúc đầu đã bị Việt phá tan, hắn tức giận gầm lớn, tung một quyền cực mạnh, những tia điện màu tím chạy dọc theo cánh tay hắn, trông cực kỳ đáng sợ. Một quyền này của hắn mạnh đến mức hai xuyên thẳng qua một loạt chiêu thức của Việt và đập mạnh lên ngực Việt. Việt trúng đòn đau, thân thể loạng choạng lùi lại, miệng anh học ra ngum máu tươi.

Bỗng dung cửa phòng bệnh mở ra rồi vài người ập vào. Gã bịt mặt không thể làm gì hơn được nữa, chỉ đành thu chiêu. Hắn rút qua kẻ rặng:

- May cho bọn mày đấy.

Nói xong hắn ta lập tức tung mình nhảy qua cửa sổ bệnh viện trốn đi. Việt quyết không để cho hắn có cơ hội chạy thoát, bèn quay lại dặn những người kia một câu chăm sóc ông Tâm cẩn thận rồi cũng vọt qua cửa sổ đuổi theo gã hung thủ. Đòn ban nãy của tên bịt mặt chỉ gây được chút thương tổn mà thôi, về cơ bản đều đã bị hai môn thần công hộ thể trong người Việt hóa giải nên Việt vẫn có đủ khả năng truy đuổi đối phương. Hai bên thi triển toàn bộ sức lực xuống hai chân, một chạy một rượt đuổi chạy vùn vụt qua các con phố. Lúc này trời đã về đêm, ánh sáng đầu tốt như ban ngày, người trên phố chứng kiến cảnh này thì rất kinh ngạc, chẳng qua họ muốn dùng điện thoại quay lại thì cũng vô ích, kết quả thu được cũng chỉ là những thân ảnh mờ ảo.

Tên bịt mặt chạy đến một khu vực trống trải, vắng vẻ thì đột nhiên dừng lại. Việt quan sát xung quanh thì hiểu đối phương thực ra không phải muốn chạy trốn mà là muốn dụ anh đến một chỗ vắng người để giết anh. Quả nhiên, tên này cười to:

- Ha ha ha, mày chết chắc rồi Quốc Việt, dù tao có giết mày ở đây thì cũng không một ai biết được đâu, ha ha ha.

Việt vẫn tỏ ra hồ hững, anh nói:

- Mày đừng nói nhiều nữa, muốn đánh thì đánh đi.

- Tốt, vậy mày chết đi.

Gã bịt mặt quát lớn rồi vọt đến, tay phải tung một quyền đánh tới, những tia điện tím chạy dọc trên cánh tay hắn, quyền đầu ập tới mang theo sức mạnh kinh hồn. Việt đã thử nghiệm uy lực của kẻ địch trước đó rồi nên không dám khinh địch, cũng thi triển hết sức bình sinh đánh trả lại đối phương.

Hai người lao vào nhau đánh xáp la cà, chỉ thuần túy so nắm đấm ai cứng hơn. Những đòn tấn công của mỗi người đều vô cùng thực dụng, hoàn toàn nhằm vào chỗ yếu hại của đối phương hòng một chiêu hạ gục kẻ thù, chẳng qua vẫn chưa ai chiếm được tiên cơ.

Những quyền của gã bịt mặt đánh ra ngoài sức mạnh như búa bổ còn mang theo luồng điện kinh khủng, mỗi lần chạm phải quyền đầu của hắn, Việt đều bị giật nhẹ, may có thần công hộ thể trong người nên tạm thời không gặp nguy hiểm, hơn nữa còn trả lại đối phương bằng những chiêu thức hung hiểm vô cùng. Anh thi triển Hồ Cốt Quyền cùng Lão Mai Quyền đến mức tột cùng, liên tục tung quyền, đâm móc; ngón tay, bàn tay, cánh tay... đụng phải bất kỳ chỗ nào trên người kẻ địch thì lập tức chộp lấy ra chiêu sát thủ. Cuộc giao chiến ngày càng ác liệt. Tiếng hò hét liên hồi xen lẫn với tiếng quyền cước, xương cốt va chạm nhau nghe ròn như đậu rang.

Nhưng càng về sau, Việt càng lâm vào thế kém. Bởi lẽ một mặt anh phải dồn sức vào những đòn tấn công, một mặt phải chia nội lực ra để hóa giải những luồng điện giật ẩn chứa trong chiêu thức của kẻ địch. Điều này khiến cho Việt phải phân tâm, sức mạnh tấn công của anh yếu dần, về lâu về dài xem chừng khó lòng chống đỡ thể công của kẻ địch. Hơn nữa việc anh vận Thuận Dương Công lên mức tột cùng đã khiến hai môn thần công trong người bắt đầu lại xung đột với nhau làm toàn thân anh trở nên đau đớn.

Gã bịt mặt dễ dàng nhận ra sự bất thường ở Việt, hắn cười gằn, lập tức tấn công ác liệt hơn nữa làm Việt chống đỡ vô cùng vất vả. Cuối cùng trong một khoảnh khắc lúng túng, Việt đã lộ ra sơ hở rất lớn, tức thì ngực trúng phải ba quyền của kẻ địch. Tiếp theo những tiếng “bình bình bình” là những cú đâm

như trời giáng của gã bịt mặt, hết cái này tới cái kia đập lên người Việt. Vai, lưng, ngực, bụng, ... đâu đâu cũng trúng đòn của kẻ địch.

Gã bịt mặt bất ngờ tung một cước đạp thẳng tới, thân hình Việt như lá vàng rơi, bay tuốt ra đằng xa, nằm thẳng cẳng trên đất, các thớ thịt co giật bởi những luồng điện ghê người. Việt học máu liên tục mấy ngụm máu lớn, có lẽ đã bị trọng thương rồi. Gã bịt mặt cười lớn, hần tập trung các luồng điện thành hai quả cầu màu tím bọc quanh hai bàn tay; hai quả cầu điện dần dần to lên. Dù Việt không biết hần đang sử dụng sức mạnh quái dị gì nhưng Việt chỉ nhìn thì đủ biết đối phương sắp “tặng” cho anh một đòn tấn công rất khủng khiếp. Gã bịt mặt cười nham nhở:

- Ha ha ha, đây là lúc thử nghiệm thành quả luyện tập lâu nay, Quốc Việt, mày nên vinh hạnh khi là người đầu tiên được thử chiêu này của tao đấy.

Gã bịt mặt gầm lớn, nhún người vọt tới, tay phải tung quyền đánh trước, tay trái đi theo sau. Các tia lửa điện từ hai quả cầu đốt cháy không khí kêu “xèo xèo”, uy thế cực kỳ khủng khiếp.

Việt cắn răng đứng dậy, gắng gượng chịu đựng mọi đau đớn của các thương tích lẫn điện giật từng hồi trên cơ thể, cũng bất chấp xung đột đang tra tấn bên trong cơ thể, vận nội công đến độ chót, song chưởng cùng đánh vù ra. Việt hiểu nếu như không dốc hết sức bình sinh thì hậu quả chính là cái chết thê thảm.

Gã bịt mặt lao tới ánh chớp, hai quyền đầu đã tới trước mặt Việt. Đúng lúc khi hai chiêu gần đụng nhau, Việt đột nhiên chuyển người sang bên tránh quyền đầu tiên, tay trái chop lấy cánh tay hần nhanh như chớp, kéo về phía trước, tiếp đó thì triển khinh công lòn ra sau và tay phải chưởng xuống lưng kẻ địch. Một chiêu này anh sử dụng cả ba loại võ công tối thượng: Hồ quyền, Lão Mai quyền và cả Ngọc Trản quyền; quyền đi liên lạc không thể xảo diệu hơn được nữa.

Một chưởng này anh dùng mười thành công lực, uy lực há phải tầm thường, dù cứng rắn như bia đá cũng vỡ tan. Gã bịt mặt kêu một tiếng đau đớn, miệng học máu tươi, đầu vậy, hần vẫn cố sức quay lại phóng quả cầu còn lại lên người Việt.

- AAAA!!

Một chiêu cuối cùng đã rút kiệt sức lực cùng trí lực của Việt. Việt la lên thảm thiết, bị những luồng điện giật điên cuồng, thân thể Việt run bần bật. Quần áo trên người anh bị đốt cháy để lộ da thịt đỏ rực như cục than trong bếp lửa. Thân thể Việt không còn chống đỡ nổi nữa, đổ gục xuống mặt đất.

- Con m* mày! ... CHẾT ĐI CHO TAO!!

Hai mắt gã bịt mặt đục ngầu, nắm tay phải siết chặt lại thành quyền từ trên cao giáng xuống, có lẽ tính mạng của Việt sẽ chấm dứt ở đây.

“Pằng!”

Đúng lúc này bất ngờ một phát súng bắn xuyên qua vai gã bịt mặt khiến đòn tấn công hần đánh trật, chuyển hướng xuống đất làm đất cát bay mù trời. Gã quay đầu lại nhìn thì thấy mười mấy cảnh sát đang chạy đến, hần lảm bảm bằng giọng tức tối:

- Khốn kiếp!! Bọn cóm! Chúng mang cả súng!

Phát súng khi nãy xuyên qua vai hần đã khiến tay hần không còn sức để ra đòn, hơn nữa hần cũng đã bị trọng thương, nếu còn dây dưa ở đây thêm vài phút chắc chắn hần sẽ gặp họa. Hần chỉ đành hậm hực bỏ qua cho Việt, xoay người bỏ chạy, trong tích tắc đã biến mất.

Ông Phuong dẫn đầu toán cảnh sát chạy đến chỗ Việt thì thấy Việt đã nằm quay đơ trên mặt đất. Thương nói với các cảnh sát khác:

- Gã kia rất ghê gớm, các anh đừng đuổi theo nữa kéo gấp nạn đây.

Thương cúi xuống kiểm tra người Việt, biết Việt vẫn chưa chết thì thở phào nhẹ nhõm. Phát đạn cứu mạng Việt khi nãy là do cô bắn ra, nhưng Việt không biết đến vấn đề này. Trước khi gã bịt mặt bỏ trốn, anh chỉ nghe thấy tiếng súng, sau đó thì thấy mơ hồ nhiều người từ đằng xa chạy tới chỗ mình rồi lịm đi không còn cảm giác gì nữa. Ông Phuong bắt gặp Việt nằm bất tỉnh nhận sự với tình trạng thê thảm thì hoảng hồn, vội vội vàng vàng đỡ anh dậy đưa đi bệnh viện cấp cứu.

Việt bị thương rất nặng, ngay cả bác sĩ cũng không khỏi than lên vì sợ hãi trước những vết thương trên người anh. Ông Phuong hỏi bác sĩ:

- Cậu ta có khả năng qua khỏi không bác sĩ?

Bác sĩ đáp:

- Cái này tôi cũng không dám chắc, hiện giờ cậu ta vẫn trong cơn nguy hiểm, chúng tôi sẽ cố gắng cứu chữa, nhưng có thể qua khỏi hay không thì vẫn phải phụ thuộc vận may và ý chí của cậu ta.

Ông Phuong quay sang nhìn Việt đang nằm trên giường với ánh mắt tràn đầy vẻ lo âu, trong lòng thầm hi vọng cậu nhóc này sẽ tai qua nạn khỏi.

...

Nhắc lại gã bịt mặt, hần ta chạy thẳng một mạch về chỗ an toàn của mình. Vừa vào trong thì hần chống tay vào tường giữ cho thân thể trụ trên mặt đất, miệng hần học ra máu tươi. Một ông già chạy đến đỡ lấy hần rồi hỏi:

- Ranh con, sao mày thương nặng đến thế này hả?

Gã bịt mắt ngẩng lên nhìn lão già đáp lại một cách khó nhọc:

- Ông già lắm lời thế, còn không mau cứu tôi.

Hắn vừa nói thì hai chân đã khụy xuống, hai tay buông thõng ra, máu từ lỗ đạn trên vai vẫn đang tiếp tục chảy, đầu óc hắn choáng váng rồi ngất đi. Lão già là quái nhân, tính tình vốn hiểm ác nhưng cũng không dễ cho gã bịt mắt chết, dù gì gã bịt mắt là truyền nhân y bát trăm năm khó gặp của lão, lão đâu thể nhắm mắt làm ngơ. Lão già đặt gã kia nằm xuống đất, đặt một bàn tay lên người gã rồi vận điện năng trong người lên bàn tay và truyền sang cho đối phương. Một quả cầu điện to tổ choáng bọc lấy cả hai vào bên trong. Thật không ngờ, dưới khả năng phi thường của lão già, viên đạn trong vai của đệ tử lão bị hút ra ngoài, máu cũng ngừng chảy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 66

Thời gian mà lão già chữa thương cho gã bịt mắt diễn ra khá ngắn, không bao lâu sau khi máu ngừng chảy thì hắn ta kia cũng từ từ tỉnh lại. Lão già rất tò mò về nguyên nhân gã bịt mắt bị thương nên hỏi hắn:

- Ranh con, tôi nay mày đã đánh nhau với ai mà bị thương đến mức như vậy hả?

Gã kia cứ ngồi yên trên nền nhà mà đáp:

- Một tên kẻ thù của tôi.

Lão già hỏi tiếp:

- Kẻ thù của mày à? Lúc này chữa thương cho mày, lão đây phát hiện mày bị nội công đả thương, mà lại là nội công thượng thừa hiếm thấy, thật không ngờ ở thành phố này lại có người biết đến võ công thời xưa. Tên đó luyện loại võ công gì mày biết không?

Gã bịt mắt thở hắt một hơi rồi đáp:

- Tôi không biết, vốn dĩ với khả năng hiện nay của tôi thì tôi biết mình dư sức giết hắn, ban đầu tôi đã đánh hắn trọng thương, định tra tấn hắn một lúc rồi mới giết hắn, ai ngờ giữa đường lại bị bọn cớm ngăn cản. Bởi tôi quá chủ quan không để ý có cớm đến nên thành ra như thế này, không thì thằng đó chết rồi.

Lão già cười khẩy:

- Đương nhiên là thế, mày vừa học được mấy chiêu mà đã ti toe, nhưng mày bị vậy cũng tốt, ít ra thu được kinh nghiệm thực chiến. Hơn nữa cũng một phần là do thằng kia luyện được một chút võ công, đến được trình độ như nó cũng tạm rồi.

Gã bịt mắt liếc qua lão già, thấy vẻ mặt lão vẫn dửng dưng thì hiểu được trình độ võ công của Việt không đáng để trong mắt lão ta. Dù sao bản thân hắn cũng chưa biết sức mạnh của lão nông sâu như thế nào. Hắn hỏi lão già:

- Giờ ông tiếp tục dạy tôi những chiêu mới đi, chưa giết được thằng ch* đó tôi không cam tâm.

Lão già lắc đầu:

- Mấy ngày sắp tới thì không được, thương thế của mày chưa lành, những bài tập tiếp theo đây đòi hỏi sức khỏe lẫn khả năng chịu đựng của mày phải cao hơn trước nhiều, cố gắng luyện chỉ hại đến tính mạng mày thôi.

- Vậy khi nào tôi mới có thể tiếp tục luyện chứ?

- Chỉ ít cũng phải hai hay ba ngày nữa.

- Nếu thế thì đành chờ đến lúc đó vậy, giờ tôi phải về nhà kéo mấy người ở nhà lại cầu nhau.

- Được rồi, mày mau về nhà đi để lão đây còn ngủ.

Gã bịt mắt hừ một tiếng bất mãn, hắn chống tay đứng dậy rồi bước từng bước khó nhọc ra khỏi cửa và từ từ mất hút trong màn đêm. Lão già thì đứng yên một chỗ, hai mắt nhắm lại như đang suy nghĩ điều gì đấy.

Gã bị mất đã được lão quái nhân cứu khỏi cơn nguy hiểm, phía bên Việt thì chỉ còn cách phụ thuộc vào chính bản thân Việt mà thôi. Cũng may trong người Việt có hai môn thần công hộ thể nên giữ được tính mạng, chỉ là quá trình hồi phục không nhanh bằng gã bị mất kia, mãi đến sáng hôm sau thì mới tỉnh. Khi Việt vừa mới tỉnh lại, mùi thuốc nồng nặc trong không khí xộc thẳng vào mũi thì Việt biết mình đang ở bệnh viện. Việt đoán tối qua mình bị thương nặng đến mức hôn mê, ông Phuong đã đến kịp thời đưa mình đi cấp cứu. Chẳng qua, Việt biết tên bị mất đó vẫn chạy thoát được.

Việt chống tay muốn ngồi dậy thì cảm thấy chân tay vô lực, toàn thân nhừ nhối, phải gắng gượng khá lâu thì anh mới ngồi dựa vào thành giường được. Bỗng có giọng trầm đục vang lên:

- Ngoại thương lẫn nội thương trên người cậu chưa lành đâu, tốt nhất là đừng vận động quá mạnh.

Việt nhận ra giọng nói này là của ông Phuong, anh cười đáp:

- Dạ cháu không sao đâu chú, chỉ cần cháu vận công một hồi là có thể đi lại bình thường được, sau đó cứ từ từ tỉnh dưỡng là cháu khỏe lại thôi.

Ông Phuong nói:

- May tối qua bên tôi có người có đủ khả năng cứu chữa cho cậu chứ nếu không thì cậu đã ô hô ai tai rồi. Dựa vào sức hiện tại của cậu thì khi nào cậu có thể tạm ổn được?

Nghe lời này của ông Phuong, Việt lấy làm kỳ vì ông Phuong không hề ngạc nhiên khi Việt nhắc đến hai từ “vận công”, rõ ràng ông ấy không lạ lắm gì nó. Nói cách khác, ông đã từng tiếp xúc với những người giống như anh rồi và người cứu mạng anh tối qua rất có thể là một trong số đó. Xem chừng ông ấy đã biết anh có võ công trong mình từ lâu, nếu vậy thì Việt cũng không giấu nữa:

- Dạ muộn nhất là chiều nay cháu tạm ổn rồi ạ.

Ông Phuong gật gù tỏ vẻ hài lòng:

- Tốt, thế giờ cậu cố gắng vận công đi, tôi sẽ dặn cấp dưới để không gian yên tĩnh cho cậu dưỡng thương, dưỡng thương xong thì cậu đến gặp tôi, tôi có vài vấn đề cần hỏi cậu đây.

Việt hiểu ý ông ấy đang nhắc đến điều gì nên gật đầu:

- Dạ vâng, xong xuôi đâu đó thì cháu sẽ đến gặp chú.

- Tốt!

Ông Phuong ra khỏi phòng bệnh rồi đóng cửa lại. Việt đợi đến khi mình có thể cử động lại bình thường thì ngồi xếp bằng và vận Thuận Dương Công để bắt đầu trị thương. Ngoại thương thì có thể từ từ dùng thuốc để khỏi chứ nội thương thì cần phải chữa trị càng sớm càng tốt.

Thương đang đứng ngoài phòng bệnh, thấy ông Phuong ra ngoài thì hỏi:

- Dạ cậu ta thế nào rồi ạ?

- Không có vấn đề gì, còn Vũ thế nào rồi?

- Dạ anh ấy cũng không sao, chỉ tổn một ít nguyên khí thôi, anh ấy bảo thương thể của Việt không quá đáng ngại nên anh ấy mất chút ít sức lực thôi.

Ông Phuong thở phào nhẹ nhõm:

- Vũ đang bận làm nhiệm vụ thế mà phải đến đây vì chú, giờ nghe cháu nói vậy chú yên tâm rồi.

Thương cười đáp:

- Dạ có gì đâu chú, anh ấy còn nói là anh ấy rất ngạc nhiên khi thấy thần công đó vẫn còn tồn tại, hơn nữa lại có người có thể người luyện được nó.

Ông Phuong hỏi lại:

- Nói như vậy là cậu ta hiểu rõ Việt đang luyện thần công gì à?

Thương nói:

- Dạ anh ấy cũng chỉ biết sơ qua nguồn gốc của nó thôi ạ. Chỉ vì nguồn gốc của thần công mà Việt luyện có hơi không bình thường nên anh ấy mới kinh ngạc đến thế.

Ông Phuong nói:

- Ra là vậy. Mà cậu ta còn ở đây không? Chú và nó lâu rồi mới gặp nên muốn hỏi han nó một lúc. Cũng mấy năm không gặp nó rồi.

Thương lắc đầu đáp:

- A tiếc quá, vì nhiệm vụ gấp gấp quá, anh ấy phải đi ngay nên sáng sớm nay anh ấy đã bắt chuyến bay sang Châu Âu rồi ạ.

Ông Phuong tỏ ra tiếc nuối:

- Thế à, thôi đành để bữa khác nó rảnh vậy. Mà Thương này, nếu cháu có cơ hội đối mặt với gã đó, cháu có thể bắt được hắn không?

Thương ngẫm nghĩ một lát rồi mới trả lời:

- Dạ theo như thương thể trên người Việt để lại thì cháu thấy chỉ ít cũng khoảng bảy mươi lăm, bảy mươi sáu phần trăm là cháu có thể bắt được hắn. Hiện giờ Việt đang bị thương khá nặng, nếu không thì chúng ta có thể để cậu ta làm mồi nhử cho gã kia lộ mặt, tới lúc đó cháu sẽ ra tay bắt hắn lại.

Ông Phuong đã hiểu quá rõ thực lực của Thương nên không hề ngạc nhiên khi cô nói như vậy, ông chỉ vướng mắc một vấn đề với cách dùng Việt làm mồi nhử vì cách này có phần không quang minh chính đại cho lắm; có điều suy đi tính lại thì cách này là tối ưu nhất rồi, và lại, hai bên cũng chỉ là mối quan hệ hợp tác đôi bên cùng có lợi mà thôi. Đường lúc ông Phuong đang trầm ngâm thì Thương lên tiếng:

- À phải, còn chuyện chú nhờ cháu thì sáng nay cháu đã liên hệ với một số phóng viên cháu quen rồi, cũng đã cung cấp thông tin, có lẽ sáng ngày mai tin tên Tuấn bị bắt vì phạm pháp sẽ lan trên các mặt báo nổi tiếng thôi ạ.

Ông Phuong nhớ lại việc mà Việt đã nhờ ông làm thì gật đầu:

- Ừ, cảm ơn cháu. Nhưng chú vẫn chưa hiểu mục đích của Việt trong chuyện này. Chú cảm giác có gì đấy không ổn trong chuyện này, có điều không đoán ra được cậu ta có lợi lộc gì.

- Vấn đề này không đáng lo đâu ạ, dù gì Việt vẫn đang nằm trong tầm kiểm soát của chúng ta cơ mà.

- Ừ, trước mặt là vậy. Được rồi, tạm gác lại vấn đề đó lại, giờ chú qua phòng bệnh của ông Tâm để kiểm tra tình trạng của ông ấy sau khi trải qua chuyện tối qua như thế nào. Cháu với hai người nữa ở đây trông chừng Việt, khi nào cậu ta trị thương cho mình xong thì dẫn cậu ta qua gặp chú.

- Dạ vâng ạ.

Ông Phuong đi qua phòng của ông Tâm thì thấy ông Tâm đã không còn vẻ hoảng sợ như tối qua nữa, thay vào đó là vẻ lo âu khi ông nhìn ông Phuong. Ông Phuong hiểu ông ấy đang muốn hỏi điều gì, bèn nói:

- Chúng tôi vẫn chưa bắt được hung thủ, còn Việt thì chỉ bị thương nhẹ, không có vấn đề gì cả.

Ngọc đứng ở bên cạnh nghe câu này thì sắc mặt hơi tái đi vì kinh hãi. Cô mới biết là cha mình suýt nữa bị hại bởi hung thủ và Việt đã đuổi theo hắn chứ không biết là Việt đang ở phòng cấp cứu. Cô vội vàng hỏi ông Phuong:

- Dạ Việt bị thương thể nào vậy chú?

Ông Phuong đáp:

- Cháu đừng lo lắng quá, cậu ta không sao cả. Tối qua cậu ta đuổi theo hung thủ và đã đánh nhau với hắn một trận, nhưng hắn ta quá gian xảo nên đã chạy thoát. Hiện giờ cậu ta đang trị thương, chú cũng đang nôn nóng muốn biết cậu ta có thông tin gì của hung thủ không đấy.

Lúc này vợ ông Tâm lên tiếng:

- Anh Phuong, tôi thấy muốn đảm bảo được an toàn cho chồng tôi thì có lẽ nên đổi sang một phòng bệnh khác.

Ông Phuong gật đầu:

- Chị nói đúng, chị hay cháu hãy nhanh chóng gọi bác sĩ làm thủ tục chuyển phòng bệnh, qua chuyện tối qua thì chúng tôi có một điều hung thủ nắm rất rõ tình hình của ông Tâm và hắn ta thường xuyên lảng vảng quanh đây. Bởi vậy mọi người nên cảnh giác hơn.

- Thế thì tôi sẽ gọi bác sĩ làm thủ ngay bây giờ luôn.

Bà Loan vừa ra khỏi phòng không bao lâu thì Thương cùng Việt mở cửa đi vào. Sắc mặt của Việt đã tốt hơn trước nhiều. Việt tới giường bệnh của ông Tâm và nói:

- Bác có sao không ạ?

Vì vẫn chưa thể nói được nên ông Tâm chỉ mỉm cười lắc đầu, Việt quan sát thấy thần sắc của ông Tâm không có gì bất ổn, cơ thể vẫn bình thường, có lẽ ông ấy ít bị ảnh hưởng bởi chuyện tối qua thì Việt cũng yên tâm phần nào. Anh quay sang nói với ông Phuong:

- Dạ chú Phuong này, cháu thấy cần phải đổi phòng cho chú tâm đây ạ.

- À tôi đã dặn người nhà ông ấy làm thủ tục rồi.

Việt à lên một tiếng, lúc này anh nhớ ông Phuong là cảnh sát, hiển nhiên đã biết cần làm gì tốt nhất cho ông Tâm nên không nói nữa. Bổng Ngọc lên tiếng:

- Tôi qua lúc anh gọi cho tôi, tại sao anh lại hỏi tôi những câu hỏi kỳ lạ thế, nào là tôi đang ở đâu khi tôi thông báo tình hình của ba tôi cho anh, nào là tôi đang ở nhà hay ở bệnh viện, cái đó không bình thường chút nào?

Ông Phuong nghe xong thì lấy làm kỳ, bèn hỏi Việt:

- Sao tôi có cảm giác là cậu đã biết trước hung thủ đã tấn công ông Tâm tối qua là ai thế nhỉ?

Việt không phủ nhận mà gật đầu đáp:

- Dạ vâng, trước đây cháu từng đọc qua toàn bộ tập tài liệu cháu đưa cho chú nhưng không để ý quá kỹ, chiều qua cháu bất ngờ phát hiện một số chi tiết mới nên nghi ngờ danh tính hung thủ, chẳng qua sau khi đánh nhau với hắn, cháu đã khẳng định hắn ta là ai.

Ông Phuong ngạc nhiên, lập tức hỏi tiếp:

- Ô, thế thì hắn ta là ai?

- Là bạn học cùng lớp đại học của cháu...

Việt nhìn mọi người một lượt rồi từ từ nói ra hai từ:

- ... Đình Hiếu.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 67

Ngoại trừ ông Tâm thì mọi người trong phòng bệnh nghe xong thì đều ồ lên đầy kinh ngạc. Sợ mọi người chưa hiểu hết lời của mình, Việt bổ sung thêm:

- Đình Hiếu là kẻ đã tấn công chú Tâm tối qua, và cũng chính là hung thủ đã khiến chú ấy phải hôn mê trước đây. Hắn ta cũng là bạn cùng lớp của cháu và Ngọc

Ông Phuong nhìn sang ông Tâm, thấy ông Tâm gật đầu khẳng định lời Việt nói thì mới tin. Ông Phuong hỏi Việt:

- Sao cậu lại biết? Chi tiết nào đã gợi ý cho cậu?

Việt đáp:

- Dạ trong tập tài liệu cháu đưa cho chú thì có đoạn nhắc đến cha của Đình Hiếu có vài mối hợp tác không bình thường, cộng thêm những hiểu biết của cháu về Đình Hiếu trước đây thì cháu nghi ngờ hắn ta. Tối qua sau khi giao đấu với hắn thì cháu đã khẳng định chắc chắn.

Thực tế thì suốt cả trận đấu, Việt không thấy được mặt của kẻ địch, chỉ đến khi Việt vọt ra sau lưng đối phương tung chưởng trúng hắn thì tấm vải che mặt của hắn và trong khoảnh khắc trước khi ngã đi, Việt đã kịp nhìn thấy khuôn mặt của kẻ thù, chính là Đình Hiếu.

Ông Phuong nói:

- Với số chứng cứ hiện đang nằm trong tay phía cảnh sát chúng tôi, cộng thêm lời khai của hai người thì vẫn chưa đủ bắt Đình Hiếu, tôi thấy trước mắt khoan đừng chạm đến hắn ta để tránh bức dây động rừng, cứ điều tra gia đình hắn đã.

Việt gật đầu:

- Dạ cháu cũng nghĩ như thế, nếu triệu tập tên Đình Hiếu bây giờ cháu sợ hắn sẽ bỏ trốn, bằng khả năng của hắn bây giờ thì điều này quá dễ dàng. Cháu sẽ tiếp tục ẩn nấp và âm thầm theo dõi động tĩnh của hắn.

Ông Phuong quay sang dặn người nhà của ông Tâm là Ngọc và anh trai của cô ấy tuyệt đối không được để lộ những điều hai người nghe ngày hôm nay ra bên ngoài. Hai người dĩ nhiên biết mức độ quan trọng của chúng nên gật đầu cam đoan sẽ không tiết lộ cho bất kỳ ai, kể cả bà Loan, thấy vậy, ông Phuong tạm thời yên tâm. Ông đang định nói gì thêm thì cửa phòng bệnh đột ngột mở ra, sau đó là bà Loan và bác sĩ đi vào làm thủ tục chuyển phòng bệnh cho ông Tâm nên ông Phuong đành tạm dừng đề cập đến việc đó nữa:

- Được rồi, lát nữa Việt theo tôi về đồn để bàn chi tiết, đồng thời tôi cũng có vài vấn đề cần hỏi cậu đấy.

Dù trên người mang thương thế nhưng Việt không thể từ chối yêu cầu này của ông Phương vì tối nay đám thằng Dũng còn phải ra tay với tàn quân của băng đảng tên Tuấn. Về sau ông có phát hiện ra điều này thì cũng ít nghi ngờ hơn.

Bà Loan chợt phát hiện Việt cũng đang có mặt trong phòng thì tò về tức tối, bà nói:

- Sao cậu lại ở đây? Chẳng phải cậu đang bị truy nã hay sao?

Nghe giọng nói như đang xia xối mình của bà Loan, Việt cũng chỉ cười gượng chứ không tức giận vì anh hiểu tâm trạng của người nhà ông Tâm. Cha mẹ của Việt đã mất khi Việt còn rất nhỏ nên hơn ai hết, Việt biết giá trị của tình thân gia đình quan trọng đến dường nào.

Ông Phương thấy Việt khó xử nên vội trấn an bà Loan:

- Ấy chị đừng nói, hiện giờ chúng tôi đã có một số bằng chứng chứng minh Việt vô tội, cậu ta không bị truy nã nữa. Chồng chị có thể xác nhận điều này.

Bà Loan ngạc nhiên, quay đầu lại nhìn chồng mình. Khi nhận được cái gật đầu của ông Tâm, bà mới hít sâu một hơi thả lỏng tinh thần và nói với Việt bằng giọng áy náy:

- Cô xin lỗi cháu nhé, bao lâu nay đã hiểu lầm cháu, lúc này cô hơi nóng, mong cháu bỏ qua cho.

Cầm lên được, bỏ xuống được, Việt rất thích tính này của bà Loan. Việt vốn dĩ không dễ bụng nên cười đáp:

- Dạ không có gì đâu ạ. Người thân trong nhà gặp nạn, tất nhiên ai cũng có tâm trạng không tốt, cháu sao có thể trách cô được ạ.

Sự chân thành của Việt làm bà Loan cảm động. Bà đang định nói thêm vài câu nữa thì bác sĩ nhắc nhở mọi người sửa soạn lại để chuyển phòng bệnh cho ông Tâm. Ông Phương cũng nhân lúc này dặn dò cấp dưới bảo vệ người nhà ông Tâm thật tốt rồi dẫn theo Việt và Thương rời khỏi bệnh viện. Vì đang bận rộn với những chuyện hệ trọng nên Việt cũng phải tạm gác vấn đề tư tình nam nữ sang một bên. Trên đường đi về đồn cảnh sát, ông Phương hỏi Việt:

- Giả sử lần sau lại phải đánh với tên Hiếu, cậu có nắm chắc phần thắng không?

Việt ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Dạ nếu như không phải đang có vài vấn đề bất ổn trong người thì hôm qua cháu đã có thể bắt được tên Hiếu rồi ạ.

Thương hỏi:

- Do hai luồng nội công trong người xung đột trong người phải không?

Việt ngạc nhiên hỏi lại:

- Sao cô biết?

Việt kinh hãi là điều hiển nhiên, bởi lẽ vấn đề này hoàn toàn là vấn đề cá nhân, không thể có ai ngoài chính bản thân anh biết được. Chẳng qua, Vũ – bạn của cô, sau khi chữa thương cho Việt xong thì đã phát hiện ra và nói lại cho Thương. Thương bắt gặp ánh mắt khó hiểu của ông Phương thì giải thích:

- Là do xung đột giữa hai luồng nội công quái dị trong người Việt nên Việt không thể phát huy hết uy lực của môn võ công mà Việt luyện ạ.

Giờ thì Việt bị Thương hù dọa đến mức sống lưng lạnh toát, sắc mặt anh hơi tái đi. Việt nhận ra suốt bao lâu nay mình đã đánh giá cô gái trước mặt mình quá thấp, thậm chí có lúc còn hơi xem thường cô ấy, giờ thì anh hiểu mình đúng là ếch ngồi đáy giếng. Ông Phương ngồi bên cạnh thì thầm hài lòng về biểu hiện của Việt, ông quay sang tiếp tục hỏi Thương:

- Cháu có thể giúp cậu ta giải quyết vấn đề không?

Thương hiểu ông đang nhắc đến Vũ chứ không phải cô. Cô lắc đầu:

- Dạ không ạ, rắc rối này chỉ mỗi bản thân Việt mới có thể xử lý, người ngoài không thể giúp được đâu ạ.

Đây vốn là lời của Vũ nói, Thương chỉ truyền đạt lại mà thôi. Việt cũng hiểu rõ nên không muốn nhờ Thương. Ông Phương chuyển sang chuyện khác:

- À này, cậu biết tên Hiếu có sức mạnh kiểu gì không?

Việt đáp:

- Sức mạnh của hắn gần như kiểu điện năng ấy ạ, chính xác thì hắn có thể sử dụng điện để tạo ra sức mạnh tấn công người khác.

Ông Phuong nghe mà không khỏi hoảng sợ:

- Ghê nhỉ, biết dùng điện năng cơ à? Hẳn lấy điện ở đâu ra mà làm thế? Chẳng lẽ từ dây điện?
- Dạ cháu cũng không biết, nhưng cháu đoán thì rất có thể là trong người hấn có khả năng tích tụ điện để phóng ra.

Thương lẩm bẩm như tự nói với mình:

- Mà kẻ cũng lạ, trước đây sao không thấy tên này sử dụng dị năng đó của mình? Đáng lẽ hấn phải bị phát hiện từ sớm rồi chứ.

Tuy âm thanh của Thương khá nhỏ nhưng Việt vẫn nghe được, ngoài ra, lần đầu tiên Việt biết đến hai từ “Dị năng” nên rất khó hiểu, có điều Việt cũng chỉ giữ trong bụng không hỏi mà tiếp tục nói:

- Đây cũng là điều tôi cảm thấy quái lạ nhất, nhưng theo suy nghĩ của tôi thì “Dị năng” của hấn không phải bẩm sinh mà được sinh ra trong điều kiện nào đấy. Hơn nữa, khi vừa vào năm một đại học, tôi đã đánh nhau với hấn một lần, hấn đã thua tôi; cho nên có lẽ hấn mới có dị năng trong vòng một năm trở lại đây thôi, thời điểm đó rất có thể có trước khi tôi gặp cô trong rừng không lâu.

Ý Việt là gặp thời điểm gặp Thương và ông Phuong khi đang chạy trốn trong rừng. Sở dĩ Việt đoán ở thời điểm như thế vì Việt đã khẳng định kẻ trực tiếp gây ra cái chết cho Thành Hưng (Quyển 2 – chương 24) chính là Đình Hiếu, ngoài tên này ra không có ai có thực lực đáng sợ đến thế.

Ông Phuong hỏi Thương:

- Một năm trước cháu nhận được thông tin đề cập bất cứ điều gì kỳ lạ xảy ra không?

Thương lục lại trí nhớ hồi lâu rồi đáp:

- Dạ không, ở trong thành phố thì không ạ. Nhưng dị năng vẫn có thể sinh ra nhờ cú sốc tâm lý của chính bản thân người đó chứ không nhất thiết phụ thuộc ngoại cảnh đâu ạ. Đề cháu điều tra thêm về tên Hiếu này trước rồi mới có kết luận được.
- Ủ, trong thời gian điều tra Đình Hiếu thì chú sẽ bổ trí thêm người bảo vệ ông Tâm cùng gia đình của ông ấy.

Việt nói thêm vào:

- À cả Quỳnh nữa chú, cô ấy thỉnh thoảng đến thăm chú Tâm, tên Hiếu có thể biết cô ấy nên rất dễ trở thành mục tiêu nhắm đến của hấn ta.

Ông Phuong hiểu ý Việt nên gật đầu đồng ý. Phuong nhếch mép nói khích Việt:

- Ái chà, cậu cũng đa tình quá nhỉ? Không bỏ sót cô nào.

Việt nghĩ Thương chắc đã biết phần lớn hoàn cảnh phức tạp của mình nên mới cố ý nói ra những lời mỉa mai như thế. Sự đồng cảm của Thương với Ngọc và Quỳnh hoàn toàn đúng đắn, Việt chỉ nhún vai, cười cười đẩy về bất đắc dĩ chứ không đấu khẩu với Thương. Anh chuyển hướng cuộc đối thoại:

- Dạ chú Phuong này, cháu nghĩ chúng ta cần có phương án dụ tên Hiếu ra để bắt hấn. Cháu sẽ tự nguyện làm mồi nhử lừa hấn, vừa có thể lừa hấn khai ra mọi chuyện vừa tóm gọn hấn luôn.

Ông Phuong và Thương bất ngờ trước đề nghị của Việt. Nguyên bản hai người đang không biết dùng cách gì để cho Việt đồng ý đóng vai trò chim mồi, giờ Việt đưa vấn đề này ra trước hai người cũng đỡ xấu hổ phần nào. Ông Phuong tăng hăng một tiếng rồi đáp:

- Cách của cháu tuy hay đấy nhưng khá là nguy hiểm, cần phải bàn bạc nhiều hơn.

Việt gật đầu:

- Dạ vâng, cháu biết mình chưa đủ khả năng để giao đấu trực diện với tên Hiếu, chú cứ bổ trí thêm người mai phục xung quanh, đến lúc tên Hiếu đã tiêu hao nhiều sức mạnh rồi thì tất cả xông lên bắt hấn.

Thương nói:

- Khỏi cần phải lo lắng quá thế, đến lúc đó tôi sẽ giúp cậu một tay.
- Hay lắm, có cô trợ giúp thì tôi yên tâm rồi.

Đúng lúc chuông điện thoại của Việt vang lên. Luật sư gọi đến thì là chuyện quan trọng, Việt không thể không nghe. Việt không ngại ông Phuong và Thương đang ở bên cạnh, dù gì hai người họ cũng đã biết rồi. Việt bắt máy:

- Alo, chào anh, công việc xong rồi sao?

Luật sư đáp:

- Chào anh, tôi đã làm việc với hội đồng quản trị công ty, cuộc họp sẽ được mở vào đầu giờ chiều nay.
- Ồ, vậy thì hay quá, chiều nay tôi sẽ mang theo hồ sơ cùng anh đến công ty. Khi đi tôi sẽ liên lạc với anh.
- Vậy được, hẹn gặp anh chiều nay. Tạm biệt.
- Tạm biệt.

Khi Việt ngắt cuộc gọi thì ông Phuong quay sang hỏi:

- Cháu nhờ luật sư giải quyết vấn đề tài sản của Thanh Sơn hả?
- Dạ vâng, ông ta chuyển nhượng sang cho cháu, cháu thấy cần phải xử lý xong càng sớm càng tốt, cháu không muốn đem dài lâu lắm nên mới nhờ luật sư tư vấn pháp luật và các bước thực hiện như thế nào.

Đây là chuyện cá nhân của Việt, hơn nữa là chuyển nhượng hoàn toàn hợp pháp, ông Phuong chỉ có thể nhắc nhở chứ không thể xen vào hay ngăn cản được, ông chỉ nói:

- Ủ! Thế vấn đề kế hoạch đối phó Đình Hiếu tạm gác lại, cậu về xử lý chuyện của mình rồi ráo đã.
- Dạ vâng ạ.

Việt tạm biệt ông Phuong và Thương trở về phòng trọ để sửa soạn tài liệu cho cuộc họp sắp tới. Đầu giờ chiều Việt đến công ty mà Thanh Sơn từng là cổ đông. Khi mọi người trong phòng họp thấy Việt bước vào thì có người ngạc nhiên người thì không, bởi thế ai cũng tò mò về thân phận của Việt, họ yên lặng chờ Việt lên tiếng trước. Việt nhìn cả phòng họp một lượt rồi nói:

- Trong phòng này chỉ có vài người đã biết tôi từ trước, cho nên tôi tự giới thiệu bản thân mình trước...

Cuộc họp của tầng lớp lãnh đạo của công ty đã bắt đầu...

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 68

Chuyến bay AA1 đáp xuống sân bay quốc tế của thành phố D, tiếp đó một người đàn ông khoảng chừng năm mươi tuổi từ trong máy bay đi ra, phía sau ông ta có bảy tám người mặc đồ đen và đeo kính đen đi theo phía sau. Sự xuất hiện đầy nổi bật và có phần chói mắt của đoàn người này không khỏi khiến cho những người tại sân bay phải quay đầu sang nhìn với sự hiếu kỳ. Những người này hình như đã quá quen với ánh mắt tò mò đó nên sắc mặt vẫn rất lạnh lùng mà đi đến tiền sảnh của sân bay. Ở tiền sảnh, một người áo đen nhìn quanh một lúc rồi nói với người đàn ông trung niên đi đầu:

- Ông chủ, không thấy ai đến đón cả, lẽ nào họ quên chuyến bay của ông chủ đến vào giờ này? Hay có chuyện gì đấy rồi?

Người đàn ông trung niên đưa mắt nhìn khắp tiền sảnh sân bay, tuy người tập trung rất đông nhưng không một ai treo bảng ghi tên ông ta, bèn bảo với một gã phía sau:

- Cậu gọi điện cho hân thủ xem sao.

Gã được ông ta bảo lập tức lấy điện thoại ra bấm một dãy số rồi gọi, đáng tiếc một lúc sau vẫn chưa kết nối được. Gã nói:

- Em đã gọi mấy lần nhưng vẫn là “số điện thoại này tạm thời không liên lạc được”.
- Hừ...

Người đàn ông trung niên nghe vậy thì cau mày:

- Xem chừng đúng là có chuyện không ổn rồi, hai cậu đi tìm hiểu rõ cho tôi, nhớ là phải điều tra kỹ càng chuyện này.
- Vâng thưa ông chủ.

Hai gã áo đen chấp hành mệnh lệnh bắt đầu đi điều tra. Người đàn ông trung niên nói tiếp:

- Hừm, không ai đến đón thì chúng ta bắt taxi thôi, có khi bắt taxi đi lại là chuyện tốt.

- Vâng ạ.

Đoàn người đi đến chỗ đậu taxi rồi bắt xe chạy đi. Đoàn người này quá sức nổi bật, cho nên họ đã đi mất dạng mà người tại sân bay vẫn còn xôn xao bàn tán về họ.

Đoàn người này đến khách sạn năm sao lớn nhất của thành phố D. Cô gái tiếp tân của khách sạn bất gặp sự xuất hiện hoành tráng của họ thì biết đây là khách sộp, lập tức cười niềm nở:

- Chào ông, tôi có thể giúp gì được cho ông?

Người đàn ông trung niên đưa giấy tờ cá nhân cho cô gái và đáp:

- Mở cho chúng tôi hai căn phòng.

- Vâng, khách sạn hiện có hai căn phòng tốt nhất trên tầng sáu. Đây là chìa khóa, sẽ có người giúp ông mang hành lý lên trên.

- Cảm ơn cô.

Sau khi đã ổn định trong căn phòng, người đàn ông trung niên quay sang đưa một tờ giấy cho một gã áo đen và nói:

- Cậu cùng một người nữa đi điều tra thông tin về những người này cho tôi, càng chi tiết càng tốt, làm nhanh cho tôi.

- Dạ vâng.

Không tò mò, không thắc mắc bất cứ cái gì, hai gã áo đen đi ra khỏi phòng ngay.

...

Cùng thời điểm này, tại nhà ga chính của thành phố D, một anh chàng tuổi tầm mười tám mười chín tuổi ra khỏi cổng chính. Cậu ta quay đầu sang bên phải để tìm người quen thì nhìn thấy một người phụ nữ hai mươi bảy hai mươi tám tuổi vừa vẫy tay vừa gọi cậu:

- Nam, bên này nè, chị đang chờ ở đây nè.

Nam cười cười và chạy vội đến chỗ người phụ nữ đó. Cậu hỏi:

- Chị, anh rể đâu chị? Em tưởng anh ấy đến đón em chứ.

Chị của Nam đáp:

- Anh rể em bỗng dưng bận việc đột xuất nên không đến đón em được nên bảo chị đi thay.

- Dạ vâng, áy da, đồ nặng quá, em vốn chả thích xách đồ nặng mà mẹ cứ cố nhét vào, lại còn nói đây là quà cho chị, phải mang, phù, mệt chết đi được.

Cô gái đùa:

- Thằng nhóc này, quà của chị mà còn dám không mang, em liều mạng đấy hả?

- Áy áy, đây là quà cho thằng cháu của em, chị cẩn thận, không hỏng hết bây giờ, mà lâu rồi chưa gặp thằng cháu, tí nó về phải để em bông nó một lúc đấy.

- Thằng bé ấy hả, nó quậy lắm, anh chị phát mệt với nó. Em muốn bông nó thì phải đợi đến tối, anh chị đều bận việc nên đưa nó đến nhà trẻ rồi.

Nam nhận mũ bảo hiểm từ chị gái, miệng thờ dãi:

- Vâng ạ, thế thì chán nhỉ.

- Mà ba mẹ dạo này khỏe không? Chị bận quá chưa gọi về hỏi thăm được.

Nam vừa bỏ balo lên xe máy vừa đáp:

- Dạ ba mẹ vẫn bình thường ạ. Áy, để em chở chị.

- Thằng nhóc này, em có biết đường đâu mà đòi chở, để chị chở.

- Hờ hờ, chẳng phải có chị sao, em chở chị, chị chỉ đường để em đi. Lên xe đi chị.

Cô gái cũng không giành với thằng em trai. Chị em lâu ngày không gặp nhau, “hành” thằng em một lúc cũng được. Cô hỏi em trai:

- Em vào đây lâu không?

Nam nhún vai đáp:

- Em cũng chưa xác định ạ. Nếu ở D (thành phố) có nhiều chỗ đi chơi thì em sẽ ở lại lâu lâu, còn chả có chỗ nào gây hứng thú với em thì em ở đây vài bữa rồi chạy thẳng ra A (cũng là một thành phố) luôn.

- Thằng nhóc này, hóa ra em vào đây là để đi ngắm cảnh chứ không phải vào để thăm chị hả?

Chị của Nam theo thói quen từ nhỏ giờ tay định cốc đầu thằng em trai thì sức nhớ là nó đang đổi mũ bảo hiểm, có cốc thì chỉ tổ đau tay của mình mà thôi nên bỏ tay xuống. Nam thấy vẻ mặt tức tối vì chả làm được gì thì bật cười lớn:

- Đúng thế mà, em vào thăm chị chỉ là phần nhỏ thôi, chủ yếu là ngắm cảnh để thư giãn sau kỳ thi đại học căng thẳng.

- Hừ! Liệu hồn đấy!

Nam cười khoái chí:

- Ha ha ha, giờ đến công ty của chị gặp anh rề luôn hay về nhà đây ạ?

Cô gái đáp:

- Về nhà trước đi, em về nhà nghỉ ngơi đã, chị đến công ty tiếp tục làm việc, tối anh và chị đưa em đi chơi.

- Dạ thế cũng được.

- Rẽ phải đi em. Đi thẳng tiếp... đây, rẽ phải ở đây...

- Dạ... ế, con xe kia đẹp quá, nó tên gì thế chị?

Nam chỉ vào con xe màu xanh lá với hình dáng rất đẹp đang đỗ trước cổng của một công ty ở phía đối diện bên kia đường mà nói đến mức “mưa bay”. Tuy Nam có chị gái mở công ty ở thành phố nhưng Nam trước giờ toàn sống ở nông thôn nên bữa nay lên chơi thành phố, thấy xe nào đẹp là hưng phấn nói loạn hết cả lên. Thằng em trai lăm mồm khiến cho cô chị vừa bức tức vừa buồn cười, thật sự không hiểu thằng em trai bắt đầu mê xe từ bao giờ nữa. Cô phải vừa quát mắng vừa dọa dẫm mới khiến Nam thu lại tâm trạng vui sướng để tập trung chạy xe về nhà.

...

Vào lúc này cuộc họp hội đồng quản trị của công ty mà Việt có cổ phần đã kết thúc, Việt và luật sư đi ra cổng công ty cùng với một vài cổ đông. Việt nhìn theo những cổ đông ngồi vào chiếc xe Merc màu xanh lá, miệng nói:

- Tôi có quen biết với lãnh đạo của công ty Tuyền Khoa nên tôi sẽ lưu tâm đến chuyện hợp tác giữa chúng ta với họ. Khi nào bắt đầu bàn bạc hợp đồng với công ty Tuyền Khoa thì tôi cũng đi cùng các vị để giúp các vị một tay. Dù sao thì tôi cũng có một phần trong công ty mà.

Các công cổ đông gật đầu cười cười với Việt xem như lời cảm ơn, sau đó thì lái xe chạy đi. Chiếc xe mất dạng rồi Việt quay sang nói với luật sư:

- Hôm nay rất cảm ơn anh, nếu không có anh, tôi thật sự không biết phải giải quyết vấn đề của mình như thế nào đây.

- Ha ha ha, chuyện nhỏ ấy mà. Được rồi, anh nên về nhà nghỉ ngơi đi, tôi thấy sắc mặt của anh rất mệt mỏi, như vậy không tốt chút nào đâu.

Hai người hợp tác đã lâu, Việt không cần nói mấy lời khách sáo, anh gật đầu:

- Phải, tôi cũng cảm thấy bản thân rất mệt, đang muốn về nghỉ một lúc. Tạm biệt.

- Ừ, tạm biệt.

Việt nhanh chóng trở về phòng rồi leo lên giường đánh một giấc. Vết thương trên người vừa mới lành lặn một chút mà đã phải liên tục chạy tới chạy lui, dù ở tuổi trai tráng vẫn không thể tránh khỏi sự mệt mỏi. Việt ngủ mê man không biết trời trăng gì nữa, mãi đến khi có tiếng chuông điện thoại vang lên ầm ĩ thì Việt mới tỉnh dậy. Việt nhìn ra ngoài cửa sổ thì nhận ra trời đã tối mịt rồi. Việt lại nhìn màn hình thấy số của Dũng, bèn bắt máy ngay:

- Sao vậy? Mày xử lý nhanh thế à?

Dũng cười cười:

- Ha ha, bọn cóm đã tóm gần hết băng đảng của tên Tuấn rồi, chúng tao chỉ vào thu dọn tàn cuộc thôi.

- Ừ, cẩn thận một chút, à phải, mày bảo các anh em giải tán hết cả đi, ai về nhà nấy; sắp tới có đợt truy quét của cóm đấy, băng đảng của tên Tuấn là bước đầu tiên đấy. Mày cũng nên lặn xuống một thời gian, bảo đang đến.

Việt nói dối để đe dọa Dũng. Hiện tại Việt cũng không muốn ngụp lặn trong thế giới ngầm nữa, nền tảng kinh tế của bản thân đã phần nào vững chắc, nhân cơ hội này bứt ra khỏi chúng bằng cách giải tán những gì sót lại của băng Hưng – Sơn. Dù gì cấp lãnh đạo đều đã tan nát, bọn tay chân phía dưới tất tưng phân rã.

Dũng nghe vậy thì rất ngạc nhiên, bèn hỏi lại:

- Ai về nhà nấy? Mày điên không đấy? Cơ hội đứng đầu ở trước mắt sao mày lại muốn từ bỏ?

Việt thờ dài cổ tỏ vẻ thất vọng:

- Bây giờ các “anh cả” đều không còn nữa, tao còn biết làm gì nữa; việc chứng kiến từng chiến hữu ngã xuống trước mắt làm cho tao chán ngán cảnh chém chém giết giết lắm rồi. Tao muốn an lành học hành để có công việc ổn định. Mày không phải tốt nghiệp đại học ra sao? Thoát ra đi, về tìm công việc đi.

Dũng im lặng một lúc khi nghe những lời của Việt. Bản thân Dũng cũng cảm thấy rất hợp lý, có điều hắn đã “sống” trong thế giới ngầm một thời gian khá dài, muốn dứt ra khỏi đó là một điều cực kỳ khó khăn. Việt biết hắn nhất thời chưa thể có quyết định ngay được nên anh bèn nói với hắn ý định vốn được ấp ủ bao lâu nay:

- Thế này đi, tao có dự định thành lập một công ty vệ sĩ. Hay mày chọn ra những tinh anh trong bang hội để gia nhập vào công ty, những anh em còn lại tạm thời ẩn đi, khi nào công ty đủ lớn mạnh thì triệu tập họ cùng tham gia. Mày cũng làm quản lý trước đó rồi, kinh nghiệm chắc không ít, tao sẽ để cho mày cơ hội phát huy tài năng. Mày thấy sao?

Dũng rất ngạc nhiên, hỏi lại ngay:

- Mày mở công ty á?

- Ừ.

- Mày lấy đâu ra tiền thế? Mở công ty cần nhiều tiền lắm đấy.

- Ừ, tao biết, tiền tao tích lũy được chút ít, mà tao cũng chỉ mới dự định thế thôi. Tao đã nói kế hoạch của tao rồi đấy, mày cứ suy nghĩ thật kỹ đi.

- Ừ, đề nghị này của mày cũng không tệ, tao sẽ xem xét.

- Vậy được rồi, tao cúp máy đây, mày nhớ nhắc nhở anh em tốt nhất là giải tán đi, đừng để ai bị tóm.

- Ừ ừ, tao biết, tạm biệt.

- Tạm biệt.

Việt ngắt cuộc gọi và thở phào nhẹ nhõm. Anh đã cố hết sức khuyên nhủ để giúp những anh em trong bang hội có một kết cục tốt rồi, bây giờ quyết định là của hắn.

Việt vào phòng tắm tẩy sạch thân thể, sau đó ăn vội chóng đói rồi ngồi xuống tiếp tục vận công trị thương. Tên Đình Hiếu vẫn còn nhõn nhơ ngoài kia với một sức mạnh khủng khiếp, nếu bản thân anh không thể tự tăng cường thực lực thì chắc chắn sẽ có thêm nhiều người bị thằng khốn kiếp đó hãm hại. Dù nguy cơ mất mạng do sự xung đột giữa hai môn thân công vô cùng lớn nhưng anh vẫn phải chấp nhận mạo hiểm.

Việt bắt đầu vận chân khí từ Đan Điền, theo hướng dẫn trong Thuần Dương Công đi đến mọi nơi trong kinh mạch.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 69

Ngày hôm sau, Việt đeo mặt nạ da lên và đi làm một việc. Công việc này Việt muốn làm với danh tính là “Lâm” nên mới dịch dung như vậy. Trước cổng của một công ty một người đàn ông và chiếc xe hơi màu đỏ của hãng nào đấy. Người chủ chiếc xe đang định vào trong xe thì bỗng nghe có tiếng ai đó gọi mình:

- Xin chào anh Văn, anh chuẩn bị đi đâu sao?

Giọng nói khá là lịch sự nhưng lọt vào tai người tên Văn không khác gì sét đánh ngang tai cả. Về kinh hãi hiện lên trong mắt của ông ta. Ông ta quay người lại, khó khăn lắm mới nói được một câu:

- Anh... là anh...

Người đối diện ông ta bật cười:

- Ha ha, Văn tét, mới chỉ gặp một lần mà ông bạn vẫn nhận ra sao? Trí nhớ tốt đấy.

Văn không nhận ra mới là lạ. Lần đột kích trước đây dù đã qua hơn một năm rồi (Quyển 2 - Chương 7) nhưng ấn tượng kinh khủng mà đối phương gây ra cho ông ta quá mạnh, không thể quên nhanh thế được. Lúc trước “Văn tét” mới chỉ nghe giọng nói, hôm nay thấy khuôn mặt với vết sẹo dài ghê sợ của đối phương, ông ta lại càng thêm hãi hùng. Trong lúc “Văn tét” chưa biết ứng phó ra sao thì “Lâm” (Việt) nói:

- Tôi có chuyện muốn nói với ông, chúng ta kiểm quán café nào đấy rồi bàn tiếp. Thế nào?

Văn do dự hồi lâu rồi đáp:

- Tôi thấy văn phòng của tôi trong công ty đi, ở đây bàn công việc có lẽ thích hợp nhất.

- Cũng được.

Việt gật đầu đồng ý. Việt thừa hiểu mục đích “Văn tét” muốn tiếp anh trên văn phòng của ông ta bởi ở văn phòng khó có điều kiện để Việt ra tay với ông ta; khi ông ta xảy ra chuyện thì Việt không thể thoát khỏi hiểm nguy, tất nhiên đó là trong trường hợp Việt có ý đồ xấu. Việt đến gặp ông ta với mục đích chính đáng nên anh chẳng ngại gì. Hai người đi vào văn phòng của Văn. Văn ngồi xuống ở bàn tiếp khách được đặt trong phòng. Căn phòng làm việc rộng rãi, nội thất bên trong được bố trí hợp lý, tạo ra không gian làm việc thoáng đãng, thoải mái. Việt ngồi xuống salon, lên tiếng trước:

- Tôi cũng không làm mất thời gian của ông, tôi vào thẳng mục đích của hôm nay luôn. Đầu tiên tôi tự giới thiệu, tôi là Lâm, công ty của tôi đang muốn mở rộng thị trường, và chuỗi siêu thị bách hóa của ông lại là phương thức tốt nhất để mở rộng. Chính vì thế, sáng nay tôi đến gặp ông là để bàn luận chuyện hợp tác.

Chuỗi siêu thị bách hóa của “Văn tét” khá có tiếng tăm, quả thực rất phù hợp với ý định của Việt. Có điều Văn lại hoàn toàn bất ngờ trước những lời Việt nói bởi lẽ ông ta cứ nghĩ Việt đến nhằm đe dọa hay làm điều bất lợi gì đó cho ông ta. Bây giờ nghe đề nghị này, nhất thời ngơ ngẩn không biết ứng đáp ra sao. Việt cũng biết vấn đề đột xuất này sẽ khiến cho Văn tét bị sốc nên nói xong thì anh giữ im lặng để ông ta tiêu hóa được cái đã. “Văn tét” không hổ là lão cáo già, rất nhanh chóng trấn tĩnh lại, ông ta trầm ngâm một lúc lâu mới mở miệng đáp:

- Trước hết anh cũng cần phải cho tôi biết chi tiết về công ty của anh trước thì mới có thể bàn tiếp được chứ.

“Lâm” (Việt) đưa một tập tài liệu cho ông ta và đáp:

- Công ty tôi đang làm việc là công ty Hùng Đông, chắc ông biết công ty này rồi nhỉ. Đây là thông tin của công ty chúng tôi.

Danh tiếng của công ty Hùng Đông như sấm bên tai, Văn đương nhiên không thể không biết nên ông ta rất kinh ngạc khi biết một kẻ lưu manh như “Lâm” có thể làm việc trong công ty đó. Nhưng khách hàng vẫn là khách hàng, dù ghét thế nào thì vẫn phải tỏ thái độ bình thản. Văn cầm lấy tập tài liệu bắt đầu đọc, ông ta lại nghe “Lâm” nói tiếp:

- Tôi là đại diện cho một cổ đông trong công ty đến gặp ông để đàm phán chuyện hợp tác. Trong tập tài liệu tôi đưa ông cũng ghi những điều khoản và quyền lợi khi hợp tác. Nếu ông chấp nhận, lợi ích ông thu được sẽ không nhỏ đâu.

Tất nhiên Văn biết rõ mình sẽ có lợi nhuận lớn nếu thực sự hợp tác với công ty Hùng Đông, bỏ qua mâu thuẫn với kẻ trước mặt thì chuyện hợp tác đúng là chuyện rất tốt. Ông ta đáp:

- Tôi cần thời gian để suy nghĩ thêm.

- Không thành vấn đề, những chuyện kinh doanh cần tính toán kỹ lưỡng thì mới có thể tiến hành được... Ồ, thằng nhóc trong bức ảnh là con trai của ông phải không?

Trong khi nói với Văn, Việt liếc mắt nhìn sơ qua phòng làm việc của ông ta, vô tình bắt gặp một khung ảnh đặt trên bàn làm việc của ông ta. Trong bức ảnh, ông ta đang đứng cạnh một thằng bé. Việt bỗng hơi ngơ ngẩn khi nhìn thấy gương mặt của thằng nhóc trong bức ảnh nên mới hỏi thế. Việt bắt gặp “Văn tét” hoảng sợ thì bật cười trấn an ông ta:

- Ấy, đừng sợ, tôi không dùng nó để hăm dọa ông để bắt ông hợp tác đâu. Tôi chỉ cảm giác thằng bé sao quen quá vậy. Nó hơi giống một người bạn của tôi, hình như là... là ai nhỉ?

Việt vuốt cằm lục lại trí nhớ giây lát rồi bật thốt lên với vẻ kinh ngạc:

- Giống “Chung ruồi”, không sai, có vẻ giống “Chung ruồi”. Tôi từng nghe Chung nhắc lại chuyện giữa ông và anh ta, chả lẽ...

Đối phương đã nhận ra thì Văn không giấu diếm nữa:

- Không sai, đây là con trai của tôi và em gái của Chung ruồi. Thằng bé phải gọi anh ta là bác ruột.

Việt gật gù:

- Quả nhiên là thế, đáng tiếc ông bạn của tôi chưa biết được điều này mà đã...

Nói tới đây thì Việt ngừng lại, thở dài một hơi. Văn nhận ra sự buồn bã trong ánh mắt của “Lâm” (Việt), không khỏi tò mò mà hỏi lại:

- Anh ta gặp chuyện gì à?

Việt trả lời:

- Anh ta đã qua đời rồi.

Văn nghe được thì kinh hãi, vội vàng hỏi tiếp:

- Anh ta chết rồi ư? Anh ta vì sao mà chết?

Việt không muốn cho Văn biết chi tiết về cái chết của “Chung ruồi” nên chỉ đáp qua loa:

- Cái này tôi cũng không biết rõ lắm, mấy ngày trước tôi ghé qua nhà Chung thăm hỏi thì mới biết anh ta đã chết rồi. Đáng buồn ở chỗ anh ta qua đời rồi mà vẫn không hề biết mình vẫn còn một thân nhân là thằng nhóc này.

Câu này của Việt làm Văn ngỡ ngàng mắt đôi ba giây rồi mới nói được:

- Trước đây tôi cũng muốn đưa thằng bé đến nhận bác, chỉ là tôi e sợ thù hận giữa hai bên bao lâu nay nên cứ do dự mãi, cuối cùng vẫn để vuột mất cơ hội.

Việt nhếch mép:

- Một kẻ như ông có thể hối hận, tôi bị bất ngờ đấy! Chẳng biết chuyện này đáng mừng hay đáng cười nữa đây.

Cười tức là cười khinh bỉ. Văn thừa hiểu hàm ý xóc xà của Việt, song ông ta cũng không giận mà chỉ cười buồn:

- Phải, chính tôi cũng không ngờ, cô ấy như một thiên thần kéo tôi ra khỏi vực thẳm, nhưng ôi, ngay lúc tưởng chừng đã tìm được hạnh phúc thì ông trời lại cướp cô ấy khỏi tay tôi. Có lẽ đây là cái giá mà tôi phải trả cho những tội lỗi đã gây ra.

Việt vô cùng ngạc nhiên khi bắt gặp ánh mắt của “kẻ xấu xa” này, đau khổ và buồn bã, thêm một chút si mê, rồi cả chút tương tư, nhưng nhớ. Ông ta thật sự yêu em gái của “Chung ruồi” hay sao?

Văn hít sâu một hơi để thoát khỏi những hoài niệm, ông ta đặt bức ảnh lại ngay ngắn trên bàn làm việc và nói tiếp:

- Giờ thằng bé là món quà cuối cùng mà cô ấy tặng cho tôi, cũng là tia sáng còn sót lại với tôi, hi vọng anh sẽ không làm hại nó.

Việt nhớ lại tuổi thơ của mình thì nghĩ bụng: “Nếu tối hôm đó mình ra tay thì trên đời sẽ xuất hiện một đứa bé bất hạnh, âu cũng là số trời.” Trước không thể ra tay, bây giờ biết rõ lại càng không thể ra tay với “Văn tét” được nữa, thế nên Việt bèn đáp:

- Yên tâm, dù gì thằng bé cũng là hậu duệ của nhà “Chung ruồi”, cháu của bạn tôi cũng như là cháu của tôi, tôi đương nhiên sẽ không làm gì nữa, mà ông cũng nên cho thằng bé biết gốc gác của nó, đây là quyền lợi nó đáng được hưởng.

- Tất nhiên tôi sẽ làm vậy.

- Được rồi, gác lại chuyện buồn đi, tôi sẽ cho ông vài ngày để suy nghĩ vấn đề hợp tác với Hùng Đông.

- Tôi sẽ xem xét nó thật kỹ.

- Vậy tốt, tôi đi đây, tập tài liệu ông cứ giữ lấy mà đọc, hi vọng vài ngày sau ông sẽ có tin tốt cho tôi, tạm biệt.

- Tạm biệt.

Việt đi rồi, “Văn tét” mới lấy ra một tấm ảnh cũ. Ông ta nhìn cô gái dễ thương trong tấm hình, đôi mắt hiện vẻ đau thương, miệng ông ta lắp bắp:

- Xin lỗi em, anh đã không thực hiện được lời hứa của mình rồi, thật sự xin lỗi em

...

Việt rời khỏi công ty của Văn với tâm trạng nặng nề. Việt nhớ lại về đau khổ của ông ta, sau đó liên tưởng đến tuổi thơ của mình rồi đến mối quan hệ tình cảm trái ngang giữa mình và hai cô gái, lần đầu tiên anh có cảm giác muốn buông tay không đi tiếp con đường tăm tối này nữa. Bỗng có người gọi đến, là số điện thoại của ông Phương, Việt bắt máy:

- Alo, dạ chú Phương ạ, chú gọi cháu thế này chắc đã có chứng cứ gì của Đình Hiếu rồi ạ?

Ông Phương đáp:

- Của Đình Hiếu thì chưa nhưng chứng cứ phi pháp của cha mẹ hắn thì có một ít, giờ cậu đến chỗ tôi, tôi cần hỏi cậu những vấn đề liên quan đến Đình Hiếu để xem có thể có manh mối nào có thể thu thập thêm chứng cứ về cha mẹ hắn hay không, cũng như có thể bắt được tên Hiếu dễ dàng hơn.

- Bây giờ ạ, dạ được, cháu đi đến ngay đây.

Việt nhanh chóng chạy đến chỗ ông Phương. Việt đi vội vàng nên quên tháo mặt nạ xuống nên khi Thương nhìn thấy gương mặt xấu xí này thì không khỏi bật thốt lên:

- Ái chà, phương pháp dịch dung của anh tốt thật đấy, hầu như không thể nhận ra được, không phải đã biết từ trước thì chắc tôi cũng sẽ giật mình nếu lần đầu bắt gặp đây.

Ông Phương hỏi:

- Cậu có thể chia sẻ phương thức dịch dung này cho cảnh sát chúng tôi không?

Việt tháo mặt nạ da xuống và lắc đầu:

- Dạ không được ạ, cháu được một ông già ở quê dạy cho võ công lẫn phương thức dịch dung này, trước đó ông già ấy còn dặn không được tùy tiện chia sẻ cho người khác, chỉ được truyền cho đệ tử duy nhất của mình mà thôi.

Việt nói nửa thật nửa giả hòng ngăn sự tò mò của ông Phương và Thương. Dĩ nhiên ông Phương nghi ngờ những lời của Việt nhưng Việt đã nói như thế thì ông cũng không làm mặt dày mà tiếp tục đề cập đến điều này. Ông chuyển hướng sang vấn đề chính của hôm nay:

- Không đùa giỡn nữa, Việt, cậu trình bày lại mối quan hệ giữa cậu với Đình Hiếu cho tôi nghe nào, tôi không tin Đình Hiếu không chỉ vì ghen tuông với cậu bởi tình cảm với Ngọc đầu.

Sắc mặt của Việt trở về vẻ nghiêm túc, Việt gật đầu:

- Dạ bản thân cháu cũng không tin đâu. Cháu biết có một điều chắc chắn sẽ khiến chú phải kinh ngạc đấy, Vinh là họ hàng xa của Đình Hiếu.

Quả thật ông Phương tròn trĩnh hai mắt, rõ ràng là không tin được. Việt không khỏi bật cười vì vẻ mặt này của ông ấy quá thú vị:

- Hắn ta hầu như chả bao giờ qua lại với cha mẹ Đình Hiếu, đó là nguyên nhân tại sao cháu và Chung ruồi không thể nào truy ra được thông tin cá nhân của tên Vinh.

Việt bắt đầu nói ra suy đoán của mình:

- Nguyên gốc chuyện này là Đình Hiếu nhờ tên Thiên đến giải quyết cháu đơn giản vì ghen tuông với cháu mà thôi. Nhưng tên Thiên sau nhiều lần thất bại, hắn đã rất tức giận và quyết định hợp tác với tên Hiếu để xử lý cháu một lần cho xong, và tên Vinh là mấu chốt quan trọng nhất trong chuyện này. Nó bắt đầu thế này ạ...

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 70: Kẻ thù thực sự lộ mặt

Việt nhấp một ngụm nước rồi nói tiếp:

- Tên Hiếu dùng một cô gái vờ làm người yêu của tên Vinh, còn tên Thiên thì tham gia vờ là kẻ thứ ba phá đám. Dựa trên chi tiết này, bọn chúng tạo cho tên Vinh một lớp vỏ bọc là mẫu thuẫn giả tạo giữa tên Vinh và hai kẻ bọn chúng hòng đánh lừa cháu, làm cháu tin tưởng tên Vinh. Có lẽ cô ả kia có cảm tình này nọ với Đình Hiếu mới chấp nhận đóng vai. Trong một lần “vô tình” được chứng dựng sẵn, cháu phát hiện ra mẫu thuẫn. Cháu tiếp tục đưa tên Vinh vào băng đảng của tên Tuấn làm nội gián mà lại không biết thực ra chính mình mới là nội gián bắt đắ dĩ cho bọn chúng, chủ có thấy buồn cười không?

Việt tự giễu cợt chính mình. Việt biết ông Phương nắm rõ chuyện anh và Hưng có mặt trong cuộc gặp mặt giữa ba băng đảng xã hội đen đêm đó rồi (

- Về sau chắc chú cũng đoán được, cháu bị lừa vào một cái bẫy một ngoạn mục, cháu và Thành Hưng bị bao vây trong đám người của Hắc Báo và Tuấn. Đáng lý ra cháu và Thành Hưng có thể bỏ trốn được, ai ngờ giây phút cuối cùng tên Đình Hiếu xuất hiện ra tay ngăn cản và Thành Hưng chết, cháu may mắn lắm mới thoát được. Khi đấy, có lẽ tên Hiếu đã có sức mạnh quái dị đó rồi.

Ông Phuong bỗng hỏi Việt:

- Khoan đã, nếu cậu bị giết thì tên Hiếu có gì lại ra tay với ông Tâm. Ông Tâm có liên quan đâu chứ?

Việt đáp:

- Đó là chỗ đáng sợ của tên Hiếu đấy ạ, một âm mưu hoàn hảo không tìm được một sơ hở. Tên Hiếu cố ý để cháu chạy thoát, sau đó hấn đến công ty của chú Tâm hăm hại chú ấy, sau đó bảo cô ả thư ký Tuyết giả danh ông Tâm nhắn tin lừa cháu đến đó để đồ tội sang cho cháu.

- Có điều không đúng ở đây, vì sao cô ta lại giúp tên Hiếu chứ?

- Chú đừng ngạc nhiên như thế, cô ả đó hợp tác với tên Hiếu đấy, à, nói đúng hơn là tên Hiếu đã quyến rũ cô ả để thực hiện âm mưu của mình. Hai kẻ đó thực sự có quan hệ đó đấy ạ. Về sau chú cũng biết rồi, cháu phải trốn chạy vào rừng, sau đó thì gặp được chú.

Ông Phuong và Thương nghe mà nổi hết cả da gà khi nghĩ đến mối quan hệ nhục dục giữa cô ả thư ký với tên Hiếu, tên Hiếu kém cả cô ả cả chục tuổi, cái này không phải máy bay bà già bình thường đâu. Việt nhún vai cười cười:

- Lúc nhận được tin này, cháu cũng cảm thấy gai người, rùng mình đấy ạ.

Ông Phuong vuốt cằm nói ra nghi hoặc trong đầu mình:

- Tôi vẫn cảm thấy có gì đó chưa được hợp lý lắm. Đầu tiên là phải có chuyện gì đó xảy ra giữa tên Hiếu và cậu chứ nếu không thì với sức mạnh khủng khiếp trong người, hấn ta không cần sắp đặt một âm mưu ghê gớm như thế chỉ đơn giản vì ghen tuông. Thứ hai, hấn đánh cho ông Tâm hôn mê để làm gì, trực tiếp giết luôn ông ấy rồi đồ tội cho cậu sẽ tốt hơn chứ? Lỡ ông Tâm tỉnh lại thì hấn xong đời à? Thứ ba, việc hấn giết Thiên và cô thư ký Tuyết kia là điều dễ hiểu, nhưng tại sao hấn lại giết hại “Chung ruồi”? Về cơ bản, cả hai không liên quan nhau.

Việt đáp:

- Cháu cũng đã suy nghĩ về những nghi vấn này cả tối qua nên có một ít lí giải. Đầu tiên hấn chỉ đánh chú Tâm hôn mê có lẽ là vì trước đó hấn chưa bao giờ giết người nên hấn không dám giết chú ấy. Hấn cũng hiểu sức mạnh của bản thân nên tự tin rằng chú ấy vĩnh viễn sống đời thực vật, không bao giờ tỉnh lại nữa, sẽ không ai chứng minh hấn phạm tội. Cũng vì có sức mạnh khủng khiếp trong người, tham vọng của hấn cũng tăng theo, hấn không muốn chỉ trả thù ghen tuông mà hấn còn muốn thứ lớn hơn. Hấn đưa tên Vinh vào là để tống tên Thiên đi, còn bản thân hấn sẽ thay vị trí của tên Tuấn, làm chủ một thế lực xã hội đen không lồ.

Thương phản bác:

- Điều này khó lắm, chân rết của tên Tuấn rộng, sao tên Hiếu thực hiện được.

Việt nói:

- Hấn chỉ cần để lộ một ít sức mạnh của mình ra, nặng tay với vài kẻ phản đối, có sức mạnh tuyệt đối trong tay, còn ai dám chống đối hấn nữa đây. Sức mạnh trên trời rớt xuống của hấn càng lớn, tất nhiên sẽ khiến cho tham vọng của hấn cao hơn, và cũng làm cho tâm tính của hấn càng độc ác hơn trước rất nhiều. Điều này dễ hiểu thôi mà.

- Ủ, có vẻ đúng.

Thương nghe Việt giải thích thì gật đầu đồng ý phần nào. Việt lại nói tiếp:

- Còn về chuyện “Chung ruồi”, cháu đã từng nhờ Chung điều tra thông tin cá nhân của tên Vinh, có lẽ Chung đã phát hiện ra những điều tên Hiếu đã gây ra nên bị tên Hiếu giết người diệt khẩu, giống như đã làm với mẹ Tuyết kia. Cái này do cháu, nếu cháu không kéo Chung vào thì anh ta không xảy ra chuyện đáng tiếc đó.

Ông Phuong châm điếu thuốc, hút một hơi rồi nói:

- Cậu giải thích cũng hợp lý đấy. Theo như suy luận, thời điểm tên Hiếu có được sức mạnh sẽ rơi vào thời điểm lân cận ngày ông Tâm gặp nạn.

Thương nói chen vào:

- Cháu thấy chỉ cần chúng ta điều tra những hiện tượng bất thường xảy ra vào khoảng thời gian đó thì có thể có cách khắc chế được tên Hiếu, bắt hấn sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Ông Phuong nói:

- Ủ, vậy chú giao việc này cho cháu giải quyết, cháu tinh thông lĩnh vực này hơn bất cứ ai trong cảnh sát bọn chú.

Thương đáp:

- Dạ vâng. Mấy người bạn của cháu mà biết có vụ này thì vui không hết nữa là.

Việt tò mò rất muốn hỏi Thương rốt cuộc cô làm công tác gì mà lại hiểu lĩnh vực dị năng này, có điều vẫn kìm nén được. Anh càng biết nhiều bí mật thì cơ hội tự do tự tại càng không còn. Anh bèn lảng sang hướng khác:

- Dạ chú, không biết chú còn cần hỏi chuyện gì nữa không ạ? Nếu không thì cháu muốn qua thăm chú Tâm một lát ạ.

- Tạm thời cũng hết rồi, cậu nhớ mở máy liên tục để có mặt lập tức khi tôi cần gặp cậu đấy.

- Dạ vâng, cháu cũng muốn nhanh chóng xử lý mớ hỗn độn này để được trở lại trường học mà. Thôi cháu đi đến bệnh viện đây ạ.

- Ừ.

Việt tạm biệt ông Phuong và Thương rồi rời khỏi đồn cảnh sát. Anh nhìn đồng hồ thì mới biết thời gian đã đầu giờ chiều rồi, không ngờ chỉ bàn luận vụ án mà lâu như thế. Việt nhanh chóng chạy đến bệnh viện.

Việt vào phòng thì bắt gặp Ngọc và Quỳnh đều có mặt. Hai lần rơi vào hoàn cảnh này, Việt thật sự không biết phải nói gì, đặc biệt có cả ông Tâm đang nằm trên giường bệnh nữa. Lúc này Việt chỉ có thể hỏi:

- Bác sĩ nói tình hình của em ra sao rồi hả Ngọc?

Ngọc đáp:

- Sức khỏe của ba mình cũng tốt hơn trước rồi, chỉ là chức năng nói phải chờ thêm một thời gian nữa.

Ngọc giảm sự lạnh nhạt của mối quan hệ giữa cô và Việt bằng cách thay xưng hô từ “tôi” sang “mình” để tránh ba cô hỏi thì không cô không biết phải trả lời ông ấy như thế nào. Việt cũng không quan tâm đến cái này, anh đã làm ra những chuyện có lỗi với hai cô gái, dù phải nhận hình phạt nặng nề chăng nữa, anh vẫn sẽ cố chịu đựng. Còn ông Tâm đã biết giữa Ngọc và Việt có tình cảm với nhau, nên khi nghe hai người nói với nhau theo kiểu kỳ lạ như thế thì cau mày khó hiểu, chỉ là chưa thể hỏi trực tiếp được.

May thay Việt không phải chịu đựng bầu không khí quái dị này quá lâu, mười mấy phút sau khi Việt đến thì mẹ của Ngọc xuất hiện. Quỳnh kiếm một lý do thích hợp để trở về, Việt biết đây là cơ hội tốt nhất để xử lý chuyện tình cảm của ba người nên anh quay sang nói với Ngọc:

- Ngọc này, anh có vài vấn đề khó muốn nhờ em, em giúp đỡ anh một chút nhé?

Ngọc hiểu Việt có ý gì, cô nhìn Việt rồi liếc sang Quỳnh, do dự hồi lâu chưa quyết. Tuy bà Loan không thấy hành động này của Ngọc nhưng bà biết Việt muốn nói chuyện riêng với con gái mình nên lên tiếng:

- Nếu Việt có việc muốn nhờ con giúp thì con cứ đi đi, ở đây có mẹ lo rồi, lát nữa anh con cũng qua đây phụ mẹ nên con cứ yên tâm, không có việc gì đâu.

Ngọc ngoảnh về phía ông Tâm, thấy ba mình cũng gật đầu thì cô nói:

- Dạ thế mẹ chăm ba hộ con một lúc nhé, con đi tý rồi quay lại.

- Ừ.

Ngọc đánh mắt cho Quỳnh rời khỏi phòng trước rồi mới cùng Việt đi. Ba người cứ một trước một sau như thế ra ngoài cổng bệnh viện rồi mới tụ lại một chỗ. Trước khi đề cập đến chuyện chính, Việt thò tay vào túi quần cầm ra bình thuốc nhỏ rồi lấy một viên tròn tròn màu nâu sẫm, sau đó đưa cho Ngọc:

- Đây là thuốc gia truyền từ xa xưa của người nhà anh, có tác dụng chữa bệnh khá tốt, tuy không đến mức như loại thuốc kia nhưng nó có thể hỗ trợ cho ba em bình phục sức khỏe nhanh hơn.

- Cảm ơn!

Thuốc này cũng là loại thuốc mà ông lão kia đưa cho Việt, Việt cũng đã dùng nó để trị thương trước đó, thấy không có vấn đề gì nên mới đưa cho Ngọc. Ngọc cũng thấy qua Việt dùng thuốc cho ba mình nên yên tâm cất đi. Quỳnh đứng yên lặng bên cạnh. Đây là trách nhiệm của Việt nên cô không có gì phản cảm cả, cô chỉ nghĩ đến mục đích chính của cuộc đối thoại lần này mà thôi. Xong xuôi đầu đó thì Việt hít sâu một hơi, tiếp tục:

- Được rồi, đến chuyện của ba chúng ta. Anh đã suốt bao nhiêu ngày nay rớt cuộc thì anh cũng phải cho hai em một câu trả lời đích đáng... Phù... anh quyết định... rồi xa cả hai em... ba chúng ta...

Việt cắn răng nói từng chữ:

-... Đường... ai... này... đi...

Hai cô gái nghe xong thì mặt mày tái nhợt, vẻ đau khổ lẫn tức giận hiện rõ trong ánh mắt. Quỳnh chưa kịp nói thì Ngọc đã rít lên:

- Anh... anh... dám nói ra những điều vô trách nhiệm, tâng tặn lương tâm ấy ư? Anh đã gieo họa lên chúng tôi, giờ muốn phủi mông bỏ đi nữa hả? Anh... anh là tên khốn kiếp...

Quỳnh và Ngọc siết chặt nắm tay lại, con giận dữ đã bốc lên tận đầu. Chứng kiến ánh mắt long sòng sọc của hai cô, anh biết chỉ cần bản thân mình nói một câu ác độc nữa là hai cô sẽ nhào vào anh mà cắn xé. Nhưng tình cảm của ba người là nghiệt duyên, dù đến với cô gái nào thì anh cũng sẽ khiến cho người đó gặp nguy hiểm, mà cô gái kia cũng đau khổ có kém ai đâu, đã làm thì phải làm cho trót. Việt cố nặn ra một nụ cười lạnh nhạt:

- Phải, anh vốn là tên khốn kiếp mà, bỏ rơi hai em thì có gì chứ.

- Anh...

Ngọc tức giận không nén nổi nữa, định lao lên đánh Việt thì đột nhiên Quỳnh níu cô lại, thậm chí tay theo hướng khác và nói với Việt:

- Có ai tìm anh kia, dù tôi rất giận anh nhưng bây giờ anh nên xử lý cái này trước.

Lúc này Quỳnh đứng đối diện với hướng họ đi đến nên cô mới phát hiện được. Việt và Ngọc nhìn theo hướng cô chỉ thì bất gặp một đám người đang tiến đến. Tất cả họ đều mặc vét đen, đeo kính râm, vẻ mặt hung tợn, lại nhìn vào Việt chằm chằm nên rất dễ hiểu là đến tìm Việt, hơn nữa là với mục đích không tốt chút nào. Việt thấy gương mặt của một người đàn ông trung niên thì bỗng thần sắc biến đổi hẳn, miệng nở nụ cười quái lạ:

- Hừ, lão ta cuối cùng cũng đã xuất hiện.

Hai cô gái không hiểu vì sao Việt trở nên kích động như thế, nhưng qua giọng nói đầy gay gắt của Việt thì biết giữa Việt và người này ngoài thù hận ra chỉ có thù hận.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 71

Việt đi ra phía trước mặt Ngọc và Quỳnh, chắn tầm nhìn của đám người áo đen kia khỏi hai cô gái, sau đó nói nhỏ với họ:

- Hai em mau lùi ra xa đi, bọn chúng rất ghê gớm, anh sợ sẽ không bảo vệ nổi hai em đâu.

Tuy hai cô gái tức tối khi nghe những lời như mệnh lệnh của Việt nhưng hai cô vẫn ý thức được đứng đây chỉ làm vướng tay vướng chân Việt mà thôi. Cho nên hai cô nhanh chóng lùi lại. Việt đợi hai cô lui về một khoảng cách xa đủ an toàn thì mới từ từ tiến đến chỗ bọn người áo đen. Đám người áo đen thấy Việt đi tới thì biết Việt đã phát hiện họ đến tìm mình, hơn nữa gã đàn ông trung niên bất gặp Việt không hề sợ hãi, ông ta không khỏi bất ngờ. Hai bên cách nhau tầm ba mét thì đứng lại, Việt lên tiếng trước:

- Các người đi đông thật đấy, lão già, ông không dám ra đây nói chuyện trực tiếp với tôi à?

Gã đàn ông trung niên lại càng kinh ngạc. Ông ta chưa từng nghĩ đến Việt lại nói thẳng với ông ta như vậy, chứng tỏ Việt đã biết ông ta trước rồi. Nếu đã thế thì ông ta không có gì lấn trớn phía sau đám người của mình. Những kẻ đi cùng ông ta định ngăn ông ta đi ra nhưng ông ta lắc đầu tỏ ý không sao nên đứng im một chỗ, hơn nữa bản thân người đàn ông trung niên cũng rất tự tin vào khả năng của mình, nghĩ rằng Việt không thể làm gì được mình. Hai người đứng cách nhau trên dưới hai mét, Việt tiếp tục nói khích:

- Không ngờ ông dám đối mặt với tôi, tôi có lời khen đấy.

Đối phương đáp lại rất bình thản:

- Nhóc con, cậu là Quốc Việt phải không? Nhỏ tuổi như vậy mà có thể đánh bại được Tuấn, đúng là rất giỏi. Có điều tôi không hiểu tại sao cậu lại làm thế?

Việt nói:

- Ông điều tra tôi rõ ràng rồi mà, có lẽ đến bây giờ bản thân ông cũng hiểu tôi đánh bại tên Tuấn chỉ để dụ ông xuất hiện thôi phải không nào?

Người đàn ông trung niên vẫn không lộ bất kỳ sắc thái tình cảm nào trên mặt, vẫn giọng lạnh nhạt đều đều như trước:

- Ồ, thế rốt cuộc tôi đã làm gì mà khiến cậu nhọc công nhiều đến vậy? Tôi chưa bao giờ gặp cậu cả.

Việt từ từ đi tới gần ông ta, hai mắt nhìn ông ta đầy thù hận. Anh không trả lời mà hỏi ngược lại đối phương:

- Ông còn nhớ một cặp vợ chồng trẻ thấy ông ở thành phố A cách đây gần hai mươi năm không?

Câu hỏi chả ăn nhập gì với cuộc đối thoại của hai người nhưng nó đã khiến gã đàn ông trung niên phải lộ vẻ thất thố, đôi mắt nhìn chằm chằm vào Việt một lúc thì nói:

- Mày... mày... quen họ?

Việt cười khẩy, gằn giọng:

- Đâu đơn giản vậy, tao là con trai duy nhất của họ, lão già khốn kiếp, vì mày mà tao phải đau đớn cùng cực thế này.

Đối phương liên tục lắc đầu phủ nhận:

- Không thể nào, trước đây tao đã...

- Trước đây mày đã cho người điều tra kỹ càng rồi chứ gì? Hừ, đáng tiếc tao lúc đó đang ở chỗ khác nên mới thoát nạn. Tên khốn, tao sẽ cho mày trả giá đắt.

- Đúng là tao có sơ sót, nhưng mà...

Gã kia bỗng dưng cười rộ lên:

- Ha ha ha, ranh con, mày nghĩ hay quá nhỉ, mày tưởng tao gặp được mày rồi thì sẽ để mày thoát được sao. Ha ha ha, hôm nay mày đã ở đây thì tao cũng sẽ thành toàn tiền mày đi gặp cha mẹ.

Rồi không đợi Việt có phản ứng, ông ta đã xuống tấn rồi vùng quyền đánh thẳng vào mặt Việt. Quyền đi mang theo kinh lực cực kỳ mạnh mẽ ập tới rất nhanh. Thế tới rất bất ngờ nhưng Việt đã âm thầm đề phòng trước đó nên khi kẻ địch vừa ra đòn thì anh lập tức chuyển thân, tay phải quạt nửa vòng gạt chiêu của đối phương rồi chường đẩy thẳng ra, kinh lực dồn tới cũng không hề thua kém.

Không nghĩ rằng Việt sẽ ra đòn nghênh tiếp làm cho người trung niên kia vô cùng ngạc nhiên. Bởi vậy ông ta nhất thời không kịp tránh, chỉ còn cách vùng quyền chống đỡ khá lúng túng. Chẳng qua ông ta luyện công từ rất lâu rồi, chiêu thức võ công rất tinh diệu, dù Việt ép được đối phương vào thế yếu nhưng ông ta đáp trả bằng hai quyền đã lấy lại cân bằng.

Ba chiêu thăm dò thực lực đối phương, cả hai tuy chẳng hề hấn gì nhưng tâm tình không thoải mái chút nào. Việt ngay từ đầu đã dè chừng ông ta, song lại chưa lường được thực lực của đối phương lợi hại thế, còn gã đàn ông trung niên thì kinh hãi trong lòng: “Thằng ranh con này mới chỉ mới khoảng hai mươi tuổi mà sao võ công lợi hại như vậy chứ.” Không kinh hãi sao được, tuy tự biết tư chất luyện võ của bản thân có hạn, nhưng ông ta luyện công mấy chục năm rồi, ấy vậy mà chỉ đánh ngang tay với một tên ranh con.

Đám người áo đen đứng ngoài mới chỉ thấy chủ mình ra tay thì nháy mắt sau hai bên đã giao đấu với nhau bảy tám chiêu, muốn lao vào giúp thì đúng lúc này đột nhiên vai phải của Việt lộ ra sơ hở bị đối phương chớp cơ hội, bị trúng ngay quyền kinh nặng nề. Đám kia biết chủ mình đã thắng nên dừng chân lại. Còn người trung niên thấy mình đắc thủ, đang định dứt điểm thì bất gặp nụ cười nửa miệng của Việt, lập tức cảm thấy không tốt, chưa kịp phản ứng thì ngực ông ta ập trúng một chưởng của Việt.

Cơ thể hai bên chấn động mạnh, thân hình loạn choạng rồi bị hất tung ngược về sau hơn một mét. Việt hít sâu một hơi chân khí vào Đan Điền rồi chống tay lên đầu gối gắng gượng đứng nhanh dậy; nhưng đối phương phía bên kia thì kém hơn nhiều, sắc mặt ông ta tái hắc đi, một tay ôm ngực rồi thổ huyết. Bàn này hai bên đều dốc toàn lực vào chiêu cuối hồng mau chóng hạ gục kẻ địch, hiển nhiên trúng chưởng lực rồi thì thương tích của ông ta rất nặng.

Hai gã áo đen chạy tới đỡ người trung niên, những kẻ còn lại tức giận sắp sửa lao lên tấn Việt một trận. Việt vẫn chỉ cười và nói một cách bình tĩnh:

- Còn muốn đánh hội đồng sao? Bọn mày mau đưa ông ta về trị thương, không ông ta mất mạng đấy.

Cả đám nghe vậy thì ghìim bước do dự. Việt nói tiếp:

- Bọn mày lao lên có chắc thắng không hay lại chết thêm vài mạng.

Bọn chúng thấy giọng Việt đầy đánh thép, tư thế lại vững chãi như Thái Sơn thì bắt đầu e ngại. Chúng hiểu rõ thực lực của ông chủ, cả ông ta cũng không thắng được thì bọn chúng cùng lắm chỉ ngang tay với “thằng nhóc con này”. Bởi vậy, chúng quay lại đỡ lấy ông chủ để rồi đi, có điều vẫn không quên hăm dọa Việt vài câu. Người trung niên đã ăn phải quả đắng, cộng thêm nội thương trong người nên cũng chẳng dám thốt lên câu gì, chỉ âm thầm vận công giảm thương thế xuống.

...

Ngọc và Quỳnh đứng ở đằng xa quan sát, đầu tiên thấy hai bên còn nói chuyện với nhau, chưa được bao lâu thì lao vào đánh nhau dữ dội. Hai cô gái kinh hãi chỉ ở ngoài nhìn, đợi mãi đến khi đám người áo đen hưng tộn đó ngồi lên xe chạy đi xa tít thì mới thở phào nhẹ nhõm rồi đi lại gần chỗ Việt. Quỳnh cảm tay Việt lắc một cái rồi hỏi:

- Nay, bọn họ là ai vậy?

Cái lắc tay của Quỳnh tuy rất nhẹ nhàng nhưng vai Việt vừa rung lên thì gương mặt của Việt đột ngột tím tái, cả người đã đổ gục xuống đất. May thay

Việt vẫn còn tỉnh táo kịp thời chống tay không để thân thể đập vào nền đất. Việt hự một tiếng rồi học liền ba ngụm máu đỏ tươi, anh đã bị nội thương rất nặng rồi. Hai cô gái thấy thế thì sợ đến hoa dung thất sắc, cả hai cô đều chưa bao giờ gặp tình huống bất ngờ này nên chân tay luống cuống không biết xử lý làm sao cho tốt.

Tay Việt run rẩy thò vào túi quần lấy một viên thuốc giống với loại anh đưa Ngọc ban nãy rồi uống vào, tuy loại này không mạnh như loại Việt dùng để chữa trị cho ông Tâm lúc trước nhưng vẫn đủ giảm thương thế đi một ít. Việt hít sâu một hơi để điều hòa chân khí đang loạn lên trong kinh mạch. Anh gượng đứng dậy đi lên lễ đường, chống tay lên tường và nói một cách khó nhọc:

- Hự... nơi này không thể ở lâu, hai em về nhà... trước đi... còn anh về phòng anh vận công trị thương.

Nói xong Việt cố sức men theo bờ tường mà đi. Quỳnh lập tức chạy theo:

- Đã thế này mà anh còn... phòng em ở gần đây, anh tạm thời qua đó đã.

Việt nhìn Ngọc rồi nhìn Quỳnh, do dự một lúc rồi gật đầu:

- Thôi đành... làm như lời em vậy.

Giờ quan trọng nhất là Việt cần phải trị thương ngay, Quỳnh không quan tâm mặt mũi hay ghen tuông gì nữa, bèn đưa ra đề nghị như thế, mà Việt cũng chấp nhận vì thương thế của anh nặng lắm rồi, e là không trị hoãn lâu hơn được, đây là lựa chọn tốt nhất. Ở bên cạnh, dù Ngọc rất không vui trong lòng nhưng chẳng thể làm lơ nên cùng Quỳnh đỡ lấy Việt mang Việt về phòng Quỳnh.

Vừa vào phòng, Việt lập tức ngồi xếp bằng trên nền nhà, lập tức vận công trị thương.

...

Phía người đàn ông trung niên thì ông ta được đám thuộc hạ đưa về khách sạn bằng ô tô nên đã tạm thời bình ổn nội thương trước Việt. Lúc này ông ta đang nhận một cuộc điện thoại của ai đó, ông ta hỏi kẻ đó:

- Sao rồi? Xử lý xong rồi à, tốt, nửa số tiền còn lại mười ngày nữa tôi sẽ đưa cậu, tôi cúp máy đây.

Ông ta ngắt cuộc gọi xong thì ngồi thừ ra trên ghế, nghĩ bụng: “Không thể ngờ thằng ranh con đó lại là con trai của cặp vợ chồng kia, chẳng những thế mà võ công lại vô cùng lợi hại trong khi chỉ mới hai mươi tuổi. Tên này phải giết, nếu mà nó còn sống thì mình sẽ gặp rất nhiều phiền toái. Mình không thể tự ra tay, đành phải nhờ đến họ rồi.” Nghĩ tới đây, ông ta bật máy tính lên, kết nối vào mạng rồi mở một phần mềm. Giao diện phần mềm được thiết kế một cách quái dị trên màu nền đen thui. Tiếp theo qua một loạt các thao tác phức tạp thì ông ta gọi cho một người quen thông qua chính phần mềm kỳ quái đó. Phía bên kia nhanh chóng bắt cuộc gọi. Người trung niên nói:

- Xin chào, ông là Mộc quản gia phải không?

- Đúng vậy, tôi nhận ra ông, ông có chuyện gì không?

Một giọng nói vang lên. Giọng nói đã được xử lý bằng phần mềm nên mang âm hưởng của âm thanh điện tử, căn bản không thể định danh người này bằng phần mềm nhận dạng giọng nói. Mộc quản gia này không nể mặt mũi của đối phương mà trả lời khá cộc lốc.

Người trung niên xác định đây đúng là Mộc quản gia thì nói:

- Tôi có một người cần tổ chức các vị xử lý, tiền thì trả cao hơn bảng giá của tổ chức các vị đưa một chút.

Mộc quản gia hỏi:

- Ô, người ông cần xử lý như thế nào?

Người trung niên đáp:

- Bên tổ chức các vị có thể đưa ra một người cấp Đồng được không?

Mộc quản gia có vẻ như đã bị lời của đối phương làm ngạc nhiên đôi chút nên yên lặng vài giây mới trả lời lại:

- Được rồi, dù gì chúng ta cũng có vài vụ làm ăn với nhau nên tôi chấp nhận vụ này. Ông hãy giao thông tin của kẻ đó chúng tôi.

Người trung niên vui mừng nói:

- Vậy tốt quá, tiền tôi sẽ qua ngay, mong các vị giúp cho tôi càng sớm càng tốt.

- Được rồi, thỏa thuận đã xong, tôi kết thúc đây.

Mộc quản gia không đợi người trung niên kịp nói gì thêm mà ngắt cuộc gọi ngay. Người trung niên cũng không dám tỏ thái độ bức bối gì, Mộc quản gia chấp nhận vụ này của ông ta là tốt lắm rồi, nếu còn phản nản thì có khi chết thế nào cũng không biết. Vụ này đã xong, người trung niên yên tâm quay

sang bảo với một gã thuộc gã:

- Cậu đi đặt chuyến bay tối nay cho tôi, tôi phải về nhà xử lý chuyện công ty nữa.

- Vâng ạ.

Tên thuộc hạ gật đầu làm ngay, làm một thuộc hạ như hắn thì đương nhiên biết chuyện nào nên hỏi, chuyện nào không nên hỏi. Còn người trung niên thì ngả người dựa vào ghế, trên miệng xuất hiện nụ cười khinh miệt, dĩ nhiên là dành cho “kẻ xấu số kia”.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 72

Việt ngồi vận công trị thương khá lâu, mãi đến tận tối thì nội thương mới tạm ổn một chút. Nội thương từ trận chiến với Đinh Hiểu mới hơi tốt một chút thì lại phải chịu thêm nội thương mới, thân thể anh yếu đến không ngờ, xem chừng một tuần sau mới có thể sử dụng lại võ công. Việt mở mắt ra, thấy hai cô gái nhìn mình đầy sự lo lắng thì cười cười:

- Anh không sao nữa rồi, giờ anh phải về đây.

Việt muốn rời khỏi đây thì Ngọc lại lên tiếng:

- Giờ anh còn đi đâu nữa, bọn tôi đã nấu cơm rồi, cứ ăn để lấy lại sức đã.

Việt kinh ngạc nhìn hai cô gái, biết hai cô vì mình bị thương nên tạm gác con ghen với nhau lại, trong lòng anh lại càng cảm thấy đau đớn, muốn nói nhưng lại không thể mở miệng, chỉ có thể cười gượng, đúng là đi cũng dở mà ở cũng không xong.

Lúc này Quỳnh từ trong phòng bếp đi ra. Cô hỏi Việt:

- Những người lúc nãy là ai thế? Sao họ lại muốn hại anh?

Nghe cô hỏi, đôi mắt của Việt lại thoáng hiện vẻ hận thù, tuy chỉ chớp nhoáng nhưng hai cô gái vẫn thấy được. Ngọc và Quỳnh biết chuyện này không hề đơn giản và cũng rất muốn biết. Nhìn vẻ mặt của các cô, Việt thờ dãi:

- Hai em thật sự muốn biết thì anh cũng không giấu nữa. Đầu đuôi thế này. Khoảng hai mươi năm trước, ba mẹ anh tình cờ biết được một vụ làm ăn phi pháp của người đàn ông lúc chiều, đang định chạy trốn khỏi đó thì bị ông ta phát hiện. Để đảm bảo an toàn cho bản thân mình, ông ta đã cho người truy sát ba mẹ của anh.

Giữ kín bí mật này trong lòng là một gánh nặng rất lớn, Việt thật sự cần được sẻ chia, không phải để hai cô gái cảm thông mà để cho vơi bớt đau khổ trong lòng, hơn nữa anh cũng muốn để hai cô biết khó mà từ bỏ. Việt nói:

- Ba mẹ anh mang theo anh chạy trốn, lúc đó anh chưa đầy hai tuổi, biết gì đâu. Ba mẹ anh lấy cớ đi làm ăn xa nên giao anh cho ông bà ngoại, nhờ thế anh thoát nạn, nhưng ba mẹ anh thì không. Hai người bị thương nặng, biết không thể qua khỏi nên cố sức trở về gặp anh lần cuối, lúc đó anh đã khoảng năm tuổi, đáng tiếc khi đấy anh lại đang chơi với bạn, về nhà thì họ đã đi. Cơ hội gọi “ba mẹ” lần cuối cũng không có được.

Kể tới đây, hai mắt Việt đã đỏ ngầu, gương mặt trở nên méo mó vì những cảm xúc tiêu cực ập đến dồn dập, Việt mặc kệ, tiếp tục chìm trong ký ức của mình:

- Hai bên gia đình của anh không biết hai người bị hãm hại, còn anh khoảng thời gian ấy chưa hiểu chuyện, chỉ biết theo lời người xung quanh là họ bị tai nạn. Mãi mấy năm sau, lão già đó dẫn theo đám người về quê nơi anh sống để tiếp tục tìm, anh lại chơi bên nhà bạn nên lần nữa may mắn thoát nạn. Thế rồi anh vô tình phát hiện được cái chết bất thường của ba mẹ, anh bắt đầu điều tra, từ đó, anh quyết tâm trả thù bằng được, cho dù là không từ thủ đoạn nào.

Đến đây thì Việt dừng lại, Việt vẫn còn chút lý trí, mình kể quá khứ thế là đủ rồi, không cần để cho hai cô gái biết thêm những chuyện anh gia nhập xã hội đen sau đó. Quỳnh và Ngọc cũng bị câu chuyện của Việt cảm động mà khóc theo. Quỳnh như hiểu ra được điều gì, ngừng đầu lên hỏi Việt:

- Trưa nay anh nói chúng ta đường ai nấy đi có phải vì lo lắng liên lụy đến em đúng không?

Việt ngẩn ngơ, anh không ngờ Quỳnh lại liên tưởng tốt như thế. Việt đáp:

- Phần lớn đúng như vậy, con đường trả thù anh chọn là con đường diệt vong. Ban đầu anh chỉ muốn chôn chặt tình cảm của mình với em, nhưng rồi lại không thể kìm nén nổi bản thân mình.

Việt lại nhìn sang Ngọc cười khổ:

- Chuyện đáng tiếc của anh với Ngọc đều do tên khốn Đình Hiếu gây ra, nếu không xảy ra chuyện đó thì có lẽ mọi chuyện đã không đi đến mức này và cũng sẽ không có tình cảm trái ngang với cô ấy như vậy. Hai em chửi anh có mới nói cũ, bạc tình cũng không sao, anh tự biết mình chẳng phải người tốt lành gì cho cam

Việt cười khẩy tự giễu cợt chính mình. Những gì xảy ra giữa Việt với hai cô có lẽ bản thân mỗi người đều đã biết rõ ràng cả rồi. Vì đây có lẽ là cơ hội cuối cùng để chia sẻ lòng mình nên Việt mới nói thẳng ra hết như thế. Anh đã trải quyết tâm chặt đứt hai mối tình trái ngang này, đau lâu không bằng là đau ngắn, tốt nhất dứt khoát tại đây thôi. Đã trải hết lòng mình với hai cô gái mình yêu, tâm tưởng Việt đã thông thoáng hơn nhiều, phải, cô đơn cả đời và cái chết bất ngờ đợi sẵn ở phía trước thì sao chứ? Có lẽ đây chính là cái giá mà anh phải nhận lấy, dù thế nào bản thân anh đều sẽ không oán thán. Anh chống tay đứng dậy:

- Được rồi, chuyện của anh thì hai em đã biết cả rồi. Anh phải về phòng đây, hai em cứ ăn cơm đi.

Nói xong Việt nhanh chóng rời khỏi phòng của Quỳnh. Hai cô gái tựa hồ đang chìm trong suy nghĩ của mình nên cũng không giữ Việt lại nữa. Việt trở về phòng, chưa kịp nghỉ ngơi thì bất ngờ nhận được cuộc gọi từ ông Phuong:

- Việt, có chuyện rồi, tên Tuấn đã chết trong tù.

Việt sững sờ, Tuấn chết trong tù? Làm sao có chuyện này được, kẻ nào to gan dám ra tay trong tù chứ, Việt vội vàng hỏi lại:

- Có bắt được hung thủ không ạ?

- Bắt được rồi, tên đó căn bản không muốn chạy trốn hay phản kháng, hắn đã khai cả rồi.

- Kẻ nào ngu ngốc như vậy ạ? Ra tay trong tù có khác gì tự mình tìm cái chết chứ.

Ông Phuong nói:

- Đúng vậy, nhưng tên đó không ngu, hắn ta là tử tội rồi, có giết thêm một người thì cũng chẳng khác gì cả, hắn vẫn sẽ chết.

- Như vậy là có kẻ muốn tên Tuấn chết? Chú đã nghĩ tới ai không ạ?

- Tạm thời vẫn chưa, tôi cũng không lường được có kẻ muốn Tuấn chết. Được rồi, chuyện này cậu không cần xen vào nữa, tập trung vào chuyện đối phó tên Hiếu, phần này để phía chúng tôi lo liệu.

- Dạ vâng ạ.

- Tôi cúp máy đây, cậu nghỉ ngơi đi.

- Dạ vâng, tạm biệt chú ạ.

Việt tắt máy. Anh đương nhiên biết kẻ nào gây ra chuyện này, không ai ngoài lão già đó cả, lão là người đứng sau, âm thầm cung cấp tài chính cho Tuấn suốt mấy mươi năm nay thông qua phương pháp hai công ty hợp tác với nhau để hắn tạo thế lực chắc tại thành phố D này. Cũng vì thế mà tên Tuấn mới có đủ sức để tranh giành địa bàn, thế lực với Hưng - Sơn và Hắc Báo. Tên Tuấn bị bắt đương nhiên sẽ có thể khai ra lão ta nên lão ta phải tiên hạ thủ vi cường, diệt khẩu hồng đảm bảo an toàn cho bản thân mình. Có điều tên Tuấn phải chết tức tưởi trong bao nhiêu nghi vấn, Việt không khỏi đáng thương cho hắn, đến cuối cùng hắn vẫn chỉ là con cờ trong tay người khác, hết giá trị lợi dụng thì sẽ bị thí đi. Nhưng đáng thương thì đáng thương chứ Việt không hề đồng tình với hắn vì chính bản thân Việt cũng bị hứng nhiều tai họa bởi hắn ta. Kẻ xấu thì phải nhận quả báo, bản thân anh cũng vậy.

Tất nhiên Việt sẽ không nói thật kẻ chủ mưu cho ông Phuong biết, ông ấy mà biết thì Việt khó mà trả thù cho cha mẹ mình được. Việt không nghĩ thêm nữa cho nhức đầu, anh vào tắm rửa rồi leo lên giường ngủ, ngủ bây giờ là cách tốt nhất để nhanh chóng lấy lại sức.

...

Thêm một tuần nữa trôi qua, trời đã vào hè, sinh viên đều đã nghỉ học, Quỳnh và Ngọc cần phải suy ngẫm về chuyện giữa ba người nên không hện mà đều giữ yên lặng, không liên lạc với Việt nữa. Hiện tại thời gian rảnh rỗi của Việt nhiều hơn nên anh đi tìm lại ông anh tên Nhân cùng phòng trọ lúc trước (những chương đầu của truyện) để nhờ anh ta chỉ dạy thêm cho mình một vài kỹ năng máy tính. Bên cạnh đó anh vẫn tiếp tục trị nội thương, tuy loại thuốc chữa trị ông lão cho anh chỉ còn vài viên nhưng anh không tiếc sử dụng hai lần. Trận đấu với Đình Hiếu chắc chắn sẽ xảy ra ít nhất đôi ba lần nữa, anh không muốn vì sợ lãng phí thuốc mà phải chuốc lấy kết cục thảm hại.

Anh cũng hỏi ông Phuong về tình hình vụ của Tuấn, không có tiến triển gì. Anh cũng hỏi sơ thể thôi chứ vụ án chắc sắp được khép lại. Hung thủ là một tử tù, dù thế nào cũng chết nên hắn sẽ tuyệt đối im lặng mà nhận hết tội về mình. Những vụ án kiểu trong tù này rất khó mà điều tra chi tiết.

Đến ngày thứ tám thì nội thương của anh về cơ bản đã khỏi, chỉ cần không vận công quá mức thì sẽ không có chuyện gì nữa. Những ngày này theo như anh thăm dò thì biết Đình Hiếu vẫn đến lớp như bình thường, anh cảm thấy rất kỳ lạ, sao hắn ta lại không đến tìm anh gây chuyện nữa, chẳng lẽ hắn ngại thấy mùi không tốt cho hắn. Cũng không đúng lắm, cảnh sát chưa để lộ tin tức rằng hắn là nghi phạm lớn nhất, cũng chưa động đến cha mẹ của hắn, vậy đây là cơ hội tốt cho hắn ra tay chứ không nên im ắng như thế.

Vào buổi tối, Việt không ngủ được nên ra ngoài vừa đi dạo vừa suy xét tình hình hiện tại. Ở thế giới ngầm thì hầu như các thế lực lớn đã tan rã, Dũng bạn Việt cũng đã lặn sâu rồi, về phần các công ty nằm trong tay Việt thì phần hoạt động bình thường, chỉ khác lúc trước là công ty của Hắc Báo đã sát nhập vào công ty Hùng Đông.

Ban đầu có rất nhiều kẻ phản đối, nhưng Việt là chủ tịch thực sự của công ty nên phản đối của bọn chúng hoàn toàn vô ích mà những kẻ phản đối sau đó đều rời khỏi công ty. Việt cũng chẳng tha thiết giữ lại làm gì, giữ chúng có khi lại phá sạch công ty thì phiền phức, cho nên khi phi vụ sát nhập thành công xong thì một vài người quản lý cũ của công ty Hùng Đông chuyển sang phụ trách công ty mới. Đây đều là người ủng hộ Việt nên Việt có thể yên tâm giao cho họ quản lý.

Cũng nhờ phi vụ sát nhập thành công tốt đẹp nên Việt trở thành cổ đông lớn nhất của công ty Hùng Đông sau sát nhập, chỉ còn thiếu vài phần trăm cổ phần nữa là chính thức trở thành chủ tịch về mặt pháp lý, có điều anh vẫn không nhất quyết làm tới, một phần cũng do kinh nghiệm chưa nhiều, thứ hai hoàn cảnh bây giờ cũng chưa cho phép anh lên sân khấu.

Ngoài ra, khi tin công ty của Hắc Báo chính thức sát nhập với công ty Hùng Đông, cộng thêm tin tức sự hợp tác giữa Hùng Đông và Trung tâm thương mại của “Văn tét” sắp được ký kết cũng làm cho giá trị cổ phiếu trên sàn chứng khoán của hai công ty tăng vọt; tính ra Việt bây giờ cũng là một phú ông nắm gia tài bạc tỷ. Nhưng Việt cũng không vì thế mà đánh mất cảnh giác, anh cũng biết sức mạnh kinh tế hiện tại của mình vẫn chưa thể đối đầu trực tiếp với kẻ thù, vẫn cần phải tiếp tục gia tăng thực lực của mình.

Thời gian chuyển dần về khuya, đã nửa đêm rồi, trên đường hầu như vắng người lại qua, thỉnh thoảng mới có một hai chuyến xe khách chạy ngang qua. Việt vẫn không muốn về ngủ, Việt rất thích không khí trong vắng thế này, vừa đi vừa nhớ đến hai người con gái quan trọng nhất trong cuộc đời mình, ít ra bản thân đã biết yêu là gì, biết thế nào là hạnh phúc thế nào là khổ đau, chỉ cần trả được thù nhà nữa là anh sẽ lùi lại, sống một mình với những hoài niệm, vậy là đủ rồi.

Đương lúc ngẩn ngơ, đột nhiên Việt cảm thấy rung mình, tóc gáy dựng đứng hết cả. Dường như làm theo bản năng mách bảo, Việt vội vàng nghiêng người sang bên, vừa đứng một viên đạn bắn sượt qua hông làm rách áo. Hoảng hồn, Việt vội vàng nhảy vào bụi cây gần đó.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 73: Bị truy sát

Giữa đêm khuya thanh vắng, Việt biết kẻ địch mang theo ống giảm thanh nên tiếng súng vang lên rất nhỏ, hoàn toàn nhờ giác quan thứ sáu nhạy bén hơn người mới giúp được Việt thoát chết trong gang tấc.

“M* kiếp! Có cả súng, là ai đây?” Việt nghiêng răng nghiêng lợi chửi rủa.

“Pằng!” Thêm phát súng nữa. Viên đạn bắn xuyên thân cây Việt đang nấp, Việt lại vội vàng ngồi thụp xuống, viên đạn bay qua phía trên chỉ cách đầu anh chừng ba phân. Kẻ địch cực kỳ đáng sợ, và bây giờ hẳn đang tìm cách giết anh.

Sống lưng Quốc Việt lạnh toát, tim đập thình thịch, cả người mồ hôi tuôn ra như tắm. Đây là lần đầu tiên anh có cảm giác sợ hãi như vậy. Anh âm thầm hít một hơi thật sâu cố gắng lấy lại bình tĩnh vì anh biết bây giờ mà rối loạn, chắc chắn phải trả giá bằng tính mạng. Tai anh chợt nghe thấy một tiếng cạch nhỏ - tiếng lên đạn. Anh không kịp suy nghĩ, lập tức cúi áo đang mặc trên người ra và ném ra.

“Pằng!” Cái áo thùng liền thùng một lỗ rớt xuống. Việt nhận cơ hội đổi vị trí. Đồng thời ngay khi đó, đối phương bắn thêm phát nữa, đúng ngay chỗ ngồi cũ của anh.

Nép sát vào một cái cây khác, Việt cố gắng tìm đường sống nhỏ nhoi cho mình. Bất chợt một con chuột đang kiếm ăn hiện ra từ bụi cỏ, cái mũi hít hít tìm thức ăn tạo thành những âm thanh sột soạt. Việt liền nảy ra ý tưởng muốn dùng con chuột để đánh lạc hướng kẻ địch, nhưng ngay sau đó một viên đạn khác đã xuyên ngang người con chuột, máu con chuột chảy đầy ra đất.

“M* nó! Từ đâu mọc ra một tên quái vật này vậy.” Việt thầm rủa trong bụng chứ không nói thành tiếng. May mắn nhờ con chuột, anh đã xác định được đường đạn và vị trí kẻ địch đang nấp. Có điều tên đó rất lợi hại, phải làm thế nào để hạ được hắn?

Lúc này hai bên chỉ cách nhau chừng năm sáu mét mà thôi. Việt ngoảnh đầu, nhắm mắt quan sát kỹ khoảng không gian tối om trước mặt hồi lâu, chợt phát hiện một vật đen ngòm hướng về phía anh.

“Chết tiệt! Liều mạng thôi!” Việt giật mình kinh hãi, ngay lập tức đưa ra quyết định. Anh nhặt một nắm chừng ba bốn viên sỏi nhỏ rồi vịn kính ném một viên về phía kẻ địch. Viên sỏi nhỏ lại nhẹ, dưới kính lực mạnh mẽ, bay đi vùn vụt, tiếp đó anh vọt sang phải.

Đối phương quả nhiên không hồ cao thủ dùng súng, chỉ mới nghe tiếng anh rục rịch, ngay lập tức bắn hai phát. Một phát vào chỗ trốn của anh, một phát “đón đầu” hướng chạy. Dù có kính công thương thừa song anh cũng chỉ tránh được phát đầu tiên, phát còn lại trượt qua vai bông rạt, bật cả máu đỏ. Vật đen ngòm kia lại chuyển động, giờ anh đã bị bại lộ hoàn toàn, đứng ngay trước họng súng, nguy hiểm cùng cực. Chỉ là viên sỏi hoàn toàn nằm ngoài dự tính của gã kia. Gã ta vừa bắn được hai phát súng vào anh thì viên sỏi bay như tên bắn đập mạnh vào ngay giữa trán khiến gã ta choáng váng, đau đến

nổ đom đóm mắt, thân hình gã bật ngửa ra sau. Cú lia sỏi của Việt dùng mười phần công lực, đừng nói người bình thường, cả tên Đinh Hiếu e rằng cũng khó lòng chống đỡ.

Việt không đợi hấn kịp trở tay, vội thi triển khinh công lao tới, ném ra viên sỏi thứ hai, nhắm ngay vào tay đang cầm súng của kẻ địch. Gã cầm súng tuy mắt đang hoa hết cả lên nhưng vẫn chứng tỏ mình là một kẻ giết người chuyên nghiệp, theo bản năng đưa khẩu súng lên gạt viên sỏi rồi hướng súng về phía Việt mà bóp cò. Chẳng qua kinh lực trên viên sỏi thứ hai cũng ghê gớm vô cùng, nó khiến cánh tay cầm súng hấn tê dại, khẩu súng bị lệch đi vài phân. Phát bắn không xuyên tim mà găm sâu vào cánh tay phải của Việt.

Việt cắn răng chịu đau, áp sát tới người kẻ địch, dùng liên tiếp hai chiêu Hồ Cốt Khiếu Trường Quyền hất văng khẩu súng. Tên đó phản ứng cũng không quá tệ, mắt súng, hấn lập tức rút dao trên người quét ngang chém dọc, tấn công Việt rất quyết liệt. Đáng tiếc, kỹ thuật bắn súng của hấn thi giỏi còn cận chiến vẫn kém xa Việt, chưa đầy mười chiêu đã bị Hồ quyền khóa chặt. Bóng trảo, ảnh quyền bao trùm mọi hướng, rồi trong một phút tên đó sơ xuất, Quốc Việt đoạt con dao và giáng một quyền lên vai đối phương, làm gã phải loạn choạng lùi lại vài bước.

Tiếp đó thân hình Việt nhảy vọt lên đá vù ra một cú song phi, chân này chưa tới hết, chân sau đã áp sát. Một cước song phi này vừa nhanh vừa mạnh, lại khóa hết đường lui của kẻ thù, gã đó không biết làm sao để tránh, bình một cái, trúng ngay ngực gã ta. Gã ta rú lên đầy đau đớn, hộc ra một ngụm máu tươi, ngã lộn xuống đất. Việt nhanh chóng chộp lấy khẩu súng, lên đạn và dí vào đầu hấn, tra hỏi:

- Là kẻ nào sai mày đến giết tao, nói mau! Grừ, không khai thì viên đạn sẽ găm thẳng đầu mày đấy.

Đối phương nhếch mép cười, khinh khinh:

- Hừ, đã thất bại thì chết.

Dứt lời, hấn ta nghiêng rặng một cái, cả người gã co giật mấy giây, miệng sùi bọt mép trắng xóa rồi ngọe đầu sang bên, tắt thở.

- Chuyện quái gì đang xảy ra thế này?

Việt ngẩn người, ngơ ngác nhìn tên kia. Tên đó nói bằng tiếng Anh. Việt chưa kịp hiểu thì hấn ta đã đi “bán muối” mất rồi. Việt lục lọi trên người hấn xem thử có manh mối nào để tìm ra kẻ đứng phía sau hay không. Anh tìm thấy một chiếc điện thoại.

- M* mày!

Quốc Việt văng tục. Không ngờ tên này đi giết người ta mà lại chỉ dùng điện thoại bình dân giá chỉ mấy trăm nghìn, danh bạ thì trống không, căn bản không thể tra ra được bất kỳ thông tin nào. Việt sức nhớ tới ông Phuong, việc này tốt nhất là chuyển cho chú ấy cùng Thương xử lý. Mấy việc này không có ai rành hơn ngoài chú ấy.

Nghĩ vậy nên Việt lôi điện thoại ra gọi cho ông Phuong. Dù bây giờ đã quá nửa đêm nhưng là chuyện hệ trọng nên cần phải báo cho ông ấy, lỡ có người phát hiện xác chết thì đủ thứ phiền toái. Việt kẻ tóm tắt lại cho ông Phuong. Ông Phuong nghe xong thì căn dặn Việt chú ý xung quanh không để cho ai thấy tình trạng hiện tại rồi bảo ông và Thương sẽ tới ngay. Chưa đầy ba phút sau, xe máy cảnh sát chuyển dụng của ông ấy đã chạy đến, hiển nhiên ông chạy ở tốc độ cao nên mới tới nhanh như vậy. Khi bắt gặp anh cầm khẩu súng trong tay cùng cái xác trên đất thì liền biến hấn sắc mặt. Ông trầm giọng xuống hỏi anh:

- Cậu giết hấn rồi?

Trước ánh mắt sắc bén như lột trần hết suy nghĩ người khác của cảnh sát Phuong, Việt hơi run rẩy, lắc lắc đầu đáp:

- Dạ không! Cháu đâu có gan làm thế ạ. Hấn bị cháu đánh gục nên đã tự sát.

Thương cúi xuống xem xét, sau khi khám nghiệm, gật đầu khẳng định lời của Việt:

- Cậu ta nói đúng đấy chú. Tên này đã căn răng độc tự sát.

- Răng độc à?

Cảnh sát Phuong nhủ mày. Ông không nghĩ nhiều, lập tức ra lệnh cho Việt:

- Mang hấn về đồn. Việt, cháu đưa chú khẩu súng cho tôi rồi đi cùng tôi luôn.

Về tới đồn, ông Phuong nhanh chóng đưa xác của gã nọ vào phòng khám nghiệm tử thi, Thương ở trong phòng tiến hành khám nghiệm còn ông Phuong thì ngồi xuống bàn làm việc. Hai tay ông day day trán, phải thức dậy giữa đêm khuya thế này đã khiến ông rất mệt. Có điều chuyện xảy ra tối nay quá thật làm ông khó ngủ rồi. Lúc ở ngoài đường ông Phuong không thấy gì, về đồn có ánh đèn thì ông mới phát hiện ra cánh tay Việt đâm đĩa máu. Ông chạy vào trong lấy một hộp cứu thương khẩn cấp. Ông nói:

- Cậu bị bắn trúng rồi, để tôi giúp cậu lấy viên đạn ra.

Ông Phuong xé ống tay áo của Việt rồi lấy đèn cò, một con dao và các dụng cụ khác để lôi viên đạn ra. Một hồi xoay tới xoay lui thì viên đạn cũng rơi xuống đất. Ông nhìn miệng vết thương trên tay và nói:

- Hiện tại không có thuốc chống nhiễm trùng hữu hiệu ở đây, tôi còn một cách nữa nhưng sẽ rất đau, cậu ráng chịu đựng.

Ông Phương tháo vỏ một viên đạn của mình rồi rắc thuốc bôi lên miệng vết thương, đây là cách cuối cùng để sát trùng trong các trường hợp thiếu thuốc kháng sinh, Việt cũng từng nghe qua cách này. Thuốc bôi vừa rắc lên thì cơn đau như bị lộc từng miếng thịt trên người từ cánh tay dồn thẳng lên tận óc. Chẳng qua cơn đau này vẫn không thấm thía gì so với cơn đau đớn của lần đột phá Thuận Dương Công nên Việt vẫn có thể cắn răng chịu đựng.

Mãi lâu sau cơn đau dần thuyên giảm, Việt mới thở hắt ra một hơi, mồ hôi đầm đìa trán. Ông Phương thấy Việt không hề kêu tiếng nào thì rất ngạc nhiên, gật gù khen ngợi:

- Không kêu đau, giỏi, rất giỏi, tôi có lời khen đấy.

Việt nở nụ cười méo xệch xem như lời cảm ơn ông ấy. Ông Phương tiếp tục lấy gạc trắng quấn quanh vết thương cho Việt, vừa quấn vừa nói:

- Vết thương tạm thời không bị nhiễm trùng, tốt nhất là sáng mai cậu đến bệnh viện kiểm tra thêm một lần nữa, tiện thể xử lý lại vết thương.

- Dạ vâng ạ.

Thương từ trong phòng khám nghiệm đi ra, thấy trên cánh tay Việt có quần vải trắng thì hỏi:

- Cậu bị trúng đạn à?

- Đúng vậy, may có chú Phương cứu trị kịp thời.

Ông Phương hỏi cô gái:

- Cháu khám nghiệm sao rồi. Có đúng là bọn chúng không?

- Dạ có chút rắc rối, song cháu có thể khẳng định đúng là bọn chúng.

Việt thấy sắc mặt nghiêm trọng trên mặt của ông ấy và Thương thì hiểu có thể hai người họ biết thân phận của gã đó. Anh bèn hỏi:

- Chú Phương, gã kia là ai vậy ạ?

Ông Phương trầm ngâm giây lát rồi đáp:

- Hắn ta là sát thủ.

- Sát thủ? Là sao ạ?

Việt lại ngẩn người, sát thủ là cái gì, anh chưa bao giờ nghe đến kiểu người này nên mặt mới ngơ ngơ. Ông Phương giải thích:

- Đó là những kẻ nhận tiền để giết người, thông qua gặp trực tiếp hoặc là bằng mạng internet.

Việt kinh hãi, có cả loại nghề nghiệp này nữa sao? Thật đáng sợ. Thấy vẻ mặt hãi hùng không giống giả vờ của Việt, ông Phương biết Việt mù tịt cái này. Ông hỏi tiếp:

- Cậu rốt cuộc có thù oán với ai để kẻ đó thuê sát thủ tới giết cậu vậy hả?

Việt giật thót trong bụng. Chú Phương hỏi đúng lúc anh vừa nghĩ tới vài kẻ khả nghi, đặc biệt là lão già nọ. Nhưng Việt không thể nói thật, bởi nếu chú ấy biết, chắc chắn sẽ phát sinh thêm nhiều rắc rối, mà đối với bản thân thì điều này hoàn toàn chẳng tốt chút nào. Vì thế Việt lắc đầu trả lời:

- Cháu thật sự không biết. Chú cũng hiểu cháu lẫn lộn trong vùng nước bần, tất nhiên sẽ có nhiều kẻ thù, người nào cũng có khả năng, làm sao có thể đoán được ra ai đây ạ.

Ông Phương lại hỏi:

- Những kẻ thuê được sát thủ thì tất phải có nhiều tiền, chứ những kẻ vừa vừa thì không đủ khả năng để thuê sát thủ như thế này đâu. Cậu có kẻ thù nào là người nhiều tiền không?

Việt giả bộ trầm ngâm nghĩ ngợi rồi lắc đầu:

- Dạ không, thật sự không có ai như vậy. Mà vừa nãy chú có nói “sát thủ cấp độ này đâu” là có ý gì ạ?

Ông Phương chỉ vào Thương:

- Cái này Thương hiểu hơn tôi, Thương sẽ giải thích cho cậu.

Thương nói:

- Sát thủ được chia thành nhiều cấp, bình thường thì không nói nhưng lên cấp trung bình trở lên thì gồm Đồng, Bạc, Vàng và một cấp nữa không có tên. Dịch thuần Việt nghe khá là thô chữ gốc tiếng nước ngoài nghe hay hơn, chẳng qua tôi dùng thuần Việt để anh dễ hình dung.

Việt hừ một tiếng bất bình, cứ như anh dốt tiếng Anh không bằng. Lại nghe Thương nói tiếp:

- Bình thường thì chỉ có sát thủ dưới Đồng, từ Đồng trở lên thì mục tiêu ám sát phải có chút thể lực. Còn cấp sát thủ cao nhất chỉ trong lời truyền miệng, chưa ai gặp được những người này, cũng có thể là mất mạng trước khi chưa kịp kể cho người khác.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 74

Việt gật gù tỏ vẻ đã hiểu:

- Ra vậy, thế cô đoán được tên sát thủ tối nay thuộc cấp nào không?

Thương đáp:

- Chưa biết, tôi cần phải điều tra thêm.

- Thế à, vậy tôi đợi tin tức từ cô. Mà có khi nào tên này ám sát nhầm người không?

- Không thể nào, sát thủ không bao giờ nhầm mục tiêu. Nếu nhầm mục tiêu thì không thể nào bước vào cánh cửa sát thủ cả.

Việt nói:

- Dù gì thì tên sát thủ đã chết rồi, vậy xem ra tôi không cần lo lắng nữa nhì.

Việt chưa kịp vui thì Thương đã tạt cho gáo nước lạnh:

- Chưa chắc đâu, nếu gã kia thuộc về tổ chức sát thủ nào đấy thì một khi nhiệm vụ chưa hoàn thành thì vẫn sẽ có một sát thủ khác tới tìm cậu.

Việt không khỏi kinh hãi thốt lên:

- Vậy thì tôi thực sự gặp nguy hiểm rồi.

Lúc này ông Phương bỗng lên tiếng:

- Mà Việt này, nửa đêm không ngủ, sao cậu lang thang trên đường làm gì để bị ám sát hả?

Việt lúng túng gãi đầu gãi tai:

- Dạ tại cháu không ngủ được nên muốn đi dạo cho khuây khỏa ấy mà. Cháu đâu ngờ rằng lại có người hận cháu đến mức thuê cả sát thủ chứ.

- Nguyên nhân không ngủ được là gì?

Việt gượng cười:

- Là chuyện tình cảm thôi ạ, chú và Thương chắc hiểu rồi.

Hai người nghe xong thì im lặng không nói gì nữa. Việt hỏi tiếp:

- Thế giờ cháu về được chưa ạ?

- Ừ, cậu có thể về được rồi, nhớ chú ý an toàn của mình đấy.

- Dạ vâng ạ.

Việt đi xa rồi thì ông Phương mới hỏi Thương:

- Ban nãy thấy vẻ mặt của cháu, chú đoán có lẽ cháu nhận ra tên sát thủ kia.

Thương gật đầu trả lời:

- Dạ vâng ạ, tên sát thủ này là sát thủ cấp Đồng tiềm cận cấp Bạc, không ai biết tên thật của hắn, nhưng hắn thường được nhắc đến với biệt danh Master Gun.

Ông Phuong hỏi:

- Master Gun? Bậc thầy sử dụng súng ư?

Thương nói:

- Dạ gần như thế. Người này có kỹ năng súng ống vào hạng siêu hạng trong giới sát thủ, sát thủ cấp cao hơn cũng chưa chắc hơn được hắn ta ở khoản này. Nhưng cũng chính vì quá tập trung vào súng ống đạn dược nên các kỹ năng khác của hắn chỉ ở mức trung bình, bởi vậy hắn cứ nằm ở cấp lưng lơ đó. Tính ra hắn cũng là kẻ có tiếng tăm, không ngờ lại thất bại trong tay của Việt.

- Nói như vậy có nghĩa kẻ thuê hắn ta ám sát Việt là một người có thực lực rất mạnh.

- Dạ vâng, hơn nữa, Master Gun thuộc tổ chức “Nanh Sói Xám”, được giới sát thủ tôn vinh là “đệ nhất tổ chức sát thủ” của thế giới. Nanh Sói Xám chưa từng thất bại lần nào. Chính vì vậy vụ Việt bị ám sát chắc chắn không dừng lại đầu ả, sẽ có sát thủ khác lợi hại hơn đến tìm cậu ta, trừ phi kẻ thuê sát thủ chủ động hủy hợp đồng. Hủy hợp đồng có tiền bù phá hợp đồng khá lớn nên khả năng này rất khó xảy ra.

Ông Phuong gõ nhíp tay trên bàn, hồi lâu sau thì nói:

- Trong thời gian tới đây chúng ta cần bố trí theo dõi Việt đi đâu, gặp gỡ những ai để có cách ứng phó, đặc biệt còn phải điều tra bằng được kẻ thuê sát thủ. Kẻ có thù với Việt thì không phải người tốt lành gì cả, phạm vi điều tra xem chừng rất rộng, chúng ta phải mau chóng tiến hành.

- Dạ vâng ạ, vụ này có liên quan đến sát thủ nên cháu sẽ nhờ mấy đồng nghiệp phối hợp điều tra.

- Vậy thì tốt. Được rồi, cháu về nhà nghỉ ngơi đi, trời cũng sắp sáng rồi, ngủ một chút để còn lo công việc nữa.

- Dạ vâng ạ.

...

Việt thì không sao chộp mắt được. Qua những thông tin mà Thương cung cấp thì Việt đã đoán được hơn chín mươi phần trăm là lão già kia thuê sát thủ đến hại anh. Còn nữa, nếu tên sát thủ kia thuộc một tổ chức như lời Thương nói thì không biết chuyện này sẽ kéo dài tới khi nào, nhất định phải tìm ra một cách nào đó để thoát khỏi nguy hiểm. Việc đầu tiên nên làm có lẽ là nên đổi chỗ ở và phải luôn mang mặt nạ da mỗi khi ra ngoài đường, đây là phương án tốt nhất vào lúc này. Việt trần trọc mãi đến khi cơ thể quá mệt mới thiếp đi.

Tám giờ sáng, Việt bắt đầu tỉnh lại. Con đau trên cánh tay nhắc nhở Việt cần đến bệnh viện kiểm tra. Việt đến phòng khám với chiếc mặt nạ da. Khi nhìn miệng vết thương, bác sĩ tất nhiên nghi ngờ đây là do súng ống gây ra, định hỏi nhưng nhớ lại một vết sẹo dài trên khuôn mặt dữ tợn của người đối diện thì kinh hãi nuốt thối mắc áy vào bụng. Khi được bác sĩ đảm bảo không có bất trắc xảy ra, Việt rời khỏi bệnh viện để đi đến chỗ “Văn tét”.

Việt có ý định mở một công ty cho thuê vệ sĩ, mà theo anh nhớ lần anh đột kích biệt thự nhà hắn thì có đánh với mấy vệ sĩ nên hôm nay anh bèn tìm hắn để nhờ hắn tư vấn xem thế nào. Tuy Văn không có kinh nghiệm quản lý lĩnh vực này nhưng hắn lại từng thuê vệ sĩ, Việt cần phải tìm hiểu bản chất của thị trường đặc biệt này trước. Ngoài ra, trong thành phố D không có công ty vệ sĩ nào cả; ở một trong bốn thành phố hiện đại nhất, giàu nhất cả nước với điều kiện ở trên thì mảnh đất thị trường của lĩnh vực này khá tốt. Việt nghĩ đây là những vấn đề cần phải ưu tiên nhất, còn vấn đề pháp lý thì có thể nhờ đến luật sư như mọi lần trước.

Việt có ý định mở một công ty cho thuê vệ sĩ, mà theo anh nhớ lần anh đột kích biệt thự nhà hắn thì có đánh với mấy vệ sĩ nên hôm nay anh bèn tìm hắn để nhờ hắn tư vấn xem thế nào. Tuy Văn không có kinh nghiệm quản lý lĩnh vực này nhưng hắn lại từng thuê vệ sĩ, Việt cần phải tìm hiểu bản chất của thị trường đặc biệt này trước. Ngoài ra, trong thành phố D không có công ty vệ sĩ nào cả; ở một trong bốn thành phố hiện đại nhất, giàu nhất cả nước với điều kiện ở trên thì mảnh đất thị trường của lĩnh vực này khá tốt. Việt nghĩ đây là những vấn đề cần phải ưu tiên nhất.

Vào lúc này ở công ty Tuyền Khoa có hai người phụ nữ đang cầm đọc bản thảo của hợp đồng mà công ty Hùng Đông cung cấp. Đọc một lúc, Tuyền ngẩng đầu lên hỏi người phụ nữ kia:

- Cô thấy những điều khoản trên này thế nào?

Người kia đáp:

- Em thấy những điều khoản này đều khá được, chỉ có khoản phân chia lợi nhuận giữa hai công ty vẫn chưa thỏa đáng lắm, phía chúng ta em thấy lợi nhuận thu được chưa được hợp lý.

Tuyền gật đầu:

- Phải, tỷ lệ phần trăm lợi nhuận thu được của phía chúng ta hơi thấp một chút. Được rồi, để chị kiểm tra lại lịch làm việc thử ngày nào có thể hẹn gặp họ

để thương lượng điều khoản lợi nhuận này.

Tuyền nói với quay sang nói thư ký của mình:

- Em xem hộ lịch làm việc của chị, trong tuần này có ngày nào trống không?

Cô thư ký đáp:

- Dạ có buổi chiều ngày thứ năm ạ.

- Vậy à, thế em gọi sang công ty Hùng Đông hẹn họ đầu giờ chiều thứ sáu để thương lượng nhé.

- Dạ vâng ạ.

Cô thư ký lập tức làm theo. Cô gái ngồi đối diện với Tuyền nói:

- Chị này, bữa trước em vô tình nhận được thông tin là trong hội đồng quản trị của công ty Hùng Đông xuất hiện một cổ đông mới thay thế cổ đông là Thanh Sơn trước đây, nghe phong phanh người này tên là Quốc Việt, tuổi còn khá trẻ, chỉ tầm hai mươi tuổi thôi.

- Tên là Quốc Việt, chỉ mới hai mươi tuổi. Sao chị thấy người này quen quen nhỉ?

Tuyền gõ gõ một bên Thái Dương:

- Chả lẽ là cậu nhóc đó?

- Ủa, chả lẽ chị biết người này?

- Chị không chắc lắm, lúc trước đúng là chị có quen với một cậu em tên là Quốc Việt, tuổi cũng chừng đó, tiếc là không có phương thức liên lạc với cậu ta để hỏi thăm thử thế nào.

Cô gái kia cười cười:

- Chị lo lắng cái này làm gì, nếu quả thật là cậu ta thì cậu ta sẽ chủ động hẹn gặp chị thôi, vì dù sao cậu ta cũng biết chị là chủ công ty này mà.

- Ừ, mong là thế. Hiện tại công ty của chúng ta vẫn còn rất nhỏ, chưa thể so sánh được với Hùng Đông hay các công ty top đầu khác, nhưng chỉ cần chuyện hợp tác này thành công thì công ty của chúng ta sẽ tiến một bước tiến dài.

Bên phía công ty Hùng Đông, họ đã đồng ý lời hẹn của Tuyền. CEO của công ty, cũng là một trong những cổ đông, sau khi chấp nhận lời hẹn của Tuyền thì thông báo cho Việt. Việt nhận được tin từ ông ta thì đồng ý đi cùng, bởi lẽ bên cạnh có sự quen biết lúc trước, bản thân Việt cũng muốn học hỏi thêm kinh nghiệm trong các công việc kiểu này.

Buổi chiều Việt đi dạo một vòng để tìm địa chỉ đặt văn phòng công ty vệ sĩ mình dự định mở. Chăng qua tìm thấy nơi hợp ý mình khá khó khăn, nơi mặt đẹp thì giá quá cao, nơi giá được một chút thì địa thế lại không ổn. Bây giờ Việt mới nhận ra trước đây mình vẫn tưởng bỏ nhiều tiền, cũng đã hiểu để lập được một công ty tốt không dễ chút nào, chứ đừng nói đưa nó tới thành công.

Mất cả buổi chiều đi tìm chưa có kết quả, Việt bắt đầu cảm thấy hơi mệt mỏi nên muốn nghỉ ngơi một lát. Hơn nữa, thời gian đã vào giữa hè, cái nóng như đổ lửa, cả người Việt đầm đìa mồ hôi, mặt nạ gây không ít khó chịu, Việt bèn tháo nó xuống rồi ra bờ biển đi dạo. Đi một lúc, Việt thấy mình như thăng ngư, dù đã hơn năm giờ chiều, không khí nóng thì gió biển thổi nóng chả kém gì, rất hết cả mặt, chắc phải tìm quán cà phê nào đó gần đây để ngồi.

Bỗng một người Tây đi đến gần anh hỏi một câu tiếng Anh:

- Xin chào, anh có thể chỉ giúp tôi đường đi đến ngân hàng gần nhất không?

Việt thấy ông ta này giờ hết tìm bản đồ trên tay rồi lại nhìn quanh nhìn quất, hóa ra tìm ngân hàng. Hiện tại wifi công cộng của thành phố mới thử nghiệm nên chỗ này vẫn chưa có sóng, mà ông ta cũng không biết cách sử dụng 3G ở đây nên mới tìm khổ đến vậy. Việt cảm thông với ông ta, bèn trả lời bằng tiếng Anh:

- Ồ, xin hỏi ông dùng ngân hàng gì?

Việt dĩ nhiên giúp đỡ rất nhiệt tình. Công sức anh học Anh ngữ vất vả bao lâu nay đã phát huy hiệu quả. Anh vừa chỉ tay vừa trả lời rất lưu loát. Hai mắt ông Tây sáng rực, gật đầu cười cười tỏ ý cảm ơn Việt. Để tỏ ý cảm ơn, ông ta thò tay vào túi áo trong rồi... bất ngờ rút ra một con dao sáng loáng, nhắm Việt chém ngang một phát.

Dẫu bằng vào giác quan thứ sáu biến thái của mình, Việt đã cảm nhận được nguy hiểm trước vài giây nhưng chiêu thức của đối phương vừa nhanh vừa cực kỳ hiểm độc, đòn tấn công bao trùm phần trên cơ thể Việt. Việt kinh hãi, nhất thời lúng túng chân tay, nguy cơ mất mạng tới nơi. Ngay trong khoảnh khắc sống chết đó, anh hít thật mạnh một hơi chân khí, cơ ngực và cơ bụng đột ngột lổm vào hai, ba phân. Con dao không chạm da thịt mà rạch một đường dài trên áo. Anh thoát kiếp trong gang tấc, sau đó tung mình nhảy về sau gần hai mét để đảm bảo an toàn.

Chả ai ngu như Việt ra biển vào lúc này nên suốt một khoảng dài trên bờ biển vắng tanh, người đi trên đường cũng không hơi đâu chú ý sang bên này. Việt muốn kêu ai giúp thì đều vô ích.

Phía gã người Tây thấy Việt thoát được một dao của mình thì khựng người lại với vẻ ngạc nhiên. Việt nhân lúc hấn đang ngẩn ngơ, không đợi hấn ta kịp tấn công lần nữa. Anh lập tức vọt tới phản công, Hồ Cốt Khiếu Trường Quyền tức thì phóng ra, năm ngón tay trái móc vào cổ họng đối phương.

Tên kia nhếch mép cười khinh bỉ, đâm thẳng dao tới.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 75

Việt biến chiêu tài tình, tả trào xoay nửa vòng khóa chặt cổ tay cầm dao của hấn, đồng thời hữu quyền đâm mạnh hông hấn ta.

Tên kia chột nhả lực tay, con dao bay vèo tới trước mặt Việt. Việt vội nghiêng đầu sang bên để tránh, nhưng con dao vọt tới quá nhanh, bay sượt qua gò má Việt; đã có vài giọt máu nhỏ xuống đất. Chẳng qua đối phương cũng nhận phải quả đắng không dễ chịu gì. Một quyền của Việt khiến hấn méo mặt vì đau nhức. Gã phương Tây đánh tay còn lại ra, Việt thì lên gối buộc hấn hạ tay chống đỡ. Âm thanh uyển chuyển đục nhau vang lên chát chúa. Hai người đều rùng mình lùi sau mấy bước.

Đầu gối Việt đến tê dại, đau đến tận xương uy lực cú đâm vừa rồi chẳng hề nhỏ chút nào. Gã kia lắc đầu, bẻ cổ tay rôm rốp, miệng thì nói:

- Oh! Không tệ. Trình độ của mày rất khá, chẳng trách Peter bị mày giết.

“Peter? Lẽ nào hấn ta nhắc đến tên sát thủ lần trước?” Việt bèn dùng tiếng Anh hỏi:

- Mày là một sát thủ?

Gã kia hơi ngạc nhiên:

- Ồ, mày biết cả cái này nữa hả? Xem ra cái mạng mày cũng đáng giá bốn nghìn đô la đấy.

Việt tức giận quát lớn:

- Cái gì? Bốn nghìn đô?

- Ừm, nhưng tao thấy không đáng giá mức đó đâu.

- Lũ khốn!

Việt nghiêng rặng nghiêng lợi chửi rủa, không ngờ cái mạng của anh lại chỉ đáng giá bốn nghìn đô. Một mạng mà tính bằng từng đồng, đúng là không còn nhân tính nữa rồi. Cũng đúng thôi, sát thủ thường được gọi là “cỗ máy giết người” kia mà. Gã nọ không muốn tốn nhiều thời gian nên lập tức lao tới hồng tiền hạ thủ vì cường.

Hấn ta lao vọt đến trước mặt Việt như tia chớp rồi tung quyền. Gió thổi vù vù làm Việt rất cả hai mắt. Việt tinh thần hoảng hốt. Anh chỉ kịp ngửa người lộn mào hai vòng tránh được, song gã sát thủ rất lợi hại, anh vừa đứng dậy, hấn đã tấp đến sát đánh tiếp một cú móc phải.

Việt giơ tay đỡ, hai quyền đục nhau làm cánh tay Việt tê rần, cộng thêm vết thương cũ chưa lành càng khiến cho Việt đau như muốn ngắt đi. Việt cắn răng chịu đau, Tay trái phóng chỉ đâm tới yết hầu của hấn. Đây là một tuyệt kỹ anh mới luyện gần đây - “Xuyên hầu độc tiễn tàng ư trác” trong Hùng Kê Quyền, trong hoàn cảnh này thì rõ ràng anh muốn đồng quy vu tận.

Đối phương hiển nhiên không đồng ý cách đánh này, bèn thu chiêu nhảy lùi lại. Pha gia đấu vừa rồi hấn có thể giết chết Việt khá dễ dàng, chỉ là, đôi lại hấn cũng sẽ xong đời vì bị chiêu thức của Việt chọc thủng cổ. Mạng đối mạng, lựa chọn ngu ngốc.

Có chút không gian để thở thì đến lúc Việt phản đòn. Anh tấn công kẻ thù dồn dập, chiêu này tiếp chiêu kia, liên miên không dứt. Hùng Kê Quyền anh mới luyện gần đây, không thể tùy tiện đem ra sử dụng nên anh thi triển bài Hồ quyền và Lão Mai quyền quen thuộc, đánh trên móc dưới, thoắt cái hai bên giao chiến hơn mười chiêu.

Hiển nhiên, gã sát thủ này đáng sợ hơn tên trước nhiều. Hấn bình tĩnh hóa giải hết toàn bộ, làm Việt có chút nản lòng. Thậm chí lâu lâu hấn đánh trả vài chiêu, Việt phải thu về chống đỡ, dần dần mất đi thế công. Hơn nữa, Việt biết thương thế trên người vẫn chưa lành, đánh càng lâu thì bản thân càng chịu thiệt, phải tìm cách rút lui giữ an toàn đã.

Việt quyết định đánh liều một phen, khi lưỡi dao của tên sát thủ đã phóng tới bên trái, Việt lại sử dụng Hùng Kê Quyền bất ngờ đâm thẳng vào cổ họng

của đối phương. Chiêu này cực kỳ hiểm độc, trúng là chết ngay tức lự. Tên sát thủ quát lên đầy tức giận vì hắn ta không ngờ Việt bỗng cù soạn lại. Hắn ta là sát thủ, tuyệt đối không liều mạng nếu không nắm chắc cơ hội thoát đi nên hắn nhảy lùi lại một mét, Việt chỉ nhân cơ hội này tung mình lên đá ra một cú song phi đá vào cằm của kẻ địch. Dù luyện chưa được bao lâu nhưng chiêu này đánh ra vừa liền lạc như nước chảy mây trôi vừa nhanh như chớp giật làm tên sát thủ nhất thời lúng túng. Tên sát thủ bèn vung tay lên đỡ lấy, song trước kinh lực mạnh kinh hồn, cánh tay gã tê dại, con dao trong tay rơi xuống đất. Tên sát thủ hoảng hồn, đầu dám cúi xuống nhặt dao mà vội vàng lùi tiếp về hai mét.

Việt tận dụng thời cơ cầm con dao rồi vận hết sức bình sinh phóng nó đến kẻ địch, sau đó... xoay người bỏ chạy. Còn con dao mang theo mười phần công lực bay trong không khí tạo thành những tiếng rít ghê rợn. Thế tới con dao quá nhanh, tên sát thủ không kịp phản ứng, lại phải lộn mào ba vòng để tránh, tới khi hắn đứng dậy thì Việt đã biến mất dạng từ lúc nào rồi.

Chả biết nên khóc hay nên cười với tình huống này, với người khác thì sẽ tận dụng mọi lợi thế, dùng con dao để tiêu diệt kẻ địch; nhưng Việt thì không bình thường, trốn chạy không chút do dự. Tên sát thủ tức tối, nắm tay siết chặt đầm mạnh xuống nền đất, miệng thì văng một câu chửi tục, chưa bao giờ hắn gặp phải vụ khó nhai thế này.

Việt chạy hết tốc lực trên đường, chạy mãi, chạy mãi một lúc rất lâu thì mới dừng lại thở dốc. Vì quá sợ hãi nên Việt cứ cầm đầu chạy mà không biết mình chạy đến đâu, dừng lại rồi thì anh mới phát hiện hóa ra mình đã chạy ra ngoại ô thành phố. Việt bỗng cảm thấy chỗ này hình như có gì đó quen thuộc, ngoảnh đầu sang trái thì thấy có một con đường nhỏ dẫn lên núi. Việt lục lại trí nhớ hồi lâu mới nhận ra đây là đường dẫn lên đỉnh Bàn Cờ.

Việt không khỏi cảm thán, cảnh đám “Son sọ” - đàn em của “Chung ruồi” đuổi theo anh ở chỗ này vẫn còn in đậm trong đầu óc; nếu không có lần đó thì anh sẽ không có được Thuần Dương Công và chẳng có kết quả ngày hôm nay, ôi! Cảnh vẫn còn đây nhưng người đã mất rồi. Việt thở hắt một hơi nặng nề, sau đó anh theo con đường đó đi lên núi, anh muốn tìm lại chút cảm giác sợ hãi và kích thích của ngày xưa; mà cũng một phần vì Việt không hiểu rõ giới sát thủ, anh e ngại có tên sát thủ nào khác đang đợi mình ở nơi đông người mà âm thầm ra tay.

Việt vừa đi lững thững lên núi vừa ngắm cảnh. Tâm trạng đang dần bình ổn trở lại thì bỗng dưng một luồng gió ập vào sau lưng.

“Khốn kiếp! Đã tới tận đây rồi mà vẫn không thoát được sao” Việt cảm giác được nguy hiểm nên mượn thế vọt tới trước, chân đạp vào thân cây nhảy lên cao, tiếp theo anh vung tay bẻ một cành cây to và đập mạnh xuống đầu kẻ địch. Đối phương nghe tiếng vùn vụt từ cành cây thì lùi lại vài bước rồi lại vung quyền đánh tới. Việt đưa ngang cành cây ra đỡ trước ngực, nào ngờ sức mạnh của một quyền này rất lớn, đã chấn nó gãy đôi, dư kinh chưa hết, quyền đầu tiếp tục đập lên ngực Việt. Việt hự một tiếng, miệng học máu, thân hình bởi sức đẩy mà ngã ngửa ra, trước ngực để lộ sơ hở chết người. Gã sát thủ cười lớn, nhân cơ hội vung chân đạp thẳng tới. Việt cắn răng chịu đau, đưa song quyền ra chống đỡ. Anh chợt biến sắc mặt, hai bàn tay đau nhói. Việt trụ tẩn không nổi, cả người bị đánh văng đi, khó khăn lắm mới đứng vững.

Việt ngẩng đầu lên, vừa mới thấy được khuôn mặt của gã sát thủ đó thì kẻ địch đã lao tới tiếp. Chẳng biết từ khi nào, một trong hai khúc cây gãy bị gãy đã nằm trong tay gã sát thủ, và bây giờ nó đang ở cách mặt Việt chưa đầy hai tấc rưỡi. Tinh thần Việt hoảng sợ đến mức sống lưng lạnh toát, rất nhanh nhảy về sau. Nhưng đối phương còn nhanh hơn nữa, hắn ta lao vọt tới, quyết giết anh cho bằng được.

Sự sợ hãi tột cùng tràn ngập khắp người Việt. Đầu nhọn của khúc cây gãy giờ chỉ cách trán anh ba tấc nữa thôi, tốc độ lao đến của kẻ địch rất nhanh, xem ra hôm nay thực sự anh phải bỏ mạng trong tay gã sát thủ này rồi.

- Dừng tay lại!

Đúng ngay vào lúc khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc thì một tiếng hét dài đột ngột vang vọng giữa không gian. Khu rừng vốn vắng lặng bỗng nhiên có thêm người thứ ba, cả Việt lẫn tên sát thủ đều ngạc nhiên. Đáng tiếc, gã sát thủ không vì thế mà ngừng tay, chút uy hiếp này sao có thể gây ảnh hưởng gì đến kẻ máu lạnh, từng giết vô số người như hắn chứ, sát chiêu vẫn tiếp tục phóng vù đến Việt.

Việt lúc này thật sự đã mất hết hi vọng sống, mặc dù có người ngoài xuất hiện vẫn chẳng thể thay đổi gì. Anh ta rồi cũng sẽ bị tên sát thủ giết chết bất đầu mỗi thôi. Việt thầm chửi thề Đỉnh Hiếu quá khốn kiếp. Nếu như không phải do thằng đó, anh đâu cần hao tốn nhiều công lực đấu với hắn để bây giờ rơi vào hoàn cảnh thế thảm thế này. Việt cảm giác được thân chết đang hiện diện ở quanh đầu đây, rất gần, rất gần.

- Không được giết người!

Chủ nhân của giọng nói khi nãy lại một lần nữa thét lên. Có điều, âm thanh lần này khác hẳn, bên trong dường như ẩn chứa nội lực mạnh mẽ khiến cho Việt cùng tên sát thủ đều bị tiếng hét đó sau làm chấn động đầu óc, lỗ tai lù lù bưng. Đồng thời lúc đó, phía sau lưng tên sát thủ, một bóng người không biết từ đâu nhảy vọt tới, tung ra một cước đánh vào lưng tên sát thủ. Chính vì thế mà tên sát thủ bị phân tâm, sát chiêu của hắn ta chậm đi vài giây. Nhưng cao thủ đánh nhau, chỉ như vậy thôi cũng đủ để đảo ngược tình thế rồi.

Việt hai mắt loé sáng vì đã tìm thấy đường sống trong gang tấc. Anh hít mạnh một hơi chân khí, ngửa người ra sau rồi nhắm thật chuẩn, vung chân đá vào ngay giữa khúc cây gãy làm nó tuột khỏi tay tên sát thủ bay tuốt ra đằng xa. Sau đó anh nhảy người về sau hơn ba mét, thoát kiếp bị đâm thủng ngực.

Tên sát thủ thấy hắn không thể giết chết được Việt thì cực kỳ tức giận. Người nọ xuất hiện đã phá hỏng nhiệm vụ của hắn... đáng chết!

Mặt khác, đòn tấn công của người nọ giờ đã sát ngay sau lưng gã. Gã cười lạnh:

- Hừ, chỉ tí sức mà dám đánh lên tao.

Tên sát thủ không thèm chú ý tới Việt nữa, bàn tay trái gã nắm chặt lại, xoay người tung một quyền vừa nhanh vừa mạnh mẽ tới người lạ. Quyền đầu ma sát không khí rít lên veo veo. Chính chiêu này đã làm Việt đối phó rất vất vả.

“Bình!” Đòn tấn công của hai bên đều đập trúng đích. Điều cười nửa miệng trên mặt gã sát thủ chưa biến mất thì ngay lập tức méo mó hẳn đi. Gã ta “hự” một tiếng, lật đật lùi sau bốn năm bước, khoe miệng rỉ máu, hiển nhiên hẳn đã bị thương rồi. Hẳn quá chủ quan, cứ tưởng rằng đối phương chỉ là một kẻ tầm thường, không dùng toàn lực, nên phải trả giá đắt. Tuy nhiên, phản lực cũng không hề nhỏ, đẩy người lạ văng ngược về.

Người lạ chân vừa chạm đất đã lập tức vận nội lực, tay phải phóng vù một chưởng, một lần nữa tấn công đối phương. Gã sát thủ vẫn còn cười, thất bại khi này đã kích thích, khơi dậy bản tính hiếu chiến, sự tàn nhẫn bên trong con người hẳn. Gã liếm vệt máu dính trên mép, bật cười ha hả ba tiếng, nói một câu bằng tiếng Anh:

- Mày phá chuyện của tao! Chết đi!!!

Lời còn đang nói nhưng song thủ của gã đã đánh ra nghênh tiếp, chưởng quyền đụng nhau bật lên tiếng nổ kinh hồn. Gã sát thủ lùi lại nửa bước nhưng người lạ thì bị chấn động khá mạnh, buộc phải nhảy lùi về khá xa nhằm giảm áp lực và tránh bị nội thương. Gã sát thủ thấy thế thì càng thêm đắc chí, cười khà khà đầy khoái trá.

- Hừ, chưa xong đâu, chờ thêm một chiêu nữa đây!

Người lạ không quan tâm đến vết thương trên người như thế nào, ánh mắt tràn đầy hưng phấn. Anh ta hét lớn, lại phóng chưởng, tiếng gió kêu ào ào. Gã sát thủ cũng đáp trả, gương mặt càng lúc càng lộ vẻ tàn ác, hữu quyền đánh trước, tả quyền tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 76

Song quyền đề lên nhau, uy lực mạnh hơn không biết bao nhiêu lần. Bản thân gã từng luyện qua vô số loại võ thuật, Đông Tây đủ cả, đặc biệt là những môn bắt nguồn từ nước X nên gã ta chẳng lạ gì mấy môn nội công nữa chứ. Gã nói:

- Ha ha ha, mấy chưởng đó chỉ đủ để đuổi muỗi cho tao thôi.

Bất chợt Việt xen vào:

- Nhưng nếu có thêm tao nữa thì sao?

Việt đang đứng quan sát cũng nhảy vào tham gia cuộc đấu. Nhìn qua hai chiêu ban nãy, anh nhận ra được người nọ vẫn không đủ khả năng thắng được gã sát thủ, dù gắng gượng lâu thêm nữa thì anh ta cũng sẽ thua. Nếu như thế hậu quả tất yếu là hai người cùng chết. Vì vậy, anh quyết định không đứng ngoài cuộc nữa. Tính mạng là quan trọng nhất, Việt đã bắt kể thể diện của mình hợp công với người kia. Anh bèn sử dụng loại chưởng pháp lợi hại nhất của mình là Lão Mai Quyền kết hợp cùng Hồ Quyền, thỉnh thoảng lại dùng Hùng Khê Quyền chọc vào những chỗ hiểm độc trên người gã sát thủ làm gã liên tục bị phân tâm.

Việt và người lạ liên thủ giáp công khiến cho tên sát thủ đối phó vô cùng vất vả. Võ công hai người kết hợp hoàn hảo đến mức kỳ dị, từ chiêu thức tới nội công, cứ như đồng đội chinh chiến cùng nhau nhiều năm rồi vậy. Những cú đâm mạnh như sấm sét của gã sát thủ đều bị chưởng lực của hai người hóa giải. Điều này có nằm trong suy nghĩ của bao giờ hẳn đâu, hiện tại hẳn đã nhận ra, nếu một người thì hẳn thắng chắc, nhưng hai thằng bọn chúng hợp công thì nguy hiểm dồn dập.

Trong đầu gã sát thủ bỗng nhiên nảy ra độc kế. Hẳn giả vờ sơ xuất trúng phải một chưởng của người lạ. Tay trái của hẳn bắt chợt bị tê liệt, ra đòn chậm chạp, uy lực kém đi rất nhiều, chống đỡ khó khăn, lộ những sơ hở chết người, dần dần lâm vào thế yếu. Việt dĩ nhiên thấy được, rất vui mừng, nên anh ra chưởng tới tấp, ngay lập tức sập bẫy của đối phương tạo sẵn.

Giao đấu thêm vài chiêu, gã sát thủ nhanh chóng phát hiện phần hông Việt không được bảo vệ tốt, hai mắt ánh lên sự thâm hiểm, hẳn khẽ nhếch mép cười, tay trái đang buông thõng đột ngột nắm lại đâm thẳng vào. Việt choáng váng do trúng đòn đau, thể công trở nên chệch choạch, anh liên tục lộ ra những sơ hở chết người. Tên sát thủ dễ gì để lỡ thời cơ, hẳn nhanh như cắt, đâm một quyền cực mạnh.

Việt trở tay không kịp, bị hẳn đánh bay ra xa, thân thể đập mạnh vào thân cây, miệng phun ra ngụm máu lớn, mặt mày tái nhợt, rõ ràng dính nội thương rất nặng. Hơn nữa, dư lực quyền chưa hết, tiếp tục truyền sang thân cây làm nó rung lên bần bật, cành lá rơi xuống là tả. Toàn thân Việt như bị rút cạn sức lực, đã hết cách đứng dậy, anh chỉ còn đành lấy tay ôm ngực và ngồi dựa vào thân cây theo dõi cuộc chiến.

Biến cố bất ngờ này cũng ảnh hưởng người lạ khá lớn. Gã sát thủ loại bỏ thành công một người, kẻ ngáng đường không còn, áp lực giảm xuống, hẳn cười lên khoái trá, vọt tới tấn công người lạ như cuồng phong bạo vũ. Người lạ thì triển khinh công tránh né những đòn hiểm hóc. Bất ngờ anh ta đá một cước thẳng ngực tên sát thủ, lợi dụng phản lực từ quyền đánh trả của kẻ thù, lộn người trong không trung hai vòng trở về sau. Tên sát thủ cũng không đuổi theo mà đứng tại chỗ cười ha hả, ra vẻ khinh miệt.

- Hừ, tiếp chiêu này của tao đây!

Người nọ đập mạnh hai chân vào thân cây sau lưng, song thủ cùng phóng tổng ra. Chưởng chưa tới mà gã sát thủ đã cảm giác áp lực đè nặng lên ngực, rõ ràng chiêu thức này rất lợi hại. Hai mắt gã nhú lại, trở nên nghiêm túc. Hắn thật không ngờ đối phương có một chiêu thức thực sự đáng sợ. Gã xiết chặt hai nắm tay, cơ gân nổi cuộn cuộn, tư thế như cung đã giương, mũi tên sẵn sàng bắn đi bất kỳ lúc nào. Khi chưởng lực của người lạ đến gần tên sát thủ, mắt hắn lộ hung quang, sắp sửa tung đòn sấm vang chớp giật.

- Mày quên tao rồi hả?

Tiếng nói của Việt vang lên, đi kèm là luồng kinh lực đột ngột từ trên cao ập xuống đầu tên sát thủ, thì ra Việt biết mình không thể đứng ngoài cuộc tro mắt đứng nhìn nên đã từ đằng xa tung mình nhảy lên cao rồi đánh tới một chưởng.

- Hừ!

Tên sát thủ đưa một tay lên ngăn chặn, nào ngờ chiêu này của Việt chỉ là thùng rỗng kêu to, chứa rất ít nội lực. Hắn thấy chưởng lực này của Việt chẳng có tí sức mạnh nào, bèn gia tăng hết sức mạnh quyết một chiêu giết chết Việt, đồng thời gã cười mỉa nói:

- Ha ha ha, đã kiệt sức rồi mà còn muốn nhảy vào, đúng là ngu ngốc.

Việt đang vận công nên không dám đáp lại, chịu phải một chưởng của kẻ địch khiến anh đau đớn cùng cực, miệng phun ra một hộc máu. Mặt anh vốn tái nhợt nay lại càng thêm thê thảm. Việt chột mụn lực chưởng của đối phương dễ nhảy sang một bên, thân thể vừa chạm đất thì đổ gục xuống, ngời phịch lên nền đất, hộc liên tiếp ba ngụm máu tươi nữa, nhưng anh lại bật cười quái dị. Tên sát thủ đang bắt ngờ trước nụ cười này thì Việt nói:

- Mày mới là thằng ngu đấy! Mày tiêu rồi.

- Ý mày...

Tên sát thủ chưa kịp thốt ra hết câu thì trước ngực giống như bị búa tạ đập mạnh, hơi thở nghẹn lại, tóc bị thổi ngược về sau. Thì ra chưởng lực của người lạ đã ập sát vào tên sát thủ, gã ta muốn tránh thì không kịp rồi. Bản thân người lạ cũng ngạc nhiên trước hành động Việt lén ra tay vì trước đó anh ta thấy Việt đã không còn sức chiến đấu nữa.

“Bùng!” Chưởng của người nọ đập trúng ngực gã sát thủ, sau đó là tiếng hét thảm thiết. Chưởng lực đẩy tên sát thủ bay vèo đi, miệng hắn phun ra vòi máu, thậm chí có cả tiếng “răng rắc” nho nhỏ vang lên trong lồng ngực. Gã sát thủ tự biết mình không thể tiếp tục giao chiến, bèn nương theo chưởng lực bỏ chạy.

Nhìn theo bóng của tên sát thủ chạy mất hút, Việt bước thở phào nhẹ nhõm. Vừa rồi Việt nhân cơ hội gã sát thủ tập trung tất cả tinh thần vào việc chống đỡ chưởng lực của người nọ, anh âm thầm tiếp cận hắn, bất ngờ đánh ra một đòn. Tình hình đương lúc căng thẳng, gã sát thủ chắc chắn không lường được chưởng đó của Việt chỉ là dọa dẫm, buộc hắn phải chia sức ra chống đỡ nên hắn bị phân tâm, lơ là người kia. Cơ hội kết liễu hắn là đây.

Giờ cả người chẳng còn chút sức lực nào, Việt chỉ biết ngồi im một chỗ cười cười, anh nói với người nọ:

- Cuối cùng thì cũng thắng được hắn, đáng tiếc vẫn để hắn chạy thoát. Tội rất cảm ơn anh đã giúp, nếu hôm nay không có anh, chỉ sợ tôi đã mất mạng rồi.

Vì hiện tại trời nhá nhem tối không nhìn rõ mặt mũi, nên Việt chỉ có thể thông qua giọng nói mà phán đoán tuổi tác. Người nọ Việt, lắc đầu:

- Không có gì đâu, đây là chuyện tôi nên làm, nhưng mà...

Anh ta dừng một lát rồi nói tiếp:

- Tôi không thích việc anh đánh lén khi này cho lắm...

Việt cười cười không đáp, nếu giao đầu một một e rằng khi lúc không bị thương bản thân anh cũng chưa chắc thắng được gã sát thủ. Việt thấy người này có võ công giỏi thật đấy nhưng rõ ràng là kinh nghiệm thực chiến không có nên mới nói như vậy, hơn nữa chắc người này tuổi cũng ngang tuổi anh nên suy nghĩ còn quá đơn giản, mà thật ra không trách gì được, người này võ công tuy giỏi nhưng đầu phải ai cũng là người trong xã hội đen như Việt. Người kia hỏi tiếp:

- Anh có thể đứng lên được không? Tôi đỡ anh xuống núi.

Việt chống tay thử rồi lắc đầu:

- Tạm thời vẫn chưa được.

- Thế tôi ngồi đây với anh một lát cũng được.

- Cảm ơn.

- Không có gì, chuyện nên làm mà.

Người kia ngồi xuống đối diện với Việt. Hai người ngồi ở tư thế này có thể trợ giúp nhau, quan sát được khoảng không gian sau lưng của đối phương để

đảm bảo an toàn tối đa. Người kia hỏi Việt:

- Tôi tên Đại Nam, anh tên là gì vậy?

Việt bật cười lớn:

- Tôi tên là Quốc Việt, ha ha, không ngờ tên hai chúng ta lại có chút thú vị.

Nam cũng cười theo, không hiểu sao mà sự xa lạ giữa hai người lại dường như không hề tồn tại, Nam hỏi Việt:

- Này, tại sao anh lại bị đuổi giết thế?

Việt lắc đầu:

- Tôi không biết nữa, nhưng tôi biết tên đó là sát thủ.

Việt nói ra tên sát thủ để nhắc nhở đối phương sắp tới đây phải cẩn thận. Chỉ là Nam nghe xong thì lại ngẩn mặt ra:

- Sát thủ? Chúng là ai thế?

- Là mấy kẻ đâm thuê chém mướn ấy.

Người bình thường thì chả mấy ai nghe đến danh từ “sát thủ” nên không biết là điều dễ hiểu. Việt bèn nhắc nhở Nam:

- Tôi bị người ta thuê sát thủ đến giết, giờ anh bị gã sát thủ thấy mặt nên chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm. Thật xin lỗi, đã làm liên lụy đến anh.

- Không sao, dù gì thì tôi cũng chẳng ở đây lâu, tôi sắp phải đến nơi khác học đại học, gã sát thủ đó muốn tìm ra tôi e là không được.

- Chỉ mong là thế, mà anh nói anh còn đi học đại học sao?

Việt ngạc nhiên, anh cứ tưởng Nam với trình độ võ công cao như thế thì ít ra cũng lớn hơn mình nhiều tuổi chứ không nghĩ đối phương còn là một sinh viên. Nam gật đầu:

- Phải, tôi mới thi đậu đại học năm nay thôi.

Việt bật thốt lên:

- Cái gì? Vừa thi đậu đại học năm nay sao? Còn nhỏ hơn tôi hai tuổi nữa.

Đầu óc bỗng đung choáng váng, bao lâu nay anh cứ tưởng mình luyện được trình độ võ công thế này độ tuổi rất trẻ thì đã là nhân tài võ thuật rồi, không ngờ còn có người kinh khủng hơn nữa, còn có thiên lý nữa không đây. Hay chính bản thân mình đã quá tự cao? Ếch ngồi đáy giếng thật rồi, sự kiêu ngạo của Việt vì thành quả của mình đạt được phút chốc đổ sụp, mà phía đối diện Nam cũng ngạc nhiên:

- Anh lớn hơn hai tuổi, vậy anh năm nay mới hai mươi mốt tuổi à? Không ngờ đấy, em chưa thấy ai như anh cả.

Việt nở nụ cười gượng gạo để che lấp sự xấu hổ của mình. Tiếp tục đề cập vấn đề này chỉ càng mất mặt mũi, Việt bèn lảng sang chuyện khác:

- Ha ha, chúng ta sán sán nhau thôi. Mà này, sao em lại ở trên núi này thế.

Nam đáp:

- Em đến đây chơi với chị, nghe chị em kể có đỉnh Bàn Cờ đẹp lắm nên mới tò mò, một mình leo lên đỉnh xem thế nào. Ai ngờ vừa định đi về nhà thì tình cờ bắt gặp anh đang bị hại nên mới giúp một tay.

- Ra vậy, nếu như không có chuyện trùng hợp này thì e hôm nay anh đã bỏ xác ở trong rừng.

Việt và Nam đều có cảm giác ly kỳ, hai người lạ gặp nhau nhưng lại nói chuyện hợp như hai chiến hữu lâu ngày vậy, có lẽ một phần là vì cả hai vừa cùng hợp sức đánh đuổi gã sát thủ chẳng? Việt lắc đầu gạt suy nghĩ này ra khỏi đầu, hoàn cảnh của anh hiện tại không cho phép anh kết bạn lung tung nữa, cuối cùng chỉ làm hại người đó mà thôi. Việt hít một hơi, cảm giác chân khí đã thông suốt thì chống tay đứng dậy dựa vào thân cây:

- Được rồi, chúng ta xuống núi thôi, chứ để tên sát thủ nào khác nữa đến đây thì cả hai chúng ta sẽ chết.

- Phải, để em đỡ anh xuống núi. Chúng ta đi chung một đoạn đường này cho vui.

- Cảm ơn nhiều.

Đại Nam đỡ lấy sau lưng Quốc Việt từ từ xuống núi. Vì Việt mang nội thương trên người nên không thể thi triển khinh công, chứ với trình độ võ công hai người, chứ độ cao này chẳng là gì cả.

Quyển 2 - Chương 77

Hai người vừa đi xuống núi vừa nói chuyện. Đại Nam đã không thể nén nổi cơn tò mò nữa, bèn hỏi:

- Anh Việt này, em muốn hỏi anh một vấn đề, anh làm gì mà bị sát thủ đuổi giết vậy? Đã xảy ra lâu chưa ạ?

Việt nhún vai trả lời:

- Cũng không có gì to tát cả, hơn nửa năm trước, khi anh đang đi tìm việc làm thêm, đã vô tình đắc tội một số người, ngờ đâu những người đó tàn nhẫn như vậy, thuê cả sát thủ đến giết anh.

Nam bắt đầu thấy hứng thú:

- Đắc tội gì ghê thế? Hay anh lỡ gây sự với xã hội đen?

Nam thấy trên phim ảnh toàn kiểu này nên suy đoán như vậy. Việt tặc lưỡi nói:

- Cũng gần như là thế, haiz...

Nam tỏ vẻ lo lắng:

- Rắc rối lớn đây, theo em thấy thì nếu chưa giết được anh thì chúng nhất định sẽ không chịu dừng tay lại đâu.

- Ủ, anh biết chứ, anh cũng đang đau đầu không biết giải quyết chuyện này ra sao đây.

- ...

...

Hai người mất chừng mười lăm hai mươi phút thì đi xuống tới chân núi, đèn đường ở đây đã được bật sáng. Nam nhìn Việt từ trên xuống dưới mấy lượt rồi nói:

- Anh Việt này, giờ quần áo trên người anh đã rách như vậy, lại dính đầy máu nữa, em e là anh không thể trở về lúc này được đâu.

Việt cười cười lắc đầu:

- Anh ở một mình nên không cần lo lắng điều đó mà em mới nên thay hơn anh đó. Chị em mà thấy em như thế này thì em xong đời rồi đấy.

Tuy Nam có võ công rất giỏi nhưng nhắc tới con giận dữ của bà chị mình thì không khỏi rung mình, phải phải, chị ấy mà giận thì hậu quả rất khủng khiếp. Bởi thế Nam gật đầu như gà mổ thóc:

- Anh nói rất chính xác, em đi tìm chỗ nào để làm sạch người đây. Hẹn gặp anh sau.

- Ủ. Tạm biệt.

Nam lập tức vọt đi ngay, không thể khiêu khích uy nghiêm của bà chị được. Việt thấy bộ dạng hoảng hốt của cậu ta thì bật cười. Nhưng rồi Việt chợt nhớ lại là chưa kịp xin phương thức liên lạc với Nam thì sao hẹn gặp lại đây, bó tay rồi; mà thế cũng tốt, ít ra cậu ta không bị liên lụy nữa.

Việt trở về phòng trọ của mình, là căn phòng cũ trước khi phải chạy trốn chứ không phải là phòng cũ kia. Đồ đạc anh cũng đã chuyển sang phòng mới cả rồi. Việt vừa về gần phòng trọ của mình thì thấy hai người vừa chuẩn bị rời đi, có lẽ họ thấy anh không có ở đây nên bỏ đi. Việt thấy gương mặt của hai người đó thì thầm kêu không hay, đang muốn lần trốn thì anh đã bị họ phát hiện. Một người lên tiếng gọi anh rồi cùng người bên cạnh chạy tới chỗ anh đứng. Việt chỉ còn cách cười khổ:

- Sao hai em lại đến đây?

Hóa ra là Quỳnh và Ngọc đến tìm Việt. Quỳnh nói với Việt:

- Chúng tôi đến gặp anh có việc muốn nói.

Chỗ Việt đứng may mắn không có ánh đèn đường nên hai cô gái không thấy được tình trạng của Việt hiện tại. Việt cố gắng tránh gặp hai cô vào lúc này:

- Có chuyện gì ngày mai chúng ta nói được không? Giờ cũng gần chín giờ rồi, ở đây hầu như là dân đầu đường xó chợ, hai em đi lại khuya thế này không ổn chút nào đâu.

Ngọc vẫn kiên quyết:

- Không được, chuyện này liên quan đến sức khỏe của ba tôi, không thể để trễ được.

Việt hỏi lại:

- Ba em gặp nguy hiểm gì sao?

Ngọc nói:

- Chuyện dài lắm, chúng ta vào nhà rồi nói.

- Ồ cái này...

Việt do dự hồi lâu, làm sao để hai cô ấy vào nhà giờ này được chứ. Quỳnh thấy thế thì lấy làm lạ, bèn hỏi:

- Sao vậy? Phòng anh cất giấu thứ gì xấu không muốn cho chúng tôi thấy à?

Việt lắc đầu:

- Không phải, chỉ là... chỉ là...

Việt ậm ừ một lúc rồi đành gật đầu chấp nhận:

- Thôi được, để anh đưa hai em vào nhà.

Việt thờ dãi, phải lấy chìa khóa mở cửa. Hai cô vốn đang rất khó hiểu trước thái độ tối nay của Việt, nhưng khi Việt bật đèn lên, hai cô phát hiện thương thế thâm của Việt thì thốt lên thất thanh:

- Anh bị sao thế này? Sao lại bị thương nặng thế?

Việt vội vàng đóng cửa lại và ra dấu cho hai cô gái nhỏ giọng xuống:

- Không có gì, đừng để hàng xóm biết chuyện này.

Dù hai cô gái rất hận Việt, song tình cảm cũng rất sâu đậm, thấy Việt bị thương rất nặng, hơn nữa cả người đầy máu, hai cô tất nhiên lo đến cuống quýt lên. Việt an ủi hai cô đôi ba câu:

- Không có gì, chỉ là vết thương nhẹ thôi, đây là máu của người khác. Anh đi tẩy rửa trước đã, chuyện của chú Tâm chúng ta nói sau nhé.

Việt không đợi hai cô gái phản ứng, lập tức lao đi lấy quần áo mới rồi vào phòng tắm tẩy sạch vết máu trên người. Có điều gương mặt trắng bệch không còn sức sống do mất máu quá nhiều, hiển nhiên hai cô gái không tin lời nói dối của Việt, hai cặp mắt đều hướng vào phòng tắm đầy vẻ lo âu và sợ hãi. Gần nửa tiếng sau, Việt mới ra khỏi phòng tắm. Anh mở tủ lạnh nốc liền hai hộp sữa cho lại sức; kế tiếp lấy băng bông quấn lại chỗ vết thương trúng đạn rồi mới tiếp chuyện với Quỳnh và Ngọc. Quỳnh hỏi Việt trước:

- Vì sao anh bị thương nặng thế chứ? Anh không biết quan tâm đến bản thân mình sao?

Việt nói:

-Anh đã nói là anh chỉ bị thương nhẹ thôi mà, em không cần lo lắng nữa. Được rồi, bỏ qua cái này đi, chú Tâm bị sao vậy?

Ngọc không trả lời Việt mà tiếp tục xoáy vào vết thương trên người Việt:

- Chẳng lẽ vì trả thù mà anh bất chấp mọi cái giá thế ư? Có đáng không?

Ngọc nhanh chóng hiểu ra Việt bị thương hoàn toàn là do hận thù giữa Việt và người đàn ông trung niên kia. Việt buồn bã trong lòng, miệng nói:

- Đây là cuộc sống anh lựa chọn mà, em đừng nhắc tới mấy cái này nữa. Mà hai người cứ nghĩ đến những vấn đề này chỉ khổ bản thân thôi, hai người cũng thật là.

Những điều Việt nghĩ trong đầu thì hai cô gái đã hiểu từ lâu, cả ba đều ngầm tránh đề cập đến nó để không phải khó xử; Việt thì muốn dứt tình với hai cô gái mặc kệ tạo ra hậu quả thế nào để một lòng trả thù cho cha mẹ, tại sao ông trời cứ sắp xếp tình huống trái ngang thế này chứ? Cả ba người nhất thời không biết nói, không khí trở nên im lặng một lúc lâu, cuối cùng thì Việt lên tiếng:

- Tạm thời những kẻ kia đã bị anh làm bị thương nên chắc chắn trong khoảng thời gian này sẽ không tìm đến gây sự nữa, sẽ không xảy ra cái gì nữa. Quay lại chuyện ba em đi Ngọc, chú ấy gặp nguy hiểm à?

Ngọc đáp:

- Tạm thời thì chưa, nhưng cảnh sát bảo để an toàn thì chuyển ba tôi về nhà, dù gì đó là nhà riêng, làm gì cũng tiện, hơn nữa khó có ai xâm nhập vào để hại ông ấy được.

Việt hỏi:

- Thế bác sĩ cũng đồng ý rồi à?
- Ừ. Cảnh sát cũng sẽ phái thêm người âm thầm bảo vệ ông ấy.
- Vậy cũng tốt rồi, mà chuyện này thì cần gì phải đến tận phòng anh. Em gọi điện cho anh là được rồi.
- Tôi cũng gọi cho anh mười mấy cuộc mà lần nào cũng không liên lạc được. Tôi gọi cho cô ấy...

Ngọc chỉ vào Quỳnh:

- ... Cô ấy cũng không liên lạc được với anh nên hai người chúng tôi mới đến đây để tìm anh, đợi rất lâu mới gặp được.
- Ừa sao lại không gọi được?

Việt ngạc nhiên đi lấy điện thoại thì mới phát hiện điện thoại đã hết pin, thảo nào hai cô gái không gọi vào số của anh được. Đây là Việt tự hại mình rồi, buổi chiều trước khi đi tìm địa chỉ đặt văn phòng công ty anh quên không kiểm tra lượng pin điện thoại. Anh lại nghe Ngọc hỏi:

- Anh biết vì sao tên Hiếu lại hại cha tôi không? Tôi suy nghĩ mấy ngày nay vẫn không tìm ra được nguyên nhân.

Việt ngăn ra, để cho cô ấy biết được nguyên nhân thì tốt hay xấu đây. Nhìn gương mặt tiều tụy của cả hai cô gái, Việt rất đau lòng, không nỡ để hai cô khó nhọc tìm hiểu nữa nên trả lời:

- Một phần là vì những nguyên nhân không liên quan tới gia đình của em, còn chủ yếu theo anh nghĩ thì do hấn ghen với anh, nhất là sau lần đó.

Nghe tới đây, gương mặt của Ngọc ửng hồng vì xấu hổ, cô đương nhiên hiểu Việt đang nhắc đến “lần nào”. Cô định nói gì đấy thì Việt đã cắt ngang:

- Chắc giờ em cũng đã đoán ra được lần đó em trúng thuốc là do hấn ta bỏ vào ly nước. Hấn định giả kế vu hại cho anh hùng đục nước béo cò, chỉ là hấn không nghĩ tới anh vẫn có thể chịu đựng được đưa em trốn thoát được, cuối cùng giữa anh và em xảy ra chuyện đó nên hấn mới rất tức giận. Có lẽ khi đấy hấn cũng vừa có được sức mạnh kỳ dị kia.

Trước đây Quỳnh vốn đã mơ hồ nhận ra giữa Việt và Ngọc có gì đó không tầm thường nên ban đầu Quỳnh còn chút bình tĩnh nhưng nghe đến những lời cuối của Việt thì cô biết được ngay, gương mặt cũng đỏ ửng như ráng chiều. Bên này Việt vẫn nói tiếp:

- Chính vì vậy hấn hại ba em thật ra là nhằm mục đích đưa anh vào chỗ không thể tồn tại được nữa, thậm chí hại luôn cả Quỳnh, vì hấn mà anh và Quỳnh đã...

Tới đây thì Việt đã nhận ra mình quá lời rồi, tiếc là hai cô gái vẫn hiểu hàm ý của Việt dù Việt mới nói nửa câu. Nhắc đến chuyện tế nhị, hai cô gái đều đỏ mặt, trong lòng vừa thẹn vừa đau xót, không ngờ cả hai cô đều đã trao đời con gái bản thân mình cho tên khốn kiếp trước mặt. Về xấu hổ của hai cô gái quyết rũ với cùng, nhưng Việt lại không hề có tâm trạng thương thức, anh chỉ muốn tát mình mấy cái thật đau vì cái tội lảm nhảm. May mắn lúc này chuông đồng hồ đột nhiên rung lên, Việt ngẩng đầu lên nhìn thì mới biết đã mười giờ mười lăm rồi. Việt nói:

- Khuya lắm rồi, hai em nên về thôi, để anh đưa hai người về.

Đây là cách tốt nhất để phá vỡ sự xấu hổ bất đắc dĩ này nên hai cô gật đầu và đứng dậy. Anh đi đến mở cửa ra, đồng thời nói:

- Bây giờ cảnh sát đã nắm một vài chứng cứ phạm tội của Đình Hiếu lẫn cả cha mẹ hấn, nay mai bọn chúng sẽ bị bắt thôi. Sau này hai em đi đâu cũng nhớ quan sát trước sau, tên Đình Hiếu có thể ra tay bất cứ lúc nào đấy.

- Bọn tôi biết rồi, không cần anh nhắc điều này đâu.

- Ừ ừ, chúng ta đi thôi.

Việt đeo mặt nạ da lên và để hai cô gái đi trước, còn anh giữ khoảng cách hai mét ở phía sau. Nhìn hai cô gái cứ đi tới trước mà không ai nói một lời, Việt bỗng bật cười khi anh nghĩ nếu như đổi lại là một người không phải là bản thân anh lúc này thì chả khác gì một kẻ xấu bám theo hai cô gái với ý đồ bất lương. Việt đưa hai cô gái về tận nơi, đảm bảo hai cô đã an toàn thật sự rồi mới về lại phòng mình.

Việt móc điện thoại ra định gọi cho Thương để báo cho cô ta biết chuyện chiều nay, do dự giây lát rồi Việt vẫn bấm nút gọi, mặc dù giờ đã khuya nhưng

cũng nên để cho cô ta biết chuyện này. Giọng Thương đầu bên kia vang lên:

- Mười giờ rồi còn gọi tôi thế này chắc có chuyện quan trọng gì hả?

Nghe tiếng của cô ta, Việt đoán cô ta vẫn chưa ngủ nên nói:

- Tôi biết cô chưa nghỉ ngơi nên gọi báo cô là chiều nay tôi lại bị sát thủ truy sát.

Nghe vậy thì Thương trở nên nghiêm túc hơn:

- Anh lại gặp sát thủ nữa à? Tên đó đủ sức làm bị thương anh không vậy?

Việt đáp:

- Có một chút, nhưng ngược lại tên đó cũng bị tôi đánh bỏ chạy rồi, tiếc là không bắt được hấn cho cô.

Việt nhận hết công lao về mình không phải tham lam mà vì không muốn nhắc đến Nam cho cô ta biết, nếu không thì chuyện này sẽ phức tạp hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 78

Thương nói:

- Anh tả lại được hình dáng của tên sát thủ không? Biết đâu tôi có thể lấy được thông tin về gã đó từ hình cảnh quốc tế.

Việt theo trí nhớ của mình về tên sát thủ mà tả lại cho Thương biết. Thương nghe xong thì chau mày, hiển nhiên cô nhận ra kẻ này, có điều cô không cho Việt biết, còn hình cảnh quốc tế chỉ là cái cớ thôi. Bỗng cô nghe tiếng còi xe vang lên trong điện thoại của Việt, cô hỏi:

- Anh đang ở ngoài đường à?

Việt thừa nhận:

- Ừ, tôi có việc cần ra ngoài, tên sát thủ cũng đã bị thương nên tôi tạm thời an toàn.

Thương nhắc nhở:

- Cẩn thận đấy, theo như tôi đoán thì người thuê sát thủ đã liên lạc với một tổ chức sát thủ để thuê người giết anh, dù sao phía chúng tôi đang cần anh trợ giúp bắt tên Hiếu, anh thế để xảy ra bất trắc cho cả hai phía chúng ta.

- Cô yên tâm, tôi tự biết cân nhắc.

- Vậy thì tốt, tôi cúp máy đây

- Ừ, hẹn gặp sau.

Việt trở về phòng và leo lên giường đi ngủ. Nhờ vào sự trợ sức của cậu nhóc tên Đại Nam kia, tên sát thủ đã bị nội thương, ít ra mấy ngày sắp tới Việt sẽ đỡ phải lo lắng cho tính mạng của mình hơn nhiều. Bởi vậy, tâm trạng Việt giờ khá thư thả, anh nhanh chóng chìm vào giấc ngủ ngon.

Còn Nam ở bên này thì lại hưng phấn chẳng chợp mắt được. Trận đấu buổi chiều ở trong rừng đã mở rộng tầm mắt cho Nam. Bao lâu nay Nam cứ tưởng bản thân luyện võ mười lăm mười sáu năm thì ngoại trừ người dạy võ cho mình thì hiếm có người đang ngang tài ngang sức, không ngờ lại có thể bắt gặp một người có công lực cao nhường này, thậm chí là nhìn hơn một chút. Nam định gọi cho bà Mai (là người dạy võ cho Nam) để khoe chuyện này, nhưng nhớ tới khuya thế này thì bà Mai đã ngủ nên dừng lại không gọi nữa, chẳng qua cứ nén sự hưng phấn trong người làm Nam vô cùng khó chịu. Nam đánh bật máy tính xách tay lên vào mạng một lúc rồi mới đi ngủ.

Sáng hôm sau, Nam lại muốn đi chơi, đáng tiếc bà chị của Nam bảo cậu ngoan ngoãn ở nhà lo việc hộ. Nam đang sắp sửa cạy cái thì bắt gặp ánh mắt dữ tợn của chị, lập tức co vùi lại mà gật đầu như gà mổ thóc, cậu chỉ đành chuyển hứng thú đó sang buổi chiều, đồng thời trong lòng không hiểu tại sao anh rề lại có thể chinh phục được bà chị đáng sợ của mình, à, cả sự khâm phục nữa chứ.

Đến chiều thì bà chị của Nam lại bảo cậu đi theo anh rề để giúp một số việc, trước uy thế của bà chị, cậu còn mỗi nước là nuốt hết uất ức vào bụng, “vui vẻ” đi theo anh rề. Cũng may, anh rề cậu có tiết lộ thông tin là buổi tối có hội chợ gì đấy rất hay nên cũng khiến cậu giảm bớt tâm trạng buồn bực. Qua bữa cơm tối, Nam không nén nổi con “ham chơi” nữa mà vọt đi ngay. Chị cậu dù tức giận vì thói trẻ con này nhưng chẳng thể phát tác được, dù gì thì

cậu vào đây là để đi chơi thư giãn sau kỳ thi đại học.

Nam đến hội chợ thì bị choáng ngợp bởi không khí rộn ràng ở đây, không những rất đông người đến xem mà còn có nhiều trò vui, đặc biệt nghe đâu có cả gánh xiếc đến đây biểu diễn cho người dân thành phố. Kể ra cũng chà trách được Nam vui như thế, bởi lẽ cậu sống ở nông thôn hơn mười tám năm trời, rất ít khi được đến phố thị, bây giờ tiếp xúc với các hình thức giải trí phong phú ở thành phố lớn như thành phố D thì đương nhiên còn gì vui hơn nữa đây. Đáng buồn, Nam mang theo khá ít tiền nên chỉ có thể mua vé chơi mấy trò đơn giản và xem gánh xiếc biểu diễn, đến khi rời khỏi hội chợ cậu cảm thấy rất tiếc nuối.

Tiếp theo cậu đi dạo trên các đường lớn để ngắm cảnh phồn thịnh, sầm uất của phố thị. Nam đang đi dạo thì bỗng dưng Nam bắt gặp lại Việt vừa ra khỏi một con đường nhỏ, Nam hớn hờ chạy lại bắt chuyện với Việt:

- Ủa! Anh Việt, chúng ta lại gặp nhau rồi.

Gặp lại Nam, Việt cũng rất vui, anh tay bắt mặt mừng với cậu ta:

- A Nam, không ngờ lại gặp chú em ở đây. Chúng ta thật có duyên thật đấy

Nam cười lớn:

- Phải phải, nhà anh ở chỗ này ă?

Việt lắc đầu mà chỉ tay tới đường mình vừa đi ban nãy và nói:

- Chỗ này là nhà trọ của một người bạn của anh. Hôm nay vì có chút chuyện cần thăng bạn đẩy giúp nên đi đến đây, khi trở về thì gặp em ở chỗ này.

Thật ra là Việt đi đến phòng trọ của ông anh Thành Nhân - người trọ cùng phòng của Việt khi Việt mới vào học đại học (xem lại những chương đầu truyện). Thành Nhân có kỹ năng máy tính rất giỏi nên Việt mới đến chỗ anh ấy học hỏi một ít kiến thức. Thời buổi hiện nay không thể không có kỹ năng về máy tính cũng như về công nghệ hiện đại. Đáng tiếc là dự tính không được như ý, Thành Nhân không có ở phòng, Việt liên lạc bằng điện thoại thì mới biết là lúc này Thành Nhân đang bận xử lý công việc ở công ty nên không thể trở về dạy máy tính cho Việt được. Việt đành phải quay trở về nhà, trùng hợp là lại gặp Nam ở đây.

Nam lôi điện thoại của mình ra và nói:

- À anh Việt này, lần trước đi vội quá chưa kịp xin số điện thoại của anh, anh cho em xin số cái nào.

Việt bật cười, cảm thấy cậu nhóc này có võ công cao mà sao tính tình còn trẻ con quá vậy. Việt cũng không từ chối mà đọc số điện thoại của mình cho cậu ta, là số thật sự chứ không phải là số dưới danh tính “Lâm”. Nam nháy máy vào điện thoại của Việt xong thì nói tiếp:

- Anh Việt này, chúng ta tìm chỗ nào vắng vẻ để tỷ thí võ công một chút đi.

Gặp lại Việt làm Nam nhớ tới trận đấu trên núi bừa trước, chân tay cậu bắt đầu ngứa ngáy. Lúc còn ở quê, ngoài bà Nam thì Nam không có một ai để luyện tập võ công cùng, lần này đến thành phố D, gặp được một cao thủ ngang trình, tất nhiên sẽ ngứa nghề muốn tỷ thí để thỏa lòng đam mê võ công. Bản thân Việt lâu nay cũng chẳng có “bạn võ” để tập cùng nhau nên cũng có tâm trạng như vậy, có điều ngày mai anh còn một cuộc hẹn với công ty Tuyền Khoa để bàn chuyện làm ăn nên đành phải từ chối:

- Ha ha, anh cũng đang có ý định như em vậy nhưng mà tiếc quá, mai anh có việc phải đi sớm nên tối nay chắc phải từ chối rồi.

Nam thất vọng:

- Thế à, chán nhì.

Việt cười cười:

- À thế này đi, tối mai anh rảnh, hay là chúng ta hẹn tối mai tỷ thí, em thấy sao hả?

Tất nhiên Nam gật đầu đồng ý ngay:

- Được đấy, thế thì chúng ta hẹn gặp vào tối mai, em sẽ cố gắng tìm chỗ nào đấy thật tốt rồi báo lại với anh.

Việt nói:

- Không cần em tốn sức như thế đâu, anh vốn có một chỗ tốt nhất rồi, anh hay đến đó luyện công, mai anh sẽ gọi em ra đây rồi chúng ta cùng đi đến đó.

- Vậy tốt quá.

- Được rồi, anh về đây, hẹn gặp em tối mai.

- Vâng, tạm biệt anh.

- Tạm biệt.

Việt chào một cậu rồi đi thẳng về phòng trọ của mình, còn Nam thì tạm thời nén hưng phấn trong lòng xuống rồi tiếp tục tìm chỗ nào đó hấp dẫn để chơi.

Nam đi dạo thêm vài vòng nữa. Khi Nam đi tới quảng trường có đài phun nước lớn nhất của thành phố D, Nam đột nhiên giật mình nhìn vào bóng lưng của một người đi trước mình không xa, nghĩ bụng: “A! Người phương Tây kia... đó không phải chính là gã sát thủ đã đánh nhau với mình và anh Việt ở trên núi hay sao?”

Nam neho mắt nhìn kỹ hơn. Mắt Nam có thị lực rất tốt, tuy rằng đường phố ở đây đông đúc, về ngoài của hai người đó cũng không có gì khác thường, hết sức bình thường nữa là đằng khác, thế nhưng bằng đôi mắt sắc bén như chim ưng, Nam dễ dàng nhận ra một trong hai kẻ là tên sát thủ đuôi giết Việt: “xem nào, đúng là hắn rồi. Không ngờ hắn vẫn còn ở đây. Hắn đang đi đâu thế nhỉ?”

Nam thấy gã sát thủ bỗng nhiên chuyển hướng đi, đồng thời một người khác cũng chuyển sang hướng đó, nhịp bước đi tương tự với gã sát thủ, người này là một người châu Á, chỉ là không rõ là người này là người nước nào ở châu Á. Nam nghi ngờ hai người này có quen biết với nhau. Thấy hai người đó vẫn tiếp tục đi tới, Nam do dự giây lát rồi quyết định bám theo bọn chúng. Tới ngã tư, hai kẻ đó tiếp tục rẽ sang đường bên trái, Nam cũng âm thầm giữ khoảng cách bám đuôi phía sau. Hai người vẫn chưa nhận ra mình bị Nam theo dõi.

Điều khiến Nam cảm thấy kỳ quái là hai người đó đi cùng nhau nhưng không nói một câu nào, cứ như hoàn toàn xa lạ vậy. Nhưng Nam vẫn cho rằng đó chỉ là bề ngoài, cậu đoán bọn chúng đang toan tính làm chuyện xấu ở một nơi nào đó, hiện tại đang giả bộ không quen biết mà thôi.

“Hiện giờ tên sát thủ xuất hiện ở đây, chắc chắn không có chuyện gì tốt lành, mình có nên tiếp tục hay không?” Nam đắn đo suy nghĩ. Nam biết tên sát thủ đó lợi hại hơn hẳn mình, nếu vẫn bám theo chúng, khả năng bị bại lộ rất lớn, hậu quả chắc chắn sẽ rất tệ hại. Chẳng qua trong khi Nam đang do dự, bọn chúng đến gần đường nhỏ tối đen, tên sát thủ quay đầu quan sát xung quanh giây lát rồi rẽ vào.

“Liều thôi! Biết đâu chúng định làm vụ giao dịch gì đó như ma túy hay buôn lậu cũng nên.” Nam quyết tâm tiếp tục theo dõi bọn chúng.

Nam cố gắng giữ một khoảng cách an toàn với bọn chúng. Trên đường hiện tại vẫn còn người lại qua nên khả năng bản thân bị phát hiện cũng giảm thiểu đi nhiều. Bám theo bọn chúng một đoạn nữa, Nam đột nhiên cảm thấy rùng mình, xương sống lạnh toát, lông tóc dựng đứng hết cả lên, cái này không giống giác quan thứ sáu của Việt linh tính trước sự nguy hiểm mà là cảm giác sợ hãi của Nam bởi một áp lực vô hình từ đâu chợt ập đến cậu - một luồng sát khí từ hai người kia phát ra. “AA! Sát khí phát ra thật khủng khiếp! Chết thật, hình như mình bị lộ rồi.” Nam trong lòng hơi hoảng hốt, chân vì thế bước chậm lại. Đầu óc cậu loạn lên, không tìm được cách giải quyết.

Ngay thời điểm nguy cấp, một người đi song song với Nam bên kia đường nhanh chóng nấp vào bờ tường của ngôi nhà cạnh đó, và rồi, gần như lập tức, tên sát thủ quay đầu lại, ánh mắt đáng sợ khiến Nam rùng mình. Nam thâm liếc mắt nhìn qua người vừa nấp vào bờ tường ban nãy thì thấy đó cũng là một người nước ngoài, tuổi chừng trên dưới bốn mươi tuổi, cậu bỗng hiểu ra người này giống như mình, đang theo dõi gã sát thủ. Nam không khỏi vui mừng: “Ái chà, không ngờ cũng có người theo dõi hắn như mình, tên sát thủ đặc tội nhiều người quá rồi, hà hà hà, nếu thế thì dễ giải quyết.” Nam điều chỉnh nhịp thở, thu ánh mắt trở về, vờ tạo vẻ ngạc nhiên, không hiểu ra sao nhìn người đang nấp ở bờ tường kia. Hai tay vẫn đút trong túi quần, cố giữ sự bình tĩnh ngoài mặt, tiếp tục đi tới, vượt qua mặt hai kẻ đi phía trước luôn; chỉ có làm thế thì Nam mới khiến bọn chúng hết nghi ngờ.

Tên sát thủ nhìn vào bờ tường có người đang nấp thì thấy ngoài người kia ra không có ai khả nghi nữa nên lắc lắc đầu và xoay lại đi tiếp. Người châu Á kia cũng không có hành động gì, sắc mặt vô cùng điềm tĩnh, chỉ nhếch mép cười khẩy một cái và đi cùng gã sát thủ. Sát khí bất chợt biến mất, như chưa từng xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 79

Nam ở phía trước khề thờ phào nề nhõm, áp lực sát khí vừa rồi đè lên tâm lý quá ư kinh khủng, suýt chút nữa là cậu không khống chế nổi mà tháo chạy. Nam đi vào lối đi nhỏ gần mình nhất rồi đứng dựa vào tường. Nam thò đầu ra nhìn thì thấy hai người kia cuối cùng dừng lại trước cửa một ngôi nhà hai tầng.

Theo như cách bọn chúng làm việc thì quả không hổ là những kẻ rất chuyên nghiệp lẫn vô cùng cẩn thận. Bọn chúng không hề chọn nơi vắng vẻ, ít người chú ý mà lại chọn ngay một ngôi nhà hai tầng gần trung tâm thành phố để làm nơi bàn công việc. Hơn nữa, cách vào trong nhà tuyệt không để lộ sơ hở gì, một người vào trước, một người đứng ngoài quan sát, đến khi người kia vào mở cửa nhìn ra thì kẻ còn lại mới bước vào trong. Ngoài ra có thêm cả ánh sáng từ đèn trên tầng hai chiếu ra để bọn chúng có thể biết được mọi động tĩnh khác thường ở ngoài này.

Nam đợi hai kẻ đó bước vào trong thì mới bắt đầu quan sát ngôi nhà lẫn không gian xung quanh nó. Ngôi nhà có vườn rộng và hai cửa sổ nằm hai bên mặt tiền. Nam nhận thấy có thể lợi dụng một chút không gian tối tăm của khu vườn mà ánh đèn tầng hai không chiếu đến. Cậu bèn khom người xuống rồi men theo các gờ nhô ra của bờ tường để đi đến ngôi nhà hai tầng, sau đó hít sâu một hơi để khí nhẩy lên cao; thân hình cậu nhẹ nhàng như chim én căng ngang qua bờ rào lọt vào trong khu vườn không một tiếng động. Kinh công của Nam gần như đạt tới mức tuyệt đỉnh.

Khi vào trong ngôi nhà, Nam thấy đèn tầng hai bật sáng mà bên trong không có ai đứng gần cửa sổ quan sát, hóa ra đây chỉ là kẻ nghỉ binh, khiến cho người khác lo sợ bị phát hiện không dám đèn. Nam càng thêm thận trọng, dồn nội lực xuống chân, thân hình nhô lên hụp xuống vài ba cái thì sát ngay cửa sổ bên trái một cách khê khằng.

“Ồ, hôm nay đông vui thật, ở đây cũng có người tham gia náo nhiệt.” Chưa ngồi ầm chỗ, Nam chợt phát giác một bóng đen nấp ở phía đối diện, đó là một người đàn ông phương Tây. Chẳng qua đối phương hình như không phát hiện ra cậu cũng đang ở đây, một phần có thể do trời quá tối. Nam thấy ông ta chăm chú theo dõi tình hình bên trong.

Nam không để ý ông ta nữa mà bắt đầu ghé tai sát vào tường nghe cuộc đối thoại của tên sát thủ và người châu Á nọ. Hai kẻ đó dùng tiếng Anh để nói chuyện. Người châu Á nọ ngồi quay lưng ra cửa sổ, nên Nam không thể nhìn thấy khuôn mặt của hắn ta, chỉ biết được tiếng nói. Vì theo dõi thông qua lớp cửa sổ nên Nam chỉ hiểu câu được câu chăng, cậu đành phán đoán qua những từ nghe được, có điều thông qua vẻ mặt của tên sát thủ thì dường như hắn đang khá bất mãn với người ngồi đối diện, giọng hắn gầm gừ:

- Mr Nguyễn, tôi hi vọng rằng anh không xen vào nhiệm vụ tôi đang làm.

Tiếng người ngồi đối diện cười khẩy:

- Mr David, anh tưởng tôi rảnh rỗi hay sao mà đi làm mấy cái việc vớ vẩn này.

David gật đầu nói tiếp:

- Vậy thì tốt, anh làm việc anh, tôi làm việc tôi, hai nhiệm vụ đó là việc của tôi, còn không, anh đừng trách tôi trở mặt.

Người châu Á khinh bỉ nhìn David và mĩa mai hắn:

- Hừ! Nếu không phải vì ông chủ đã hết kiên nhẫn với anh thì tôi cũng chẳng hơi mà đâu đi làm mấy thứ tạp nham này. Còn muốn trở mặt ư? Ha ha... anh có thể sao?

- Mr Nguyễn, anh...

David nghe thế biến sắc, bản thân hắn ta cũng tự biết thực lực của mình vẫn chưa thể đặt ngang hàng với kẻ đang ngồi trước mặt. David cực kỳ tức giận, nghiến răng nói:

- Chẳng qua là vì hôm qua xuất hiện thêm một thằng khốn nhảy vào can thiệp khiến tôi không hoàn thành nhiệm vụ mà thôi.

- Ô, có kẻ thọc gậy bánh xe sao? Kẻ đó ngăn cản được anh, thực lực không tệ lắm đâu.

Người ngồi đối diện hơi bất ngờ khi nghe được tin tức này, nó nằm ngoài dự đoán của hắn ta chút ít. Hắn ta hỏi:

- Có thể khiến anh thất bại thì tên đó cũng không tệ lắm. Thế hình dáng, mặt mũi kẻ đó ra sao?

Tên sát thủ ngẩng ra, giọng nói có hơi khác lạ:

- Lúc đó tôi đang truy sát mục tiêu ở trong rừng, khung cảnh tối đen một màu...

...

Nam nấp bên ngoài nghe đến choáng váng đầu óc. Vốn phải nghe lén qua lớp cửa sổ, cộng thêm với trình độ tiếng Anh chỉ mức khá của Nam thì Nam chỉ nghe rõ vài ba câu đầu tiên, qua khúc giữa còn lờ mờ vài từ, rồi càng về sau càng lúng búng, cuối cùng thì chẳng hiểu hai gã kia nói mô tê rằng rửa thế nào nữa (nhưng tác giả vẫn vẽ và viết rõ để độc giả hiểu nội dung đối thoại). Nam hối hận nghĩ bụng: “Ồi! Biết thế trước đây chịu khó học Anh Văn để đến giờ ít ra hiểu được nội dung”

Nam liếc mắt sang người đàn ông kia. Ông ta là người phương Tây, tất nhiên hiểu được hai kẻ đó đang nói những gì. Về mặt của ông ta rất nghiêm trọng, xen lẫn tức giận.

“Choang!” Người đàn ông kia do nghe quá nhập tâm, bất cẩn va phải vật gì đó gây ra một tiếng động lớn làm kinh động tới người bên trong. Sát khí nhất thời bùng ra bao trùm một khoảng không làm cả người Nam nổi hết da gà, cảm giác như bị rơi vào một hầm băng vậy. Mà sắc mặt của người kia cũng trở nên tái mét, vội đứng dậy tìm cách trốn thoát.

- Chết tiệt! Bọn chuột nhắt vẫn cứ lớn vồn bên ngoài, đuổi vẫn không đi, lần này tao phải giết hết.

Tên sát thủ tức tối gầm lên, lao ra ngoài, người kia cũng đi theo sau. Nam biết không thể dây dưa ở đây thêm một phút nào nữa, rất nhanh thì triển khinh công vọt qua hàng rào rồi đạp chân vào tường tung người vừa bám gờ tường lòi ra vừa nhảy lên trên mái nhà bên cạnh rồi vận hết công lực theo đường cũ chạy đi trước khi tên sát thủ và đồng bọn hắn đi ra.

Người đàn ông kia rất bất ngờ khi nhìn thấy một người từ trong vườn lao vọt ra ngoài như ánh chớp, thoáng cái không thấy đâu, nhưng tới lượt bản thân ông ta muốn thoát đi thì không kịp nữa rồi. Tên sát thủ tay cầm truy thủ, vừa lao ra lập tức ập đến tấn công, đâm thẳng tới cổ họng của ông ta. Người đàn ông nọ thực lực cũng không tầm thường, vội ngửa ra lộn mào về sau một cái. Tên sát thủ thấy được gương mặt của người nọ thì hai mắt long sông

sọc, găm lên đầy tức giận:

- Con m* mày Red, chuyện của ông mà bọn hình cảnh chúng mày cũng dám chõ mũi vào, đúng là đáng chết.

Người đàn ông nọ cười khẩy nói:

- David, những việc sát thủ bọn mày làm nếu không phải là giết người thì cũng là... hự...

Ông ta chưa kịp nói hết câu thì cổ họng đã bị cắt một đường sâu hoắm. Máu từ nơi đó phun ra thành vòi. Ông ta lấy hai tay bịt lấy cổ, hai mắt trợn trừng lên với vẻ không tin vào mắt mình rằng kẻ vừa ra tay, lại chính là gã châu Á đi cùng tên sát thủ.

- Nhiều lời quá, tao ghét nhất những kẻ như thế.

Gã châu Á vừa nói vừa bình thần lau vết máu trên con dao, à, một thanh đoản kiếm thì đúng hơn. Chuyện này đối với hắn rất bình thường, giống như là bản năng ăn cơm vậy. Ánh mắt người đàn ông hiện lên sự tức giận xen lẫn phần uất, còn có cả nỗi sợ hãi. Ông ta tức giận, phần uất bởi vì đối phương ra tay bất ngờ, còn sợ hãi là vì thực lực của đối phương vô cùng khủng khiếp. Ông ta vốn luôn chú ý gã này trước đó nhưng gã ta ra tay quá nhanh, căn bản ông ta không thấy được gì. Ông ta chỉ thấy thân hình gã ta loé lên như một tia sáng, rồi cổ họng giống như chạm phải đá lạnh, ngay đến cảm giác đau đớn cũng không có, đến khi máu ở cổ bắn ra thì cũng mất luôn tri giác. Người đàn ông này cứ trừng mắt nhìn như vậy vài giây rồi đổ gục xuống, không nhúc nhích gì nữa. Gã sát thủ David không ngờ tới xảy ra chuyện này, gã cực kỳ giận dữ trước hành động của tên người châu Á. Gã rít qua kẽ răng:

- Nguyên!!! Sao mày dám giết hắn trước mặt tao.

Tên người châu Á không liếc nhìn gã ta một cái, chỉ nhàn nhả cắt thanh đoản kiếm sau khi đã lau sạch máu vào áo, sau đó dùng tiếng Anh bình thản nói:

- Tao giết hắn mày có ý kiến gì à? Có thì mày làm gì được tao.

- Mày!!

David mãi chỉ phun ra được một chữ này. Tên người châu Á đi đến bên cạnh xác chết của Red, nói:

- Đừng nhiều lời nữa, tao không muốn lãng phí thời gian vào mấy thứ vô vẩn này, mau dọn dẹp sạch sẽ chỗ này rồi đi, bọn hình cảnh sẽ đến đây ngay đây.

Tên sát thủ găm giữ mấy tiếng, sau đó lấy ra một lọ thuốc, nhỏ lên xác người đàn ông kia, chỉ vài giây sau, cái xác đã tan ra thành nước. Hai gã lau sạch sẽ hiện trường rồi bỏ đi, loáng một cái đã mất dạng. Không bao lâu sau, một nhóm tám chín người xuất hiện trong khu vườn của ngôi nhà. Nhóm người này gồm mọi chủng tộc, Á Âu đều đủ và thậm chí có một người châu Phi. Một người trong đó nói bằng tiếng Anh:

- Chúng ta quá đến quá trễ, Red đã bị bọn chúng giết hại rồi.

Ai nấy nghe thế trầm mặc. Một người khác nói:

- Thực lực của Red không kém, kẻ có thể hạ thủ được anh ta một cách nhanh chóng như vậy thì sức mạnh của hắn ít nhất cũng đã qua cấp Vàng trong giới sát thủ rồi.

Một người phụ nữ hỏi:

- Chả lẽ là Tứ Đại Sát Thủ trong những lời truyền miệng sao?

- Cái này tôi không dám chắc. Được rồi, thi thể của Red chắc đã bị hủy, mà hai kẻ đó đã đi, chúng ta ở đây thêm cũng vô ích thôi, trở về hẵng bàn tiếp. Hơn nữa chúng ta còn vụ của kẻ lãnh đạo bang Bạch Hồ nữa đây.

Đám người nghe xong thì thờ dài đầy buồn bã, sau đó cũng bỏ đi nốt, để lại không gian trống vắng cho ngôi nhà như trước lúc xảy ra biến cố vừa rồi.

Nhắc lại Nam, do trong lòng quá hoảng sợ, thì triển khinh công chạy thẳng một hơi ra tới ngã tư mà cậu gặp mặt Việt ban nãy thì mới dừng lại. “Ồi! Ghê quá, sát khí bọn chúng phát ra thật quá khủng khiếp, cũng may mình biết khinh công nên mới chạy thoát được.” Nam vuốt ngực thở dốc.

“Gã người châu Á kia là kẻ đáng sợ nhất trong bọn chúng, tốt nhất mình đừng dây vào gã.” Đến lúc này Nam đã nhận ra được hai lần sát khí bùng phát không phải do tên sát thủ David kia mà bởi gã đàn ông đi cùng hắn ta. Sức mạnh của David đúng là mạnh hơn Nam nhưng gã vẫn chưa đủ sức để làm điều đó. Hai mắt Nam liếc một vòng ra xung quanh, đưa bản thân vào tâm thế đề phòng tối đa, khi đảm bảo tuyệt đối an toàn thì cậu mới thở hắt một hơi và ngồi xuống lề đường nghỉ tạm.

Cảm giác được tâm trạng của mình đã bình ổn thì Nam mới đứng dậy, trong lòng vẫn chưa nguôi hoảng hốt về gã đi cùng tên sát thủ David. Chuyện này vô cùng quan trọng, Nam băn khoăn có nên thông báo cho Việt về gã kia hay không. Nam bấm số gọi cho Việt để thông báo tin tức vì cậu nghĩ mình phải làm thế, tiếc là Việt cúp máy ngay, sau đó có tin nhắn lại là có gì thì sẽ nói trong cuộc hẹn ti thí ngày mai, bây giờ Việt đã ngủ rồi. Nam do dự hồi lâu rồi quyết định không gọi nữa, Việt đã nói thế thì gọi nữa sẽ không hay chút nào. Hơn nữa Việt cũng đang an toàn ở nhà, tạm thời không có vấn đề gì. Cất điện thoại vào túi rồi Nam trở về nhà chị gái mình.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 80

Trong lúc Việt và Nam đang chìm trong giấc ngủ say thì Đình Hiếu đang điên cuồng cố gắng gia tăng sức mạnh của mình. Hắn đang tập luyện trong một căn phòng kín với lão già quái dị nọ. Theo bài tập của lão già thì hiện tại hắn đang luyện tập về khả năng kiểm soát nguồn sức mạnh tiềm tàng bên trong cơ thể, đồng thời tìm cách đẩy nó lên tới đa. Trước lúc chưa có sức mạnh, Việt đánh bại hắn thì hắn chỉ đành cam chịu nhưng bất ngờ có được dị năng làm sự xấu xa trong hắn bùng lên, hắn quyết tâm giết Việt bằng được; mạnh thêm chút nữa, hắn lại muốn lật đổ Tuấn để có quyền lực, hiện đã mạnh đến thế này thì hắn còn tham lam nhiều thứ hơn nữa. Nói cách khác, sức mạnh của hắn càng khủng khiếp, tham vọng của hắn càng điên cuồng, bóng tối đã nuốt chửng tâm trí hắn mất rồi.

Trong căn phòng của lão già bây giờ, hai mắt Đình Hiếu đỏ ngầu, trên tay hắn xuất hiện một quả cầu tím lớn, thỉnh thoảng còn xuất hiện một vài tia điện phát ra những tiếng lẹt xẹt. Theo thời gian, quả cầu điện dần dần rút nhỏ lại và khuôn mặt Đình Hiếu trở nên vận vẹo méo mó, hắn nghiêng răng đếm từng số:

- 70... 75... 78... 8...1...

Hắn chưa kịp đếm số tiếp theo, đột nhiên quả cầu tím phình to lên rồi bất ngờ nổ tung, áp lực của vụ nổ toả ra, hất tung cả người Đình Hiếu bay vèo về sau đập mạnh vào bức tường khiến bụi sơn rơi xuống là tả. Trên bức tường đã có vài vết nứt, tay áo Đình Hiếu bị xé rách tan nát. Đình Hiếu phun ra một hộc máu, hắn chống tay gắng gượng đứng dậy, miệng vẫn tục:

- Con m* nó! Nén ép năng lượng vẫn không thể vượt mức tám mươi mốt phần trăm. Grừ, nếu không phải vì dính một quyền của thằng khốn đó thì giờ đầu vát và như thế này. Hừ, m* nó, vết thương lại toác ra nữa rồi.

Đình Hiếu dựa vào tường thở dốc, tay trái ôm lấy ngực trái, miệng tiếp tục chảy máu, nhưng Đình Hiếu lại bật cười đầy dữ tợn:

- Nhưng chỉ cần từng đó thôi, tao cũng có thể biến mày thành cát bụi... khục khục khục... Quốc Việt, mày cứ đợi đấy... khục khục khục...

Hai bàn tay Đình Hiếu siết chặt, mảnh tường vỡ ở trong tay hắn bị bóp nát báy. Lão già đứng xem này giờ thì mỉa mai hắn:

- Hừ, dục tốc bất đạt, sao mày hấp tấp vậy hả? Tường luyện nén ép năng lượng giống như ăn cơm, một hai ngày là xong ư?

Đình Hiếu hừ một tiếng:

- Lão già, ông còn cách nào giúp tôi tăng sức mạnh nhanh hơn cách luyện nén ép năng lượng này không?

Lão già trả lời:

- Cách thì không phải là không có. Nhưng cách đó vô cùng nguy hiểm, mười phần chết chín, phương pháp với thương thể hiện tại của mày thì phương pháp đang luyện là tối ưu nhất rồi.

Đình Hiếu nói ngay lập tức:

- Tôi muốn luyện theo cách thứ hai.

Cứ dựa theo tính tình của tên Hiếu thì điều này dường như đã hoàn toàn nằm trong dự đoán của lão già, ông ta cảnh cáo hắn:

- Ranh con, mày hãy suy nghĩ thật kỹ đi, một khi đã chọn cách đó là không thể quay lại được nữa.

Đình Hiếu nghe thế cười rộ lên:

- Ha ha ha, không liều mạng sao có thể trả thù, lão già, có gì... tôi tự chịu trách nhiệm.. khục khục khục...

Hắn há to miệng cười lớn làm ảnh hưởng đến vết thương ở bụng và lưng nên lời của hắn nói bị ngắt quãng. Lão già còn nghi ngờ, hỏi thêm một lần:

- Mày muốn liều mạng thật không đấy?

- Khục khục... Lão già, ông nhiều lời quá đấy, ông có dạy tôi không thì bảo... khục khục...

- Dạy, tất nhiên là dạy, đợi vết thương của ngươi hai ngày sau tốt hơn chút nữa thì chúng ta sẽ bắt đầu.

Lão già vừa gật đầu liên hồi vừa cười. Ánh mắt lão tà lóe lên vẻ gian xảo giống như vừa chơi thành công người khác một ván vậy.

...

Vào buổi sáng, chị gái của Nam bận công việc ở công ty nên nhờ cậu đi mua hộ cho chị gái vài món đồ rồi đưa đến công ty. Vì không biết chỗ nào bán những đồ mà chị gái cần nên Nam phải vừa đi vừa tìm cửa hàng có bán. Đang đi trên đường đột nhiên một luồng gió mạnh và sắc bén như dao thốc tới sau lưng Nam. Cảm giác gần như bản năng của một cao thủ võ công đã cho Nam biết mình bị tập kích. Nhưng cậu lâm nguy không loạn, cậu lập tức nghiêng người sang bên rất nhanh để tránh sát chiêu bất ngờ của đối phương.

Tuy tránh được kiếp nạn, song Nam vẫn cảm nhận kinh lực cực mạnh vụt qua sát bên tai, cả người run lên vì rét lạnh, suýt nữa là bị chiêu tấn công của đối phương cắt đứt luôn tai trái. Đồng thời với lúc tránh được sát chiêu, Nam cố mượn tượng tư thế của kẻ địch hiện tại, sau đó vận công vào tay phải rồi đánh một chưởng đến bụng của kẻ đánh lén. Kẻ đánh lén Nam không ngờ là Nam có thể tránh được, thậm chí có thể đánh trả một chưởng, hẳn không khỏi thốt lên câu “giỏi” trong khi tay hắn thì vẫn phóng chưởng tới.

Song chưởng đụng nhau bật ra tiếng vang lớn, lực phản chấn chỉ làm thân hình của kẻ đánh lén rung rinh chút ít, còn Nam thì hất bay về sau gần hai mét. Nam tự biết mình không phải đối thủ của kẻ trước đầu hai bên chỉ mới “chào hỏi” một chiêu thôi; cậu mượn lực đẩy về thì triển khinh công xoay người bỏ chạy.

Khinh công của Nam quả thật đáng được xếp vào hàng đệ nhất, loáng cái đã không thấy bóng dáng của Nam đâu nữa, gã đánh lén chỉ còn biết bất lực đứng nhìn theo. Gã ta rõ ràng khá ngạc nhiên khi thấy tuyệt kỹ khinh công này của Nam. Gã đứng ở đó lẩm bẩm tự nói một mình: “Ái chà! Không ngờ tuyệt kỹ đó vẫn còn hiện diện trên thế gian, thẳng ranh đó không đơn giản.” Có rượt theo Nam nữa thì cũng không đuổi kịp, gã suy ngẫm một lúc rồi bỏ đi và quyết định bỏ qua việc tìm hiểu thông tin về Nam, bởi dù sao Nam cũng chả liên quan gì đến gã cả, mà kẻ ra thực lực của Nam còn chưa đáng để vào mắt gã. Ấu đây cũng là cái may mắn của Nam.

Nam chạy thẳng một mạch đến khi cảm giác không bị truy sát nữa thì mới dừng lại thở phào nhẹ nhõm. Vừa nãy hai bên giao đấu rất nhanh, cậu không kịp thấy được mặt của gã ta, có điều cậu khẳng định được gã vừa đánh lén mình chính là gã người châu Á mình theo dõi hôm qua bởi sát khí hai lần giống hệt nhau. Võ công của gã này chắc có lẽ bà Mai mới có thể so sánh được. Nghĩ tới chuyện nhanh như vậy mà gã ta đã tìm ra được mình, Nam sợ hãi đến toát mồ hôi hột. Chẳng qua thấy kẻ địch dư sức giết chết mình mà gã ta không truy cùng diệt tận thì cậu cũng tạm hiểu vừa rồi chỉ ngẫu nhiên đụng mặt nhau trên đường mà thôi. Nam chỉ hi vọng gã đó sẽ bỏ qua cho mình và nguy hiểm này sẽ không liên lụy đến chị gái mà thôi.

Bỗng chị gái của Nam gọi đến nhắc nhở đưa đồ đến, Nam thở hắt ra một hơi để lấy lại tinh thần, sau đó tiếp tục tìm kiếm cửa hàng để mua đồ. Kế đó Nam đi đến công ty của chị gái, cô tiếp tân xác định Nam đúng là em trai của sếp mình thì mới hướng dẫn cho Nam đi lên gặp sếp. Đi đến trước văn phòng của chị gái rồi gõ cửa, nghe tiếng chị đáp lại thì mở cửa bước vào. Vừa vào phòng, thấy một người ngồi đối diện với chị gái thì bật thốt lên:

- A anh Việt, sao anh lại ở đây?

Việt thấy Nam xuất hiện thì cũng ngạc nhiên không kém:

- Ô Nam, em đến đây... A, em chính là em trai mà chị Tuyền vừa nhắc đến sao?

Nam cười lớn:

- Ha ha ha, dạ vâng, đúng là quả đất tròn, không ngờ lại gặp anh ở đây.

Việt đâu ngờ chủ của công ty Tuyền Khoa mà anh đang muốn hợp tác lại là chị gái của người đã cứu mạng mình. Cổ đông công ty Hùng Đông đi cùng Việt để bàn chuyện hợp tác chỉ ngồi im quan sát, còn Tuyền thì tò mò hỏi Việt:

- Ủa, hóa ra hai người các em quen nhau hả?

Việt gật đầu đáp:

- Dạ vâng, Nam với em chỉ mới quen nhau hai hôm trước thôi. Khi đó em đang gặp chút khó khăn, may sao đúng lúc Nam vô tình chạy lại giúp đỡ, ai ngờ Nam là em trai chị.

- Dạ đúng vậy.

Nam gật đầu khẳng định lời của Việt. Thanh Tuyền à lên như vỡ lẽ ra cái gì đó:

- Ra là thế, thảo nào tối qua Nam trở về nhà muộn.

Nam để ý thấy trên bàn chị mình đầy giấy tờ công việc thì hiểu Nam và chị mình đang bàn chuyện làm ăn nên nói:

- Đồ chị nhờ em mang tới rồi đây. Em biết giờ chị và anh Việt bận việc nên xin phép rời đi.

Tuyền thầm hải lòng trước thái độ biết điều của Nam. Nam chuyển đồ đã mua sang cho Tuyền và quay sang nói tiếp với Việt:

- Anh cứ tiếp tục công việc đi nhé, xong rồi liên lạc với em, em có vài thứ muốn nói với anh.

Việt thấy ánh mắt của Nam khác lạ thì hiểu Nam có chuyện quan trọng muốn gặp mình, Việt gật đầu đồng ý. Nam nói xong thì lịch sự chào đoàn người công ty Hùng Đông một câu rồi rời khỏi công ty. Tiếp theo Nam đi loay quanh khu vực gần công ty của chị gái, tìm được một quán cà phê thì tiến vào gọi

nước rồi ngồi đợi Việt.

Nam ngồi uống nước hồi lâu thì Việt gọi. Nam bắt máy, nói cho Việt địa chỉ quán cà phê cậu đang ngồi. Việt nhanh chóng tìm thấy quán đó, Việt ngồi xuống đối diện với Nam và nói:

- Hồi này anh thấy em hơi khác thường? Có gì quan trọng lắm phải không?

- Dạ vâng... à, anh uống gì để em gọi?

- À anh uống cà phê đen không đường không đá.

- Ô ghê vậy ta...

Nam quay sang bảo với cô nhân viên phục vụ đang đứng chờ bên cạnh:

- Cho một cà phê đen không đường không đá đi...

- Dạ vâng... hai anh đợi một chút... sẽ có đồ uống ngay ạ...

Cô bé nhân viên phục vụ nhìn Việt với ánh mắt hiếu kỳ một cái rồi xoay người đi lấy đồ uống. Quán này là quán cà phê hạt nguyên chất, những khách đến uống cà phê ở đây gọi thức uống khẩu vị giống Việt gần như chẳng có ai, chẳng trách cô bé nhân viên đó có thái độ hơi bất nhã như vậy. Bất gặp ánh mắt của cô gái, Việt chỉ cười cười cho qua. Cô bé nhân viên phục vụ đi rồi thì Nam nói nhỏ với Việt:

- Anh Việt này, tôi qua em đã thấy lại tên sát thủ đó.

Nghe được câu nói của Nam, sắc mặt của Việt trở nên nghiêm trọng, anh hỏi lại:

- Em thấy hắn ở đâu thế?

Nam trả lời:

- Dạ tôi qua em đang đi chơi thì vô tình bắt gặp hắn ở đài phun nước. Em tò mò có bám theo hắn một lúc.

- Hắn có phát hiện ra em không?

Nam lắc đầu:

- Dạ hắn không phát hiện ra em nhưng gã đi cùng hắn thì có.

Việt ngạc nhiên:

- Có người đi cùng hắn nữa sao?

- Dạ vâng, hơn nữa... à cảm ơn chị..

Nam tiếp lấy ly cà phê từ tay cô nhân viên phục vụ. Cậu chỉ hơn mười tám tuổi, gọi cô nhân viên phục vụ là chị cũng hợp lý, còn Việt thì bật cười trước cách xưng hô thú vị này của Nam. Việt nhấp một hớp cà phê, cảm thụ hương thơm cùng vị đắng ngắt của cà phê nguyên chất thấm vào từ từ, đủ loại cảm xúc hỗn tạp nổi lên trong lòng, quện lẫn vào nhau. Anh nghe Nam nói:

- Sao anh lại thích uống kiểu cà phê này nhỉ? Nó đắng chát khó uống như vậy cơ mà?

Việt cười cười:

- Em không thấy ly cà phê kiểu này không khác gì cảm xúc con người hay sao? Một ít đắng, một ít chua chát và hình như có cả một ít ngọt ngào ở cuối họng... hà hà hà, em cứ tập uống thử xem, có lẽ sẽ thích đấy.

Việt đặt ly cà phê xuống rồi giải thích cho Nam. Cô bé nhân viên đứng gần đó hầu như nghe được, lấy thấy vẻ mặt Việt mang theo chút đau thương, cô không khỏi quan sát Việt một lúc lâu, trong lòng có chút tò mò và si mê. Việt bỗng rùng mình như thể bị ai theo dõi, anh bèn quay đầu nhìn thì thấy cô gái đang hướng mắt về phía bàn của anh. Cô gái bị phát hiện, mặt hơi đỏ lên, vội vàng liếc sang bàn khác như thể mình không cố ý vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 81

Việt chẳng quan tâm cô gái đó làm gì mà trở lại đề tài trước đó:

- Em kể tiếp đi, hai gã đó ở đài phun nước rồi sao nữa?

Nam không kể chi tiết mà chỉ nói tóm lược cho Việt hiểu:

- Em thấy hẳn đi cùng một người châu Á nữa, chắc cũng là một tên sát thủ nữa. Em bám theo bọn chúng vào một căn nhà, em nghe lén được một chút thì bị phát hiện, thiếu chút nữa là bỏ mạng rồi. Gã người châu Á rất mạnh, cả anh và em hợp lại dốc toàn lực ra đánh hẳn e rằng cũng chưa chắc thắng được.

- Cái gì? Em nói thật đấy chứ.

Việt giật mình kinh hãi, tin tức này quả thực là một cú sốc lớn đối với Việt, nhất thời Việt ngồi ngây người ra. Nam im lặng suy ngẫm vài phút, quyết định không kể cho Việt biết chuyện mình bị đánh lén sáng nay. Nam nhắc nhở Việt:

- Anh phải cẩn thận đấy, từ nay ra đường nhớ chú ý trước sau, giờ không chỉ là một mà những hai tên sát thủ đang nhắm vào anh đấy, đặc biệt là gã người châu Á kia.

Việt gật đầu:

- Ủ, cảm ơn Nam đã thông báo tin này cho anh biết. Bản thân em cũng phải cẩn thận, rất xin lỗi vì đã lôi em vào mấy chuyện phức tạp này.

Nam bật cười:

- Có gì đâu mà anh phải xin lỗi, là em tự nhảy vào tham gia rắc rối chứ có phải anh kéo đâu.

Việt nghe vậy thì thờ dãi, không biết nói gì hơn. Bầu không khí tự dưng trở nên u ám, nặng nề. Chợt Nam nhận được một tin nhắn của ai đó, cậu mở ra xem, sau đó thì nói với Việt:

- Áy, chị của em bảo em đến gặp chị ấy có chút việc, em xin phép em đi trước. Bữa này em mời anh nước.

- A, chú có việc thì cứ đi đi, anh còn ngồi đây thêm một lúc nữa mà, cứ để đó anh.

- Có gì đâu, em nói bữa này em mời mà, chúng ta còn gặp nhau nữa, anh lo gì không có cơ hội trả tiền, hà hà. Thôi em đi đã, tạm biệt anh.

Nam nhất quyết không chịu, đứng dậy ra quầy tính tiền. Việt cũng không tiện tranh giành nên đành gật đầu đồng ý, dù sao cậu ta vẫn là em trai của chị Tuyền, lần sau mời cậu ta cũng được. Nam rời khỏi quán café rồi thì Việt lấy điện thoại ra gọi cho Thương:

- Alo, tôi có chuyện quan trọng muốn báo cô biết đây?

- Ô, có gì mới à?

- Phải, thêm một tên sát thủ nữa vừa xuất hiện, hẳn ta đi cùng kẻ bữa trước tôi đã nói với cô đấy.

- Anh nói thật đấy à? Nếu quả có một sát thủ thứ hai nữa thì trong thành phố lại xuất hiện thêm một mục tiêu của bọn sát thủ nữa.

Việt ngạc nhiên khi nghe lời vừa rồi của Thương:

- Ủa! Sao cô lại nói có thêm một mục tiêu? Không phải bọn chúng nhắm đến tôi à?

Thương đáp:

- Phải, giới sát thủ có một nguyên tắc là không giành các bản hợp đồng của nhau. Các sát thủ trong cùng một tổ chức thì lại càng không thể tranh giành một mục tiêu, ai phải lo phần người đó. Cho nên anh chỉ là mục tiêu của một kẻ duy nhất mà thôi.

Việt chưa tin lắm, bèn hỏi lại:

- Có ngoại lệ không?

- Không có, trừ phi một sát thủ nhận hai nhiệm vụ mà một trong hai bị chậm quá lâu thì một sát thủ khác trong cùng tổ chức có thể lấy một cái và kẻ còn lại bắt buộc phải nhường lại. Tất nhiên việc nhường nhiệm vụ phải có được sự đồng ý của ông chủ tổ chức sát thủ đó.

Việt nghe xong thì tâm trạng nhẹ bớt phần nào:

- Nói như vậy thì tôi chắc ít nguy hiểm hơn rồi. Mà này, tên sát thủ vừa xuất hiện còn mạnh hơn tên kia nữa, nói thật, tôi e là dù hai lần tôi cộng lại cũng

chưa chắc nằm phần thắng đâu.

Tin này thật sự có sức nặng, Thương im lặng khá lâu rồi mới đáp lại:

- Mọi chuyện có vẻ nghiêm trọng hơn tôi nghĩ, tôi sẽ liên lạc với đồng nghiệp của tôi xem có tin gì mới không rồi sẽ báo lại cho anh biết.
- Được thể thì hay quá, tôi chờ tin từ cô.
- Ủ, tôi cúp máy đây.

Thương ngắt cuộc gọi với Việt xong thì bấm một dãy số khác rồi gọi đi. Bên kia nhanh chóng bắt máy:

- Alo, chào em
- Chào anh, anh Vũ này, em có một chuyện muốn hỏi thăm anh đây.
- Ủ anh cũng đoán được, em gọi anh giờ này thì sự việc không bình thường chút nào.
- Anh hiện đang ở châu Âu phải không?
- Ủ, chuyện của em liên quan cả đến bên này à?
- Dạ không, nhưng bên này xuất hiện hai tên sát thủ, một là David, gã thứ hai sát thủ hàng cấp cao, thậm chí có thể mạnh hơn cấp vàng xa nữa kia.
- Ô, sao trùng hợp thế, anh cũng vừa nhận được tin liên quan đến sát thủ từ phía hình cảnh quốc tế, họ nói khả năng rất lớn là một trong tứ đại sát thủ nhận nhiệm vụ nào đấy ở châu Á. Anh đối chiếu với tin chỗ em thì có thể là chính xác đấy.

Thương không khỏi sốt sắng, giọng nói bắt đầu gấp gáp:

- Anh đoán là ai trong số đó? Sát thủ cấp cao đó là theo nguồn tin em nhận được thì là người châu Á.
- Người châu Á sao?

Gương mặt của người tên Vũ bên phía châu Âu hiện vẻ lo âu:

- Nếu quả đúng như tin em có thì gã sát thủ nọ rất có thể là sát thủ đứng đầu trong bốn người, là Vô Diện Sát Thủ.
- Là hán ư? Anh khẳng định chắc chắn không đấy?

Danh tiếng của Vô Diện Sát Thủ cực kỳ ghê gớm, mặt mũi của hắn ta như thế nào thì không một ai biết, cho dù có biết thì cũng đã nằm dưới ba thước đất trước khi kể lại cho người khác rồi. Bản thân Thương không phải là đối thủ của hắn ta nên kinh hãi là điều tất nhiên. Người tên Vũ ở đầu bên kia trả lời:

- Mặc dù anh chưa từng đối mặt trực tiếp với Vô Diện Sát Thủ nhưng anh có thể lường được một phần nào đó sức mạnh của hắn. Vì vậy anh mong em điều tra gì thì điều tra, quan trọng nhất là đừng đối đầu trực tiếp với hắn. Dội anh về nước rồi chúng ta cùng bàn bạc kế hoạch.
- Mấy nhiệm vụ của anh xong rồi hay sao mà có thể trở về nhanh thế?
- Ủ, hai nhiệm vụ kia đã hoàn thành tốt, cái còn lại cũng gần xong rồi. Hiện tại anh đã có những tin chính xác về Ô Long Đảo, không bao lâu nữa sẽ có nó trong tay để mang về.

Thương không khỏi vui mừng:

- Vậy tốt quá, khi nào về anh gọi em trước.
- Ủ, lại có tin về Ô Long Đảo nữa, anh phải đi đã, có tin gì về Vô Diện Sát Thủ thì cứ nhắn sang cho anh.
- Dạ vâng, em cúp máy đây.

Biết sắp tới Vũ sẽ qua giúp một tay, Thương cảm thấy áp lực đã nhẹ đi một chút. Thương nhắn tin trấn an Việt. Cô không nói rõ tên tuổi Vô Diện Sát Thủ cho Việt hau mà chỉ bảo Việt không cần quá lo lắng, tạm thời tên sát thủ cấp cao này sẽ không xen vào.

Việt rời khỏi quán cà phê thì đi đến bệnh viện nơi ông Tâm đang được chữa trị. Hôm nay là ngày ông Tâm được cho phép ra viện, Việt không thể không đi thăm ông ấy. Khi Việt đến phòng bệnh thì người nhà ông Tâm đã sắp dọn xong đồ đạc của ông ấy rồi, càng bất ngờ hơn Việt gặp được cô bạn cùng lớp là Hằng, bạn thân của Ngọc. Hằng thấy Việt xuất hiện thì rất vui mừng mà nói:

- A Việt, gần một năm rồi mới gặp lại bạn đấy.

Việt cười cười chào cô ấy:

- Ủ, đúng là cả một năm rồi, mình rất vui khi thấy bạn đấy. Dạo này bạn khỏe không?

Hằng trả lời:

- Mình vẫn khỏe, còn bạn, bao lâu nay bạn đi đâu mà lại bảo lưu kết quả ở trường thế?

- À gia đình ở quê có vài chuyện quan trọng cần mình xử lý nên mới xin bảo lưu kết quả thôi.

- Ra vậy, giờ bạn ở đây rồi thì chắc qua hè thì bạn quay lại đi học rồi nhỉ?

- Ủ, từ giờ mình có thể yên tâm học tập rồi, chắc sau này phải nhờ Hằng với các bạn trong lớp hỗ trợ bắt kịp tiến độ rồi, bạn không phiền chứ?

Hằng nghe vậy chỉ cười cười chứ không đáp. Việt nhận ra nụ cười có chút buồn bã thì lấy làm kỳ, bèn hỏi:

- Sao thế? Sao bạn không nói gì?

Ngọc đứng bên cạnh im lặng nghe Việt và Hằng cười nói với nhau thì trong lòng cô bỗng lại cảm thấy có chút ghen tuông khó hiểu, có lẽ là bởi cô mơ hồ nhận ra được Hằng nhìn Việt với vẻ khác thường. Cho nên khi nghe câu hỏi vừa rồi của Việt cô không nhin nổi nữa mà trả lời thay Hằng luôn:

- Hằng sắp đi du học rồi, cô ấy không thể giúp bạn học tập nữa đâu.

- Thế à? Tiếc thật nhỉ.

Việt thờ dài, cảm giác hơi hụt hẫng, chả phải anh có tình cảm đặc biệt gì với Hằng mà bởi vì hai người là bạn bè, dù gì anh và Hằng cũng có một khoảng thời gian thường xuyên nói chuyện với nhau như đôi bạn thân, thậm chí học cùng nhau, rồi cả lúc Hằng giúp anh giải quyết vấn đề tình cảm giữa anh và Ngọc trước đây nữa. Đột ngột nhận được tin báo một người bạn tốt phải đi xa, ai cũng sẽ đều có tâm trạng giống Việt. Chẳng qua Việt đã trải qua nhiều chuyện phức tạp hơn thế này nhiều nên đều giữ tâm tư trong lòng không lộ sắc thái trên mặt; có thể khiến Việt mất bình tĩnh có lẽ chỉ có ba mẹ Việt và hai cô gái là Ngọc và Quỳnh mà thôi.

Ở bên này Hằng thấy vẻ mặt của Việt vẫn lãnh đạm thì không khỏi buồn bã và thất vọng, cô nghĩ bụng: “Mày nghĩ gì vậy hả Hằng? Anh ấy và Ngọc đã là một cặp rồi, đừng hi vọng gì nữa.” Hằng âm thầm hít sâu một hơi, đè nén tình cảm bản thân vào sâu tận đáy lòng rồi chuyển sang chủ đề khác:

- Hôm nay Việt đến đây chắc để thăm chú Tâm phải không?

Việt gật đầu:

- Phải, mình biết sáng nay chú ấy được ra viện nên ghé qua xem có gì giúp được việc gì không.

Việt quay đầu sang hỏi Ngọc:

- Em đã báo cho chú Phương sáng nay ba em sẽ ra viện chưa?

- Rồi, chú ấy sẽ qua đây ngay.

Ngọc cố gắng trả lời dịu dàng với Việt để Hằng không nhận ra điều bất thường, chỉ là Ngọc vẫn chưa thể quay trở lại với cách xưng hô “anh... em” với Việt như trước kia nên mới trả lời ngắn gọn như vậy. Tâm tình của Ngọc thế nào Việt hiểu rõ, Việt cũng không để cô phải rơi vào tình huống khó xử nên đi đến chỗ ông Tâm hỏi thăm ông ấy, một bên hỏi một bên gạt cho mau qua thời gian. Mấy phút sau thì ông Phương xuất hiện, tiếp theo thì mọi người trong phòng bệnh bắt đầu đưa ông Tâm ra viện.

- Việt, cậu lại đây tôi có vài điều muốn nói.

Ông Phương cố ý đi tụt lại phía sau để bắt chuyện với Việt. Ông hạ giọng xuống nói nhỏ:

- Tên Hiếu dạo này có động tĩnh gì không?

Việt đáp:

- Dạ không ạ, cháu nghe Ngọc nói thì ba ngày nay hấn không đến lớp học, ở ngoài trường cháu cũng không thu được tin gì của hấn, cứ như hấn đã mất tích luôn vậy ạ.

- Thế lại càng phải đề phòng kỹ hơn, tình trạng của hấn ta bây giờ chính là khoảng lặng trước cơn giông.

- Cháu hiểu ý chú rồi, có điều những đồng bạn của cháu giờ không còn ai nữa, cháu rất khó lưu ý đến chú Tâm, e rằng việc bảo vệ ông ấy phải trông cậy vào chú đấy ạ.

Ông Phương hiểu ý những đồng bạn của Việt chính là thế lực xã hội đen mà Việt tham gia lúc trước. Ông tròn mắt lên nhìn:

- Điều này là tất nhiên, nhưng mà cậu đừng tưởng qua mặt được tôi, những kẻ đó đều đã được cậu cho giải tán hồng tránh tội. Hừ, tôi tạm thời không truy cứu chuyện này, nhưng nếu tôi phát hiện cậu làm ra cái gì phi pháp thì đừng trách tôi nặng tay.

Việt cười như mèo:

- Chú à, bản thân cháu cũng muốn thoát ra nên cháu chẳng muốn gây dựng thế lực nữa đâu. Mấy người đấy cũng vì miếng cơm manh áo hoặc bị hoàn cảnh đưa đẩy nên mới rơi vào vùng nước đó, cháu nghĩ tốt nhất là trả họ về với cuộc sống thường nhật.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 82

Ông Phuong cảnh cáo:

- Hừ, tôi hiểu khá rõ cậu đang toan tính thứ gì, lừa tôi vô ích thôi. Nhưng suy nghĩ đó của cậu tính ra cũng không phạm pháp nên tôi có thể tha thứ. Qua mặt tôi được một lần chứ không qua được lần hai đâu, cậu liệu hồn đấy.

Việt vui vẻ nói:

- Dạ để họ có chỗ làm ăn chính đáng là việc nên làm mà chú, còn hơn là để họ lông bông khắp nơi gây loạn ạ.

- Không thể nào xóa triệt để xã hội đen nhưng tuyệt đối không thể để xã hội đen có tổ chức lớn mạnh. Cậu là người cá biệt nên tôi phải có các phương thức đối xử bất bình thường với cậu.

Nói chuyện với những cảnh sát tinh minh như ông Phuong, Việt toát cả mồ hôi lạnh, chẳng đối đáp gì được, chỉ còn nước cố nặn ra nụ cười đáp lại. Ông Phuong thấy răn đe Việt đủ rồi mới đổi hướng khác:

- Tôi nghe Thương nói lại là tên sát thủ tiếp theo đã xuất hiện, cậu bị hấn đánh lén hai ngày trước.

Việt nghĩ bụng: “Thương không nói cho chú ấy biết có đến hai tên sát thủ chắc là không muốn chuyện phức tạp. Nếu cô ta không muốn nói thì mình cũng chả dại mà khai ra làm gì.” Việt bèn đáp:

- Dạ vâng, may là cháu lại thoát nạn. Nhưng bây giờ cả tên sát thủ và Đình Hiếu giờ đều không có tung tích nên cháu rất lo.

Ông Phuong leo lên xe ngồi ngay ngắn rồi nói:

- Không phải chính cậu cũng nói tên sát thủ bị nội thương ư? Lo gì chứ, mà hơn nữa cũng sắp có viện binh cho cậu rồi.

Gia đình của ông Tâm thì ngồi trên xe khác, còn Quỳnh cũng không tiện ngồi xe với Ngọc nên đi cùng Việt. Việt ở phía đối diện ông Phuong, nghe thấy thế thì ngạc nhiên:

- Ở có viện binh nữa ư? Sao Thương không nói với cháu nhì.

- Chắc con bé bận chưa kịp nói.

- Cháu nghĩ cô ta cố tình quên, mà cái gì đến nó phải đến, có lẽ đúng như chú nói, lo cũng vô ích.

Hai người nói với nhau bằng giọng khá nhỏ, song Quỳnh ở sát một bên cũng nghe được một ít nội dung, loáng thoáng vài từ sát thủ, nội thương, viện binh nên cô không hiểu rõ lắm. Việt phát hiện dường như Quỳnh bắt đầu chú ý vào cuộc đối thoại giữa anh và ông Phuong nên lập tức ngừng lại và lảng sang chuyện khác:

- Dạ chú Phuong này, giờ chú Tâm đã khỏe mạnh bình thường rồi, cháu có thể trở về trường đi học lại được chưa ạ?

Ông Phuong gật đầu:

- Cậu có thể đi học lại bình thường rồi đấy, tuy chưa thể bắt hung thủ ngay nhưng dù gì thì cậu cũng đã được chứng minh là vô tội rồi. Có điều, tôi nhắc nhở cậu sau này phải làm việc đàng hoàng một chút, đừng để người ta hăm hại cậu nữa.

Việt gật đầu:

- Dạ vâng, cháu biết rồi ạ.

Quỳnh nghe được câu nói của ông Phuong thì sực nhớ lại mối hận thù giữa Việt và người đàn ông trung niên kia. Quỳnh biết mối hận thù này đâu dễ gì mà hóa giải, lòng cô trở nên trĩu nặng, trên gương mặt hiện lên vẻ lo âu và buồn bã. Thần sắc bất thường của Quỳnh tất nhiên không thoát khỏi hai mắt của ông Phuong, ông nghĩ bụng: “Chắc hẳn cô gái này có biết điều gì đó về Việt nên mới thành ra như vậy, phải làm sao để cô bẽ mặt lộ cho mình biết đây.”

Việt không hề hay biết ông Phuong đang tìm cách thông qua Quỳnh để có thể thu thập thông tin về mình. Việt quay sang nói với Quỳnh:

- Nghi hè rồi mà sao em không về quê? Anh nhớ năm ngoái thì hình như em cũng ở lại thành phố có đúng không nhỉ?

Quỳnh hiểu hàm ý của Việt thế nào, nhưng cô làm sao bỏ đi được trong khi Việt đang ở trong tình cảnh hiện tại cơ chứ. Lần trước sau khi đánh nhau với lão già kia, Việt bị trọng thương đến mức thổ huyết đã khiến cô sợ đến tái xanh mặt mày; hận thì hận mà thương thì vẫn thương, cô vẫn không thể ngoảnh mặt làm ngơ. Bởi vậy cô lắc đầu đáp lại:

- Hè này tôi có dự định làm thêm ở đây nên sẽ không về quê nữa.

Việt im lặng, trầm ngâm trong lòng: “Cớ gì em lại ngoan cố như vậy chứ, anh đã làm em và Ngọc vô cùng đau khổ, sao không bỏ đi luôn đi, còn bên cạnh anh ngày nào hai em sẽ gặp nguy hiểm ngày ấy. Anh phải làm sao để hai em phải tránh anh thật xa đây? Thăng Hiếu khôn kiếp, chỉ vì mày, tất cả chỉ vì mày...” Việt thật sự muốn đánh chết tên Hiếu sau những gì hắn ta gây ra cho mình, hai năm đắm Việt siết chặt, da tay đỏ bầm lên như bật ra cả máu tươi.

Con ho của ông Phuong kéo Việt tỉnh lại, Việt vội vàng điều chỉnh lại cảm xúc. Lúc này Quỳnh đang cúi đầu ngẫm nghĩ cái gì đấy nên không phát hiện tâm tình bất ổn vừa nãy của Việt. Còn ông Phuong thì càng khẳng định Việt còn che giấu ông chuyện khác nữa ngoài chuyện mấy tên sát thủ. Bằng vào trực giác và kinh nghiệm nhiều năm của bản thân, ông Phuong suy đoán chuyện này có lẽ cũng chẳng tốt lành gì, thậm chí liên quan đến những vấn đề thù hằn cá nhân.

May mắn là xe đã chạy đến trước cổng nhà của ông Tâm, Việt cùng hai người cảnh sát mặt thường phục nhanh chóng bước xuống ô tô rồi đưa mắt quan sát mọi thứ xung quanh kiểm tra có ai theo dõi không. Đảm bảo tất cả đều an toàn xong, Việt mới quay đầu lại ra hiệu với ông Phuong tiến hành các bước tiếp theo. Ông Phuong hỏi Việt:

- Cậu không đi vào trong à?

Việt đáp:

- Dạ cháu không vào trong đâu ạ, chú cứ tiếp tục làm việc đi ạ.

Ông Phuong lắc đầu ngán ngẩm:

- Hầy, chuyện thanh niên các cậu thật phức tạp quá, nhưng các cô cậu làm gì thì làm nhưng đừng để ảnh hưởng đến những người xung quanh.

- Dạ vâng, cháu cam đoan với chú sẽ không xảy ra việc gì ngoài ý muốn đâu ạ.

- Cậu nhớ kỹ điều đã nói hôm nay đấy.

- Dạ. Thôi cháu còn có chút việc nên cháu xin phép ạ.

Việt thấy mọi thứ ở đây đã được an bài tốt rồi nên kiểm soát rồi đi, ông Phuong cũng không tiện giữ Việt ở lại. Việt tiếp tục đi đến công ty Hùng Đông. Tuy bây giờ Việt đã thuộc hàng lãnh đạo của công ty nhưng thực sự thì Việt có rất ít kinh nghiệm ở lĩnh vực này. Bởi vậy, nhân khoảng thời gian nghỉ hè ở trường, Việt đã quyết định làm thực tập sinh trong Hùng Đông với ý muốn sẽ tích lũy được những kiến thức thực tế để phục vụ công việc sau khi tốt nghiệp đại học. Vai trò cổ đông của Việt chỉ có tăng hội đồng quản trị mới biết, còn nhân viên công ty thì không, chuyện Việt xuất hiện tại công ty cũng không gây ra dị nghị gì cả.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, loáng cái thì trời đã tối. Việt ở phòng buồn chán không có gì làm, bèn lôi mấy bộ phim tải về ra xem. Khi sắp đến giờ hẹn của mình và Nam thì Việt nhắn tin về địa điểm chỗ tỷ thí cho Nam, sau đó nai nịt gọn gàng rồi chạy đi.

Việt tưởng với khinh công của mình thì sẽ có mặt ở chỗ hẹn trước Nam, nào ngờ Việt vừa đến nơi thì Nam cũng xuất hiện cùng lúc. Việt giờ ngón cái lên khen ngợi:

- Khinh công của chú mày khá đấy, thấy chú mày như vậy, anh rất mong chờ cuộc tỷ thí này của chúng ta đấy.

Nam bật cười:

- Ha ha, em cũng thế, anh tuy giỏi võ nhưng chưa biết mèo nào cắn mỉu nào đâu.

- Ha ha ha, nói nhiều vô ích, vào trận thôi.

Việt khụy người xuống, chuyển sang tư thế phòng ngự. Nam không đợi được nữa, cậu quát lớn một tiếng rồi tung mình nhảy vọt tới, tay phải đánh một chưởng đến ngực của Việt. Chưởng lực ập tới rất mạnh, Việt không dám đánh chính diện mà nghiêng người sang bên rồi vung tay trái đánh trả một

quyền.

...

Ở đồn cảnh sát, ông Phương đang cầm một sấp tài liệu đọc chăm chú, gương mặt lộ vẻ vui mừng. Ông quay sang nói với Thương ngồi ở phía đối diện:

- Cháu đưa tới những chứng cứ này rất kịp thời, số chứng cứ này cộng thêm tài liệu của Việt thì chúng ta có thể chính thức bắt cha của Đình Hiếu về quy án được rồi.

Ông Phương lập tức đứng dậy, triệu tập thêm vài người cấp dưới nữa và cùng Thương lên xe đi đến nhà của Đình Hiếu. Cha mẹ Đình Hiếu đang xem phim trong nhà, bỗng dưng thấy cảnh sát đến hỏi thăm thì hoảng hốt, có điều hai người làm ăn gian dối bao lâu, nay có biến cố cũng không đến mức bán loạn. Họ cố tạo vẻ trấn định mời ông Phương cùng các cảnh sát vào trong nhà, sau đó hỏi:

- Xin hỏi các vị đến nhà chúng tôi có chuyện gì không?

Ông Phương thấy tay mẹ Đình Hiếu ướt nước mồ hôi mà vẫn không hề run rẩy thì không khỏi thán phục tố chất tâm lý của hai người này, mặc dù bọn họ đã làm những chuyện phạm pháp. Mà lúc bên ngoài ông không thấy đèn tăng hai bật sáng, khi vào nhà cũng không bắt gặp Đình Hiếu, ắt hẳn Hiếu không ở nhà, vậy cũng tránh được một vài phiền toái không đáng có. Ông Phương trả lời câu hỏi của mẹ Đình Hiếu:

- Một ngày trước cảnh sát chúng tôi đã nhận được một số chứng cứ phạm pháp liên quan việc làm trong công ty của ông bà, cho nên tôi nay đến đây để xác thực tính đúng đắn. Đây là những chứng cứ đó...

Ông Phương đưa tập tài liệu trong tay cho đối phương, đồng thời nói tiếp:

- Ông bà hay đọc chứng rồi đưa ra những chứng từ được nhắc đến trong này để chúng tôi xác nhận nó có phạm pháp hay không.

Cha Đình Hiếu cầm lấy tài liệu mở ra đọc. Đọc qua một trang thì sắc mặt của ông ta thoáng thay đổi, thêm một trang thì ông ta không thể giữ bình tĩnh được nữa. Từ sau khi hay tin tên Tuấn bị bắt thì ông ta đã có những bước chuẩn bị trước cho chuyện bị cảnh sát thẩm hỏi; những tường các phi vụ làm ăn phi pháp trong này vốn đã được giấu kín mọi bề, ông ta ngờ đâu cảnh sát vẫn moi ra được, thậm chí vài lần hợp tác vô cùng bí mật với công ty Thiên Hạ của Tuấn cũng được nhắc tới rõ ràng bên trong tài liệu. Ánh mắt ông ta bắt đầu lộ ra vẻ kinh hãi. Ông Phương vừa quan sát thần sắc của hai vợ chồng họ vừa nói:

- Ông bà cũng đã đọc rồi, mời ông bà đưa ra những chứng từ liên quan, sau đó thì cùng tôi về đồn cảnh sát để chúng tôi tiếp tục công tác điều tra.

Cha Đình Hiếu đáp:

- Những chứng từ này tôi đã để ở công ty rồi, hiện tại trong nhà tôi có rất ít, hầu như không có liên quan.

Giọng nói của ông ta đã yếu ớt hơn rất nhiều, trên trán xuất hiện vài giọt mồ hôi. Ông Phương cười thầm trong bụng, ông Phương nói:

- Vậy thì tạm thời thì vợ ông sẽ theo chúng tôi về đồn trước, còn ông sẽ cùng vài người của tôi đến công ty lấy các chứng từ, sau đó trở về đồn giao chứng từ cho tôi, hi vọng ông bà phối hợp tốt với công tác điều tra.

-...Được rồi, mời các vị cùng tôi đến công ty.

Cha Đình Hiếu do dự giây lát rồi phải gật đầu. Chuyện đã đến nước này, ông ta cũng không thể chạy trốn được nữa, chỉ còn nước phối hợp với cảnh sát, đành phải thay lại quần áo rồi bắt đầu thực hiện theo đề nghị của cảnh sát. Đình Hiếu lúc này đang tu luyện dị năng với lão già quái dị nọ, hoàn toàn không hay biết cha mẹ mình đã bị cảnh sát dẫn về đồn điều tra. Trong đầu hắn hiện tại chỉ có suy nghĩ phải giết bằng được Việt.

Đình Hiếu vung tay bắn hai quả cầu điện vào bức tường trước mặt, một tiếng nổ kinh khiếp vang lên, sức mạnh của hai quả cầu làm bức tường vỡ tung thành từng mảng lớn.

- Ha ha ha, đã luyện thành, Quốc Việt, may tới số rồi, ha ha ha.

Nhìn thấy kết quả ghê gớm mà bản thân tạo ra thì tên Hiếu bật cười đầy khoái trá, sự điên cuồng tràn ngập trong hai mắt hắn ta.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 83

Lão quái nhân lên tiếng:

- Chỉ tạm thôi, tuy chưa thật sự vừa lòng lắm nhưng chừng này cũng đã đủ cho mày giết được tên ranh con kia rồi. Này, mày đang làm gì thế hả?

Hiếu trả lời:

- Tôi đang gọi cho ba mẹ xin phép về trễ... quái lạ, sao cả ba và mẹ đều không bắt máy vậy nhỉ? Không biết có chuyện gì không đây?

Hiếu gọi thêm vài lần nữa vẫn không được. Lão già nói:

- Vậy mày về nhà xem thế nào đi. Hôm nay luyện tới đây thôi.

Hiếu cắt điện thoại rồi nói:

- Thôi khỏi, ba mẹ tôi không có chuyện gì đâu, chắc họ đang bận việc, vốn dĩ bình thường họ vẫn hay như thế, chúng ta luyện tiếp. Lão già, chiều này tôi đã luyện xong, ông dạy chiêu tiếp theo đi.

Lão quái nhân lắc đầu:

- Xong thì xong nhưng mày vẫn chưa thành thạo và cũng chưa phát huy được hết uy lực. Lão không dạy chiêu mới, mày cứ tiếp tục luyện cái này đến khi nào phát ra sức mạnh gấp đôi hôm nay thì mới dừng lại.

- Ông giỡn hay thật vậy hả?

- Là thật, đừng lảm nhảm nữa, tiếp tục luyện đi.

Hiếu không cãi lại lão quái nhân nên đành chấp nhận, song miệng lẩm bảm văng tục một hai câu rồi mới tập luyện. Lão già cười khẩy và cảnh cáo hần ta:

- Đừng tưởng lão đây không nghe mày đang nói bậy điều gì, liệu hồn thì luyện cho tốt, không thì mày tiêu đời đấy nhóc con.

Đình Hiếu cổ nuột con tức vào bụng mà tu luyện theo phương thức lão quái nhân dạy cho hần.

...

Quay trở lại với cuộc tỷ thí giữa Nam và Việt. Trận đấu của hai người đã kéo dài hơn mười lăm phút rồi mà vẫn bất phân thắng bại. Hai người càng đánh càng hăng, quyền đi chườm lại hoa cả mắt.

Nam quần áo dính đầy bụi, vài chỗ bị thủng nhiều lỗ nhỏ, tóc tai bù xù nhưng vẻ mặt vô cùng hưng phấn. Bên này Việt đánh xong bài Hồ Cốt Khiếu Trường Quyền thì tiếp tục thi triển Lão Mai Quyền để đối chọi với quyền pháp của Nam. Chưởng phong từ những đòn tấn công của hai người tỏa ra rất hết cả mặt, kinh lực ào ào khiến cho bụi tung mù mịt.

Dẫu rằng đây chỉ đơn giản là một trận so tài hơn kém, hai người không đem những chiêu sát thủ ra sử dụng, song lúc giao đấu khó kìm nén được tâm tình, không tránh khỏi những lúc vô ý đẩy đối phương vào chỗ nguy hiểm, may mắn là đều có thể hóa giải được hết.

Qua thêm khoảng chục chiêu, Nam bỗng hết lớn, quyền tay phải đột ngột chuyển sang trào, từ trên đánh chéo xuống rất nhanh, nhắm đến các yếu huyệt trước ngực Việt. Kinh lực trên năm ngón tay cực kỳ ghê gớm. Việt vô cùng kinh hãi, quyền pháp của Nam từ chỗ biến ảo, hư hư thực thực bất ngờ biến thành độc địa, một chiêu đoạt mệnh làm Việt không kịp trở tay. Ngay sau đó Nam sức tỉnh lại thì hoảng hồn, muốn thu chiêu về nhưng không còn kịp nữa, chưởng lực đập thẳng lên người Việt. Việt hô lớn một tiếng, thân hình văng ngược về sau, còn Nam thì chau mày, tay hơi run run, chân loạng choạng bước lùi hai bước mới đứng vững. Nam hít sâu một hơi điều hòa lại chân khí, sau đó gãi đầu gãi tai nói với Việt:

- A, rất xin lỗi anh, anh có sao không?

Việt hít thở dồn dập một lúc mới từ từ đứng thẳng người dậy. Việt lắc đầu:

- Không sao, trong khi đánh nhau, dù "hữu nghị", vẫn có thể lỡ tay chứ, điều này anh hiểu mà, chỉ cần em sau này chú ý hơn là được.

Nam grọng cười:

- Hà hà hà, em nhớ rồi, cũng tại lúc nãy hưng phấn quá nên không kiểm chế mà tung ra chiêu đó, suýt chút nữa là gây họa.

Việt vừa cảm áo lau mồ hôi và đất cát dính trên người vừa tiếp tục hỏi Nam:

- Chiêu vừa rồi của em lợi hại quá, tính sát thương rất cao, nó tên là gì thế?

Nam đáp:

- À, nó là một chiêu trong Hồ quyền, có điều nó không có tên. Chiêu này là tuyệt kỹ độc môn của em đấy, trước giờ rất ít khi em sử dụng đến nó, có ngờ đâu...

Việt ồ lên đầy kinh ngạc:

- Ái chà, không ngờ em cũng có một bộ Hồ quyền à. Uy lực của nó không hề kém cạnh Hồ quyền của anh, chiêu thức thì lại khác xa nhau. Võ công của các vùng miền đúng là mỗi nơi một đặc trưng riêng, anh mới biết trên lý thuyết, tối nay đã cảm nhận được điều này rồi.

Nam xoa bóp cổ và ngón tay bẻ khớp “rắc rắc” và nói:

- Mà anh Việt này, anh luyện cả ngành công phải không? Tuy chiêu vừa nãy của em đánh trúng anh nhưng năm ngón tay cũng bị đau đốn đấy.

Hiện tại Nam rất kinh ngạc. Cậu không ngờ một trào có thể đánh nát một tảng đá của mình lại chỉ tạo ra năm đường xước trên ngực Việt, hơn nữa lại còn bị lực phản chấn ngược lại làm tay ngâm ngâm đau.

- Làm gì có, anh chưa bao giờ luyện qua ngành công, có lẽ do em vẫn còn nhẹ tay đấy thôi, vừa nãy không phải là em thu lại phần lớn nội lực rồi sao.

Việt lắc đầu, sự thật quả là như vậy, ngoài cảm giác ngực chấn động khó thở, da bầm tím, chứ Việt biết mình không bị gì quá nặng. Bản thân anh cũng chẳng biết có gì lại như thế. Nam lại nói:

- Cũng không đúng, thực tế em chỉ thu lại chút ít mà thôi, anh không biết thật à?

- Có lẽ là do anh...

Việt từ từ nhớ lại thời điểm nguy hiểm vừa rồi. Ngay tại khoảnh khắc đó, trong đầu Việt bỗng hiện lên đồ hình với cách vận hành chân khí quái lạ, chưa nhìn thấy bao giờ. Nó vừa giống Thuần Dương Công mà lại vừa giống môn thần công kia. Sau đó Việt theo bản năng di chuyển nội lực theo, không ngờ cách vận khí đó lại có thể cứu được Việt. giờ Việt có muốn vẽ lại đồ hình cũng đành chịu. Nam không tiếp tục gặng hỏi nữa vì cậu biết bất kỳ người nào đều có tuyệt kỹ độc môn của riêng mình. Việt thở hắt một hơi, ném mấy thứ đó ra khỏi đầu và nói:

- Chút vết thương này có đáng gì, Nam, chúng ta đánh tiếp đi.

Nhưng Nam lắc đầu:

- Sao cơ, còn đánh nữa à, thôi tạm dừng đi anh. Em thấy trời cũng muộn rồi, em phải trở về nhà. Hôm nay em đã đi chơi cả ngày rồi, không biết chị em tức giận đến thế nào nữa.

Việt cười lớn:

- Chú mày có võ công tuyệt thế trong người mà lại sợ vậy à?

Nam tỏ ra xấu hổ:

- Ấy dà, quyền uy chị gái từ nhỏ anh ơi, muốn hết sợ cũng khó lắm. Em cứ nghĩ đến đáng về tức giận của chị hai em là hai chân đã mềm nhũn ra rồi.

- Ha ha... được rồi, chúng ta về, ha ha ha...

Việt cười sảng sặc. Hai người lại thi triển khinh công về nhà. Lần này Việt vẫn cố gắng dùng hết khả năng để có thể vượt qua Nam, đáng tiếc, không thể thành công. Nam và Việt còn cách đích đến chừng trăm mét thì bỗng nhiên Nam chỉ sang bên kia đường nói:

- Anh Việt nhìn kia, có kẻ đang định làm chuyện xấu với một cô gái.

Việt đứng lại nhìn qua thì thấy đúng là như vậy, bên đó có một cô gái đang bị tên côn đồ dồn vào góc đường. Đây là đường nhỏ khá ít người qua lại, ở chỗ cô gái thì lại tối om, nếu chỉ liếc mắt qua nhìn thì căn bản không phát hiện ra được điều gì. Việt neho mắt quan sát kỹ hơn, lửa giận trong lòng hần lập tức bốc ngùn ngụt, cô gái đó là Quỳnh, còn tên côn đồ không ngờ lại chính là tên Đinh Hiếu khôn kiếp. Dù Việt không nghe được tên Hiếu nói gì nhưng nhìn vẻ mặt của hắn thì cũng hiểu hắn ta sắp sửa làm một điều tồi tệ với Quỳnh.

- Thằng ch*, nếu mày dám động đến cô ấy thì tao sẽ khiến mày chết không toàn thây.

Hai mắt Việt đục ngầu, Việt gầm lên một tiếng, lập tức vọt người đến, giữa không trung tung cước đánh xuống đỉnh đầu đối phương. Kinh lực tạo thành tiếng gió rít ghê rợn. Đinh Hiếu nghe thấy thế thì khựng người lại. Hắn quay đầu ra sau, thấy là Việt đang lao đến, không những không sợ hãi mà còn cười rộ lên, tay phải hắn nắm lại thành quyền đâm thẳng vào chiêu thức của Việt.

Quyền cước chạm nhau “bùng” một tiếng dữ dội, xen kẽ vào là những tiếng “xẹt xẹt” rợn người. Việt lợi dụng phản lực búng người lên cao, xoay hai vòng trong không trung rồi đáp xuống mặt đất đứng chắn trước mặt Quỳnh. Quỳnh thấy người đã cứu mình là Việt thì rất vui mừng, vội vàng chạy tới bên cạnh Việt. Việt trong khi vẫn nhìn chăm chăm vào tên Hiếu thì hỏi Quỳnh:

- Quỳnh, em có sao không?

Quỳnh nép sau lưng Việt, toàn thân run rẩy. Cô nắm chặt cổ tay Việt, hai mắt đầm lệ:

- Em... em sợ lắm.

Cô không không chế nổi tâm trạng của mình nữa mà bật khóc. Việt, trong lòng đau xót, vỗ vỗ tay trấn an cô:

- Không sao, không sao, giờ đã có anh ở đây rồi.

Đình Hiếu cười to, nói:

- Ha ha, yếu mà còn ra gió, vừa nãy trúng một quyền của tao nên bàn chân của mày đang rất đau đớn phải không?

- Anh..

Như Quỳnh nghe thế lại càng lo lắng, hai tay cô lại càng xiết chặt hơn. Việt lắc đầu cười, nhưng hai chân Việt đứng là nhưc nhối. Một quyền của Đình Hiếu quả thật mạnh khủng khiếp. Lúc này Nam đã chạy tới chỗ Việt và Như Quỳnh đứng rồi hỏi:

- Anh Việt, tên đó là ai vậy, hấn và anh có mâu thuẫn à?

Việt gạt đầu:

- Đúng thế, hấn tên Đình Hiếu, hấn là kẻ rất đáng sợ, em không nên đi tới gần hấn.

- Hừ, có gì đâu chứ, em sẽ cho tên khốn đó một bài học.

Nam nhìn Đình Hiếu hừ lạnh một tiếng đầy khinh thường, Nam tất nhiên chưa thấy được khả năng đáng sợ của Đình Hiếu nên mới mạnh mẽ miệng như vậy.

Đình Hiếu nghe thế càng cười lớn hơn, hấn chỉ tay vào Đại Nam nói:

- Ha ha ha, lại thêm một kẻ không biết trời cao đất dày nữa, muốn cho tao bài học? Ha ha, tức cười quá, thằng Việt còn bị tao đánh cho thua liểng xiểng, huống gì một đứa vất mũi chưa sạch như mày.

- Mày...

Nam giận đến tái mặt, định xông tới đánh nhau với tên Hiếu thì Việt đã kịp nắm lấy vai Nam giữ cậu ta lại. Việt nói:

- Dừng lại Nam, đừng hành động tùy tiện, đây là chuyện riêng giữa anh và hấn.

- Nhưng mà hấn...

- Đừng nói nữa, chuyện này anh có thể giải quyết được, em không cần nhúng tay vào đâu.

Nam vẫn ngoan cố muốn xông lên nhưng Việt quyết ngăn cản bằng được. Sau đó Việt quay sang bảo Quỳnh:

- Em về trước đi, có anh ở đây, hấn không dám làm gì em đâu.

Quỳnh biết mình có ở lại cũng không thể giúp được gì cho Việt nên phải gạt đầu. Cô không nghĩ nhiều nữa, vội xoay người bước đi. Việt muốn đẩy Nam ra khỏi chuyện này nên nói:

- Nam, phòng trọ của cô ấy cách đây không xa, phiền em bảo vệ cô ấy một đoạn, còn tên này để anh lo.

Nam do dự hồi lâu rồi cũng đồng ý, dù gì để một cô gái chân yếu tay mềm như Quỳnh đi như vậy không ổn chút nào. Nam nhắc nhở Việt cẩn thận rồi đi theo Quỳnh. Việt biết phòng trọ của Quỳnh ở khá gần đây, mà chỉ cần chạy chừng bảy tám chục mét nữa là ra được đường lớn nên yên tâm là cô ấy đã an toàn. Hơn nữa, tiếp xúc với Nam suốt mấy ngày vừa qua, Việt tin nhân phẩm của cậu nhóc này rất tốt, có thể bảo hộ Quỳnh trở về. Đình Hiếu nhìn theo hướng đi của Quỳnh, bỗng dưng gần giọng:

- Hừ, ba đứa chúng mày không kẻ nào được rời khỏi đây, đừng mong đứa nào chạy thoát khỏi đây.

- Hừ, tiếp chiêu.

Việt không để tên Hiếu có thời gian làm càn, Việt quát lớn, nhảy tới đánh một quyền vào giữa ngực kẻ địch. Đình Hiếu vùng quyền đáp trả đòn tấn công của Việt, lại lấy cứng đầu cứng. Song quyền đập mạnh vào nhau làm cả hai chân động toàn thân phải lùi về vài bước.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 84

Đầy lùi Việt về sau thành công, Đinh Hiếu lập tức chạy vụt về hướng Quỳnh đang đi, tốc độ của hắn nhanh đáng sợ. Việt thấy thế bèn thi triển khinh công lao theo, kẻ đó Việt vận nội lực rồi nhảy vọt lên trên đầu đối phương rồi chập hai tay vào nhau chưởng thẳng xuống tên Hiếu. Kinh lực mạnh mẽ như Thái Sơn áp đỉnh, nếu như tên Hiếu trúng phải đòn này, không nát óc cũng sẽ trở nên điên khùng.

Việt quyết bám đuôi không tha, Đinh Hiếu tức tối, đánh vù vù ra hai quyền, ngờ đâu đó chỉ là hư chiêu của Việt, tay Việt vừa chạm vào quyền của tên Hiếu thì mượn sức mạnh kẻ địch lộn vòng về trước. Chân Việt chạm đất thì lại đá liên tiếp ba cước. Ba cước vừa nhanh vừa mạnh làm cho tên Hiếu phải lúng túng. Hắn ta không kịp chống đỡ, ngực bị trúng hai cước khiến hắn bật ngửa ra sau.

Việt chưa dừng lại, thân hình vừa rơi xuống đất, Việt đã lập tức đâm tiếp mười chiêu quyền hiểm hóc. Đinh Hiếu bị Việt ép tới mức không thở được, Đinh Hiếu quyết định bỏ qua việc đuổi theo Quỳnh mà đánh ngược trở lại Việt. Hắn ta đưa thân thể mình ra cố chịu mấy quyền của Việt để phản công. Ba quyền cực mạnh của hắn đã trúng Việt, trong không khí còn có cả tiếng xèo xèo của điện. Việt loạn choạng ôm ngực bước lùi về, mà tên Hiếu bởi bị Việt đánh rát nên nhất thời cũng không thể tấn công tiếp, đứng tại chỗ thở dốc.

Bây giờ thì Quỳnh đã chạy đi rất xa, dù muốn đuổi theo cũng không thể biết được Quỳnh đã chạy đi theo hướng nào. Việt khiêu khích tên Hiếu:

- Hê hê, đáng tiếc thật nhỉ, có lẽ ý đồ của mày bị phá sản rồi.

Hiếu lắc lắc cổ:

- Xem ra mày tiến bộ đấy, tao cũng có chút hứng thú.

Việt nhếch mép cười khẩy

- Mày thì có vẻ lại thụt lùi so với lần tập kích ở bệnh viện nhỉ? Kém đi nhiều.

Hiếu cũng không chối bỏ:

- Mày biết càng nhiều thì càng nhanh chết thôi.

- Giết được tao hăng nói.

Việt cười lớn ba tiếng, đồng thời nhún chân nhảy lùi về hơn hai mét. Đinh Hiếu tưởng Việt muốn bỏ trốn nên lao theo, tay trái vung quyền đánh tới, những tia điện chạy dọc theo cánh tay của hắn trông rất đáng sợ. Việt biết chiêu này khủng khiếp thế nào nên không dám đối kháng trực diện mà thi triển nhu quyền trong Lão Mai Quyền gạt đi, Việt vừa đánh vừa nói:

- Vậy tức là mày chính là kẻ khiến chú Tâm phải hôn mê suốt mấy tháng qua? Và mày cũng là kẻ đánh lén ở cuộc gặp mặt ngày ấy, khiến anh Thành Hưng bỏ mạng?

Vốn dĩ với những người có công lực như Việt thì mở miệng nói trong khi giao đấu là điều tối kỵ vì sẽ làm chân khí thất thoát, nhưng hiện tại Việt đang đối phó với tên Hiếu bằng cách tránh nặng tìm nhẹ nên có thể nói được. Còn tên Hiếu hoàn toàn dựa vào sức mạnh cơ bắp và dị năng của hắn nên hắn có thể trả lời Việt một cách thoải mái trong khi vẫn liên tục ra đòn:

- Đáng khen cho mày suy đoán được tường tận như thế. Không sai, chuyện ông Tâm do tao làm, cả gã Thành Hưng nữa, nếu tối đó tao không ra tay thì hắn ta thoát rồi.

- Khốn kiếp! Chú Tâm có thù oán gì với mày chứ?

- Ông ta cản đường làm ăn của ba tao, hơn nữa mày phá đám chuyện của tao với con ả Ngọc đó. Tao phải trả thù...

- Vậy mày chắc chắn chính là kẻ đã giết con mẹ Tuyết và tên Thiên, không có kẻ nào có khả năng dùng điện như mày.

hắn ta gầm lên:

- Phải, bất cứ kẻ nào cản đường tao đều phải chết.

Vì đánh mãi mà vẫn không thể gây tổn thương cho Việt, tên Hiếu dường như đã điên tiết rồi, hắn ta tăng thêm sức mạnh vào hai quyền, Việt dù vừa đánh vừa tránh né nhưng vẫn dường như vẫn cảm giác khắp người run rẩy vì điện phóng ra từ tên Hiếu. Tên Hiếu thấy Việt cứ đánh mãi như thế thì khinh bỉ:

- Đừng tưởng tao không biết mày đang có ý đồ gì, muốn dùng những lời tao nói để tố cáo tao sao? Ha ha, mày chết thì tố bằng mắt...

Khuôn mặt Đinh Hiếu trở nên dữ tợn, đòn đánh càng điên cuồng gấp bội, Việt bắt đầu tức ngực khó thở. Việt bèn nhún mình ra sau hơn hai mét và cười lớn:

- Muốn giết tao? Xem mày có khả năng đó không?

Việt nói xong thì quay người rồi thì triển khinh công lao vọt đi. Nhưng tên Hiếu cũng chẳng kém cạnh, hần ta thấy Việt bỏ chạy thì chỉ cười khẩy rồi lập tức truy đuổi sát nút như hình với bóng. Trời đã tối nên Việt dốc hết sức mà chạy, tốc độ nhanh như tên bắn. Chỉ là Đình Hiếu còn ghê hơn, chỉ bảy, tám phút sau thì hần ta đã vượt lên và đứng chắn trước mặt Việt. Hần ta gần giọng:

- Thằng khốn, mày chạy không thoát khỏi tao đâu.

Hoàn toàn ngược với suy nghĩ của Đình Hiếu, Việt bất ngờ bật cười:

- Ai nói tao muốn bỏ chạy?

Đình Hiếu nghe thì ngỡ người ra, có điều khi hần quan sát chung quanh thì hiểu được ý đồ của Việt. Hóa ra Việt dẫn hần chạy đến chỗ đất hoang thường dùng luyện công để có thể đánh nhau tự do hơn. Đình Hiếu mỉa mai Việt:

- Thế này cũng hay, không ai xuất hiện ở đây, ha ha ha, mày chọn chỗ chôn cho mày tốt lắm.

Việt không nói gì mà ngưng thần vận nội lực chuẩn bị phát động tấn công. Sức mạnh của Đình Hiếu rất đáng sợ, tốt nhất nên tiên hạ thủ vi cường. Bên kia, một quả cầu điện bắt đầu xuất hiện trên tay tên Hiếu, mắt hần cũng dần chuyển sang màu tím. Đột nhiên hần chẳng nói chẳng rằng phóng một quả cầu đến Việt, loáng một cái đã đến trước mặt Việt. Việt giật mình, vội nhảy lên tránh. Quả cầu điện đập xuống đất tạo thành tiếng nổ đinh tai nhức óc, chỗ đất đấy bị lõm xuống và nứt toác ra.

“Nhanh quá!” Thấy thế tấn công của kẻ địch mà Việt thất kinh. Anh chưa kịp làm gì thì một quả cầu nữa bay tới. Anh dùng tay đẩy từ dưới lên hất nó đi nhưng bản thân cũng bị sức ép của nó đẩy rơi xuống.

“Ầm!” Cây to phía sau bị quả cầu đánh tan nát một nửa thân, khói đen bay mù mịt. Việt nhanh chóng bật dậy nhưng Đình Hiếu thì đã không thấy đâu nữa.

“Nguy rồi!” Việt thầm hô không hay. Việt định đưa tay đánh một chưởng về sau nhưng Đình Hiếu đã giáng một quyền cực mạnh vào lưng Việt trước khiến Việt choáng váng nằm gục xuống. Đình Hiếu đá thêm một cái, Việt vội vàng chường mạnh hai tay xuống dưới, lợi dụng phản lực từ mặt đất vọt người tới khiến chân của Đình Hiếu chỉ đá vào khoảng không. Đình Hiếu hừ một tiếng, tập trung năng lượng tạo quả cầu điện để phát động một đợt tấn công mới.

Khoảnh khắc sinh tử không thể quan tâm thủ đoạn tốt xấu, Việt lập tức cúi mũi chân xuống đất rồi hất tung lên. Đất cát bay về phía tên Hiếu làm mặt mũi hần bị mờ đi. Hần buộc phải dừng việc tích tụ quả cầu điện để che mắt, nếu không thì hần sẽ gặp nguy hiểm. Muốn ít cát bụi bay qua kẽ tay làm mất tên Hiếu cay xè, Việt nhân cơ hội này, cảm lấy một cánh cây dài nằm trên đất, liên tục đánh ra những chiêu hiểm hóc ngăn không cho Đình Hiếu có đủ thời gian tích tụ sức mạnh. Chiêu thức hư hư thực thực, biến ảo khôn lường, nhắm vào những điểm yếu trên người tên Hiếu mà phát công, kinh lực ào ạt như cuồng phong bạo vũ. Tên Hiếu vì hai mắt bị bám đầy cát nên chống đỡ rất lúng túng, trên người đã trúng khá nhiều gậy của Việt. Có điều tên Hiếu giống như đã luyện thành thân thể bất hoại vậy, Việt chỉ có thể gây ra những vết thương ngoài da cho hần mà thôi.

Đình Hiếu trong lòng vô cùng tức giận, hần không ngờ mình lại có thể bị Việt ép tới mức như thế. Bản thân lại trúng thêm một gậy vào bả vai, tên Hiếu điên tiết gầm lên một tiếng, nguồn sức mạnh dị thường trong cơ thể hần ta đột nhiên tăng vọt, cây gậy trong tay Việt bị sức ép mãnh liệt từ hai phía làm cho gãy đôi, những chiêu thức tấn công của Việt bị phá tan, tên Hiếu vùng quyền đánh tới tấp lên ngực Việt. Việt cắn răng tụ kinh lực vào tay rồi phóng phần còn lại của cây gậy đi. Hai tiếng hét đau đớn đồng thời vang lên.

Việt hứng gần hết tất cả đòn tấn công của tên Hiếu nên đầu văng óc hoa, thân thể văng ra sau và rơi mạnh xuống đất, hơn ba bốn phút mà vẫn không thể gượng dậy nổi. Bên Đình Hiếu cũng bị mãnh gậy đập mạnh vào Thái Dương làm hần tối tăm mặt mày, có điều hần thật sự mạnh hơn Việt nhiều nên nhanh chóng tỉnh táo trở lại. Đình Hiếu đi đến chỗ Việt nằm cười khoái trá. Hần chỉ tay vào Việt nói:

- Ha ha ha, Việt, giờ mày đã là cá nằm trên thớt, hôm nay chính là ngày giỗ của mày...

Đình Hiếu vừa nói vừa tích tụ hai quả cầu điện trên hai tay. Việt giờ vẫn đang không ngừng run rẩy vì bị giật từ điện năng ẩn chứa trong những quyền của Đình Hiếu, một sức mạnh thật khủng khiếp. Những đòn tấn công vừa rồi chỉ tiêu hao một phần nhỏ sức mạnh của tên Hiếu, hai quả cầu điện càng lúc càng lớn, đốt cháy không khí xung quanh tạo thành những âm thanh xèo xèo đầy ghê rợn.

Nghĩ tới những điều sắp sửa xảy ra, sắc mặt của Việt tái hần đi. Anh quả thật không ngờ chỉ mấy ngày mà tên Hiếu có thể mạnh đến mức này, đáng tiếc toàn thân vô lực, Việt chỉ đành giương mắt nhìn.

- Yên tâm đi, tao không để mày chết sớm đâu, phải cho mày hưởng thụ mùi vị địa ngục trần gian, ha ha ha, quả đầu tiên...

Tay Đình Hiếu phóng một quả xuống. Quả cầu điện lao thẳng vào mặt Việt, Việt kinh hoàng, vội nghiêng người sang bên, may sao tránh được. Chẳng qua cầu điện chạm đất thì phát nổ dữ dội, sức ép phóng ra hất văng Việt ra xa gần ba mét. Việt thoát một chiêu làm Đình Hiếu hơi ngạc nhiên. Hần nói:

- Không ngờ mày vẫn tránh được, đúng là tao quá xem thường mày.

Việt hự một tiếng rồi phun ra ngụm máu lớn. Tên Hiếu nhìn Việt với vẻ tàn độc, hần từ từ bước tới, quả cầu điện thứ hai lại chuẩn bị phóng đến.

“Chó chết! Lúc này lại bị xung đột nội lực, mình chết thật rồi.” Việt than thở trong lòng. Thì ra trước đó Việt vận chân khí quá độ khiến hai môn thần công bắt đầu đối chọi lẫn nhau nên bây giờ khi vừa vận tiếp nội công lên thì toàn thân đau đớn vô cùng. Việt đau đến mức co rút người lại, nhất thời để tuột lộ ra. Đình Hiếu tất nhiên không bỏ lỡ cơ hội, lập tức phóng cầu điện rồi tay kia đánh một quyền thẳng tới ngực Việt.

Việt trúng cả hai đòn thì kêu lên thê thảm, người văng lên không rồi rớt bịch xuống đất, miệng lại học liền mấy ngum máu lớn, da thịt đỏ rực như màu máu. Việt nằm co giật trên mặt đất vì điện giật, hơn nữa chân khí đã bắt đầu chạy tán loạn trong. Luồng khí nóng của Thuần Dương Công vốn bị Việt áp chế giờ bùng lên mãnh liệt rồi nhanh chóng lan toả đến mọi góc ngách của kinh mạch, đối chọi dữ dội với luồng chân khí của thần công kia. Nếu là bình thường, Việt ngồi xuống vận công một hồi là có thể hóa giải được. Hiện tại thì lấy thời gian đâu cho Việt thực hiện nữa đây. Không chỉ có thế, mọi thứ càng trở nên tồi tệ hơn khi cả hai luồng chân khí chảy cuộn cuộn qua các đường kinh mạch rồi cùng đổ vào huyết Đan Trung ở ngực. Chân khí chất đầy trong huyết Đan Trung đánh nhau kịch liệt khiến lồng ngực Việt căng lên, đau đớn như muốn nổ tung thành từng mảnh.

Đình Hiếu nhìn thấy Việt nằm run rẩy liên tục rên rĩ đau đớn trên mặt đất thì cười lên hô hô:

- Ha ha, giờ chết của mày đã điểm..

Đình Hiếu tiếp tục tụ sức mạnh, quả cầu trên tay hắn lớn đến không ngờ, ẩn chứa năng lượng vô cùng đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 85

Thế rồi cầu điện bỗng nhiên từ từ thu nhỏ, tạo thành một lớp điện giống găng tay, nhưng uy lực chắc chắn ngược lại, càng đáng sợ bội phần, thậm chí xuất hiện cả những tia điện nhỏ. Tên Hiếu đang nén ép năng lượng, nãy giờ vì Việt tấn công liên tục nên hắn không có đủ thời gian làm việc này; hiện tại Việt bị trọng thương, hắn phải tận dụng cơ hội này.

Việt tất nhiên cũng không thể nằm chờ chết. Việt cắn răng, đứng lên một cách khó nhọc, vận mười thành công lực để chống đỡ một chiêu cực mạnh của đối phương, mặc kệ mọi đau đớn, mọi nguy hiểm trong cơ thể. Tên Hiếu hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy Việt vẫn có thể gượng dậy được, nhưng hắn chỉ im lặng vì đang phải tập trung sức mạnh. Không lâu sau, Đình Hiếu nghiêng kèn kẹt, nói:

-...Tao không muốn chơi nữa... Chết đi..

Vừa dứt lời, tên Hiếu lập tức lao tới như một mũi tên, vùng hai quyền đánh tới. Việt phóng chưởng đỡ lấy, ngờ đâu uy lực của đối phương ập tới như dùi non lấp bễ, hoàn toàn không thể cản phá, hai quyền của Đình Hiếu xuyên thẳng qua chưởng lực rồi đập mạnh lên ngực Việt.

Việt bị tên Hiếu đánh bay tuốt ra xa, thân thể co giật mạnh vì bị những dòng điện hành hạ, còn bản thân tên Hiếu cũng bị hất văng trở về hai mét, gương mặt hắn ta trắng bệch, tay phải thì run rẩy, tay trái bị thoát lực, bụng thông xuống, ở khoe miệng của hắn ta đã xuất hiện tia máu. Hắn tức tối rít qua kẽ răng:

- M* ki*p, thằng chó này luyện cái gì mà lợi hại thế, đã trúng đòn nặng như vậy mà vẫn làm tay mình tê liệt, suýt nữa gãy xương.

Chưa đầy hai phút sau Đình Hiếu đã có thể co duỗi tay trái. Hắn vừa xoa bóp tay vừa đi đến chỗ Việt đang rên rĩ đau đớn. Việt không còn đủ khả năng chống đỡ được nữa, chỉ có thể nằm chờ chết. Đình Hiếu nhìn Việt nằm dưới đất, miệng cười khinh khinh:

- Hừ, mày thấy rồi đấy, mày không thắng được tao đâu. Ha ha ha, mày cầu nguyện đi.

Đình Hiếu tiếp tục tập trung sức mạnh vào tay phải, hắn không muốn dây dưa thêm nữa, tiếng nổ của hai quyền vừa rồi thật sự rất lớn, có thể khiến cho người ta chú ý.

“Mình thực sự phải chết một cách tức tưởi vậy sao? Thật không cam tâm.” Việt buồn bã trong lòng. Đau đớn do hai luồng chân khí xung đột không còn nữa, đã vận nội công được, nhưng giờ toàn thân vô lực, chỉ mặc cho kẻ thù tự tung tự tác. Thấy năng lượng đã vừa đủ, tên Hiếu đánh mạnh tay phải xuống đầu Việt.

“Bình!” Tiếng nổ do quả cầu nổ tung, tiếp theo sau đó là tiếng la thảm thiết của tên Hiếu. Thân hình tên Hiếu bay về phía trước và ngã úp mặt xuống đất, khoảng đất cạnh đó bị nổ toác thành cái hố. Tên Hiếu ngay lập tức vùng dậy, quay người lại, tức giận gầm lên:

- M* ki*p, thằng nào vừa đánh lén tao đấy?

- Là tao, cảm giác ăn muối mè thế nào hả?

Giọng của một người nam vang lên. Đình Hiếu thấy một gã thanh niên đứng bên Việt. Đình Hiếu rất ngạc nhiên khi thấy mặt đối phương, gã này chính là kẻ đi cùng Việt ở ngõ nhỏ trước đó, tên là Nam thì phải.

- Ra là mày, thằng khốn, mày giỏi lắm.

Đình Hiếu không ngờ tới gã ta có thể tìm đến được đây, lại đúng ngay lúc quan trọng nhất. Nghĩ tới điều này, Đình Hiếu tức sôi máu, nhưng chưa thể làm

gi được, lưng hần giờ rất đau sau khi trúng đòn nặng của đối phương.

Nam quay đầu hỏi thăm Việt:

- Anh thấy sao chứ?

Việt cười méo xệch:

- Ổi hơi đau một chút! Cảm ơn Nam nhé, nếu như không có em, chắc anh đã chết dưới tay hắn rồi.

Nam lắc đầu, nói:

- Không có gì, đây là chuyện nên làm, mà em cũng đã đưa...

- Thằng kh*n ki*p kia, dám phá hư chuyện tốt của tao, mày phải chết!

Nam chưa nói hết lời thì Đình Hiếu đột ngột hét lên, cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người. Hắn đã tạm thời hồi phục thể trạng, hai tay phóng ra hai quả cầu điện tấn công Nam. Đây là Nam lần đầu tiên gặp phải kiểu tấn công như thế này nên luống cuống chân tay không biết cách đối phó ra sao, cuối cùng Nam vận công lực, giờ tay định đâm trực tiếp chúng.

- Nam, em đừng xem thường những quả cầu điện, sức công phá mạnh lắm đấy.

Việt thấy cử động của Nam thì đã đoán ra được ý đồ của cậu, bèn lên tiếng nhắc nhở. Nam nghe vậy, vội vàng thu tay lại, nghiêng người tránh thoát hai quả cầu trong gang tấc, rồi nhún mình nhảy vọt tới đánh một trào vào mặt của Đình Hiếu, kinh phong phát ra mãnh liệt khiến Đình Hiếu rất mặt.

“M* nó, không ngờ thằng ranh này ghê gớm thật.” Đình Hiếu thấy kẻ địch cũng thuộc dạng nguy hiểm, bèn chấp nhận tiêu hao nhiều sức mạnh, liên tục phóng cầu điện tấn công Nam. Xét về mặt võ công, Nam vẫn kém Việt một hai bậc nên không phải là đối thủ của tên Hiếu, cậu dần dần bị dồn vào chỗ chỉ còn biết chống đỡ, may nhờ khinh công trác tuyệt, Nam đều tránh được những đòn tấn công của đối phương.

Thấy đánh mãi mà không hạ được đối phương, Đình Hiếu bắt đầu sốt ruột. Hắn bèn phóng cùng một lúc mấy quả cầu năng lượng, bao vây lấy Nam, định ép đối phương thoái lui. Không ngờ nằm ngoài dự tính của hắn, Nam mặc kệ tất cả, liêu nhảy vọt qua trên đầu hắn, còn tặng thêm một chiêu Phách Lôi cước khiến hắn giật mình lùi về sau, chưa kịp định thần thì sau lưng bắt gặp trúng phải một chưởng đau đến chết đi sống lại.

Đình Hiếu hự một tiếng, miệng hộc máu, rồi khụy người xuống, để lộ ra Việt đứng thờ dốc phía sau hắn. Với tính cách của Việt thì không bao giờ làm thế. Nhưng thấy Nam ra tay cứu mình mà gặp nguy hiểm nên Việt dốc hết tàn lực bất thành linh đánh một chưởng khiến kẻ địch trọng thương.

- M* mày, dám đánh lên tao, chết đi!

Đình Hiếu mất toé lửa, gơ chân đá ngược lại, Việt đã kiệt sức, không thể tránh khỏi, bị ngã ngửa ra sau. Đình Hiếu muốn đánh thêm nhưng Nam kịp đã tung một chiêu Thiết cước. Tên Hiếu chỉ chờ có thế, hần bèn đánh trả một quyền, mượn lực chạy vút đi, trước đó còn để lại lời cảnh cáo với hai người. Đối phương có hai người còn mình chỉ có một, tên Hiếu biết đây đưa thêm ở đây chỉ nhận thua thiệt, bèn dùng kế bỏ trốn. Nam định đuổi theo nhưng Việt vội ngăn lại:

- Không nên đuổi theo, hần mặc dù đã trọng thương nhưng vẫn rất nguy hiểm.

Nam nghe thế thì dừng lại, chạy tới đỡ vai Việt để anh từ từ đứng dậy. Việt cảm thấy đã đi được bình thường thì bỏ tay ra khỏi vai Nam, một tay vừa ôm ngực vừa quay sang hỏi:

- Sao em tìm được chỗ này?

Nam đáp:

- Em đoán chắc anh sẽ lừa tên đó đây chỗ này để đánh nhau nên em chạy tới đây, không ngờ đã đoán trúng.

Thực tế thì sau khi Nam đã đảm bảo Quỳnh thật sự an toàn thì lập tức quay trở lại chỗ cũ, nhưng không thấy Việt và Đình Hiếu đâu nữa. Nam bèn chạy đi tìm xung quanh một hồi, vẫn không thấy mới đưa ra suy đoán. Nam chạy đến gần chỗ bãi đất bỏ hoang thì bỗng nghe được tiếng nổ kinh thiên động địa ở đằng xa thì chắc chắn Việt và tên Hiếu đang đánh nhau kịch liệt ở đây. Khi Nam vừa đến nơi thì bắt gặp Việt nằm dưới đất còn tên Hiếu chuẩn bị tung đòn kết liễu Việt. Nam vô cùng tức giận lao tới ngăn cản. Nam nhảy vọt lên tung ra một chiêu Thiết cước đá vào lưng Đình Hiếu.

Việt nghe thế thì gật gù:

- Ra thế, à...

Bỗng Việt thở dài lắc đầu ngán ngẩm

- Ấy dà, lại sắp có phiền phức đây.

Nam ngo ngác không hiểu ý của Việt, định mở miệng hỏi thì phía trước có vài ba người chạy đến, tất cả đều mặc đồng phục cảnh sát, dẫn đầu không ai

khác ngoài ông Phuong. Việt chưa từng nghĩ ông Phuong sẽ xuất hiện ở bãi đất hoang này. Việt hỏi:

- Sao chú biết cháu đang ở đây mà đến thế ạ?

Ông Phuong trả lời:

- Tôi được cô bé tên Quỳnh báo là cậu gặp nguy hiểm nên chạy tới chỗ cô bé chỉ, sau đó nghe tiếng nổ ở đây nên chạy tới.

Việt gật gù hiểu ý, đầu tiên được Quỳnh báo tin thì ông Phuong lập tức chạy đến chỗ Việt gặp Quỳnh, song lúc đó thì Việt và Hiếu đã đổi chỗ khác, sau đó về cơ bản thì ông Phuong cũng giống như Nam, đều nghe tiếng nổ mà định hướng. Tuy tên Hiếu là kẻ thù không đội trời chung nhưng Việt cũng nên “cảm ơn” hắn ta vì đã nghĩ ra cái trò tạo mấy quả cầu điện phát nổ, không có tiếng vang đó thì anh tiêu đời rồi.

Ông Phuong bắt gặp tình trạng rách rưới, người dính đầy máu của Việt thì hỏi:

- Sao cậu lại bị nặng đến vậy hả?

Việt gượng cười:

- Dạ đánh nhau thôi chú, cháu không lường kẻ địch lại mạnh khủng khiếp như thế.

Vừa nói hết lời bỗng dưng Việt thấy trời đất quay cuồng, thân thể không đứng vững nữa đổ gục xuống đất, mắt hoa hết cả lên, sau đó thì khung cảnh tối sầm rồi lịm đi không biết gì nữa. Ông Phuong hoảng hốt, vội vàng kiểm tra Việt. Ông quay lại bảo Nam:

- Cậu ta không có vấn đề gì nghiêm trọng cả, chỉ bị ngất xỉu do mất máu quá nhiều mà thôi. Chúng ta đưa cậu ta về bệnh viện chữa trị.

Nam cúi người xuống và xốc Việt lên vai, sau đó đưa Việt lên xe của ông Phuong rồi chạy nhanh đến bệnh viện.

...

Tên Hiếu bị trọng thương, vội vàng chạy về chỗ lão quái nhân. Lão quái nhân thấy thế thì lấy làm kỳ, lão ta hỏi:

- Ô hay, chả phải mày chắc chắn giết được thằng ranh con đó ư? Sao giờ về với thương tích đầy mình như thế?

Tên Hiếu vốn dĩ đã vô cùng tức giận vì chuyện bất thành, lại nghe thêm lời châm chọc của lão ta, lập tức quát âm lên:

- M* kiếp! Nếu không phải do tôi bị thằng khác đánh lén thì đã giết được rồi.

Lão quái nhân cười lớn:

- Ha ha ha, tất cả do mày quá chủ quan, còn trách được ai.

Thế nhưng nụ cười của lão lập tức tắt ngúm khi phát hiện vết bầm hình dấu chân trên lưng Đình Hiếu. Lão ta chỉ vào nó mà hỏi:

- Cái này là do mi bị thằng ranh con đó đánh đúng không?

Đình Hiếu lắc đầu:

- Không, do thằng khác đánh lén, grừ, lần sau nếu gặp lại, tôi sẽ băm vằm hắn ra làm trăm mảnh.

Nhưng lão quái nhân dường như không để ý Đình Hiếu đang nói gì, chỉ quan sát dấu chân, khuôn mặt lão ta càng lúc càng khó coi, lão quái nhân lẩm bẩm như nói một mình vậy:

- Là Phách Lôị cước, thời nay vẫn còn có kẻ luyện được môn cước pháp này nữa hay sao chứ?

- Nay ông già, ông đang nói vớ vẩn gì thế, Phách Lôị cước, nó là cái quái gì?

Đình Hiếu ở sát bên nên nghe rất rõ những lời vừa nãy của lão già. Trước đây hắn đã nghe được lão quái nhân kể về rất nhiều loại võ công nhưng cái tên này thì chưa bao giờ lão ta nhắc tới. Lão quái nhân trợn trừng hai mắt nhìn tên Hiếu và nói:

- Hừ, đừng tưởng rằng mày có thiên phú dị năng là xem trời bằng vung. May cho mày là thằng nhóc đó chưa luyện thành tuyệt kỹ Phách Lôị này, nội công vẫn còn quá kém, chứ gặp phải cao thủ thực sự thì hiện giờ tim phổi mày đã dập nát rồi, thậm chí xương sống cũng bị đá gãy nát, chết tại đương trường rồi.

Đình Hiếu giật mình hỏi lại:

- Ông nói có thật không đấy, nghe khó tin quá.

Lão quái nhân mở tủ lấy ra một lọ thuốc vắt qua cho Đình Hiếu, nhếch mép nói mỉa hắn ta:

- Tin hay không là tùy mày. Nhưng lão đây nhắc trước, mày phải khử thằng nhóc đó ngay khi có cơ hội, theo như lão quan sát vết thương trên người mày, chắc hẳn thằng nhóc đó còn những tuyệt kỹ lợi hại hơn nhiều đấy.

- Ông càng nói càng khó tin, thằng khốn đó, tôi nghĩ không làm được trò trống gì đâu.

Đình Hiếu vẫn tỏ vẻ khinh thường, không thêm đề lời của lão vào tai.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 86

Đình Hiếu hần bỗng dừng sức nhớ ra chuyện gì, nói:

- Mà tôi cũng sắp luyện thành chiêu thức mới ông vừa nói rồi đấy, đến lúc đó thì... Ha ha ha!

Tên Hiếu liếc sang chỗ bàn làm việc của lão quái nhân, thấy ở đó chất một đồng va li, ba lô của lão ta. Hắn hỏi:

- Này, lão định đi đâu à?

Lão quái nhân gật đầu:

- Phải, kẻ thù của lão đây đã tìm tới đây rồi, lão không muốn đánh với tên đó nên xếp đồ để đi.

- Một người mạnh khủng khiếp như ông già ông mà còn sợ kẻ thù sao?

- Hừ, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, lão đây vẫn tự biết mình, đánh không được thì bỏ chạy. Lần trước không phải vì cứu mày thì tên đó đâu phát hiện lão sống ở đây. Ngày mai lão sẽ lên đường, trong thời gian tới mày ngồi im một chỗ cho tốt, không thì sẽ bị tên đó phát hiện thì chết mất xác đấy thằng ranh con.

Tên Hiếu vẫn không tin, hần hừ một tiếng:

- Kệ lão già ông, tôi về nhà đây.

Lão già nghe xong thì lắc đầu ngán ngẩm thói ngông cuồng của tên Hiếu. Tên Hiếu nhanh chóng chạy về nhà, nhưng vừa tới cổng nhà mình thì thấy bên trong tối om, cửa nẻo khóa kín. Hắn không mang theo chìa khóa nên lôi điện thoại ra gọi cho cha mẹ của hắn, đáng tiếc không một ai bắt máy, gọi mười mấy cuộc nữa thì vẫn nhận được giọng nói đáng ghét “số máy này không liên lạc được”. Hắn bắt đầu cảm thấy lo lắng, bèn chạy sang nhà hàng xóm hỏi:

- Dạ cô, từ tối đến giờ ba mẹ cháu về nhà lần nào chưa cô?

Bà chủ nhà trả lời:

- À cô thấy lúc này có mấy cảnh sát đến tìm ba mẹ cháu có việc gì đấy. Sau đó thì ba mẹ cháu theo mấy người cảnh sát đi đâu đấy đến giờ vẫn chưa về. Hình như là việc quan trọng nên họ đi rất vội vã. Cháu thử gọi cho họ xem.

Tên Hiếu đã mường tượng ra được phần nào nguyên nhân ba mẹ hắn ta không có ở nhà, nhưng hắn vẫn cố tỏ vẻ bình tĩnh với bà hàng xóm nói:

- Cháu gọi hơn mười cuộc rồi mà ba mẹ cháu không bắt máy, không biết có việc gì không nữa.

Bà hàng xóm nói:

- Chắc ba mẹ cháu bận việc thôi, không sao đâu, cháu cố đợi xem.

- Dạ vâng.

Bà hàng xóm khuyên nhủ tên Hiếu xong thì vào lại trong nhà. Tên Hiếu đứng trước cổng nhà đầy tức tối. Hắn rít qua kẽ răng: “Mày chơi được lắm Việt, tao phải xé xác mày ra.” Tên Hiếu vùng quỳ đánh mạnh vào cột cổng đánh bình một cái làm nó nứt toác ra, sau đó hắn chạy đến chỗ lão quái nhân. Qua sự việc tối nay, Đình Hiếu biết Việt đang hợp tác với cảnh sát. Việt có một số chứng cứ liên quan đến ba mẹ hắn và gửi cho cảnh sát, cũng có nghĩa là những lời tối nay mà hắn thừa nhận sẽ rơi vào tay cảnh sát ; như vậy thì hắn sẽ xong đời nếu còn ở đây.

Chính vì thế tên Hiếu lập tức chạy nhanh đến chỗ lão quái nhân nọ. Lão già thấy hắn xuất hiện thì hỏi:

- Mà quay lại đây làm gì thế? Lại gặp chuyện nữa à?

Đình Hiếu gật đầu:

- Những việc tôi làm dạo gần đây có lẽ đã bị lộ rồi, giờ tôi rơi vào tình cảnh nguy ngập không thể ở thành phố này được nữa. Tôi thấy nên đi theo ông trốn một thời gian.

Lão quái nhân đương nhiên biết tên Hiếu đã gây ra những chuyện gì nên hỏi:

- Mà thật sự quyết định bỏ trốn hả? Mà bỏ trốn lần này rất khó để trở về nhà đấy.

- Lão già ông lắm lời quá, rốt cuộc ông sẽ đi đâu?

- Vượt biên! Mà suy nghĩ kỹ đi rồi hãy quyết định.

Hai từ “vượt biên” từ miệng của lão quái nhân làm tên Hiếu sững sốt, nếu hắn lựa chọn đi cùng lão ta thì tội chồng thêm tội, có lẽ thật sự như lão già nói, không còn đường quay về. Chẳng qua giờ hắn không còn chỗ nào lần trốn cảnh sát nên hắn chỉ do dự giây lát rồi nói:

- Vượt biên sao? Chỉ cần tôi lần trốn được thì vượt biên có xá gì chứ, tôi sẽ đi theo ông.

Lão quái nhân cười lớn:

- Ha ha ha, thế mới là học trò của lão đây, muốn gì làm nấy bất chấp mọi thứ. Được rồi, mà nghỉ ngơi đi, một giờ sáng chúng ta sẽ lên đường.

- Một giờ sáng sao? Chỉ còn hơn ba tiếng nữa chứ mấy.

- Phải, đi vào giờ đó sẽ ít gặp phiền phức.

Đình Hiếu nghe thế thì không phản nản thêm nữa, làm theo lời lão quái nhân đi ngủ để lấy lại sức cho một chuyến đi dài.

...

Lúc này ở bệnh viện, ông Phuong đang hỏi bác sĩ về tình trạng của Việt. Lần này không quá thê thảm như lần trước nên không bao lâu sau khi được đưa vào bệnh viện, Việt đã tỉnh lại. Việt thấy hầu như những người biết chuyện tối nay đều có mặt, như Quỳnh, ông Phuong, Thuong và cả Nam nữa. Ông Phuong nói:

- Cậu cảm thấy như thế nào rồi?

Việt đáp:

- Dạ cháu không sao ạ, chỉ là vết thương nhẹ thôi chú. Cháu cảm thấy mình có thể về nhà được ạ.

Bác sĩ cũng gật đầu:

- Dựa theo sức khỏe hiện tại của bệnh nhân thì cậu ấy có thể về nhà bình thường. Nếu bệnh nhân muốn về nhà bây giờ thì đi theo tôi làm thủ tục.

Ông Phuong nói:

- Nếu Việt thật sự cảm thấy không sao thì chúng ta đi làm thủ tục.

Thủ tục ra viện nhanh chóng được hoàn thành. Việt trấn an Quỳnh rồi trở về phòng trọ của mình. Ở trong phòng phòng rồi thì Việt ngồi xếp bằng xuống vận công trị nội thương. Nội thương trong người bác sĩ khó lòng phát hiện được, chỉ có bản thân mới hiểu được chính bản thân mình.

Việt vừa vận công thì vô cùng kinh ngạc, sự xung đột giữa hai thần công đã biến mất hoàn toàn như chưa bao giờ xuất hiện vậy, hơn nữa công lực của Việt lại tăng đột biến. Việt kiểm tra thêm, không ngờ đã vượt qua tầng thứ năm của Thuận Dương Công, thậm chí còn sắp sửa đột phá luôn tầng thứ sáu, mà cả Nhâm Đốc nhị mạch cũng đã được đả thông.

“Rối cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy chứ.” Bản thân Việt không hiểu được cái gì đã giúp mình có được kết quả tốt đến như thế. Cảm giác cuối cùng của Việt lúc đang giao đấu với tên Hiếu là nỗi đau đớn tưởng chừng muốn chết đi, rồi sau đó tên Hiếu đánh hai quyền lên ngực Việt thì cũng đánh tan sự thống khổ khôn cùng đó, tiếp theo nữa thì Việt chả biết gì nữa.

Thật không biết nên đánh giá tình huống này của Việt là chớ ngập phải ruồi hay là tìm được đường sống trong cái chết nữa. Nguyên nhân đến cùng hóa ra lại là do hai quyền cực mạnh tên Đình Hiếu đã đánh trúng ngay những vị trí hai môn thần công Việt tu luyện đang “đánh nhau” ngay lúc sự xung đột của chúng lên đỉnh điểm. Huyệt Khí Hải và Đan Trung là các bễ khí trong người, điều phối và tích tụ khí huyết, Đan Trung lại là nơi giao hội của các đường kinh mạch, bất cứ biến cố nào cũng đều gây ảnh hưởng lớn.

Ngoại lực từ đòn tấn công của tên Hiếu tác động vào không những đã hóa giải xung đột mà còn khiến hai luồng chân khí hòa làm một, kể đó chân khí di chuyển đến đâu thì đều thông suốt tới đó, đặc biệt là ở hai huyệt Hội Âm và Trường Cường. Huyệt Hội Âm và huyệt Trường Cường chỉ cách nhau mấy

tắc, nhưng Hội Âm thuộc về Nhâm Mạch còn Trường Cường lại thuộc về Đốc Mạch. Nội khí lúc bình thường không thể nào đi qua hai mạch này được. Sức mạnh của điện năng nén ép mãnh liệt đến mức góp phần cho chân khí trong người Việt xuyên thủng huyết Hội Âm và đi thẳng đến Trường Cường. Nhờ thế mà Nhâm Đốc nhị mạch đã thông suốt và công lực của Việt đạt cảnh giới mà những người luyện võ khác dù luyện cả đời nhưng khó mà có được.

Bởi vì công lực của Việt gia tăng một cách đột biến như vậy nên cánh tay của tên Hiếu bị Thuận Dương Công phản công làm đau nhức, thiếu chút gãy xương.

Nếu Đinh Hiếu biết được chiêu sát thủ của mình không hề tổn thương được Việt, lại còn trợ giúp cho kẻ thù, chắc chắn sẽ tức đến hộc máu, lăn ra chết ngay cũng chẳng biết chừng.

Việt cứ ngồi ngơ ngác suy ngẫm may mắn trên trời rơi xuống của mình, ngẫm nghĩ hồi lâu chả lần được manh mối gì thì chỉ đành nhún vai bỏ qua. Thuận Dương Công đã sắp đặt phá luôn tầng thứ sáu, chỉ cần thời gian chăm chỉ tu luyện thêm nữa là có thể làm được, cứ nghỉ ngơi trước cái đã. Việt nhìn đồng hồ mới biết đã nửa đêm, anh lên giường đánh một giấc ngon lành.

Sáng sớm hôm sau, Việt tỉnh dậy rồi thì chạy nhanh đến chỗ bãi đất hoang. Việt muốn xem võ công của mình đã thay đổi như thế nào. Việt ngồi xếp bằng luyện công. Đường đi giữa hai huyết Hội Âm và Trường đã thông suốt cho nên chân khí dễ dàng di chuyển từ những huyết thuộc Nhâm Mạch ở chính diện cơ thể sang những huyết thuộc Đốc Mạch ở sau lưng.

Luồng chân khí đi vào Hội Âm rồi đến những huyết Dương Quan, Mạch Môn, chạy dọc theo xương sống lên những huyết Chí Dương, Linh Đài, Thần Đạo thẳng một đường tới huyết Bách Hội ở đỉnh đầu. Chân khí di chuyển tiếp sang Nhâm Mạch tại huyết Thừa Tướng ở môi dưới rồi đi tới Lư Toàn, Thiên Đột và tiếp tục qua những huyết Thủy Phân, Khúc Cốt để quay về huyết Hội Âm.

Việt vận thông suốt một vòng rồi hai vòng, loáng một cái đã mười mấy vòng; chân khí càng vận chuyển càng thông suốt, càng lúc càng mạnh mẽ, một cảm giác khoan khoái lan tỏa ra khắp cơ thể. Việt gầm một tiếng, thân hình nhảy vọt lên, bắt tri bắt giác vận toàn bộ công lực đánh ra một chưởng vào tảng đá lớn trước mặt, một tiếng nổ lớn ầm vang và tảng đá đó lập tức bị đánh nát vụn.

Việt khiếp sợ nhìn kết quả của chưởng mình vừa phát, quá kinh khủng. Việt thật không dám nghĩ tới khi một chưởng toàn lực của mình lỡ đánh phải người thường. Việt sợ hãi tự nhắc nhở mình: “Sau này phải tuyệt đối không được đánh bậy đánh bạ, một chưởng một mạng người chứ chẳng ngoa.”

Việt luyện công thêm hồi lâu nữa thì về nhà ăn sáng rồi đi đến chỗ ông Phuong vì anh nhận được tin là cha mẹ của tên Hiếu đã bị bắt. Anh muốn đến xem ông Phuong xử lý chuyện này như thế nào, ngoài ra anh cũng có dự định giao chứng cứ phạm pháp của tên Hiếu. Tối qua anh đã âm thầm mò ghi âm trong điện thoại của mình, toàn bộ những lời thú tội của Hiếu đã được lưu lại, đây là những chứng cứ tốt để bắt tên Hiếu về quy án.

Ông Phuong khi nhận được bản ghi âm thì rất vui mừng, lập tức điều động đến nhà của Đinh Hiếu để bắt hắn. Nhưng khi đến nhà Đinh Hiếu thì phát hiện cửa nẻo đóng kín, chứng tỏ tối qua tên Hiếu không về nhà. Ông Phuong nói với Việt:

- Tên Hiếu hiểu ý đồ của cậu nên giờ có lẽ hắn đang lẩn trốn đâu đó rồi. Tôi sẽ điều động cảnh sát tỏa ra khắp thành phố để truy tìm hắn, đồng thời cũng sẽ phát lệnh truy nã.

Thương nói:

- Cháu e là khó tìm được hắn đấy ạ.

Ông Phuong ngạc nhiên hỏi:

- Sao cháu lại nói như thế? Dù tên Hiếu có trốn đi đâu đi nữa thì cũng vẫn ở trong thành phố này mà thôi.

Thương lắc đầu:

- Khả năng này thấp lắm ạ? Theo như lời Việt kể về sức mạnh của tên Hiếu cũng như hành động của tên Hiếu trong khoảng thời gian vừa qua thì gần như chắc chắn tên Hiếu được một kẻ nào đó hướng dẫn cách kiểm soát và phát huy sức mạnh của bản thân tên Hiếu. Kẻ đó chắc chắn mạnh hơn Hiếu rất nhiều, một kẻ như thế không thể bắt được đâu ạ.

Việt không khỏi cảm thấy lo lắng:

- Thế chúng ta nên làm gì đây chú Phuong?

Ông Phuong trả lời:

- Nếu quả thật như thế, chúng ta lại càng phải kiểm soát chặt chẽ những người ở các cửa ngõ ra vào thành phố như ga tàu, sân bay, cảng... Nếu như để bọn chúng thoát được thì e sẽ có thêm nhiều người vô tội bị bọn chúng hại.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 87

Ngoài vấn đề tên Hiếu đang sợ tội bỏ trốn, Việt còn lo lắng người có thể gọi là “thầy” của hắn.

Việt hỏi Thương:

- Cô nghĩ thử xem “thầy” của tên Hiếu mạnh đến mức nào?

Thương nói:

- Cái này tôi đành chịu, một kẻ như vậy rất khó đoán ra được giới hạn sức mạnh.

Trong bụng Thương còn bỏ thêm một câu: “Anh và tôi hợp sức lại có khi còn không thắng được hắn nữa.”

Vì không có tung tích của Đinh Hiếu ở nhà của hắn nên mọi người đành quay về đồn cảnh sát trước rồi mới bố trí công việc truy bắt tên Hiếu, chỉ là không ai biết rằng tên Hiếu giờ đã bắt đầu chuyển vượt biên ra nước ngoài vào tầm một giờ sáng hôm qua mất rồi. Bố trí thế nào là việc của cảnh sát, Việt không xen vào nên Việt xin phép ông Phương rời đi. Bỗng ông Phương gọi giật lại:

- Này Việt, tôi hỏi cậu cái này chút, chú nhóc đứng cùng cậu tối qua ở bãi đất là ai thế? Sao nó lại ở đấy?

Việt đáp:

- Dạ đó là em trai một người bạn của cháu. Cậu ta vào đây thăm chị gái nên cháu có quen biết cậu ta một chút. Còn tối qua cậu nhóc lại xuất hiện ở đó chẳng qua là ngẫu nhiên thôi ạ. Cậu ta nghe thấy tiếng nổ thì tò mò chạy tới xem, đúng lúc cháu bị thương nằm trên đất nên cậu ta mới giúp đỡ.

- Ra là vậy.

- Dạ còn gì nữa không ạ?

- Hết rồi, cậu bận việc thì đi đi, chuyện Đinh Hiếu chúng tôi sẽ lo.

- Dạ vâng, cháu chào chú ạ.

- Ừ

Việt đi rồi, ông Phương quay sang nói với Thương:

- Cháu đi điều tra cậu nhóc mới xuất hiện này như thế nào nhé? Chú có cảm giác cậu nhóc đó không hề đơn giản.

- Dạ vâng ạ.

Câu giải thích về Nam của Việt có quá nhiều lỗ hổng nên dĩ nhiên ông Phương không tin tưởng hoàn toàn. Hơn nữa, những người dính dáng tới Việt chẳng mấy ai có tiểu sử đơn giản, ngoại trừ hai cô gái đáng thương kia; cho nên ông Phương tiến hành tìm hiểu về Nam là điều dễ thông cảm.

Việt vừa đi không được bao lâu thì nhận được cuộc gọi từ Nam:

- Alo anh Việt ạ, anh đã khỏe lại chưa?

- Anh khỏe lại rồi, còn em không bị thương gì quá nặng chứ? Tối qua anh ngất đi, không kịp hỏi thương thế của em thế nào.

Nam cười cười:

- Dạ em chỉ bị nhẹ thôi anh, không đáng ngại lắm. Giờ anh rảnh không, chúng ta cà phê chút nhé, em có vài thứ cần anh giải đáp đây ạ.

Việt nói:

- Ừ, anh rảnh, anh cũng hiểu em đang thắc mắc những cái gì. Thế này đi, chúng ta hẹn gặp nhau ở quán cà phê lần trước anh em ta đã ngồi ấy.

- Dạ vâng, em tới ngay đây.

Việt có mặt ở quán cà phê trước Nam, vẫn gọi loại cà phê nguyên chất, đen không đường không đá. Cô phục vụ nọ vẫn chưa hết hiếu kỳ trước khẩu vị hơi khác thường của Việt. Lần trước nghe Việt nói với Nam, cô phục vụ tò mò cũng lấy một ly như thế nhấp ngụm nhỏ nhưng chưa kịp thưởng thức thì đã nhổ ra ngoài ngay lập tức vì cô không thể hấp thụ nổi khẩu vị kiểu này.

Năm phút sau thì Nam xuất hiện. Nam gọi một ly nước hoa quả, sau đó hỏi Việt:

- Anh sao rồi ạ? Vết thương nặng lắm không?

Việt đáp:

- Anh không có vấn đề gì quá nghiêm trọng cả. Nam này, sau trận đấu tối qua, anh biết em đang thắc mắc rất nhiều thứ, giờ anh sẽ giải thích cho em hiểu những cái đó, dĩ nhiên là nếu chúng nằm trong tầm biết giới hạn của anh.

Nam đã đề nén sự tò mò lâu lắm rồi nên khi Việt vừa dứt lời thì cậu đã hỏi ngay:

- Kẻ đánh nhau với chúng ta tối qua là người loại gì thế ạ? Em không thấy hắn giống với mấy tên sát thủ như anh từng nói. Sao hắn có cái gì đó tương tự như điện vậy?

Việt không khỏi bật cười khi thấy Nam nôn nóng như ngồi phải chảo lửa:

- Hắn tên Đinh Hiếu, hắn là người thường nhưng có sức mạnh rất kỳ quái, hay được nói là công năng đặc dị như trên phim ảnh ấy, cũng có thể gọi là dị năng. Dị năng của tên này là kiểm soát và phóng ra sức mạnh của điện hay đại loại như thế.

Nam tròn tròn hai mắt đầy kinh ngạc, lần trước là sát thủ, lần này lại đụng phải kẻ có dị năng, trên đời này sao lại có thể tồn tại kiểu người quái dị như thế chứ, mà bản thân mình toàn đánh nhau với những người không bình thường. Nam tiếp tục hỏi:

- Thế sức mạnh của tên đó ra sao anh?

Việt suy nghĩ một chút rồi trả lời:

- Về điều này thì anh cũng không biết rõ lắm, có điều theo anh đoán thì sức mạnh của hắn mạnh hơn anh chút đỉnh và vẫn chưa được khai thác hết.

- Nhưng thế quái nào mà hắn lại có được sức mạnh kinh khủng như vậy?

Việt nhún vai:

- Cái này thì anh chịu không biết. Anh nghe đâu là có thể nó đến từ tác động rất lớn của ngoại lực hoặc đã phải chịu một áp lực gì đấy rất nặng nề. Ấy dà, nếu bàn về võ công thì anh còn biết chứ thực sự anh mù tịt mấy thứ dị năng này, lâu nay anh cứ tưởng dị năng là sản phẩm được tạo ra bởi trí tưởng tượng của con người mà thôi.

Nam ngó người ra khi nghe về nguyên nhân phát sinh sức mạnh của Đinh Hiếu, nhưng Nam không hề bị choáng ngợp trước những thông tin kỳ dị này. Việt cũng nhận thấy được biểu hiện này của Nam nên hỏi ngược lại:

- Sao anh có cảm giác em chỉ hiểu kỳ thôi nhỉ?

Nam cười cười:

- Tại em cũng từng bắt gặp và nghe kể về một vài người còn mạnh tên Hiếu kia nữa.

Lần này thì đến Việt tò mò:

- Em cũng biết vài người mạnh hơn tên Hiếu nữa à? Ai thế?

Nam gật đầu:

- Dạ vâng, người đầu tiên em biết là người đã dạy võ cho em suốt mười mấy năm qua, anh có thể xem đó là sư phụ dạy võ của em cũng đúng. Công lực của bà ấy cao hơn em và anh nhiều lắm.

- Bà? Là phụ nữ hả em?

- Dạ vâng, tuy em không biết tuổi bà bao nhiêu nhưng tính ra bà ấy cũng cao lắm rồi. Tuổi càng cao nội lực càng thâm mà anh, dù tên Hiếu nhờ vào sức trẻ thời thanh niên nhưng e rằng là vẫn khó thắng được bà ấy.

Việt hít sâu một hơi khiếp hãi:

- Ghê thế, còn ai nữa? Em nói em biết vài người cơ mà.

Nam đáp:

- À, người thứ hai thì em chỉ nghe bà ấy kể lại thôi. Người này là bạn của bà ấy, nghe bà kể thì vào năm ông ấy ở độ tuổi ba mươi thì đã luyện tới đỉnh cao của một môn thần công nào đó, nội lực mạnh khủng khiếp, đáng tiếc xảy ra xung đột với cả dòng họ nên bị tự hủy võ công bản thân và thoát ly khỏi đó, về sau thì không còn tung tích.

- Nghe khó tin quá, người ta kể lại thì chưa chắc được như thế đâu em.

- Cái này em nghĩ cũng có thể lắm chứ vì về mặt của bà khi kể về người bạn đó của bà thì hoàn toàn chân thật.

Việt nghĩ bụng: “Thuần Dương Công của mình khi luyện tới đỉnh cao thì có thể có uy lực như thế nào đây?” Việt ngồi ngây ngẩn một lúc, đến khi Nam gọi thì mới sực tỉnh:

- Anh Việt này... nếu vết thương của anh không quá nghiêm trọng thì chúng ta lại giao đấu một lần nữa đi.

Việt cũng muốn thử võ công của mình sau khi hai môn thần công dung hòa làm một đã đạt tới mức nào nên gật đầu đồng ý:

- Vậy tối nay chúng ta lại gặp nhau chỗ cũ nhé? Giờ hẹn thì anh sẽ chủ động liên lạc với em.

- Dạ vâng.

Hai người trò chuyện với nhau thêm hồi lâu nữa thì giải tán. Nam tiếp tục đi chơi trong thành phố D còn Việt trở về làm việc ở công ty Hùng Đông. Việt đi làm giữa buổi thế này dĩ nhiên không tránh khỏi những lời đàm tiếu vào ra ở sau lưng, mặc dù hiệu quả công việc của Việt vẫn đảm bảo tốt. Cũng vì biết rõ điều này nên cả ngày Việt đã tập trung hoàn toàn vào công việc.

...

Thời gian trôi nhanh đến giờ hẹn với Nam, Việt tranh thủ lúc cậu nhóc chưa có mặt, bèn ngồi xuống vận công một lúc. Việt bắt đầu luyện theo đồ hình mới mà vô tình xuất hiện trong đầu mình ở trận đấu lần trước với Nam, không ngờ lại có thể kết hợp hoàn hảo với tầng tiếp theo của Thuần Dương Công. Việt luyện Thuần Dương Công rất lâu rồi nên cũng dần nhận ra tuyệt học hình như có thiếu sót nào đó tương đối lớn, bởi lẽ giữa tầng thứ năm và tầng thứ sáu có khác biệt khá nhiều. Việt không dám chắc những khác biệt này là tốt hay xấu nhưng luyện theo đồ hình mới nhằm đột phá tầng sáu thì thuận buồm xuôi gió, đặc biệt là do hai thần công đã dung hòa thành một. Chỉ cần Việt cố gắng luyện công thêm một mức nữa thì có thể đột phá tầng sáu.

Qua một lúc thì Việt nghe thấy tiếng bước chân đằng xa vọng đến nên Việt dừng lại. Nam đã có mặt rồi. Hai người khởi động làm nóng người vài phút rồi vào trận. Việt quát lớn:

- Tiếp một chương đây.

Việt phóng ra liên tiếp hai chương tới Nam, chương sau đè chương trước, kinh lực mạnh mẽ ập tới như sóng biển. Dù chỉ là tỷ thí nhưng Nam không dám xem thường, song quyền đánh vù ra chống đỡ, quyền kinh vừa đụng phải chương lực, hai cánh tay cậu đã tê rần. Nam không ngờ chương lực của Việt lợi hại như vậy, vội vàng thì triển khinh công nhảy tránh sang một bên, kinh phong thổi qua rất cả mặt, bụi cát thì tung bay mù mịt.

- Ha ha ha, hay lắm! Xem đây!

Nam sững sốt mấy giây thì cười to đầy hưng phấn, hai nắm tay biến thành trào vút tới. Hắc Hồ Quyền đã tung ra, chiêu thức hung hiểm, kinh lực đầu các ngón tay vô cùng ghê gớm, nếu trúng phải da thịt thì chắc chắn sẽ bị róc sạch. Hắc Hồ Quyền là võ công thượng thừa của một môn phái cổ xưa nhưng nay có thể xem như đã thất truyền vì chỉ còn một hai người biết sơ sơ. Nam khi còn nhỏ có cơ duyên gặp được một cao nhân và được bà ấy truyền thụ cho bộ quyền pháp này. Nam khổ luyện nó từ lâu, chỉ là trước giờ chưa lần nào sử dụng đến. Hơn nữa mấy ngày vừa qua, Nam lại có linh ngộ mới về Hắc Hồ Quyền nên hôm nay đem ra “thí nghiệm” với Việt.

“Là Hắc Hồ Quyền sao?” Bất gặp chiêu thức tấn công của đối phương, Việt không khỏi giật mình. Trong quyền sách vua Quang Trung có miêu tả một chút về quyền pháp lợi hại này nên khi Nam vừa ra đòn, Việt đã nhận ra ngay. Hắc Hồ Quyền là quyền pháp cương mãnh, Việt bèn thi triển Lão Mai Quyền nghênh tiếp, dùng nhu chế cương.

Chớp mắt cả hai đã trao đổi mười mấy chiêu, vòng chương lực càng lúc càng mở rộng, kinh phong ào ạt cuốn lá cây rơi rụng là tả.

Lúc này Nam chẳng khác gì một mảnh hồ liên tục tấn công Việt như sấm vang chớp giật, quyền trên chương dưới vô cùng cương mãnh; còn Việt thì giống như cội mai già đơn độc giữa cơn bão tố, thân hình mềm mại, uyển chuyển nhưng cực kỳ vững chãi. Một đằng thì bão táp mưa sa, mang theo cả sự hung tợn tưởng chừng muốn phá tan hoang tất cả, một bên thì mặc kệ mưa gió vùi dập vẫn an nhiên, tự tại đầy chất thơ nhưng lại hàm chứa uy lực vô biên. Hai thái cực âm dương, cương nhu đối kháng lẫn nhau được Nam và Việt thể hiện đến cực điểm.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 88

Nam và Việt lại giao đấu hơn mười mấy chiêu nữa. Ban đầu hai bên đấu bất phân thắng bại, nhưng hiện tại, nội lực của Việt từ sau trận chiến với Đinh Hiếu thì đã vượt qua Nam rồi. Chương lực tỏa ra ào ạt, mỗi lúc một mạnh, ép Nam rơi vào thế kém. Về phía Nam, cậu đánh Hắc Hồ Quyền một hồi thì quyền pháp mình đánh ra dần dần trở nên trì trệ, chậm chạp, hai tay như đeo phải cục chì, mỗi lần nhấc tay nhấc chân đều phải vận công nhiều hơn

trước. Nam biết đây là do nội lực của Việt quá mạnh, quyền pháp bản thân đánh bị kiềm chế, nếu cứ tiếp tục thế này ắt sẽ gặp nguy hiểm. Trận đấu đã phân thắng bại, dừng ở đây được rồi.

Nam tùy cơ ứng biến, đột ngột chuyển cương quyền thành nhu chưởng hất văng một chưởng của Nam.

“Bộp” Chưởng lực của Việt đập vào thân cây làm mảng lớn vỏ cây rớt xuống.

Nam mượn phản lực nhảy lùi về sau hơn ba mét, rồi phải lùi thêm ba bước nữa mới đứng vững. Nam nhìn dấu vết chưởng lực của Việt để lại trên thân cây mà lòng kinh hãi. Cậu lau mồ hôi trên trán, thở hắt một hơi rồi nói:

- Nguy hiểm quá, thiếu chút nữa là nội thương rồi.

Việt thu chưởng về, cười cười:

- Anh cũng không nghĩ công lực của anh hôm nay lại mạnh đến thế nên ra tay hơi nặng, xin lỗi em nhé.

Nam xua tay tỏ ý không sao:

- Em cảm giác hình như võ công của anh có tiến bộ rất lớn thì phải.

Việt gật đầu:

- Ủ, từ sau trận đấu với tên Hiếu đó, nhờ hấn mà kinh mạch của anh được đả thông, cho nên võ công có tiến triển.

Nam than thở:

- Cơ duyên của anh tốt thật đấy, em không phải là đối thủ của anh nữa rồi, võ công anh đã ở một tầm khác hẳn. Cho dù em sử dụng võ công lợi hại hơn thì vẫn sẽ thua thôi.

Việt ngạc nhiên:

- Em còn võ công lợi hại hơn nữa sao? Tên nó là gì vậy?

Nam trả lời:

- Dạ tên của nó là Huyết Xà Quyền ạ.

Việt nghe mà không khỏi sợ hãi phải bật thốt lên:

- Cái gì chứ? Huyết Xà Quyền ư? Em biết cả Huyết Xà Quyền nữa sao?

- Dạ vâng, anh cũng biết quyền pháp này ạ?

- Ủ, trong cuốn sách dạy võ của anh có miêu tả Huyết Xà Quyền.

Quả thật trong sách của vua Quang Trung có nhắc đến Huyết Xà Quyền. Huyết Xà Quyền còn lợi hại hơn Hắc Hổ Quyền mấy bậc. Năm xưa vua Quang Trung gặp được một cao thủ vô danh. Vua Quang Trung lúc này vẫn chỉ là thủ lĩnh của nghĩa quân Tây Sơn, không có hiềm khích gì với vị cao thủ này, chỉ là cả hai đều mến mộ tài năng của đối phương nên mới thử sức nhau một trận. Vị cao thủ vô danh sử dụng Huyết Xà Quyền đấu một trận với vua hồi rất lâu mà vẫn bất phân thắng bại; chỉ từng đó thôi cũng đủ biết bộ quyền pháp này ghê gớm tới mức nào. Đáng tiếc sau trận đấu, vị cao thủ đó chỉ muốn tập trung tinh thần vào luyện võ nên đã rời đi sau đó, đây cũng là một điều nuối tiếc của vua, chẳng thể cùng bằng hữu xông pha chiến trận.

Cũng bởi Huyết Xà Quyền cực kỳ ghê gớm, vì thế trong sách của vua có dặn dò nếu đụng độ phải bậc thầy sử dụng Huyết Xà Quyền thì phải dốc hết công lực ra đấu, tuyệt đối không được khinh địch, nhược bằng không thì sẽ chuốc lấy hậu quả thảm khốc. Việt bao lâu nay luôn tò mò về chuyện này nên rất hào hứng khi biết Nam luyện Huyết Xà Quyền, có điều giờ thì không tiện, Việt vỗ vai Nam cười nói:

- Nếu có cơ hội anh sẽ lĩnh giáo Huyết Xà Quyền của em. Bây giờ cũng quá muộn rồi, chúng ta về thôi, nếu không chị em lại giận đấy.

Nam lắc đầu:

- Tôi nay không lo chị em, em xin phép chị ấy rồi. Anh Việt này, chúng ta trao đổi võ công đi, em dùng Hắc Hổ Quyền trao đổi với bộ chưởng pháp lúc này của anh. Em rất thích nó, anh thấy thế nào.

Từ xa xưa, việc trao đổi võ công vẫn thường xảy ra, huống hồ giờ đã là thời hiện đại, Việt chả thèm quan tâm bí mật hay võ công trấn phái gì cả. Việt gật đầu chấp nhận cái rụp:

- Hay đấy, bộ chưởng pháp đó của anh là Lão Mai Quyền, chúng ta trao đổi thôi.

“Mình đã có Hổ Cốt Khiếu Trường Quyền, giờ có thêm Hắc Hổ Quyền, nếu luyện tốt cả hai bộ quyền pháp thì mình có thể sẽ dung hòa hai bộ quyền

này thành một đề sáng tạo ra những chiêu thức mới.” Tuy Nam không thi triển Huyết Xà Quyền nhưng chuyện trao đổi võ công cũng rất hay, Việt cũng đồng ý ngay. Nam bắt đầu hướng dẫn Nam luyện Lão Mai Quyền, bên này Nam cũng đáp lại bằng cách chỉ dạy Việt đánh Hắc Hồ Quyền một cách tận tình chi tiết.

Thuần Dương Công là thần công chí dương và Hắc Hồ Quyền vốn theo lối cương mãnh nên vừa thử Việt cảm giác ngay chúng rất hợp với nhau, vì thế chẳng mấy chốc Việt đã nắm được yếu chỉ của bộ quyền pháp. Về phần Nam, bao lâu nay cậu tu luyện cả những quyền pháp nhu kinh, căn cơ nội công vững chắc, lại cộng thêm tư chất cực cao nên Việt vừa giảng giải quyền pháp thì cậu nhanh chóng thấu hiểu tinh túy ẩn chứa bên trong Lão Mai Quyền.

Nam và Việt học xong hai bộ võ công rồi lại chuyển sang giao đấu thêm một lần nữa, chỉ khác biệt một chút là hai bên đảo ngược võ công của nhau, sử dụng ít nội lực, đơn thuần chỉ là trao đổi chiêu thức để học tập.

Hai người luyện tập hăng say, quên sạch thời gian, mãi đến khi chuông điện thoại của Nam réo liên hồi thì cả hai mới thu công. Việt nói:

- Chắc chị em kêu về đấy, chúng ta tạm dừng tại đây thôi, mai lại luyện tập tiếp.

Nam nói:

- Dạ vâng, thế hẹn anh ngày mai. Máy bữa nữa là em phải ra thành phố A rồi nên cũng muốn tích cực luyện Lão Mai Quyền chứ sau này không có cơ hội được anh hướng dẫn nữa.

- Ủ, vậy mấy ngày tới đây chúng ta phải tăng cường luyện công hơn nữa.

Nghe Nam nói sắp phải ra ngoài kia học đại học, Việt không khỏi cảm thấy trống vắng, dù gì thì hai người cũng từng trải qua mấy trận ác chiến cùng nhau, tình cảm vào sinh ra tử thế này khó ai thấu hiểu nổi. Nhưng suy đi tính lại, Nam rời đi khỏi thành phố D chỉ ít cũng có cái lợi là không bị bọn sát thủ truy sát, tránh nguy hiểm đến tính mạng.

Việt nhìn đồng hồ, mới chín giờ tối. Việt bèn ghé qua nhà trọ của Thành Nhân để mượn vài cuốn sách tin học để photo về học. Thành Nhân giờ có một công việc mới tốt hơn nên đã thuê sang một nơi ở mới, là một căn nhà rộng rãi hơn chứ không còn là phòng trọ chật hẹp như trước nữa. Hình như tối nay Thành Nhân đi làm về muộn, khi Việt đến thì bắt gặp anh ta cầm tô cơm lớn, vừa nhai nhồm nhoàm vừa xem phim, chả biết xem phim trong tình trạng này thì anh ta có cảm giác ngon lành của ăn cơm không nữa. Việt lắc đầu ngán ngẩm:

- Anh cần chú ý sức khỏe mình chút chứ, đã làm về muộn lại vừa ăn cơm vừa xem phim, có hại cho dạ dày lắm đấy.

Nhân nuốt cơm đánh ực rồi trả lời:

- Biết làm sao giờ hả em, công việc nó bắt mình phải thế, cũng không còn cách nào khác. Mấy quyển sách em cần anh để hết trên bàn ấy, em cầm chúng đi photo rồi mai trả lại anh cũng được.

Trước “phong cách ăn uống” của Thành Nhân, Việt chẳng biết nên thốt nên câu cảm thán gì. Việt cầm sách lên nhìn sơ qua nội dung, sau đó gật đầu đáp lại:

- Em đi đây, cảm ơn anh đã cho mượn sách, sáng mai em sang trả sớm.

- Ủ.

Mấy loại sách trong tay Việt, Thành Nhân đã học kỹ lắm rồi nên Việt trả sách trễ vài ngày cũng chả sao.

Phải công nhận Thành Nhân lựa chọn sách cho Việt chuẩn xác, những quyển anh ta đưa cho Việt không chứa nhiều kiến thức tin học phức tạp nhưng quá dư cho nhu cầu của Việt. Có những loại sách này Việt không cần phải đến trung tâm tin học hay thư viện mượn đi gặp Thành Nhân như trước.

Lại thêm vài ngày qua đi, vụ án phạm pháp của cha mẹ Đình Hiếu đã chính thức được khởi tố, hình phạt có lẽ khá nặng, ngoài bị phạt tù thì bị tịch thu cả gia sản, còn hình phạt nặng đến thế nào thì phải trải qua vài đợt xét xử mới xác định được.

Mặt khác, cảnh sát vẫn không ngừng ra quân truy tìm ráo riết Đình Hiếu nhưng họ hoàn toàn không thu được bất cứ tin gì về tung tích của hắn ta. Họ liên hệ với những đồng nghiệp ở các thành phố khác cũng như thế, giống như tên Hiếu đã bốc hơi luôn rồi vậy. Họ không hề biết rằng giờ tên Hiếu đã chẳng còn ở trong nước nữa mà đang sống tốt ở nước ngoài, chứ không thì người trong phân tổ của Thương đã được điều động đi bắt hắn ta.

Bây giờ các thế lực ngầm có sức ảnh hưởng lớn trong thành phố D thì đã bị triệt tiêu; tình trạng sức khỏe của ông Tâm đã không còn đáng ngại nữa, ông ấy đã bắt đầu nói được trở lại, mặc dù rất khó khăn. Đồng thời Việt đã quyết tâm cắt đứt tình cảm của mình với Ngọc và Quỳnh thì việc bắt tên Hiếu về quy án là vấn đề quan trọng duy nhất mà Việt còn quan tâm đến, song đây là công việc của cảnh sát, Việt chả giúp được gì nhiều; và lại Việt còn hứng thú với những thứ khác hơn, là tạo dựng nền tảng kinh tế mạnh mẽ và luyện võ công để trả thù cho cha mẹ mình.

Trong khoảng thời gian này, Nam và Việt đều tích cực tập luyện cùng nhau; do có người hỗ trợ nên võ công của cả hai đều tiến bộ thần tốc, ngày đi ngàn dặm, chính bản thân cả hai vẫn chưa cảm giác được sự thay đổi đó mà chỉ tự nhận thấy võ công của mình còn rất kém và quá nhiều sai sót. Nhưng không có bữa tiệc nào không tàn, cũng đã đến ngày Nam phải ra thành phố A để học đại học, Nam chép miệng tiếc nuối:

- Mai em phải ra thành phố A để chuẩn bị thủ tục nhập học rồi, cảm ơn anh gần đây đã nhiệt tình giúp đỡ em.

Bước trên con đường báo thù tâm tối, có được một người bạn tri kỷ như Nam quả thật rất đáng quý nên Việt không khỏi có buồn bã. Việt cố gắng không để lộ cảm xúc của mình trên mặt mà chỉ cười cười:

- Có gì đâu chứ, em cũng làm vậy anh thôi. Ra ngoài đó nhớ giữ liên lạc.

Nam gật đầu:

- Dù gì chị em cũng đã định cư tại đây, đâu phải em không bao giờ vào đây nữa.

- Đúng nhỉ, chả phải người ta cũng nói có chia tay thì mới có ngày gặp lại đây sao, chúng ta còn nhiều cơ hội mà. Được rồi, chúng ta về thôi để em còn nghỉ ngơi mai lên đường.

- Vâng ạ.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện trên đoạn đường ngắn rồi tách ra ở một ngã ba, sau ngày mai, chả biết đến bao giờ hai người mới có thể hội ngộ lần nữa. Việt cứ tiếp tục bước đi lững thững, trời về ban đêm mát mẻ, gió thổi nhẹ qua những tán lá cây xào xạc, xoa dịu đi chút trống vắng trong lòng Việt. Việt phát hiện thấy dưới đất có vài viên sỏi trắng tròn trịa rất đẹp, bèn cúi xuống nhặt mấy viên đó lên ngắm nghía, thầm nghĩ bụng với công lực hiện tại của bản thân nếu đi ném mấy con chim thì chắc hẳn sẽ có một bữa thịt chim nướng ra trò; có lẽ sáng mai nên đi thử xem thế nào.

Đầu đang mường tượng về một bữa thịt chim nướng cùng cốc bia tươi ngon lành đặt bên cạnh thì bất thành linh Việt xoay người, vung tay phải phóng hai viên sỏi trong tay mình vù đến một ngọn cây ở phía sau lưng. Viên đá mang theo bảy phần công lực của Việt, bay vút đi, tưởng chừng như xé rách không gian, tạo thành những âm thanh rín rít veo veo rợn hết cả người.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 89

Một viên sỏi bay lọt vào chỗ cành lá um tùm, nghe vang lên hai tiếng “bộp” nhỏ. Một viên không biết đã bay đi đâu còn một viên thì xuyên sâu vào trong thân cây bởi kinh lực quá mạnh mẽ, vị trí viên sỏi đâm xuyên vào xuất hiện một lỗ thủng tròn tròn. Kế tiếp là tiếng gầm dữ tợn và một bóng đen từ trong đó nhảy vọt ra. Việt thấy thế thì cười khẩy, nói bằng tiếng Anh:

- Xin chào anh bạn sát thủ, tao cảm thấy mày ngồi trên đó nãy giờ rồi, biết mày đang khá là buồn chán nên gọi xuống đây tán gẫu cho vui.

Tên sát thủ tức giận nghiêng răng kèn kẹt:

- Hừ, chẳng khốn, sao mày biết tao theo dõi mày.

Lốp vải trên vai tên sát thủ bị rách một đường dài, da thịt bên trong đã toét máu tươi, rõ ràng đây là kết quả của viên sỏi khi nãy của Việt gây ra.

Việt nhún vai trả lời:

- Đơn giản là vì tao biết mày đang nấp trên cây và đang định bắn chết tao bằng khẩu súng ngắn trên tay của mày.

- Vậy thì... chết đi.

Tên sát thủ chưa dứt lời đã nhanh như chớp gờ súng lên bắn Việt. Nhưng Việt đâu thể để hắn được như ý chứ. Ngay từ đầu, Việt đã rất chú tâm quan sát kẻ địch, vừa thấy cổ tay hắn ta cử động, Việt lập tức nghiêng người sang bên, ném nốt viên sỏi còn lại ra, rồi vọt người lao theo. Việt sỏi bay tới nhanh hơn cả tốc độ nhắm bắn của tên sát thủ. Tên sát thủ chưa kịp bóp cò đã bị viên sỏi đập mạnh vào khớp cổ tay làm hắn ta vô cùng đau đớn, buộc lòng phải buông khẩu súng ra, ôm tay rên rỉ.

Cùng lúc đó Việt đã lao đến. Tên sát thủ nghe thấy tiếng gió ập xuống đầu, trong lòng kinh hãi, vội lăn tròn mấy vòng trên đất. Cước đánh hụt Việt tạo ra một hố sâu hoắm ngay dưới chân. Việt nhắc lên, thấy khẩu súng màu hoàng kim đã bị mình vô tình dẫm cho móp méo, Việt lắc đầu xuyết xoa:

- Ôi thật tiếc quá, súng tốt thế mà lại hư rồi, ầy, mà không sao, đem bán đồng nát cũng thu được không ít tiền.

- Khốn kì*p, mày chết đi!

Tên sát thủ gầm lên đầy giận dữ. Hắn mặc kệ đau đớn nơi cổ tay, đánh ra một quyền như sấm sét. Việt vẫn nở nụ cười nhưng thân hình không chậm chút nào, người nghiêng sang bên vài độ, tay trái vung ngang gạt đi đòn tấn công của tên sát thủ. Nội lực ẩn chứa bên trong cực kỳ hùng hậu làm tên sát thủ loạng choạng, chân bước lệch đi. Việt thấy kẻ địch lộ ra sơ hở chết người, lập tức vung tiếp tay phải chop lấy cổ tay bắn sục của gã bẻ ngược lên trên. Tiếng cắc cắc vì xương tay bị gãy chưa dứt thì chưởng trái Việt đã đánh lên ngực kẻ địch “bình bịch”. Tên sát thủ không ngờ mình vừa tấn công thì lập tức nhận phải quả đấm, tay bị đánh gãy, ngực bị trúng chưởng, miệng gã hộc máu rồi gã ngã bịch xuống đất.

Vừa rồi Việt đã sử dụng hai chiêu khác nhau trong hai bộ võ công, một của Lão Mai Quyền, một của Hắc Hồ Quyền.

Đối phương đã ngã gục nhưng Việt vẫn chưa dừng lại, Việt đột ngột biến chiêu thành chỉ, vù vù phóng ra liên tiếp mấy chỉ lực, điểm vào mấy chỗ trên người tên sát thủ. Tên sát thủ thấy cơ thể hần bỗng đứng trở nên cứng như khúc gỗ, trong lòng kinh hãi:

- Thăng khôn, mày đã làm cái quái gì vậy hả, sao tao không cử động được.

Việt cười nhạt:

- Chỉ là chút ít tiêu xáo thôi, mày là một sát thủ, đã đi khắp nơi trên thế, không lẽ không biết đến thuật điểm huyết hay sao?

Tên sát thủ nghe đến hai từ “điểm huyết” thì giật mình, vẻ mặt không thể tin được. Việt tất nhiên hiểu trong lòng hắn ta đang nghĩ cái gì. Việt giải thích luôn cho gã:

- Hừ, mày tưởng chỉ võ công của nước X mới có điểm huyết hay sao? Nhảm to rồi đấy, mày nên nhớ một điều, suốt hơn bốn nghìn năm qua, nước tao có vô số loại võ công, cao thủ của nước họ đã gặp không ít thất bại khi giao đấu với người nước tao đấy.

Tên sát thủ hiển nhiên đã bị dọa đến sợ võ mặt nhưng hắn từng luyện nội công rồi nên vẫn cố bình tĩnh, âm thầm vận nội lực để khai thông các huyết bị bế tắc. Đáng tiếc dù vận công thế nào thì vẫn vô dụng. Việt thấy biểu hiện của hắn thì chỉ cười to:

- Ha ha, dù mày vận công đến sáng mai thì cũng không tự giải huyết được đâu, tuyệt kỹ điểm huyết của tao chỉ có mình tao mới giải được.

Lời này của Việt không ngoa chút nào. Tuyệt kỹ điểm huyết này là võ công độc môn của vua Quang Trung, nó thuộc vào bộ Hùng Kê Quyền. Gốc gác thực sự của Hùng Kê Quyền là do em trai vua - Đông Định Vương Nguyễn Lữ sáng tạo nên. Lúc sinh thời, Đông Định Vương khá mạnh khỏe, thể lực có phần yếu hơn các anh mình là Nguyễn Nhạc và Nguyễn Huệ (tức vua Quang Trung sau này), bởi vậy ông chuyên luyện về môn miên quyền, nhu quyền.

Nguyễn Lữ cũng say mê chơi gà. Trong một dịp tết, ông quan sát đôi gà chọi thì bắt gặp cảnh một con to lớn kèn càng, dũng mãnh, mặt đỏ gay, ra đòn sát thủ đầy nặng nề và một con nhỏ bé mà linh hoạt. Nhưng con gà to lớn kia đã liên tục cúp đuôi chạy trước sức tấn công bền bỉ, liên tiếp, nhanh như chớp của con gà nhỏ. Từ đó ông ngộ ra được sự miên viễn, bền bỉ, nhẹ nhàng nhưng rất dữ dội, có thể chọc phá bất cứ sơ hở nào dù rất nhỏ đi nữa; và đây cũng chính là tinh túy của Hùng Kê Quyền.

Hùng Kê Quyền sử dụng ngón tay trở mô phỏng hình mỏ gà để đâm chọc, các ngón còn lại co vào như chiếc cựa gà. Thủ pháp cực kỳ độc đáo nhằm vào những điểm yếu chết người của kẻ địch như các huyết đạo, ngực, hầu... Thân pháp thì hết sức linh hoạt, thần tốc, biến ảo khôn lường khiến kẻ địch luôn phải hứng chịu những đòn thể sát thương cực kỳ ghê gớm. Nguyễn Lữ càng luyện càng ngộ ra tinh túy rồi sáng tạo thêm tuyệt kỹ điểm huyết dựa trên Hùng Kê Quyền. Tuyệt kỹ này đương thời không một ai giải được, chỉ có mình ông.

Về sau để giúp hai anh trai mình có thêm miếng phòng thân nên ông đã truyền lại hai tuyệt kỹ này. Vua Quang Trung lại dựa vào đó, kết hợp với Thuận Dương Công cải biên đi, biến thành hai tuyệt kỹ để phù hợp cho mình hơn. So với tuyệt kỹ của Đông Định Vương thì vừa giống lại vừa khác, đặc biệt là cách vận hành chân khí khi thi triển chiêu thức, độ mạnh yếu trong từng chiêu.

Ba anh em cùng luyện chung tuyệt kỹ nhưng lại sáng tạo thêm những đường lối đặc biệt cho riêng mình.

Nhắc lại tên sát thủ, hắn không tin lời Việt, cố hết sức vận công giải huyết, tiếc rằng vẫn hoàn công cốc. Hắn biết mình không thể thoát được thì lập tức đưa ra quyết định cuối cùng. Việt phát hiện hai mắt tên sát thủ đảo liên tục thì nghĩ tới điều gì đó, chỉ pháp lập tức bung ra, điểm luôn một huyết của đối phương.

Tên sát thủ cảm giác miệng mình tự dưng cứng ngắc không cử động được nữa thì kinh hoàng vô cùng. Hắn trợn mắt nhìn Việt, miệng a... a... vài tiếng. Việt nói:

- Tao đã điểm huyết cam của mày rồi, giờ mày có muốn cắn răng tự sát cũng vô ích.

Ý đồ của mình đã bị lộ, sắc mặt tên sát thủ tái mét, giờ hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn đối phương tùy ý ra tay. Việt cũng chưa muốn động tay động chân đến hắn, Việt lời điện thoại ra gọi:

- Tôi đã bắt được tên sát thủ lần trước, nếu cô có hứng thú thì đến đây.

- Bắt được tên đó rồi à? Anh đang ở đâu vậy, tôi sẽ đến ngay.

Việt nói địa điểm mình đứng rồi cúp máy. Sau đó Việt tước vò cây và bện thành dây để trói tên sát thủ lại. Thấy Việt chỉ dùng tay không mà có thể tước vò cây một cách dễ dàng như thế thì càng thêm sợ hãi, thực tế thì đây cũng là ý đồ của Việt. Tên sát thủ đã bị Việt điểm huyết cứng đờ, chẳng thể phản ứng được gì khi Việt trói hắn vào cây, trói xong thì Việt nói:

- Tao phải cảm ơn lần trước mày giết hụt tao, nhờ thế mà hôm nay mày phải trả giá cho những điều mày đã gây ra cho tao.

Việt ngồi dựa vào thân cây đối diện tên sát thủ và nói:

- Tao biết mày không biết kẻ nào đã đưa ra bản hợp đồng thuê giết tao, nhưng tao hi vọng mày có thể giúp tao bảo kẻ đó chủ động hủy hợp đồng. Mày không cần miệng đầu, chỉ cần lác hay gạt đầu thôi.

Tên sát thủ chà gạt cũng chà lác mà từng mắt nhìn Việt gườm gườm, ẩn ý thế nào thì Việt quá hiểu. Việt nhún vai tiếp tục chọc tức đối phương:

- Không giúp thì thôi, không cần phải dọa nhau bằng mắt như thế. À, cô ấy tới rồi, để tao giới thiệu cho mày một người bạn mới.

Ông Phuong và Thương đã xuất hiện. Thương rất ngạc nhiên khi nhìn thấy gương mặt của tên sát thủ, cô hỏi Việt:

- Anh đã tự tay bắt được hắn sao?

Việt gạt đầu:

- Phải, có vấn đề gì à?

- Không có gì, tôi chỉ ngạc nhiên trước võ công của anh, có vẻ như lại có tiến bộ nhỉ.

- Ủ, tôi cũng chưa hiểu vì sao đây.

Tối nay cuối cùng thì Việt cũng đã đột phá được tầng thứ sáu của Thuần Dương Công, chỉ khoảng một tuần mà Việt bước qua liền hai tầng, công lực của anh đã tiến triển khủng khiếp. Quả thật đến bây giờ Việt vẫn chưa hết choáng váng về sự thay đổi đột ngột này, có điều mấy lời tự sướng bản thân này quá khó để mà tuôn ra khỏi miệng.

Lúc này Việt không chú ý về mặt hoang mang của tên sát thủ khi thấy Thương xuất hiện tại đây. Việt hỏi Thương:

- Hắn đã bị tôi điểm huyệt rồi, cô có thể kiểm tra xem hắn có mang theo công cụ nào để tự sát hay không, sau đó thì cô muốn làm gì hắn thì cứ việc, tôi không ngăn cản.

- Anh biết thuật này nữa à?

Thương chỉ bất ngờ vì Việt biết chứ cô chẳng lạ gì thuật điểm huyệt cả. Việt đáp:

- Có biết một chút, gần đây mới luyện tập được, cô kiểm tra hắn đi.

Ông Phuong nói:

- Để chú kiểm tra hắn ta giúp cháu Thương nhé, cháu làm việc này có lẽ không tiện đâu.

- Dạ vâng.

Ông Phuong ngồi xuống bắt đầu công việc. Bỗng Thương quay sang bảo với Việt:

- Sáng mai anh đến gặp tôi và chú Phuong, chúng tôi có chuyện rất quan trọng muốn bàn bạc với anh.

Việt ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Sáng mai à, mai tôi có chút việc riêng, đáng lẽ cần làm nhưng thôi bỏ qua cũng được, tôi sẽ gọi họ để thông báo.

Việt vốn có dự định là sáng mai sẽ ra ga tiễn Nam, nhưng giờ Thương đã nói việc rất quan trọng thì Việt chỉ có thể gọi điện xin lỗi cậu nhóc đó thôi. Lúc này ông Phuong đã kiểm tra thân thể tên sát thủ xong, ông đứng dậy bảo Thương:

- Hắn chỉ mang theo răng độc, chú đã nhổ nó ra rồi, giờ có thể giải huyệt cầm cho hắn mà không sợ hắn tự sát nữa.

Thương lắc đầu:

- Dạ vẫn không nên giải huyệt cầm cho hắn ạ, hắn có thể cắn lưỡi mà, trước mắt cứ mang hắn về đồn đã ạ.

Việt không khỏi thâm thán phục suy nghĩ cực kỳ cẩn thận của Thương. Việt đâu biết rằng Thương và tên sát thủ David này đã đụng độ nhau vài lần trước đây, tiếc là đều để hắn ta được đồng minh của hắn giúp đỡ cho chạy thoát trong gang tấc. Việt nói:

- Hi vọng khi cô có thể khiến hắn bảo kẻ thuê hắn chủ động hủy hợp đồng giúp tôi. Tôi không sợ mình bị hại, chỉ lo cho những người khác.

Thương hiểu ý Việt đang nhắc đến ai:

- Được rồi, điều này không dễ nhưng tôi sẽ cố hết sức.

- Không còn gì nữa thì tôi về đây, dạ cháu về chú Phuong ạ, mai cháu sẽ đến đúng giờ.

- Ủ.
- À suốt nửa thì quên, bảy tám giờ nữa thì huyết đạo sẽ tự giải, khi đó chú và Thương để ý đừng để hấn tự sát đấy ạ.
- Tôi nhớ rồi.
- Cháu đi đây ạ.

Viết để lại tên sát thủ bị điểm huyết cứng đơ trên đất cho ông Phuong và Thương xử lý rồi quay về phòng trọ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 90: Một cuộc đời mới

Sáng hôm sau, Nam có mặt ở nhà ga của thành phố D để lên tàu lửa ra thành phố A. Hôm nay là chủ nhật nên cả vợ chồng Tuyền - Khoa đều có mặt để tiễn thẳng em trai ham chơi của mình. Vốn dĩ Tuyền muốn mua vé máy bay cho Nam ra thành phố A cho nhanh nhưng Nam lại không thích, cậu ta lấy lý do là muốn ngắm cảnh trong lúc đi. Tuyền hết lời với ý nghĩ này của cậu em trai luôn.

Trong lúc chờ tàu lửa, Tuyền nói với chồng:

- Đáng lẽ Việt cũng đến nhưng mà cậu ta bận việc đột xuất nên không có mặt. Tính ra em cũng định nhân cơ hội này bàn thêm với cậu ta về bản hợp đồng hợp tác kinh doanh, giờ đành phải lùi lại ngày kia.

Khoa nói:

- Ủ, anh thấy em cần bàn kỹ với cậu ta về khoản hợp tác liên quan đến mảnh đất kia, cái này quan trọng nhất đấy.
- À em nhớ rồi.

Nam thấy anh chị toàn bàn công việc mà chẳng nói gì mới mình thì tỏ vẻ bất mãn:

- Được mỗi ngày chủ nhật nghỉ ngơi mà anh chị cũng đem công việc ra luận bàn, hai người ham công tiếc việc quá.

Tuyền gỡ đầu thẳng em:

- Em biết gì mà nói, khi nào em mở công ty như anh chị mà còn thanh thoi được thì hẵng nói nhé.

Nam xoa xoa chỗ đau:

- Hừ, anh chị cứ yên tâm, rồi có ngày em sẽ lập nên một công ty có danh tiếng vượt ra cả quốc tế.

Khoa cười to:

- Ha ha ha, nếu thế thì càng mừng chứ sao, anh chờ ngày đó.

Tuyền lại gỡ đầu Nam:

- Cứ to mồm vào, lo mà học đi đã, đừng mơ mộng hão nữa.

Nam ngồi xa ra một ghế để tránh nắm tay của bà chị rồi mới nói:

- Không có ước mơ sao có phương hướng bước đi.

Khoa giờ ngón cái lên:

- Anh ủng hộ quyết tâm của em, cứ cố gắng.

Nam lắc đầu chả biết đối đáp thế nào trước những lời mỉa mai của hai vợ chồng này, thôi thì im lặng vậy.

Ba người tán nhảm một hồi lâu nữa thì tàu lửa đến. Nam nhanh chóng xếp đồ đạc của mình rồi ngồi yên vị trên ghế chờ đoàn tàu đưa mình ra thành phố A.

...

Mất gần một ngày, tàu lửa mới ra đến thành phố A. Nam nhanh chóng thu xếp hành lý của mình và tiến ra cửa nhà ga. Vì Nam vừa đi vừa ngó nghiêng xem người đón mình đã đến chưa nên không chú ý đường đi, vai va phải một người thanh niên đi ngược chiều làm vai Nam cực kỳ đau nhức. Nam vội vàng cúi đầu nhận lỗi:

- Xin lỗi nhé, tại tôi không chú ý, thật xin lỗi.

May là anh chàng thanh niên kia dễ tính, anh ta chỉ cười cười:

- Không có gì, ga tàu đông thế này, va chạm có thể xảy ra mà.

Hai bên gạt đầu xem như chào một cái rồi đi, lúc này Nam mới đưa tay lên xoa bóp đầu vai cho bớt đau nhức, không ngờ mới chỉ chạm vừa vừa thôi mà lại đau thế. Nam vừa xoa nắn vai vừa bước đi, bỗng nghe có tiếng gọi:

- Bà bên này nè Nam.

Nam hướng ánh mắt về phía tiếng nói đó. Một bà lão đứng bên cạnh một chiếc ô tô đen bóng. Đây chính là bà Mai – người đã dạy võ công cho Nam suốt mười mấy năm qua. Mái tóc của bà ấy đã bạc trắng, tuy bánh xe thời gian đã để lại những nếp nhăn trên gương mặt nhưng không thể hủy diệt nét đẹp thiên sinh của bà. Nam chạy tới, miệng tươi cười hơn hớn:

- Bà đến lâu chưa ạ?

Bà Mai nhìn Nam đầy hiền từ:

- Bà cũng mới tới thôi, trời đang nắng to lắm, cháu lên xe đi.

- Vâng ạ.

Nam nghe lời bà Mai, mở cửa xe ngồi vào hàng ghế sau. Bà Mai thấy Nam cứ dùng tay xoa vai thì lấy làm kỳ, bèn hỏi:

- Cháu bị đau vai à? Để bà xem nào.

Bà Mai kéo nhẹ áo của Nam thì không thấy có vết bầm nào, tuy vậy bà vẫn đặt tay lên vai Nam rồi vận khí trị thương cho cậu. Một luồng nội kinh nhu hòa nhưng vô cùng thâm hậu truyền sang người Nam, chẳng mấy chốc cơn đau trên vai cậu đã biến mất hẳn. Nam xoay cánh tay một vòng, cảm thấy không còn nhức nhối nữa. Nam nói:

- Hay quá, giờ tay cháu cử động bình thường rồi.

Bà Mai hỏi:

- Sao cháu bị thương thế?

Nam gãi đầu gãi tai trả lời ngập ngừng:

- Cháu đi không chú ý đường nên va phải người ta nên bị thương thôi ạ.

Bà Mai cười mắng Nam:

- Cháu đúng là... lúc nào cũng hậu đậu như vậy.

Bà dặn Nam mấy câu cẩn thận rồi bảo bác tài nổ máy cho xe chạy. Hồi lâu sau bà hỏi tiếp:

- Cháu vào chơi nhà anh chị cháu chơi chắc anh chị cháu rất vui.

- Dạ, tiếc là anh chị bận quá nên chưa có dịp đi chơi chung với gia đình anh chị.

- Gia đình anh chị cháu khỏe không?

Nam bật cười đáp:

- Dạ anh chị vẫn khỏe, thằng bé con anh chị cũng khá khinh lắm, mà nó cũng quậy cực kỳ, cháu mấy lần khôn khổ vì nó.

- Lần trước bà nghe cháu nói là anh chị cháu mở công ty riêng phải không nhỉ?

- Dạ đúng rồi, anh chị cháu vừa mới ký hợp đồng với một công ty lớn nữa cơ. Ủa, mình đang đi đâu vậy hả bà?

- Giờ cháu chưa xác định chỗ ở chứ gì, qua nhà bà trước cái đã, sau khi hoàn thành thủ tục nhập học thì bà sẽ tìm giúp cháu phòng trọ tốt.

Nam lắc đầu:

- Cháu cảm ơn bà đã quan tâm, cháu đã quyết định nhập học xong rồi thì cháu sẽ đăng ký vào ở trong ký túc xá của trường rồi ạ.
- Ô thế à? Cũng được, nếu cháu đã muốn vậy thì bà cũng không ngăn cháu nữa. Khi nào cháu lên trường nhé?
- Dạ ba ngày nữa ạ. Ba ngày này chắc cháu làm phiền bà chút rồi.

Bà Mai cười đáp:

- Thằng bé này, bà cháu ta đâu chỉ mới quen biết mà cháu phải khách sáo thế hà, được rồi, nhà bà đây rồi.

Chiếc xe dừng lại trước một căn nhà nhỏ. Thực tế nói nhỏ thì không hề nhỏ, tuy chỉ là một ngôi nhà cấp bốn nhưng xung quanh ngôi nhà là một khu vườn khá rộng với đủ kiểu cây cối xanh tươi. Nam bước xuống xe, nhìn thấy nhà bà Mai thì không khỏi ồ lên kinh ngạc. Bên này thì bà Mai đã bảo lái xe cho xe chạy đi, xe hơi này là xe riêng của bà Mai, vì bà không tiện lái xe nên mới thuê tài xế cho mình. Bà Mai mở cổng rồi dẫn Nam vào trong nhà. Khi đi ngang qua khu vườn, Nam lại càng thích thú xây dựng nhà và cách bố trí cảnh vật chung quanh, miệng Nam lầm bầm: “Đất này mà xây biệt thự lên thì đẹp phải biết.”

Giọng của Nam rất bé, song bà Mai vẫn nghe được, bà nói:

- Bà không thích kiểu nhà biệt thự to lớn mà thích kiểu này hơn, mà cũng phù hợp với bà.

Nam không nói gì thêm vì cậu biết bà dư sức xây biệt thự, chỉ cần thấy bà có xe riêng cho mình là đủ hiểu rồi. Chẳng qua đó chỉ là lý do nhỏ, Nam hiểu chủ yếu là bởi bà Mai không lấy chồng, cũng không có con cháu riêng của mình. Bao lâu nay bà Mai lâu nay chỉ sống một mình ở quê của Nam, lúc nhỏ Nam vô tình gặp bà và được bà thương yêu và dạy võ công cho; với điều kiện là cậu không được tiết lộ chuyện gặp được bà cho bất kỳ ai. Cậu nghe đến chuyện học võ thì rất thích, nên tất nhiên là đồng ý ngay.

Cứ như thế suốt mười mấy năm trôi qua mà không người nào phát hiện Nam đang luyện võ với một bà lão cả. Nam không biết bà bao nhiêu tuổi, có hỏi bà cũng không trả lời, chỉ cười cười tiếp tục dạy võ cho cậu. Lâu dần, trong đầu Nam hình thành suy nghĩ bà Mai là người quê cậu, mãi đến một năm trước bà Mai bảo bà phải về nhà thì cậu mới biết thì ra bà Mai gốc ở thành phố A rồi vì lý do nào đấy mới đến ở gần làng của Nam suốt mười mấy năm trôi.

Hiện tại Nam không muốn nhắc đến những vấn đề này nữa, Nam sợ mình vô tình chạm vào nỗi đau nào đó được bà Mai giấu kín trong lòng.

Thiết kế của nội thất căn nhà rất giản dị, chỉ một bộ salon bằng gỗ cùng một vài đồ đạc để tiếp khách bình thường. Bà Mai dẫn Nam vào một căn phòng khá là âm cúng. Vì trước đây khi bà Mai về thành phố A, bà đã căn dặn khi nào đến đó nhập học thì phải gọi cho bà, bởi vậy căn phòng đã được dọn dẹp sạch sẽ, ngăn nắp lâu rồi. Tình cảm của bà Mai dành cho Nam bao lâu nay vốn luôn rất tốt như thế nên Nam không nở từ chối và cũng không ngại ở đây vài hôm.

Bà Mai vừa hỗ trợ Nam soạn đồ đạc ra vừa hỏi:

- Hình như cháu từng nói cháu có họ hàng ở đây phải không nhỉ?

Nam nói:

- Dạ vâng ạ, đúng là cháu có họ hàng ở đây nhưng quan hệ giữa gia đình cháu với họ không thân thiết cho lắm, cháu mới chỉ gặp họ vài ba lần thôi; vì thế cháu cũng không muốn nhờ đến họ, và lại cháu có bà giúp rồi còn gì.
- Cái miệng thằng nhóc này đúng là lém lỉnh mà.
- Hi hi.

Bỗng lúc này có tiếng nói trong trẻo của một cô gái vang lên ngoài cổng:

- Bà ơi, bà ơi, mở cửa cho cháu vào với.

Nghe giọng cô gái, bà Mai lập tức đi ra mở cửa. Đứng thấy bà ấy đã cao tuổi rồi mà cho là chậm chạp, mới chỉ hơn mười bước chân thôi mà bà ấy đã ra gần cổng rồi, bước đi vô cùng nhẹ nhàng, thanh thoát. Khinh công của bà đã đạt đến cảnh siêu phàm, e là sức trẻ như Việt hay Nam cũng không thể sánh được. Nam không theo bà Mai mà ngồi chơi trên ghế salon, đổi mắt thì hướng ra phía cổng

Nam nhìn thấy một ông lão và một cặp nam nữ cùng bà Mai đi vào trong. Nam lịch sự đứng dậy chào họ một tiếng. Ông lão gật gù đầu hài lòng rồi nhìn Nam hồi lâu, sau đó mới nói:

- Anh nghe cậu lái xe báo em gái anh dẫn một cậu nhóc về nhà thì rất tò mò nên đến đây xem thế nào, quả nhiên không ngoài dự đoán của anh, đúng là thằng bé này.

Ánh mắt của bà Mai không ngờ lại hiện lên vẻ xấu hổ xen lẫn hoài niệm, nhớ nhung của một cô gái trẻ, song chỉ thoáng qua rồi biến mất, mọi người trong

nhà căn bản không thể phát hiện ra. Nghe cách nói chuyện hai ông bà lão nói với nhau thì Nam mới biết hai người là anh em ruột. Hơn nữa, tuy không hiểu nội dung thực tế của cuộc đối thoại giữa hai người là điều gì nhưng Nam biết họ chủ yếu đề cập tới mình nên trong bụng không khỏi cảm thấy có chút nhột nhột. Nam lại nghe ông lão thở dài rồi tiếp tục nói:

- Sao em cứ cố chấp mãi như thế, đã mấy chục năm rồi mà em vẫn không quên được sao?

Bà Mai cười buồn:

- Anh nói em còn bản thân anh thì sao? Chị dâu đã mất gần hai mươi năm rồi mà anh vẫn để anh của chị đầu giường đẩy thôi. Chúng ta là anh em mà, đâu khác gì nhau.

Lần này thì Nam chả hiểu ngô khoai gì nữa rồi, cậu đành bỏ ngoài tai mấy lời đó. Đôi nam nữ ở phía đối diện cũng không quan tâm bà Mai và anh trai của bà đang nói chuyện mà hướng mắt đến chỗ Nam với sự hiếu kỳ.

Bởi có “lũ trẻ” ở đây nên bà Mai không muốn nhắc đến quá khứ nữa mà chuyển chủ đề khác:

- Để bà giới thiệu cho mấy đứa biết nhau, đây là Nam, cháu một người bạn của bà. Nam, đây là hai đứa cháu nội của anh trai bà, đứa lớn là Hùng, đứa nhỏ là Linh.

Nam vừa chào hỏi đưa tay ra bắt. Hùng thì cười cười bắt tay tiếp lại, còn Linh thì tỏ vẻ lạnh nhạt chào lại một câu. Nam cũng không để bụng thái độ của cô gái vì trước đây Nam cũng nhận được thái độ giống thế này từ họ hàng sống ở đây. Nam nói thêm với bà Mai cũng ông lão mấy câu nữa rồi xin phép bà Mai ra ngoài. Cậu biết ngoài bà Mai thì ba người thân của bà có lẽ chẳng ưa gì mình nên cậu đi chơi để cho người nhà của họ trò chuyện với nhau tự nhiên hơn.

Hết quyển 2.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 1: Ngày đầu tiên ở nơi mới lạ

Quyển 3: Những đại gia tộc

Cùng lúc này trong văn phòng của một công ty, một người đàn ông trung niên đang nghe điện thoại từ ai đó:

- Thăng nhóc đó đến rồi à? Lại còn đi cùng cả bà ta nữa sao, được rồi, tôi biết rồi, cậu cứ tiếp tục theo dõi thăng nhóc đó cho tôi.

- Dạ vâng ông chủ, tôi sẽ để mắt đến thăng nhóc.

Nói xong thì ông ta cúp máy. Bỗng một thanh niên tầm hai mươi bảy hai mươi tám tuổi bước vào hỏi người trung niên:

- Bố đang nói chuyện với ai đấy ạ? Thăng nhóc ba nói đến là ai đấy ạ?

Người trung niên không giận vì con mình đã nghe lén mà trả lời:

- Con nghe hết rồi à, thăng nhóc kia là đứa cháu của ông bác ấy, nó ra nhập học rồi, bố muốn lưu ý nó một chút ấy mà.

Anh chàng thanh niên cười khẩy tỏ ý xem thường:

- À, con cứ tưởng ai, nó ra ngoài này mà không liên hệ với chúng ta thì chúng ta để ý đến nó làm gì, kệ nó đi bố, con có vài thứ muốn bố ký một số giấy tờ đây ạ.

- Ừ, con đưa đây.

Quang (người thanh niên) không hiểu dụng ý thực sự của cha mình. Người cha cũng không muốn giải thích cho con trai hiểu nên đưa tay ra nhận ra giấy tờ và bắt đầu ký.

...

Ngày làm thủ tục nhập học của Nam đã đến. Thủ tục rất đơn giản nên chẳng mất bao lâu thời gian Nam đã hoàn thành. Cậu cũng nhanh chóng làm quen được mấy người bạn cùng lớp, trò chuyện với họ một lúc thì Nam rời đi.

Bà Mai dẫn Nam về chỗ bà thường dùng để luyện công. Chỗ bà luyện công cách nhà bà không xa lắm, hình như chỗ này được dựng từ một phòng tập thể dục nên có nhiều dụng cụ thể thao ở đây. Căn phòng rất rộng, cả tường và nền nhà đều được bọc thêm một lớp đá cứng rất chắc chắn. Hơn một năm không dạy Nam rồi nên bà muốn kiểm tra võ công của Nam có bị thụt lùi hay không nên bảo Nam đánh toàn lực ra để bà xem. Nam nghe lời bà làm theo. Bà Mai càng nhìn Nam luyện công thì càng ngạc nhiên, đến khi Nam hoàn thành, bà hỏi cậu:

- Võ công của cháu tiến bộ rất nhiều, bà rất bất ngờ đấy. Cháu đã ngộ được điều gì mới à?

Nam đáp:

- Dạ kỳ ngộ mới thì không nhưng cháu đã gặp được một anh ở trong thành phố D. Anh ấy cũng luyện võ, chúng cháu đã kết bạn và luyện cùng nhau, nhờ thế võ công của cháu đã tốt hơn nhiều rồi ạ.

Bà Mai ồ lên:

- Có chuyện ấy nữa à, cháu kể bà nghe nào, cậu nhóc kia tên gì thế? Cậu ta luyện võ công gì?

Nam trả lời:

- Cháu cũng không rõ lắm, anh ấy luyện gì gì mà Thuần Dương Công ấy, anh ấy cũng lợi hại lắm, mạnh hơn cả cháu nữa.

- Ồ, Thuần Dương Công à? Tên này lạ quá, bà chưa nghe nói đến bao giờ, rồi cháu còn nó cậu nhóc đó mạnh hơn cả cháu nữa à, thú vị đấy.

Nhắc đến chuyện này, Nam lại càng hào hứng, lập tức kể sạch:

- Cháu và anh ấy còn trao đổi võ công nữa kia, cháu lấy Hắc Hồ Quyền ra để đổi lấy Lão Mai Quyền của anh ấy nữa.

Bà Mai là người đã truyền thụ Hắc Hồ Quyền và Huyết Xà Quyền cho Nam, bà hiểu rất rõ sự ghê gớm của chúng nên khi nghe Nam nói, bà ngăn người ra:

- Lão Mai Quyền à? Đó là quyền pháp phổ thông mà, sao sánh được với Hắc Hồ Quyền của cháu, cháu đại quá.

Nam lắc đầu:

- Dạ không, Lão Mai Quyền của anh ấy lợi hại lắm, không như bà nghĩ đâu ạ.

Bà Mai tất nhiên không tin:

- Ô vậy sao? Nghe hay đấy, thế cháu dùng nó đánh với bà xem thật không nhé.

- Dạ vâng.

Nam bắt đầu vận công. Bà Mai nở một nụ cười, hai tay vạch một vòng tròn rồi thu về trước ngực, người chuyển thành tư thế phòng thủ chuẩn bị chờ đợi Nam ra đòn, ở đây không có gió thổi nhưng hai tay áo của bà vẫn căng phồng, bay phấp phật; chứng tỏ nội công của bà đã luyện tới mức cao siêu không tưởng nổi.

Nam vung tay đánh ra chiêu đầu của Lão Mai Quyền – “Lão mai độc thọ nhất chi vinh” đánh tới bà Mai, nhu kinh tỏa ra nhẹ nhàng nhưng uy lực rất hùng hồn. Bà Mai cũng dùng nhu kinh đón đỡ, tay trái gạt từ trên xuống, tay phải đánh chưởng từ ngoài vào. Đây là một chiêu trong chương pháp gia truyền của bà.

Nửa đầu chiêu Nam sợ bà Mai tuổi cao, chỉ dùng năm phần công lực nên không làm khó được bà Mai, sang nửa sau Nam gia tăng kinh lực thêm mấy phần. Nam vốn cứ nghĩ nhất chiêu này sẽ ép được “thầy” lùi bước một ít, ngờ đâu bà Mai dù đã già nhưng xương cốt vẫn rất dẻo dai, chưởng lực vẫn mạnh như dùi non lấp bễ, ngược lại bà lại đẩy Nam rơi vào thế kém. Qua thêm vài chiêu nữa Nam nhận ra bao năm mình chưa biết hết võ công của “thầy”, đến bây giờ vẫn không phải đối thủ của “thầy”, vì thế Nam không nghĩ nhiều nữa, cứ dốc toàn lực mà đánh. Hết chiêu “lưỡng túc khinh khinh tấn bộ hoành” thì đến “tấn nhất đoản thoái hồi lão khởi” rồi “phi nhất thác hoàn thoái thanh đình”, Lão Mai Quyền được tung ra liên miên bất tuyệt. Lão Mai Quyền trong tay Nam đã gần đạt tới cảnh giới chí cực như Việt rồi, dù rằng cậu chưa luyện lâu lắm, hơn nữa cậu hòa trộn cả võ công của bản thân vào nữa nên chương pháp vừa giống nguyên gốc của nó vừa lại có thêm phần hư hư thực thực, lúc cương lúc nhu, biến ảo vô cùng. Nhưng mặc cho cậu đánh thế nào đi nữa thì bà Mai vẫn ứng phó dễ dàng.

Nam đánh xong chiêu kết thúc “Vân tôn tam táo hổ xà thành” thì Nam thi triển khinh công lộn hai vòng trên không lùi ra sau hơn hai mét, nào ngờ dư kinh trong chương lực của bà Mai khiến cậu phải lật đặt lùi thêm bốn năm bước nữa mới đứng vững được.

“Nội lực bà Mai thâm hậu thật, mình cứ tưởng đã hóa giải được rồi chứ.” Nam vội vàng vận công để điều hòa chân khí đang loạn lên trong kinh mạch, sau đó thì thở hắt ra một hơi. Bà Mai gù hải lồng:

- Võ công của cháu tiến bộ không ít đâu, bà rất bất ngờ đấy. Bộ Lão Mai Quyền này cũng rất khác với Lão Mai Quyền phổ thông đang được truyền dạy ở các trường võ kia, không những chiêu thức lợi hại hơn nhiều mà cách vận hành chân khí cũng rất ghê gớm, xem ra cháu dùng Hắc Hồ Quyền để trao đổi không hề lãng phí chút nào.

Nam tiếp tục khoe:

- Anh Việt còn nói nếu có cơ hội thì sẽ dùng Hùng Kê Quyền để lĩnh giáo Huyết Xà Quyền của cháu.
- Ô, lại có cả Hùng Kê Quyền nữa sao, chả lẽ cũng không giống Hùng Kê Quyền của thời hiện tại ư?
- Dạ cái này thì cháu không rõ lắm, cháu chỉ thấy anh ấy luyện Hùng Kê Quyền đến mức có thể đâm ngón tay xuyên vào trong thân cây một lỗ nhỏ nữa kia.

Bà Mai kinh ngạc:

- Ô đâm xuyên cả vào thân cây nữa à, công lực cậu ta mạnh lắm, xem chừng Thuần Dương Công không phải là võ công bình thường, có lẽ cũng là một bí tịch như...

Nói đến đây thì bà Mai bỗng dừng không nói nữa làm Nam tò mò:

- Ủa, như cái gì ạ?

Bà Mai lắc đầu:

- Không có gì, chỉ là những cái tên trong truyền thuyết thôi mà.

Nam lại càng hứng thú, hỏi dồn:

- Truyền thuyết nào ạ? Bà kể cháu nghe với.

Bà Mai biết tính Nam vốn rất mê võ, càng giấu càng khiến cậu ăn ngủ không yên nên bà chỉ muốn trêu chọc cậu ta mà thôi. Mấy cái tên này có kể ra cũng không hại gì. Bà nói:

- Có những truyền thuyết về những võ công xa xưa, chúng được giấu giếm kỹ, truyền qua các thế hệ của từng dòng họ hoặc là thất truyền luôn như Lôi Long Dao Pháp, Đại Hải Thần Quyết... Thuần Dương Công của cậu nhóc tên Việt đó có lẽ là một môn thần công bí truyền của một gia tộc nào đấy.
- Thật vậy ạ?
- Ừ, cậu nhóc đó có nói Thuần Dương Công này của ai không?
- Dạ anh ấy chỉ nhắc qua loa thôi ạ, hình như môn Thuần Dương Công này của vị nào rất nổi tiếng ấy ạ. Còn võ công của bà tên là gì ạ?
- Đây là môn nội công gia truyền của dòng họ bà, chỉ truyền cho nữ, tên là Thanh Linh Tâm Pháp.
- Ô, tên hay quá bà ạ... Ô nhưng võ công của bà là nữ luyện, còn của cháu luyện chả lẽ cũng là...

“Cách...”

Nam và bà Mai đang nói chuyện thì cửa phòng tập được mở ra và một nam một nữ bước vào, chính là hai anh em Hùng và Linh mà Việt đã gặp tại nhà bà Mai lần trước. Có người xuất hiện, Nam đành phải dừng chủ đề võ công lại. Cô gái đi vào trong, bắt gặp Namm cũng đang có mặt ở đây, Linh hỏi Nam với thái độ khá là bất mãn:

- Sao anh lại đến đây, nơi này là nơi bí mật của nhà tôi, sao anh lại biết?

Nam nhún nhún vai đáp:

- Cô không thấy là tôi được bà của cô đưa đến đây à, chứ cửa nơi này bị khóa, cô nghĩ tôi có thể vào đây bằng cách nào chứ.
- Anh... bà tôi sao đưa anh vào được, anh biết chỗ này dùng để làm gì không hả?
- Đơn giản là dùng để luyện công thôi mà.
- Cái gì? Anh biết... thế mà anh...
- Thôi hai đứa đừng cãi nhau nữa, chính bà đã đưa Nam vào đây luyện công đấy.

Bà Mai vội xen vào để ngăn cản hai cô cậu này tiếp tục cãi nhau thêm nữa. Linh vẫn chưa hết tức tởm, lập tức hỏi lại bà Mai:

- Bà... bà đưa anh ta vào làm gì, vô ích thôi, anh ta đâu biết võ công.

Bà Mai cười cười:

- Tất nhiên là có chứ, nó mạnh hơn cả cháu nữa ấy chứ.

Linh bĩu môi:

- Cháu không tin, anh ta sao mạnh hơn cháu được. Này anh nhìn cái gì vậy hả?

Linh quay sang Việt, thấy cậu đang ngẩn mặt nhìn chăm chú vào mình nên đỏ mặt quá. Nam sức tỉnh, vội lắc lắc đầu rồi đưa mắt sang chỗ khác. Linh vốn đã rất xinh xắn, cái bĩu môi khi này của cô lại càng khiến cô đẹp hơn mấy lần, làm cho Nam không khỏi ngất ngây đến mức đờ người ra. Nam nghĩ bụng: “Nếu tính cô gái này bớt chanh chua đi một chút thì đúng là một cô gái rất tuyệt vời.” Nhưng ngoài miệng cậu thì lại nói:

- Tôi không nhìn cô, chỉ vì mãi suy nghĩ đến võ công nên vô tình khiến cô khó chịu thôi, xin lỗi.

Linh cứ tưởng đối phương sẽ cự cãi lại để mình có cớ trút giận, ngờ đâu đối phương lại xuống nước xin lỗi, không còn lý do để gây sự nữa, cô hừ một tiếng:

- Biết lỗi rồi thì tốt.

Nam lúc lắc đầu bắt đầu dĩ, còn Hùng đứng bên cạnh cũng thờ dài ngán ngấm chính cô em gái của mình, bình thường anh ta cũng gặp không ít khó cực với cô em này. Nam nghĩ mình chả nên ở đây thêm làm gì nữa bèn quay sang nói với bà Mai:

- Có lẽ cháu không nên đến đây, xin phép bà cháu đi ạ.

- Cháu... hầy... thôi, giờ thái độ của cả hai phía đều không tốt, cháu về cũng được.

Bà Mai hết cách giảng hòa cho hai phía nên đành đồng ý. Nam lịch sự chào anh em nhà họ rồi rời đi, trong bụng hơi buồn bã vì hôm không thể tiếp tục luyện công với bà Mai nữa. Hùng nhìn theo bóng lưng của Nam, tới khi Nam biến mất sau cánh cửa thì Hùng hỏi bà Mai:

- Bà nói võ công cậu ta rất lợi hại thật đấy ạ?

Bà Mai gật đầu:

- Ừ.

- Thế giữa cháu với cậu ta ai mạnh hơn ạ.

Bà Mai ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Bà cũng không dám chắc vì nó vẫn chưa dùng hết sức khi luyện với bà.

Bỗng Linh lên tiếng:

- Sao một người bình thường như anh ta lại biết võ công chứ? Chả phải thời nay chỉ có những môn phái gia truyền mới có võ công tốt sao ạ? Ấy, không lẽ bà rời nhà suốt bao nhiêu năm qua là đi dạy cho anh ta ạ?

Bà Mai vờ tỏ vẻ bức tức, đưa tay捏 mũi cô một cái và nói:

- Cháu chỉ nghĩ chỉ gia truyền thôi à, người thường có cái của người thường đấy. Hơn nữa võ công Nam dùng là võ công gia truyền của nhà cậu ta đấy, bà có quen biết với mấy người nhà cậu ta nên mới có thể dạy cho cậu ta được. Còn chuyện bà rời nhà đi bao nhiêu năm là chuyện cá nhân của bà không liên quan đến cậu ta.

- Ở thế...

- Không nhiều lời nữa, hai cháu bắt đầu luyện đi, bà sẽ kiểm tra từng đứa một.

- Ở vâng ạ.

Linh biết gắng hỏi nữa thì bà cũng không trả lời mình nên tạm thời bỏ qua, chuyển sang luyện công.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 2: Các đại gia tộc

Sau khi rời khỏi phòng luyện công của nhà cô bé Linh, Nam bắt đầu đi đăng ký phòng ký túc xá cho mình. Nam nghĩ cần phải tìm được càng nhanh càng tốt chứ tiếp tục ở ở nhà bà Mai thêm vài ngày nữa, bị cô gái kia phát hiện thì sẽ gặp phiền toái lớn. Hiện tại đang mùa tựu trường, nhu cầu phòng ở của sinh viên rất lớn, nếu không đăng ký sớm thì e rằng sẽ hết phòng, đăng ký xong thì Nam tiếp tục đi tìm một nơi vắng vẻ cho mình để dàng luyện võ. Sau khi thấy được bãi đất trống dùng luyện công của Việt thì Nam đã có dự định giống thế khi ra thành phố A học, đáng tiếc thành phố A lớn hơn rất nhiều so với thành phố Việt sống nên kiếm được chỗ tốt như vậy, mà lại không quá xa trường quả thật rất khó. Nam tìm cả sáng đến tận giữa buổi chiều nhưng vẫn chưa tìm thấy nơi nào tốt như phòng tập của bà Mai hay chí ít là tương tự chỗ của Việt.

Nam đang đi trên đường thì bất gặp vài người quen từ hướng đối diện đi tới, họ gồm một người đàn ông hơn năm mươi tuổi đi cùng cặp thanh niên một nam một nữ. Nam không tránh được nên đành gật đầu và chào hỏi họ:

- Cháu chào chú ạ, chào Quang, chào Uyên.

Người trung niên tên là Dũng tỏ vẻ ngạc nhiên khi thấy Nam:

- Ủa Nam, cháu ra đây khi nào thế? Sao cháu không báo cho ông và chú biết?

Nam trả lời:

- Dạ cháu cũng vừa ra A (là thành phố) hôm qua thôi ạ, cũng chỉ mới sắp xếp chỗ ở nên chưa kịp gọi cho ông và chú, cháu xin lỗi ạ.

Ông Dũng nói tiếp:

- Chú biết cháu rất bận lo việc nhập học nên không giận cháu. Mà cháu không đi đến trường sớm vài ngày, sao lại đến đến sát ngay thế, lỡ trễ mất thì không phải sẽ phức tạp mọi chuyện lên à. Sau này cháu nhớ để ý chút là tốt thôi.

- Dạ vâng cháu nhớ rồi, cảm ơn chú đã nhắc nhở ạ.

- Được rồi, giờ chú đang qua nhà ông của hai đứa này, cháu đi cùng chú nhé.

- Dạ chắc không thể rồi ạ, cháu định về phòng trọ dọn dẹp cái đã, có lẽ ngày mai cháu sẽ qua thăm ông ạ.

- Ủ, nếu cháu có việc thì có thể chuyển sang ngày mai cũng được. Vậy chú đi đây.

- Dạ, tạm biệt chú ạ.

- Ủ!

Nam chào xong thì rời đi, Quang nhìn theo, anh ta khá bức bối trước thái độ của Nam, bèn nói:

- Thăng nhóc này lão quá, rõ ràng là nó không hề kính trọng bố gì cả.

Ông Dũng cười nói:

- Kệ nó đi, dù sao gia đình nó với gia đình chúng ta cũng đâu có thân thiết lắm, quan tâm làm gì cho đầu đầu, nào, chúng ta qua thăm ông các con nào.

- Dạ.

Ông Dũng cùng hai con của ông ta đến một căn biệt thự cao cấp, nơi ở của cha mẹ ông ta. Một người đàn ông cùng độ tuổi của ông ta đi ra mở cổng. Ông Dũng hỏi người này:

- Bố tôi có nhà không vậy Phúc?

Người tên Phúc là quản gia trong gia đình của cha ông Dũng. Ông ta trạc tuổi với ông Dũng, lúc trẻ vẫn thường giúp đỡ ông Dũng nên khá được ông Dũng tôn trọng. Ông Phúc trả lời:

- Ông chủ đang trị thương, anh vào ngồi đợi một chút, ông ấy sẽ ra ngay.

Ông Dũng nghe thế thì hoảng hốt:

- Bố tôi vẫn chưa lành sao?

- Phải, mọi người vào đi, đừng đứng ngoài này nói chuyện.

- Ủ!

Ông Phúc đợi ba người họ vào trong xong thì khóa cổng rồi vào sau. Ông Dũng vào phòng khách thì thấy mẹ ông ta đang ngồi đọc báo trên salon. Bà lão ngẩng đầu lên nở nụ cười và vẫy tay gọi ba người tới, với độ tuổi của bà lão thì tóc bà ấy đáng lẽ đã bạc trắng, song không ngờ giờ vẫn còn là tóc muối tiêu. Ông Dũng hỏi:

- Bố bị thương nặng lắm hay sao mà giờ vẫn phải trị thương hả mẹ?

Bà lão đáp:

- Ông ấy cũng không bị thương nặng lắm, chẳng qua ông ấy cao tuổi rồi thôi, đâu thể mau khỏe lại như lúc trẻ nữa. Con ngồi đợi chút, ông ấy ra giờ đây.

- Dạ.

Bà lão nói chuyện với con và hai đứa cháu một lúc thì có tiếng mở cửa vang lên, sau đó là tiếng bước chân hướng tới phòng khách. Ông Dũng nhìn qua thì thấy cha mình đứng là không có vấn đề gì nghiêm trọng, chỉ là sắc mặt có hơi nhợt nhạt một chút. Ông lão nọ nói:

- Con đến đây à? Chuyện công ty đã xử lý xong chưa?

Ông Dũng trả lời:

- Dạ con xử lý xong hết rồi ạ, bố không cần phải lo lắng nữa đâu.

- Ủ, con vào phòng nói chuyện với bố đi.

- Dạ.

Ông Dũng đứng lên và quay sang bảo hai đứa con mình:

- Các con ngồi đây chơi và nói chuyện với bà nhé, bố với ông lên phòng sách.

- Dạ.

Ông lão tên là Thành Công, ông lão nói với quản gia:

- Đi cùng tôi và Dũng vào phòng nào.

Ông lão dẫn con trai và quản gia vào phòng đọc sách. Ông Phúc làm quản gia cho nhà ông Công đã mấy chục năm nên rất được tin tưởng, mọi người trong gia đình đều xem quản gia này như người nhà vậy, cho nên được cho phép tham gia vào vài chuyện cơ mật cũng không quá ngạc nhiên. Trong phòng đọc sách, ông Dũng lên tiếng trước:

- Võ công của lão già kia ghê gớm lắm hả bố?

Ông lão thờ dài, gật đầu:

- Ủ, bố vốn cứ nghĩ sau khi luyện thành được Hoàng Long Công sẽ có thể đánh bại được lão ta, không ngờ võ công của lão ta vẫn rất khủng khiếp, bố vẫn không thắng nổi.

Ông Dũng nghe mà khiếp hãi, chả nói được câu gì. Lại nghe bố ông ta nói:

- Ôi, trước giờ lão già đó chỉ sợ mỗi anh cả thôi, từ sau khi xảy ra chuyện năm xưa rồi kể tiếp là anh cả qua đời thì lão già đó không xem ai trong gia tộc chúng ta ra gì nữa.

Ông Dũng biết không nên tiếp tục nhắc đến chuyện cũ nên lái sang hướng khác:

- Bố này, thằng Nam đã đến đây rồi ạ, con nghĩ chúng ta cần kiểm tra nó một chút.

- Ồ, nó vào rồi à? Con muốn kiểm tra nó sao? Cái này cũng được, việc này cứ để quản gia đi làm.

Ông lão quay sang nói với ông Phúc:

- Ông lựa chọn thời điểm tốt để kiểm tra thằng nhóc đó một chút, nhớ chỉ thăm dò thôi, đừng ra tay nặng quá, dù gì nó cũng là cháu của tôi.

Quản gia gật đầu:

- Vâng thưa ông chủ.

Ông Công hỏi tiếp con trai vấn đề khác:

- À, còn mấy mảnh đất con đang tham gia đấu thầu tới đâu rồi?

- Dạ con đang xử lý, chắc chắn sẽ rơi vào tay chúng ta chứ không ai khác đâu ạ.

Bốn người bàn thêm nhiều vấn đề một lúc lâu nữa thì ông Công nói

- Ủ, dừng công việc ở đây, chúng ta ra ngoài thôi, trưa nay con với hai cháu ở lại ăn cơm với bố mẹ nhé.

- Dạ vâng, con cũng đang có ý định này.

...

Cùng lúc này tại một ngôi biệt thự khác, một lão già nữa cũng vừa vận công xong. Đây chính là người đã đánh bại ông Công, ông ta tên là Quyết, bản thân ông ta cũng bị thương chút ít ở ngoài da, bởi vậy con cái của ông ta cũng không quá lo lắng như bên phía đối phương. Người con thứ ba của ông lão tên Minh hỏi:

- Bố, võ công của đối phương có tiến bộ hay sao mà có thể khiến bố bị chảy máu như thế?

Ông Quyết gật đầu:

- Phải, ông ta đã luyện Hoàng Long Công gia truyền đến tuyệt đỉnh rồi, cũng có chút đáng sợ đấy, có điều muốn thắng được bố... ha ha ha... còn lâu lắm, Long Quyền của ông ta tuy lợi hại như anh trai ông ta nhưng công lực còn kém xa lắm.

- Giờ lão già đó đã chết, bố đâu còn nghi ngại ai nữa đâu.

- Phải, đây là điều vui nhất, cũng là tiếc nuối nhất của bố.

Anh trai ông Công là người mà ông Quyết cực kỳ e ngại, bản thân ông ta cũng thừa nhận người này là đối thủ ghê gớm nhất trong đời của ông ta, chưa lần nào ông ta giành được lợi thế trước người này. Cho nên, dù đối phương đã chết nhiều năm rồi thì ông Quyết vẫn chưa hết cảm giác e dè khi nghe ai đó nhắc đến đối phương. Ông ta bèn chuyển hướng đề tài nên hỏi con:

- Chuyện đấu thầu sao rồi?

- Dạ có vài điều ngoài dự kiến, chúng ta và nhà lão Công đó đang cạnh tranh thì bỗng dưng thằng ranh con tên Long đó nhảy vào tham gia, phá nát hết dự tính của chúng ta, bên lão Công cũng bức việc này.

Ông Quyết ngạc nhiên:

- Ô, chính là thằng nhóc chủ tịch của tập đoàn Minh Long ấy à?

- Dạ vâng, chính nó đấy ạ.

Nhớ đến người thanh niên ba mươi tuổi này, Ông Quyết không khỏi buông lời khen ngợi:

- Thằng nhóc này không có gốc rễ bám sâu như mấy gia tộc chúng ta mà có thể sáng lập nên một tập đoàn lớn có sức cạnh tranh mạnh mẽ như thế, đúng là không hề đơn giản. Mảnh đất đó có vị thế rất quan trọng với chúng ta, nhất định phải giành được, con bơm thêm vốn vào nhé.

- Dạ vâng, con đang đợi yêu cầu này của bố đấy ạ. Bên lão Công kia đang chia ra nhiều dự án, chắc chắn không dám bỏ tiếp vốn đâu, con chỉ vương tập đoàn Minh Long thôi, giờ bố cho phép cấp thêm vốn thì chúng ta thắng chắc.

Ông Quyết cười cười:

- Đây cũng là cơ hội để chúng ta thử xem thực lực của hai phe bọn chúng mạnh đến đâu, tiếc là Hoàng gia không tham gia để chúng ta thăm dò thực lực của họ.

- Mảnh đất này gần như vô dụng với họ mà, họ tập trung vốn sang bên nhà máy điện thoại và viễn thông rồi ạ, mảng này thì phải công nhận là họ mạnh hơn chúng ta rất nhiều.

- Kệ họ đi, chúng ta ít có kinh nghiệm lĩnh vực này, đừng vội nhảy vào, và lại lĩnh vực này vô cùng khốc liệt, muốn tham gia thì chúng ta cũng phải tìm hiểu kỹ trước. Bên họ còn tin tức gì mới nữa không con?

- Dạ không, từ hồi bà Mai trở về thì bên đó chả có động tĩnh bất thường gì như khoảng thời gian bà ta mất tích, kể ra cũng hơi lạ bố nhỉ, không biết sắp tới họ có ý định gì lớn hay không đây.

Ông Quyết cười cười lắc đầu:

- Về cơ bản là không thể, thế ghìm chân nhau giữa các gia tộc chúng ta suốt bao nhiêu năm qua quá lớn, trong nhất thời thì không bên nào phá vỡ nổi đâu. Thôi, gác công việc lại, con đưa nửa còn lại của quyền Huyền Thiết Thần Công này cho con trai con, đã đến lúc để nó luyện toàn bộ rồi.

Con trai ông Quyết vừa cầm lấy quyền sách vừa nói:

- Dạ vâng, con sẽ đưa lại cho nó.

Kể ra cũng lạ, cả Nguyễn gia của ông Quyết và Lê gia ông Công đều đặt hết hi vọng vào đời cháu chứ đời con của họ đều không thể luyện giỏi võ công của tổ tiên để lại, Lê gia thì có anh chàng tên Quang, Nguyễn gia thì có cháu trai của ông Quyết; chỉ có Hoàng gia là vẫn duy trì được liên tục qua các đời. Chính vì điều này mà Hoàng gia vẫn luôn bị hai gia tộc lớn kia ghen ghét.

Con trai ông Quyết mừng rỡ:

- Có phần còn lại của thần công thì Bình nó có thể áp đảo thằng nhóc Quang nhà bên kia rồi. Lần trước nó đánh với thằng nhóc đó rất lâu thì mới thắng được đấy ạ.

Ông Quyết ngược lại, tỏ ra không vui chút nào:

- Hai đứa nó lại đánh nhau à? Chả phải bố đã bảo càng hạn chế sử dụng võ công càng tốt rồi à, người bình thường ở ngoài không biết có võ công thực sự tồn tại nên chúng ta đừng để lộ quá nhiều.

- Bố cũng biết hiềm khích giữa hai nhà như thế nào mà, hai đứa có thể nói chuyện bình tĩnh khi gặp nhau là rất khó, ngoại trừ đang trong công việc làm ăn, con sẽ nói với cháu cố gắng kiềm chế lại.

- Ủ, vậy thì tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 3

Nhắc lại Nam, cậu trở về căn biệt thự nhỏ của bà Mai để dọn dẹp lại đồ đạc chuẩn bị cho ngày kia vào ở trong ký túc xá. Trên đường về, Nam gọi điện thoại về nhà, đầu dây bên kia vang lên giọng của một người phụ nữ:

- Alo, Nam hả con?

Nam trả lời:

- Dạ con đây mẹ. Con gọi về để thông báo cho mẹ biết là con đã làm xong thủ tục nhập học rồi ạ.

- Vậy thì tốt rồi, con đã tìm được phòng trọ chưa?

- Dạ con ở ký túc xá của trường mẹ ạ. Con cũng đã đăng ký xong rồi, ngày mai sẽ vào ở ạ.

Mẹ Nam nhắc nhở:

- Ủ, nhớ ra ngoài đó thì nhớ học cho giỏi, đừng ham chơi hay quậy phá con nhé.

Nam tỏ vẻ bất mãn:

- Mẹ cứ làm như con trai mẹ phá lắm không bằng.

- Anh không quậy phá thì ai quậy phá nữa chứ.

- À mẹ này, lúc nãy con gặp chú Dũng, chú ấy bảo con ngày mai tới nhà thăm, con thật sự không muốn chút nào, vốn dĩ họ đâu ưa gì chúng ta.

Mẹ Nam im lặng một lúc rồi đáp:

- Con không cần quan tâm họ đánh giá gì về chúng ta, nhưng ông ta với ông Công là bậc bề trên, con ra thành phố A mà không đến gặp họ thì quả là không lễ phép. Mẹ nghĩ con nên đến thăm hỏi một lần.

Nam nói:

- Nếu mẹ đã nói thế thì con nghe, ba với bà có ở nhà không mẹ?

- Bà con đang làm rau ở sau, còn ba con thì đi làm chưa về.

- Dạ thế thì nhờ mẹ chuyển lời lại cho bà và ba là cứ yên tâm nhé, con có thể tự lo cho mình được.

Mẹ Nam cười cười, mắng:

- Rồi rồi, anh nhớ lời mẹ dặn đấy, lo mà học cho mẹ.
- Dạ, thôi con cúp máy đây ạ. Tạm biệt mẹ.
- Ủ.

Nam do dự ngẫm nghĩ lời mẹ của mình nói ban nãy hồi lâu, sau đó quyết định đến thăm gia đình của ông Công, dù trong lòng cảm thấy khá là khó chịu.

Bỗng dưng Nam nhận được cuộc gọi từ mấy thằng bạn cùng lớp đại học mà cậu đã làm quen sáng nay. Nam bắt máy:

- Alo, Đình đây hử, tao Nam nghe đây.

Đình nói:

- Rảnh không, tao và mấy thằng nữa đang thiếu chân Hồ Trợ, mày chơi không?

Nam cười đáp:

- Mày tài thật đấy, sao biết tao chơi Hồ Trợ? Bọn mày đang ở đâu tao chạy qua?

Thật ra Nam chả mấy khi chơi game, nhưng hôm nay gặp lúc tâm trạng đang không vui, Nam cũng muốn tìm cái gì đó để giải tỏa, hơn nữa, dùng cách chơi game để gia tăng tình bạn cũng là một ý không tệ chút nào.

Nghe Nam hỏi, Đình bèn trả lời:

- Quán net to đùng đối diện ngay cổng trường ấy, bọn tao đang ngồi ở đây, mày chạy qua ngay đi.

Nam nói:

- Ủ, nhớ giữ ghế cho tao đấy, tao qua luôn đây.

Từ chỗ Nam đứng đến chỗ mấy thằng bạn cùng lớp đang đợi chẳng xa bao nhiêu nên Nam lập tức cuộc bộ. Khi đến nơi thì Nam thấy bốn thằng bạn đang hét âm lên vì thắng trận. Thắng Đình nói:

- Mày đến kịp lúc đấy, vào nhanh nào.
- Từ từ nào, cần gì phải nóng vội thế.
- Sao không nóng cho được, nãy giờ bọn tao toàn gặp mấy thằng hồ trợ chả ra gì, để xem mày có khá hơn không. Mày vào trận đi.
- Rồi rồi, tao đang vào đây, bắt đầu đi.

Tâm trạng không vui của Nam dễ dàng bị cuốn đi theo những tiếng hò hét, cười ròn rã trong các trận đấu cùng đám bạn. Năm người chơi chừng một giờ thì rời khỏi quán net vì Đình còn bận đi học võ karatedo ở trường nào đấy. Đình đã luyện môn võ này được gần mười năm rồi, Nam không biết rõ thứ bậc phân chia đẳng cấp hay đai thế nào, chỉ biết bạn cấp ba của Đình, cũng là bạn cùng lớp đại học với Nam đánh giá Đình là một cao thủ thực sự. Nam vốn luôn rất tò mò với bất cứ loại hình võ thuật gì, tiếc là Nam bị bà Mai gọi về có việc nên Nam chẳng thể nhờ Đình dẫn theo để xem karatedo thực sự thế nào.

Đến bữa cơm tối, bà Mai hỏi Nam:

- Ngày mai cháu sẽ vào ở ký túc xá phải không?

Nam đáp:

- Dạ vâng ạ, cháu là sinh viên năm đầu nên được ưu tiên hơn nên khi đăng ký xong thì cháu nhận được phòng ngay.
- Vậy tốt rồi, vào ở ký túc xá cháu nhớ tuân thủ nội quy, đừng ham chơi như cũ nữa, không thì sẽ bị đuổi ra đấy.

Nam cười gượng:

- Dạ cháu nhớ mà, bà đừng nói cái này nữa.

Bà Mai bật cười:

- Ủ ừ, mà cháu vào ở ký túc xá rồi thì cũng đừng quên thường xuyên luyện công đấy, à, tốt nhất là cứ đến phòng tập của bà để luyện.

- Nhưng mà...

- Không sao, con bé nó chỉ mạnh miệng thôi chứ nó không để bụng gì đâu. Bình thường cũng chỉ có bà với hai đứa nó luyện công thôi, chả có bí mật quan trọng như lời con bé nói đâu, cháu cứ đến đấy, bà cháu ta tiếp tục luyện như trước đây.

Nam nghe thế thì do dự một lúc rồi mới trả lời:

- Dạ bà nói thế thì cháu xin nghe, nhưng mà thỉnh thoảng cháu mới đến thôi ạ, dù sao cháu cũng phải nghĩ đến cảm nhận của người nhà của bà nữa.

Bà Mai gật đầu hài lòng:

- Vậy mới tốt chứ, thỉnh thoảng cũng không sao, chỉ cần bà có thể biết võ công của cháu có tiến bộ là được, và lại Hùng nó cứ hỏi bà về cháu mãi, nó nhờ bà hẹn cháu một bữa nào đấy hai người ti thí với nhau.

- Dạ cái này...

Nam cảm thấy khó xử, không giống những lần ti đấu cùng Việt, giữa hai người đã từng vào sinh ra tử, khi so với một người lạ như Hùng thì khác hoàn toàn. Nam nói tiếp:

- Dạ để tính sau đi bà, cháu và anh Hùng mới gặp nhau được một lần, cháu nghĩ cháu không nên vội vàng chấp nhận lời đề nghị của anh Hùng đâu ạ.

Bà Nam gật gù:

- Cháu nghĩ chu đáo lắm, thế còn việc chuyển vào ký túc xá, cháu nhớ gói gém và kiểm tra cẩn thận, đừng để quên ngược quên xuôi rồi lại phải mất công tìm kiếm

- Dạ vâng ạ.

Hai người cứ vừa ăn vừa nói chuyện, cũng chỉ là những lời nhắc nhở của bà Mai với Nam, đến khi Nam đang xếp đồ đạc của mình vào hành lý thì bỗng dưng bà Mai đưa một cây bút cho cậu và nói:

- Ta có món này muốn đưa cháu đây, một cây bút bi từ một người bạn của bà thuộc dòng họ bên cháu.

Nam rất ngạc nhiên, lập tức hỏi lại:

- Ô, người tặng bà là ai thế ạ, cháu có biết người này không ạ?

Bà Mai cười hiền từ:

- Đương nhiên là cháu có biết chứ, chỉ là bà không thể nói rõ danh tính ra được. Năm xưa người đó nhờ bà giữ hộ cây bút này, tuy rằng bây giờ cây bút không thể viết được nữa nhưng bà vẫn gửi cho cháu xem như trả lại cho cố nhân.

- Vậy ạ?

Nam nhận cây bút từ bà Mai, lật tới lật lui ngắm nghía. Cây bút hoàn toàn giống như mọi cây bút bi bình thường, chỉ có khác một chút là vỏ nó đen mượt, bóng bẩy và không thể viết thêm một chữ nào nữa, đúng như lời của bà Mai. Cậu cẩn thận cất cây bút vào hành lý của mình, miệng nói:

- Bà cứ yên tâm, cháu sẽ giữ cây bút này thật kỹ, tuyệt đối không làm mất đâu.

Bà Mai tỏ vẻ hài lòng:

- Ủ, cháu còn chưa xếp thứ gì không? Kiểm tra toàn bộ một lần nữa nào.

- Dạ.

...

Sang ngày hôm sau, Nam nhanh chóng tiến hành vào ở ký túc xá. Một phòng gồm tám người, Nam không ngờ một thằng bạn học chung một lớp đại học cũng ở cùng phòng với mình. Nam dễ dàng làm quen được với những sinh viên cùng phòng, ngoài thằng bạn cùng lớp thì có ba ông anh khóa trên và ba sinh viên năm nhất như Nam.

Nam sửa soạn lại đồ đạc xong thì sực nhớ hôm nay đã hứa với chú Dũng là sẽ qua chào hỏi ông Công. Nam thay lại bộ đồ lịch sự hơn rồi đi đến nhà ông ấy. Ông Công nghỉ hưu từ lâu rồi nên Nam có thể gặp được ông ấy rất dễ dàng. Nam đến thăm mình, ông Công tỏ vẻ rất vui:

- Cháu đến rồi à, vào đây đi.

- Dạ vâng ạ.

Nam cũng không ngạc nhiên lắm khi thấy ông Công tuổi đã cao nhưng vẫn rất khỏe mạnh và đi đứng nhanh nhẹn vì Nam biết những người luyện võ đến mức như ông Công và bà Mai thì luôn có thuật dưỡng sinh rất tốt để tăng cường sức khỏe cho mình.

Ông Công lên tiếng trước:

- Mọi người gia đình cháu vẫn khỏe chứ?
- Dạ mọi người vẫn khỏe ạ, ba mẹ cháu còn dặn khi ra đây phải qua thăm ông ạ, chỉ là cháu bận cho việc nhập học quá nên hôm nay mới đến nhà ông được ạ.

Ông Công cười cười:

- Không sao, ông hiểu mà. Khi nào cháu sẽ chính thức vào học?
- Dạ tuần sau ạ.
- Cháu học ngành nào vậy? Quản trị kinh doanh đúng không nhỉ?
- Dạ đúng rồi ạ.
- Học ngành này cũng tốt, chị cháu mở công ty ở thành phố D, cháu tốt nghiệp xong thì có thể vào trong đó giúp cho chị cháu quản lý công ty.

Nam cười cười:

- Cháu vẫn chưa có dự định đó ạ, có khi cháu thích làm việc ngoài này hơn cũng không biết chừng ạ, dù sao thì cháu vẫn thích đi làm độc lập hơn, không muốn nhờ đến chị đâu ạ.

Ông Công gật gù khen ngợi:

- Giỏi lắm, suy nghĩ rất tốt! Có lẫn lộn ngoài đời thì mới nhanh chóng trưởng thành được.

Nam chỉ cười chứ không đáp. Đương lúc ông Công và Nam đang hỏi thăm nhau về những chuyện đời thường thì bỗng dưng “cạch”, có tiếng động vang lên gần cửa phòng khách. Sau đó ông quản gia trong nhà ông Công bước vào với một cái thùng gì đấy trên tay và ông ấy đặt nó lên bục xi măng cao bằng một phần ba người mình ở dưới gầm cầu thang. Nam thấy mà sững sốt, bởi lẽ cậu biết những thứ chứa trong thùng đó nặng ít nhất trên dưới ba chục cân, ấy thế mà ông Phúc có thể đặt dễ cái thùng chỉ bằng một tay rất nhẹ nhàng như đang cầm quyển vở hay cây bút bi vậy, hiển nhiên công lực của ông ta đã mạnh không tưởng tượng nổi. Nếu ông Phúc đã lợi hại như thế thì ông Công hay những người khác như ông Công thì còn ghê gớm đến mức nào nữa.

Nãy giờ ông Công luôn quan sát kỹ Nam, đương nhiên ông dễ dàng đoán ra được Nam cũng đã luyện võ công, hay ít nhất cũng hiểu rõ về nó, nếu không thì Nam đã không có vẻ mặt khác thường lúc ông Phúc đi vào. Hai chân mày ông cau lại tỏ ý bất ngờ, không phải bức bối vì Nam biết võ công mà vì một lời thề mấy chục năm trước đây, ông thật sự không tin nó sẽ bị phá vỡ, bởi vậy ông nghĩ bụng: “Phải bảo quản gia kiểm tra thẳng nhóc càng sớm càng tốt để còn tìm cách giải quyết.” Ông Công hỏi dò:

- Này Nam, gia tộc của chúng có truyền thống tu luyện võ công đấy, cháu có luyện không thể?

Nam giật thót, thế rồi cậu sực nhớ lại lời dặn của bà Mai lúc trước, cậu bèn trả lời nửa thật nửa giả:

- Dạ có cả truyền thống nữa ạ? Cháu không nghe ba mẹ hay bà nội cháu nhắc chuyện này, cháu chỉ luyện một ít võ thuật địa phương, đủ để cháu phòng thân thôi ạ.

Ông Công gật gù đồng ý:

- Phải đấy, cháu nên luyện để phòng thân cũng như phát huy truyền thống của gia tộc chúng ta.

Nam thực sự không biết điều này vì cha mẹ cậu là người bình thường không hề có võ công nên cậu khá ngạc nhiên khi nghe ông Công hỏi. Đồng thời cậu cũng cảm thấy khó hiểu tại sao bà Mai lại nhắc nhở cậu không nên cho người khác biết cậu luyện võ công trong khi gia tộc của cậu lại có truyền thống hay ho thế. Trước mắt nhất định phải hỏi bà Mai cái này, sau đó mới quyết định nói sự thật với ông Công hay không.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 4

Nam ngồi nói chuyện với ông Công thêm một lúc lâu nữa thì xin phép ra về. Người quản gia đi tới hỏi ông Công:

- Ông chủ, thằng nhóc đó biểu hiện thế nào?

Ông Công trả lời:

- Nó biết võ công đấy. Tuy nó cố gắng che giấu nhưng tôi vẫn nhận ra được.

Ông Phúc hỏi tiếp:

- Thế ông cần tôi đi kiểm tra nó bây giờ không?

- Lúc này chưa cần thiết lắm, tôi vừa hỏi sơ qua, nếu giờ kiểm tra ngay thì nó sẽ nghi ngờ, để vài hôm nữa. Ông đi làm việc mình đi.

- Vâng ạ.

...

Nam rời khỏi nhà ông Công thì đi đến chỗ luyện võ của bà Mai, cậu biết giờ này bà Mai đang ở đó. Bà Mai rất vui khi Nam đến, cậu được bà Mai dẫn vào trong thì thấy Linh đang luyện công. Chiêu thức Linh đánh chọt trên chọt dưới, hừ hừ thực thực làm Nam hoa hết cả mắt, thân hình cô ấy lúc bên trái, lúc lại vọt sang trái, uyển chuyển mềm mại trong không gian, cứ như là một con bướm trắng bay lượn giữa vườn hoa vậy. Nam ngắm nhìn đến ngây cả người, mãi đến khi Linh kết thúc rồi mà cậu vẫn còn đứng trơ ra một hồi.

Thấy Nam lại đến, Linh tỏ ra bức bối, hơn nữa Nam lại cứ nhìn mình chăm chăm, Linh rất tức giận:

- Hai mắt anh sao cứ nhìn tôi vậy hả? Không phải tôi đã nói là anh không được đến đây nữa sao?

Nam giật mình sực tỉnh, vội vàng đáp:

- Bà Mai bảo tôi cứ đến luyện với bà, tôi đâu thể từ chối được.

- Anh..

Bà Mai chen vào:

- Hai đứa đừng cãi nhau nữa, có gì nghiêm trọng lắm đâu mà phải làm ầm ĩ lên thế, Linh à, dù Nam có thấy được cũng không thể hiểu và luyện được chứ. Hai đứa hãy bỏ qua mâu thuẫn rồi luyện cùng nhau, như thế võ công của cả hai sẽ tiến bộ rất tốt đấy.

Linh nghe bà Mai nói xong thì bật cười, bĩu môi:

- Giải hòa với anh ta ă? Cháu có làm gì sai đâu ă, không, cháu không đồng ý. Bà lại khuyên cháu tập luyện cùng anh ta nữa sao? Võ công của anh ta có lợi hại đâu chứ.

Nam không trả lời bà Mai mà chỉ nhún vai bất đắc dĩ, và lại Nam cũng đã nghe lời bà ấy thỉnh thoảng đến đây nên Nam bỏ qua lời mĩa mai của Linh và xin phép bà Mai cho mình đi luyện võ. Được bà Mai chấp nhận, Nam đến một góc của căn phòng và ngồi xuống tu tập nội công với tư thế rất kỳ lạ.

Mai khá là bức tức vì thái độ dửng dưng của Nam, song cô cũng rất tò mò trước cách Nam luyện công, cô chưa bao giờ thấy tư thế này ở bất kỳ người nào. Còn bà Mai thì vô cùng ngạc nhiên, thậm chí đôi mắt hiện rõ cả vẻ hoảng hốt; có điều bà không muốn phá vỡ sự tập trung của Nam lúc này nên chỉ đứng yên lặng theo dõi.

Linh nhìn một lúc thì cảm thấy chán, cô quay sang tiếp tục luyện võ của mình.

Nam vận chân khí đi khắp kinh mạch ở tư thế gập chân kỳ dị đó hồi lâu thì tiếp tục đổi thành tư thế uốn ngựa người cũng rất quái lạ. Vì thế bà Mai càng chắc chắn khẳng định của mình, nhưng bà thật sự không nghĩ ra là ai đã truyền thụ cho Nam môn võ này; người duy nhất luyện môn võ này mà bà quen thì đã qua đời trước khi Nam được sinh ra rồi. “Rốt cuộc là ai đây?” Trong đầu bà bỗng dưng xuất hiện một ý nghĩ, nhưng rồi bà cười cười bỏ đi, điều đó quá hoang đường, không thể nào xảy ra được; chỉ còn cách đợi Nam luyện xong thì sẽ hỏi Nam. Nam luyện xong bốn tư thế thì dừng lại, cậu đang định luyện tiếp mấy bài quyền thì nghe bà Mai hỏi mình:

- Nam này, ai đã truyền dạy cho cháu bốn tư thế đó vậy?

Nam giật mình, cậu sực nhớ là bà Mai đang ở đây, thế mà lại đi luyện môn võ công này, giờ bà đã hỏi thì bản thân chẳng giấu được nữa. Bên kia, Linh cũng âm thầm lắng nghe Nam trả lời:

- Dạ năm cháu chừng năm hoặc sáu tuổi thì được một người dạy cho mấy bài võ căn bản, mãi đến khi ông ấy sắp sửa rồi đi thì dạy tiếp cho cháu bốn tư thế luyện công này. Ông ấy dặn là cháu tuyệt đối không được luyện môn võ này trước khi đủ mười tám tuổi.

Nam bỗng dưng gãi đầu gãi tai xấu hổ:

- Hơn nữa, ông ấy có dặn là không được để lộ nó ra cho bất kỳ ai biết, kể cả người thân của cháu. Bởi vậy cháu mới giấu bà chứ cháu không cố ý gạt bà đâu ạ.

Bà Mai hỏi tiếp:

- Cháu còn nhớ mặt mũi ông ấy không?

Nam đáp:

- Dạ khi đấy cháu còn quá nhỏ nên không thể nhớ rõ được ạ, nhưng giờ ngẫm lại, dựa trên hình dáng, giọng nói và cả cơ bắp trên người của ông ấy thì cháu đoán ông ấy cũng khoảng hơn bốn chục tuổi ạ. Lúc bé cháu chưa suy nghĩ nhiều thế, thấy được dạy võ thì vui còn không hết nữa là...

Nam thấy vẻ mặt của bà Mai không tốt lắm thì hoảng sợ:

- Sao thế bà? Võ công cháu luyện xấu lắm ạ?

Bà Mai lắc đầu:

- Không, ngược lại, môn võ này rất hợp với cháu, rất tốt cho cháu, cháu cứ cố gắng luyện cho tốt. Chả trách khi bà gặp cháu thì phát hiện cháu có căn cơ cực tốt, hóa ra là đã được người khác chỉ dạy một chút.

Bà Mai nói xong thì nghĩ bụng: “Không phải là ông ấy rồi, vậy thì là ai đây? Người này truyền thụ cho Nam hoàn toàn muốn tốt cho thằng bé, sao lại che mặt chứ?” Bà Mai càng nghĩ càng cảm thấy khó hiểu.

Nam phát hiện dường như bà Mai có hơi thất vọng thì hỏi:

- Bà quen ông ấy ạ?

- Không, cháu à.

- À phải, sáng nay cháu qua nhà ông Công thăm thì ông ấy có nói là dòng họ cháu có truyền thống luyện võ, sao cháu không nghe ba mẹ hay bà nội cháu nhắc đến ạ? Còn bà có biết không ạ?

- Bà nội hay ba mẹ cháu đều không biết đâu, bà thì có bạn là người bên nhà cháu nên biết, nhưng mà bà thấy nói với cháu cũng không cần thiết, đằng nào bà cũng dạy võ cho cháu có đúng không nào?

- Dạ vâng, thế võ cháu đang luyện có phải võ gia truyền dòng họ cháu không ạ?

- Cái đó thì không, cháu cứ yên tâm tu tập nó, nó rất tốt cho cháu đấy.

Nam thở dài buồn bã:

- Dạ vâng ạ, ông ấy truyền thụ cho cháu bốn thế đó, không còn gì thêm nữa, cháu rất thắc mắc vì sao lại ít như thế.

Bà Mai hơi bất ngờ:

- Chỉ có chừng ấy thôi sao? Bà hiểu rồi, có lẽ ông ấy chỉ muốn nâng cao sức khỏe cho cháu, đủ cho cháu phòng thân thôi chứ không muốn cháu đi vào con đường võ học.

Nam ngó người ra:

- Ô cháu tưởng ông ấy muốn giúp cháu cố gắng luyện võ thật tốt chứ ạ?

Bà Mai lắc đầu, cười đáp:

- Người luyện môn võ công đó mà bà biết là cao thủ, không đơn giản vậy đâu. Người dạy cho cháu có thể là truyền nhân của ông ấy, theo lời dặn của ông ấy mà chỉ dạy cho cháu bốn thế đầu tiên rồi rồi đi.

Bà Mai khuyên nhủ Nam vậy thôi chứ bản thân bà cũng biết khả năng này rất khó xảy ra. Người bạn của bà là người duy nhất luyện môn võ đó, dù trong bất cứ trường hợp nào, bất kể là ai đều sẽ không truyền lại. Bà tiếp tục nhắc nhở Nam:

- Thực tế những gì người đó truyền thụ cho cháu chỉ tạo được căn cơ vững chắc cho cháu thôi, còn võ cháu có thể mạnh đến mức như ngày hôm nay là do sự luyện tập thường xuyên suốt mười mấy năm qua của cháu. Chính vì thế cháu đừng hi vọng môn võ công này sẽ giúp cho cháu đạt cảnh giới cao thủ bậc nhất. Cháu hiểu rồi chứ?

Nam được bà Mai “giải thích” thì không đề cập đến vấn đề đó nữa, cậu gật đầu:

- Dạ vâng cháu hiểu rồi ạ, cháu sẽ không i lại cái đó đâu ạ, hơn nữa cháu còn một người phải vượt qua, cháu sẽ không để anh ấy bỏ lại quá xa.

- Cậu thanh niên tên Việt đây à?

- Dạ vâng đúng rồi, lúc cháu ra đây thì anh ấy đã rất mạnh, hiện giờ chắc lợi hại không tưởng nổi rồi.

Bà Mai vỗ vai Nam an ủi:

- Cố lên, không nên nhụt chí, bà tin cháu sẽ có ngày như cậu ta.

- Dạ.

- Tốt, cháu luyện cùng với ta nào.

Bỗng dung Linh lên tiếng:

- Nghe bà Mai khen anh từ nãy giờ, tôi cũng muốn xem thử thế nào. Có muốn đấu với tôi một trận không?

Bà Mai không khỏi bật cười trước câu nói sặc mùi ghen tị của cô bé. Nam do dự một lúc rồi trả lời:

- Tôi luôn có nguyên tắc là không đánh với phái yếu nhưng vì cô không phải là phái yếu nên tôi chấp nhận lời thách đấu của cô.

Linh cong cớn:

- Anh nói vậy là có ý gì hả?

Nam vội phân bua:

- Có gì đâu, phụ nữ bình thường chân yếu tay mềm, còn cô luyện võ sao giống họ được, ý tôi đơn giản vậy thôi.

“Hai đứa này lúc nào cũng kiếm cớ gây gổ với nhau, thật đúng là...” Bà Mai lắc đầu cười buồn, và rồi bà bị thu hút vào chỗ hai cô cậu khi Linh hét lên một tiếng lanh lảnh, thân hình cô bé vọt tới Nam, tay phải vung ra một chưởng tấn công. Đây chính là tuyệt kỹ Nam đã thấy lúc vừa vào căn phòng, chiêu thức hư hư thực thực, biến ảo đa đoan làm Nam rất khó ứng phó, tay chân cậu trở nên khá lúng túng. Nam sức nhớ bản thân cậu đã luyện một bộ quyền pháp có bản chất tương tự, khá dĩ đối phó được, cho nên Nam lập tức thi triển ra.

Loáng cái hai bên đã trao đổi hơn hai chục chiêu, Nam và Linh đều dùng võ công biến ảo để đấu nhau, cả hai như đôi bướm bay lượn, lúc xáp vào lúc lại giăng ra, chập chòn bất định, nhìn thấy khung cảnh này, đôi mắt bà Mai bỗng đượm buồn.

- Ô là Ma Áo Quyền! Cậu nhóc này cũng khá đấy.

Bất chợt một giọng nói trầm thấp vang lên bên tai bà Mai kéo bà về thực tại. Bà nhìn sang thì thấy anh trai bà đã vào phòng luyện võ từ bao giờ. Ông lão nói tiếp:

- Anh không nghĩ thằng nhóc này có thể luyện Ma Áo Quyền đến cảnh giới tột đỉnh đấy, thằng nhóc giỏi không kém gì ông ta cả... A... anh xin lỗi, anh bất cẩn quá...

Bà Mai lắc đầu:

- Không sao đâu anh, quá khứ mà, chúng ta càng muốn lờ nó đi thì chỉ càng khiến nhớ thêm thôi, tốt nhất là cứ sống cùng với nó, quên được thì tốt mà không quên được cũng tốt, chả phải đây là lời anh đã nói với em khi chị dâu mất sao?

- Phải rồi. Ô, cậu nhóc đã đổi rồi, đây là võ công gì, anh chưa từng thấy bao giờ?

- Là Lão Mai Quyền, không phải là bộ quyền phổ thông hiện nay đâu, nó khác lắm, cũng lợi hại hơn nhiều.

- Em dạy cho nó cái này sao?

- Dạ không, thằng bé học từ một cậu thanh niên khác ở thành phố D, em cũng rất tò mò muốn gặp cậu bạn Nam, cậu nhóc đó ắt còn nhiều tuyệt kỹ thú vị nữa.

- Sao anh lại có ý nghĩ quái dị về hai đứa nó nhỉ?

Ông lão hất cằm về phía Nam và Linh, đồng thời nháy mắt với bà Mai một cái. Bà Mai nhún vai:

- Anh thấy thế không hay à?

- Hay hay không còn phải xem đã.

Anh trai bà vuốt vuốt râu làm bộ nghiêm trọng làm bà cười ngặt nghẽo.

Lúc này Nam và Linh đều tổng thắng chưởng lực vào đối phương, tạo thành một tiếng nổ như sấm, hai cô cậu cùng hô lên một tiếng rồi nhảy lùi về sau. Nam hít sâu một hơi điều hòa lại chân khí, sau đó nói:

- Được rồi, chúng ta bắt phân thắng bại, hãy ngừng tại đây đi.

Linh nói:

- Dừng thì dừng, tôi vẫn chưa dùng hết sức, chưa chắc bắt phân thắng bại đâu.

Nam khoát tay ra về ta đây không chấp:

- Biết rồi, biết rồi, cô khỏi cần khoe, tôi cũng thế thôi.

Ngoài mặt hai người đều dùng lời lẽ công kích nhau nhưng trong bụng đều thán phục đối phương, ấn tượng đã trở nên tốt hơn trước, cảm giác bất mãn ban đầu cũng theo đó mà tan biến.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 5

Thoáng cái hơn một tháng đã trôi qua, Nam đã quen với cuộc sống ở thành phố A cũng như đám bạn trong lớp, về cơ bản tính tình của Nam rất tốt và rất hòa đồng nên khá được lòng mọi người. Nam vẫn hay đến phòng luyện công của bà Mai, giữa cậu và Linh đã không còn hiềm khích, song khi giáp mặt cũng chỉ thờ ơ gạt đầu một cái rồi ai luyện phần nấy, cứ như lần hai người đấu với nhau chưa từng xảy ra. Nam thấy vậy cũng tốt, ít ra cậu có thể yên tĩnh nghiên ngẫm võ học.

Một buổi chiều nọ ông Công bảo Nam qua nhà ông ấy chơi, Nam không thể từ chối nên đành đồng ý. Ông Công và Nam nói chuyện hồi lâu thì chú Dũng dẫn theo hai đứa con của chú ấy đến. Ban đầu Quang và Uyên không biết Nam được ông Công của họ gọi tới chơi nên Nam vô tình nghe được nội dung cuộc đối thoại của họ:

- Không phải anh đã bảo với em là thằng Long đó không tốt lành gì rồi ư, sao em còn đi gặp hắn ta chứ.

- Em biết rõ mà. Em chỉ tình cờ gặp hắn ta ở quán cafe, cũng không gì nhiều cả. Thực tế thì hắn ta đến nói chuyện với em chỉ để có được một cuộc gặp với anh thông qua em thôi.

- Ủa, hắn ta muốn gặp anh làm gì?

- À hắn ta có ý định hợp tác làm ăn với anh.

- Hừ, giữa chúng ta với hắn thì có gì để hợp tác chứ, chưa biết động cơ của hắn là tiếp cận anh hay là tiếp cận em đây? Anh cảnh cáo em lần nữa, hắn ta là một tay sát gái đấy, em liệu mà...

Nói tới đây thì Quang dừng lại vì Quang thấy Nam đang có mặt trong phòng khách. Nam quay sang chào ba người và vẫn cứ tiếp tục giả bộ mình không nghe thấy gì cả. Ông Công bảo con trai và hai đứa cháu của mình ngồi xuống, và hỏi Quang:

- Hồi nãy cháu nói gì mà hợp tác thế? Tập đoàn Minh Long muốn hợp tác với chúng ta à?

Quang do dự một lúc rồi trả lời:

- Dạ cháu cũng mới vừa nghe Uyên nói lại, ông chủ của Minh Long đã đến gặp con bé đưa ra đề nghị hợp tác. Hiện tại giữa bên phía chúng ta với họ đang cạnh tranh gay gắt, bởi vậy cháu cho rằng họ có ý đồ khác.

Giờ trả lời với ông nội của mình, Nam cũng đang có mặt ở đây nên Quang không thể dùng cách xưng hô là “hắn ta” hay “thằng Long” như với Uyên được. Ông Công hỏi Uyên:

- Đối phương muốn hợp tác lĩnh vực nào thế cháu?

Uyên cảm thấy không vui khi ông Công hỏi chuyện công ty khi Nam đang ngồi ở đây, vì trong mắt cô, Nam là người dung, dẫu vậy, cô không thể biểu hiện cảm xúc đó ra ngoài mà vẫn phải trả lời:

- Dạ lĩnh vực viễn thông, anh ta muốn phá vỡ thế áp đảo từ phía Hoàng gia.

Nam biết mình ngồi đây chỉ khiến gia đình ông Công khó lòng bàn công việc nên đứng dậy xin phép ra về. Ông Công cố giữ Nam ở lại ăn bữa cơm tối nhưng Nam lấy cớ buổi chiều muộn còn nhiều thứ phải làm nên phải về.

Khi Nam rời khỏi nhà ông Công thì Quang hừ một tiếng rồi nói:

- Cuối cùng cũng chịu về, nó cứ liên tục đến đây, chả biết có ý đồ gì không nữa.

Ông Công nhủ mày bức bối:

- Cháu chú ý cách nói chuyện của mình chút đi. Ông thừa biết cháu sợ nó giành lấy cái ghế tộc trưởng của gia tộc tương lai của mình. Cháu cần phải rộng lượng một chút đi.

- Ô ông...

- Nếu năm xưa gia tộc chúng ta không xảy ra chuyện lớn thì người kế thừa vị trí tộc trưởng là nó chứ không phải là cháu đâu. Cháu cần suy nghĩ chín chắn hơn nữa đây.

- Ồ...

Quang và Uyên chưa bao giờ nghe đến chuyện xấu xảy ra mấy chục năm trước của gia tộc mình nên hai người lập tức ngỡ người khi nghe những lời đó của ông nội mình. Hai người quay sang nhìn cha mình thì thấy cha cũng lắc đầu tỏ ý không hiểu rõ lắm. Ông Công nói tiếp:

- Bố của hai đứa cũng biết bề ngoài thôi, ông không muốn nhắc lại nên hai đứa đừng tò mò chuyện cũ nữa, chỉ cần biết như vậy là được, thực tế thì giờ nó có muốn tranh giành cái ghế tộc trưởng cũng chẳng thể được đâu. Nhưng mà Quang này, nếu cháu muốn gia tộc mình trở nên hùng mạnh hơn thì không thể không đoàn kết mọi người lại, tận dụng nguồn lực của tất cả vào chung một gia tộc. Bởi vậy, cháu cần phải giải phóng tư tưởng của mình đi, đối xử tốt với mọi thành viên gia tộc.

Để biết được chuyện cũ thì có rất nhiều cách tìm hiểu, Quang quay trở lại vấn đề hợp tác:

- Dạ... vậy ông có muốn cháu hợp tác với tập đoàn Minh Long không ạ?

Ông Công vuốt râu suy nghĩ một lúc lâu rồi hỏi ngược lại Quang:

- Bên Nguyễn gia có động tĩnh gì không?

- Dạ cháu có nguồn tin là họ cũng muốn tham gia vào mạng viễn thông nhưng thỏa thuận giữa họ và tập đoàn Minh Long vẫn chưa đi đến đâu cả, không ngờ hôm nay Minh Long lại tìm đến chúng ta, cháu vẫn không thể nghĩ ra tập đoàn Minh Long đang có ý đồ gì nữa.

- Không nghiêm trọng thế đâu, có thể họ thấy bên chúng ta thích hợp với họ hơn.

- Cháu thì không lạc quan như ông ạ. À phải, cháu cũng biết được tin mới là họ vừa tăng thêm vốn trong phi vụ mảnh đất mà chúng ta đang nhắm tới đấy ạ, họ quyết tâm giành cho bằng được.

Ông Công cười:

- Cháu thấy rồi đấy, vì họ quyết tâm giành mảnh đất để thực hiện dự án của họ nên không thể hợp tác tốt với tập đoàn Minh Long, nói đơn giản là họ thiếu vốn đầu tư.

Quang hỏi:

- Thế chúng ta thì sao ạ? Có nên hợp tác với Minh Long không ạ?

Ông Công đáp:

- Có thể nếu như khả năng của chuyện hợp tác ít nhất là ngang bằng với chuyện chúng ta đầu tư vào mảnh đất. Cháu về xem xét kỹ những điều khoản bên họ đưa ra rồi chúng ta quyết định, dù sao chúng ta cũng có chút ít kinh nghiệm trong lĩnh vực viễn thông.

- Dạ vâng, cháu sẽ về nghiên cứu kỹ. Có điều cháu không muốn Uyên dính vào cái này, cháu e mục đích của tên Long đó không chỉ là hợp tác.

Uyên nghe thế thì gầy nãy lên:

- Này, sao anh dám đá em ra khỏi công việc thế hả?

- Ồ anh chỉ muốn tốt cho em thôi.

- Anh... em không cần... em tự biết lo cho mình.

- Em...

Thấy hai anh em bắt đầu cãi nhau, ông Dũng cắt ngang:

- Hai đứa bình tĩnh đi. Uyên này, anh con chỉ lo cho con thôi. Hay thế này đi, ba còn mấy hợp đồng nhỏ chưa giải quyết, con đi xử lý hộ ba là được chứ gì.

Uyên trầm ngâm giây lát rồi gật đầu:

- Con... thôi được, chuyện hợp tác chưa chắc đã thành công, con giúp ba vậy.

- Vậy thì được rồi, hai anh em con toàn cãi nhau mấy chuyện không đâu.

Ở bên cạnh thì Quang cũng gật gù tỏ vẻ hài lòng:

- Thế mới tốt chứ.

Uyên hừ một tiếng tỏ ý bất mãn, tuy cô biết ông anh trai này thật sự quan tâm đến cô nhưng cô vẫn không thích cách biểu lộ hơi quá đó.

...

Nhắc lại Nam, thật ra không phải vì sợ làm họ khó bàn công việc mà vì Nam vốn dĩ chẳng thân quen với gia đình ông Công cho lắm, từ nhỏ đến giờ Nam gặp gỡ với họ chỉ dưới mười lần. Tuy rằng giữa cậu và gia đình ông Công là họ hàng gần nhau lắm đấy chứ, nhưng tình cảm máu mủ thì chả được bao nhiêu, đây là điều mà Nam cực kỳ khó hiểu, mà cha mẹ hay bà của cậu cũng rất ít khi giải thích cho cậu.

Đột nhiên một luồng gió mạnh thổi ập đến sau lưng và áp lực cực mạnh dồn đến khiến Nam hít thở có chút khó khăn. Có kẻ đánh lén bất ngờ, Nam lâm nguy không loạn, cậu vội tung mình nhảy tới trước, mượn lực chân trái vừa giậm xuống đất, Nam xoay người một nửa vòng, tay trái nắm thành quyền đâm về phía đối phương.

Hai luồng kinh lực đụng nhau đánh sầm, Nam dựa theo phản lực nhảy tiếp về sau hơn hai mét, tay thu lại trước ngực thành thế thủ, đề phòng đối phương tiếp tục tấn công. Kẻ đánh lén tuy đã lường được Nam sẽ đánh trả nhưng không nghĩ rằng kinh lực của Nam có thể mạnh đến thế, bản thân hắn cũng bị loạn choạng, cánh tay tê rần. Hắn ta nghĩ bụng: “Hừ, cứ tưởng dùng nửa phần sức lực thì xong chuyện, chẳng ngờ thằng nhóc này cứng vậy.” Hắn ta đứng im quan sát Nam chứ không tấn công nữa.

Bên này Nam cũng đang đánh giá người che mặt trước mặt mình. Ánh mắt đối phương sáng quắc, làn da hơi sạm màu với có chút ít nếp nhăn, người này chít ít cũng đã bốn năm chục tuổi rồi, hơn nữa chưởng lực ban này rất mạnh... “rốt cuộc kẻ này là ai? Là một tên sát thủ sao?” Đối phương lựa chọn một địa điểm vắng vẻ để ra tay, nghĩ tới sự khủng khiếp của hắn ta, Nam không khỏi sợ hãi trong lòng. Nam cố gắng hồi bằng giọng bình thản:

- Ông là ai, vì sao đánh lén tôi?

- Ta là ai hả, xuống âm phủ mà hỏi.

Người này liếc nhìn xung quanh, phát hiện không có ai thấy được chỗ này thì lập tức vọt tới, hai tay tổng ra, trái trên phải dưới cùng ập tới dồn dập, chưởng pháp cực kỳ tinh diệu, nội lực mãnh liệt phi thường.

Qua một chiêu trước đó, Nam biết bản thân không phải đối thủ của hắn ta, dù vậy, Nam vẫn dốc hết sức dùng Hồ Quyền đánh trả.

- Hừ, không biết sống chết.

Người bị mặt cười khẩy, bèn gia tăng thêm kinh lực vào tay, liên tục phóng chưởng công kích, võ công hiện tại của Nam chỉ đủ để giải ngựa cho hắn ta mà thôi.

“Ừa, sao hắn ta...” Đánh nhau hơn chục chiêu, Nam cảm thấy rất kỳ lạ, rõ ràng võ công của đối phương cao hơn cậu nhưng có vẻ gã ta không muốn thắng cậu, hình như là đang kéo dài thời gian, rốt cuộc gã ta đang có ý đồ gì?

Tuy vậy, Nam biết bất kể kẻ địch đang có ý đồ gì, trận đấu càng kéo dài thì chỉ có lợi cho kẻ địch mà thôi. Nam bất ngờ ra đòn hiểm, tay trái đánh chéo từ trên cao bên phải xuống bụng đối phương, tay phải tạt ngang vào mặt bên kẻ địch. Kẻ bị mặt vẫn nhìn với ánh mắt khinh thường, chưởng pháp của hắn cũng đột nhiên biến đổi, chuyển sang những đòn chậm chậm, song kinh lực mạnh kinh hồn, mỗi đòn nặng tựa ngàn cân.

Hơi thở Nam như nghẹn lại, cậu tự biết bản thân sắp gặp nguy hiểm tính mạng nên cố ý ra đòn một cách chuệch choạc giả tạo về đuôi sức. Kẻ địch thấy thế thì nhếch mép cười khẩy, gã ta lập tức tụ kinh vào song chưởng rồi tổng mạnh tới người Nam, thế chưởng lực hùng hồn như dơi non lấp bẻ. Nam cắn răng chịu đau, dốc hết sức bình sinh đánh trả lại, sau đó mượn chưởng lực của đối phương vọt về sau và thi triển tuyệt kỹ khinh công xoay người chạy đi.

- Hừ, muốn chạy? Không dễ đâu.

Người bị mặt lập tức đuổi theo, trên đường thuận tay bẻ ba cành cây, rồi phóng liên tiếp chúng về phía Nam. Kinh lực liên tục ào tới, cành cây sau đập trúng đuôi cành cây trước rồi vỡ tan thành mảnh nhỏ do không chịu nổi nội lực hùng hậu của người bị mặt, cuối cùng gã ta đánh ra một chưởng thứ tư, đẩy cành đầu tiên bay vút đi như tên bắn.

Dù thân mang tuyệt kỹ nhưng Nam vẫn không thể nào nhanh hơn đòn tấn công lợi hại này. Tai nghe tiếng gió rít ở sau lưng, nhận ra được mình gặp phải nguy hiểm, Nam vội vàng phát huy khinh công lên tột đỉnh, đồng thời tay gạt về sau vỗ vào giữa cành cây, “cắc” – cành cây gãy đôi, nhờ thế Nam lại được tiếp thêm lực đẩy lao đi nhanh hơn, thoáng cái đã xa tít tắp, còn người bị mặt đột ngột đứng lại không đuổi theo nữa. Ông ta lẩm bẩm trong miệng:

- Giỏi lắm, không ngờ trong hoàn cảnh đó mà vẫn thoát được, nhưng kiểm tra như vậy đủ rồi, về thôi.

Trong khi trở về, ông ta lấy điện thoại ra gọi cho ai đó:

- Ông chủ, tôi đã kiểm tra thẳng nhóc rồi.

- Ồ, ông đánh giá nó thế nào?

- Có thể nói là rất giỏi, chỉ mới hơn mười tám tuổi mà đạt đến trình độ như vậy thì là nó người thứ hai tôi gặp đấy.

- Ồ, giỏi đến như thế cơ à? Thế nó sử dụng võ công gì?

- Võ công của nó hoàn toàn không dính dáng gì đến võ gia truyền của gia tộc cả, hoàn toàn là võ công của vùng miền mà gia đình nó sống.

- Thật vậy sao? Kỳ lạ đấy, nói qua điện thoại không tiện, ông về đây rồi nói rõ ràng.

- Vâng thưa ông chủ.

Người bị mặt ngắt cuộc gọi rồi nhanh chóng trở về.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 6

Nam không biết đối phương không thèm đuổi theo nên vẫn chưa dứt con sợ hãi, Nam chạy thẳng một mạch đến nhà bà Mai; cậu bấm chuông và đứng đợi ngoài cổng một lúc thì cửa mới mở ra. Thấy Nam, bà Mai cười cười:

- Cháu vào nhà đi. Cháu đúng lúc thật đấy, bà đang làm bánh, định gọi cho cháu thì cháu đã đến.

Nam đáp:

- Dạ, trùng hợp quá, hi hi.

Bà Mai nghe thấy giọng Nam thì cau mày:

- Cháu bị cảm à? Không phải... đưa tay bà xem nào.

Dù Nam cố gắng tạo ra vẻ tươi tỉnh nhưng chân khí đang chạy loạn lên trong kinh mạch làm cậu không thể nói được tốt như bình thường; và đương nhiên bà Mai dễ dàng nhận ra điều đó. Nam không dám chắc là bà Mai sẽ phát hiện cậu bị thương nhưng lúc này càng che giấu được thì càng đáng nghi, Nam đành đưa tay mình ra cho bà Mai. Bà Mai kiểm tra một hồi rồi nói ngay:

- Cháu vào trong nhà đi.

Bà Mai đẩy Nam vào trong sân, sau đó lắng tai nghe động tĩnh bên ngoài, cảm giác mọi thứ vẫn bình thường mới đóng cổng và dẫn Nam vào nhà. Bà Mai đợi cho Nam ngồi xuống, hơi thở dần ổn định thì mới hỏi Nam:

- Cháu nói cho bà nghe vừa rồi đã gặp phải chuyện gì?

Nam rất ngạc nhiên, ngẩng đầu lên hỏi lại:

- Ồ, sao bà lại biết thế ạ?

- Bà đã biết ngay từ lúc cháu đứng ở cổng rồi, để bà giúp cháu...

Bà Mai đặt bàn tay lên lưng Nam, sau đó một luồng nội kinh nhu hòa nhưng cực kỳ thâm hậu truyền vào người Nam, chỉ trong thoáng chốc, Nam cảm thấy toàn thân thư thái, chân khí của mình dần trở lại bình thường. Bà Mai thu tay lại và hỏi tiếp:

- Nào, giờ trả lời bà đi, ai đã đánh cháu bị thương thế này?

Nam đáp:

- Dạ gã đó che mặt cháu hoàn toàn không biết hắn ta là ai, nhưng mà cháu vẫn một chút về võ công hắn ta đã sử dụng.

Nam có trí nhớ tốt nên miêu tả lại chương pháp của người tấn công mình khá là chính xác. Trong lúc nghe, về mặt của Bà Mai có phần bất ngờ, bà Mai trầm ngâm suy tư một lúc rồi nói:

- Bộ chương pháp sau hơn ba trăm năm biến mất rốt cuộc đã xuất hiện trở lại.

- Sao cơ? Thất truyền hơn ba trăm năm luôn à? Đó là loại chương pháp gì thế ạ?

Nam bị câu nói của bà Mai làm giật mình. Bà Mai gật đầu, nhưng chưa bà trả lời ngay câu thứ hai của Nam mà hỏi thêm:

- Thế còn nội lực của đôi phương ra sao? Cháu có nhớ được không?

Nam ngẫm nghĩ vài phút rồi trả lời:

- Dạ nội lực hắn ta rất mạnh, chân khí không những hùng hồn mãnh liệt mà hậu kinh cũng rất dài... hơn nữa... thế nào nhỉ...

Nam vừa nhớ vừa tả lại nên lời của Nam khá là rời rạc, chẳng qua bà Mai vẫn xâu chuỗi các chi tiết với nhau được. Sắc mặt của bà Mai trở nên nghiêm túc hơn trước:

- Không thể ngờ là thần công đó vẫn còn tồn tại trên thế gian này.

Bà Mai càng nói Nam lại càng mù mờ, hơn nữa chưa bao giờ Nam thấy bà ấy lộ vẻ nghiêm trọng đến thế nên hỏi ngay:

- Bà hết nói gì mà chương pháp rồi đến thần công thế? Cháu nghe mà không hiểu.

Bà Mai im lặng ra chiều suy tư một lúc rồi mới trả lời một cách chậm rãi:

- Cách đây hơn ba chục năm bà tình cờ tìm thấy một quyển sách cổ, bìa đã rách gần một nửa rồi nên bà không rõ tác giả là ai, chỉ biết là nó đã được viết vào những năm thuộc thế kỷ mười bảy mười tám.

Nam không khỏi kinh ngạc mà cắt lời bà Mai:

- Thế không phải là rơi vào khoảng thời vua Lê, chúa Nguyễn hay sao ạ?

Bà Mai gật đầu:

- Phải rồi, chính là thời đó. Cách đây trên dưới ba trăm năm, có một vị tiền bối vào tuổi cổ lai hi, trong một lần ngắm hoàng hôn, ông đã nhìn thấy đám mây với hình thù kỳ dị giữa ánh sáng vàng rực của buổi xế chiều; cộng thêm tâm trạng cô đơn thì ông ấy chợt lĩnh ngộ ra điều gì đó nên đã sáng tạo ra bộ chương pháp vô cùng độc đáo, vô tiền khoáng hậu. Được sáng tạo ra trong cảnh chấp chới tối nên bộ chương pháp có tên là Tịch Dương Chương.

- Tịch Dương Chương ạ? Cái tên nghe lạ quá... Chắc hẳn nó phải mạnh lắm bà nhỉ?

- Mạnh thì đúng là mạnh vô cùng nhưng bộ chương pháp này cũng rất khó luyện, ngoại trừ tác giả sáng tạo ra nó thì chỉ có một người nữa luyện đến tột đỉnh nữa mà thôi.

Nam ngó người ra:

- Ô, khó đến thế cơ ạ? Chắc chiều thức phức tạp lắm.

- Chiều thức phức tạp chỉ một phần nhỏ thôi, Tịch Dương Chương độc đáo ở chỗ chiều thức thì ai có tư chất tốt thì có thể luyện được nhưng yếu chỉ của nó thì những người có cùng tâm trạng với vị cao nhân sáng tạo ra chương pháp thì mới luyện thành được. Người luyện cần phải trải qua vô số biến cố, phải cảm nhận được nỗi cô đơn tột cùng khi tất cả những người thân yêu đã không còn nữa, chỉ duy nhất bản thân còn sống trên thế gian; khi đấy mới có thể phát huy chương pháp lên cảnh giới cao nhất. Bởi thế, ngoài tác giả ra thì đến nay, chỉ duy nhất một người luyện được nữa mà thôi.

Nam nghe mà không khỏi bật thốt lên:

- Người như thế thì còn gì níu kéo để sống trên thế gian cơ chứ, có khác gì sống mà chết đâu.

- Cháu nói gần đúng rồi đấy, phải có tâm trạng sống mà như chết thì may ra mới có thể luyện được Tịch Dương Chương.

- Ô vậy người đánh lên cháu khi nãy cũng đáng thương đấy chứ.

Bà Mai lắc đầu:

- Người ban này đánh cháu chỉ luyện được phần chiêu thức mà thôi, kẻ đó chủ yếu dựa vào nội lực của bản thân để phát huy, bằng không thì bằng một chiêu thôi cháu cũng đã mất mạng rồi.

Nam nghe mà rung cả mình:

- Kinh khủng quá, à, thế còn thần công gì đấy thì sao ạ? Nó cũng của người đã sáng tạo ra Tịch Dương Chương ư?

Bà Mai đáp:

- Không, gã tấn công cháu mạnh chủ yếu nhờ vào nội công thâm hậu nhưng thần công gã luyện lại thuộc về thời kỳ khác, tiếc là cụ thể nó thế nào thì bà cũng không biết rõ, chỉ thông qua lời truyền miệng của người xưa mà đoán ra võ công của gã đánh cháu mà thôi.

Tương chừng như sẽ được nghe thêm một sự tích hoành tráng nữa thì câu trả lời của bà Mai làm Nam cảm thấy hụt hẫng, cậu thở ngắn than dài:

- Chán quá, ngay cả tên gọi cũng có hà bà?

- Những lời truyền miệng bà nghe được thì chỉ gọi nó là Long Hồ thôi, chẳng qua bà biết tên gọi của nó không phải như thế, chỉ vì thời gian trôi qua quá lâu làm cho người đời không còn nhớ nữa. Nếu gã đó luyện được thần công này thì thân phận của gã không đơn giản đâu. Cháu nhớ cẩn thận đấy.

Bà Mai biết là những ai có ý đồ với Nam, cũng biết họ chẳng có mục đích xấu gì, chỉ là bà vẫn nhắc nhở Nam như thường lệ. Nam thì không rõ điều này mà đang nghĩ về sự việc đã xảy ra ở thành phố D và những chuyện liên quan đến Việt và thế giới sát thủ. Nam không muốn bà Mai phải lo lắng an toàn của mình nên giữ kín trong bụng. Bà Mai cười nói:

- Thôi tạm thời không có chuyện gì đâu, cháu ngồi vận công tiếp tục trị thương đi, bà còn dờ việc bên trong chưa xong. À, trưa nay cháu ở đây ăn cơm với bà đây nhé.

- Dạ vâng ạ.

Bà Mai đi vào trong bếp để Nam được yên tĩnh ngồi vận công, bà Mai chỉ giúp Nam điều hòa chân khí trong người, nội thương của cậu thì phải chính bản thân cậu phải tự chữa trị.

Nam ngồi vận công một lúc thì có tiếng chuông cửa vang lên, Nam tạm dừng vận công và ngoảnh đầu nhìn ra thì thấy đó là Linh và anh trai của cô, Nam chạy ra mở cửa cho họ. Trên đường đi vào, Hùng - anh trai Linh phát hiện thần sắc của Nam hơi kém thì hỏi:

- Hình như cậu bị nội thương phải không?

Nam ngạc nhiên:

- Anh nhận ra được à? Đúng là em đang bị nội thương, mà không đáng ngại lắm, cũng tại em nôn nóng luyện công mà sinh chuyện.

Hùng phát hiện vết bầm nhỏ trên cánh tay Nam thì biết Nam đang nói dối, chẳng qua giữa hai người không quá thân thiết, nên Hùng chỉ hỏi thăm thôi chứ không quan tâm đến chi tiết thế nào, Hùng đáp:

- Ủ, điều cấm kỵ trong luyện công là không được vội vã, dục tốc bất đạt mà.

- Cảm ơn anh đã nhắc nhở.

Bà Mai từ trong bếp đi ra, trên tay bà cầm một đĩa bánh nướng, bà đặt đĩa bánh trên bàn và nói:

- Cả hai cháu cũng đến rồi à, ngồi xuống ăn bánh bà làm nào.

Linh vỗ tay hớn hờ:

- Hay quá, đúng lúc cháu đang đói bụng, bánh bà đã làm thì không chê vào đâu được.

...

Trong lúc Nam đang ăn bánh với hai anh em và Linh thì ở nhà ông Công, ông Công đang hỏi chuyện ông Phúc:

- Theo như lời ông kể thì võ công của thằng nhóc không hề liên quan đến võ công của gia tộc của chúng ta cũng như không giống của nhà Hoàng gia, thế thì thằng nhóc nó được học từ ai chứ? Nó mới mười tám mười chín tuổi mà đạt tới trình độ như vậy thì chắc chắn phải được một minh sư truyền thụ.

Ông Phúc bổ sung:

- Còn một điều nữa, khi kiểm tra thằng nhóc, tôi còn phát hiện thêm một điều quái lạ, nội công của nó có chút gì đó tương đồng với nội công của ông ấy.

Ông Công hiểu quần gia đang nhắc đến ai, ông lập tức lắc đầu phản bác:

- Tôi hiểu ông muốn nói gì nhưng điều đó cực kỳ vô lý, thằng nhóc hoàn toàn không thể được truyền thụ từ ông ấy đâu, có thể thằng nhóc được truyền thụ từ bà Mai, mối quan hệ giữa hai người đó thì ông cũng biết rõ rồi đấy, rất có thể ông ấy truyền lại một phần võ công của mình cho bà Mai, nhờ thế thằng nhóc mới được chỉ dạy.

Ông Phúc đáp:

- Chắc mọi chuyện thật sự đơn giản như lời ông chủ nói, xem chừng tôi đã nghĩ nhiều quá rồi. À phải, tôi quên nói, theo tôi đoán võ công hiện tại của thằng nhóc gần như đã ngang ngửa với cậu chủ nhỏ rồi, riêng về chiêu thức thì chắc hơn rồi.

Ông Công nghe xong thì nhú mồm:

- Ông có khen quá lời không đấy?

Ông Phúc lắc đầu:

- Không hề, tôi hoàn toàn khách quan.

- Được rồi, mong là ông đừng để Quang nghe được điều này, từ sau trận thua đó thì tâm trạng thằng bé không được tốt lắm.

- Vâng, đúng là trận thua đó đã đá kích rất nhiều đến lòng tự tôn của cậu ấy. Tôi có ý kiến thế này, chỉ là không biết ông chủ nghĩ thế nào.

Nhận ra sự ngập ngừng trong câu nói của quản gia, ông Công cảm thấy khó hiểu:

- Có gì ông cứ nói đi, đâu cần phải e ngại chứ.

Ông Phúc đáp:

- Vậy tôi nói, tôi định truyền lại võ công của tôi cho cậu Quang.

Vốn dĩ võ công của ông Phúc chỉ đơn truyền trong nhà ông Phúc, ngay cả gia chủ của ông là “Lê gia” cũng không thể biết và không thể bắt buộc ông Phúc phải làm gì được, cho nên khi nghe quản gia nói như thế thì ông Công rất kinh ngạc:

- Ông nói thật đấy à? Chả phải võ công của ông theo nguyên tắc là không được truyền cho người ngoài à, có sao lại muốn truyền lại cho thằng bé chứ?

Ông Phúc thở dài:

- Đúng là thế, nhưng vợ chồng tôi không có con thì nguyên tắc đó xem như chẳng đúng nữa, chỉ bằng truyền lại cho cậu Quang để giúp cho võ công này không bị thất truyền.

Ông Công rất hiểu nỗi đau đớn không có con của vợ chồng ông Phúc nên khi ông Phúc đưa ra đề nghị đó, ông suy ngẫm vài phút rồi đồng ý. Dẫu ông Công không biết tí gì về võ công của quản gia nhưng chấp nhận đề nghị cũng là để mang lại cho cả hai bên chút hi vọng.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 7

Ông Công nói:

- Được rồi, thằng bé đang ở trong phòng luyện công, chúng ta vào đấy.

Hai người đi đến phòng luyện công của Lê gia thì thấy Quang đang nghỉ mệt. Ông Công nói với anh ta:

- Quang, ông có tin vui muốn báo cho cháu biết đấy.

Quang vừa lấy khăn lau mồ hôi trên trán vừa hỏi lại:

- Dạ có tin gì vui vậy ạ?

Ông Công nói:

- Ông Phúc muốn truyền tất cả võ công của ông ấy lại cho cháu, cháu thấy sao?

Quang đang định nói là “võ công của ông ta có gì ghê gớm mà luyện cơ chứ”, nhưng vì ông nội đang có mặt ở đây, không thể nói những lời vô lễ nên lập tức nuốt vào bụng, anh ta chỉ nói:

- Dạ võ công của ông ấy là gì ạ? Ít ra cháu phải biết chút ít thông tin chứ ạ.

- Ủ, quản gia, ông nói đi.

Ông Phúc gật đầu:

- Cậu Quang nói không sai chút nào, trước khi quyết định luyện võ công gì thì đều phải biết gốc tích và bản chất của nó trước đã, để tôi kể lại cho ông chủ và cậu Quang nghe. Khi đề cập đến gốc gác của môn võ công mà tôi luyện thì phải quay về lại những năm tháng đầu thời Lê, thế kỷ mười sáu...

Cả ông Công và Quang đều giật mình sau khi nghe thấy, hai người không hề nghĩ mốc thời gian lại xa đến như thế. Giọng của ông Phúc lại vang lên:

- Vào thời kỳ đầu nhà Lê, hầu như sách vở ghi chép đều đã bị giặc Ngô đốt hết. Sau khi vua Lê Thái Tổ giải phóng đất nước, bỗng xuất hiện một vị đại sư tinh thông cả văn lẫn võ. Vị đại sư ấy đã lặn lội khắp nước để thu thập tất cả binh thư lẫn võ học còn sót lại trong cả nước, sau đó lập nên môn phái có tên là Long Hồ Không Hồng. Trải qua nhiều năm tu tập võ học thì vị đại sư đã sáng tạo ra một bộ thần công rất lợi hại, uy lực vô biên.

Ông Phúc nói đến đây thì dừng lại giây lát để xem thử hai ông cháu ông Công có tập trung nghe mình nói không.

- Ôi chà, nghe ghê gớm thật đấy.

Quang vẫn nói với giọng có phần xem thường. Ông Công trừng mắt nhìn anh ta cảnh cáo không được bất lịch sự, kể tiếp nhìn sang quản gia ý bảo tiếp tục nói. Ông Phúc thì xem như không nghe thấy giọng điệu của Quang, vẫn kể:

- Bộ võ công này gồm hai quyền, quyền chứa đựng các bài quyền chương, thêm cả binh khí và quyền hai là quyền tu tập nội công. Quyền chiêu thức giờ đã gần như thất truyền hết, còn bộ tu tập nội công thì vẫn giữ được bảy, tám phần mười đến tận ngày nay. Quyền chiêu thức thì có tên Thập Bát Ban, quyền nội công thì có tên là Long Hồ Tâm Pháp, hai quyền hợp lại thành bộ Không Hồng Bảo Điển. Đến đời chương môn thứ ba - là một người có tư chất cực cao thì bộ thần công này được ông ấy phát triển đến tột đỉnh, được giang hồ đương thời vô cùng kính nể.

Ông Công không nén nổi sự kinh ngạc của mình mà phải hỏi ngay:

- Nếu thần công đó ghê gớm đến vậy, có gì tôi chưa nghe nhắc đến?

Ông Phúc cười cười, đáp:

- Ông chủ không nghe tới nó cũng đúng, hơn năm trăm năm rồi chứ có ít đâu, mà hơn nữa, con biến loạn năm đó đã khiến nó bị mai một rồi.

Ông Công thấy rất hứng thú:

- Ô biến loạn gì thế? Ông kể nghe nào.

Ông Phúc đáp:

- Tôi nói ngay đây, cùng trong khoảng thời gian đó thì có một vị trụ trì của một ngôi chùa nổi tiếng bên nước X sang nước ta đàm luận về Phật giáo với các đại sư bên nước chúng ta. Trụ trì đó cũng là một cao nhân tiếng tăm rất lớn, đã luyện thành Tứ Đại Thần Công trấn phái của ngôi chùa đấy. Vị đại sư vì ngưỡng mộ uy danh và võ học của chương môn phái Long Hồ Không Hồng nên đã đưa ra đề nghị tham luận võ học, tất nhiên là vị chương môn đồng ý. Cuộc tham luận vốn dĩ sẽ diễn ra rất tốt đẹp, đáng tiếc tới nửa chừng thì cuộc tham luận đã bị phá nát những kẻ âm mưu gây chiến tranh giữa hai nước. Bọn chúng đã kích động giới võ lâm của hai nước làm ra một trận gió tanh mưa máu; đến cuối cùng hai vị phải hợp sức lại với nhiều chương môn các môn phái khác để dẹp loạn. Nhưng cũng vì thế mà hai giới võ lâm bị tổn hại vô số kẻ; cả chương môn Long Hồ Không Hồng và vị trụ trì nọ đều biến mất không rõ tung tích, giới võ lâm hai bên ra sức tìm kiếm nhưng đều nhọc công vô ích. Nhiều môn võ công tuyệt thế đã thất truyền từ đó, nền võ học của hai nước lại thêm một lần rơi vào khủng hoảng... Phái Long Hồ Không Hồng không giữ lại được toàn bộ Không Hồng Bảo Điển, về sau cứ bị mai một dần theo thời gian. Phái Long Hồ Không Hồng đến hết thời Trịnh - Nguyễn thì cũng biến mất.

Ông Công nghe xong thì gật gù:

- Ra vậy, chả trách hậu thế sau này không một ai biết về nó nữa.

Rồi ông lại hỏi:

- Ở thế lại càng vô lý, nếu nó đã thất truyền thì sao lại luyện được?

Ông Phúc trả lời:

- Thật ra vẫn còn một vị chương môn cuối cùng của môn phái, ông ấy quy ẩn rồi truyền lại cho con cháu mình; khi truyền đến đời tôi thì chỉ còn tám phần mười của bộ Long Hồ Tâm Kinh nữa thôi. Tôi tư chất bình thường, không luyện hết được nên võ công không quá giỏi. Nhưng nếu để cậu Quang tu tập tâm kinh, kết hợp với võ công gia truyền của Lê gia, tôi dám chắc cậu Quang sẽ có thành tựu cực kỳ lớn. Cậu nghĩ sao cậu Quang?

Ông Phúc ngừng nói, đợi nghe Quang trả lời. Quang im lặng hồi lâu rồi lên tiếng:

- Không dễ có cơ hội để luyện được một môn võ công mạnh, tôi đương nhiên sẽ không từ chối, khi nào chúng ta bắt đầu?

Ông Phúc đáp:

- Nếu cậu không bận việc gì thì chúng ta sẽ bắt đầu ngay bây giờ luôn.

- Không thành vấn đề.

Ông Công thấy Quang đã lấy lại phần nào tinh thần thì gật gù hài lòng, ông đứng dậy và nói với Quang:

- Được rồi, ông sẽ ra ngoài để cháu và ông Phúc yên tĩnh tu luyện.

Ông Công rời khỏi phòng luyện công, tai nghe giọng ông Phúc vắng tới:

- Hai chữ Long, Hồ nằm trong tên Long Hồ Tâm Kinh ý bảo là khi luyện thành thần công thì công lực của bản thân sẽ mạnh mẽ, uy lực như rồng như hổ vậy...

...

Ở trong phòng trọ của mình, Nam thở ra một hơi dài, một cảm giác thoải mái lan tỏa khắp người. Công hiệu của môn võ của người bí ẩn nọ (quyển ba - chương bốn) dạy cho cậu lúc bé quả thực thần kỳ, chỉ luyện một lúc mà nội thương trước đó đã khỏi hoàn toàn, tiếc là ông ấy dạy cậu quá ít. Nam ngẩng đầu nhìn đồng hồ thì thấy sắp đến giờ hẹn với mấy thằng bạn cùng lớp, cậu nhanh chóng đi tắm rửa, ăn tối, sau đó chạy ra quán cà phê. Cả đám ngồi tán nhảm với nhau một hồi rất lâu rồi mới tản ra, Nam và hai thằng bạn nữa đi cùng một đoạn đường về phòng. Đang đi, Đình - bạn Nam chỉ tay tới trước và nói:

- Này Nam, đó không phải là thằng khốn bữa trước bị chúng ta đánh cho bỏ chạy mấy ngày trước đó à?

Nam đưa mắt theo hướng tay của Đình thì phát hiện có gã núp sau bờ tường của một ngôi nhà cứ nhìn quanh nhìn quất đầy vẻ bất thiện, như đang làm chuyện gì xấu vậy. Nam nhận ra gã này, mấy ngày trước Nam và Đình vô tình bắt gặp gã vừa trấn lột một người trên đường nên ra tay can thiệp. Trình độ Karatedo của Đình rất cao nên Nam không cần xuất thủ mà gã ta vẫn bị Đình đánh bầm dập, phải bỏ của chạy lấy người, không ngờ tới nay lại gặp gã ta ở đây. Nam nói:

- Ủ, tên đó đáng về làm la làm lét, chắc chả có gì tốt lành đâu.

Hình như gã đó chưa phát hiện nhóm ba người họ nên quan sát một lúc thì gã đi vào một ngõ rẽ vừa nhỏ vừa tối om. Nam tự tin vào võ công của mình nên nói tiếp:

- Chúng ta bám theo hần xem thế nào, lỡ hần làm chuyện gì bậy bạ chúng ta sẽ ngăn lại.

- Để tao đi trước.

Đình không biết Nam có võ công nên chủ động tiến lên đi đầu tiên. Ba người bám theo gã đó vào trong một hẻm nhỏ tối tăm. Nam không ngờ giữa lòng thành phố nhộn nhịp mà lại có chỗ vừa sâu lại không chút ánh sáng thế này, cậu bỗng có cảm giác bất an.

Gã kia đi tới một căn nhà cấp bốn lụp xụp, chỉ có ánh đèn vàng le lói bên trong căn nhà, ánh đèn chỉ đủ thấp sáng một khoảng không gian nhỏ. Nam hạ thấp giọng:

- Chọn nơi thế này chắc chắn là chuyện xấu rồi.

Đình gật đầu đồng ý. Ba người cố sức không gây ra tiếng động, rón rén từng bước đi đến gần căn nhà để nghe ngóng tình hình. Ba người nghe lén một hồi thì mới tá hỏa gã này đang cùng đồng bọn bàn chuyện buôn bán hàng cấm. Nam đánh mắt cho hai thằng bạn ngầm bảo ra ngoài đường rồi báo cảnh sát, hai đứa kia hiểu ý nên xoay người rồi đi. Đáng tiếc vì quá tối nên Đình không thấy rõ đường đi, chân đá phải cục đá tạo thành tiếng động khá lớn.

- Ai?

Một gã trong căn nhà quát lên, sau đó là tiếng bước chân sầm sập, nhóm của Nam không chạy kịp nữa rồi. Gã vừa quát lớn nọ cười ba tiếng:

- Ha ha ha, không ngờ có bọn chuột nhắt dẫn xác tới đây.

Nam định thần nhìn kỹ: "Phía đối phương có tất cả năm người, bên mình ba người, xem chừng mình phải để lộ võ công rồi."

Gã kia hất tay ra lệnh cho đàn em:

- Mấy thằng bây lên đánh chết bọn chúng cho tao.

Đám thuộc hạ lập tức nghe lệnh lao vọt tới chỗ nhóm của Nam. Nam định đánh trả thì Đình đã vung chân đá bay một thằng, sau đó tay phải quét ngang

đấm móc một thằng khác ngã chống vó. Tình huống xảy ra vô cùng bất ngờ khiến hai gã còn lại đứng sững lại. Tên đại ca cười gằn:

- Chỉ có chút võ mèo, bọn mày lên...

Nam đứng ngoài nghe thấy giọng tên này lơ lớ thì biết là hắn không phải người trong nước, cũng biết hắn là kẻ đáng gờm, cậu nghĩ bụng: “đám tay chân không nguy hiểm, Đình có thể lo được, nếu tên đại ca nhảy vào thì mình sẽ ra tay.”

Trong lúc Nam đang tính toán thì hai gã thuộc hạ xông đến chỗ Đình vung tay đá chân tấn công dữ dội, may là Đình vẫn chống cự lại được, thậm chí còn ăn miếng trả miếng với bọn chúng. Tên đại ca đứng xem vẫn nở nụ cười khinh khinh.

Nam quay sang bảo người bạn bên cạnh:

- Mày gọi cảnh sát mau đi.

- Ừ`Ừ...

Bạn của Nam vội vàng lôi điện thoại ra bấm số. Đúng lúc này có tiếng kêu thảm thiết vang lên, Nam nhìn sang thì thấy Đình đã đánh cho ba tên lưu manh nằm gục trên đất, tất cả bọn chúng đều mất hết sức chiến đấu rồi.

- Á...

Lúc này, anh bạn đang gọi cảnh sát kêu lên đầy đau đớn rồi ôm đầu ngã vật xuống ngất đi. Theo hướng bay thì cục đá xuất phát từ chỗ tên đại ca đang đứng, hóa ra tên đại ca phát hiện ra có người gọi cảnh sát thì nhặt một cục đá trên đất và ném nó thẳng vào bạn của Nam làm cậu ta đau đến mức ngất đi, độ chuẩn xác lẫn kinh lực thật ghê gớm.

Đình thấy mà sợ hãi, toàn thân lạnh toát, lần đầu tiên cậu ta thấy một kẻ khủng khiếp như thế, tay chân cứng đờ ra như bị đóng băng vậy. Tên đại ca chẳng nói chẳng rằng, lập tức vọt tới chỗ Đình, đồng thời tung ra một chưởng đến thẳng ngực cậu ta. Đình không kịp phản ứng, chỉ “hự” một tiếng, miệng hở ra ngụm máu lớn, thân hình bay về sau hơn hai mét, lịm đi ngay lập tức. Tên đại ca biết Đình chưa thể chết ngay sau một chưởng nên tiếp tục vọt đến hạ sát thủ.

- Thằng khốn, dừng tay lại!

Tình huống diễn ra quá nhanh nên Nam không thể giúp đỡ hai người bạn, đến khi tên đại ca ra đòn sát thủ với Đình, Nam mới có cơ hội. Nam gầm lên giận dữ và vọt người xông đến, tay trái đánh một chưởng.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 8

Chưởng của tên đại ca chưa kịp đánh xuống Đình thì gã cảm thấy một luồng kinh lực hùng mạnh ập đến buộc hắn phải rút tay lại chống đỡ. Song chưởng đụng nhau tạo thành âm thanh chát chúa, Nam lẫn tên đại ca đồng thời nhảy lùi về hơn hai mét. Tên đại ca nhếch mép cười khẩy:

- Ái chà, ở đây mà cũng có kẻ biết chút quyền pháp đấy. Thằng nhãi con, để xem xương cốt của mày cứng tới đâu.

Gã bẻ khớp tay rôm rốp, hai mắt lộ ra sự tàn độc. Kể từ lúc chạm trán với bọn sát thủ ở thành phố D với Việt, Nam cũng đã quen với ánh mắt này cho nên cậu không hề hoảng sợ, Nam lập tức vận khí ra toàn thân sẵn sàng tiếp chiêu của đối phương.

Tên đại ca quát lớn, đồng thời lao vọt tới Nam, tay phải đánh một quyền thẳng vào ngực Nam, kinh lực mạnh mẽ bao trùm phần thượng bàn trên người Nam. Nam thu tay mặt về phòng thủ, đồng thời tay trái biến ra bộ trào móc vào mạng tai đối phương. Tên đại ca thấy vậy thì nhếch mép cười khinh khinh, tay trái vung lên cao chống đỡ, tiếp đó hơi thấp người xuống, tay phải chuyển hướng đánh rất nhanh vào hông Nam. Nam còn nhanh hơn, đánh một chiêu trong Chùy Lôi Thiết Cước. Chiêu này rất tuyệt diệu, Chùy Lôi Thiết Cước vừa phòng thủ chắc chắn mà lại tiềm tàng thế công cực kỳ lợi hại. Quả nhiên, tên đại ca nhận ra sự nguy hiểm trong đó, hắn ta phải ngửa người tránh né. Nam lập tức duỗi chân ra biến thành Kim Chi Thiết Cước đâm tới yết hầu đối phương, chiêu thức cực kỳ hiểm độc. Tên đại ca đáp trả bằng cách đấm móc từ dưới lên. Hai đòn đụng nhau đẩy hai người bật trở lại về sau. Tên đại ca xoa xoa bàn tay đang tê dại, nói:

- Giỏi, ở tuổi này mà đã có nội công như vậy, tao có lời khen đấy, có thể tiếp được ba chiêu Hình quyền của tao, được lắm, được lắm.

“Hình quyền sao?” Nam giật mình: “Chả lẽ là Thập Đại Hình Quyền của võ công nước X?” Bộ quyền pháp này rất nổi tiếng bên đó, không ai không biết; hơn nữa, Nam cảm nhận được gã ta còn luyện một môn nội công khác lợi hại hơn nhiều.

- Chết đi.

Không hề cho Nam có thời gian nghỉ ngơi, tên đại ca vọt tới, thi triển Nhất Hình Quyền không ngừng đánh ra những chiêu thức mạnh mẽ, đầy uy lực. Nam cũng thi triển Hắc Hồ quyền, lúc như hổ rình chờ đối phương lộ sơ hở, lúc lại nhảy nhót qua lại rồi ra những cú vô hiểm hóc như chúa sơn lâm đang tấn công con mồi. Trước đây tỷ thí với Việt, Nam vẫn chưa đánh hết sức Hắc Hồ Quyền, còn hôm nay là an nguy tính mạng, Nam đương nhiên tung tất cả chiêu sát thủ ra.

Thoáng cái, hai bên giao đấu hơn ba bốn chục chiêu, tên đại ca chợt để hở ngực, Nam dĩ nhiên không bỏ lỡ thời cơ, phóng trào thẳng tới ngực hắn, đáng tiếc nội lực của đối phương thâm hậu khiến năm ngón tay Nam đau nhức. Tên đại ca cười gần mấy tiếng, tay phải giáng mạnh một quyền, Nam kêu đau một tiếng, miệng rỉ máu, cậu vội nường theo tư thế ngã, đập mạnh chân nhảy vọt lên đá xuống một thế Phách Lôi Thiết Cước. Tên đại ca nghiêng người tránh được rồi biến chiêu Thất Hình Quyền, Nam liên tục trúng đòn, bị đối phương đá vào bụng, phải vận hết nội lực mới đứng vững lại. Nam hiển nhiên còn kém hơn đối phương một mức.

Nam tức tối trong bụng: “Khốn kiếp, ngay cả Hắc Hồ Quyền cũng vẫn không chống nổi hắn, nội công của hắn lợi hại thật.” Nam hít sâu một hơi chân khí, quyết định sử dụng bộ quyền pháp mà khi thời xưa, những đệ tử có tư chất rất cao mới được truyền thụ - Ma Áo Quyền Pháp. Bộ quyền pháp này biến ảo khôn lường, trầm hư một thực, có khi tất cả đều là hư, có khi lại toàn là thực khiến cho đối phương rối loạn, không biết nên chống đỡ ra sao.

Quả nhiên tên đại ca hoàn toàn bị bất ngờ, Ma Áo Quyền đã phá vỡ hoàn toàn thế trận do Thất Hình Quyền tạo ra, hắn đã trúng ba quyền của Nam, tuy không bị thương nặng nhưng cũng rất đau. Tên đại ca vô cùng giận dữ, đây đúng là si nhục hắn mà. Gã gầm lên một tiếng, kinh lực toàn thân bùng ra, chiêu thức biến thành những đòn trào độc địa, cuồng lực cuộn xoáy cực kỳ ghê gớm. Đây chính là Thập Hình Quyền, lợi hại nhất trong Thập Đại Hình Quyền. Vô công tên đại ca lúc này tưởng chừng như đã gần đạt tới cảnh giới của tên sát thủ cấp bậc từng truy sát Việt trước đây. Nam không đương cự lại nổi, sau lưng hở một mảng lớn, bị trúng một trào một cuồng, cậu hộc ra ngụm máu lớn. Nam cắn răng chịu đau, không quay đầu lại, năm ngón bàn tay phải chụm lại rồi vung quét ngang về sau, tốc độ nhanh như chớp giật.

Tên đại ca không ngờ Nam lại có thể đánh ra một chiêu đáng sợ như thế, gã cảm giác trước ngực đau rất, áo của gã đã rách một mảng để lộ đường da rách bết cả máu tươi.

Chiêu này vừa kết thúc, Nam lập tức hít tiếp một hơi chân khí, thi triển tuyệt kỹ kinh công Long Ảnh Bộ nhảy vọt ra sau lưng đối phương, hai tay nương theo thế vọt đánh trúng hai bên Thái dương của đối phương.

Tên đại ca cảm thấy trời đất quay cuồng, hai mắt đau đớn khủng khiếp như muốn rớt ra ngoài, mọi thứ trước mặt mờ đi. Lúc này thân hình Nam đã lộn ra sau tên đại ca, hai tay vừa chống đất chân đã lập tức tung ra. Tên đại ca vẫn kịp phản ứng, hắn giận dữ rú lên một tiếng, người xoay ngang, cả tay lẫn chân vung ra như gà trống rìa lông, đập lên người Nam, bên này chiêu Phách Lôi Thiết Cước của Nam cũng đập trúng bụng gã.

Bình một tiếng, hai người đồng thời bị văng đi và đập mạnh xuống đất, miệng hộc máu tươi. Cả hai bên đều trúng đòn sát thủ của đối phương nên nằm liệt trên đất, nhất thời không gượng dậy được.

Nam nằm thở dốc trên mặt đất, cả người đau đớn cùng cực, cậu không thể trở mình để ngồi dậy, xương sườn suýt nữa gãy hết. Nhưng mà tên đại ca cũng thế thậm chí không kém gì Nam. Vết thương trên ngực gã vẫn đang chảy máu, hai mắt thì cay xè, mờ đục, hoàn toàn không nhận ra được là máu hay nước mắt đã chảy ra, hơn nữa chiêu Phách Lôi Thiết Cước của Nam hình như làm xương sống gã bị lệch rồi, cứ mỗi lần cử động là đau đớn cùng cực.

Đột nhiên có tiếng còi hú từ đằng xa vọng đến, là cảnh sát, tên đại ca biết nếu còn dây dưa ở đây nữa thì chắc chắn sẽ bị bắt. Hắn thầm chửi rủa, một tay ôm lấy hông, một tay chống đất; hắn nghiêng răng chịu đau, thu hết tàn lực gồng gượng đứng dậy, sau đó lê từng bước rời đi. Khi cảnh sát đến chỗ Nam thì hắn đã biến mất trong bóng đêm. Nam cũng không chịu đứng nổi nữa, cậu ghé đầu sang bên lịm đi.

Nam tỉnh lại thì thấy mình đang nằm trên xe cảnh sát. Tuy cậu bị nội thương nhưng không quá nặng nên đã tỉnh lại sớm. Cậu thở hắt một hơi nhẹ nhõm, trong lòng thầm cảm ơn bà Mai đã dạy cậu bộ Huyết Xà Quyền. Chính vì cậu đã sử dụng hai chiêu trong Huyết Xà Quyền, một lúc quét ngang về sau và một chiêu mổ vào Thái dương của tên đại ca đã khiến hắn mất đi phần lớn sức chiến đấu, cậu mới có thể xoay chuyển thế cục.

Cậu quay đầu nhìn quanh thì phát hiện các bạn của mình vẫn còn hôn mê, cũng chỉ vì tên đại ca kia quá ghê gớm, các bạn của cậu lần này phải nằm viện dài rồi.

Tiếng thở dài của Nam đã đánh động đến các cảnh sát ngồi cạnh bên. Một người hỏi:

- Cháu tỉnh lại rồi đấy à, cháu cảm thấy thế nào rồi, có đau chỗ nào không?

Nam chống tay nâng người dựa vào thành xe cảnh sát rồi đáp:

- Dạ cháu đỡ hơn nhiều rồi, cảm ơn chú đã quan tâm ạ. Các bạn cháu có bị thương nặng lắm không ạ?

- Cái này chú không biết rõ lắm, phải đưa các bạn cháu đến bệnh viện để kiểm tra trước đã.

- Dạ vâng.

Vị cảnh sát lấy ra một quyển sổ nhỏ với một cây bút bi, sau đó tiếp tục nói:

- Nếu cháu đã tỉnh rồi thì chú có thể hỏi cháu vài vấn đề liên quan đến vụ ẩu đả tối nay được chứ?

Nam gật đầu:

- Dạ vâng, chủ cứ hỏi đi ạ.

Bản thân không làm điều gì sai nên Nam cứ kể đúng sự thật, từ lúc cậu cùng hai đứa bạn nghe lén đến lúc bọn lưu manh ủa ra đánh ba người các cậu. Tất nhiên Nam sẽ không khai là bản thân mình biết võ công bởi chuyện này quá bất bình thường. Nam chỉ khai ba người chống cự rất quyết liệt, đến khi cảnh sát đến thì cậu ngất đi không biết gì nữa.

Vị cảnh sát đang thẩm vấn Nam ghi chép xong thì gật đầu:

- Chú đã ghi tất cả lời cháu khai vào đây, trước mắt chú sẽ tạm thời bắt cháu ở lại đồn cảnh sát một đêm, đợi khi những người có liên quan đến vụ ẩu đả xảy ra tối nay tỉnh lại thì chú mới có thể xác định đúng sai.

Nam thở dài gật đầu:

- Dạ vâng cháu hiểu ạ.

Bề ngoài Nam vẫn tiếp tục đối thoại với vị cảnh sát, bên trong thì Nam lại vận chân khí đi khắp các kinh mạch âm thầm chữa nội thương của mình, khi xe cảnh sát đến bệnh viện thì nội thương của cậu đã đỡ được phần nào.

Một lúc sau thì xe cảnh sát đã chạy đến bệnh viện. Nhóm của Nam cùng mấy tên lưu manh đều được đưa vào kiểm tra tình trạng sức khỏe. Nhóm của Nam may không có ai bị nứt hay gãy xương, chỉ bị thương phần mềm, tuy vậy, vì không có căn cơ khá vững như Nam nên hai người bạn của Nam phải lâu sau mới tỉnh lại. Còn đám lưu manh thì cũng bị thương tích nhẹ, võ thuật của Đình còn kém một chút nên chẳng thể gây ra tác động gì quá lớn. Mọi người liên quan đến vụ ẩu đả tối nay đều đã ổn định sức khỏe lẫn tinh thần nên được cảnh sát dẫn về đồn để điều tra sự việc.

...

Nhắc lại tên đại ca, hần mang theo vết thương chạy về căn cứ, đám đàn em nhìn thấy hiện trạng của hần thì rất ngạc nhiên, trợn to mắt nhìn hần. Hần tức giận hừ một tiếng đe dọa bọn chúng rồi bước vào trong. Vừa vào trong, cơn giận của hần như thể lập tức biến thành gió lạnh, làm toàn thân hần run lên cầm cập. Hần lắp bắp:

- Hòa hộ pháp, Phong hộ pháp, sao... sao... hai ngài lại đến đây?

Đang ngồi hai bên chiếc bàn đối diện tên đại ca là hai người đàn ông tuổi tầm ba mươi lăm, ba mươi sáu tuổi, hai mắt sắc lạnh. Một trong hai người đó nói bằng nước X:

- Diệp đường chủ, vụ buôn bán tối nay thế nào rồi? Sao ngươi lại bị thương?

Uy thế từ hai người này phát ra làm cho tên Diệp đường chủ run như cây sậy, hần khó khăn lắm mới đáp lại được, cũng là tiếng nước X:

- Dạ Hòa hộ pháp, vụ tối nay... tối nay... thất bại rồi.

- Cái gì? Thất bại...

Hòa hộ pháp nghe thấy thế thì vô cùng tức giận, y vỗ mạnh xuống bàn gỗ ở bên cạnh tạo thành những đường rạn nứt trên mặt bàn, chỉ một chương đơn giản như thế này thôi cũng đã đủ hiểu võ công của y ghê gớm tới mức nào. Tên Diệp đường chủ thấy kết quả trên bàn mà sợ đến tái mặt. Vụ làm ăn tối nay thực sự quan trọng nhưng hần đã để thất bại thì hần ta hiểu hậu quả phải nhận là rất đáng sợ. Chỉ nghe giọng của Hòa hộ pháp tiếp tục hỏi hần:

- Diệp đường chủ, ngươi còn nhớ lời cam đoan của ngươi với bang chủ trước khi đi làm vụ buôn bán này chứ?

Diệp đường chủ lắp bắp

- Dạ... dạ... em... vẫn nhớ...

Vẫn là âm thanh sắc lạnh của Hòa hộ pháp:

- Vậy thì ngươi nhận hình phạt đi.

Hòa hộ pháp vừa dứt lời thì thân hình đã vọt ngay tới chỗ tên Diệp đường chủ, tay phải giáng một chương thẳng xuống đầu tên đường chủ. Kinh lực vừa mạnh mẽ vừa nóng bỏng, chỉ cần trúng đầu tên đường chủ thì hần ta sẽ nát óc chết ngay.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 9

Chương lực của tên Hỏa hộ pháp bao trùm phạm vi chừng hai mét, tên đường chủ tự biết với chênh lệch võ công thì cho dù hấn vận hết sức bình sinh nhảy lùi về cũng chẳng thể nào thoát được. Cái chết đã cận kề, tên đường chủ sợ đến mặt cắt không còn hột máu.

Đúng lúc này, tên Phong hộ pháp đang ngồi bất động trên ghế đã có hành động, bốn ngón bàn tay phải cụp lại, chỉ có ngón trỏ bung thẳng ra rồi cả cánh tay y phóng tới trước. Một luồng chỉ lực hùng hồn từ ngón tay trỏ của hắn bay vọt vào giữa chương của tên Hỏa hộ pháp. Hai luồng kinh lực đập vào nhau đánh “bình” một tiếng, cả chỉ lẫn chương đã hóa giải lẫn nhau nhưng sức ép do va chạm vẫn rất mạnh, tên đường chủ bị kinh phong thổi vào mặt bồng rớt. Thoát chết trong khoảnh khắc, Diệp đường chủ thở hắt một hơi rồi nói với Phong hộ pháp:

- Là... là Âm Phong Chỉ Pháp... cảm ơn Phong hộ pháp đã cứu mạng.

Hỏa hộ pháp không ngờ Phong hộ pháp lại thi triển Âm Phong Chỉ Pháp cứu mạng tên Diệp đường chủ, con giận trong người y lại bùng hơn thêm. Y gầm gừ:

- Phong hộ pháp, sao ông ngăn cản tôi chấp pháp, ông không sợ bang chủ xử tội hả?

Phong hộ pháp trả lời một cách từ tốn:

- Hỏa hộ pháp, ông nóng vội quá rồi đấy, hãy nghe tôi nói mấy câu đã.

- Có gì để nói đâu chứ, tôi đang làm đúng cơ mà.

- Đúng thì đúng nhưng hiện tại chưa biết nguyên nhân thất bại và kẻ nào đã nhúng tay vào chuyện của chúng ta mà đã chấp pháp với Diệp đường chủ thì khi trở về ông sẽ ăn nói ra sao với bang chủ đây.

Hỏa hộ pháp nghe thế thì giật mình, đúng là y đã quá vội vàng, không suy nghĩ thấu đáo như Phong hộ pháp, y đến chỗ Lâm Phong, tay phải chộp lấy ngực đối phương nhấc bổng lên, gần giọng hỏi:

- Người khôn hồn thì giải thích rõ ràng chuyện hôm nay, nếu không, hậu quả như thế nào thì người đã biết như thế nào rồi đấy.

Vừa dứt lời thì Hỏa hộ pháp vung tay ném tên đường chủ vào ghế gần đó, kinh lực mạnh mẽ làm bốn chân ghế gãy luôn, chiếc ghế lập tức sập xuống, bản thân tên Diệp đường chủ cũng bị chấn động học máu. Dù trong lòng tên đường chủ rất hận Hỏa hộ pháp ra tay ác độc, bụng thâm nguyện rửa đối phương không biết bao nhiêu lần nhưng giữ tính mạng là trên hết, nên hắn cắn răng kể lại đầu đuôi sự việc.

Gã Hỏa hộ pháp nghe Diệp đường chủ kể xong thì lửa giận lại càng bùng phát dữ dội hơn, gã rít lên:

- Đúng là vô dụng, chỉ mấy thằng oắt con mà cũng không giải quyết được, xử người tội chết là đúng rồi.

Đương lúc Hỏa hộ pháp sắp sửa tung một chương thì Phong hộ pháp lại tiếp tục ngăn cản gã:

- Khoan đã, tội của tên này cứ xử lý sau, giờ để cho hắn đi điều tra bọn ranh con đó, trước mắt cần tìm cách giải quyết ổn thỏa chuyện này. Từ sau lần ở thành phố D thì ông biết bang chủ giận dữ đến mức nào rồi đấy, hậu quả...

Phong hộ pháp không nói hết lời nhưng Hỏa hộ pháp vẫn hiểu được. Hỏa hộ pháp quát lớn với tên Diệp đường chủ:

- Thôi được! Hừ, theo lời của Phong hộ pháp, tạm giữ lại mạng chó của người, mau cút đi, đi điều tra mấy thằng ranh đó, lần này mà còn hỏng việc thì...

Tên Diệp đường chủ gật đầu như gà mổ thóc rồi cuống cuồng chạy đi ngay. Giờ trong phòng chỉ còn Phong Hỏa hai hộ pháp. Gã Phong hộ pháp nói:

- Ông thử nghĩ xem tên ranh con phá hỏng chuyện của chúng ta tới nay có phải là thằng ở thành phố D không?

Hỏa hộ pháp trầm ngâm hồi lâu rồi đáp:

- Chưa chắc đâu, tuy rằng thằng ranh tới nay biết võ công đấy nhưng trình độ không bằng. Nếu là một người thì tên Diệp đường chủ không có cơ hội quay về đâu.

- Có lẽ ông nói đúng, mà chúng ta cũng không nên chủ quan, nơi đây là đầm rồng hang hổ, khác với thành phố D rất nhiều, tại thành phố A này có các gia tộc lâu đời, tồn tại nhiều cao thủ nên chúng ta phải làm cẩn thận đừng động chạm đến họ.

Như để biện hộ thêm cho gã Hỏa hộ pháp không hiểu lầm là mình sợ, Phong hộ pháp nói thêm:

- Không phải tôi sợ võ công của họ mà e ngại tầm thế lực của họ gây ảnh hưởng công việc của chúng ta.

Thế mà gã Hỏa hộ pháp lại nói:

- Anh không cần giải thích nhiều thế đâu, tôi đã từng chạm trán với một người trong một gia tộc đó trước đây, võ công cũng rất ghê gớm, tên đấy có thể đánh một trận bất phân thắng bại với tôi.

Gã Phong hộ pháp biết tuy Hỏa hộ pháp rất nóng tính nhưng không bao giờ chủ quan nên nghe xong thì ngạc nhiên:

- Ô, thật thế cơ à? Xem ra phải cẩn thận hơn.

- Ủ...

Hai gã này tiếp tục dùng tiếng nước X để bàn kế hoạch cho vụ làm ăn lớn của bọn chúng.

...

Nhắc lại Nam, qua một đêm bị cảnh sát giữ lại để điều tra thì cậu cũng được thả về. Cảnh sát đã truy ra được danh tính của mấy tên lưu manh là tội phạm đang bị truy nã nên nhóm của Nam tạm thời được xem là vô tội, nhưng phải luôn chuẩn bị tinh thần có mặt tại đồn cảnh sát nếu bị gọi. Nhóm của Nam biết mình được tạm tha thì cả mừng, ai cũng cười toét miệng, liên tục cảm ơn cảnh sát rồi nhanh chóng trở về nhà. Riêng Đình bị thương nằm viện thì cảnh sát đã báo về cho người nhà của cậu ta lên để chăm sóc.

Tất cả những người liên quan vụ ẩu tẩu qua đã được xử lý xong, một mình ông đồn trưởng đồn cảnh sát ngồi tại văn phòng đọc hồ sơ vụ án. Đọc một hồi thì ông tỏ ra sững sờ:

- Ô, cậu nhóc tên Nam hóa ra lại là người của Lê gia, thú vị thật.

Ông vuốt râu trầm ngâm suy nghĩ về các manh mối hiện có. Đúng lúc này có người gõ cửa.

- Vào đi.

- Thưa sếp, đây là các danh tính và các kết quả thương tích của những người mà sếp yêu cầu ạ.

- Được rồi, đưa tôi xem nào.

Ông cảnh sát càng đọc thì hai hàng chân mày càng cau lại:

- Bọn Bạch Hồ lại bắt đầu làm loạn rồi...

Trong khi ông cảnh sát đang đau đầu vì vụ án thì Nam đang nghỉ ngơi tại phòng trọ của mình. May mắn sáng nay cậu không có tiết học nên mới có thể che giấu vụ ẩu đả tẩu qua với người khác. “Hi vọng Đình và người nhà của cậu ấy không làm lớn chuyện lên.” Nam nhắm mắt lại, dần dần chìm vào giấc ngủ say.

Lại một ngày yên bình nữa trôi qua mà không một người bạn nào của Nam hay biết, chỉ có nhận được tin Đình bị tai nạn xe phải nằm viện mà thôi, Nam có thể đi học bình thường mà không có ánh mắt tò mò nào cả. Nam từ chỗ phòng bệnh của Đình trở về, Nam vừa đi vừa nghĩ tới chuyện những tên lưu manh định thực hiện, rồi lại nghĩ đến tên cao thủ nọ, suy đoán tên đó có phải là sát thủ hay không?

- Ê...

Bỗng có ai đó vỗ nhẹ một cái sau lưng Nam làm Nam giật mình, đồng thời toàn thân Nam run lên bần bật. Nam quay đầu lại nhìn thì thấy đó là Linh. Cú vỗ của Linh mang theo một chút nội lực, nếu như bình thường cú vỗ này không là gì cả, nhưng hiện giờ Nam đang bị thương, nội thương thì đã tạm ổn nhưng ngoại thương thì vẫn chưa lành nên đủ để làm Nam đau đớn; sắc mặt của Nam tái hẳn đi. Linh dễ dàng nhận ra được sự thay đổi ở Nam, cô hỏi:

- Bạn bị thương à?

Nam gượng cười:

- Không, mình đang bận suy nghĩ không kịp vận công chống đỡ thôi.

- Hừ, suốt ngày chỉ biết đánh nhau, chả có gì tốt đẹp cả.

Lời nói dối của Nam đương nhiên không lừa được Linh, Nam lại gượng cười không giải thích gì nữa. Nam chỉ nói:

- Mình còn có việc phải về phòng, xin lỗi không thể tiếp chuyện Linh được.

Dứt lời, Nam xoay người bỏ đi. Linh cũng đang áy náy vì làm vết thương của Nam tái phát nên không để bụng thái độ hơi bất lịch sự của Nam. Cô chỉ nhìn theo bước đi của Nam, lòng do dự có nên báo cho bà Mai biết chuyện này hay không.

Tại phòng trọ, Nam lấy sách ra ôn bài, tiếc là cậu học mãi mà chả có chữ nào vào óc, vụ ẩu đả tẩu qua cứ luẩn quẩn trong đầu khiến cậu không thể tập trung học hành được. Đột nhiên nghe “cắc” một tiếng, Nam nhìn xuống tay mình thì phát hiện cây bút mà bà Mai tặng cho cậu đã bị cậu bẻ gãy lúc nào không hay. Phần đuôi phía trên cây bút đã gãy lìa, hai tay Nam trở nên lúng túng vì không biết phải ăn nói với bà Mai thế nào nếu lỡ bà Mai hỏi đến cây bút. Nhưng trong lúc tìm cách gắn lại phần bút gãy thì có gì đó từ bên trong phần gãy rơi xuống. Nam cầm lên xem thì thấy đó là một tờ giấy được gấp nhỏ lại và ai đó đã nhét vào trong đuôi cây bút.

Nam vô cùng sững sờ khi tò mò mở tờ giấy gấp nhỏ đó ra xem. Hóa ra tờ giấy là một tấm bản đồ, có một dấu chéo đỏ trên tấm bản đồ, chả khác gì một tấm bản đồ kho báu như trong phim vậy. Đây là cây bút mà bà Mai tặng cho cậu nên tại sao có tấm bản đồ này trong cây bút thì bà ấy biết, Nam

đắn đo hồi lâu thì quyết định chạy đến chỗ bà Mai hỏi.

Lúc này bà Mai đang luyện công ở phòng tập luyện của Hoàng gia. Khi bà nhận tấm bản đồ từ Nam và nghe Nam nói lại là nó được cất giấu trong cây bút mà bà Mai tặng cho Nam thì bà Mai vô cùng ngạc nhiên. Về kinh ngạc của bà là thật sự, chứng tỏ ngay chính bản thân bà Mai cũng không biết trong cây bút có giấu một vật như thế.

Bà Mai càng ngắm tấm bản đồ thì càng sửng sốt hơn nữa, bởi lẽ trong gia tộc của bà Mai cũng có một tấm bản đồ nhưng chỉ là một phần ba của tấm bản đồ được giấu trong cây bút của Nam. Bản đồ của gia tộc bà là điều tối bí mật, chỉ những người bậc cao nhất mới biết, bà nhiều lần thấy nó rồi nên mới nhận ra nhanh chóng như vậy. Bà Mai nhớ lại lời di huấn của tổ tiên, sau đó nghĩ bụng: “Không lẽ ông ấy đã nhìn thấy tấm bản đồ của gia tộc mình rồi từ đó dựng lại tấm bản đồ hoàn chỉnh này, làm sao được chứ. Mà cho dù đúng thì mới chỉ có hai phần ba, ông ấy có thể từ hai phần ba này có thể suy ra toàn bộ được ư?” Bà Mai càng nghĩ càng cảm thấy khó hiểu, nhất định phải truy ra rõ ngọn ngành. Vì vậy, bà quay sang nói với Nam

- Bữa nào đấy bà cháu ta đi đến chỗ dấu chèo đỏ này xem sao cháu nhé?

Nghe đến việc truy tìm kho báu thì Nam đã cảm thấy hưng phấn lắm rồi, cậu gật đầu tấp lự:

- Dạ được, ngày mai cháu hoàn toàn không có tiết học, bà cháu ta khởi hành luôn đi bà.

- Được, vậy thì ngày mai. Mà để xem nó nằm chỗ nào nào.

Bà Mai nhìn kỹ tấm bản đồ, mới tá hỏa ra là vị trí dấu chèo đỏ nằm ở sâu trong rừng cách ngoại ô thành phố hơn mười cây. Rốt cuộc chỗ đó che giấu điều gì mà phải nằm ở nơi bí mật đến thế? Nam hưng phấn đến mức tưởng chừng như muốn chạy đến đó ngay vậy. Chỗ đó tuy rằng hơi nguy hiểm nhưng cả hai người đều có võ công cao, vẫn có thể xử lý được. Bà Mai nói tiếp:

- Ngày mai bà cháu ta lái xe đến đó.

- Dạ vâng ạ. Cháu sẽ chuẩn bị mọi thứ kỹ càng.

Y hên, ngày hôm sau, theo chỉ dẫn trên tấm bản đồ, bà Mai lái xe ô tô chạy ra khỏi thành phố A, qua luôn vùng ngoại ô rồi đến khu rừng rậm. Bà Mai dừng xe trước cửa rừng, khóa lại thật chắc chắn rồi cùng Nam tiến vào sâu trong rừng. Nếu với người bình thường thì để tìm ra một lối giữa bạt ngàn cây cối thế này thì là điều bất khả thi, nhưng vì có tấm bản đồ trong tay, sau một hồi vòng vèo, cả hai người đã tìm ra một con đường mòn vừa nhỏ vừa heo hút mà được vẽ trên giấy.

Rốt cuộc thứ gì đang được che giấu ở ngay trong nơi rừng thiêng nước độc này?

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 10

Bà Mai dẫn Nam đi dọc theo lối mòn trong rừng rậm một lúc khá lâu mà vẫn chưa thấy gì. Hai người đi mãi, đi mãi thì dừng bước lại ở một bãi cỏ trống, trước mặt đã hết đường. Nam nói:

- Ô lạ quá, ngộ cụt rồi, cháu có thấy gì đâu.

- Phải, lạ thật đấy.

Hai người rọi đèn pin ra xung quanh thì cũng chỉ thấy một toàn cây là cây. Nam bỗng “A” lên:

- Cháu thấy trong phim thì kho báu thường được chôn dưới đất.

Bà Mai bật cười:

- Cháu nghĩ đi đâu thế, phim vẫn chỉ là phim, hơn nữa, tối thế này cháu mò thế nào được.

- A...

Nam thở dài buồn bã.

Bà Mai đang đứng yên lặng thì bất chợt lòi ra tấm bản đồ, sau đó bà soi lên góc phải trên cùng của tờ giấy, ở đấy có một cột số. Bà Mai nhìn cột số rồi lại nhìn về phía lối mòn, sau đó bà bước lên trước ba bước, bước sang trái ba bước, bước tiếp tới trước hai bước, cuối cùng là bước sang phải bốn bước. Nam hiểu kỳ nhìn theo, cậu thấy bà Mai dùng chân xoa lên nền đất một chốc thì cúi người xuống, tay bà như cầm lấy cái gì đấy rồi kéo lên. Ban đầu bà Mai kéo lên không được, lần thứ hai thì có vẻ là bà vận công để kéo thì mặt đất dưới chân như trồi lên, đất cát từ từ chảy sang hai bên.

- Thật sự được chôn dưới đất sao?

Nam định thần nhìn kỹ thì nhận ra đó là một cánh cửa hầm, cậu bèn chạy lại giúp bà Mai kéo lên. Cánh cửa hầm được mở ra hoàn toàn để lộ dãy các bậc thang dẫn xuống phía dưới. Bà Mai bật đèn pin rọi vào khoảng không tối om và đi xuống từng bước rất cẩn thận. Hai người đi chừng hai mươi bậc thang mà không có bất cứ cạm bẫy nào thì thở phào nhẹ nhõm, trong lòng lại càng thêm tò mò về thứ được cất giấu.

Một cánh cửa bằng thiếc hay sắt gì đấy chắn ngang lối đi ở bậc thang cuối cùng. Ánh đèn pin từ tay bà Mai chiếu tới một vòng tròn nhỏ với tay vặn nằm chính giữa cánh cửa. Bà Mai soi tiếp lên tấm bản đồ, nhìn tới dãy số nằm góc dưới cùng bên trái, sau đó bà cầm lấy tay nắm vặn sang trái hai nấc rồi vặn về phải ba nấc và vặn lại bên trái bảy nấc, cuối cùng bà mới đứng sang một bên, mở cánh cửa phía bên kia ra.

Hai người đợi một lúc không thấy có gì bất thường mới nhìn vào bên trong, lại một khoảng không gian đen ngòm. Bà Mai rọi đèn vào bên trong thì bất ngờ cả không gian sáng rực lên, thì ra tường của căn phòng được phủ hoàn toàn một lớp kim loại phản quang, nó phản chiếu ánh đèn pin lên tấm kim loại ở phía bên kia, cứ thế làm sáng rực cả căn phòng.

Nam vừa nhìn thì hai mắt đã tròn trũng lên, chính giữa căn phòng chỉ có châu báu gì đấy, chỉ có mười ba chiếc trống đồng cực lớn được xếp sát nhau thành hình bán nguyệt. Mỗi chiếc trống đồng e là phải hai người mới ôm tròn được. Nam nói với về thất vọng:

- Chỉ là mười mấy chiếc trống đồng này thôi sao, có gì mà phải che giấu dữ thế.

- Để bà xem nào.

Bà Mai tiến lại gần ngắm nghía trống đồng. Mặt những chiếc trống đồng này cũng chả có gì khác lạ, được chia làm ba phần rõ rệt. Trung tâm luôn là Mặt Trời với tám tia hoặc mười hai tia hoặc mười bốn tia, vòng tròn bao xung quanh Mặt Trời cái thì là hình chim diệc cổ ở mọi tư thế, cái thì hình người nhiều chân, nhiều tay; vòng tròn ngoài cùng là những ký hiệu ngoằn ngoèo, cái cong, cái móc, cái thẳng đủ thứ hình dạng. Quan sát kỹ hơn nữa thì có sự khác biệt nằm ở bên trong hình Mặt Trời. Bên trong Mặt Trời là các đường thẳng vạch ngang, vạch dọc, vạch chéo được nối vào nhau bằng những chấm tròn nhỏ, có điểm chung là kết thúc ở cuối các tia Mặt Trời với vạch thẳng hoặc chấm tròn. Thân trống thì chạm trổ đầy các ký hiệu ngoằn ngoèo như trên mặt trống. Tại sao lại có căn hầm chứa đến mười ba chiếc trống đồng cực lớn này thì trên đời này không còn ai biết nữa, chuyện đã xảy ra mấy trăm năm trước, những người biết thì đều đã tạ thế mà mới chỉ truyền lại những phần của tấm bản đồ, không kịp truyền lại gốc gác sự việc cho con cháu đời sau.

Nam bấu môi chán nản:

- Cái này thì có giá trị gì đâu chứ, họa hoằn lắm thì có giá trị văn hóa... O... cái này...

Nam lập tức ngưng bật khi mắt cậu liếc qua bề mặt hai chiếc trống đồng đầu tiên, cậu nhìn kỹ hơn một lúc thì bật thốt lên:

- Bà ơi, hoa văn trên hai chiếc trống đồng này hình như không khác gì đồ hình mà người bí ả dạy võ cho cháu lúc nhỏ cả.

Bà Mai hỏi lại ngay:

- Thế à? Cháu có mang theo mấy hình đó không?

- Dạ có, cháu luôn mang theo người mỗi khi đi đâu xa.

Nam lôi xấp giấy có đồ hình từ trong balo ra rồi so nó với hoa văn trên trống đồng, quả nhiên như dự đoán, không khác gì cả, khác thì khác chẳng là hoa văn trên trống đồng phức tạp, tinh vi hơn rất nhiều. Trong đầu hai bà cháu đều xuất hiện một suy nghĩ hoang đường, chỉ là không dám khẳng định chắc chắn mà thôi.

Nam nhớ lại những gì được người bí ả dạy năm xưa, rồi quan sát tới lui hoa văn trên mặt trống đồng thật lâu mới nói:

- Đúng rồi đấy bà ạ, theo như những gì cháu biết thì những chấm tròn và những vạch thẳng là cách vận hành chân khí trong người, còn hình những con chim diệc là các tư thế khi tu luyện, mỗi đồ hình chấm - vạch tương ứng với một con chim diệc. Trên chiếc trống đầu tiên có bao nhiêu con chim diệc tức là có bấy nhiêu tư thế luyện với các đồ hình chấm - vạch. Xấp giấy trong tay cháu chỉ là một phần nhỏ trong tất cả các hoa văn trên mười ba chiếc trống đồng này thôi.

Bà Mai lại hỏi:

- Cháu chắc không đấy?

- Dạ trăm phần trăm ạ.

Rồi bà Mai sức nhớ lại những lời của một người đàn ông đã nói khi tặng bà cây bút đó, ký ức vui buồn mấy chục năm trước ùa về dồn dập, trong thoáng chốc bà Mai vỡ lẽ ra thật nhiều điều: “Tặng em cây bút làm gì... tên ngọc... anh đúng là tên ngọc... em cũng là một con ngọc...” Trái tim bà như bị ngàn lưỡi dao đâm, tưởng chừng như không thở nổi.

Còn Nam đứng bên cạnh thấy bà Mai bất chợt đứng sững người ra, hai mắt rung rung đỏ dần lên thì hết hồn, tưởng bà có chuyện gì, bèn gọi to:

- Bà ơi... bà... bà bị sao thế? Bà khóc à?

Tiếng gọi của Nam làm bà Mai giật mình tỉnh lại, bà thở hít sâu một hơi nén nỗi đau đớn vào tận đáy tim, cố nở nụ cười hiền từ với Nam

- Bà không sao, bà chỉ đau mắt vì không quen với ánh sáng này mà thôi.

Bà Mai vừa dụi mắt vừa nói:

- Mấy tấm kim loại phản chiếu ánh sáng mạnh quá, mắt bà già cả rồi, nhìn một hồi là đau.

- Thế à, vậy bà lấy kính đổi màu của cháu mà đeo này.

- Ừ bà cảm ơn cháu. Mà này, cháu hiểu hết nội dung ẩn chứa trong những hoa văn trên trống đồng không?

- Dạ cháu được người họ chỉ dẫn những điều cốt yếu rồi ạ, hoa văn trên trống đồng tuy phức tạp nhưng không hề thoát ra khỏi phạm vi những điều cốt yếu đó. Chỉ có mấy ký hiệu ngoằn ngoèo đó thì cháu không hiểu, mà người họ cũng không dạy cho cháu. Thôi thế này đi, để cháu thử tập theo xem sao.

- Này cháu đừng nóng vội, cứ suy nghĩ cho kỹ đã cháu.

- Dạ không sao đâu bà, bà cứ để cháu thử.

Lòng hiếu võ đã nổi lên thì không ai cản được, Nam không để cho bà Mai ngăn nữa, bắt tay vào thực hiện ngay. Trí nhớ của Nam khá tốt, nhìn chiếc trống đồng thứ nhất một hồi thì Nam đã nhớ được sáu đồ hình và sáu con chim diệc đầu tiên. Sau đó bắt đầu xếp theo tư thế chim diệc mà vận chân khí theo chỉ dẫn của đồ hình. Bà Mai dù biết rằng sẽ không có bất trắc gì xảy ra nhưng theo thói quen, bà vẫn nhìn cậu nhóc tu luyện mà lòng đầy lo âu.

Khác với đồ hình trong xấp giấy của Nam là những đồ hình rời rạc không liên quan gì nhau mấy, còn sáu đồ hình vừa mới biết thì một mạch liền lạc, cái này kết thúc là bắt đầu của cái tiếp theo. Khi Nam luyện xong sáu đồ hình thì cảm thấy toàn thân thư thái, tinh thần rất sáng khoái, hơn nữa nội thương do vụ ẩu đả tối qua thuyên giảm hẳn. Nam cả mừng, biết là suy đoán của mình chính xác. Cậu đứng dậy, nói với bà Mai:

- Bà à, cháu luyện xong sáu đồ hình cảm thấy cơ thể rất tốt, không có vấn đề gì xấu đâu bà ạ.

- Rồi rồi, nhưng cháu định làm gì để luyện tiếp, chúng ta đâu thể mang tất cả chiếc trống đồng này ra khỏi đây.

Nam cười hề hề:

- Thời đại công nghệ thông tin rồi, chúng ta có điện thoại mà bà, cháu chỉ cần chụp lại bề mặt mười ba chiếc trống đồng thôi. Người ngoài không hiểu thì đâu luyện gì được chứ.

Bà Mai bật cười, lắc lắc đầu: “Đến chịu với thằng bé này, thế mà nó cũng nghĩ ra được.”

Nam lôi điện thoại ra chụp lại mười ba chiếc trống đồng, đảm bảo hình ảnh thật rõ ràng sắc nét thì mới cùng bà Mai rời khỏi căn hầm, lấp đất lên cánh cửa như cũ rồi trở về thành phố. Nếu không có tấm bản đồ trong tay thì chắc chắn chả có ai ngờ dưới lớp đất rừng lại ẩn chứa một điều bí mật động trời.

Nam về lại thành phố xong, cậu lấy tấm hình chụp hoa văn trên chiếc trống đồng thứ nhất ra tu luyện. Nam hoàn toàn không biết mình đang nắm trong tay một môn thần công thượng thặng mà vào thời đại xa xưa, ai cũng thèm khát có được.

Trong khi đó, một người đàn ông đang ngồi uống nước bên trong một quán cóc ven đường ở phía đối diện, lấy điện thoại ra gọi cho ai đấy. Đầu dây bên kia hỏi:

- Cậu có tin tức gì mới không?

- Dạ thưa sếp, cậu nhóc vừa trở về xong. Cậu nhóc đi cùng một bà lão nữa.

- Ồ thế à, cậu cứ tiếp tục theo dõi nó, có tin gì mới báo ngay cho tôi.

- Vâng thưa sếp.

Người cảnh sát ngắt cuộc gọi, hai mắt ông ta tiếp tục hướng về phòng trọ của Nam. Vì cảnh sát đã xác định được danh tính của những tên lưu manh tối hôm đó nên không tránh khỏi việc cảnh sát nghi ngờ Nam dính dáng đến, họ theo dõi Nam gắt gao là điều đương nhiên. Nam không hề hay biết chuyện này, cậu chỉ chăm chăm vào luyện công, ngoài học trên trường ra thì cậu toàn vui vào võ học mà thôi.

Bà Mai trở về nhà với vô số dấu hỏi trong đầu. Bà đã có thể khẳng định chắc chắn người bí ẩn dạy võ cho Nam lúc nhỏ là truyền nhân của người tặng cây bút kia cho bà. Nhưng có một điều kỳ lạ là tại sao người đó không tiếp tục dạy Nam mà sau lại đột ngột biến mất? Tấm bản đồ của gia tộc bà có phải là một phần của tấm bản đồ được giấu trong cây bút hay không? Và vì cớ gì mà tấm bản đồ hoàn chỉnh lại bị cắt ra từng phần nhỏ như thế?

Bao nhiêu tâm sự nặng nề cùng với nghi vấn cứ quanh quẩn trong đầu bà Mai làm cho bà đến tận khuya vẫn không thể chợp mắt được.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 11

Mười ngày tính từ ngày bà Mai và Nam đi tìm bí mật ẩn giấu bên trong khu rừng đã trôi qua, ngoại thương lẫn nội thương của Nam đã lành. Nam đi đến bệnh viện thăm Đình bởi cậu ta bị thương nặng hơn Nam nhiều, chưa thể xuất viện sớm. Nam ngồi nói chuyện với Đình hồi khá lâu thì mới trở về.

Nam đang đi trên hành lang bệnh viện thì bỗng giật mình khi thấy một người đàn ông vừa đi về phía Nam vừa nhìn vào trong những phòng bệnh ở đằng xa. Nam nhận ra được gã này, hẳn chính là tên đại ca của đám lưu manh đã đánh với cậu tối hôm đó. Trận đấu đó tuy giữa trời tối mịt nhưng Nam vẫn dựa theo hình thể, dáng điệu của hắn mà đoán ra được. Trong lòng Nam không khỏi cảm thấy lo lắng: “Sao hắn ta lại đến được đây? Chẳng lẽ hắn phát hiện được Đình đang nằm ở đây nên đến để giết người diệt khẩu.” Đầu Nam suy nghĩ mọi khả năng nhưng hai chân vẫn tiếp tục bước tới trước, về mặt vẫn vờ như không nhận ra hắn ta.

Ngay khi hai người đi ngang qua nhau, đột nhiên một luồng kinh phong ập thẳng vào Nam, thì ra tên đường chủ đó đã nhận ra Nam từ trước; cho nên khi hai người đến gần nhau, hắn ta lập tức tung một chưởng vào hông Nam. Nam tuy bị bất ngờ nhưng vẫn không hoảng loạn, vội tung chưởng đáp trả, dùng cứng đầu cứng.

Song chưởng đụng nhau, cả hai đều lùi lại nửa bước, cả cánh tay bị tê dại, xương cốt ê ẩm. Tên Diệp đường chủ thâm kinh hãi: “Tại sao mới chỉ mười ngày thôi mà võ công của thằng nhãi này tăng lên nhiều đến thế chứ?”

Nam nói:

- Khôn hồn thì biến đi, có tao ở đây mày chẳng làm gì được đâu.

Tên Diệp đường chủ dù tức giận nhưng rất nhiều người đang ở đây và họ bắt đầu để ý đến chỗ hai người, hắn không thể làm gì được nữa nên hắn hừ một tiếng rồi xoay người bỏ đi. Nam đợi hắn ta đi thật xa rồi mới lấy điện thoại gọi cho Đình. Đình bắt máy:

- Gọi tao có chuyện gì thế?

- Mày nói mẹ mày xin bác sĩ chuyển phòng ngay đi, tao vừa bắt gặp tên tối hôm nọ ở bệnh viện. Tao e bọn chúng đã biết mày đang nằm ở đây. Hắn ta tìm không thấy mày nên đã bỏ đi rồi.

- Ủ ừ, tao cảm ơn nhé.

Đình nghe thế thì hoảng hồn, khi Nam tắt cuộc gọi thì Đình nói lại với mẹ và cảnh sát ngay.

Nam rời khỏi bệnh viện không bao lâu thì bị chặn đường bởi gã Diệp đường chủ. Đây là điều đương nhiên, gã đường chủ này sao có thể chịu nổi sự sỉ nhục của Nam với hắn ban nãy cơ chứ. Nam không tin giữa thanh thiên bạch nhật thế này, gã ta dám động thủ nên cậu nói:

- Có vẻ như lời cảnh cáo của tao vô nghĩa với mày đấy nhỉ.

Tên Diệp đường chủ cười khẩy không đáp. Bỗng dưng Nam cảm giác có người đặt tay lên vai mình, sau đó là một luồng kinh lực cực kỳ ghê gớm truyền sang, chỉ cần đổi phương án tay một phát là xương cốt toàn thân cậu sẽ nát như bã. Nam trong lòng hoảng sợ, sống lưng chợt lạnh toát: “Từ đâu xuất hiện cao thủ đáng sợ thế này?” Cậu liếc mắt qua nhìn thì thấy đó là một người đàn ông tầm ba mươi mấy tuổi, thân hình cao lớn rắn chắc như một quả núi, tai cậu nghe hắn ta nói:

- Anh bạn, đừng hỏi gì nhiều, tôi mời cậu đi cùng tôi đến chỗ này.

Gã này tuy nói tiếng Việt khá chính xác nhưng khẩu âm vẫn còn lơ lớ, dễ dàng đoán được gã từ đâu đến. Nam biết tình thế hiện tại của mình nguy hiểm đến thế nào, bản thân không thể kháng cự nên đành phải gật đầu chấp nhận.

Cậu bị bắt lên xe ô tô rồi bị bọn chúng đưa đi trong yên lặng. Xe bọn chúng chạy một đoạn đường khá xa rồi mới dừng lại. Vừa bước xuống xe, Nam lập tức đưa mắt nhìn quanh thì phát hiện khu vực chúng đưa cậu đến là nơi vắng vẻ đầy cỏ lác. Nam hít sâu một hơi, hỏi:

- Các người đưa tôi đến đây làm gì?

Tên Diệp đường chủ đáp:

- Làm gì thì mày cũng dễ biết được, dám cản đường làm ăn của bọn tao thì mày tới số rồi. Hòa hộ pháp, ngài hãy hạ thủ thằng ranh này đi.

Gã Hòa hộ pháp nói:

- Mày điều tra rõ thằng nhóc này chưa?

Tên đường chủ gạt đầu:

- Dạ rồi, chính là thằng ranh này đã phá đám chúng ta, hơn nữa, nó chỉ là thằng sinh viên rác rưởi mà thôi.

- Rác rưởi mà biết võ công, cũng đáng khen ngợi. Nhóc con, tiếc là mày lỡ nhúng tay vào chuyện của bọn tao, chỉ có thể tự trách bản thân lắm chuyện mà thôi.

Gã Hòa hộ pháp vận kinh vùng chưởng đánh tới Nam. Kinh lực hùng hồn ập đến như sóng biển, bao trùm phạm vi gần bốn mét, Nam cảm thấy ngực mình nhức nhối, cậu biết dù mình tung người nhảy lùi lại cũng không sao tránh nổi chưởng của đối phương, huống hồ còn có tên đường chủ đứng gần đó, chỉ còn cách toàn lực chống đỡ. Cậu dốc hết sức bình sinh, hai tay cùng tổng ra đẩy chưởng đánh lại.

Võ công hai bên quá chênh lệch, chưởng lực của Nam đụng phải chưởng lực của đối phương thì bị đánh tan nát, Nam sợ đến tái xanh mặt mày. Đúng lúc này, gã Hòa hộ pháp bất ngờ xoay người lại, vội thu chưởng đang đánh tới Nam và đánh về phía sau. Một tiếng nổ to như sấm vang lên, gã Hòa hộ pháp chấn động cả người, hai chân loạn choạng lùi hai ba bước mới đứng vững. Nam nhân cơ hội này thi triển khinh công nhảy vọt sang trái hai mét rồi búng tới trước hai mét nữa, sau hai chân khua lên bước tiếp bốn bước, thoát chết trong đường tơ kẽ tóc. Nam định thần lại, thở hắt ra một hơi rồi quay sang nhìn người vừa cứu mạng mình, Nam cảm mừng:

- Bà, cảm ơn bà đã cứu cháu.

Thì ra là bà Mai. Dù không biết vì sao bà Mai lại có thể đến đây nhưng rõ ràng bà đã phá vỡ âm mưu giết người của bọn Hòa hộ pháp.

Sau một chưởng trực diện, tên Hòa hộ pháp bị đẩy lùi về hơn ba mét, cả cánh tay mình ê ẩm. Tên Hòa hộ pháp hít sâu một hơi điều hòa chân khí đang loạn lên trong kinh mạch. Con đau trên tay hẳn không hề thuyên giảm, hơn nữa đối phương có thể vọt tới sau lưng hắn đánh một chưởng mà hắn không hề hay biết, khiến hắn không khỏi khiếp hãi: “Bà già này là thần thành phương nào, võ công thật ghê gớm.” Hắn không dám manh động, bèn vận công lên hai tay đề phòng bà Mai lại tấn công hắn.

Bà Mai thì vẫn bình thản đứng nguyên tại chỗ mà nói:

- Đây không phải là chỗ để chúng bây lộng hành, khôn hồn thì đi đi.

- Hôm nay ông đây bỏ qua, bà già cẩn thận đấy.

Tên Hòa hộ pháp hừ một tiếng tức giận, dọa dẫm bà Mai một câu rồi mới cùng tên Diệp đường chủ ngồi lên xe ô tô chạy đi. Bà Mai đưa mắt theo dõi bọn chúng chạy thật xa rồi mới quay sang nói với Nam:

- Chúng ta lên xe trước đã rồi nói gì thì nói sau, bà cần cháu giải thích rõ chuyện này đấy.

Nam gạt đầu:

- Dạ vâng ạ, cháu không dám giấu bà đâu ạ.

Đến khi xe ô tô của hai bà cháu biến mất ở xa tít tắp thì phía sau một thân cây to cách chỗ hai bà cháu đứng hơn ba mươi mét xuất hiện cặp nam nữ. Nam mày rậm, mắt to, mặt vuông chữ điền, tuổi chừng ba mươi mốt ba mươi hai, nữ chừng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, diện mạo xinh xắn. Người nam vừa tung hứng viên sỏi nhỏ trong tay mình vừa nói:

- Đấy, anh đã nói sẽ có người cứu cậu nhóc đó mà. Em lo lắng hơi quá rồi.

Cô gái nói:

- Anh biết bà lão đó là ai không?

Người nam đáp:

- Bà lão đó hình như tên là Mai, em gái của tộc trưởng gia tộc họ Hoàng hiện tại.

Cô gái nói:

- Mấy đại gia tộc quả nhiên danh bất hư truyền, võ công của mấy người cấp cao rất ghê gớm.

- Phải, hi vọng bọn Bạch Hổ biết khó mà lui, những đại gia tộc này không dễ trêu vào đâu.

Cô gái trầm ngâm giây lát rồi nói:

- Cũng chưa chắc đâu, tên Thiên Tôn đã cử hai gã Hòa và Phong hộ pháp sang đây thì quyết không về tay không đâu.

Người nam vuốt cằm đáp:

- Em nói cũng có lý, chúng ta về thôi, ở đây không có việc gì nữa rồi.

Cặp nam nữ nhanh chóng rời đi.

Nhắc lại bà Mai và Nam. Bà Mai vừa lái xe vừa hỏi Nam:

- Cháu kể lại mọi chuyện về bọn chúng cho bà nghe đi.

Nam biết độ nguy hiểm của hai gã kia nên không dám giấu bà Mai, cậu bắt đầu kể cho bà Mai. Bà Mai nghe xong thì thở dài:

- Hai tên ban nãy chắc chắn không tầm thường, đặc biệt là tên đánh cháu ban nãy, võ công của hắn ta rất lợi hại. Nếu bà muốn đánh bại hắn ta thì cũng phải mất khoảng ba trăm chiêu.

- Nhiều đến thế cơ à?

Nam hít sâu một hơi sợ hãi. Ba trăm chiêu đối với cao thủ như bà Mai thì Nam hiểu võ công của tên kia rất mạnh; hơn nữa bà Mai tuổi đã cao, thể chất suy yếu đi nhiều, đâu còn như lúc trẻ, khi đánh nhau chắc chắn sẽ cực kỳ hung hiểm, sợ sẩy một cái là mất mạng ngay. Nam lại nghe bà Mai nói tiếp:

- Bọn chúng không từ bỏ chuyện với cháu đâu nên mấy ngày sắp tới bà nghĩ cháu nên hạn chế đi vào trời tối hay đến nơi hoang vắng, nguy hiểm lắm đấy. Còn về danh tính của bọn chúng thì bà sẽ điều tra rõ.

- Dạ vâng.

Qua tai họa vừa xảy, Nam tự nhận thức được an nguy của bản thân như thế nào nên không dám trái lời bà Mai. Nam tự nhủ: “Nhất định phải luyện thành võ công ghi trên trống đồng, những kẻ bất cóc mình võ công quá ghê gớm, không có ai có thể bảo vệ được mình ngoài chính bản thân mình.”

Bà Mai dừng xe trước dãy phòng trọ của Nam, sau đó dặn dò Nam:

- Đi đường nhớ chú ý đẩy cháu nhé.

- Dạ vâng ạ.

...

Nhắc lại hai gã Hòa hộ pháp và Diệp đường chủ. Bọn chúng chạy về khách sạn mà bọn chúng thuê. Phong hộ pháp thấy bọn chúng trở về với tâm trạng bức bối thì ngạc nhiên:

- Sao thế? Có gì không ổn à?

Tên Diệp đường chủ biết không nên đã chuẩn bị trước. Chuyện hôm nay bất thành, hai gã hộ pháp sẽ rất tức giận, nếu tên đường chủ còn ở đây không khéo bị hai gã hộ pháp giận cá chém thớt, đánh một chưởng thì hắn ô hô ai tai lập tức.

Gã Hòa hộ pháp trả lời Phong hộ pháp:

- Phải, khi tôi sắp hạ thủ được thằng nhóc đó thì có một mục già bất ngờ đánh lên. Mục già đó tuổi cao lắm rồi mà võ công rất ghê gớm, thiếu chút nữa thì tôi đã bị trọng thương dưới chưởng lực của mục ta. Có vẻ như chúng ta đã gây hấn đến mấy đại gia tộc ở đây.

Phong hộ pháp nói:

- Bình tĩnh đi, trước mắt chúng ta tạm dừng các hoạt động đối động tình từ bọn chúng rồi mới tính các bước tiếp theo.

Đương lúc gã Phong hộ pháp nói thì điện thoại gã đổ chuông, là số điện thoại vệ tinh. Gã Phong vừa nhìn thấy số này thì biến sắc mặt, lập tức nghe máy. Hắn nói chuyện với người ở đầu bên kia một hồi lâu mới kết thúc. Gã quay sang nói với Hòa hộ pháp:

- Người của chúng ta bên phía nước R gặp phải phiền toái lớn, chúng ta phải qua đó giúp.

Gã Hòa hộ pháp vẫn chưa hết bức bối:

- Hừ, hai tên kia làm gì sao không qua đó giúp mà lại là chúng ta chứ.

- Hai tên kia bị điều sang nước W làm việc rồi, không còn ai để qua nước R hỗ trợ nữa. Đây là mệnh lệnh của Thiên Tôn đấy, chúng ta phải từ bỏ chuyện ở đây thôi, cũng là cơ hội để chúng ta điều chỉnh lại kế hoạch, tránh bị bọn gia tộc phá hỏng.

- Hừ, về thì về.

Gã Hòa hộ pháp nghe thấy là mệnh lệnh của chính ông chủ thì giật mình, sự khùng khiếp của ông ta ra sao thì hắn đã quá rõ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 12

Bà Mai không biết hai gã hộ pháp của Bạch Hồ Bang đã sang nước R, lúc này bà đang bàn chuyện với anh trai của bà - ông Dương, về hai gã hộ pháp nọ. Hai người vẫn chưa biết được danh tính thật sự của bọn chúng mà mới chỉ có những phỏng đoán.

Một người đàn ông chừng trên dưới bốn mươi tuổi nghe hai người nói chuyện thì bỗng lăm bắm như tự hỏi mình:

- Lẽ nào một trong hai kẻ đó là hấn ta?

Bà Mai nghe được câu này, vội quay sang hỏi:

- Vinh, cháu biết bọn chúng à?

- Dạ cháu chỉ dựa theo hình dáng cô tả lại mà suy đoán thôi ạ chứ cháu không chắc chắn lắm.

Người đàn ông tên Vinh là con thứ sáu của ông Dương, là người có tư chất luyện võ cao nhất trong những người con của ông Dương, thậm chí đến đời thứ ba cũng khó có ai bì kịp. Ông Dương nghe vậy hỏi con:

- Con từng gặp gã đó rồi à?

Vinh gật đầu:

- Nếu đúng như suy đoán của con thì gã bị cô đánh đuổi chính là gã mà con đã gặp hơn ba năm trước.

- Ô, là đợt con công tác bên nước X sao?

- Dạ đúng rồi bố, lần đó con vô tình gây ra xích mích nhỏ với một gã bên nước X. Phải công nhận võ công của gã đó rất lợi hại, tuy hai bên chỉ trao đổi qua lại mười chiêu nhưng con tự biết gã vẫn nhìn hơn con chút đỉnh... tất nhiên là lúc trước đây thôi.

Ông Dương cười cười:

- Chả trách sau khi từ nước X trở về con lại không ngừng luyện võ như thế.

Ông Dương đang nói thì chợt điện thoại của ông đổ chuông. Ông Dương bắt máy nghe, ừ ừ mấy tiếng rồi kết thúc, sau đó quay sang nói với bà Mai:

- Anh vừa nhận được tin bọn chúng vừa lên chuyến bay sáng nay rồi đi rồi.

Phạm vi ảnh hưởng của gia tộc bà Mai rất rộng nên bà không hề ngạc nhiên khi anh trai bà biết tin nhanh đến vậy, bà hỏi lại:

- Anh biết bọn chúng đi đâu không?

Ông Dương lắc đầu:

- Bọn chúng bắt chuyến bay đi tới nước X. Những kẻ như bọn chúng sẽ chẳng bao giờ đi thẳng đến nơi cần đến đâu, luôn luôn sẽ qua những khu vực trung gian trước.

- Thế thì rất khó để điều tra bọn chúng được.

- Đành chịu thôi, sức ảnh hưởng ra bên ngoài của chúng ta không quá nhiều, e là chẳng làm gì được.

Bà Mai tỏ ra lo lắng:

- Em chỉ sợ bọn chúng là những kẻ thuộc tổ chức nào đấy mà thôi, mà nếu thế thì dù ở đâu đi nữa thì thằng bé cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Là tộc trưởng của một gia tộc lớn, ông Dương đương nhiên hiểu “tổ chức” trong lời của bà Mai là thế nào, ông trầm ngâm giây lát rồi đáp:

- Chắc không phải đâu, bởi sát thủ hiếm khi đi chung mà luôn luôn hành động một mình, và lại mấy gã đó sang đây để làm một phi vụ lớn thì càng không thể là sát thủ. Thằng bé sẽ không sao, em đừng lo quá.

Bà Mai gật đầu, chỉ yên lặng thờ dài, trong lòng vẫn không thôi lo lắng cho sự an toàn của Nam. Lúc này Nam đang ở trường, cậu vừa rời khỏi thư viện cùng với Linh. Hai người học cùng trường nên rất dễ gặp nhau, đặc biệt là ở thư viện. Linh nhỏ giọng hỏi:

- Này, hôm trước bạn đã bị bắt cóc hả?

Ấn tượng ban đầu về đối phương đã tốt hơn trước nên cách xưng hô giữa hai người đã dần thay đổi. Nghe câu hỏi của Linh, Nam không khỏi ngạc nhiên:

- Làm sao bạn biết?

Vừa dứt lời thì Nam cũng tự trả lời được rồi, rất có thể là bà Mai đã kể lại cho cô ấy nghe, hơn nữa, với gia thế của Linh, cô ấy không khó để có thông tin.

Linh nói:

- Mình vô tình nghe được nội dung nói chuyện của ông nội mình. Sao, bị thương nặng không?

Nam lắc đầu:

- Mình không sao, may mắn bà Mai xuất hiện đúng lúc cứu mình một mạng.

- Ra thế, mà sao bạn bị bắt cóc. Bạn gây sự với chúng à?

Nam cười gượng:

- Cũng gần như thế, chỉ tại cái tật nhiều chuyện của mình thôi.

Linh không khỏi tò mò:

- Cụ thể thế nào?

Nam lại lắc đầu từ chối không cho cô biết:

- Thôi, dù gì chuyện đã xảy ra rồi, mình cũng không muốn nhắc tới làm gì, lỡ có ai nghe được thì phiền toái lắm.

Linh bĩu môi đáp:

- Không nói thì thôi, dù sao với mình chuyện này cũng không quan trọng.

- Đúng thế, bạn không biết thì càng tốt, mà này, có anh nào đến tìm bạn kìa.

Gần đây Nam đã phát hiện một điều là Linh rất hay dùng động tác bĩu môi để thể hiện ý bất mãn với người khác, cũng khá là thú vị. Bất chợt Nam há hắt cảm hứng về một anh chàng chừng hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, thân hình cao to, tướng mạo khá là đẹp trai. Vừa thấy khuôn mặt người này, Linh lập tức tò mò về không vui:

- Lại là hán ta. Chúng ta mau đi thôi.

Tiếc là không kịp, người thanh niên đó đi tới rất nhanh, nhìn bước chân người này Nam nhận ra anh ta có võ công khá cao. “Chả lẽ là người của gia tộc nào đó?” Nam đã sống tại thành phố A đủ lâu để biết được một vài điều, những cao thủ ở đây đều thuộc một gia tộc lớn, người bình thường khó có thể được như thế.

Anh ta nở nụ cười với Linh và nói:

- Chào Linh, không ngờ lại gặp em ở đây.

Linh cười cười đáp lại:

-Ồ phải, trùng hợp thật đấy nhỉ.

Linh nói xong một câu thì im lặng, anh chàng đối diện nhất thời cảm thấy hơi xấu hổ. Trước đó người này quá tập trung vào Linh nên dường như đã quên mất Nam đang đứng bên cạnh Linh, đến khi rơi vào trạng thái lúng túng thì mới quay sang nói với Việt:

- Chào em, anh là Thịnh, bạn của Linh.

Nam gật đầu:

- Chào anh, em là Nam, em cũng là bạn của Linh.

Nói mấy câu xã giao xong, Thịnh tiếp tục quay sang bắt chuyện với Linh:

- Em vừa đi học về phải không? Xe anh đang đỗ ở bên kia, tiện đường anh đưa em về luôn.

Thịnh lại vô tình không nhắc đến Nam. Nam cũng chẳng buồn giận anh ta làm gì, thái độ của anh ta đối với Linh thế nào thì đã quá rõ ràng, “bơ” Nam là chuyện đương nhiên. Mà hơn nữa, trong suy nghĩ của Thịnh, ở đẳng cấp như anh ta thì Nam vốn không đáng để anh ta phải chú ý.

Trước sự chủ động Thịnh, Linh vẫn tỏ ra hồ hững:

- Cảm ơn lời đề nghị của anh nhưng mà em đã có hẹn với bạn rồi, không thể đi được, anh thông cảm nhé.

Thịnh liếc nhanh sang Nam một cái, Thịnh vốn hiểu được phần nào tính tình của Linh, nếu cô đã kiếm cớ từ chối, kiên trì mời thêm chỉ khiến cô tức giận. Anh ta thở dài:

- Vậy à? Đành thôi vậy, em cứ đi với bạn đi.

Linh vỗ vai Nam và nói:

- Chúng ta đi nào.

Thịnh nhìn theo bóng lưng của hai người, trông mắt đảo liên tục, không rõ trong lòng đang toan tính điều gì.

Nam vừa đi vừa nói chuyện với Linh:

- Này, anh Thịnh đó là người của gia tộc nào thế?

Linh không khỏi ngạc nhiên:

- Sao bạn lại biết hay thế?

Nam trả lời:

- Nhìn cách anh ta bước đi, khinh công của anh ta rất tốt, cũng thêm có chiếc xe ô tô sang trọng, mình đoán ra dễ thôi mà.

- Mắt quan sát tuyệt đấy, anh ta là người của Nguyễn gia, hiện là sinh viên năm cuối của trường này, rất có tiếng tăm đấy.

- Chả trách anh ta có phong thái tự tin thế.

Linh bĩu môi:

- Kiêu ngạo thì có.

Nam bật cười to:

- Xem ra bạn rất ghét anh ta.

- Nói đúng hơn là mình ghét kiểu người như thế.

Nam không

- Thôi bỏ đi, không nói mấy chuyện này nữa. Này, anh trai bạn đến kia.

Phía xa, một người thanh niên đang đi tới chỗ Linh và Nam. Tuy Nam chỉ mới gặp người này một lần ở ngày đầu tiên cậu vừa bước chân đến thành phố A nhưng cậu vẫn nhận ra được anh ta là Hùng. Nam vẫn không quên trêu chọc Linh một câu:

- Vào đại học rồi mà còn để anh trai đến tận trường đón sao?

Linh cũng không giận mà nhún vai tỏ vẻ bất đắc dĩ:

- Anh ấy đâu phải đến đón mình, đến đón chị dâu của mình đấy chứ. Vợ chồng anh ấy mới cưới lúc nào mà chả dính như sam.

Nghe câu này của Linh, Nam không khỏi bật cười lên mấy tiếng. Phía bên kia, Hùng đã thấy Nam và Linh từ xa nên bước nhanh tới chỗ hai người, Nam chào hỏi Hùng vài câu rồi rời đi. Từ chỗ Linh, Nam nhận ra một điều, nếu Linh biết vụ cậu phá đám vụ làm ăn của bọn người kia thì gia đình ông Công cũng sẽ biết. Mà nếu vậy thì chắc chắn sẽ để lộ ra là cậu luyện võ công, cũng tức là đã ngược với lời căn dặn của bà Mai. Dù Nam không biết trong quá khứ giữa hai gia tộc đã xảy ra chuyện gì nhưng bà Mai đã dặn thế thì ắt hẳn cũng chẳng phải là chuyện tốt lành, nên tránh đi thì tốt hơn.

Đối với ông Công vô đã biết từ trước nên mấy thứ đó đã không còn quan trọng nữa, chuyện Nam phá đám bọn lưu manh cũng không gây quá nhiều ngạc nhiên. Thứ khiến ông Công bận tâm lúc này là có nên gọi Nam đến tham gia ngày giỗ của cha ông, tức là cổ nội của Nam hay không, bởi lẽ gia đình Nam đã tách khỏi gia tộc cũng đã bảy, tám chục năm rồi. Chuyện xảy ra năm đó đã làm cho sự náu kéo giữa hai bên chỉ còn là dòng máu chảy trong huyết quản chứ đến ngày nay, hầu như đã không còn tình cảm gì nữa rồi, có chăng thì chỉ còn ở bản thân ông thôi. Bỗng có âm thanh của ai đó vang lên:

- Này, em lo chuyện của bố sao rồi?

Ông Công đang viết sổ sách, nghe được giọng nói này thì ngạc nhiên, vội ngẩng đầu lên. Trong phòng đọc sách của gia đình ông Công là một bà lão. Bà lão tóc đã bạc phơ, nhưng hai mắt vẫn còn có thần, xem chừng bà lão này còn lớn tuổi hơn cả bà Mai nữa. Ông Công đứng dậy, vừa xếp ghế ra vừa nói:

- Ủa chị hai, chị sang khi nào vậy? Chị ngồi đi, Xin lỗi chị, em bận nhiều việc quá không hay biết gì cả.

Hóa ra đây là chị của ông Công. Bà nở nụ cười đáp:

- Có gì đâu chứ, chị chỉ qua hỏi em về chuyện ngày giỗ của bố thôi.

- Dạ em đang thu xếp đây chị.

- Ủ...

Ông Công có cả thảy là chín anh chị em, ông đứng hàng thứ ba, bà lão chị gái của ông, trên bà lão còn có một người anh cả nữa nhưng đã qua đời. Mà thật ra hiện giờ chỉ còn bà lão này, ông Công và người em gái út vẫn sống thì những anh em khác của đã chẳng còn một ai. Thế hệ bà lão và ông Công có thể xem như là thế hệ cuối cùng tham gia cuộc kháng chiến của đất nước, các anh em của ông Công hầu như đã hi sinh ngoài chiến trường. Bà lão nói tiếp:

- Thăng bé Nam đang học ở đây, chị nghĩ chúng ta cũng cần gọi nó đến, dù gì thì nó vẫn là người của gia tộc.

Ông Công gật đầu:

- Em đang xem xét chuyện này, chị em ta nghĩ giống nhau rồi, vậy em sẽ gọi thăng bé đến.

- Ủ, mà chị vừa nghe được tin là tập đoàn Minh Long có ý định hợp tác với chúng ta về dự án viễn thông nào đó phải không?

- Dạ vâng, tuy là em đã không can thiệp vào chuyện kinh doanh của gia tộc nữa nhưng vụ đầu tư này quá lớn, sợ sẩy một chút là sẽ bị thiệt hại cực kỳ nghiêm trọng, em không thể không quan tâm.

- Em quan tâm cũng tốt nhưng đừng can thiệp vào quá sâu, chỉ tư vấn thôi chứ không khéo lại khiến gia tộc bất hòa. Chị em ta đã quyết định lui về, nhường lại “chiến trường” cho bọn trẻ rồi thì phải tuân thủ, không thì lại khiến bọn trẻ xem thường.

Đến tuổi cổ lai hi này rồi mà không ngờ bà lão vẫn cứ căn dặn ông Công như lúc trẻ. Trước đây, trong nhà, ngoài người anh cả đã mất ra thì ông Công “sợ” nhất người chị này, bây giờ vẫn vậy, cho nên ông Công cứ theo thói quen mà đáp:

- Dạ vâng chị hai.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 13

Nam vốn có hẹn đá bóng với đám bạn cùng lớp, tiếc là lại có hai thằng gọi điện thoại tới thông báo có việc bận đột xuất nên lại phải hủy trận bóng. Nam chứng hững, đổi hướng về phòng trọ. Nam đi được một lúc thì bỗng có một chiếc xe con tấp lại gần cậu. Nam dừng bước rồi nhìn vào chiếc ô tô để xem ai đang ở trong. Cửa sổ phía sau trên ô tô được hạ xuống và Linh thò đầu ra ngoài, nói với Nam:

- Này Nam, lên xe nào, đi chơi với anh em mình chút nào.

Hai bên quen nhau đã được một khoảng thời gian, bạn bè rủ nhau đi chơi là điều dễ hiểu, hơn nữa Nam cũng tò mò muốn biết cuộc sống giới thượng lưu như thế nào nên gật đầu đồng ý. Khi bước vào trong xe, Nam thấy ngoài hai anh em Linh ra thì còn một người phụ nữ nữa, có lẽ đây là vợ của Hùng. Nam mở lời chào cô gái đó xong thì quay sang hỏi Linh:

- Mọi người định đi chơi đâu thế?

Linh cười đáp:

- Đi chơi bóng rổ.

- Bóng rổ à? Nghe hay đấy.

Hùng vừa lái xe vừa lên tiếng hỏi Nam:

- Chú em biết chơi bóng rổ không?

Nam nói:

- Dạ biết một ít, khi học cấp ba lúc trước, em đã từng chơi cùng với mấy thằng bạn trong lớp.

- Ủ, chơi được là tốt rồi.

Hùng lái ô tô đưa ba người đến một trung tâm thể thao khá lớn, từ bên ngoài cổng đã có thể nghe được tiếng hò hét ở bên trong. Nam theo chân Linh và vợ chồng Hùng vào một sân bóng rổ, tại đây đang có vài người tập bóng với nhau. Hình như Hùng và họ đã hẹn từ trước nên vừa thấy Hùng xuất hiện, những người đó lập tức tiến lại nói chuyện:

- Ông bạn đến hơi trễ đấy, nhanh nhanh vào sân nào.

Hùng bật cười:

- Rồi rồi, xong giờ đây.

Nam quay sang hỏi Linh:

- Với công lực của bạn và anh bạn thì mấy người kia chắc gì chịu nổi, làm sao mà chơi cho được.

Linh bực tức trợn mắt nhìn Nam:

- Đấu bình thường thì dùng đến nó làm gì cơ chứ. Bạn chỉ biết nghĩ xấu người khác thôi.

Bị Linh “đáp trả”, Nam gãi đầu gãi tai ra chiều xấu hổ, còn chị dâu của Linh thì nhìn hai người mà cười tủm tỉm, không rõ cô đang suy nghĩ gì trong đầu. Đúng lúc này lại có tiếng của ai đó vang lên sau lưng Hùng:

- Ái chà, trùng hợp thật đấy, lại gặp anh bạn ở đây.

Nghe giọng nói này, Nam không khỏi ngạc nhiên vì Nam nhận ra người vừa nói là Quang, em họ của cậu. Hai bên vừa giáp mặt, Quang cũng sững sốt. Nam vừa mở miệng định chào thì lại có tiếng cười lớn:

- Ô hô, sao hôm nay đông đủ thế này?

Lần này thì lại đến lượt Quang nhũn mày khó chịu. Nam hiếu kỳ nhìn theo ánh mắt của Quang thì thấy bốn năm người đàn ông trẻ tuổi mặc đồ thể thao đang đi tới. Nam nhận ra một người trong đó, chính là anh chàng mà cậu và Linh vừa gặp trước đó - Thịnh. Nam nghe Hùng nói với họ:

- A chào Tài, anh cũng đến đây chơi bóng sao? Vậy thì hãy tham gia chung với bọn tôi cho vui.

Giờ thì Nam đã biết là Tài là anh trai của Thịnh. Tài gật đầu đáp:

- Được, vậy bắt đội đi thôi.

Hùng nói:

- Đội tôi đổi bộ quần áo cái đã.

Hùng nhanh chóng đi vào phòng thay đồ, Quang kiếm một chỗ ngồi xuống đợi, cố tình giữ im lặng, không đề lộ ra mối quan hệ giữa anh ta và Nam, đã vậy, Nam cũng chẳng buồn để ý; còn hai anh em Tài và Thịnh thì quan sát cậu thanh niên đứng bên cạnh Linh. Tài đã nghe Thịnh nhắc đến cậu nhóc này cách đây không lâu, giờ lại thấy xuất hiện ở sân bóng thì cho rằng cậu ta phải có điểm gì đó khá đặc biệt mới có thể đi cùng Hùng và Linh.

Nam hạ giọng hỏi Linh:

- Bạn không chơi à?

Linh lắc đầu:

- Không, bình thường mình sẽ tham gia, nhưng hôm nay có mấy người này thì mình tránh xa một chút.

Nam dễ dàng hiểu ý của Linh. Trận bóng này không đơn thuần là thể dục thể thao nữa mà đã trở thành trận tỷ thí “thực lực”. Nghĩ tới đây, Nam do dự nên hay không nên tham gia trận bóng.

Hùng bước ra khỏi phòng thay đồ, sau đó lên tiếng:

- Bắt đội sao đây?

Tài đưa ra đề nghị:

- Thế này đi, tôi và em tôi một bên, còn anh với Quang một bên, thế nào?

Hùng gật đầu:

- Không thành vấn đề, chúng ta bắt đầu lập đội đi.

Tài, Thịnh, Quang và Hùng bắt đầu lập team để đấu, sau cùng đội của Hùng và Quang thiếu mất một người. Tài quay sang nói với Nam:

- Chú em biết chơi bóng rổ không, nếu biết thì tham gia cho vui.

Đội Hùng và Quang đang thiếu người, và lại cũng đã có mang theo đồ thể thao trước đó nên Nam đành gật đầu đồng ý:

- Em chỉ biết chơi một chút thôi, nhưng anh đã nói thì em cũng vào chơi một lúc.

Hai bên bước về phần sân của mình và bắt đầu trận đấu.

Quang vừa nhận bóng từ Hùng thì Tài đã ập vào. Quang bèn thi triển khinh công, một chân làm trụ, thân hình xoay nửa vòng, tay phải vận kinh chuyển bóng sang lại cho Hùng. Dưới kinh lực mạnh mẽ, trái bóng xoáy tít, đập mạnh xuống đất rồi bay theo hình vòng cung đến chỗ Hùng. Thịnh ở gần đó vội vùng tay đánh một chưởng hồng đẫy văng trái bóng đi. Tiếc là Hùng đã đoán trước được, Hùng gạt tay trái từ trên xuống hóa giải chưởng lực của Thịnh, đồng thời tay phải đón bóng từ Quang, sau đó vù về khung rổ của đội Tài.

Một loạt động tác của họ quá nhanh, những người khác không thể kịp phản ứng, chỉ thoáng cái mà Hùng đã đến gần khung rổ đội tài. Anh ta nhún chân vọt lên cao, hai tay ôm trái bóng đập xuống, mang hai điểm đầu tiên cho đội của anh ta.

Hùng thi triển khinh công nên tốc độ ghi điểm quá nhanh, mấy người kia nhìn đến hoa mắt, tới khi bóng rơi xuống đất thì họ mới sực tỉnh. Tài giờ ngón cái lên với Hùng khen:

- Hay lắm, thế mới có hứng chơi chứ.

Hùng ném bóng trả lại cho Tài và nói:

- Mới chỉ khởi động thôi mà.

Nam thì đang có suy nghĩ khác: “Mấy người kia e rằng khó mà chơi ngang tay được với bốn người họ rồi.”

Quả đúng như vậy, trận bóng diễn ra với sự vượt trội hoàn toàn của Tài, Thịnh, Quang và Hùng. Mà bốn người chỉ dùng kỹ xảo và khinh công chứ mà dùng chưởng lực thực sự thì những người khác đã ngã gục rồi, cả quả bóng đã nổ tan tành. Về phần Nam thì Nam chơi khá mờ nhạt, hễ bóng đến tay thì cậu đều cố gắng chuyển đi sớm, chủ yếu là vì không muốn để lộ võ công của mình.

Một pha tranh chấp bóng giữa Quang và Thịnh, hai người trước giờ chả ưa gì nhau, vừa xáp vào thì âm thầm đấu một chưởng, tuy rằng bất phân thắng bại nhưng Quang đang có bóng trong tay nên bị núng thế. Biết mình khó tiếp tục giữ bóng, Quang vận kinh, bất ngờ chuyển bóng cho Nam ở cách khá xa trong khi Hùng đang ở vị trí khá trống trải. Một cầu thủ của đội bên kia dùng tay để chặn lại, ngờ đâu quả bóng có chứa kinh lực, tay anh ta vừa chạm vào thì lòng bàn tay như bị bỏng rát, phải giật lại ngay lập tức. Anh ta ngỡ ngác nhìn bóng bay tới chỗ Nam mà không hiểu điều gì đã xảy ra.

Ngay khi bóng vừa đến chỗ Nam thì Tài đã xuất hiện sát bên, đầu vai anh ta đè lên vai Nam rồi một luồng kinh lực truyền sang. Với người bình thường thì đã bị cú đè này làm ngã chổng vó nhưng Nam có thần công hộ thể, vừa bị ngoại lực tấn công thì nội lực của Nam tự động phát sinh phản ngược lại, kể tiếp Nam hạ vai xuống khiến cho cú đè của Tài đánh vào khoảng không; cổ tay phải của Nam lắc nhẹ một cái, mụon lực tiếp lực đẩy quả bóng bay đến chỗ Hùng, sau đó chạy lên sân đội kia.

Thấy Nam chẳng những không ngã mà còn có thể chuyển bóng ngay cho Hùng, Quang và Thịnh đều rất ngạc nhiên. Bản thân Tài cũng sửng sốt, anh ta chỉ vận chút ít nội lực để thử cậu nhóc này, ngờ đâu vai anh ta như tông trúng một bức tường cứng rắn, Nam chỉ cần xoay vai là thoát được thế kìm kẹp, thậm chí chuyển bóng chính xác luôn cho Hùng. Tài nhìn Nam chạy trên sân, hai hàng chân mày cau lại: “Thằng nhóc này có thân phận gì đây? Tại sao nó lại biết võ công? Mà lại rất khá nữa, phải cho người điều tra nó.”

Còn Hùng vốn đã biết Nam có võ công từ trước nên vẻ mặt vẫn bình thản, tay tiếp lấy quả bóng rồi dẫn bóng qua hai người của đội đối phương và đứng ở vòng ba điểm ném vào rổ ghi điểm. Thời gian trận bóng đã hết với chiến thắng cho đội của Hùng.

Hùng tiến lại vỗ vai Nam, cười cười:

- Pha ban nãy cậu chơi tốt lắm, đáng khen.

Nam nở nụ cười và cảm ơn vài câu. Hùng hỏi tiếp:

- Vẫn chưa vẽ được bao nhiêu mồ hôi, chú em có muốn qua nhà bà Mai làm thêm vài hiệp không?

Nam lắc đầu:

- Dạ thôi, tối nay em có chuyện nên phải về sớm.
- Ủ, vậy hẹn chú em bữa khác.
- Dạ vâng, vậy em đi trước.

Nói xong Nam nhanh chóng rời đi, cũng không chào Quang nữa, nếu anh ta không muốn nhận mối quan hệ giữa hai người thì Nam chẳng cần đề lộ ra làm gì. Anh mắt của Tài, Thịnh và Quang đều tập trung vào Nam, mỗi người một suy nghĩ riêng. Hùng quay sang nói với họ:

- Xong trận rồi, chúng tôi về đây.
- Ủ, tạm biệt.

Sau khi Hùng rời khỏi khu thể thao thì Quang cũng về. Tài và Thịnh vừa đi vừa nói chuyện:

- Anh cả, anh cảm nhận về thằng nhóc đó thế nào?
- Thằng nhóc đó quen biết với anh em của Hoàng gia thì ắt phải có gì đó hơn người, cần chú ý đến tên nhóc này nhiều hơn. Còn em thì sao? Có phát hiện mới nào không?

Thịnh gật đầu:

- Tên Quang dường như có tiến bộ rất lớn, cường lực của hắn trở nên trầm mãnh, hùng hồn hơn trước nhiều, hơn nữa nội công của hắn cũng khác lắm, xem chừng hắn đã lĩnh ngộ được điều gì đấy.
- Ồ vậy à? Hôm nay hai anh em chúng ta gặp nhiều thứ thú vị quá nhỉ. Em gọi người bắt đầu điều tra thằng nhóc đó đi.

Thịnh lấy điện thoại bấm một dãy số.

...

Về tới phòng trọ, Nam tiếp tục luyện môn võ công khắc trên trống đồng. Nam luyện công quên cả thời gian, khi ngừng lại thì trời đã tối. Nam đi tắm rửa và bắt đầu ăn tối.

Cùng lúc này, trong một ngôi nhà, một người đàn ông chừng ba mươi bốn ba mươi lăm tuổi, ngồi trên ghế salon ở phòng khách. Hắn ta châm một điếu thuốc rít một hơi rồi nói với một người khác ở đối diện:

- Mà điều tra tên đó sao rồi?
- Dạ em vẫn chưa có được thông tin gì quan trọng cả, thằng đó rất bình thường, không đáng để quan tâm ạ.

Gã kia cười nhếch mép:

- Một kẻ không đáng để quan tâm mà có võ công như thế à?
- Chỉ tại bọn cóm bung bít thông tin kỹ quá, em vẫn chưa tìm ra được cái gì cả, thế có cần bắt thằng nhóc đang nằm viện về tra hỏi không ạ?
- Khỏi, bọn cóm biết chúng ta đang rất tức giận, nóng lòng trả thù nên đã gắng sẵn cái bẫy chờ chúng ta tự nhảy vào, lúc này tốt nhất là âm thầm điều tra.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 14

Tên đàn em gật đầu như gà mổ thóc. Gã kia lại hỏi tiếp:

- Hình như hai tên bang Bạch Hồ đã ra khỏi biên giới rồi phải không?
- Dạ vâng, em cũng mới hay tin thôi ạ, cũng không rõ đã xảy ra chuyện gì mà bọn chúng rời đi vội vã như thế.

Gã kia trợn trừng hai mắt lên, nói:

- Hừ, đó không phải là điều chú mày quan tâm, điều chú mày phải đi làm bây giờ là điều tra bằng được kẻ nào đã nhúng tay vào chuyện làm ăn của chúng ta.

Tên đàn em thấy gã nổi giận thì sợ hãi, không ngừng vâng dạ rồi nhanh chóng chuồn đi

Tên đại ca gọi điện thoại đến ai đó:

- Ông bạn có thông tin gì về chuyến đi vừa hai gã hộ pháp đó chưa?

- Đã có rồi, gần như có thể khẳng định chắc chắn bọn chúng bay sang nước R.

- Vậy sao? Tốt lắm, tất cả vẫn đang nằm trong dự tính của chúng ta, ông bạn nhanh chóng chuẩn bị cho bước tiếp theo đi, tôi sẽ khởi hành sớm thôi.

- Ủ, tôi sẽ đặt vé cho anh.

- Cảm ơn ông bạn.

Tên đại ca ngắt cuộc gọi, hần nhếch mép cười nửa miệng: “Hừ, Phong hộ pháp, lần đầu trí trước giữa hai chúng ta vẫn chưa phân thắng bại, lần này tôi sẽ cho ông phải nhận kết cục thảm bại.”

Tên đại ca rời khỏi ngôi nhà và đi đến sân bay để sang nước R. Hần ta vừa đi khỏi không xa thì một người đàn ông đang ngồi ở quán cà phê đối diện lấy điện thoại ra:

- Tên “Cá Com” vừa đi xong, tôi sẽ theo dõi hần ta.

- Được, nhớ cẩn thận, tôi không dám chắc có đi cùng hay không.

- Ủ, tôi sẽ cẩn thận.

Anh ta trả tiền nước xong thì lập tức đuổi theo tên đại ca cho biệt danh “Cá Com” nọ.

...

Lúc này, ở nhà, Tài đã nhận được thông tin của Nam. Hần khá ngạc nhiên:

- Chỉ đơn giản như thế này thôi sao? Có chắc đây là toàn bộ thông tin về thằng nhóc đó không đấy?

- Dạ đó là tất cả những gì mà em có thể lấy được, chỉ thiếu việc chưa đến quê của thằng nhóc điều tra thôi ạ.

Tài khoát tay:

- Chưa cần nghiêm trọng đến thế, chú mày đổi phương hướng điều tra sang Lê gia xem thằng nhóc đó có quan hệ gì với họ. Thằng nhóc này họ Lê, lại biết võ công, thiết nghĩ không ít thì nhiều thứ liên quan.

- Dạ vâng, em sẽ chú ý.

- Tốt, chú mày mau đi làm đi.

Nam không biết rằng chỉ với những việc mình gây ra trong nửa tháng ngắn ngủi mà bản thân cậu đã nằm trong tầm ngắm của các thế lực lớn, cả trắng lẫn đen. Hiện tại Nam đang trò chuyện với mẹ qua điện thoại về ngày giỗ của cố nội của Nam. Nam đã gọi về cho mẹ ngay sau khi nhận được lời đề nghị của ông Công, đi là tất nhiên phải đi, chủ yếu là Nam không biết nên chuẩn bị như thế nào trước khi đến nhà ông Công, sau cùng thì mẹ của Nam cũng chỉ dặn cậu phải cư xử đúng mực với các thành viên trong gia đình của ông Công rồi kết thúc. Ngắt cuộc gọi xong thì mẹ của Nam quay sang nói với chồng:

- Lạ thật, bao nhiêu năm qua vốn chả mấy khi liên hệ, sao tự dưng hôm nay ông ấy lại bảo thằng nhóc như thế nhỉ? Chả lẽ ông ấy muốn chúng ta quay lại gia tộc hay sao?

- Cái này anh không đoán được, dù sao gia đình chúng ta rời khỏi gia tộc quá lâu rồi, có gì đi nữa thì cũng không liên quan đến chúng ta nữa, mong là thằng bé có thể tự xử lý được.

- Anh cứ làm như nó đi vào chỗ chết không bằng.

- Ha ha...

Ở đầu bên kia, Nam cất điện thoại vào túi và đi khỏi phòng trọ của mình. Nam vốn chả thích ngồi yên một chỗ mà đi chơi chỗ này chỗ kia. Nam vừa rời

không bao lâu thì một bóng người xuất hiện và âm thầm bám theo sau lưng.

Với sự cảm nhận môi trường xung quanh của một người luyện võ lâu năm, Nam dễ dàng phát hiện mình bị theo dõi, chỉ là vẫn không rõ mục đích của đối phương là gì nên Nam chưa cắt đuôi. Nam thi triển khinh công đi nhanh hơn một chút, người phía sau giật mình, vội vàng bước chân mau hơn để đuổi kịp Nam. Thấy cách chạy của người nọ, Nam biết người này không có võ công, cậu bèn lách mình sang trái lần người vào đám đông, thoáng cái đã biến mất.

Người kia đứng ngẩn ra vì không ngờ đã để Nam chạy mất. Hắn ta lấy điện thoại ra gọi cho ai đó:

- Cậu chủ, tôi đã bị thằng nhóc đã cắt đuôi rồi, giờ tôi nên trở về hay tiếp tục tìm kiếm nó?
- Anh trở về đi, điều cần xác thực thì tôi đã xác thực được rồi, thông tin chi tiết thì có thể điều tra sau.
- Vâng thưa cậu chủ.

Người này nhận được mệnh lệnh xong thì lập tức quay về. Vài giây sau, Nam từ trong bóng tối đi ra, hai mắt nhìn chăm chăm vào người nọ, nghĩ bụng: “Cậu chủ à? Xem chừng tên này là tay chân của Lê gia hoặc Nguyễn gia rồi, gia tộc của bà Mai đã biết mình rồi nên không cần theo dõi như thế. Để ngày mai qua nhà bà Mai xin ý kiến của bà cần xử lý thế nào.” Dù gì thì Nam cũng đã nhớ được khuôn mặt của người theo dõi nên Nam không quá lo lắng. Nam tiếp tục chạy đến chiếc hồ cách đó không xa. Chiếc hồ nằm giữa trung tâm thành phố, mà giờ đang giữa mùa hè, thời tiết rất nóng nên rất nhiều người ra bờ hồ đi dạo hay ngồi hóng gió. Cũng bởi thế mà không khó để Nam gặp được mấy người bạn cùng lớp. Cô bạn tên Liên vẫy tay nói:

- Nam, qua đây này.

Nam đi đến và nói:

- Ủa chào Liên, tối nay bạn không đi học tiếng Anh à?

Cô gái tên Liên ngạc nhiên:

- À, ở trung tâm mình học tối nay có sự kiện lớn nên được nghỉ, mà sao bạn biết có lớp học tiếng Anh?

Nam nhún vai:

- Hôm trước mình tình cờ nghe thấy thế thôi.
- Ra vậy à.
- Ờ thì...

Nam đang định nói tiếp thêm câu gì nữa thì bỗng nhiên hai hàng chân mày Nam cau lại vì một cuộc nói chuyện lọt vào tai Nam:

- Hợp đồng như thế nào?
- Là 00011xxx...
- Vẫn là cái đó à? Chưa xong nữa sao? Cấp Bạc rồi mà vẫn không xong được à?
- Điều này nằm ngoài dự tính, bởi thế mới phải cần anh.
- Được rồi, không nhiều lời nữa, tôi nhận, nói địa điểm đi.
- Thành phố N2

Nam nghe tới đây thì bị tiếng của Liên cắt ngang:

- Đây, thì sao Nam?

Nam lắc đầu cười:

- Không có gì, không có gì.

Nam liếc nhanh sang phía cuộc nói chuyện diễn ra thì thấy hai người ngoại quốc đang rời đi. Qua mấy từ như “hợp đồng”, “cấp Bạc”... có trong lời của hai người đó thì Nam cho rằng bọn chúng là những sát thủ đang sắp sửa hại ai đấy ở thành phố N2. Nam định bám theo thì một giọng nói của ai đó vang lên bên tai:

- Tốt nhất là cậu đừng đi theo, nếu không sẽ gặp nguy hiểm đấy.

Nam giật mình sững sờ, vội quay đầu nhìn xung quanh nhưng tất cả mọi người vẫn như trước, không một ai có biểu hiện khác thường, Nam bắt đầu cảm

thấy sợ trong lòng. Giọng nói nọ lại tiếp:

- Không cần tìm tôi, cậu không thấy được đâu. Tôi chỉ muốn tốt cho cậu, cứ ở nguyên đây, bọn chúng không phải là người cậu có thể đối phó được.

Thấy sắc mặt của Liên cùng mấy cô bạn vẫn chẳng có gì khác lạ thì Nam hiểu đối phương đang dùng thuật truyền âm. Nam từng nghe bà Mai nhắc đến thuật truyền âm này, nó rất khó luyện thành và đòi hỏi võ công của người thi triển đã đạt tới mức cao siêu. Với người như thế, Nam đã không còn cơ hội đứng đây bình yên nếu đối phương ra tay. Mà hơn nữa, dù đối phương không gây ra sức ép gì đến Nam nhưng Nam vẫn thấy một áp lực nặng nề, không kém gì lần bám theo hai tên sát thủ ở thành phố D; tuy chủ yếu về mặt tinh thần nhưng vẫn khiến Nam sợ hãi.

Giữa lúc chưa rõ mục đích đối phương là gì, Nam lại nghe thấy giọng nói đó:

- Tôi cảnh cáo cậu lần nữa, tuyệt đối không dính vào chuyện này, tôi không hề muốn nặng tay với cậu đâu.

Giọng nói đó biến mất một hồi thì Nam mới trấn tĩnh trở lại. Nam nhìn quanh nhìn quất, hai gã ngoại quốc đã biến mất rồi, giờ muốn đuổi theo cũng không kịp nữa; hơn nữa, còn một kẻ ẩn nấp trong bóng tối không rõ bạn hay thù, Nam không dám mạo hiểm.

Liên ở bên cạnh thấy Nam cứ nhìn dáo dác thì ngạc nhiên hỏi:

- Bạn tìm ai à?

Nam đáp:

- À mình có hẹn với bạn mình ở đây nhưng mãi chưa thấy hắn xuất hiện, chắc hắn không đến rồi. Thôi mình đi đây, tạm biệt các bạn nhé.

- Ừ.

Nam xoay người nhanh chóng rời đi. Liên cứ nhìn theo bóng lưng Nam dần mất hút trong màn đêm. Mấy cô bạn của Liên trêu chọc:

- Người ta đi xa rồi mà bà còn nhìn gì nữa... bị cảm rồi hả...

- Mau đuổi theo đi...

- Bọn bây im hết đi...

Bị mấy cô bạn “vui đập”, Liên đỏ mặt cười mắng, dứ dứ nắm đấm với mấy cô bạn.

Ở cách đó khoảng chục mét, một cô gái hỏi người đàn ông ở bên cạnh mình:

- Anh đoán cậu nhóc đó có bám theo bọn sát thủ kia không?

Người đàn ông cười cười:

- Khả năng lớn là có, anh thấy cần nói ai đó giám sát cậu ta đấy.

Cô gái nói:

- Nên như thế, theo như những gì em biết về cậu nhóc kẻ từ lần gặp mặt trước kia thì cậu nhóc đó không phải là đối thủ của bọn sát thủ đó đâu. Bọn này đều từ cấp Bạc trở lên cả.

Người đàn ông gật đầu:

- Cũng cần cảnh báo cho người của ta ở thành phố N2 phải kiểm soát tình hình chặt chẽ, không được để có án mạng nào xảy ra để người dân không bị hoảng loạn, lần này không chừng bọn cấp Vàng sẽ ra tay.

Cô gái nhanh chóng rút điện thoại ra gọi cho đồng nghiệp ở thành phố N2 để thông báo tin tức. Người đàn ông đợi cho cô gái gọi điện thoại xong thì nói tiếp:

- Hết việc ở đây rồi, chúng ta về thôi.

Cô gái ngạc nhiên:

- Về sớm thế? Anh không theo cậu nhóc Nam kia nữa à?

- Không, còn gì nữa mà đi theo, có người khác mà, ngoài ra, anh cần về chuẩn bị đồ đạc để bay sang O.

Cô gái hỏi:

- Anh có phi vụ mới rồi à? Phi vụ gì mà anh phải tự mình đi thế?

- Ủ, chỉ đi điều tra về một thanh đại đao.

- Chỉ một thanh đao ư?

Người đàn ông thờ dài chán nản, đáp lại bằng giọng bất đắc dĩ:

- Ủ, anh cũng cảm thấy quái lạ về phi vụ lần này, chỉ điều tra tung tích của một thanh đại đao chứ có gì đâu mà anh phải đi chứ? Anh cũng không muốn đi nhưng đây là lệnh của ông chủ, không thể làm khác được.

Cô gái hiểu kỳ:

- Thanh đao đó có điểm gì đặc biệt à?

Người đàn ông lắc đầu:

- Anh cũng không rõ lắm, chỉ nghe ông chủ nói là thanh đao đó tượng trưng cho chân mệnh thiên tử của thời xa xưa, cần phải mang về lại.

- Tên thanh đao là gì vậy?

- Cái này anh càng không biết, thông tin cụ thể thì giờ trở về mới biết.

- Thú vị đây, em càng lúc càng tò mò về thanh đao này, mau về thôi.

Người đàn ông bật cười trước biểu cảm trẻ con của cô gái, cô nàng này cũng đã hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi rồi chứ ít ỏi gì nữa đâu. Sau đó hai người đứng dậy và nhanh chóng lẩn vào bóng đêm.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 15

Lại nhắc đến Nam, tuy sợ đến vã mồ hôi lạnh vì bị một người lạ cảnh cáo nhưng Nam vẫn ngoan cố bám theo hai gã sát thủ nọ. Nam thi triển khinh công chạy vùn vụt, lát sau đã thấy được bóng lưng của bọn chúng. Nam bước chậm lại, cố gắng không để bị phát hiện, thêm một lúc nữa thì Nam thấy bọn chúng gặp thêm một người nước ngoài nữa. Người đó nói bằng tiếng Anh:

- Đến rồi hả?

- Thông tin đâu?

Gã kia vừa đưa một tập tài liệu cho tên sát thủ vừa nói:

- Mọi thông tin về mục tiêu đều nằm trong này.

Tên sát thủ mở ra đọc một lúc thì nói:

- Gã này thú vị đây.

- Tối nay anh bay luôn đi, tôi e hẳn ta không ở thành phố N2 lâu đâu.

- Biết rồi.

Tên sát thủ rút ra bật lửa đốt luôn tập tài liệu, những thông tin của mục tiêu hẳn đều đã nhớ rõ, không cần thứ này nữa. Nam thấy không còn gì để thăm dò nên lặng lẽ rời khỏi đó, tuyệt kỹ khinh công của Nam là một tuyệt học độc đáo, ba gã kia hoàn toàn không hay biết gì.

Bỗng Nam hơi khựng lại khi đi ngang qua một cây to, Nam nhếch mép cười một cái, sau đó Nam tiếp tục bước đi, giả vờ như không phát hiện ra. Vừa đi qua, Nam nghe được hơi thở của ai đó, dù hô hấp rất nhẹ nhưng Nam vẫn nhận ra được. Nam đi khá xa rồi thì người nấp phía sau thân cây mới lộ đầu nhìn theo Nam với vẻ nghi hoặc, nhưng không đuổi theo Nam mà tiếp tục ở lại quan sát tên sát thủ.

Tên sát thủ cũng không đứng yên quá lâu, đốt xong tập tài liệu thì nhanh chóng rời đi. Người nấp sau cây nọ tiếp tục bám theo bọn chúng. Hơn một phút sau, phía trên ngọn cây cách thân cây người nọ chừng mười mét có tiếng nói nhỏ:

- Alo, bin chúng đã bắt đầu rồi.

- Thế cậu nhóc đó sao?
- Cậu ta an toàn, có điều người bên Inter đã xuất hiện.
- Ô, vậy anh rút đi, để họ lo cũng được.
- Được.

Nói xong thì người này chủ động tắt cuộc gọi, sau đó nhảy xuống đất và bỏ đi.

...

Nam không về phòng trọ ngay mà vẫn tiếp tục đi “lang thang” ngoài đường. Trong đầu vẫn cứ lo lắng cho người là mục tiêu của bọn sát thủ, dù rằng người khiến bọn sát thủ cấp Bạc phải ra tay thì chẳng phải hạng tầm thường nữa rồi.

- Này, đang đi đâu đấy?

Nam giật mình vì bị một đập vào vai, sau đó là hai chữ “úi chao” vang lên. Nam quay lại nhìn thì thấy đó là Linh, cô ấy đang xoa xoa cổ tay. Hóa ra Linh vỗ vào vai Nam một cái hồng dọa Nam cho vui, ai dè nội công trong người Nam tự phát động phòng vệ, Linh cảm thấy một luồng kinh lực hất ra làm cổ tay cô ê ẩm. Tuy Nam mới luyện chưa bao lâu nhưng nội lực của Nam vẫn khiến Linh sợ hãi. Cô sáng giọng:

- Đưa một cái thôi, có cần làm dữ vậy không?

Nam grọng cười:

- Xin lỗi nhé, mình không cố ý đâu.

Linh hừ một tiếng rồi không nói nữa, xem như bỏ qua cho Nam. Nam lảng sang chuyện khác:

- À phải, hai hôm nay mình qua tìm bà của bạn mà không thấy bà, Linh biết bà đi đâu không?

Linh biết Nam đang hỏi đến bà Mai, Linh lắc đầu:

- Mình không rõ bà Mai ở đâu nữa, mình cũng đang muốn gặp bà Mai để hỏi vài điều đấy, mình hỏi ông nội mình nhưng ông cũng không biết.
- Ô lạ nhỉ.
- Đại ca, chính là thằng ranh con này đây...

Đương lúc Nam và Linh đang nói chuyện thì một đám người không biết từ đâu kéo đến bao vây hai người. Có gã chỉ tay vào Nam và nói với một gã khác mà hình như là kẻ đứng đầu đám người này. Nam nhận ra được gã chỉ tay vào mình, gã chính là một trong những kẻ bị Nam và các bạn phá hồng vụ làm ăn của bọn chúng. Tuy đêm hôm đó Nam không thấy rõ mặt nhưng thanh âm của gã thì Nam vẫn nhớ rõ, không khó để hiểu là bọn này đến trả thù “chuyện tốt” mà Nam đã làm cho bọn chúng. Linh tỏ vẻ hoảng sợ, giọng run run:

- Các người muốn làm gì?

Thấy vẻ sợ sệt của Linh, bọn lưu manh lại càng khoái, đứa nào đứa nào cười lên khằng khặc. Nam không quan tâm đến Linh vì biết Linh đang “giả nai” với bọn lưu manh mà Nam lưu tâm đến gã đại ca. Vì lúc trước đã phải đánh với một kẻ rất ghê gớm nên lần này Nam không dám mạnh động, chỉ đứng yên, vừa im lặng quan sát bọn chúng vừa âm thầm vận kinh đề phòng đối phương tấn công bất ngờ.

Lúc này trên đường ai cũng lo phần việc riêng của mình nên chỉ một vài người nhìn sang bên chỗ Nam với vẻ lo lắng, có điều không người nào dám gọi điện thoại cho cảnh sát vì sợ bọn xấu trả thù. Hơn nữa đoạn đường này hay xảy ra ẩu đả nên ai cũng quen rồi, chả ai dại mà xen vào.

Tên đại ca tăng hắng cho bọn đàn em im lặng, hai mắt hần vẫn nhìn chằm chằm vào Nam một lúc rồi mới mở miệng nói:

- Có mỗi thằng nhóc này mà bọn mày không giải quyết được sao?

Gã lên tiếng lúc trước đáp:

- O thằng ranh này biết võ công ạ.
- Chả lẽ mày không kém thế à... hừ...

Tên đại ca chẳng nói chẳng rằng lập tức phát chưởng đánh vào ngay giữa ngực Nam. Nam bình tĩnh phóng tay phải đánh thẳng vào chưởng đối phương; bùm một tiếng, Nam lùi về nửa bước còn tên đại ca thì phải bước lùi hẳn hai bước. Đánh lùi được kẻ địch, Nam không tỏ ra vui mừng chút nào; còn gã đại ca sau khi thua một chưởng, hần ta chẳng những chẳng tức giận mà còn cười khẩy:

- Võ công khá lắm, chả trách mấy thằng đàn em của tao lại thua mày.

Linh đứng bên cạnh, trên mặt hiện rõ sự sợ hãi, cô quay hỏi nhỏ Nam:

- Bọn chúng là kẻ thù của bạn à?

Nam đáp:

- Mình đã phá hỏng chuyện của bọn chúng nên có thể xem đúng như thế.

- Cần trợ giúp không?

- Tạm thời chưa, mình vẫn không rõ thực lực của tên đại ca thế nào.

Nam và Linh nói chuyện với nhau rất nhỏ, gã đại ca không nghe được gì, hắn ta chỉ đoán là Nam đang bảo cô gái kia chạy khỏi chỗ này. Hắn ta đâu dễ thế được, hắn quát lớn một tiếng, tay trái chưởng dưới, tay phải đánh quyền trên, kinh lực mạnh hơn nhiều lần chưởng trước. Nam cảm giác ngực nặng nề, hít thở khó khăn thì không dám xem thường, Nam thì triển Lão Mai Quyền đánh trả đối phương, hai tay vạch những cung tròn gạt chưởng lực kẻ địch, sau đó tay phải tung chưởng vào người gã đại ca. Chưởng này đánh móc từ dưới lên, bề ngoài đơn giản, nhẹ nhàng nhưng thực sự nhắm vào các tử huyệt trên ngực kẻ địch.

Tên đại ca cũng không vừa, hắn ngửa người né chưởng, đồng thời vung chân đá lên mặt Nam, Nam nghiêng người sang bên, tay kia đáp trả một quyền. Quyền chưởng đụng nhau chan chát. Cả hai bật về sau vài bước. Nam nghĩ bụng: “Lạ thật! Tên này xem chừng còn hơn tên ngoại quốc mình đánh lúc trước mà sao hôm nay chẳng thể áp đảo được mình như tên đó nhỉ?” Nam không hề biết rằng việc liên tục tu tập thần công trên trong động suốt một tháng qua, công lực của bản thân cậu đã tinh tiến rất nhiều, vượt lên gã Bạch đường chủ rồi.

Phía bên kia, tên đại ca lại thêm một lần kinh ngạc nữa trước chiêu số võ công vô cùng lợi hại của Nam, cộng thêm cả nội lực thâm hậu của Nam. Hắn cười gằn:

- Ranh con, mày khiến tao bức mình rồi đấy.

Mấy tên thuộc hạ của gã nhìn chằm chằm hai người mà cười phụ họa theo, đặc biệt là khi nhìn vào Linh. Lúc mới thấy nhan sắc của cô gái này thì bọn chúng đã thèm thuồng lắm rồi, tên đại ca cũng không ngoại lệ, cho nên hắn đâu dễ Nam và Linh rời khỏi đây dễ dàng được. Có thằng trong đám lưu manh nói:

- Đại ca, anh đập chết thằng ranh đó xong thì bắt luôn con bé về chơi thỏa...

Thằng đó chưa kịp hết đầu thì một tiếng bốp chát chúa vang lên và thân hình gã xoay mấy vòng rồi đập mặt xuống đất ngất lịm luôn. Sự việc diễn ra quá nhanh, đám lưu manh chỉ kịp thấy một bóng đen vụt tới rồi sau đó thì đồng bọn ngã sấp mặt trên đất mà chưa hiểu điều gì. Linh vừa nảy nghe những lời thô bỉ của một tên nào đấy thì không nhịn được nổi mà thì triển khinh công đánh tên đó một bạt tai, cô vận toàn lực nên tên đó ngất ngay tại chỗ. Gã đại ca của đám lưu manh cũng không khỏi bất ngờ: “Cả con ả này cũng biết võ công sao? Hừ, mấy thằng ăn hại, có mỗi việc điều tra hồ sơ cũng không xong.” Tuy tên đại ca không sợ Linh hay Nam nhưng gã vẫn e ngại những phiền phức khác kéo đến nếu Linh và Nam không phải người bình thường. Gã nhất thời do dự, vừa ngay lúc hắn thấy một đội dân phòng từ đằng xa đang đi tuần trên đường thì nói:

- Hừ, hôm nay bọn mày gặp may đấy

Hắn ra lệnh cho đám đàn em tản ra, thả tự do cho hai cô cậu:

- Bọn bây lui về đi, chúng ta đi

Đám thuộc hạ không biết có dân phòng nên mắt tròn mắt dẹt nhìn gã đầy khó hiểu, có điều ai cũng sợ tai bay vạ gió mà không dám mở miệng hỏi. Trước khi rời đi, gã đại ca không quên buông lời dọa dẫm:

- Cả gan gây sự với Hắc Báo chúng tao thì bọn mày tiêu đời rồi.

Lại xã hội đen có tên là Hắc Báo, chẳng phải bọn chúng đã bị Việt tiêu diệt hơn hai tháng trước ở thành phố D rồi sao? Cả hai chỉ là một hay là sự trùng hợp?

Đối với Linh thì cô bừa bãi không để lời đe dọa của bọn lưu manh vào tai, nhưng Nam thì không khỏi bận tâm: “Hắc Báo ư? Sao mình thấy quen quen vậy nhỉ, hình như đã nghe ai đó nhắc đến rồi thì phải.”

Mâu thuẫn với bọn lưu manh khiến Linh hết hứng thú đi chơi, và lại cô cũng không muốn gặp thêm phiền toái với đội dân phòng nên bảo với Nam là cô quay về nhà. Nam gật đầu tạm biệt Linh. Nam vừa đi vừa lấy điện thoại gọi cho Việt. Nam nghĩ rằng Việt liên quan đến sát thủ thì chắc sẽ biết bọn Hắc Báo này là những kẻ nào. Đáng tiếc Nam gọi ba cuộc thì đều “ò ỉ ề” thuê bao không liên lạc được. “Chắc anh Việt đang bận việc nên tắt điện thoại rồi, thôi đành để qua ngày mai gọi anh ấy.” Nam cất điện thoại vào túi quần.

Linh trở về nhà với tâm trạng bức bối, cha cô thấy thế thì hỏi:

- Ai làm con gái bố giận à?

Linh ngồi phịch xuống salon và trả lời:

- Dạ bọn lưu manh nào đấy, con đang đi chơi vui vẻ với bạn thì bị bọn chúng phá đám, có thằng còn nói khó nghe với con, bị con tát một cái nữa; đúng là tức mình.

- Ủa, con gây sự với chúng à?

- Dạ là bạn con, là...

Nói tới đây Linh dừng vài giây mới tiếp tục:

- Bạn con lúc trước vô tình đụng đến bọn chúng nên bọn chúng tìm đến.

Linh không muốn cho cha mình biết người đó là Nam. Cô nói tiếp:

- Bọn chúng còn tự gọi là Hắc Báo gì gì nữa đó ạ.

- Hắc Báo à?

Cha của Linh ngăn ra khi Linh nhắc đến danh từ này, trước đây ông đã từng nghe loáng thoáng về danh từ này, chỉ là quá lâu, không quan tâm nên quên mất. Nhưng ông Dương, ông của Linh, đang ngồi trong phòng khách xem TV thì giật mình, nhìn ngay về phía Linh. Con trai ông có thể không biết chứ ông làm tộc trưởng gia tộc mấy chục năm, ông đâua lắm gì Hắc Báo nữa. Bọn Hắc Báo này là một thế lực rất lớn, ông không sợ nhưng cũng chẳng muốn động chạm đến chúng. Ông lo lắng trong bụng: “Con bé này, sao tự dưng gây hấn bọn chúng làm gì chả biết, mà bạn của nó là ai mà lại liên quan đến bọn Hắc Báo, cần tách con bé ra ngay. Chả lẽ...” Bỗng dưng ông nghĩ tới một khả năng..

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 16

Trong một căn phòng của khách sạn, tên đại ca ban nãy đứng nói chuyện với ai đấy. Người đó lộ vẻ tức giận rồi bất ngờ vung tay lên một cái, tên đại ca không nghĩ người này lại ra tay với hắn. Mặt hắn bị trúng một tát nổ đom đóm mắt, thân hình gã loạng choạng lùi về sau vài bước, với một thân công lực như gã mà cũng chẳng thể đứng vững được. Gã lại nghe người đối diện quát:

- Thằng ngu, ở đất này mà mày lại dám làm càn vậy à? Tao đã nói với mày thế nào hả?

Tên đại ca run cầm cập, trả lời:

- Thưa anh, tại em thấy thằng ranh đó phá đám chuyện của chúng ta nên chỉ muốn trừng phạt nó một chút thôi ạ.

Thì ra tên đại ca này có cả thượng cấp, nhìn vẻ sợ hãi của gã thì đã đủ biết tên thượng cấp này ghê gớm lắm. Lại nghe tên này nói:

- Hừ, mày tưởng mày mạnh hơn tên Bạch đường chủ của bọn Bạch Hồ là có thể ti toe ở đây sao? Mày có biết là hai thằng Phong và Hỏa hộ pháp sang đây tìm hiểu sự việc nhưng cũng không dám làm bậy không hả? Hừ, mày tìm ra được danh tính của lũ nhóc đó chưa?

- Dạ em chưa có thông tin nhưng đã có hình ảnh rồi đây ạ.

Tên thượng cấp cầm lấy xấp ảnh nhìn một chốc rồi quay sang tròn mắt quát:

- Thằng ngu, mày vừa chọc giận bọn Hoàng gia rồi đấy. Con bé tối nay là cháu gái của lão già tên Dương, gia chủ Hoàng gia đấy, lão ta mà làm ra nhẽ chuyện này thì mày xác định vào quan tài là vừa.

Gã kia tái mặt:

- A A, đại ca, em lỡ đại, xin anh cho em cơ hội lập chuộc tội ạ.

Lúc này có một giọng nói khác vang lên trong phòng:

- Khỏi cần lập công chuộc tội nữa, lần trước tao đã bảo mày nằm im, âm thầm điều tra rồi, mày đã làm trái lời tao nói thì tự chịu hậu quả đi.

- Ở ơ... đại ca...

- Nếu mày còn muốn giữ cái đầu trên cổ thì tự tìm cách giải quyết, tao không nương tay đâu.

- Ồ ơ...

p- Hừ, còn không mau biến đi.

- Dạ dạ em biến, em biến.

Gã kia không dám mở miệng cầu xin nữa, ba chân bốn cẳng lập tức chạy ào ra khỏi phòng.

Gã đang đứng gần cửa sổ vừa nhìn xuống đường phố bên dưới vừa hỏi người ngồi trên ghế:

- Này Beo, nghe đầu anh sang R, sao bây giờ vẫn còn ở đây?

Gã tên Beo đáp:

- Chuyến bay bị hoãn, tôi tạm ở đây một thời gian, còn anh đến thành phố này làm gì?

- Tôi tới đây thăm một ông bạn cũ.

- À, vẫn là ông già đó hả?

- Phải. Mà này, ông chủ đang khá bức về tiến độ công việc của anh ở đây đấy, nhất là sau vụ phá đám của thằng ranh con đó.

Dường như hai tên này có mâu thuẫn từ trước nên trong lời nói luôn ẩn chứa ý mỉa mai nhau. Bởi vậy, gã Beo nghe xong thì sắc mặt tối sầm lại, giọng cũng trở nên rất lạnh nhạt:

- Thằng oắt con đó không đáng quan tâm, tuy võ công tôi không bằng anh nhưng với đầu óc của tôi thì tôi vẫn dễ xử nó.

Cuộc nói chuyện càng lúc càng gay gắt, gã kia định đáp trả thì điện thoại của gã đổ chuông. Gã nhìn số hiện trên màn hình thì bắt máy:

- Alo.

Bên kia vang lên giọng đàn ông:

- Alo, chúng ta gặp nhau ở đâu?

- Chỗ cũ.

- Được, tôi sẽ đến đó.

- Được.

Gã cúp máy, sau đó quay sang nói với tên Beo:

- Tôi đi đây, có dịp tôi sẽ tiếp tục nói chuyện với anh sau.

Tên Beo gật đầu:

- Hẹn anh dịp khác vậy.

Tên Beo nhìn gã kia khuất sau cánh cửa phòng, héch mép cười khẩy. Gã kia chạy xe máy đến chỗ hẹn, ở đó đã có một người đàn ông đứng đợi sẵn; khi thấy gã xuất hiện, ông ta lên tiếng trước:

- Cậu đến chậm đấy.

Qua giọng nói của ông ta thì có thể đoán được tuổi tác ông ta cũng đã trên dưới năm chục tuổi rồi. Nhưng gã kia không hề tỏ ra chút tôn trọng nào với ông ta mà đáp lại gọn lỏn:

- Tôi bận công việc, ông có gì thì nói mau đi.

Người đàn ông kia lộ vẻ bức tức, có điều nét mặt đó chỉ thoáng qua, ông ta nói một cách điềm tĩnh:

- Thiết Thủ, số lượng lần này thế nào?

Gã Thiết Thủ trả lời:

- Gấp đôi, ông chắc chắn sẽ thành công không?

- Không thành vấn đề, khi nào?

- Khi nào đến thì tôi sẽ báo, trước mắt ông cứ dọn đường đi. Lợi nhuận thì chia bảy - ba. Thế nào?

Người đàn ông đáp lại:

- Chưa đề cập đến việc cậu chưa đảm bảo chắc chắn thời gian khiến tôi khó nói chuyện với các đối tác của tôi, bây giờ thêm cả việc cậu muốn ăn phần nhiều, cậu quá đáng rồi đấy.

Gã Thiết Thủ nhún vai:

- Hừ, bên tôi là nguồn cung mà ông đòi ngang bằng sao? Ba - bảy là cái giá cuối cùng, không thêm không bớt.

- Sao có thể được, phải là năm - năm, tôi còn phải công thêm chi phí bỏ ra cho các đối tác của tôi nữa chứ.

Thiết Thủ nhếch mép cười khẩy:

- Tôi hiểu quá rõ những đối tác của ông và họ thừa biết cái gì tốt cái gì xấu, điều nào nên làm hay không được làm, tôi đưa ra điều kiện thế là tốt lắm rồi. Nếu ông không thể chấp nhận được thì thôi dẹp đi ông già, khỏi cần hợp tác làm ăn gì nữa.

Người đàn ông bắt đầu tỏ vẻ bức tức:

- Đề ý lời nói của cậu đi, nãy giờ tôi tôn trọng cậu lắm rồi đấy; tuy cậu thuộc Hắc Báo nhưng cậu cũng hiểu rõ tôi là người thế nào, đừng để tôi phải trở mặt.

Vẫn điệu cười khinh khỉnh trên miệng, dường như Thiết Thủ không để mấy câu của đối phương, gã đáp:

- Tôi chả sợ ông trở mặt, nếu không phải vì nghĩ chúng ta từng hợp tác nhiều lần thì đã không mất thời gian đôi co với ông đâu. Mọi chuyện dừng ở đây, tôi để ông một đêm suy nghĩ thật kỹ, sáng mai tôi không nhận được câu trả lời từ ông thì xem như phi vụ này kết thúc.

- Cái gì? Cậu dám...

Thiết Thủ ngồi lên xe, vừa nổ máy vừa nói:

- Tạm biệt, cứ nghĩ kỹ đi ông già, ha ha...

Dứt lời, gã quay xe chạy thẳng, mặc kệ người đàn ông đứng đó với con giận đang sôi sục trong bụng, hai nắm tay ông ta siết chặt lại, nội lực dồn vào tay từ bao giờ; ông ta luôn muốn đánh gã Thiết Thủ vài chưởng nhưng tự biết bản thân không bằng đối phương nên đành nuốt con tức lại. Ông ta hậm hực ngồi lên xe, vừa đi vừa nghĩ: “Phi vụ lần này quá lớn, bỏ qua thì phí quá, còn đồng ý với điều kiện của thằng khốn đó thì chịu thiệt... Hừm...”

“M* kiếp!” Một lúc sau, ông ta chửi đồng một câu, sau đó mở điện thoại gọi cho ai đó:

- Alo, ông đang ở đâu đấy, tôi cần gặp ông thương lượng một chuyện.

- Tôi đang ở vắng phòng.

- Được, tôi qua ngay.

Nói xong, ông ta ngắt cuộc gọi và tăng ga chạy nhanh đến chỗ hẹn.

...

Ở cách đó chừng hai cây số, tại một bãi cỏ vắng vẻ, tối om, một cậu thanh niên tung người nhảy lên cao, miệng hú một tiếng dài đầy sáng khoái; thân hình cậu ta lộn một vòng trên không rồi nhẹ nhàng đáp xuống đất. Cậu thanh niên này là Nam, sau khi thoát khỏi đám Hắc Báo, Nam không về ngủ ngay mà tiếp tục đi tìm một chỗ để luyện công. Với Nam bây giờ ngoài sách võ trên trường ra thì có lẽ võ học là thứ cậu quan tâm nhiều nhất. Giờ thì cậu đã luyện xong một nửa số các hình được chạm trở trên chiếc trống đồng thứ tư. Trong lúc nghỉ ngơi, Nam xem tiếp sang các đồ hình được chạm khắc trên chiếc trống thứ năm về sau thì Nam ngạc nhiên. Bởi lẽ tuy chúng vẫn kết hợp một cách hoàn hảo với những đồ hình trước đó nhưng các đồ hình mới này lại luyện theo đường lối khác hẳn.

Nam cho rằng mình đã chụp sai thứ tự nên xem tiếp các hình sau đó nhưng không như Nam tưởng, những hình này hướng dẫn luyện công theo các đường kinh mạch khác với bốn chiếc trống đầu tiên.

Nam nhìn đồng hồ trên điện thoại, thấy đã khá trễ để nghiên cứu các hình chạm trở này, Nam tạm gác chúng sang một bên và trở về phòng trọ. Trên đường đi, Nam sức nhớ lại mấy chuyện ban nãy, cậu bèn gọi điện cho Việt, may mắn lần này Việt đã bắt máy. Giọng của Việt vang lên ở đầu bên kia:

- Chào thằng em, gọi anh có việc gì thế?

Nam đáp:

- À, em gọi thăm sức khỏe của ông anh thôi, bọn kia dao này còn kiếm anh gây sự nữa không?

Việt nói

- Vâng, nhưng đều bị anh đuổi đi hết; mà chú mày vào thẳng vấn đề luôn đi, giữa anh và chú mày không cần rào trước đón sau như vậy.

Nam cười gượng mấy tiếng:

- Hà hà hà, em có chuyện quan trọng muốn hỏi ông anh đây. Anh đã nghe đến băng đảng nào có tên là Hắc Báo chưa?

Việt giật mình, không hiểu tại sao Nam lại nhắc tới băng Hắc Báo, lập tức hỏi lại:

- Ồ, anh không biết, mà sao vậy?

Nam bắt đầu kể lại, bắt đầu từ lúc cậu vô tình phá đám vụ làm ăn của bọn Hắc Báo cho đến tối nay bị bọn chúng bao vây trên đường. Việt nghe Nam kể mà vô cùng kinh ngạc: “Sao ngoài thành phố A lại xuất hiện băng Hắc Báo vậy chứ, mình đã tiêu diệt chúng ở thành phố D rồi, lẽ nào có dư đảng của chúng chạy ra ngoài đây để thiết lập lại băng nhóm.” Nhưng ngẫm lại, Việt thấy suy luận này không đúng, bởi theo lời của Nam thì bọn Hắc Báo cậu ta chạm trán dường như còn ghê gớm bằng đảng ở thành phố D nhiều. Bỗng Việt lại nghe Nam hỏi:

- Anh thật sự không biết bọn chúng à?

Việt không dám chắc bọn Hắc Báo mới này với băng đảng mà Việt đã tiêu diệt ở thành phố D là một hay là hai nên chỉ trả lời Nam một cách mơ hồ:

- Ủ, nhưng anh quen biết một vài người có tiếng, để anh hỏi thăm họ thế nào rồi anh sẽ nói lại sau.

Nam nói:

- Thế cũng được, mong anh điều tra ra sớm giúp em chứ em cảm giác bọn Hắc Báo này không phải là bọn lưu manh đầu đường xó chợ bình thường đâu.

Việt nói:

- Tất nhiên anh hiểu, chú em cứ yên tâm, anh sẽ điều tra cho ra ngọn ngành.

- Vậy cảm ơn anh trước.

- Ha ha, giữa chúng ta cần gì khách sáo thế. Anh có việc phải kết thúc đây, hi vọng chúng ta có cơ hội gặp nhau như trước.

- Hi vọng như thế, tạm biệt anh.

Nam cất điện thoại vào túi quần rồi chạy về phòng. Tuy nhiên Nam chưa ngủ ngay mà sửa soạn đồ để sáng mai qua nhà ông Công vì mai là ngày giỗ của cố nội của Nam.

Ngày hôm sau, Nam đã có mặt ở nhà ông Công lúc tám giờ sáng. Nam nói chuyện với ông Công một lúc thì được ông Công dẫn ra hậu viện. Đây không phải là lần đầu tiên đến nhà ông Công nhưng Nam vẫn rất ngạc nhiên khi thấy được quy mô của ngôi nhà, à, căn biệt thự thì đúng hơn. Nam đi trên một con đường nhỏ được lát gạch đỏ; hai bên là hai vườn cây rất đẹp, có lạch suối nhân tạo chảy len lỏi trong vườn tạo nên bầu không khí trong lành mát mẻ.

Con đường nhỏ dẫn thẳng đến một căn phòng lớn. Khi bước vào phòng, Nam nhận ra ngay đây là phòng tập, cũng tương tự phòng luyện công của Hoàng gia (gia tộc của bà Mai. Trong phòng giờ đang có hai người, một người là Quang, em họ Nam và một người nữa Nam chưa gặp. Hai người họ đang luyện cùng nhau, lần đầu thấy được võ công của gia tộc. Nam rất tò mò và hứng thú khi chứng kiến được trận tỷ thí giữa Quang và ông bác đó.

“Hình như thằng bé quả thật chưa từng tu tập võ công gia tộc.” Ông Công đứng bên cạnh theo dõi vẻ mặt của Nam, nên có nhận định như thế. Ngoài mục đích chính khi gọi Nam đến hôm nay là ngày giỗ của cha ông, cũng chính là cố của Nam thì mục đích thứ hai là ông muốn xem thử Nam đã luyện võ công gia tộc hay không.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 17

Nam quan sát kỹ mỗi chiêu thức mà hai người đánh ra. Từng trải qua nhiều trận đấu hung hiểm, đối đầu với nhiều cao thủ nên Nam có khả năng đánh giá võ công của một ai đó, chẳng hạn như võ công gia tộc cậu quả rất lợi hại, so với võ công Hoàng gia hay với mấy gã cậu đối đầu trước đó không hề thua

kém chút nào. Tiếc rằng hai người họ đang luyện công với nhau nên mỗi đòn tấn công của Quang tung ra đều vẫn chưa phát huy hết uy lực của chiêu thức.

Bỗng nhiên Nam nhủ mảy may khi thấy ông bác đánh chưởng về phía Quang. Nam nhận ra chưởng này, chưởng này là chưởng của kẻ đã tập kích cậu trên đường lúc trước (quyển 3 - chương 5). Nam tự nhủ: “Thật vô lý quá, kẻ ra thì mình cũng là người của gia tộc, nếu quả thật bác này là người đã đánh lên mình thì ông ta hại mình vì cớ gì chứ?”

Ông Công phát hiện sắc mặt của Nam tự dưng trở nên khác thường thì lấy làm lạ. Ông hỏi Nam:

- Có chuyện gì vậy cháu? Ông nhìn cháu hình như không tốt lắm.

Nam lắc đầu:

- Dạ không có gì ạ, tại cháu nhìn hai người họ mà hoa cả mắt ạ. Cháu thật không ngờ là gia tộc của mình lại có võ thuật lợi hại như thế.

Ông Công bật cười:

- Thế võ công của cháu là do ai dạy? Cháu không giấu nổi ta đâu, Quang đã nói lại với ta về trận bóng rổ rồi. Mấy đứa kia đều là người của hai gia tộc lớn là Hoàng gia và Trần gia, ấy vậy mà cháu vẫn trụ vững trước áp lực của mấy đứa nhỏ đó thì rõ ràng võ công của cháu phải rất tốt.

- Ồ... dạ cái này... lúc nhỏ cháu có tập chút ít.

Nam ấp úng, quả thực Nam chưa từng nghĩ rằng mình chỉ tham gia một trận bóng rổ với Quang thôi mà bị bại lộ, không còn cách nào khác Nam đành phải thừa nhận:

- Đúng là cháu luyện võ nhưng cũng luyện giống mấy người ở trung tâm dạy võ thôi, chẳng qua cháu luyện theo đường ngoại công từ nhỏ nên mạnh hơn họ một chút.

Ông Công lại hỏi:

- Luyện theo lối ngoại công mà được như cháu bây giờ quả thật không dễ đâu, người đã dạy cháu chắc hẳn là một cao nhân rất giỏi, là ai vậy?

Nam nghĩ nếu như mình nói nửa thật nửa giả thì ông Công sẽ dễ tin lời cậu hơn, Nam nói:

- Người này thì chắc ông biết rồi, người dạy cháu là bà Mai bên Hoàng gia ấy ạ. Bà ấy đã dạy võ cho cháu khi cháu còn rất nhỏ, cháu được như bây giờ hoàn toàn là nhờ bà ấy.

Ông Công gật gù:

- Ra thế, chả trách cháu lại giỏi như vậy. Nhưng mà Hoàng gia cũng giống gia tộc chúng ta, đều chỉ truyền thụ cho con cháu trong nhà, sao bà Mai có thể bất chấp gia quy mà dạy cháu được chứ.

- Bà Mai chỉ truyền thụ cháu những môn ngoại công mà thôi, chẳng qua vì cháu đã luyện hơn mười năm rồi nên mới được như bây giờ.

Ông Công nói:

- Không sau, chỉ cần chăm chỉ luyện công thì sẽ có kết quả tốt.

Nam không muốn tiếp tục bàn luận về vấn đề này nữa nên Nam tìm cách chuyển hướng khác:

- À phải, cháu có vài điều muốn hỏi ông ạ.

- Ồ cháu hỏi đi.

- Ba mẹ cháu tính ra cũng là trực hệ của gia tộc nhưng tại sao lại đưa gia đình đến sống ở một nơi xa xôi, hơn nữa lại rất ít khi liên hệ với ông bà, cháu cảm thấy rất khó hiểu. Cháu từng hỏi ba mẹ rất nhiều lần nhưng hai người đều lắc đầu không nói gì cả. Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra trong gia tộc mà khiến mọi thứ trở nên như vậy ạ?

Sắc mặt ông Công lập tức thay đổi. Ông không ngờ Nam lại hỏi ông điều này. Ông im lặng giây lát rồi mới thờ dãi đáp lại Nam:

- Cái này quả thật khó trả lời, nó đã xảy ra lâu rồi, thật sự thì ông cũng không muốn nhắc tới nó nữa.

Nam tiếp tục hỏi:

- Chả lẽ chuyện đó tệ đến mức ấy sao ạ?

Ông Công nói:

- Không quá tệ, chỉ vì đây là chuyện làm xấu mặt của gia tộc, cho dù cháu có biết cũng chỉ biết mà thôi, đâu thể thay đổi được, chỉ bằng cháu cứ lo nó đi, hãy để quá khứ ngủ yên.

- Dạ.

Nam gật đầu, tuy vậy trong lòng Nam lại càng tò mò chuyện đã xảy ra; rõ ràng ông Công càng tỏ ra muốn giấu nó thì càng khiến nó thêm phần tệ hại.

Đột nhiên có luồng gió cực mạnh ập vào người Nam, sau đó là tiếng hét “cẩn thận” của ông Phúc. Nam giật mình phát hiện một chưởng của Quang đã đánh thẳng vào mình. Trong lúc nguy cấp chưa nghĩ được cách ứng phó, Nam theo bản năng dồn toàn đánh ra một chưởng đáp trả lại. Song chưởng đụng nhau tạo thành tiếng nổ lớn.

Cả hai người đều bị chấn động mạnh, thân thể bật ngược về sau. Nam mượn thế xoay hai vòng để giảm xung lực rồi mới dừng lại. Nam hít sâu một hơi ổn định chân khí trong cơ thể và nhìn về phía đối diện. Nam thấy Quang khá chật vật mới đứng vững. Quang nghĩ bụng: “Nội lực mạnh thật, chí ít cũng hơn hẳn tên nhóc Thịnh bên Trần gia.” Quang thở hắt ra một hơi rồi nói với Nam:

- Xin lỗi anh nhé, em với chú Phúc luyện công không để ý anh đang ở đây. (Quang là em họ của Nam nên phải xưng hô như thế.)

Dù biết lời đối phương chưa chắc là thật nhưng Nam vẫn cười cười lắc đầu:

- Không có gì đâu, xảy ra sơ sót khi luyện tập là chuyện thường mà, cũng tại anh đứng gần chỗ Quang luyện công quá. Anh sẽ lùi lại một khoảng, Quang và bác kia cứ tiếp tục luyện đi.

Ông Phúc nói:

- Thôi chúng ta cũng nên dừng ở đây thôi, ông chủ và cậu chủ còn cần chuẩn bị cho buổi giờ nữa. Tôi sẽ dẫn Nam đi chuẩn bị cũng như giới thiệu cho Nam vài quy tắc trong gia tộc.

Giờ thì Nam đã biết ông bác luyện công với Quang là quản gia trong nhà ông Công. Nam nghe ông Công nói:

- Ủ, ông đi đi. Hình như gần đến giờ lành rồi.

Ông Phúc nói với Nam:

- Cậu Nam đi với tôi nào.

- Dạ vâng.

Ông Phúc dẫn Nam rời khỏi phòng luyện công. Đợi hai người đi hẳn thì ông Công mới quay sang mắng Quang:

- Ông đã nói cháu biết bao nhiêu lần rồi, làm gì cũng không được lỗ mắng, nóng vội; cứ như hồi nãy vậy, đang yên đang lành tự dưng cháu chuyển hướng chưởng vào thẳng nhóc đó, cháu có nghĩ rằng là thẳng nhóc sẽ bị thương nếu không phản ứng kịp không hả?

Quang cười gượng, đáp lại:

- Dạ ai bị thương thì có lẽ phải xem lại ạ, một chưởng của cháu ban nãy chẳng những không làm gì được thẳng nhóc mà cháu còn bị phản lại nữa đấy ạ, đến giờ cháu vẫn còn thấy khó thở.

Ông Công ngạc nhiên:

- Cháu nói thật đấy à?

- Dạ vâng, chưởng ban nãy của thẳng nhóc rất mạnh. Cháu đã luyện Long Hồ Không Hồng Thần Công đến tầng thứ rồi mà thiếu chút nữa bị nội thương bởi chưởng của nó.

- Để ông xem nào.

Ông Công đặt bàn tay lên ngực Quang rồi truyền nội lực sang người Quang để trị thương cho anh ta. Rất nhanh sau đó, Quang cảm thấy những chỗ ứ tắc trong kinh mạch đã được thông suốt. Ông Công nói:

- Cháu đi sửa soạn để lo liệu buổi giờ đi.

- Dạ.

Quang muốn nói gì nữa đó nhưng ông đã nói thế thì không tiện ở lại nữa, Quang nhanh chóng rời khỏi phòng luyện công. Ông Công vừa bước đi vừa suy nghĩ: “Lạ thật, đúng là theo như mình kiểm tra thì thẳng nhóc chưa từng luyện võ công của gia tộc, còn bà Mai thì chắc chắn không bao giờ truyền thụ võ công Hoàng gia cho nó, đây là gia quy rồi; rốt cuộc thẳng nhóc luyện loại gì chứ?”

...

Nam đến đây chủ yếu là để có mặt trong ngày giỗ của cố của Nam nên chả có việc gì làm, cậu đi dạo trong vườn cây với mấy suy nghĩ vẩn vơ.

Hôm nay để giữ an toàn tính mạng cho bản thân, Nam buộc lòng phải để lộ võ công. Nam biết rất rõ sau việc này, bản thân sẽ bị gia tộc chú ý mọi hành động, cử chỉ. Có điều cậu thật sự không hiểu ở thời hiện đại với vô số loại súng ống có uy lực cực kỳ đáng sợ thì liệu võ công còn quan trọng như thời xưa nữa hay không?

Bỗng có tiếng nói vang lên làm Nam giật mình:

- Cháu là Đại Nam phải không?

Nam nhìn về phía tiếng nói thì thấy đó là một bà lão đang tiến đến cậu, mái tóc bà ấy đã bạc trắng, xem chừng bà ấy còn lớn tuổi hơn cả bà Mai nữa. Nam không ngờ bà ấy lại biết tên mình, cậu hỏi lại:

- Dạ cháu chào bà ạ, cháu xin hỏi bà là?

Bà lão cười đáp:

- À, bà là chị gái của ông Công. Bà tên là Loan.

Nam “à” lên một tiếng đầy kinh ngạc, lâu nay Nam nghĩ ông Công là tộc trưởng của gia tộc nên luôn nghĩ ông Công là con cả trong nhà, giờ cậu mới biết trên ông ấy còn một người chị gái. Bà Loan đứng nhìn Nam một hồi rồi liên tục nói “giống quá” vài lần làm Nam ngơ ngác không hiểu gì.

Thấy vậy, Bà Loan thờ dãi:

- Xem ra cha mẹ cháu đã không nhắc gì đến mấy ông bà già này với cháu rồi.

- Ở dạ thì...

Nam không biết đáp lại thế nào vì quả thực từ nhỏ đến lớn hầu như chẳng mấy khi cha mẹ cậu đề cập đến các thành viên trong gia tộc; chỉ mãi đến khi cậu nghe cha mẹ nói với nhau về gia tộc thì cậu mới hỏi, có điều hai người trả lời khá qua loa, về cơ bản thì không giúp cậu hiểu gia tộc của mình.

Bà Loan không giận khi thấy Nam như thế, bà chỉ cười:

- Không thể trách cha mẹ cháu được, bản thân hai người họ cũng không biết nên nói với cháu ra sao, nào, đi dạo với bà, bà sẽ giải đáp những điều cháu thắc mắc.

Nam chỉ chờ có thế, cậu lập tức gật đầu:

- Dạ vâng ạ.

Nam vừa đi vừa hỏi:

- Bà và ông Công là con thứ mấy trong nhà ạ?

Bà Loan đáp:

- Bà là con thứ hai, ông Công thứ tư, trên bà còn một người anh cả nữa.

Nam lại hỏi:

- Ở sao anh của bà không đảm nhiệm vị trí tộc trưởng mà lại để cho ông Công ạ? Vì như cháu tìm hiểu thì những gia tộc lớn như chúng ta thì người con cả mới được ở vị trí đó.

3Bà Loan nhìn Nam vài giây rồi gật đầu:

- Vốn dĩ là thế, tiếc là anh cả của bà đã mất từ lâu, còn ông kế dưới bà thì đã hi sinh trong chiến tranh nên giờ ông Công mới đảm nhiệm vị trí này.

Hai mắt bà Loan đượm buồn khi nhắc đến anh em của mình, mấy chục năm như gió thoảng qua, quay đầu nhìn lại tuổi thơ vui vầy bên anh em, lòng bà quặn thắt.

Dường như Nam chưa nhận ra vẻ đau buồn của bà Loan mà tiếp tục hỏi:

- Ở thế gia đình cháu xếp ra sao ở trong gia tộc ạ?

Câu hỏi này Nam rất muốn có đáp án nhất kể từ khi cậu biết gia tộc mình lớn mạnh đến thế nào. Nam chỉ muốn biết gốc tích thật sự của mình như không phải muốn lợi dụng vị thế của gia tộc.

Bà Mai nói:

- Thật ra thì cha cháu là...

Đúng lúc này giọng của ông Công vang lên, cắt ngang lời bà Loan:

- Chị hai, giờ lành đến rồi, mau vào thực hiện nghi lễ nào.

- Ủ, chị vào ngay đây...

Bà Mai quay lại nói với Nam:

- Để lát nữa bà cho cháu biết, giờ bà phải vào làm lễ đã.

- Dạ.

- Nào, cháu đi cùng bà...

Nam tạm thời gác sự tò mò sang một bên và nhanh chóng theo bà Nam vào phòng thờ của gia tộc để làm lễ.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 18

Phía bên Hoàng gia, bà Mai đã trở về. Khi nghe ông Dương - anh trai bà nói lại, bà không khỏi giật mình. Bà không ngờ việc Nam vô tình phá hoại vụ làm ăn của bọn lưu manh lại liên quan trực tiếp đến bọn Hắc Báo, bây giờ thậm chí kéo thêm cả Linh vào nữa. Lần trước Nam bị bắt cóc bởi những kẻ ngoại quốc thì bà Mai đã biết Nam đã vô tình đụng chạm đến thế lực ngầm nào đó, giờ nghe tin Hắc Báo xuất hiện này thì bà đoán được phần nào những thế lực nào bị Nam phá ngang chuyện làm ăn. Nếu như phán đoán của bà đúng thì Nam đã gặp phải rắc rối cực kỳ lớn rồi. Linh tạm thời sẽ không sao vì có Hoàng gia bảo vệ; nhưng còn Nam thì chỉ có bản thân bà giúp đỡ, Lê gia của Nam chưa chắc đã ra tay. Bà Mai đứng dậy định đi đến gặp Nam thì ông Dương lại nói:

- Em không cần vội thế đâu, dù gì chuyện cũng thành ra có sự thể rồi, nhanh hay chậm nữa thì đâu có tác dụng gì.

Bà Mai thở dài:

- Anh nói đúng, chỉ là em vẫn lo lắng quá, trong lòng cứ không yên.

Nếu hai ông bà mà biết Nam còn gây hấn với sát thủ nữa thì có lẽ không còn giữ nổi vẻ bình thản thế này. Ông Dương chỉ tay vào ghế và nói:

- Thằng bé giờ vẫn ổn đấy thôi. Ngồi xuống đi. À phải, nhìn về mặt của em thì hình như em đã tìm ra manh mối gì rồi phải không?

Bà Mai từ từ ngồi trở lại ghế rồi trả lời:

- Dạ chưa có, em mới chỉ đưa ra vài giả thuyết.

Ông Dương nói:

- Chỉ là giả thuyết thôi thì đã có gì chắc chắn đâu mà em phải nóng vội như thế, vả lại trong thời gian này, bọn Hắc Báo đã bị các thế lực khác kèm kẹp, bọn chúng sẽ không dám làm gì quá mức đâu.

Bà Mai hỏi lại:

- Anh dò được thông tin gì à?

- Ủ, từ sau khi biết bé Linh bị bọn chúng tấn công, anh đã âm thầm điều tra nên biết được vài thông tin; tạm thời chưa có gì to tát cả nên em cứ yên tâm đi.

Nghe anh trai mình nói vậy, bà Mai tạm thời ngừng suy nghĩ về vấn đề bọn Hắc Báo mà chuyển sang chủ đề khác:

- Em nghe hình như thằng cả nhà anh đàm phán xong với tập đoàn Minh Long rồi phải không?

Ông Dương đáp:

- Chưa xong hoàn toàn, nhưng cũng gần như chắc chắn, bước đầu bên Minh Long đã chấp nhận các điều khoản của bên chúng ta đưa ra. Nếu quả thật chúng ta có thể ký kết hợp đồng thành công, chúng ta có thể lợi dụng danh tiếng mảng điện thoại của họ để mở rộng mạng viễn thông của chúng ta; đặc biệt là bên Minh Long sắp ra mắt chiếc điện thoại đầu bảng của họ nữa.

- Bên Nguyễn gia không có động thái gì sao ạ?

Ông Dương lắc đầu:

- Về cơ bản Nguyễn gia không có cơ hội xen vào chuyện làm ăn lần này chúng ta, bên Lê gia thì lại đang vướng vào mấy vụ lộn xộn gì đấy nên không thể chia nhỏ thực lực, họ đành phải im lặng.

- Cũng phải khen ngợi Chính, em không ngờ thằng bé có thể chốt hợp đồng với tập đoàn Minh Long nhanh như thế. À, em có cái này cho anh...

Bà Mai đứng dậy đi vào phòng mình cầm một tập tài liệu ra đưa cho ông Dương và nói:

- Vừa rồi trong khi đi lo việc, em tiện thể điều tra một vài thông tin về tập đoàn Minh Long giúp anh này.

- A hay quá, cảm ơn em

Ông Dương mở tài liệu bắt đầu đọc. Tập đoàn Minh Long thì quá nổi tiếng rồi, ông chủ tập đoàn mới ba mươi mấy tuổi nhưng trong vòng mười năm, với chỉ hai bàn tay trắng mà anh ta đã đưa một công ty khởi nghiệp nhỏ trở thành một tập đoàn đa lĩnh vực và là một trong những tập đoàn lớn mạnh nhất cả nước. Những thông tin này mọi người đều biết cả rồi, cái ông Dương cần là thông tin đặc biệt về tập đoàn Minh Long. Chợt ông Dương ồ lên một tiếng:

- Ô, cậu ta là người đứng sau công ty Hùng Cường à? Điều này anh chưa bao giờ nghĩ đến đấy; mà có khi không một ai có thể nghĩ ra được.

Bà Mai nói:

- Trước đây thôi, giờ Hùng Cường đã bị bán lại cho tập đoàn khác rồi sao? Có gì đâu mà anh mà ngạc nhiên đến thế?

Ông Dương nói:

- Tuy đúng là Hùng Cường đã bị bán lại nhưng em đã quên mất là công ty Hùng Cường đã gây khó cho tập đoàn của Lê gia thế nào à? Nhiều ông lớn muốn tìm ra người sở hữu nó mà không tìm ra được đấy. Em tìm được thông tin này bằng cách nào thế?

Bà Mai đáp:

- Bí mật, em không tiết lộ được.

Lại thấy vẻ mặt ngây ngốc của ông anh trai, bà Mai bật cười:

- Đùa anh thôi, bữa đó em vô tình nghe được điều này từ một cô gái đã từng làm việc trong Hùng Cường trước đây.

- Tức là cô gái đó đã từng đảm nhiệm vị trí trọng yếu của Hùng Cường mới có thể biết được, em có tên cô gái đó không?

Bà Mai đáp:

- Cô gái đó chỉ mới trên dưới ba mươi tuổi thôi, em chỉ nghe loáng thoáng cuộc điện thoại của cô gái với bạn nên cũng không có nhiều thông tin lắm, tên cô gái hình như là Trúc thì phải. Mà anh hỏi cái này làm gì? Để điều tra à?

- Phải, dù gì có thêm thông tin về tập đoàn Minh Long thì vẫn dễ làm ăn với họ hơn chứ.

Bà Mai nhún vai:

- Tùy anh thôi, giờ em đi qua chỗ Nam đây, em hỏi ra nhẽ vài thứ.

- Ừ, để anh gọi người đưa đi.

Bà Mai lắc đầu:

- Cần gì, em nói cậu lái xe của anh đưa em đi.

- Ồ thế anh đi về bằng gì?

- Anh tự lo nhé.

Bà Mai vừa cười vừa đi ra khỏi nhà.

Xe ô tô đưa bà Mai đến phòng trọ của Nam. Đúng lúc này đang có một chiếc ô tô cũng vừa dừng trước phòng của Nam, tiếp đó thì cửa xe mở ra và Nam bước ra khỏi ô tô; mà ở cửa phía bên kia là một bà lão tóc đã bạc trắng. Khi vừa nhìn thấy bà lão này, bà Mai không khỏi ngạc nhiên, bà nhanh chóng xuống xe rồi đi tới nói:

- Chào Loan, đã lâu không gặp.

Bà Loan mỉm cười đáp lại:

- Chào Mai, cũng hơn hai chục năm chúng ta không gặp nhau rồi nhỉ.

Bà Mai và bà Loan đều là hai nhân vật cốt cán của hai gia tộc lớn, hai người quen biết nhau là đương nhiên. Nam mở cửa phòng rồi mời hai bà lão vào trong để hai người có thể tự do nói chuyện với nhau; nhưng bà Loan lại lắc đầu:

- À không cần đâu cháu, bà đi bây giờ luôn đây.

Tiếp đó bà nói với bà Mai:

- Tôi đi đây, hẹn gặp bà lần sau.

Bà Mai mỉm cười, đáp:

- Được, tạm biệt, hẹn gặp lại.

Bà Loan lên xe rồi đi. Sau khi bóng chiếc xe mất hút, bà Mai quay sang phía Nam, giọng bỗng trở nên nghiêm nghị:

- Hai bà cháu ta vào trong nói chuyện, bà có vài điều muốn hỏi cháu.

- Dạ vâng

Nam nhận ra được thần sắc khác thường của bà Mai, Nam đi vào phòng mà trong lòng không khỏi lo lắng.

Tại quán café phía bên kia đường, nằm cách đây phòng trọ của Nam chỉ bốn năm chục mét, có hai người đàn ông ngồi nói chuyện với nhau. Người mặc áo sơ mi nói với người mặc áo thun:

- Lâu lắm rồi ông bạn mới ra ngoài này nhỉ?

Người áo thun gật đầu:

- Cũng gần chục năm chứ ít gì, giờ ra đây khác quá, tôi đi theo trí nhớ thiếu chút nữa là lạc đường.

Người kia bật cười:

- Ha ha, phải thôi, thành phố cứ đập chỗ này xây chỗ kia liên tục mà, nửa năm đã khác chứ đừng nói là mười năm. Sao, lần này ông ra đây chắc không chỉ là du lịch nghỉ dưỡng chứ hả?

- Ủ, chủ yếu là thế, làm vất vả như thế thì nên có chuyến nghỉ dưỡng chút chứ. Tôi nghe đâu dạo này ở đây phức tạp lắm?

- Đúng vậy, bọn kia bắt đầu rục rịch trở lại rồi. Chúng tôi phải liên tục theo dõi, hiếm có thời gian nghỉ ngơi. À, có cái này khá thú vị, chúng tôi vừa có khám phá ra được một cậu nhóc khá tuyệt đấy, xem chừng còn khá hơn người nhân viên mới chỗ của anh đấy.

Người áo thun ngạc nhiên:

- Thế luôn cơ á, có hình ảnh gì không cho tôi xem chút nào.

Người mặc sơ mi lấy ra một tấm ảnh từ trong túi áo của mình đưa cho đối phương và nói:

- Đây là người tôi đang đề ý.

Người mặc sơ mi cầm lấy tấm ảnh xem, vừa nhìn ông ta đã ồ lên:

- Là cậu ta sao?

Người kia thấy vẻ kinh ngạc của ông bạn thì vội hỏi:

- Ông biết thằng nhóc này à?

- Ủ, lần trước tôi có gặp cậu ta vài lần, cũng nói chuyện được một lúc. Tôi tạm thời chưa bàn đến tính tình cậu ta thế nào mà chỉ đánh giá khả năng cậu ta rất tốt.

Người mặc sơ mi tò mò:

- Sao ông biết cậu ta? Ông với cậu ta cách nhau xa thế mà?

Người áo thun trả lại tầm ảnh và đáp:

- Ban đầu chỉ vô tình gặp cậu ta thôi, sau đó xảy ra mấy chuyện ngoài ý muốn nên tôi mới thấy được khả năng của cậu ta. Nay ông bạn, ông quan tâm cậu ta như vậy, chả lẽ ông muốn tuyển cậu ta vào làm à?

- Ủ, tôi cũng đang có ý định đấy, chỉ là chưa biết rõ gốc gác, nhân thân lẫn tính cách của cậu ta nên tôi vẫn cho người đi khảo sát chứ chưa tiếp cận.

- Nhưng có vẻ như cuộc sống cậu ta khá phức tạp đấy, ông cần phải theo dõi thật kỹ. Hơn nữa, với hoàn cảnh của cậu ta, ông nghĩ ý định của ông có khả năng thành công là bao nhiêu? Theo tôi thấy, chắc là bất khả thi.

Lời nói của ông bạn hợp lý, người mang áo sơ mi gật gù:

- Biết là thế, nhưng tôi vẫn muốn lôi kéo thử, trong biển người dễ gì tìm được một nhân tài như vậy. Còn ông, nói thật đi, hôm nay ông ra đây là để làm chuyện gì?

- Đúng là tôi cần nhờ ông giúp, ờ, tìm một vài thông tin quan trọng. Ông cũng biết, tôi rời khỏi công ty đã lâu, muốn nhúng tay vào lại thì rất khó khăn; nhưng với ông thì khác.

- Thông tin về cái gì?

- Đây.

Người áo thun rút ra một bì đựng giấy mà vàng, bên ngoài có in dòng sơ yếu lý lịch. Người đối diện nhận lấy, sau đó mở bì giấy xem lướt qua, sau đó mới hỏi người đối diện:

- Sao ông không vào trong kia mà lại ra đây tìm tôi?

Đối phương đáp:

- Nếu trong kia có thứ này thì tôi cũng đâu phải nhờ ông thế này chứ.

Người mặc sơ mi cắt tờ giấy trở lại vào tập bì, sau đó cất vào chiếc cặp bên cạnh và nói:

- Được rồi, tôi sẽ cố gắng tìm giúp ông, nhưng mà tôi nói trước, tôi không chắc sẽ tìm thấy nó, bởi thứ ông cần khá là hiếm cũng như rất khó lấy.

- Tôi hiểu mà, nhờ hết vào ông vậy.

Dường như người áo thun nhìn thấy điều gì đấy nên hai chân mày nhíu lại. Bạn ông ta dễ dàng nhận ra sự khác thường nên hỏi:

- Sao thế?

- Không có gì đâu, chỉ là bụi vào mắt thôi.

Người áo sơ mi liếc nhìn đồng hồ rồi nói:

- Ồ đến giờ rồi, ông cứ tiếp tục ngồi thưởng thức ly cà phê nhé, tôi phải về cơ quan có việc cần tôi xử lý.

Người kia gật đầu:

- Ủ, ông có việc thì cứ đi đi, hôm nay tôi mời.

- Tạm biệt.

Người mặc sơ mi đứng dậy, cầm theo chiếc cặp của mình nhanh chóng rời khỏi quán cà phê. Hơn một phút sau, người kia lấy điện thoại ra gọi cho ai đó:

- Hấn ta vừa rời khỏi xong, mọi người mau chóng tiến hành đi, đừng để vuột mất cơ hội lần này.

Đầu dây bên kia trả lời lại mấy câu thì ông ta cúp máy, sau đó mới cầm ly cà phê lên tiếp tục nhâm nhi hương vị của nó.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 19

Bà Mai ở trong phòng trọ của Nam hỏi Nam mấy chuyện đăm lưu manh lần trước để thử thăm dò Nam có liên quan như thế nào đến bọn chúng, đáng tiếc bản thân Nam cũng không hiểu rõ bọn chúng nên bà không thu được bất cứ thông tin hữu ích gì cả.

Bà Mai ở lại nói chuyện với Nam một lúc nữa, chỉ dạy thêm cho Nam những thứ quan trọng cần phải chú ý trong việc tu tập võ công, sau đó thì rời đi. Không bao lâu sau Nam nhận được một cuộc gọi từ số điện thoại lạ. Nam ngạc nhiên khi thấy số này hiện trên màn hình. Số này là số của em họ Nam, cháu của ông chú thứ năm của Nam, cũng là em trai của bà Loan, trạc tuổi với Nam. Lúc sáng Nam và anh ta đã trao đổi số điện thoại với nhau. Tuy rằng đã lưu số này vào danh bạ nhưng Nam có thể cảm nhận được ngoài bà Loan ra thì những người khác chả ưa gì cậu. Chính vì vậy, khi người em họ này chủ động liên lạc, Nam không khỏi bất ngờ. Vốn dĩ cũng ít quan tâm đến mấy chuyện liên quan đến gia tộc, Nam nhìn điện thoại, do dự giây lát rồi bắt máy:

- Alo? Tôi nghe đây.

Đầu bên kia trả lời:

- Anh Nam đây phải không? Tôi nay rảnh anh đi chơi với bọn em nhé?

Nam càng thêm ngạc nhiên, lại càng không hiểu vì sao mình lại được đám em họ này chú ý nhiều đến thế.

Đầu bên kia đợi một lúc mà không thấy Nam đáp lại thì hỏi lại lần nữa:

- Alo, anh có nghe em nói không thế?

- À à có, anh đang nhớ lại xem tối nay có bận không ấy mà. Tôi nay anh rảnh, chúng ta sẽ gặp nhau ở đâu?

Trước sự chú ý của nhiều người trong gia tộc, Nam rất tò mò, muốn tìm hiểu thân phận thực sự của mình trong gia tộc là gì nên Nam đồng ý với người em họ này. Cậu ta nghe vậy thì vui vẻ:

- Anh có xe không? Nếu không thì để tôi em qua tận nơi chờ anh.

Nam đáp:

- Không cần đâu, em cứ nói địa chỉ rồi lát nữa anh chạy qua sau.

- Được rồi, địa chỉ thế này.

Nam ghi nhớ lại địa chỉ mà đứa em họ đọc. Nam làm xong một vài việc thì mới chạy đến chỗ hẹn. Khi đến nơi thì Nam thấy đó là một nhà hàng lớn, có rất nhiều ô tô cao cấp đỗ phía trước; hiển nhiên đây là nhà hàng dành cho giới thượng lưu. Vì không biết người em họ đang ngồi ở đâu trong nhà hàng nên Nam gọi điện cho cậu ta.

- Anh Nam, qua đây nào.

Một lát sau khi Nam gọi, người em họ này chạy ra. Nam hỏi cậu ta:

- Sao lại đưa tôi đến đây vậy Tường? Chúng ta mới ăn ở nhà ông Công không bao lâu mà?

Tường cười cười:

- Vào đây đâu chỉ có ăn đâu ông anh, anh cứ vào theo em thì sẽ biết, trong này có nhiều thứ rất thú vị.

Nghe vậy thì Nam bắt đầu cảm thấy tò mò mà đi theo sau cậu em họ. Đúng lúc này thì Nam bắt gặp hai người mới quen từ trong đi ra. Hai người này cũng rất ngạc nhiên khi nhìn thấy xuất hiện ở đây. Người lớn tuổi hơn trong hai người chủ động chào hỏi. Tường cũng chỉ xã giao đôi ba câu chào đơn giản. Nam và Tường đang định rồi đi thì đối phương lại quay về phía Nam:

- A, chào Nam, chúng ta lại gặp nhau rồi.

Nam gật đầu đáp lại:

- Chào anh Tài, trùng hợp thật đấy.

Tường ở bên cạnh tiếp lời Nam:

- Em thấy hình như hai anh đang đi chơi với bạn nên em không làm phiền nữa, em với bạn vào trong đã.

- Ủ, vậy tạm biệt hai đứa.

Tài nhìn theo Nam và Tường vào trong, hỏi Thịnh:

- Có thêm thông tin gì chưa?

Thịnh lắc đầu:

- Em vẫn chưa có gì, thân thể thẳng nhóc đó không có gì mà lại quen biết nhiều thế này thì quá kỳ lạ, để em cho người kiểm tra thêm

- Ủ.

Phía bên kia, Tường vừa đi vừa hỏi Nam:

- Anh quen biết bọn họ à?

Nam trả lời:

- Không, mới chỉ gặp một lần khi đi chơi bóng rổ với Quang thôi.

- Với anh Quang á? Về sau anh nên hạn chế tiếp xúc với họ, họ thật sự không tốt lắm đâu.

Nam âm ừ mấy tiếng. Qua cách nói chuyện giữa ba người thì Nam có thể nhận ra được những thành viên của hai gia tộc chẳng ưa gì nhau. Mà thật ra Nam chỉ muốn tìm hiểu thân thể thực sự của mình chứ chẳng quan tâm đến việc tranh chấp mấy gia tộc này, cũng như chẳng muốn tìm kiếm lợi ích gì từ đó cả.

Nhà hàng này có những phòng dành cho những ai không muốn bị quấy rầy bởi không khí hỗn tạp ở ngoài sảnh chung. Đám bạn của Nam đang nói chuyện rôm rả, bỗng thấy Tường đi vào phòng cùng một người lạ nữa thì dừng nói chuyện lại và quay sang nhìn. Trước những ánh mắt tò mò, Nam chỉ chào hỏi đôi ba câu rồi tìm một chỗ trống ngồi xuống. Thái độ dửng dưng của Nam lại càng khiến đám bạn của Tường hiếu kỳ hơn. Tường vừa nhìn cô bé nhân viên phục vụ đang mang đồ uống vào vừa nói:

- Đây là anh họ tôi, tôi gọi anh ấy đến tham gia cùng bọn mình cho vui. Anh ấy cũng tầm tuổi bọn mình thôi nên cứ nói chuyện tự nhiên đi.

Đám bạn của Tường nghe thế thì ồ lên. Anh họ mà Tường dẫn đến như thế này thì ắt hẳn phải là anh họ trực hệ, có điều đám bạn của Tường đều có gia thế lớn, đã biết toàn bộ anh em họ của Tường, giờ lại ra thêm một ông anh họ lạ hoắc thế này, người nào cũng bất ngờ. Một người lên tiếng hỏi:

- Anh họ của mày à? Sao bọn tao chưa gặp bao giờ nhỉ?

- À, bấy lâu nay anh ấy ở xa, giờ đến đây học đại học nên tao mới gặp được.

- Ra thế, mà ông là con của chú hay cô nào của mày thế?

Tường lắc đầu:

- Tao cũng không rõ, tao có hỏi mấy ông bà trong nhà tao không trả lời kỹ, chỉ nói là một ông bác tao thôi.

Đám thanh niên ngẩn ra, con ông bác mình mà cũng không biết là ông bác nào, đến chịu với thằng bạn. Tường nhún vai bất đắc dĩ, cầm ly rượu lên và nói:

- Kệ đi, làm một ly cho anh ấy đỡ ngại nào.

- ...

Cô nhân viên phục vụ nhẹ nhàng lui ra rồi đóng cửa phòng của Tường lại. Cô gái này không quay trở lại quây ngay mà đi đến gặp hai người đàn ông. Một người hỏi:

- Cô có nghe được gì không?

Cô nhân viên trả lời:

- Dạ em có nghe được cậu thanh niên mặc áo trắng là anh họ của người tên Tường, còn cụ thể thế nào thì người tên Tường không nói.

- Ồ, anh họ à?... Được rồi, cô quay trở lại làm việc của mình đi.

- Dạ anh.

Cô nhân viên đi rồi, người này quay sang nói với người đi cùng:

- Anh Tài này, trong thế hệ chú bác hiện nay của Lê gia còn có ai chúng ta không biết không nhỉ?

Ra là hai anh em Tài và Thịnh đang điều tra về Nam. Tài vừa đi đến bãi đỗ xe vừa nói:

- Hẳn là không đâu, chả phải em đã có tên tuổi của cha mẹ của thằng nhóc đó rồi sao? Với khả năng của thằng nhóc đó, nếu nó quả thực là anh họ của Tường thì địa vị của họ trong Lê gia không thể thấp vậy được, đằng này em lại không điều tra ra được gì cơ mà.

Thịnh mở cửa xe, ngồi vào ghế lái và nói tiếp:

- Vì như thế mới quái lạ đấy anh. Em nghĩ ông chúng ta biết, để tý nữa về hỏi ông thử xem có được thêm thông tin gì hay không?

- Ừ, em nói có lý, không thể nào một thằng ất ơ ở đâu tự dưng xuất hiện mà có thể khiến cho một đại gia tộc chú ý như vậy được.

Tài và Thịnh quyết định lái xe chạy thẳng về nhà của ông nội mình để hỏi thăm. Còn Nam thì đang làm quen với mấy người bạn của Lương, chỉ là những người này đều là con nhà giàu, chủ đề nói chuyện của họ hầu như chỉ xoay quanh việc mua đồ đạc, rồi siêu xe, rồi mấy thứ đắt tiền; cho nên Nam thật sự khó có thể “bắt nhịp” với suy nghĩ của họ được. Có điều Nam không muốn Lương mất mặt với bạn bè của cậu ta nên ngồi lại nói chuyện hơn một giờ đồng hồ thì mới đứng dậy lấy lý do bận việc để rời đi.

Nam nhìn đồng hồ thì thấy đã là chín giờ tối rồi, Nam theo đường tắt trở về phòng trọ để còn kịp xử lý số bài tập chưa hoàn thành. Con đường này vắng vẻ nên Nam thoải mái thì triển khinh công mà chạy. Nam chạy được một đoạn thì nghe được tiếng bình bịch như có ai đánh nhau vang lên cách chỗ Nam chừng ba mươi mấy mét. Nam vội giảm tốc độ về bình thường rồi tiến tới một cách chậm rãi. Khi còn cách mười mấy mét, Nam thấy đúng là có ba người đánh nhau, hai người đánh một người thì đúng hơn. Nam nhận ra được hai thanh niên đó là Tài và Thịnh.

Tài và Thịnh cùng tấn công một người mang mạng che mặt. Ấy vậy mà người bị mặt che giấu những yếu thế mà còn đối phó rất thông dong, thậm chí còn đáp trả lại bằng những chiêu thức vô cùng ghê gớm khiến cho Tài và Thịnh dần rơi vào chỗ nguy hiểm.

Nam nghĩ bụng: “Võ công hai người đó đều mạnh hơn mình mà còn thua thì mình có hỗ trợ cũng không được gì.”

Quả nhiên, Tài và Thịnh đều đã trúng phải chiêu của đối phương, cả hai bị đánh văng về sau, miệng học ra ngụm máu tươi. Gã bị mặt cười ba tiếng rồi lao đến ra đòn sát thủ. Nào ngờ lúc này một bóng người vọt vào giữa ba người, người này lập tức đánh ra song quyền. Song quyền song chưởng đụng nhau tạo thành tiếng nổ rền cả óc. Gã bị mặt bị đẩy lùi về hơn hai mét còn người mới đến thì vẫn vững chãi như đá tảng.

Nam nhìn kỹ thì phát hiện người mới đến là ông lão râu tóc bạc phơ. Về giắt mình hiện rõ trong mắt người bị mặt. Ông lão không đợi đối phương có hội bình tĩnh, lập tức vọt tới, hai tay đánh liên tiếp mấy quyền. Một hướng lùi về đều đã bị khóa, người bị mặt không còn cách nào khác phải tiếp chiêu.

Nam đứng chứng kiến mà không khỏi kinh hãi, bề ngoài của ông lão tưởng chừng yếu ớt, trói gà không chặt mà lại ép cho đối phương không thở nổi.

“Bình bình bình”c chỉ qua vài chiêu đầu, người bị mặt đã trúng quyền, thân hình hắn ta đập mạnh xuống đất; tuy Nam không thấy rõ tình trạng hắn ta thế nào những cũng có thể đoán được ít nhất hắn đã thổ huyết rồi. Hắn ta biết bản thân đã thất thế, bèn quay đầu bỏ chạy. Ông lão không đuổi theo mà hỏi Tài và Thịnh:

- Hai cháu không sao chứ?

Đây là ông của hai anh em Tài và Thịnh. Nam không dám thờ ơ, lắng nghe Tài trả lời:

- Dạ bọn cháu không sao, cảm ơn ông đã cứu bọn cháu. Sao ông biết có người muốn giết bọn cháu mà đến vậy ạ?

Ông lão nói:

- Khi hai cháu rời khỏi thì ông có cảm giác bất ổn nên đi theo, sau đó thì đúng như trực giác của ông. Thôi chúng ta về, có gì nói chuyện sau.

- Dạ vâng.

Nam đợi đến khi xe của ba ông cháu họ chạy rồi tiếp tục về phòng trọ của mình.

Nhắc lại gã bị mặt. Gã bỏ chạy một đoạn rất xa rồi mới tìm một chỗ kín đáo để trị thương. Gã vừa hít thở hổn hển vừa ngồi xuống đất một cách khó nhọc, sau đó thì tháo tấm vải che xuống. Lúc này sắc mặt của gã đã trở nên tím tái, hiển nhiên đã bị nội thương khá nặng. Gã lập tức ngồi xếp bằng bắt đầu vận công trị thương; nhưng chiêu pháp của ông lão nọ vừa mạnh vừa kì dị, mất khoảng thời gian rất lâu, gã mới có thể tạm thời bình ổn chân khí.

Gã lấy điện thoại ra gọi cho một ai đó bằng tiếng ngoại quốc:

- Ông chủ, xin lỗi, tôi đã không thể hoàn thành được nhiệm vụ được giao, tôi xin chịu phạt.

- Ồ, nói lại chi tiết đi.

Đầu dây bên kia đáp lại; giọng nói người này vẫn hờ hững như đã đoán ra được nhiệm vụ đã thất bại.

Quyển 3 - Chương 20

Ngày hôm sau, Nam lên thư viện để luyện thi, tình cờ Nam gặp được Linh cũng đang ôn bài với bạn của cô ấy. Nam gật đầu chào Linh một cái rồi đi tìm những loại sách mình cần. Nam muốn tới chỗ Linh bất chuyện, có điều bạn cô lại đang học cùng nên Nam đành ngồi xuống bàn ở cách bàn của cô ấy một dãy.

Dường nhận ra được thái độ khác thường của Nam, cô bạn của Linh nói nhỏ với Linh gì đấy. Linh nhìn sang Nam rồi quay lại đập tay cô bạn mình, Linh đáp trả lại mấy câu, gương mặt đanh lại ra chiều tức giận. Sau đó cô bạn Linh che miệng lại, gập người xuống bàn, nén cười cố không tạo thành tiếng động lớn. Nam biết hai cô gái lấy mình ra làm chủ đề để đùa chọc nhau, Nam không dám nhìn họ nữa mà mở sách ra, tập trung vào ôn luyện.

Hơn một tiếng sau, Nam dọn dẹp đồng sách vở lại rồi rời khỏi thư viện, trùng hợp là Linh và bạn cô cũng vừa trả sách xong, đang ra khỏi thư viện, Nam vội gọi với theo Linh:

- Hôm nay bà Mai có ở nhà không Linh? Mình cần có vài chuyện muốn hỏi bà.

Linh đáp lại:

- Bạn gọi bà ấy thử xem. Bạn có số điện thoại của bà rồi mà nhỉ?

- Ồ mình quên khuấy đi mất.

Bất gặp ánh mắt khó hiểu của Linh cũng như nụ cười kỳ quái của cô bạn bên cạnh, Nam nhận ra được lời nói của mình đúng là quá ngớ ngẩn, cậu nhất thời lúng túng chưa biết đối đáp thế nào.

- Ê Nam..

May mắn đúng lúc này thì có người ở phía sau gọi Nam. Nam quay đầu lại thì bất gặp mấy người bạn cùng lớp là Đình, Liên cùng vài đứa bạn nữa đang hướng về bên này. Nam vẫy tay với họ. Mấy thằng con trai ồ lên vài tiếng khi thấy Nam đi chung với hai cô sinh viên xinh xắn, lại còn nháy mắt với Nam nữa chứ:

- Ủa, ai đây Nam, giới thiệu đi?

Thấy ánh mắt sáng hơn đèn ô tô của mấy thằng bạn, Nam chỉ còn biết cười gượng, chỉ tay vào hai cô gái:

- À, đây là Linh, bạn cùng lớp tin chỉ với tao, còn đây bạn của Linh.

Thấy gái đẹp, thằng nào thằng nấy rồi rít hỏi thăm, Nam đứng ngoài âm thầm lắc đầu ngán ngán: “phen này mất hết mặt mũi với Linh rồi.”

Liên ở bên cạnh liếc nhìn Linh một cái rồi mới quay sang hỏi Nam:

- Nam luyện thi tới đâu rồi?

Nam đáp:

- Đạo này mình bận đủ thứ chuyện nên mới chỉ mới ôn tập sơ sơ, hi vọng có thể qua được giữa kỳ.

Liên cười đáp lại:

- Chỉ giữa kỳ thôi, không cần quá quan trọng vậy đâu Nam.

- Ừ.

Bỗng Đình chen vào, Đình vỗ vai Nam hạ giọng hỏi nhỏ:

- Này, mày kiếm đâu được cô bé xinh thế? Định tán hả?

Nam nghe vậy thì trừng mắt nhìn thằng bạn:

- Mày đừng giỡn, tao chỉ quen biết sơ sơ thôi, gia thế của cô ấy bự lắm, tao chẳng muốn dây vào đâu.

Hai mắt Đình sáng rực lên:

- Vậy tức là con đại gia, tao bắt đầu có hứng thú đấy.

Nam giờ ngón cái với thằng bạn:

- Có dũng khí, cứ thể phát huy.

Nam ngẩng đầu nhìn trời rồi quay sang nói với mấy người bạn:

- Ê, trời nắng quá, ra quán uống nước tý mây.

Đình gật đầu:

- Ủ, tao cũng đang khát nước đây, đi thôi mọi người, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.

Nam hỏi Linh:

- Linh đi chung luôn cho vui.

Linh lắc đầu cười cười từ chối:

- Giờ mình còn có việc, các bạn đi đi.

- Ủ, tạm biệt Linh.

Linh gật đầu chào một cái rồi cùng cô bạn của cô rời đi. Nam nhìn theo Linh, nghĩ bụng: “Cô ấy là người của một trong tam đại gia tộc, e rằng khó thoát khỏi vận mệnh bị sắp sếp.” Nam khẽ thở dài, không suy nghĩ vẩn vơ nữa, Nam cùng đám bạn đi quán nước.

Cả đám ngồi xuống bắt đầu gọi món. Đương lúc tán nhảm với mấy thằng bạn về trận bóng tối qua thì bỗng dưng Nam nhú mày vì vừa nghe được đoạn đối thoại giữa mấy người đàn ông ngồi ở bàn bên trong, cách chỗ Nam không xa. Một trong số đó nói:

- Tao đã phát hiện ra được đường dẫn vào chỗ này rồi, có thằng nhóc rất thích tiền, sẵn sàng giúp đỡ chúng ta.

Người khác hỏi:

- Có đáng tin cậy không?

- Đáng tin, mười một giờ tối nay thằng nhóc sẽ gặp chúng ta tại khu vực đối diện căn nhà số bảy.

- Tốt.

- ...

Vô công của Nam càng cao thâm, thính giác của Nam càng tăng theo, giờ ngồi trong quán café với nhạc âm ỉ nhưng Nam vẫn có thể phân biệt khá tốt tiếng nói của mỗi người. Nam nghe được hoàn toàn cuộc đối thoại dù bọn chúng nói rất nhỏ. Trước đây Việt đã nhắc nhở Nam vài lần nên qua cách sử dụng từ ngữ của bọn chúng, Nam đoán ra được mục đích của đám này. Cậu thấy mình phải làm gì đó.

Sau khi chia tay đám bạn tại quán nước, Nam không về phòng trọ ngay mà tạt qua nhà bà Mai; thấy nhà bà Mai khóa kín thì Nam đi thẳng sang phòng luyện công của Hoàng gia, quả nhiên bà Mai đang ở đấy, có cả Linh nữa. Linh đang ngồi luyện công. Bà Mai không muốn Nam cản ngang quá trình luyện công của Linh nên kéo Nam sang phòng bên cạnh. Phòng luyện công của Hoàng gia gần đây đã được mở rộng thêm hai gian phòng nữa. Các gian phòng này được dựng nên bởi vật liệu rất chắc chắn, lại cách âm hoàn toàn, không sợ gây ảnh hưởng lên nhau. Bà Mai hỏi Nam:

- Nghe Linh nói cháu tìm bà có chuyện gì à?

Nam trả lời:

- Dạ vâng ạ, cháu muốn hỏi bà đã gặp loại võ công này chưa ạ?

Nam diễn lại loại võ mà gã bịt mặt tấn công Tài và Thịnh đã sử dụng tới qua. Bà Mai trầm ngâm giây lát rồi nói:

- Theo bà đoán thì loại võ công này có vẻ giống với Thiên Sát Ma Chương, chỉ là tên này chưa luyện tới chốn nên không phát huy hết sự đáng sợ của chương pháp này.

- Thiên Sát Ma Chương? Nghe như là tà công vậy.

Bà Mai cắt ngang lời Nam:

- Mà sao cháu lại thấy loại võ công này? Cháu đã đánh nhau à?

- Dạ không, là thế này ạ...

Nam kể lại chuyện mình gặp tối qua. Bà Mai nghe xong thì thở phào nhẹ nhõm vì Nam không dính đến chuyện này. Nhưng bà lại nghĩ: “Nguyễn gia đang làm gì mà lại dính vào bọn này chứ? Chả lẽ Nguyễn gia đang làm gì mờ ám ư? Phải báo cho anh cả biết đề tránh.” Bà nghe Nam nói tiếp:

- Bà có biết ông lão đã cứu hai người Tài và Thịnh là ai không ạ?

- Theo như hình dáng cháu tả thì là ông nội của Tài và Thịnh đấy, cũng là trưởng tộc của Nguyễn gia.

- Chả trách võ công ghê gớm như vậy. Hai chương đã khiến cho gã kia bị thương nặng luôn.

- Đó là tuyệt học độc môn của Nguyễn gia. Mà bà cảnh cáo cháu, tốt nhất đừng có dây dưa gì với các đại gia tộc, không được dính đến Nguyễn gia, Hoàng gia của bà, thậm chí là cả Lê gia của cháu nữa.

- Kể cả gia tộc của chính cháu ư?

Nam không khỏi há hốc miệng kinh ngạc. Bà Mai gật đầu:

- Phải, tốt nhất là cháu chỉ nên tập trung vào việc học thôi, cùn lắm là luyện công tốt để tự vệ. Đây là lời khuyên chân thành của bà.

Bà Mai thở dài:

- Thôi đừng việc này lại, nào, hai bà cháu ta luyện công, để ta xem võ công của cháu tiến bộ tới đâu rồi.

Nam chỉ tay sang phòng bên cạnh:

- Ở thế Linh thì sao ạ?

Bà Mai vung tay ra thế thủ, miệng đáp:

- Yên tâm, hai phòng hoàn toàn tách biệt, Linh sẽ không bị ảnh hưởng đâu. Bà đánh đây, tiếp chiêu.

Bà Mai vọt tới, tay trái đánh ra một chương từ trên xuống, tay phải lại đánh từ ngoài vào trong, bóng chương nhảy múa bay lộn bốn phương tám hướng.

Nam biết bà Mai muốn kiểm chứng võ công của mình nên cũng đem Lão Mai Quyền và Ma Áo Quyền ra đối chiêu.

...

Mười một giờ đêm, Nam có mặt tại địa điểm mà bọn kia hẹn nhau. Khu vực này vừa rộng vừa trống trải, Nam tìm một bức tường trống và nấp phía sau để lắng nghe chúng nói gì. Nam đứng đợi mười lăm hai chục phút không thấy động tĩnh khác lạ, bọn chúng vẫn chỉ nói chuyện với nhau chứ không đưa ra hàng hóa hay bất cứ cái gì. Đến lúc này Nam có cảm giác bất ổn, đang tính rời đi thì một kẻ trong số đó lên tiếng:

- Mày không cần nấp nữa, bọn tao đã biết mày đứng đó từ nãy giờ rồi.

“Quả nhiên là bẫy.” Nam nhận ra mình đã lọt vào vòng vây của bọn chúng, không còn cách nào khác, cậu buộc phải lộ mặt. Nam vừa bước tới chỗ bọn chúng một cách chậm rãi vừa quan sát tình hình xung quanh, đúng là có mười mấy kẻ đứng ẩn nấp trong bóng tối.

Một kẻ trong đám người đó nói:

- Bọn chúng chỉ canh chừng mày thôi chứ không nhảy xổ vào đâu.

Tên này nói bằng tiếng nước ngoài nào đó mà Nam không biết. Gã vừa nói thấy Nam ngơ ngác thì cười khẩy. Hắn đổi sang tiếng Anh:

- Tao quên mất mày không hiểu tiếng của tao. Mày rất liều, đã biết tối nay bọn tao có vụ làm ăn lớn mà còn đến đây phá bình.

Nam dùng tiếng Anh đáp lại một cách bình tĩnh:

- Tao không thích có kẻ làm chuyện xấu trước mặt tao, nhất là kẻ như mày.

- Ồ, cứng miệng lắm.

Gã vừa dứt lời thì lập tức lao đến chỗ Nam đánh ra một chương. Nam dù giữa vòng vây nhưng bản thân đã trải qua nhiều chuyện nguy hiểm, cậu đã dự liệu tên này sẽ tấn công bất ngờ. Vì vậy khi gã vừa ra chiêu Nam cũng động, thi triển Hắc Hồ Quyền ra đáp trả, một chiêu sát thủ đoạt mạng tức tốc bung tới.

Chương pháp của gã kia rất quái dị, vừa tới hai phần ba đường thì đột ngột chuyển hướng móc vào Thái Dương của Nam, có điều tuyệt kỹ khinh công

của Nam cũng không phải dạng vừa, Long Ảnh Bộ lập tức xuất ra, Nam hơi nghiêng chếch lên một chút là tránh khỏi, đồng thời Hồ trào đã tiến sát đến ngực đối phương. Gã kia buộc vòng chưởng về gạt trào của Nam. Hai người chưởng qua quyền lại hơn chục chiêu thì sầm một tiếng, song chưởng đụng nhau khiến cả hai lùi về vài ba bước.

“Một kẻ địch đáng sợ.” Nam hít sâu một hơi điều hòa chân khí.

Gã kia thì hừ một tiếng:

- Mới ở độ tuổi của mày mà đã đạt được nội lực đường này, tao có lời khen đấy, chẳng trách Diệp đường chủ lại thất bại dưới tay mày.

Gã nói bằng tiếng Anh nên Nam hiểu được. Nam nghĩ bụng: “Diệp đường chủ sao? Chẳng lẽ tên này là đồng bọn với đám bữa trước?” Nam hơi lo ngại vì lần trước đã đụng phải một gã võ công rất cao, may mắn có bà Mai cứu mạng, tối nay Nam chỉ đến một mình, e rằng khó thoát được. Nam liếc nhìn xung quanh không thấy tên cao thủ kia thì yên tâm phần nào, chắc lần này hắn ta không đến.

Gã đối diện Nam phát hiện cậu hơi lơ là thì chớp thời cơ lao đến tấn công, hữu chưởng của gã vỗ thẳng xuống đầu cậu. Nam cảm giác áp lực đè nặng thì biết chiêu này của kẻ địch cực kỳ lợi hại. Lần này Nam không dám sử dụng võ công bình thường nữa mà đem Huyết Xà Quyền ra chống đỡ.

Gã ngoại quốc không ngờ Nam lại có loại võ công như vậy, hắn bèn gia tăng kinh lực, chưởng nào chưởng nấy đầy mạnh mẽ, tưởng chừng có thể đánh nát xương cốt trong người Nam. Chỉ là Huyết Xà Quyền của Nam giờ đã khác hẳn, có “Trống Đồng Thần Công” hỗ trợ, đòn tấn công đánh ra mang theo tiếng rít ghê rợn như xé toạc không gian, kết hợp cùng chiêu thức độc địa giúp Nam giao đấu ngang ngửa với đối phương.

Những kẻ đứng ngoài cuộc đều bị giật mình trước võ công của Nam. Bọn chúng quan sát trận đấu của hai người mà hoa cả mắt, tựa hồ một con đại bàng đang giương cánh tấn công một con ác xà to lớn rất dữ dội, hết cánh đến trào dội xuống đầu con ác xà. Con ác xà cũng không phải dạng vừa, liên tục chống trả lại bằng những đòn cần, cú mổ, quật đuôi đầy uy lực.

Hai chục chiêu trôi qua, Nam dần rơi vào thế yếu. Bởi lẽ, so về kinh nghiệm thực chiến, Nam không hề thua kém đối phương, nhưng đối phương hơn Nam mười mấy tuổi nghĩa là hơn Nam mười mấy năm công lực. Nam bị chưởng lực ép đến khó thở, hai tay dần chậm lại, hai chân có chút chệch choạc. Gã kia thấy vậy thì nhếch mép cười khẩy, hai tay gã vạch hai vòng bán nguyệt từ ngoài đánh vào đầu và hông của Nam. Kinh lực từ song chưởng của gã như gọng kìm kẹp Nam ở giữa, khóa mọi đường lui của cậu.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.